

Giới thiệu Đẳng Cấp Tư Duy

Một cô nàng chỉ biết đến công việc, công việc của cô, bắt buộc cô phải kiềm chế cảm xúc của mình để nắm bắt được cảm xúc của đối phương. Một công việc không hề đơn giản - một chuyên gia tâm lý.

Đến khi gặp anh, cô dường như không biết được tâm tư của anh mà còn bị anh nuốt trọn tâm tư của mình. Cô thực sự đã bị như vậy? Trái tim anh, con người anh trước mặt cô là thật, cô hoàn toàn mơ hồ. Còn cô đã bị anh đánh mất trái tim rồi.

Cùng đọc câu truyện Đẳng Cấp Tư Duy của tác giả Lưu Ly Vận Kiều để xem một chuyên gia tâm lý đối diện với tình cảm của mình thế nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cô gái kỳ lạ

Máu, khắp nơi toàn là máu, thật chói mắt, tuôn chảy không ngừng, toàn bộ sàn nhà bằng gạch men trắng toát đều nhuộm thành màu đỏ tươi, giống như một dòng suối nhỏ. Bên tai là tiếng cười ha hả, xuyên thủng màng nhĩ, âm thanh khiến người ta cảm thấy chán ghét và sợ hãi.

“Cứu tôi ...”, tiếng kêu từ từ nhỏ dần rồi tắt hẳn.

“Con đàn bà thối tha, đáng chết. Đây chính là kết quả việc thăng đàn ông của mày nợ tiền không trả. Bớ mày đây đã cho thời gian hai năm để trả nợ, bây giờ ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu. Nếu nó chơi trò mất tích thì để vợ con nó đến thay... Ha ha ha ...”

Âm thanh tàn ác vẫn vang vọng bên tai, như một lời nguyền mãi mãi không dứt.

“Sếp, sếp ... mau tỉnh lại đi ...”

Kỷ Lang đột ngột tỉnh giấc, tròng mắt chợt co rút, nhìn rõ lại người đang đứng trước mắt, sau đó thở ra một hơi: “Chuyện tôi giao cậu điều tra đến đâu rồi?”

Lê Huy gãi đầu: “Điều tra được rồi, hơn 10 năm trước hung thủ bị bắt ngay tại trận, vì phạm tội ác cực kỳ nghiêm trọng nên bị xử tử hình. Tư liệu đều ở đây, nhưng mà ... tại sao sếp muốn lật lại hồ sơ vụ án của mười mấy năm về trước, không lẽ có liên quan đến vụ này ư?”

Kỷ Lang nhíu mày, ngón tay thon dài gõ gõ trên bàn làm việc: “Bây giờ chưa thể nói trước được, chỉ mong là không có liên quan, cậu qua Đặng Phi lấy báo cáo khám nghiệm thi giúp tôi.”

“Dạ được!” Lê Huy nhanh chóng xoay người rời khỏi phòng làm việc của Kỷ Lang.

Kỷ Lang không gấp gấp xem tư liệu ngay mà lại vòng hai tay ra sau gáy, thả lỏng toàn thân, thư thái tựa vào ghế, nhắm mắt hồi tưởng lại giấc mộng vừa rồi.

Ba ngày trước xảy ra một vụ án mạng, tại khu xử lý rác thải ở phía Tây thành phố xuất hiện xác chết của một cô gái, hình dáng tử thi hình chữ đại, nằm dang rộng tay chân, quần áo chỉnh tề, nằm ngay phía trước nơi đổ rác. Dung mạo của cô gái khá xinh đẹp, nhưng trước khi chết còn được trang điểm cho đậm thêm. Nếu như không phải sắc mặt thi thể trắng bệch, mí mắt xuất huyết, đôi môi bầm tím, thì có lẽ nhân viên đổ rác còn cho rằng nơi đó chỉ có người nằm ngủ quên mà thôi.

Nạn nhân bị siết chết bằng một sợi dây nylon. Ngón áp út tay phải bị hung thủ chặt đứt. Xem xét khối cơ thịt xung quanh ngón tay không thấy có biến chuyển nhiều, không xuất hiện dấu vết máu ngưng tụ, có lẽ sau khi chết mới bị chặt đứt. Nạn nhân không có dấu hiệu bị xâm hại. Ngay lúc này đây anh chỉ muốn đọc kết quả báo cáo khám nghiệm tử thi bên Đặng Phi.

Thành phố Bắc vốn yên ả nay lại nổi lên một trận cuồng phong. Từ lúc tiếp nhận vụ án đến giờ, Kỷ Lang rất bận, khó khăn lắm mới có cơ hội được nghỉ ngơi một chút thì ác mộng lại ập đến. Điều này biểu thị chuyện gì đây? Kỷ Lang ần lên huyết thái dương nhất thời nghĩ mãi không thông. Vụ án này và vụ án mười năm về trước có liên quan sao? Khi anh ở hiện trường, trong đầu anh lại không ngừng xuất hiện những hình ảnh của vụ án xảy ra nhiều năm về trước đó. Cho đến bây giờ nằm mơ cũng thấy lại cảnh tượng này ...

Hơn 10 năm về trước, anh tận mắt chứng kiến một người phụ nữ bị cưỡng hiếp, sau khi chết hung thủ chặt hết năm đầu ngón tay. Nếu không nhờ hàng xóm phát hiện có tiếng động lạ, nhanh chóng báo cảnh sát, cảnh sát ập đến đúng lúc, thì sợ rằng ngay lúc này hân vẫn còn ung dung sống đến giờ này.

Hung thủ năm đó đã bị xử bắn, vì vậy, hân không thể nào có mối liên quan trong vụ án lần này. Chắc do gần đây anh làm việc quá sức mới suy nghĩ lung tung như vậy.

“Sếp, báo cáo khám nghiệm tử thi đã có, anh đoán không sai, nạn nhân nghẹt thở dẫn đến tử vong, trên thi thể xuất hiện những vết máu tụ hình dáng vẫn

chưa được xác định, lớp thanh mạc* có dấu hiệu xuất huyết, nội tạng tụ huyết, phần xương móng* bị gãy. Đốt ngón tay là sau khi chết mới bị chặt đứt, đã tìm quanh khu vực xử lý rác nhưng vẫn chưa tìm thấy đốt ngón tay bị mất. Khu vực quanh hiện trường không có dấu hiệu xô xát, có lẽ đây không phải là hiện trường gây án đầu tiên.” Lê Huy vừa đưa báo cáo cho Kỳ Lang, vừa kết luận ngắn gọn.

Anh nhận báo cáo từ tay Lê Huy, sau đó khoanh mấy vòng lên đó, tùy ý nói: “Đã điều tra ra thân phận nạn nhân hay chưa?”

“Vẫn chưa tìm ra, dò la khắp nơi quanh hiện trường, nhưng không ai nhận ra nạn nhân. Anh Triệu đã giao Tiết Nhạc đăng tin trên internet, vẫn chưa có tin tức.”

Chiếc bút như bông hoa đang nở, trên không trung xoay thêm mấy vòng, sau đó quay trở lại nằm yên trong lòng bàn tay Kỳ Lang, anh cúi xuống nhìn đồng hồ rồi nói: “Hiện tại vụ án vẫn chưa có tiến triển, cậu với Tiểu Tiết chịu khó một chút, có tin tức gì báo ngay cho tôi. Tôi đi trước!”

“Dạ được!”

Kỳ Lang đứng dậy, với chiếc áo khoác trên ghế, về mặt có chút bất đắc dĩ, anh vỗ vỗ vai Lê Huy: “Lần này tôi không trốn được, nếu không sẽ ở lại với anh em rồi”. Mẹ anh vừa gọi điện bắt anh trưa nay phải về nhà, vụ án lại không có chút tiến triển, cả hai chuyện thật khiến anh phiền não.

“Nhà sắp có việc sao?” Lê Huy gãi gãi đầu tò mò hỏi anh.

Kỳ Lang lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không có chuyện gì lớn, có người bạn đã lâu không gặp, hôm nay đến chơi.”

Thành phố Bắc là thành phố ven biển, vào mùa hè nơi đây cũng không quá oi bức, khắp ngõ ngách trong thành tràn ngập hương vị của biển, không khí rất mát mẻ.

Anh lái xe thẳng về nhà, vừa đến cổng nhìn thấy một đám người bu đen bu đỏ, còn có cả cảnh sát. Kỳ Lang đậu xe sát vỉa hè, rút chìa khóa xuống xe.

Xuống xe, xuất hiện trước mắt Kỳ Lang ngay lúc này chính là một cô gái đứng giữa đám người, đầu đội mũ, vóc dáng thon thả, nhỏ nhắn, mặc chiếc áo gió màu xanh biển đang đưa trước gió, phía sau là một chiếc vali khá lớn.

Vừa bước tới, đã nghe giọng cô gái vang lên lanh lảnh, trong vắt: “Chính là hấn ta!”

Người đàn ông bị cô điểm mặt bày ra vẻ mặt bất mãn: “Này cô em, com có thể ăn bậy, nhưng nói không được nói bậy, cận thận không thì tao ...”, hấn hung hăng muốn xông tới ăn tươi nuốt sống cô gái.

“Hừ, nếu không phải là anh, anh căng thẳng như thế làm gì?”, giọng cô gái vang lên dứt khoát, âm thanh réo rắt tạo cho người nghe một sự tin tưởng cao, “Vừa rồi anh không ngừng chà sát tay mình vào quần, điều đó biểu thị anh đang bất an, đang lo lắng. Hai tay của anh run rẩy, không ngừng chà mạnh lên đùi, thật ra là muốn lau mồ hôi trên tay, dùng chuyển động tay chân để định thần. Anh cướp của người khác, sợ người ta phát hiện, vì lẽ đó anh rất hồi hộp.”

“Đứng đúng, chính là hấn.” Bà lão bị giật túi xách cũng bắt đầu phản ứng: “Trước đó hấn ta còn đẩy tôi một cái, chính là hấn!”

Đám đông lúc này toàn bộ đều chia mũi dùi về phía tên nghi phạm, nhưng ánh mắt của Kỳ Lang lại chú ý đến cô gái kia nhiều hơn, cô đã kéo chiếc vali cổng kèn ra khỏi đám người.

Không hiểu sao, tự dưng Kỳ Lang bước nhanh hơn, ngay khi muốn gọi cô gái, đột nhiên tên giựt đồ xô đám đông bỏ chạy, Kỳ Lang nhanh như cắt chế trụ hấn. Cô gái dĩ nhiên cũng không bỏ qua màn âm mưu phía sau lưng, xoay người nhìn một cái, sau đó nhún vai rồi đi.

Đem phạm nhân giao cho cảnh sát, Kỳ Lang thuận miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Có một nhân viên cảnh sát nhận ra Kỳ Lang: “Thám tử Kỳ Lang, anh biết không, tên này vừa giật túi xách của một bà lão, bảo vệ tòa nhà liền đóng cổng túm tên trộm, nhưng bà lão lại không nhớ rõ mặt người cướp túi xách của mình là ai!”

“Hả?”, Kỳ Lang cảm thấy có chút hứng thú, nếu không nhận diện được kẻ cướp túi xách, nhưng bây giờ lại tóm được, “Làm sao bắt được hấn?”

Giọng viên cảnh sát có chút khâm phục: “Chính là cô gái vừa rồi, trùng hợp cô ta cũng đi qua, đứng ở đây quan sát một hồi, sau đó vạch mặt được tên này.”

Theo hướng chỉ tay của anh ta, Kỳ Lang chỉ kịp nhìn thấy một bóng dáng cao gầy, kéo chiếc vali kèn càng biến mất chỗ ngã rẽ, anh có chút tiếc nuối lắc đầu một cái.

“Aizza, trên mặt có sẹo là bị hoại nghi đầu tiên, may có cô gái đó rửa oan cho tôi!”, trong đám đông đứng xem, có một người đàn ông bước ra, anh ta cắt tóc đầu đinh, trên cằm có một vết sẹo khá lớn, trông rất dữ tợn, cảm giác giống như hung thần, quanh trán anh ta có vết hằn khá rõ, giống như vết lằn khi đội nón, chân mang dép. Anh ta vui vẻ nói, nhưng khi quay qua tên cướp thì lộ hẳn sự căm ghét: “Dù sao tôi cũng là một bảo vệ, vết thương này là có được trong những năm tháng đi lính!”

Kỳ Lang: “Các anh vất vả rồi!”

Nhìn tên phạm nhân bị giải đi, sau đó anh cũng nhanh chóng lái xe xuống hầm đậu xe của tòa nhà, cất chìa khóa, vừa hay cũng nhìn thấy cô gái đó đi vào

block nhà của anh. Không hiểu vì sao anh rất muốn nhìn thấy gương mặt của cô gái dưới vành nón.

Kỷ Lang ấn nút thang máy, cô gái kia cũng bước vào trong, kéo vali đứng sát vào góc. Anh ấn số, sau đó lịch sự hỏi: “Cô lên tầng mấy!”

Cô gái liếc nhìn chữ số trên cánh cửa thang máy, vẫn không nhìn Kỷ Lang, chỉ nói: “Cũng tầng đó, cảm ơn!”

Kỷ Lang: “...”

Cửa thang máy đóng lại, Kỷ Lang vừa nhìn dây số báo hiệu, thang máy càng ngày càng lên cao, ho nhẹ nói: “Vừa rồi cô có những suy luận rất đặc sắc!”

Cô gái nghe tiếng Kỷ Lang nói chuyện với mình, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, chiếc kính đen che khuất nửa khuôn mặt, anh cũng không thể nhìn rõ gương mặt cô.

“Cảm ơn!”

“Nhưng tại sao chỉ cần trông thấy điệu bộ căng thẳng của hân cô đã có thể đoán được là tên cướp?”

“Ồ đó chỉ có hai người bị tình nghi, một người là bảo vệ rồi. Bây giờ là buổi trưa, thời gian này ai cũng đang ở nhà ăn cơm, bình thường cũng không có nhiều người ra ra vào vào. Nhìn bề ngoài của anh bảo vệ, rồi anh ta lại đi dép lê, càng khiến người khác nhìn vào nghi ngờ anh ta nãy lòng tham rồi ăn cướp. Tuy nhiên khi tôi quan sát bọn họ, ánh mắt của anh bảo vệ rất chính trực, ngược lại tên cướp thì rụt rè, sợ hãi giống như muốn che giấu điều gì đó”, giọng cô vang lên trong vắt, thanh âm cũng mang chút kiêu ngạo.

“Cô lại đoán đúng anh ta là bảo vệ!”, Kỷ Lang càng ngày càng hiếu kỳ về cô gái này, cô hơi nhếch môi, dù đang đeo kính nhưng nhìn cô vẫn rất đẹp.

“Trên đầu anh ta có vết hằn do quanh năm phải đội nón. Trong số những nghề nghiệp phải đội nón quanh năm chỉ có cảnh sát, cảnh sát giao thông và bảo vệ. Ngón trở và ngón cái trên bàn tay phải có vết chai vì anh ta phải thường xuyên cầm cây côn. Trên mặt có sẹo sẽ không được gia nhập đội cảnh sát, vậy nhất định anh ta là bảo vệ!”

Sau khi nghe cô gái phân tích rành rọt, Kỷ Lang ngả ngón, huyết sáo một cái: “Như vậy cô em có thể đoán được nghề nghiệp của tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thanh mai Tô Niệm Đường

Cô gái đương nhiên không ngờ đến người đàn ông vừa rồi còn đường hoàng trịnh trọng, bây giờ thì lại ngả ngón như vậy, trong nháy mắt, cô ngẩn người. Sau đó, cô liếc mắt từ trên xuống dưới như ngầm đánh giá anh.

“Có thể ... Anh làm việc trong ngành điều tra hình sự. Ngay khi nhìn thấy tôi, lựa chọn đầu tiên anh quan sát tôi, đây là quán tính nghề nghiệp.”

Kỷ Lang nở nụ cười: “Tốt lắm, còn có gì nữa?”

“Anh là thám tử thuộc Sở Sự Vụ. À ... có mẹ và một người em trai. Bây giờ anh trở về nhà mẹ ăn trưa vì hôm nay nhà có khách.”

Kỷ Lang: “...”, tại sao điều này cũng có thể đoán được.

Khóe môi cô gái mang theo ý cười, cô từ từ gỡ kính râm xuống. Kỷ Lang cuối cùng cũng nhìn rõ gương mặt cô, đôi mắt to đen láy, tỏa sáng lấp lánh, trong con ngươi đen tuyền ấy có một tia sáng rực rỡ như ánh sao trời soi chiếu trong màn đêm. Khi cô cười môi cô tạo thành một độ cong kết hợp cùng khóe mắt, long lanh như nắng sớm mùa xuân. Không chỉ có đôi mắt, cô còn có một chiếc mũi cao thanh tú, cả khuôn mặt trắng hồng, khi Kỷ Lang nhìn vào đôi mắt ấy chợt ngây ngẩn vài giây, hình như mình đã gặp cô gái này ở đâu rồi.

“Tên của anh là Kỷ Lang thật sao?”, cô nở nụ cười tươi, cặp mắt như biết nói, cong môi, không che giấu nổi vui mừng.

‘Leng keng’ Tiếng mở cửa, nương theo câu hỏi kinh ngạc của Kỷ Lang: “Cô là ai?”

“Bởi vì tôi là ...”

“Thì ra hai người đã trò chuyện với nhau trước rồi!”, một âm thanh nhạt nhẽo, bình bình cắt ngang câu nói của cô gái kia, Kỷ Lang quay đầu nhìn, quả nhiên là nó.

“Ai ư, di đang hỏi sao Đường Đường mãi vẫn chưa thấy, thì ra đã gặp thằng Lang ở dưới lầu”, mẹ của Kỷ Lang cũng ở trong nhà bước ra, ánh mắt sáng rỡ cầm tay cô gái: “Hon mười năm nay di chưa được gặp Đường Đường, ôi Đường Đường của di đã đẹp thế này rồi!!!”

“Đi oi, đã lâu không gặp di rồi!”, đôi mắt cô sáng ngời, trong suốt lấp lánh như pha lê.

Kỷ Lang nhất thời đứng đờ một chỗ, Đường Đường? Lê nào là ... 'Niệm Đường'? ... Kỷ Lang thầm gọi cái tên này trong đầu, không thể tin nổi người con gái trước mặt mình. Cặp mắt tràn đầy sức sống thì còn có vẻ giống, giống như nhóc con của nhiều năm về trước, đi lẻo đẻo theo anh, luôn miệng gọi 'anh Kỷ Lang'.

“Anh Kỷ Lang, em về rồi đây!”, Tô Niệm Đường cong môi nhìn Kỷ Lang.

Kỷ Lang nở nụ cười, vươn tay vò vò đầu của Tô Niệm Đường: “Cô nhóc năm đó nay đã lớn nhiều rồi!”, lòng bàn tay anh có một cảm giác mềm mại, nhẹ nhàng, rất thoải mái. Động tác như một thói quen của nhiều năm trước đây, anh vẫn thường hay làm với cô.

Tô Niệm Đường nhìn Kỷ Lang, không nói thêm tiếng nào, đôi mắt dường như đã thay đổi mang một ý nghĩa hoàn toàn khác trước.

“Nào ... vào nhà rồi ôn chuyện tiếp.” Kỷ Sóc giành lấy chiếc vali trong tay Tô Niệm Đường, mở miệng nói giọng thích thú, “Đường Đường thay đổi không ít!”

Tô Niệm Đường đảo mắt nhìn về phía Kỷ Sóc: “Kỷ Sóc, anh cũng lớn nhiều rồi nhen, em nhìn không ra đó!”

“Aizaa ...”, Kỷ Sóc không nói tiếp lời nào, nhưng quay sang nhìn về phía Kỷ Lang ánh mắt lại hoàn toàn khác.

Kỷ Lang ngẩng đầu nhìn thẳng em Kỷ Sóc, trong con mắt đen tuyền của nó ẩn hiện ý cười, là cười trên sự đau khổ của người khác? Mái tóc đầu đinh càn làm nổi bật làn da trắng nõn của nó. Thằng em này càng ngày anh càng không hiểu nổi.

Mẹ Kỷ Lang vỗ vỗ tay, vui vẻ nói: “Hai đứa bọn con, từ bé đã thích cãi nhau, bây giờ đã lớn như thế, mà vẫn còn ...”, sau đó giọng bà chùng xuống, hơi xúc động: “Còn đứng đó làm gì, Đường Đường, mau vào nhà đi!”

“Dạ!”

Mẹ Kỷ dắt tay Tô Niệm Đường vào nhà, còn thân thiết hơn là hai đứa con trai ruột của mình.

Kỷ Lang đi phía sau, thay dép đi trong nhà, kéo tay Kỷ Sóc hỏi: “Đường Đường sao đột nhiên lại trở về?”

Kỷ Sóc thanh âm trầm thấp: “Ngày mai em đi công tác nhé!”

Kỷ Lang: “... em đi công tác thì có liên quan gì đến chuyện này?”

“Anh, chuyện Đường Đường quay về là tin của cả tháng trước rồi, mẹ kêu em nói với anh, mà em thấy anh bận bận bịu bịu nên không có nói. Nói chung mấy ngày nay em không ở nhà, chuyện còn lại giao hết cho anh.” Kỷ Sóc bày ra bộ dạng 'Trọng trách thì nặng mà đường thì còn xa' hướng về phía Kỷ Lang gật gù.

Kỷ Lang: “...”

... Sao anh luôn có cảm giác mình bị ám hại vậy?

“Hai anh em bọn con làm cái gì đó, mau quay vào nhà ăn cơm. Đường Đường vừa xuống máy bay nhất định rất đói bụng”, mẹ Kỷ thúc giục.

Trên bàn ăn, Kỷ Lang nhìn hai người ngồi bên cạnh mình, là mẹ và Đường Đường đang trò chuyện cực kỳ vui vẻ. Làn da của cô rất trắng, hai gò má ửng hồng, như được tô một lớp phấn hồng mỏng, nhìn thật đẹp. Tự dưng anh cảm giác mình đang nằm mơ, trước mắt có đúng là cô nhóc nước mắt nước mũi tèm lem Tô Niệm Đường hay không?

Anh nhớ mang máng khi còn bé Tô Niệm Đường là một cô bé mũm mĩm. Sau khi tan học, lúc nào cũng chạy qua nhà anh, rồi đề đầu Kỷ Sóc bắt nó làm giúp bài tập. Lúc đó anh đâu hề nghĩ đến cô bé lại trở nên yêu kiều thế này.

“Khụ Khụ ...”, Kỷ Sóc phì cười.

Kỷ Lang chợt bừng tỉnh khỏi cơn mê, hỏi lảng sang chuyện khác: “Đường Đường, sao em lại biết là anh?”

“Đầu tiên em cũng không biết đâu!”, Tô Niệm Đường nhún vai, “Em chỉ đoán được nghề nghiệp của anh, sau đó mới dò hỏi thử xem có phải anh đúng là Kỷ Lang hay không. Chúng ta cùng lên một tầng lầu, em nhớ đi nói nhà mình ở khu này, nên em đoán ngay là anh!”

“Làm sao em đoán được anh là thám tử Sở Sự Vụ?”

Tô Niệm Đường mỉm môi, lộ lúm đồng tiền nhỏ xinh: “Bởi vì móc chìa khóa trong tay anh. Kỷ Lang là một thám tử có tiếng của Sở Sự Vụ, hơn nữa toàn thành phố Bắc chỉ có một Sở Sự Vụ thường xuyên kết hợp với cảnh sát phá án, móc chìa khóa trong tay anh là kỷ niệm chương của Sở Sự Vụ, em có nhìn thấy nó trên internet rồi.”

Móc chìa khóa của Kỷ Lang làm bằng pha lê, mặt trên khắc logo của Sở Sự Vụ.

Kỷ Lang là thám tử nổi tiếng nhất thành phố Bắc, kết hợp với cảnh sát phá án. Chỉ cần sờ cảnh sát lên tiếng, chỉ cần Sở Sự Vụ giao trọng trách, anh đều ra mặt phá án.

“Nhóc con, anh lại còn nghĩ em siêu đến mức cái gì cũng có thể đoán được”, Kỷ Lang cười cười hỏi, “Nhưng vì sao em cứ đứng ở cửa thang máy, tại sao không đi lên?”

Tô Niệm Đường gương mặt từ trắng chuyển sang ửng hồng, lan ra tận hai bên tai: “Đã nhiều năm chưa trở về, mặc dù vẫn trò chuyện với dì qua webcam, nhưng không tránh khỏi có chút lo lắng.”

Mẹ Kỷ cười khẽ, lại gấp thức ăn cho Tô Niệm Đường: “Nhiều năm như vậy không về, Đường Đường có cảm giác như vậy là bình thường. Đường Đường, ở nhà đi cứ coi như là nhà mình, dì còn nhớ lúc bé, con rất thích ở nhà dì.”

Tô Niệm Đường lặng lẽ liếc qua Kỷ Lang, gật đầu xác nhận: “Con cảm ơn dì, lần này về nước, con dự tính sẽ ở đây lâu dài.”

“À Chuyện này dì biết, dì của con cũng đã nói với dì.” Mẹ Kỷ vỗ vỗ ngực: “Dì đã sớm chuẩn bị phòng cho con, con cứ ở đây thoải mái.”

Tô Niệm Đường cong môi: “Dì ơi, không cần phiền đâu, chiều con qua trường báo danh sau đó chắc sẽ đăng ký ở ký túc xá trong trường luôn à!”

“Ồ trường?” Kỷ Lang nghe lời Tô Niệm Đường nói, quay sang hỏi: “Đường Đường về đây học sao?”

“Không phải, là làm việc, Em được bên trường Đại học Y mời về làm giảng viên.” Tô Niệm Đường nhoẻn miệng cười, lại lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ.

*Đại học Y - chữ cái Y, không phải mang nghĩa Đại học Y Khoa

Kỷ Lang lại ngẫm nghĩ “cô công chúa nhỏ nghịch ngợm” đã lớn nhiều rồi, bây giờ chỉ còn là một cô gái nhu mì.

“Đường Đường là được trường Đại học Y mời về!”, mẹ Kỷ nhắc lại ngữ khí mang chút kiêu ngạo, giống như là tự hào thay cho cô.

Đại học Y của thành phố Bắc là học viện danh tiếng nhất, tốt nghiệp trường này đều là những tinh anh. Lần này, Kỷ Lang nhìn “thanh mai” của mình bằng một cặp mắt hoàn toàn khác trước. Tính tuổi, Tô Niệm Đường năm nay cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi, còn nhớ khi bé cô nhóc cực kỳ ghét đọc sách.

Mẹ Kỷ dường như nghĩ ra điều gì đó, kéo tay Tô Niệm Đường: “Đường Đường, nếu như ở bên ký túc xá dành cho giảng viên không quen, dì vừa nhớ ra Đại học Y khá gần với ...”, mẹ Kỷ chưa nói dứt lời, Kỷ Sóc đang chuyên tâm ăn cơm đột nhiên buông đũa: “Mẹ, công ty con còn có việc, ngày mai lại phải đi công tác, con xin phép về trước!” Trước khi đi Kỷ Sóc còn quay lại nhìn Kỷ Lang bằng ánh mắt gian xảo.

“Anh em các con lúc nào cũng bận bịu, chẳng biết bận chuyện gì ...”, mẹ Kỷ nhìn bóng lưng của Kỷ Sóc, quay sang nói tiếp câu chuyện còn đang dang dở: “Dì nhớ không phải thằng Lang trợ giảng ngay trường Đại học Y hay sao?”

Kỷ Lang: “...”. Cuối cùng anh cũng đã hiểu âm mưu thâm độc của Kỷ Sóc.

“Mẹ, còn phòng của Kỷ Sóc, mẹ nói với nó một tiếng”. Người mà anh muốn mẹ nói một tiếng đang đường đường chính chính ra khỏi cửa.

Kỷ Lang thầm nghĩ mẹ mình thật vô lý, cho dù khi bé bọn họ quan hệ cực kỳ tốt nhưng bây giờ ai cũng đã lớn, anh lại là đàn ông độc thân làm sao để cho một người phụ nữ ra ra vào vào.

Mẹ Kỷ trừng mắt nhìn anh: “Đường Đường là con gái, lại vừa về nước, nhất định sẽ có nhiều thứ chưa quen, con không chăm sóc thì ai chăm sóc?”

“Mẹ! Con là đàn ông, Đường Đường dọn vào ở chung được sao? Mẹ nói vậy chưa chắc Đường Đường đã ...”. Mẹ ôi, haizza, nghĩ sao để một người phụ nữ ở trong nhà anh được cơ chứ!

Tô Niệm Đường nháy mắt, đượm ý cười: “Được mà! Anh Kỷ Lang, nếu như nhà anh cách Đại học Y không xa, vậy anh em mình ở cùng nhau!”

“Quyết định vậy đi!”, mẹ Kỷ vỗ vỗ tay, “Lang à, làm sao Đường Đường không nghĩ gì chứ, có điều con là một thám tử, là người sống có lý trí, mẹ hoàn toàn tin tưởng con.”

Thám tử cũng là đàn ông mà! Những người nhắm vào Đường Đường không phải là anh mà chính là mấy tên thủ hạ của anh kia, chắc chắn anh sẽ bị cô nguyên rủa đến máu chảy đầu rơi.

“Mẹ còn nhớ năm Đường Đường rời đi con là người buồn nhất là đó thôi!”, mẹ Kỷ nói một câu đầy ẩn ý, “Ngày con đi thằng Lang suốt ngày nhốt mình trong phòng, nguyên một ngày chẳng thiết tha chuyện ăn uống!”

Kỷ Lang chỉ còn cách giữ yên lặng, ăn cho xong bữa, coi như lời nói của mẹ là gió thổi mây trôi. Sao chứ mấy chuyện đó từ thời mặc tã, làm sao mà còn nhớ được!

“Dì ơi! Con sẽ ở đây luôn, sẽ không làm cho anh Kỷ Lang buồn nữa đâu!”

Kỷ Lang từ đầu đến cuối không nói xen vào câu nào, sau khi cơm nước xong xuôi, Tô Niệm Đường giúp mẹ Kỷ dọn chén đĩa, Kỷ Lang ra đứng ở ban công vừa đốt điếu thuốc vừa suy nghĩ công việc.

Án mạng xảy ra vào ba ngày trước, cảnh sát đã chuyển giao cho Sở Sự Vụ, bây giờ lại chẳng có chút manh mối nào, đành gác qua một bên. Thân phận của nạn nhân là quan trọng nhất, chưa tra ra thân phận thì không thể nào tiếp tục điều tra. Anh lại nghĩ đến giấc mộng lúc trưa, đột nhiên trong đầu lại xuất hiện một người khác, đang ở bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thực tập sinh Mục Y

“Anh Kỷ Lang!”, Tô Niệm Đường đứng bên phía tay trái của Kỷ Lang, chân mày thanh tú nhíu lại: “Tâm trạng anh không tốt sao?”

Kỷ Lang hoảng hồn, nhả ra một vòng khói: “Không! Cũng chẳng có chuyện gì lớn!”

“Nếu là vì em, vậy em qua bên ký túc xá dành cho giảng viên là được rồi, anh Kỷ Lang, đừng phiền lòng”, Tô Niệm Đường tròn xoe mắt nhìn anh, không muốn bỏ qua bất cứ sự biến chuyển nào trên gương mặt anh.

Người phụ nữ trong mộng kia của anh chính là mẹ của Tô Niệm Đường, năm đó ngoài anh còn có Tô Niệm Đường chứng kiến tận mắt vụ thảm án.

“Đường Đường cứ yên tâm ở chỗ anh!”, Kỷ Lang theo thói quen lại đưa tay vò vò đầu Tô Niệm Đường. Anh còn nhớ đã từng nói sẽ chăm sóc cho cô cả đời.

“Cám ơn anh Kỷ Lang!”, Tô Niệm Đường cong môi, hai gò má phỉếm hồng, lúm đồng tiền lại lộ ra, trông thật đáng yêu.

Kỷ Lang khẽ cười: “Nhóc con vẫn như vậy, cực kỳ dễ thỏa mãn, lỡ anh lừa em thì sao đây?”

Tô Niệm Đường lắc lắc đầu, gương mặt quả quyết: “Sẽ không đâu, gương mặt của anh Kỷ Lang không biết lừa người. Lúc anh nói đồng ý với em, ánh mắt anh nhìn em rất chính trực, điều này cho thấy điều anh nói xuất phát từ nội tâm. Nếu như anh muốn lừa em, anh sẽ né tránh ánh mắt của em!”

Kỷ Lang vừa muốn nói tiếp, điện thoại của anh reo vang.

“Sếp!”, là Lê Huy.

Anh dụi mắt thuốc vào gạt tàn, ra hiệu với Tô Niệm Đường, sau đó trả lời điện thoại: “Chuyện gì?”

Đầu dây bên kia nói một tràng ... sau đó lại hơi do dự một chút: “Xế chiều, bên Sở Sự Vụ đã nhận lời với bên trường đại học nhận một sinh viên thực tập, họ muốn cho sinh viên đó rèn luyện ở chỗ chúng ta một chút, sau đó sẽ thi lên làm cảnh sát. Anh Triệu gặp rồi, đánh giá khá cao. Anh có muốn dẫn dắt người mới này không?”

Kỷ Lang khẽ cười, chậm rãi nói: “Huy à, từ trước đến giờ cậu nghĩ tớ có khả năng rèn giữa một người mới sao?”

Câu hỏi ngược lại của Kỷ Lang khiến Lê Huy bất giác ngẩn người, suy nghĩ một chút ... Bây giờ Sở Sự Vụ còn có vụ án vẫn chưa có hồi kết, thật sự bận không ngơi tay: “Sếp! Vậy em sắp xếp cho sinh viên này làm bên văn thư nhé!”

“Ừ!”

Căn hộ của Kỷ Lang bài trí khá đơn giản, cũng không có nhiều đồ, được sắp xếp khá gọn gàng. Chiếc sofa sẫm màu được đặt ở đối diện cửa ra vào phòng khách, trên chiếc bàn trà có vài quyển sách. Phía sau sofa là giá sách, được sắp xếp khá ngay ngắn, chỉnh tề. Một góc đặt chồng thư từ cao đến thấp. Nhìn cách bài trí khiến cho người khác thấy ấn tượng nhất chính là sự gọn gàng, trong nhà không trang trí quá nhiều màu sắc, liếc sơ có thể đoán được chủ nhân của căn nhà là người khá nghiêm túc và cẩn trọng.

“Trong nhà anh không có nấu nướng, bình thường anh vẫn ăn uống bên Sở Sự Vụ, em sống ở đây thì tự lo vụ này nhé!”

Tô Niệm Đường lắc lắc đầu: “Anh Kỷ Lang không cần lo lắng, em biết sắp xếp!”

Kỷ Lang chỉ cho Tô Niệm Đường cánh cửa gian phòng dành cho khách: “Phòng kia vẫn còn trống, khá sạch sẽ, em ở đó nhé!”

Tô Niệm Đường gật đầu, khi đi ngang qua bàn trà, nhìn thoáng qua mấy quyển sách. Quyển nằm trên cùng “Chân Dung Tâm Lý Tội Phạm” của học giả Brent•E• Turvey. Quyển sách nhìn đã cũ nhưng được bao bì khá kỹ.

“Em tự mình lo liệu nhé, anh quay về làm việc tiếp. Nếu có việc gì thì gọi anh ngay. Buổi tối anh mời em đi ăn!”. Kỷ Lang giao cho cô bộ chìa khóa nhà, cùng chìa khóa phòng riêng: “Đây là khóa nhà và khóa phòng, anh đang có việc có thể mấy ngày liền anh cũng không về nhà!”

“Vâng! Em biết rồi!”

*

Ngày hôm sau, Kỳ Lang lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, người gọi đến vẫn là Lê Huy.

“Sếp, bên Cục lại giao cho chúng ta một vụ án, Chủ tịch của một công ty trách nhiệm hữu hạn trong thành phố bị trộm...”

Còn đang ngái ngủ, Kỳ Lang khó kìm được tức giận: “Sở Sự Vụ không còn ai hết sao? Vụ trộm cũng gọi tôi?”

“Đạ ... chỉ vì Chủ tịch cùng Cục trưởng có chút quan hệ, nên Cục Trưởng nói muốn anh ra tay”, Lê Huy lấy tay vuốt mồ hôi trên trán.

Kỳ Lang tỉnh táo được một chút: “Được! Tôi biết rồi, nhắn tin cho tôi địa chỉ của căn biệt thự, tôi sẽ đến đó.”

“Vâng!”

Nhanh chóng rửa mặt, Kỳ Lang lấy áo khoác chuẩn bị ra ngoài, vừa ra đến cửa mới nhớ ra bây giờ anh không chỉ ở một mình. Vì vậy, anh xoay người, lấy tờ giấy ghi lại vài dòng cho Tô Niệm Đường: “Anh đến Sở, tự làm đồ ăn sáng nhé!”

Nét bút mạnh mẽ, kiên quyết, đường nét rõ ràng.

Sáng sớm ở thành phố Bắc vẫn còn phủ một lớp sương mỏng, tia nắng ban mai chiếu qua tầng sương, mang đến cho mặt đất chút ấm áp, hít một hơi thật sâu còn có thể cảm nhận được hương vị của biển.

Khi Kỳ Lang đến biệt thự vùng ngoại ô, Triệu Trạch đã đứng chờ phía bên ngoài, nhìn thấy Kỳ Lang, anh ta vội vàng chạy đến: “Sếp đến rồi, cái tên chủ tịch kia thật khó hầu hạ.”

Kỳ Lang đứng phía ngoài quan sát toàn cảnh ngôi biệt thự. Biệt thự ba tầng, anh đang đứng ở cửa chính: “Điều tra được những gì rồi?”

Triệu Trạch mở sổ ghi chép, báo cáo kết quả sơ bộ cho Kỳ Lang: “Trong thư phòng của chủ nhà có đặt một tượng Phật bằng ngọc trị giá hơn mười triệu, không mất mát thứ gì khác. Đây là ngôi biệt thự ba tầng, diện tích khoảng một ngàn mét vuông. Biệt thự chỉ có một lối ra vào chính, chính là nơi chúng ta đang đứng, phía Bắc có một cổng nhỏ. Đã cho kiểm tra cửa nẻo, tất cả đều đã đóng cẩn thận; cổng nhỏ phía Bắc có lắp hệ thống chống trộm thông ra phía rừng núi phía sau. Trên cửa không có dấu hiệu bị bẻ khóa, không phát hiện có dấu hiệu đột nhập từ bên ngoài vào.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Kỳ Lang cùng Triệu Trạch đã tiến vào phía bên trong căn biệt thự. Tầng trệt căn bản chẳng có gì, Triệu Trạch tiếp tục báo cáo: “Tầng trệt là phòng khách cùng nhà bếp, có thêm phòng cho người giúp việc. Bảo vệ bị đánh bị thương ở phía gian phòng bảo an ở phía Bắc, khắp người toàn là máu, đã đưa đến bệnh viện.”

Nói xong, Triệu Trạch đưa Kỳ Lang ngắm ảnh chụp hiện trường người bảo vệ bị thương.

Kỳ Lang nhận lấy mấy tấm ảnh, sững sờ: “Là anh ta?”

Người bảo vệ này không phải là người anh đã gặp ở ngay dưới lầu nhà mẹ anh hay sao? Anh vẫn còn nhớ trên cằm anh ta còn có một vết sẹo dài.

“Sếp biết anh ta sao?”

Kỳ Lang gật đầu: “Ngày hôm qua đã gặp rồi!”, Kỳ Lang kể vắn tắt câu chuyện ngày hôm qua.

“Vậy càng tốt!”

“Ừ!”, Kỳ Lang đưa mắt nhìn lên mái hiên, phát hiện có lắp camera: “Camera có thu được hình ảnh gì không?”

Triệu Trạch lập tức trả lời: “Camera hôm qua đã bị phá hư, mấy ngày trước vẫn còn chạy tốt!”

Kỳ Lang gật đầu: “Trong nhà có tất cả bao nhiêu người giúp việc?”

“Ba người, đã được mời về sở cảnh sát lấy lời khai.”

Triệu Trạch tiếp lời: “Tối hôm qua, mọi người trong nhà đều đã đi ngủ. Ông chủ tịch có uống chút rượu nên ngủ say như chết, chính vì vậy nên không nghe thấy tiếng động lạ. Sáng hôm sau, vào thư phòng theo thói quen, kết quả phát hiện đã mất tượng Phật Ngọc.”

Ngay lúc này, Kỳ Lang đã đi về phía cầu thang bên cạnh phòng an ninh, được nửa đường anh dừng chân.

Trước cửa phòng an ninh, một người phụ nữ đứng quay lưng về phía anh, cột tóc đuôi ngựa gọn gàng, mặc một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, phối cùng quần tây đen, nhìn rất chuyên nghiệp.

Bên cạnh cô còn có vài anh cảnh sát, Lê Huy liền chạm nhẹ vào người cô gái. Kỳ Lang ra hiệu Lê Huy đừng nói chuyện, tiếp tục nghe cô ta nói: “Vụ án này có rất nhiều điểm khả nghi, mọi người cũng không được bỏ qua bất cứ người nào, kể cả nhân viên bảo vệ ấy, anh ta cũng rất đáng nghi.”

“Cô bé à, cũng không nên nói như vậy, bảo vệ Tiểu Hà đã làm việc trong ngôi biệt thự này đã rất lâu, là một người hết sức đáng tin. Bây giờ còn bị thương nằm trong bệnh viện, chúng ta làm sao có thể hoài nghi anh ta?” nói chuyện với cô gái là một người đàn ông trung niên bụng phệ, mặc bộ vest màu đen, chính là ông chủ tịch.

“Bất cứ chuyện gì cũng không được phép chỉ nhìn bề ngoài, tất cả điều tra đều phải dựa trên suy luận là chính, bất kỳ manh mối nào cũng trợ giúp phá án, không được phép lơ là. Không được nghi anh ta bình thường không phạm sai lầm, liên kết luận anh ta không phải là nghi can.” Cô ta chậm rãi tiến lên một bước chỉ vào những vết máu trước màn hình tivi: “Xét nghiệm tất cả những vết máu này, điều tra xem có thuộc về nhân viên bảo vệ đó hay không?”

Cô ta xoay người, lại chỉ vào bộ đồ ngủ trên ghế lên tiếng: “Còn bộ quần áo ngủ này nữa ...”, nói được nửa câu cô ta giương mắt, trông thấy Kỷ Lang đang đứng ngoài cửa.

Kỷ Lang nhếch môi: “Nói tiếp đi, nói xem vì sao cô lại tình nghi nhân viên bảo vệ này.” Cô gái sở hữu một gương mặt xinh xắn, không có nét yêu kiều mà thay vào đó là bộ dáng cân trọng, đáng vẻ của một nữ cường nhân.

Được Kỷ Lang cho phép, cô ta tiếp tục câu nói của mình: “Ngay khi vụ án xảy ra, nhân viên bảo vệ đang đi tuần, như vậy máu của anh ta không thể dính trên bộ đồ ngủ. Nhưng bây giờ lại phát hiện vết máu trên bộ quần áo này, đây là điểm rất đáng ngờ.”

“Chuyện này ...” ông chủ tịch nhất thời cũng không nói được lời nào để phản bác, cẩn thận suy nghĩ, câu nói của cô gái này cũng khá có lý.

Kỷ Lang bước vào trong, nhìn một lượt khắp gian phòng bảo an. Trên một góc tường phía phòng bảo an có gắn một thiết bị kiểm soát cửa ra vào, trên đó cũng có vết máu. Thêm vào đó trên giường và bàn máy bi tính cũng dính máu, mặt đất cũng vương vãi mấy dấu máu, trên bàn vi tính, máy chủ bị quăng xuống nền đất, bộ phận bên trong CPU đều bị mất, còn những vật khác không có dấu hiệu bị xê dịch.

Ghi nhớ tất cả vào trong đầu, Kỷ Lang ngẩng đầu nhìn về phía Lê Huy: “Tại sao còn nhiều vật chứng ở đây vậy?”

Lê Huy gãi gãi đầu: “Không phải phải đợi sắp đến xem xét hiện trường rồi mới được phép mang đi kiểm nghiệm sao?”, duy trì hiện trường hoàn chỉnh là quy tắc căn bản nhất.

Kỷ Lang gầm gừ: “Nếu hôm nay tôi không đến đây? Vậy mấy cô cậu sẽ án binh bất động, ngồi phổng ở đây chờ? Không phải đã bỏ phí đi khoảng thời gian tra án tốt nhất sao?”

“Chuyện này ...”

“Nếu cứ khăng khăng tuân theo lời tôi nói, muốn bảo vệ hiện trường, vậy các cô cậu càng không nên đi vào. Căn bản bây giờ hiện trường đã bị chính các cô cậu phá hoại. Thân là một điều tra viên, là phải có khả năng quan sát nhạy bén cùng tư duy tốt, ghi nhớ tất cả mọi việc phát sinh mới là điểm mấu chốt nhất!”

“Vâng!”

Kỷ Lang nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh Lê Huy: “Cô chính là sinh viên thực tập ở Sở Sự Vụ?”

Cô gái lập tức đứng nghiêm trước mặt Kỷ Lang: “Vâng! Tôi là Mục Y, thực tập sinh của Sở Sự Vụ.”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nghi ngờ

Kỷ Lang liếc cô ta một cái, gật đầu khen ngợi: “Cô có khả năng quan sát nhạy bén, đưa ra phán đoán cũng khá chính xác.” Mặc dù đang tỏ ý khen ngợi nhưng ánh mắt của anh lại không nhìn vào cô ta.

“Chủ tịch Vương, vụ án sẽ nhanh chóng có kết quả, ông cố gắng đợi một chút!”

Chủ tịch Vương rất tin tưởng Kỷ Lang: “Có thám tử Kỷ dẫn đường tôi tin vụ việc sẽ nhanh chóng có kết quả thôi.”

Sau khi Triệu Trạch đưa Kỷ Lang vào thư phòng, nơi xảy ra vụ mất cắp, anh quan sát khắp gian phòng một hồi lâu, sau đó ra lệnh thu đội, quay về Sở Sự Vụ để nghiên cứu toàn bộ lời khai của ba người giúp việc.

Ra khỏi cổng biệt thự, Kỷ Lang quét mắt khắp toàn đội, phát hiện trong đội xuất hiện thêm một người chưa từng nhìn thấy qua. Là một cảnh sát, trông khá gọn gàng, gương mặt sáng sủa, đứng nghiêm túc bên cạnh Lê Huy.

“Tôi chưa từng gặp anh, anh là cảnh sát mới đến à?”

“Xin chào, tôi là Hứa Thiên Lập là Đội trưởng mới của đội cảnh sát hình sự thành phố Bắc, trước đây công tác tại thành phố B, đã từng nghe qua danh tiếng của anh. Bây giờ được tận mắt chứng kiến, quả là danh bất hư truyền. Hi vọng đội cảnh sát hình sự và bên phía anh cùng nhau hợp tác tốt!”

Kỷ Lang đưa tay, lịch sự bắt tay anh ta: “Được! Hợp tác tốt!”

Hứa Thiên Lập gật đầu, nhưng không bắt tay Kỷ Lang, chỉ lấy ngón tay phiết môi: “Hợp tác vui vẻ!”

Hành động khá kiêu căng cùng với lời nói thân thiện vừa rồi có chút không phù hợp.

Đội cảnh sát hình sự cũng thu đội, Kỷ Lang lái xe của mình về Sở Sự Vụ.

Trên chiếc xe khác, Mục Y vỗ vỗ ngực, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi em quay lại thấy thám tử Kỷ đứng đó mà sợ hết hồn.”

Lê Huy vung tay: “Sếp không dễ khen người khác đâu, từ lúc tôi vào đội đến giờ, sếp cũng chưa từng khen tôi câu nào.”

“Thám tử Kỷ trông thật lợi hại”, Mục Y thoải mái nói: “Anh Triệu! Thám tử Kỷ không nhận đệ tử sao?”

Triệu Trạch chăm chú lái xe, nhưng vẫn không quên trêu cô: “Từ trước giờ tôi chưa nhìn thấy, nếu cô em có thể khiến cho sếp nhìn với một cặp mắt khác, có thể anh ấy sẽ suy nghĩ lại.”

“Thật không? Em cảm thấy đi theo thám tử Kỷ sẽ học được rất nhiều điều.” Mục Y là một sinh viên giỏi, có tài quan sát nhạy bén, rất cẩn thận, đáng tiếc vẫn chưa có kinh nghiệm thực tế. Vì thế, khi cô bước vào phòng bảo an, cô lại lựa chọn cách giữ nguyên hiện trường chứ không phải là nhớ kỹ hiện trường, sau đó mới lấy đi vật chứng.

“Vây em cần phải cố gắng nhiều hơn”, Triệu Trạch khích lệ.

“Anh Triệu yên tâm, em nhất định ở trong Sở Sự Vụ thực tập thật tốt, sau khi tốt nghiệp sẽ trở thành một cảnh sát giỏi.” Mục Y ngẩng đầu, tóc đuôi ngựa đang đưa, vẻ mặt chân thành và hi vọng.

*

Bên phía cảnh sát cũng đã lấy xong lời khai của ba người giúp việc. Tiết Nhạc đang tường thuật lại khẩu cung của bọn họ cho Kỷ Lang. Kỷ Lang ngồi trên ghế chăm chú nghe báo cáo chi tiết của vụ án một lần.

“Trên cơ bản đã loại bỏ tình nghi với ba người giúp việc. Bọn họ khai tối hôm đó về phòng ngủ rất sớm, đồng thời qua camera quan sát cũng không thấy xuất hiện hình ảnh của bọn họ”, Tiết Nhạc dừng lại một chút, sau đó tiếp lời: “Nhưng một người giúp việc mới tới nhớ lại, trong cùng ngày hôm đó nhân viên bảo vệ có nhắc cô ta, buổi tối biệt thự mở tất cả các hệ thống chuông báo động, vì vậy buổi tối không nên đi qua đi lại.”

Kỷ Lang gõ gõ trên mặt bàn: “Tình hình của nhân viên bảo vệ hiện tại thế nào?”

“Vẫn còn hôn mê!”

“Được! Tôi biết rồi, Tiểu Tiết, cậu qua bên Phòng Giám Định lấy báo cáo về đây cho tôi. Tôi muốn xem qua một chút!”

“Dạ!”

Kết quả của phía Giám định cho thấy, tên tội phạm đã lên sẵn mục tiêu, thủ pháp gây án cực kỳ chuyên nghiệp. Nếu như không phải đã quen tay thì chính là đã lên kế hoạch từ rất lâu. Bên bọn họ cũng tra ra bộ quần áo ngủ ở phòng bảo an cũng là của anh bảo vệ.

Đưa toàn bộ các trọng điểm của vụ án liệt kê ra một lượt, Kỷ Lang mới hốt hoảng nhớ ra hôm nay là cuối tuần. Nếu không phải nhận được vụ án này, mọi người vẫn còn đang nằm ở nhà ngủ nướng.

Anh cũng vừa nhận được điện thoại của Cục Trưởng, yêu cầu trong vòng một tuần phá được vụ án trộm Phật ngọc. Kỷ Lang cười nhạo: Cái lão già này, lão chủ tịch với ông ta có mối giao tình, thành ra quan tâm quá mức, vụ án giết người mấy ngày trước còn chưa có manh mối gì đây. Đúng là không biết phân nặng nhẹ.

Thế nhưng đã có mệnh lệnh của cấp trên, Kỷ Lang đâu thể từ chối, gọi anh em trong Sở Sự Vụ bao gồm luôn cả Mục Y vào họp để sắp xếp lại trình tự vụ án.

Triệu Trạch phát biểu đầu tiên, anh ta cung cấp thông tin tư liệu của những người giúp việc trong biệt thự:

“Nhân viên bảo vệ tên Hà Uy, năm nay 32 tuổi, đi lính mấy năm, trong một đợt huấn luyện, anh ta bị thương nặng ở cằm, nên được xuất ngũ sớm. Ba năm trước, được nhận vào làm bảo vệ trong căn biệt thự đó. Bởi vì tính tình thành thật, nên ông chủ tịch muốn anh ta làm công, trả lương cũng khá cao, không có tranh chấp gì về mặt tiền bạc.

Vương Hữu Tài, 49 tuổi, chủ nhân của căn biệt thự, là chủ tịch của một công ty đầu tư, là một doanh nhân khá nổi tiếng ở thành phố Bắc, rất hay làm từ thiện. Tính tình hơi nóng nảy nhưng lại khá thoải mái. Tượng Phật Ngọc là ông ấy mua cách đây năm năm. Khoảng một tháng trước mới mua bảo hiểm

cho tượng Phật này.

Dương Tuệ, 31 tuổi, là vợ của Vương Hữu Tài, là mẫu hình của một bà chủ có quyền thế. Năm năm trước gả cho Vương Hữu Tài, hai người cách nhau hơn mười tuổi. Bề ngoài cho thấy vợ chồng khá mặn nồng, không có mâu thuẫn gì. Ngoài ra trong biệt thự còn có ba người giúp việc, đã lấy lời khai đêm đó toàn bộ đều đang ngủ trong phòng, loại khỏi đối tượng tình nghi.”

Kỷ Lang gật đầu: “Mọi người cho ý kiến đi.”

Từng người từng người nêu ra ý kiến của mình, có người cho rằng đây là kẻ trộm chuyên nghiệp, đã từng quan sát căn biệt thự khá nhiều lần. Nhưng với trường hợp này phạm vi điều tra quá lớn, không khác gì mò kim đáy biển, biết lần mò từ nơi nào.

Đương nhiên cũng có người hoài nghi ông chủ tịch thông đồng với bên ngoài tự trộm tượng Phật Ngọc để chiếm tiền bảo hiểm, bởi theo điều tra tiền bảo hiểm trả cho bức tượng Phật Ngọc này là rất lớn.

Nói chung, mỗi người đều có một ý kiến, một cách giải thích, một quan điểm khác nhau, nhưng chưa ai có thể đưa ra được một ý kiến sát đáng, tất cả chỉ mới là phỏng đoán.

Kỷ Lang nhú mày, anh dòm tầm mắt chú ý sang cô thực tập sinh, Mục Y vẫn đang vui đùa vào quyển sổ ghi chép. Sáng nay anh đã nhìn qua được biểu hiện của Mục Y, vì vậy anh lên tiếng: “Mục Y, ý kiến của cô thế nào?”

Mọi tầm mắt đều dồn vào Mục Y khiến cô đỏ mặt: “Cám ơn sếp đã cho em cơ hội bày tỏ ý kiến của mình. Theo như ý kiến của một số anh chị, em có thể tổng kết thế này. Em cho rằng then chốt của vụ án chính là nhân viên bảo vệ đang bị thương kia. Nhưng vụ án vẫn có chút đáng nghi. Hôm nay đến hiện trường, em xin phép lọc ra những nghi ngờ ấy.

Từ hiện trường bị trộm có thể nhìn ra, không chỉ có riêng cửa lớn không có dấu hiệu bị cạy khóa mà ngay cả cửa của phòng đọc sách cũng vậy, có thể lý giải do cửa phòng không đóng. Nhưng căn cứ vào hai điểm này có thể nghi ngờ rằng anh bảo vệ là người lấy trộm. Tuy nhiên chủ tịch Vương lại cho biết anh bảo vệ là người rất thành thật, hơn nữa làm việc đã lâu cũng không có tranh chấp gì với ông ta, trước khi vụ án xảy ra anh bảo vệ cũng không có thái độ nào bất bình thường, đây chính là một nghi vấn.

Nhân viên khám nghiệm hiện trường, thu thập vật chứng cũng không phát hiện ra dấu vết nguy tạo. Trong phòng bảo an, cũng đã tiến hành lục soát và khám nghiệm các vết máu, hiện trường dường như anh bảo vệ đã bị hung thủ kèm chặt hai bên. Nếu là bị kèm chặt hai bên, như vậy tại sao lại bỏ lại bảo vệ ở cửa sau mà tẩu thoát, hẳn không sợ bị nhìn thấy mặt ư?

Trên áo ngủ đúng là vết máu của nhân viên bảo vệ. Nhưng tại sao vết máu lại dính lên đây? Lại là một vết máu rất lớn.

Do đó, theo ý kiến của em, mấu chốt của vụ án chính là nhân viên bảo vệ, chỉ từ anh ta mới có thể có được manh mối hữu dụng.

Nhưng theo em khả năng lớn nhất hung thủ vẫn là nhân viên bảo vệ!”

Nghe xong những lời phân tích của Mục Y, Kỷ Lang là người đầu tiên vỗ tay: “Nói không sai, nhưng thiếu kinh nghiệm trình sát nên tư duy vẫn còn một số điểm hạn chế!”

Kỷ Lang dừng một chút rồi nói tiếp: “Phân tích của cô rất đúng, nhưng cô phải nhớ kỹ một chuyện tất cả mọi vụ án phát sinh, đều xuất phát từ một động cơ nào đó. Tại sao nhân viên bảo vệ đó lại muốn trộm đồ? Động cơ của anh ta là gì? Vì tiền? Nếu vậy tại sao ở biệt thự này nhiều năm mà bây giờ mới ra tay? Chỉ khi nào cô tìm hiểu được động cơ mới có thể đưa ra toàn bộ lời giải thích hợp lý cho những nghi vấn của mình.” Sau khi nói xong, anh nhìn đồng hồ: “Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, mọi người tự mình sắp xếp công việc đi.”

“Vâng!”

Tan họp, anh yêu cầu Triệu Trạch nán lại: “Cậu đi điều tra xem chủ sở hữu bất động sản ở khu Thiên Hồ là của ai?”

“Sếp! Anh hoài nghi...”

Kỷ Lang gõ gõ trên mặt bàn: “Thiên Hồ cũng được xếp vào một trong những khu nhà ở cao cấp ở thành phố Bắc, một căn cũng không dưới hai mươi ngàn. Anh ta chỉ là một bảo vệ, cho dù tiền lương có cao đến mức nào cũng không thể mua được căn nhà ở nơi đó.” Lúc nói mấy lời này trong lòng anh thâm oán trách thẳng em trai của mình.

“Dạ! Em hiểu rồi!”

Camera trong căn biệt thự có một số bị phá hỏng nhưng vẫn không phải không có cách phục hồi, mấy loại chuyện này không thể gây khó khăn cho Tiết Nhạc. Tiết Nhạc tìm cách kết nối với IP của căn biệt thự, thông tin sẽ nhanh chóng truyền đến máy chủ của Sở Sự Vụ. Kỷ Lang mong muốn có được manh mối từ camera này.

Hôm đó khi nhìn vào nhân viên bảo vệ ấy, anh ta quả thực là một người chính nghĩa, không ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện. Trong tiềm thức Kỷ Lang không hề mong muốn người bảo vệ này làm ra chuyện không hợp đạo lý, dù sao anh ta cũng đã từng là một người lính.

Kỷ Lang quay qua quay lại cũng đã hơn năm giờ chiều, hôm nay lại là cuối tuần, nhìn mấy đồng nghiệp vẫn còn bận rộn, anh liền vỗ tay một cái: “Thôi mọi người nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục.”

“Vâng!” mọi người reo hò, vui mừng chuẩn bị tan sở.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bà Dương - Vvương Tuệ

Kỷ Lang với lấy áo khoác trên ghế, chuẩn bị ra về.

“Thám tử Kỳ!”, vừa đi đến cửa đã có người gọi giật ngược, Kỷ Lang nghiêng đầu nhìn, là Mục Y.

Có lẽ ở trong phòng quá lâu, hai má của Mục Y phồng hồng, cô ta chậm rãi đứng phía sau lưng Kỷ Lang, nhỏ nhẹ nói: “Thám tử Kỳ, ngày hôm nay anh có nói em thiếu kinh nghiệm, anh có thể nói rõ là ở điểm nào không?”

Kỷ Lang nở nụ cười, vừa đi vừa nói: “Hôm nay cô nhắc đến hai điểm đáng ngờ, đều là những kiến thức trong sách vở, cũng chưa hề đụng đến tính chất thực tế của vụ án, tuy rằng là chuẩn xác nhưng khó tránh khỏi sẽ bỏ sót vài điểm, Hứa Thiên Lập đã bù đắp lại thiếu sót này của cô.”

“Có đồng bọn sao?” Mục Y ngơ ngác hỏi.

Kỷ Lang lắc đầu, kiên trì giải thích: “Đồng bọn chỉ là một điểm, quan trọng nhất là trên người anh bảo vệ. Cô chỉ chú ý vết máu lưu lại nhưng lại không thể phân tích vì sao lại có vết máu này. Tôi nghe Triệu Trạch thông báo, trên cánh tay của người bảo vệ có một vết cắt khá sâu, cho nên mới dẫn đến khắp phòng bảo an toàn máu là máu. Cô cũng không nắm rõ bối cảnh của nhân viên bảo vệ. Anh ta đã từng đi lính, vậy hung thủ là người thể nào mới có thể đâm một người bảo vệ từng đi lính bị thương?”, Kỷ Lang gấp ngón trỏ tay trái, gõ gõ vào lòng bàn tay phải, “Tôi cũng đề cập trong cuộc họp, động cơ của nhân viên bảo vệ đó là gì? Anh ta ở ngôi biệt thự đó đã nhiều năm đều không có làm bất cứ chuyện gì xấu, vậy tại sao hôm qua lại ra tay?”

“A ... em thật đáng trách!”, hai con mắt Mục Y sáng rõ, nở nụ cười vui sướng, khiến gương mặt của cô trở nên xinh xắn hơn, “Thám tử Kỳ, em ... em nghĩ rằng đi theo anh sẽ học được rất nhiều điều, không biết anh có đồng ý nhận em làm đệ tử hay không?”

Kỷ Lang không thể nín được tiếng cười, ngũ quan vốn sắc lạnh ngay lúc này đây trở nên dịu dàng hơn, trong nháy mắt chỉ muốn thốt lên là rất đẹp. Có lẽ vì là thám tử đã nhiều năm, khiến cho gương mặt anh tuần ấy luôn lạnh lùng, những đường nét thanh tú kết hợp trên tạo nên sự kiên nghị.

Mục Y ngăn người trong giây lát.

Chạng vạng hay sáng sớm ở thành phố Bắc đều mang theo một lớp sương mù mỏng manh, cảnh tượng trước mắt trở nên mờ ảo, giống như một bức tranh đã được bịt kín bằng một tấm vải mỏng, khi sương mù tan biến, mới thấy được vẻ đẹp thực sự.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch ...

Mục Y hít sâu một hơi, cô còn có thể nghe rõ tiếng tim đập dồn dập, vang vọng bên tai mình.

“Nếu đã đến Sở Sự Vụ thực tập, tôi sẽ tự khắc phân công công việc, không có ai được gọi là đồ đệ hay không đồ đệ!”

Ánh mắt Mục Y có chút thất vọng, nhưng trong nháy mắt cô nhún mày: “Vậy từ đây về sau em sẽ thường phiên đến thám tử Kỳ, anh cũng đừng tức giận nhé!”

“Được ... Bây giờ không còn sớm, mau về nhà trước đi!”

“Vâng!”

Sở Sự Vụ cách nhà anh khá gần, anh mua thức ăn sẵn ở dưới lầu, chuẩn bị về nhà sẽ vừa xem video vừa ăn. Chỉ là ... vừa bước vào cửa, mùi thức ăn thơm ngon xộc thẳng vào mũi. Ngôi nhà này chưa từng có mùi vị của bếp núc.

“Đường Đường?”, Kỷ Lang đứng ở cửa gọi một tiếng.

Tô Niệm Đường nghe tiếng kêu liền vội vã chạy từ nhà bếp ra, thấy Kỷ Lang đã trở về, đôi mắt sáng rỡ: “Anh Kỷ Lang về rồi, em cũng sắp làm cơm xong, anh nghỉ ngơi chút đi!”

Kỷ Lang có cảm giác lạ lẫm nhưng không thể thốt thành lời, nhìn dáng vẻ Đường Đường quần tạp dề, anh hơi khó chịu: “Anh đã mua thức ăn ở dưới lầu ...”

Tô Niệm Đường cầm lấy túi thức ăn sẵn Kỷ Lang đã mua, trừng mắt nhìn anh: “Vậy bây giờ anh sẽ ăn món em nấu hay tiếp tục ăn thức ăn bên ngoài này đây hả?”

Nhìn bộ dáng của cô đây, nếu như anh trả lời ăn thức ăn sẵn, chắc chắn cô sẽ ném hết thảy bữa tối xuống đất, cực kỳ giống với khi cô còn bé, rất bá đạo: “Được rồi! Ăn món em nấu, có điều không biết có thể nuốt nổi hay không đây?”

“Ném thử thì biết thôi!”, Tô Niệm Đường nhướn mày, hàng lông mày gọn ghẽ xinh xắn, mang một chút kiêu ngạo, cũng có chút gì đó yếu điệu.

Trong lúc Tô Niệm Đường loay hoay làm cơm tối, Kỷ Lang quay về phòng mang hết các video và tư liệu đặt lên bàn, rồi cho vào máy vi tính. Mùi thơm từ nhà bếp len qua khe hở bay vào phòng anh, phảng phất xung quanh hơi thở của anh, bụng anh phản xạ sôi ùng ục. Anh chợt thấy buồn cười, lắc đầu một cái, thực sự không thể tưởng tượng nổi 'tiểu thanh mai' khi ấy của anh bây giờ đã có thể vào bếp lại còn trở thành một cô gái có lá gan không hề nhỏ.

Tư liệu phục chế được rồi. Kỷ Lang tính toán chắc còn một lúc nữa Tô Niệm Đường mới làm cơm xong, anh tiện tay mở video của vụ án, anh muốn xem trước, thử quan sát xem có gì bất thường hay không.

Mở đầu cũng không có bất thường gì, nhân viên bảo vệ Hà Uy tuần tra khắp ngôi biệt thự một vòng, sau đó lần lượt mấy người giúp việc cũng rời đi, nữ chủ nhân Dương Tuệ đang từ trên lầu đi xuống.

Cốc! Cốc! Cốc!

Kỷ Lang không quay đầu lại: “Mời vào!”

Tô Niệm Đường lần đầu tiên bước vào phòng Kỷ Lang, căn phòng bài trí không khác gì ngoài phòng khách, rất gọn gàng, ngăn nắp. Một chiếc giường lớn với drap giường sẫm màu, phía đối diện đặt chiếc tivi. Bên trái là bàn vi tính, trên bàn có một giá sách đơn giản, trên giá sách lại không có sách mà chỉ có vài tập văn kiện cùng một ống đựng bút hình vuông. Bên phải là tủ quần áo. Đầu giường kê một tủ đầu giường, bên trên là đèn bàn, phía dưới có một khung ảnh, trên bức tường phía đầu giường là một tấm hình lớn hình khẩu súng lục.

Nhìn tới nhìn lui, không một chút chi tiết thừa, sáng sủa sạch sẽ.

Tô Niệm Đường bước đến bên cạnh Kỷ Lang, đang thấy anh nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính xem một đoạn video clip. Cô cũng xem: “Ồ! Đây không phải là người bảo vệ gặp được ở dưới lầu sao?”

Kỷ Lang gật đầu: “Đúng là anh ta. Chủ nhân của anh ta bị trộm, anh ta cũng bị đâm, hiện đang nằm ở bệnh viện.”

“Ồ ...”, Tô Niệm Đường đứng phía sau anh nhìn vào màn hình vi tính, một lúc lâu sau Tô Niệm Đường nhân nhặt hỏi: “Anh Kỷ Lang, người bảo vệ và người phụ nữ này là tình nhân à?”

Kỷ Lang đột nhiên quay đầu lại: “Sao em nói như vậy?”. Người Tô Niệm Đường đang đề cập chính là nữ chủ nhân ngôi biệt thự tên Dương Tuệ: “Tại sao em cho rằng bọn họ là nhân tình?”. Thật ra xem đoạn cuối của video clip anh cũng mơ hồ một cảm giác kỳ lạ, nhưng không thể nào diễn tả thành lời, nhưng khi vừa nghe những lời Tô Niệm Đường nói, anh xem kỹ lại, hình như giữa hai người bọn họ tồn tại một mối quan hệ nào đó.

Một là nhân viên bảo vệ, một là phu nhân của chủ tịch ... Điều này được sao?

“Đại não của con người là một tổ chức rất kỳ lạ, trong bộ óc con người tồn tại một loại ne-ron phản xạ giúp đại não phân biệt biểu cảm và hành động của người khác. Ví dụ như một đôi tình nhân khi yêu nhau thường vô tình lặp lại những động tác của đối phương, từ từ hình thành một thói quen mà trong tâm lý học gọi đó là 'Hiệu ứng di chuyển tình cảm vô thanh'.”

Tô Niệm Đường duỗi tay chỉ lên màn hình hình ảnh nhân viên bảo vệ cùng phu nhân chủ tịch đi cùng nhau, tiếp tục nói: “Hai người ở bên nhau một thời gian dài, đặc biệt là tình nhân hay vợ chồng, các cơ thần kinh mô phỏng vận động của mũi và miệng dần trở nên giống nhau, cái này được gọi là Mirror Behavior – gương hành vi, cũng chính là cái mà trong dân gian chúng ta hay thường nhắc 'Tướng phu thê'. Tô Niệm Đường chậm rãi giải thích thêm: “Anh Kỷ Lang, anh xem, giữa bọn họ tuy không nói lời nào nhưng họ có sự giao lưu bằng ánh mắt. Anh có thể để hai người bọn họ gần nhau, anh sẽ cho rằng nhất định bọn họ có âm mưu.”

Kỷ Lang ngả lưng về sau, lấy tất cả những hình ảnh xuất hiện của Dương Tuệ ra xem. Dương Tuệ đi ra, cầm khăn tay đã dùng qua đưa cho người giúp việc, tay trái cũng vô thức duỗi ra sau.

Anh tua nhanh đến đoạn người bảo vệ đi ăn điểm tâm, anh ta đưa mũ cho người giúp việc, nhờ cô ta đem qua phòng bảo an, tay trái của anh ta cũng vô thức duỗi ra sau. Hơn nữa lúc hai người mỉm cười khi nói chuyện cũng đặc biệt có điểm giống nhau, thật giống như ... là tình nhân.

Vì vậy mới nói, điều then chốt nhất của vụ án cũng đã lòi ra. Kỷ Lang gõ gõ bàn, trong đầu lóe lên một ý nghĩ vô cùng thú vị.

“Đường Đường, em chính là đại ân nhân!”, Kỷ Lang đứng dậy, gương mặt anh tuần đượm ý cười, ánh đèn trong phòng chiếu lên gương mặt anh càng thêm trắng trẻo.

Tô Niệm Đường nghiêng đầu: “Vậy bây giờ anh Kỷ Lang, chúng ta đã có thể được ăn cơm chưa?”

Kỷ Lang gật đầu, cũng quên hỏi cô vì sao lại biết cái gì gọi là 'Tướng phu thê'.

Trên bàn ăn, Kỷ Lang há hốc mồm nhìn Tô Niệm Đường: “Đường Đường mấy năm nay em thay đổi thật chóng mặt, tay nghề không tệ nhé!”

Tô Niệm Đường đỏ ửng hai má, mái tóc xoắn dài đen bóng ở phía sau khiến toàn bộ gương mặt trắng nõn kia trông thật nhỏ nhắn và đáng yêu: “Trước đây lúc đi học, ăn cơm ngoài không quen, dần dần cũng biết nấu cơm rồi! Hơn nữa ... anh Kỷ Lang bên ngoài cũng không vệ sinh, nếu như anh không chê thì về nhà ăn cơm!”

“Được!”, Kỷ Lang thuận miệng đáp, cũng không để trong lòng, dù sao có lúc trong sở rất nhiều vụ án, nhiều khi mấy ngày liền anh không về nhà, nhưng anh không nghĩ đến cô gái nhỏ này tin là thật.

Sáng sớm ngày hôm sau Kỷ Lang cho mời bà Vương đến hỗ trợ điều tra.

Trong phòng thẩm vấn của Sở Sự Vụ, bà Vương khí thế hiên ngang ngồi ở bàn: “Mấy người có chuyện gì thắc mắc thì hỏi nhanh lên, tôi còn phải quay về chăm sóc chủ tịch. Từ sau khi Phật ngọc bị mất, ông ta càng ngày càng yếu!”

Lê Huy ngồi đối diện với Triệu Trạch liền lên tiếng: “Bà Vương có vẻ không sót ruột chuyện Phật ngọc bị mất cắp nhỉ?!” . Giá trị hơn mười triệu lạng, nếu như là anh, thà gilet anh chết còn tốt hơn.

“Không phải đã có các anh ở đây rồi sao?”, bà Vương cười gằn thành tiếng, “Làm sao các anh biết tôi không lo lắng, đó cũng là gia bảo của ông nhà tôi, may là còn có bảo hiểm!”

Triệu Trạch đột nhiên hỏi: “Bởi vì đã mua bảo hiểm, vì vậy, bà cùng Chủ tịch Vương vừa ăn cướp vừa la làng đúng không?”

Bà Vương bất thành linh bị hỏi một câu cứng họng, xoa xoa sau gáy theo bản năng, sau đó trấn tĩnh nói: “Làm sao chúng tôi có thể làm ra chuyện như vậy, dù gì chúng tôi cũng là một tập đoàn lớn ...”

“Buổi tối hôm đó, bà Vương quả thật không nghe thấy động tĩnh gì sao?”

“Buổi tối, tôi cùng chủ tịch ngủ rất say bởi vì ban ngày vừa tham gia một buổi tiệc, có uống rượu, đêm về lại tỉnh mạch, còn nghe được tiếng gì phát ra từ thư phòng nữa chứ!”

“Chủ tịch Vương mua bảo hiểm cho tượng Phật Ngọc khi nào?”

“À ... à ... cách đây một tháng!”, bà Vương hơi nghiêng mặt sang một bên, sau đó nói tiếp: “Lúc đó tôi cho rằng một vật quý như vậy để ở trong nhà không được an toàn, vì vậy tôi khuyên chủ tịch mua bảo hiểm, có thể chủ tịch cho rằng ý kiến tôi hợp lý nên chỉ mạnh tay mua một bảo hiểm kénch xù!”

“Nhân viên bảo vệ Tiểu Hà có quan hệ thế nào với bà?”, Triệu Trạch đột nhiên hỏi tiếp.

Bà Vương chuyển đổi bàn tay từ trên bàn đặt lên hai đầu gối của mình, ngừng một lúc mới nói: “Quan hệ gì, tôi là chủ, anh ta là bảo vệ. Tiểu Hà đã làm việc cho gia đình chúng tôi rất nhiều năm, là một người thật thà, chủ tịch cũng tin tưởng anh ta, vì vậy không đổi nhân viên bảo vệ khác.”

“Hà Uy có sở hữu một căn hộ ở khu Thiên Hồ, bà biết không?”

Bà Vương lại xoa xoa sau gáy: “Làm sao tôi biết được? Đây là chuyện riêng của anh ta!”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đăng sau mối quan hệ

Sau khi Triệu Trạch hỏi thêm vài câu theo thông lệ, thì thả bà Vương về.

Có một vụ việc ở hành lang khiến bà Vương đành phải dừng lại một chút, quay người lại nhưng không may lại đụng trúng vào một người, “Không có mắt à?”, bà Vương hung hăng nhìn trừng trừng vào người đụng phải, kiêu ngạo nói.

Tô Niệm Đường nhướng mày: “Xin lỗi!”

“Hừm! Lần sau đi đứng cẩn thận một chút”, bà Vương xoay người không có ý định dây dưa thêm, muốn rời đi.

“Thưa bà, bà tin vào tình yêu sao, bà cho rằng hai người thân phận khác biệt có thể ở bên cạnh nhau sao?”, Tô Niệm Đường đột nhiên mở miệng hỏi bà Vương.

Bà Vương đương nhiên không hề nghĩ tới đối phương sẽ hỏi mình vấn đề này, đầu tiên bà sửng người, sau đó hai tay khoanh trước ngực, nghiêng người đáp trả: “Tại sao cô lại hỏi như vậy? Cô còn bé như thế biết gì về tình với yêu.”

“Nhìn bà xinh đẹp như vậy, chắc hôn nhân rất hạnh phúc!”

Nghe Tô Niệm Đường nhắc đến hôn nhân, bà nghiêng đầu sang một bên theo bản năng, không nhìn vào Tô Niệm Đường, sau đó cười nói: “Hừm! Như thế nào thì ai cần cô xía vào!”

Tô Niệm Đường nhắc hộp com nhìn bóng lưng của bà ta, hơi suy tư.

“Xin hỏi ...”, Tô Niệm Đường đứng trước cửa phòng làm việc của Sở Sự Vụ, nhẹ nhàng gõ cánh cửa đang mở.

“Xin hỏi cô tìm ai?”, bàn làm việc của Lê Huy sát cửa, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Tô Niệm Đường đứng ở đó. Một chiếc áo măng-tô màu đen giống như quần kín mít cô gái nhỏ nhắn trong chiếc bao tải to, mái tóc xoăn đen ở phía sau, lộ ra đôi mắt trong vắt. Trang phục của cô ta có chút quái dị.

“Tôi đến tìm thám tử Kỷ Lang”, Tô Niệm Đường mỉm cười, trên gương mặt lộ hai chiếc lúm đồng tiền xinh xinh mê người, “Anh ấy chưa ăn sáng đã đến Sở Sự Vụ, tôi sợ anh ấy đói.”

Vừa nghe cô nói đến tìm Kỷ Lang, không chỉ Lê Huy đứng dậy, mà ngay cả Triệu Trạch cùng Tiết Nhạc cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tô Niệm Đường.

Lê Huy mời Tô Niệm Đường vào trong: “Đang có cuộc họp bên Cục cảnh sát, sắp một lát nữa sẽ về. Xin lỗi không biết xưng hô như thế nào?”

Tô Niệm Đường đặt hộp com đang cầm trong tay lên bàn, “Tôi tên Tô Niệm Đường, thật không phải, tôi không biết có các anh ở đây, nên cũng không mang thêm phần bữa sáng cho các anh.”

Tiết Nhạc đứng dậy: “Không sao, không vấn đề gì. Cô Tô, cô với sếp của chúng tôi có quan hệ gì vậy?”

Tô Niệm Đường nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, vừa vặn Kỷ Lang trở về. Anh kinh ngạc nhìn Tô Niệm Đường: “Đường Đường, sao em lại ở đây?”

“Đường Đường ... nha ... nha”, Tiết Nhạc gian xảo, kéo dài ngữ điệu kéo dài: “Sếp lúc này có bạn gái mà không nói với anh em một tiếng!”

Kỷ Lang vỗ lên vai Tiết Nhạc một cái: “Nói ba xàm xong chưa? Đường Đường là em gái của tôi, nghĩ đi đâu vậy?”

Tô Niệm Đường nghe những lời Kỷ Lang giải thích đột nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó lập tức cúi đầu nói: “Anh Kỷ Lang, em mang bữa sáng đến rồi, sáng sớm nay anh đi ...”

“Bữa sáng đến rồi đây, em mua nhiều lắm. Đúng rồi, em nghe anh Triệu nói, thám tử Kỷ rất thích ăn bánh quẩy và sữa đậu nành, vì vậy em cố tình cũng mua giúp cho sếp thêm một phần đây”, thanh âm vui vẻ của Mục Y truyền đến, “Ồ sao mọi người đều ở đây?”

“Tiểu Mục, bánh quẩy và sữa đậu nành đều đưa hết cho bọn anh ăn đi, anh đói sắp chết rồi đây”, Triệu Trạch cười cười nhận túi đồ ăn sáng từ tay Mục Y, gian xảo tiếp lời: “Sếp hả, đã có em gái thương mến mang bữa sáng đến rồi!”

“Ồ!”, Mục Y nhìn về phía Tô Niệm Đường: “Đây là em gái của thám tử Kỷ sao? Chào chị, tôi là Mục Y!”, vừa nói cô ta vừa đưa tay muốn bắt tay Tô Niệm Đường.

Tô Niệm Đường nắm chặt bàn tay của Mục Y: “Tôi tên Tô Niệm Đường!”

Kỷ Lang vỗ vào đầu Tô Niệm Đường: “Được rồi! Được rồi! Đường Đường lần sau không cần mang đồ ăn sáng đến đâu, chỉ có một mình anh ăn món này, anh em thấy được cũng không hay.”

Lê Huy vừa nhai bánh tiêu vừa nói: “Không sao, chúng em tuyệt đối sẽ không nghĩ ngợi gì đâu.”

Kỷ Lang trừng mắt nhìn anh ta: “Món ăn đầy họng cũng không chặn nổi cái miệng của cậu, ăn nhanh đi.”

Mọi người cười vang. Tô Niệm Đường cũng cười nói: “Em mang đến là món sủi cảo hấp, mới vừa làm sáng nay, mọi người có thể đến thử một miếng xem sao.”

Kỷ Lang mở hộp com ra, bên trong là những miếng sủi cảo óng ánh: “Cũng được, mọi người cùng nhau nếm thử xem.”

Đề lại sủi cảo hấp cho mọi người, anh cầm bánh quẩy và sữa đậu nành, kéo tay Tô Niệm Đường sang một chỗ khác. “Lần sau không cần mang đồ ăn sáng qua đây, sáng sớm anh mua ở bên ngoài là được rồi. Hôm nay em không có việc gì sao?”

Tô Niệm Đường nhìn chiếc bánh quẩy vàng rực trên tay Kỷ Lang, chậm rãi lắc đầu: “Em mới về, nhà trường để em thích nghỉ mấy ngày sau đó mới sắp xếp tiết dạy cho em”

“Đường Đường, em dạy chuyên ngành gì, chương trình học có cực lắm không?”

Tô Niệm Đường lắc đầu một cái: “Em đã tu nghiệp ở nước ngoài, sẽ không thấy khổ cực đâu, anh đừng lo lắng.”

Kỷ Lang nhìn ra cô không muốn bàn thêm về công việc chuyên môn của mình cũng không ép cô thêm, lại tiếp tục vỗ vào đầu cô: “Vậy em đến căn tin chờ

anh, chỉ còn hai tiếng nữa là đến trưa, trưa nay anh mời em ăn cơm.”

Hình như sau khi cô trở về, căn bệnh vò đầu của anh lại tái phát.

Tô Niệm Đường gật gù: “Ok, nhưng ... anh Kỳ Lang, bánh quẩy không hợp vệ sinh, ăn ít lại vẫn tốt hơn.”

“Nhóc con!”, Kỳ Lang cười cười đem miếng bánh quẩy cuối cùng cho vào miệng: “Quản lý nhiều chuyện quá, anh biết rồi. Em xuống lầu trước đi, anh làm công việc trước đã!”

Tô Niệm Đường nhìn Kỳ Lang muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng chỉ ừ một tiếng, hơi thất vọng đi ra ngoài.

Kỳ Lang gọi cả đội vào phòng họp, trên màn hình phát tin tức ngày hôm nay, đó là hình ảnh bà Vương lấy khẩu cung, sau khi tin tức phát hết một lượt, Kỳ Lang lại hỏi: “Đối với chuyện quan hệ của bà Vương và nhân viên bảo vệ Hà Uy, các cậu thấy thế nào?”

“Thật ra nhìn không thấy có chút gì khả nghi cả”, Tiết Nhạc nâng cằm nói.

“Đúng, bà ta trả lời tất cả câu hỏi đều rất bình thường”, Lê Huy nói với theo.

Kỳ Lang nhìn vào Triệu Trạch một lúc. Triệu Trạch cho ý kiến: “Ngày hôm qua tôi có đến xét nhà của Hà Uy ở khu Thiên Hồ, bất ngờ phát hiện, đây là nhà đã được mua từ ba năm trước, người đứng tên chủ hộ là Dương Tuệ.”

“Hà, chẳng lẽ họ thật sự có quan hệ mờ ám?”, Tiết Nhạc kinh ngạc thốt lên.

Triệu Trạch ra hiệu cho Tiết Nhạc im lặng, tiếp tục báo cáo: “Sau khi dò hỏi chuyện nhà cửa, tôi cũng tiện thể điều tra luôn lý lịch của Dương Tuệ và Hà Uy, phát hiện bọn họ là đồng hương, đều sinh ra và lớn lên tại thị trấn A. Còn quan hệ cụ thể của bọn họ ra sao, phải đến thị trấn A điều tra một chuyến mới có thể biết được!”

Kỳ Lang phát tay: “Không cần, tôi nghĩ chúng ta nên đi gặp Hà Uy.”

Hà Uy được các bác sĩ tận tình cứu giúp, chiều hôm qua cũng đã tỉnh. Nghe nói Vương Hữu Tài cùng vợ ông ta cũng đã đến thăm.

“Đúng! Hà Uy mới là người mấu chốt nhất, chúng ta hiện tại ở đây cứ xoắn xuýt mãi cũng vô dụng”, Mục Y xen vào, “Tình hình hiện nay, xem ra khả năng nhân viên bảo vệ cùng bà Vương cấu kết trộm đồ là khá cao.”

“Nhưng ...”, Lê Huy vẫn còn lơ mơ, “Bà Vương cùng nhân viên bảo vệ mưu trộm Phật ngọc nhà mình là để làm gì?”

“Sau khi đến gặp Hà Uy tất cả đều sẽ có câu trả lời.”

Đã đến giờ trưa Kỳ Lang để mọi người đi ăn, buổi chiều theo nhóm Hứa Thiên Lập đến bệnh viện lấy khẩu cung. Lúc bọn họ xuống đến căn tin còn khá sớm nhưng cũng đã đầy ắp người. Kỳ Lang liếc mắt tìm, đã nhìn thấy Niệm Đường ngồi bên phía cửa sổ chăm chú nghịch điện thoại di động. Xung quanh cô nhóc cũng không ít người len lén nhìn cô bình phẩm, có mấy tên còn rục rịch chuẩn bị đến gần.

Kỳ Lang tiến đến, đứng chắn tầm mắt của mấy con sói đỏ.

“Anh Kỳ Lang xong việc rồi sao?”, Tô Niệm Đường hoàn hồn, cất điện thoại di động cẩn thận vào túi.

“Đói bụng không? Chúng ta ăn cơm thôi.”

Có Kỳ Lang mời, cả nhà không ai khách khí, bung bảy tám món ăn lại đây. Tiết Nhạc nhanh chóng cướp lấy trước một chỗ ngồi: “Sếp, đây là mời khách sao?”

Mọi người cũng ngồi xuống, theo thói quen vừa ăn vừa tán gẫu vụ án. Lê Huy nhanh tay cướp được miếng thịt từ đĩa của Tiết Nhạc, mau lẹ bỏ vào miệng: “Sếp, buổi chiều ai đi bệnh viện?”

“Tôi đi cùng Mục Y thôi”, Kỳ Lang trả lời, “Mục Y biểu hiện cũng không tệ, lần này cho đi để tự ráp nối với hiện trường gây án, cũng là cách quan sát thực tế.”

Mục Y hai mắt sáng rỡ: “Thật không? Tốt quá, cảm ơn sếp.” Lời nói không che giấu sự hưng phấn, giống như một thói quen lại vén tóc ra sau tai.

“Mọi người không để ý đến cảm giác của cô Tô sao, tám chuyện khác đi”, Triệu Trạch nhìn Tô Niệm Đường cứ im lặng nhìn chăm chăm vào chén cơm không nói một lời, nên vội vã giải vây.

Nghe có người nhắc đến tên của mình, Tô Niệm Đường ngẩng đầu cười nói: “Không sao, mọi người cứ bàn chuyện đi. À, đến bệnh viện để lấy lời khai của nhân viên bảo vệ kia sao?”

“Ừm!”, Kỳ Lang gật đầu.

“Ồ ...”, Tô Niệm Đường cắn cắn môi, hạ giọng: “Anh Kỳ Lang, anh có nghĩ đến không, vụ án này có thể không cần bắt đầu từ anh bảo vệ. Mọi người

trước tiên cứ điều tra tay chủ tịch kia trước a!”

“Hà?”, mọi người há hốc mồm nhìn Tô Niệm Đường.

“A ... là thế này, ngày hôm nay khi đến tìm anh Kỷ Lang, vô tình đụng vào bà Vương ở cửa. Tôi cho rằng mối quan hệ vợ chồng của bà ta cũng không tốt.”

“Đương nhiên là không tốt!”, Mục Y nói, “Bà ta qua mặt chồng có vấn đề với nhân viên bảo vệ, còn có chuyện gì khác sao?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Có nhân tất có quả, một bà chủ quyền cao chức trọng cần gì phải dính dáng đến một người bảo vệ. Có thể chi cần điều tra từ mối quan hệ vợ chồng của bọn họ sẽ nhanh hơn một chút.”

“Cô Tô tại sao lại có hứng thú xen vào chuyện phá án của Sở Sự Vụ, tôi nghĩ trên phương diện này sếp của chúng tôi có kinh nghiệm hơn cô rất nhiều”, Mục Y cười cười nhắc nhở.

Tô Niệm Đường sững người, cẩn thận suy nghĩ lại, chính mình cũng đã vượt ranh giới, quay đầu về phía Kỷ Lang: “Em chỉ đưa ý kiến, không hề có ý gì hết!”

Kỷ Lang khẽ cười, lại đưa tay vò vò đầu cô: “Anh biết, nếu trước đây không phải em nhắc anh bảo vệ và bà Vương có quan hệ, anh cũng không thể điều tra ra nhanh như thế này được. Được rồi! Mọi người đừng nói chuyện này nữa, ăn cơm thôi.” Kỷ Lang đột nhiên cảm thấy những lời của Tô Niệm Đường cũng có đạo lý. Có nhân tất có quả, đường đường là phu nhân của một tập đoàn cần gì phải có quan hệ với nhân viên bảo vệ? Hay bởi vì mối quan hệ của bà và Vương Hữu Tài xảy ra vấn đề nên mới phải tìm đến người bảo vệ?

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vương Hữu Tài bạo ngược

“Chào anh Hà Uy, chúng tôi là trinh thám bên Sở Sự Vụ, bây giờ muốn đến tìm anh để lấy lời khai liên quan đến vụ án mất tượng Phật ngọc ở biệt thự của ông Vương.” Mục Y nhẹ nhàng gõ cửa phòng bệnh của Hà Uy.

Kỷ Lang tùy tiện nhắc một chiếc ghế sang ngồi bên cạnh giường bệnh của Hà Uy, Mục Y đứng nghiêm túc phía sau.

Hà Uy cứng ngắc gật đầu: “Xin chào hai người, có điều gì cứ hỏi, nếu biết tôi nhất định sẽ trả lời.”

Kỷ Lang gật gù: “Xin hỏi anh Hà, vụ án đêm hôm đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, anh đã chứng kiến những gì?”

“Tôi nhớ đêm đó ... từ trong máy thu hình camera tôi nhìn thấy một bóng đen, không hiểu vào nhà từ lúc nào. Vì vậy tôi lập tức thay áo ngủ đi ra ngoài, không ngờ, vừa bước ra ngoài đã bị đánh ngất. Chờ khi tỉnh lại, thì tôi đang nằm trên giường, bóng đen kia đang đứng trước màn hình vi tính, là hắn muốn xóa đoạn thu hình trên camera. Tôi vốn tính đánh lén hắn từ phía sau, không ngờ hắn lập tức phát hiện, dùng một cây dao găm đâm bị thương cánh tay của tôi, máu ra nhiều nên tôi ngất đi ...”

“Anh Hà, anh đã làm việc cho nhà ông Vương được bao lâu?”

“Ba năm.”

“Quan hệ của anh và ông chủ thế nào?”

Hà Uy ngừng một chút mới nói: “Ông bà Vương và mọi người rất tốt, vì vậy tôi vẫn duy trì làm việc ở đó.”

Kỷ Lang gật đầu: “Ông Vương là người tốt ... Hay bà Vương tốt hơn?”

Hà Uy hơi quay đầu: “Sao lại hỏi như vậy?”, vết thương nơi cầm của anh ta nhìn có chút dữ tợn.

“Tôi không có ý gì khác, chỉ là đơn thuần muốn biết, nghe nói anh và bà Vương là đồng hương?”

“... Đúng, tôi và bà Vương là đồng hương, cũng vì là đồng hương nên bình thường bà Vương cũng rất tốt với tôi.”

“Nói cách khác, hai người trước đây chưa từng quen biết?”

“Không quen biết!”

“Không quen biết mà lại đối xử với anh cực kỳ tốt, mua hân cho anh một căn nhà trọ ở khu Thiên Hồ?”

Hai con người của Hà Uy đột nhiên co rụt lại: “Làm sao anh biết?”. Nói xong cảm thấy mình hơi kích động, liền vội vàng quay đầu sang một bên.

“VẬY là anh Hà vẫn chưa nhớ ra tôi, mấy ngày trước chúng ta đã từng gặp nhau ở trước cổng khu Thiên Hồ, anh bị người ta đổ oan là ăn cắp vật.”

Hà Uy bừng tỉnh: “Là anh?”

Kỷ Lang định thần nhàn nhả nói tiếp: “Chúng tôi đã điều tra, căn nhà đã được mua cách đây ba năm, chủ hộ là Dương Tuệ.”

“Khi đó tôi mới đến thành phố Bắc vào làm việc trong nhà ông Vương chưa được bao lâu, khi ấy bà Vương biết chúng tôi là đồng hương, lại xét thấy tôi không có nơi ở, liền cho tôi mượn căn nhà đó ở tạm.”

“Sếp! Em vẫn cho rằng anh ta còn giấu điểm điều gì đó”. Ra khỏi phòng bệnh, Mục Y hơi nhụt chí. Vốn nghĩ rằng sẽ điều tra được từ tên Hà Uy này điều gì đó, ai ngờ kết quả anh ta không chút phối hợp, không muốn nói thật. Như vậy, việc mất trộm Phật ngọc chưa hẳn có liên quan đến anh ta, nên không thể ra lệnh bắt.

“Tôi nghĩ Đường Đường nói rất đúng” Kỷ Lang nhớ lại lời nhắc nhở của Tô Niệm Đường lúc trưa. Hay bọn họ nên đi tìm chủ tịch Vương trước.

“Thật ra sếp, điều anh nghĩ đâu sai, chỉ ít bây giờ chúng ta có thể khẳng định Hà Uy có vấn đề.”

“Không, chúng ta đã lãng phí mất một buổi chiều.” Ngay lúc này đây Kỷ Lang cực kỳ hiếu kỳ về Tô Niệm Đường. Những năm tháng ở nước ngoài cô bé đã học gì, hiện tại khả năng quan sát cùng năng lực phân tích cực kỳ cao.

Hai người quay trở về Sở Sự Vụ, vừa tiến đến cửa văn phòng, đã nghe thấy tiếng Tiết Nhạc rên rỉ: “Tớ nhọc nhằn khổ sở nghĩ mấy ngày nay, đều không nghĩ ra, bây giờ lại bị người ấy đoán ra hết rồi, aaaa ...”

“Không phải vậy chứ?”, Lê Huy cũng kinh ngạc không kém, vây quanh trước máy vi tính của Tiết Nhạc.

“Chuyện gì?”, Kỷ Lang vừa bước vào cửa đã thấy bọn họ túm tụm lại với nhau, không biết đang làm cái gì.

“Sếp, anh qua xem đi, Tấn Giang đã có đại thần rồi.” Tiết Nhạc chỉ vào màn hình vi tính.

Kỷ Lang và Mục Y cũng hiếu kỳ đi qua.

Mỗi người bọn họ đều có một sở thích riêng, ví như Tiết Nhạc chỉ thích truy cập vào diễn đàn tư duy trên internet, anh ta trên diễn đàn “Bộ Lạc Suy Lý Tấn Giang” đã đạt đến Thần Cấp.

“Chính là đề này, em nghĩ rất lâu mới ra, còn người này chỉ là người mới vậy mà trả lời rất hoàn chỉnh, hơn nữa khi em qua các đề mục mà người khác đặt câu hỏi, người này đều trả lời rất thuần thực.” Tiết Nhạc chỉ vào bài viết mình đã đăng cách đây không lâu.

“Cái đề tài quý quái gì đây?”, Kỷ Lang nhìn bài post của Tiết Nhạc, sau khi xem xong tròn mắt nói: “Cậu dám đem vụ án chúng ta lên mạng?”

Tiết Nhạc che đầu: “Em đã sửa lại hết rồi, vì em muốn nhanh chóng phá án một chút, nên mới đăng trên trang Tấn Giang, hi vọng có đại thần trợ giúp. Không nghĩ đến ...”, Tiết Nhạc nhún vai, “Thật sự đã có người giải được.”

Người phá giải đề tài là một nick ‘Ro’, các tư liệu còn lại đều trống rỗng.

Tiết Nhạc đã thay đổi bối cảnh, đem chuyện trộm bảo vật đổi thành chủ nhân căn nhà bị giết chết, sau đó phát hiện người làm công người đầy máu nằm ở cửa, bà vợ thì đang ngủ ở phòng bên cạnh, còn những bối cảnh khác đều giống như trong vụ án.

“Chủ nhân của căn nhà này có khuynh hướng bạo lực nên mới dẫn đến việc nữ chủ nhân cấu kết với người làm. Bởi vì hôn nhân không hạnh phúc nên tự giác sẽ sinh ‘phản nghịch’ trong lòng. Vì vậy, hai người đó hợp mưu gây án là khả năng vô cùng cao, chứng cứ hai người không có mặt đều là giả.” Mục Y nhẹ nhàng đọc hết tất cả phán đoán của đại thần: “Sếp! Những lời phân tích này ... rất hợp lý, anh xem có khả năng Dương Tuệ cùng Hà Uy hai người lên kế hoạch trộm Phật ngọc không?”

Ngày hôm sau, Kỷ Lang cùng Mục Y đến biệt thự một chuyến, tìm hiểu tình hình của Vương Hữu Tài. Họ mới dừng trước cửa biệt thự đã nghe thấy ồn ào.

“Cút, cút hết cho tôi ...”, sau đó là thanh âm âm âm vỡ nát.

Mục Y liếc mắt nhìn Kỷ Lang, hai người vội vã vào trong, mới đến cửa đã thấy trên nền đất các mảnh pha lê vỡ tan tành, còn ở trong phòng khách Vương Hữu Tài gặm đồ cả mặt.

Kỷ Lang ho nhẹ: “Hừm! Có chuyện gì sao?”

Vương Hữu Tài lúc này mới phản ứng: “Thảm tử Kỳ sao lại đến đây rồi?”, mặt ông ta vẫn còn đỏ chưa tan hết.

“Đến tìm chủ tịch Vương hỏi thêm vài vấn đề”, Kỷ Lang nhặt mảnh kiếng bể trên nền đất, ra hiệu Mục Y đi sau cẩn thận một chút.

“Hiện tại ông có rảnh không?”

“Các người mau thu dọn đi.”, Vương Hữu Tài ra lệnh cho mấy người giúp việc, sau đó quay sang Kỳ Lang gật đầu, ra hiệu lên lầu nói chuyện: “Bên này đi!”

“Chủ tịch Vương, chúng tôi muốn biết thêm thông tin về bà Vương...”, Mục Y lời nói còn chưa dứt, đã thấy Vương Hữu Tài không kiên nhẫn phát tay: “Không nên nhắc cái tên con tiện nhân đó trước mặt tôi, trời... từ hôm qua đến giờ vẫn chưa thấy quay về.”

Kỳ Lang kinh ngạc: “Bà Vương chưa về sao?”

“Con tiện nhân nhất định đã biến mất cùng tên gian phu rồi.” Vương Hữu Tài đỏ mặt tía tai thờ hồn hèn, ánh mắt có chút hung hãn.

“Sao chủ tịch Vương lại nói như vậy?”, Mục Y truy hỏi.

Vương Hữu Tài mở ngăn kéo, lấy ra một món đồ đặt trước mặt Kỳ Lang, Kỳ Lang mở ra nhìn, là một quyển hộ chiếu cùng mấy bức ảnh. Hộ chiếu là của bà Vương, trong hình là bà Vương thân mật cùng người khác, mấy tấm hình là những người đàn ông khác nhau.

“Tôi hôm qua mới phát hiện con tiện nhân này qua mặt tôi đi với trai, khỏi cần nói, Phật ngọc của tôi cũng là do nó lấy. Trộm Phật ngọc, bỏ trốn cùng gian phu. Nếu để tôi bắt được nó, tôi không đánh nó chết là không được.” Vương Hữu Tài tức giận nguyền rủa.

“Chủ tịch Vương, ông biết những người đàn ông trong bức ảnh này là ai sao?”, Kỳ Lang đem những bức ảnh của những người đàn ông khác nhau chỉ một tấm trong đó hỏi.

Vương Hữu Tài phui tay, không thèm nhìn vào tấm hình: “Nếu biết được là ai, tôi còn để cho tên gian phu này sống yên sao? Thảm tử Kỳ, anh nhất định tìm con tiện nhân này về cho tôi, Phật ngọc nhất định là do nó cắp.”

Kỳ Lang đứng dậy, cáo từ: “Chủ tịch Vương, tôi nghĩ không bao lâu sẽ có đáp án thôi.”

Ra khỏi biệt thự, Mục Y tò mò hỏi: “Sếp! Chúng ta còn nhiều điều chưa hỏi, sao đã đi rồi.”

Kỳ Lang quơ quơ chìa khóa trong tay: “Tôi đã biết làm sao để Hà Uy khai sự thật”, anh ngồi trên xe, đợi Mục Y bước lên, vừa lái xe nói: “Chúng ta bây giờ sẽ đi qua bệnh viện.”

Có nên nói lời cảm ơn Đường Đường không.

Tối hôm qua sau khi về đến nhà, nhớ đến lời nhắc nhở của Tô Niệm Đường lúc trưa, anh liền hỏi cô tại sao lại nói đến tìm Vương Hữu Tài trước thì vụ án sẽ tra được nhanh hơn.

Tô Niệm Đường trả lời: “Sáng sớm em gặp bà Vương, khi nhắc đến hôn nhân của bà ta, theo bản năng bà quay mặt đi chỗ khác, lảng tránh tầm mắt của em, đây là một động tác biểu thị sợ sệt. Một người phụ nữ sợ hôn nhân, đơn giản nhất là bị bạo hành gia đình. Một người phụ nữ trẻ tuổi, hôn nhân không hạnh phúc. Vừa khớp nhân viên bảo vệ xuất hiện cho bà đầy đủ cảm giác an toàn, vì vậy bà Vương vượt quá ranh giới là chuyện bình thường.

Hiện vẫn chưa có chứng cứ chứng minh bảo vệ chính là người trộm Phật ngọc, vậy thì tìm đến người bảo vệ là vô dụng. Nhưng nếu tìm Vương Hữu Tài trước, hỏi rõ tình hình. Sau đó gặp người bảo vệ nhắc chuyện bà Vương trước mặt anh ta, như vậy chắc chắn sẽ kích thích ý muốn bảo vệ của anh ta, vì vậy anh ta sẽ dễ dàng thẳng thắn thừa nhận.”

Từ tình hình vừa rồi, Vương Hữu Tài đúng là có khuynh hướng bạo lực. Bà Vương không thể chịu nổi chồng mình, vậy quá phận, thậm chí muốn bỏ trốn là có điều có thể xảy ra.

Chỉ là... Kỳ Lang cười lạnh một tiếng.

“Sếp, anh cười chuyện gì vậy?” Mục Y tò mò hỏi.

“Bà Vương quả là không phải người tầm thường, biết lợi dụng người mà!”, Bà Vương cũng không hẳn là thích nhân viên bảo vệ mà ở cùng với anh ta, chỉ là muốn lợi dụng anh ta để trộm Phật ngọc thôi.

“Tại sao sếp nói như vậy?”

“Bà ta lợi dụng ăn cắp Phật ngọc, sau đó âm mưu xuất ngoại. Tuy nhiên trong lúc điều tra chúng ta có phát hiện Hà Uy không có hộ chiếu, vậy chứng minh bà ta chỉ muốn đi một mình.”

“Đúng, bà ta cả ngày vẫn chưa về nhà, hay bỏ đi rồi?”

“Không, Vương Hữu Tài nói, sáng sớm khi được chúng ta gọi đến Sở Sự Vụ đã không thấy quay về, tôi nghĩ hẳn là không về hoặc qua đêm bên nhà của tình nhân, cũng khó đoán được...”

Chỉ là Kỳ Lang không hề nghĩ đến được, ngay sau khi vụ án trộm Phật ngọc được phá, không lâu sau sẽ phát hiện thi thể của bà Vương, nhưng đó là

chuyện của sau này.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mọi người thường gọi đó là tình yêu

“Anh Hà, tin chắc rằng anh cũng không hề nghĩ tới, chúng tôi nhanh như thế đã đến tìm anh?”, Kỳ Lang mỉm cười nhìn Hà Uy, con mắt của anh dường như đã hiểu hết mọi chuyện, chỉ chờ Hà Uy nhận tội.

Hà Uy cau mày: “Thảm tử Kỳ, mọi việc tôi đã khai hết, không còn chuyện gì để khai.”

Kỳ Lang trông anh ta có vẻ không muốn thừa nhận, đoán trước được tình thế này, anh vẫn bình thản gật đầu: “Lần này tôi đến không phải cần anh cung cấp thêm chuyện gì, chỉ cần anh trả lời câu hỏi của tôi là được.”

Hà Uy bất đắc dĩ nói: “Được rồi!”

“Theo như chúng tôi điều tra được, ông Vương có hành vi bạo hành, là thật sao?”

Hà Uy bất ngờ nhìn về phía Kỳ Lang, hơi nhắm mắt, sau đó gật đầu: “Đúng thế!”

“Bà Vương thường bị ông Vương ngược đãi, vì lẽ đó dần dần trở nên gần gũi với anh?”

“... tôi chỉ là một tay bảo vệ, làm sao có thể ...” Hà Uy phản ứng rất nhanh, anh ta đáp trả đầy cảnh giác.

Xét thấy Hà Uy vẫn không chịu nói thật, Kỳ Lang tiếp tục chèn ép anh ta, tiếp tục truy vấn: “Anh không muốn thừa nhận cũng không được, hiện tại ông Vương đã tra ra quan hệ của hai người, còn tuyên bố sẽ đánh chết bà Vương.”

“Ông ta làm sao dám! Ông ta tại sao lại có thể đối xử với cô ấy như thế!”, Hà Uy trừng hai mắt nhìn vào Kỳ Lang.

Kỳ Lang nở nụ cười rạng rỡ: “Nếu không có quan hệ, vậy anh quan tâm làm gì?”

“Tôi chỉ quan tâm cô ấy, cô ấy thường bị ông Vương ngược đãi ... vì vậy ...” Lời giải thích này có chút giả tạo, nhưng ít ra cũng có thể miễn cưỡng đối phó.

“Đơn giản, bà Vương cả đêm qua không thấy về nhà”, Kỳ Lang tiếp tục nói, “Vì vậy bà ấy vẫn chưa bị đánh đập.”

“Sao? Tuệ Tuệ cả đêm không về?”, Hà Uy từ trên giường vung mạnh một cái, sau đó mới ý thức chính mình đã quá kích động.

Khi quan tâm, tâm trạng sẽ rối loạn, Kỳ Lang hứng thú nhìn phản ứng của Hà Uy: “Hiện tại anh không muốn kể chuyện gì đó sao? Nghĩ cho kỹ lại đi, bà Vương vẫn chưa về nhà, theo tính khí của ông Vương, nếu cô ấy trở lại, chắc chắn là bị đánh chết!”

Hà Uy sững sốt, biết không thể nào che giấu nữa, dùng thanh âm bình tĩnh đáp: “Tôi và Tuệ Tuệ lớn lên bên nhau, người trong nhà cũng đã sớm xem chúng tôi thành một đôi. Trong nhà mọi chuyện đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ chúng tôi tốt nghiệp là cử hành hôn lễ. Sau khi tôi tốt nghiệp phổ thông trung học, lại không đậu đại học, nên người nhà để tôi đi lính, ròng rã năm năm trời. Tuệ Tuệ nói sẽ ở nhà chờ tôi, chờ tôi về cưới cô ấy, cô ấy sẽ giúp tôi chăm sóc cha mẹ của tôi.

Sau đó, vì tôi bị thương, do đó tôi xuất ngũ sớm.

Ai ngờ, khi tôi quay về tìm Tuệ Tuệ, mới biết, bởi vì ba của cô ấy đánh bài, bị bọn cho vay đến đòi nợ nên đành phải hủy hôn, bán Tuệ Tuệ cho đại gia ở thành phố làm vợ lẽ. Tuệ Tuệ không muốn, trốn khỏi nhà. Cô bỏ học đến thành phố Bắc làm công, tự mình buôn chai, vượt qua mọi khó khăn, lại vẫn phải gửi tiền về cho ba cô ấy đánh bạc. Đến khi tôi tìm đến thành phố Bắc, thì mọi chuyện đã quá trễ, cô ấy đã bị gả cho một tên nhà giàu nào đó.

Tôi không cam lòng, trở về quê nhà đánh cho người cha khôn khiếp của cô ấy một trận. Nếu không phải vì ông ta, làm sao Tuệ Tuệ lại phải gả cho lão Vương Hữu Tài đó, hẳn ta lớn hơn Tuệ Tuệ đến gần hai mươi tuổi.

Sau đó, tôi nghĩ chỉ cần yên lặng ở bên cạnh bảo vệ cô ấy là được rồi, chỉ cần còn trông thấy bóng dáng cô ấy, nhìn thấy cô ấy mạnh khỏe là được, do đó tôi xin vào làm bảo vệ của biệt thự. Ngay từ khi mới bắt đầu, thật sự chúng tôi không hề nảy sinh bất cứ âm mưu gì, chỉ là sau này tôi vô tình phát hiện trên cơ thể cô ấy toàn là vết thương, truy hỏi một lúc lâu mới biết Vương Hữu Tài có khuynh hướng bạo lực.

Chỉ cần tâm trạng không vui, Vương Hữu Tài liền trút giận đánh đập Tuệ Tuệ, uống rượu say cũng quay sang đánh Tuệ Tuệ. Thậm chí có một lần, Tuệ Tuệ mới nói chuyện với tôi có một câu, liền bị Vương Hữu Tài kéo về phòng đánh một trận, ngay lúc đó tôi thật sự muốn giết chết hắn ta!

Tuệ Tuệ nói cô ấy rất hối hận vì tiền mà phải gả cho Vương Hữu Tài, nếu không phải vì cha cô còn nợ nần, cô cũng sẽ không bao giờ chịu bán mình. Hiện tại ly hôn cũng không được, cô ấy chỉ còn cách chịu đựng những trận đòn roi của Vương Hữu Tài.

Sau một lần say rượu, chúng tôi nảy sinh quan hệ, liền ngay sau đó Tuệ Tuệ có thai ... Vương Hữu Tài cho rằng đây là con của ông ta, nên từ đó không ra tay đánh Tuệ Tuệ nữa.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, vào một buổi tối, không được thuận lợi trong công việc làm ăn, hấn lại quay sang uống rượu, về đến nhà không hiểu vì sao lại nổi điên, lôi Tuệ Tuệ ra đánh đập, cuối cùng đứa bé không còn ... Đó là con tôi và Tuệ Tuệ mà, khi ấy tôi không nhận được chỉ muốn đến đánh chết hấn, nhưng Tuệ Tuệ can ngăn, cô ấy nói nếu tôi giết người là mang tội chết; nhưng những ngày tháng như vậy đều chịu không nổi, không muốn nhận nhục nữa. Không còn cách nào khác, chỉ bằng cùng nhau bỏ trốn.

Nhìn đáng về người đàn ông với vẻ mặt uom ứ, Kỳ Lang nhíu mày: “Vị vậy, anh cùng Dương Tuệ lên kế hoạch trốn tợng Phật Ngọc, sau đó cùng nhau xuất ngoại?”

“Không, chúng tôi chỉ có kế hoạch trốn tợng Phật, không có ý định xuất ngoại. Nước ngoài dù gì cũng lạ nước lạ cái, rất khó sống. Tuệ Tuệ nói, trong phòng của Vương Hữu Tài có tợng Phật ngọc trị giá hơn mười triệu, chỉ cần lên lấy đi, bán có tiền thì cả đời cũng không lo ăn uống. Chúng tôi dự tính sau khi trốn tợng Phật ngọc sẽ trở về quê mai danh ẩn tích.”

Không có ý định xuất ngoại sao? Kỳ Lang nghĩ đến những bức hình Vương Hữu Tài đưa xem kia, khẽ thở dài một tiếng: “Kể cho chúng tôi nghe quá trình gâp án của anh đi.”

Mục Y chuẩn bị giấy tờ ghi chép khẩu cung

“Biệt thự chỗ nào cũng có camera, bởi vì tôi đã công tác ở biệt thự một khoảng thời gian, vì vậy Vương Hữu Tài rất tin nhiệm tôi. Tôi và Tuệ Tuệ đã lên kế hoạch xong xuôi. Tối hôm ấy, Tuệ Tuệ cố tình chuoác say Vương Hữu Tài, chờ hai người bọn họ lên lầu ngủ, tôi ở dưới này dàn cảnh hiện trường giả, tạo thành màn kịch bị cướp từ bên ngoài vào, máu trong phòng bảo an là của tôi, như vậy mới có thể chân thực được một chút. Mọi việc chỉ có như vậy, tợng Phật ngọc tôi đã giao cho Tuệ Tuệ, tôi chỉ không ngờ tới mọi người đã nhanh chóng tra ra được mối quan hệ của tôi và Tuệ Tuệ, ngay cả Vương Hữu Tài và những người làm trong biệt thự hầu như không ai có thể đoán được.”

“Thật ra từ ban đầu là tôi chỉ hoài nghi, chứ chưa dám khẳng định là anh.” Mãi cho đến khi Tô Niệm Đường nói quan hệ của hai người có vấn đề, anh mới bắt đầu điều tra cả hai người cùng một lúc. Nói thật, anh cũng còn hiếu kỳ một điểm, Tô Niệm Đường làm sao có thể phát hiện được mối quan hệ của Hà Uy và Dương Tuệ đây?

Kỳ Lang khẽ lắc đầu, tiếp tục nói: “Chỉ trách thời điểm lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, địa điểm mà chúng ta gặp gỡ, giá thuê nhà ở khu Thiên Hồ không phải một người bảo vệ như anh có thể gâp nổi.”

Hà Uy cười khổ: “Ngày ấy bị đổ oan là tên ăn cắp vặt, còn bây giờ thì đúng là tên trốn rồi.” Ngẩng đầu cao ba thước có thần linh, làm sai tự có trời cao thấu hiểu, báo ứng sớm muộn cũng sẽ đến. Không tin thử ngẩng đầu nhìn trời xanh có bỏ qua ai đâu?

“Anh bố trí hiện trường khá tinh vi.” Kỳ Lang tán dương: “Khả năng phân trình sát của anh cũng rất mạnh, biết quyết tâm dùng chính máu của mình để dàn cảnh. Chỉ tiếc, sự thông minh của anh lại dùng sai chỗ.”

“Tôi không hối hận ... Nếu như được chọn lựa lại một lần nữa, tôi vẫn sẽ làm như vậy, tôi muốn mang Tuệ Tuệ khỏi nơi này.”

Kỳ Lang lắc đầu một cái: “Không, Dương Tuệ không tốt như anh nghĩ, cô ta ở trong lòng anh là người con gái thuần khiết ở dưới quê năm xưa, nhưng anh có biết, khi cô ta cùng anh quan hệ, cô ta còn lui tới với nhiều người khác. Xã hội đã mài giũa con người khiến họ thay đổi đến chóng mặt.”

Hà Uy khép hờ mắt: “Tôi tin cô ấy!”

“Anh Hà, động tác vừa rồi của anh đã bán đứng anh, thật ra anh đã biết Dương Tuệ lợi dụng anh lấy trốn Phật ngọc. Tình cảm thanh mai trúc mã với anh thì vẫn nguyên vẹn, nhưng với cô ta sớm đã đánh mất. Bây giờ anh phải chờ đợi sự trừng trị của pháp luật.”

“Sếp! Vậy là vụ án đã được phá rồi sao? Bà Vương cùng nhân viên bảo vệ cấu kết âm mưu trốn tợng Phật ngọc?” Tiết Nhạc vẫn chưa tin vụ án này lại phá được nhanh như thế.

Kỳ Lang lấy tay gõ lên đầu của anh ta: “Chứ sao, hay ý cậu muốn thế nào?”

“Nhưng nếu là bà Vương cùng người bảo vệ làm, bà Vương vẫn không chịu xuất hiện, vậy Vương Hữu Tài cũng không lấy được bảo hiểm. Tợng Phật ngọc này là tài sản của cả hai vợ chồng bọn họ, nếu hành động như vậy cũng được coi là lừa gạt tiền bảo hiểm à nha”, Tiết Nhạc lại có thể nghĩ ra được điều này, đây là điều khiến người khác lơ là, đối với vụ án không hề có chút tác dụng.

“Nói cũng đúng, chờ vết thương của Hà Uy khá hơn, cảnh sát sẽ chính thức khởi tố anh ta tội danh trốn cấp tài sản, nhưng bà Vương thì sao?”, Lê Huy vuốt cằm: “Tợng Phật ngọc cũng được coi là tài sản của nhà cô ta, xử lý thế nào.”

Vẫn chờ câu nói của Triệu Trạch: “Mấy cái này cần gì đến chúng ta lo nghĩ, hãy chờ đợi sự phán xét của tòa án là tốt nhất.”

Tiết Nhạc tán thành: “Nói cũng đúng, chúng ta chỉ cần bắt được tội phạm là được, có điều không phải vẫn chưa tìm thấy bà Vương sao?”

Triệu Trạch: “Bà Vương chắc chắn không thể đi xa, Mục Y đã nói bà Vương sau khi rời khỏi Sở Sự Vụ mới không thấy trở về sao? Bà ta không mang theo gì, có thể đi đâu được? Đợi cảnh sát bắt được bà ta rồi hãy nói.”

“Được rồi! Chuyện này coi như đã xong”, Kỷ Lang vỗ tay, hỏi Tiết Nhạc: “Nạn nhân bị giết mấy ngày trước đã có manh mối gì chưa?”

Tiết Nhạc ảo não lắc đầu một cái: “Vẫn chưa có, thành phố Bắc lớn thế nyo, tìm một thông tin của một người đã chết cực kỳ khó, em cần thêm mấy ngày nữa.”

“Haizza ... Đừng nghĩ nhiều nữa, lần này vụ án nhanh chóng giải quyết, cũng tiện dịp chào mừng đồng nghiệp mới, sếp muốn mời chúng ta đi ăn một bữa lớn.” Lê Huy đề nghị.

Triệu Trạch gật đầu: “Đây là ý kiến hay, hiện tại sở Sự Vụ chỉ có Mục Y là người mới, dù gì chúng ta cũng phải được ăn một bữa đã đời chứ.”

Kỷ Lang cười ha ha: “Biết ngay mấy người không có lòng tốt, được rồi, tối nay tôi mời, địa điểm mọi người chọn.”

Địa điểm liên hoan là một nhà hàng ở trung tâm thành phố, Tiết Nhạc nhướng mày: “Lần này địa điểm là do Mục Y chọn, bình thường ăn liên hoan đều ở gần sở Sự Vụ, lần này cốt cục cũng được một chỗ tốt.”

Triệu Trạch trêu ghẹo: “Mấy lời này mà để chú Lý nghe được, coi như cậu chết chắc, mai một chú ấy sẽ không bán đồ ăn cho cậu nữa.” Chú Lý là người mở tiệm com ở gần Sở Sự Vụ.

Tiết Nhạc che miệng: “Tớ có nói gì đâu, chú Lý mà biết, chắc chắn là do các cậu đi đả thọc.”

Mục Y thoải mái nói: “Em cũng đoán được anh Tiết đã chán ăn mấy món ăn ở quán com gần Sở Sự Vụ.”

“Đúng, đúng, chính là như vậy!”

Mục Y cười cười, nhìn người đang nhân nhả khoan thai đi phía sau nhìn mấy người bọn họ đầu võ mồm, trên môi Kỷ Lang đượm ý cười, cô cũng bước chậm lại, sóng vai cùng Kỷ Lang: “Sếp! Em chọn nơi này có được không?”

Kỷ Lang bùng tỉnh: “Không sao, tình cờ đến ăn một lần, tôi vẫn còn khả năng chống đỡ nổi nhưng không thể mỗi ngày đều ăn ở đây.” Nguồn kinh phí của Sở Sự Vụ cũng từ trên Cục rót xuống, chút tiền lẻ này anh cũng có.

Mục Y cong môi khẽ cười: “Vậy lần sau để em mời mọi người ăn.”

Mỗi người gọi một món, trên bàn bày đầy đồ ăn, không lái xe đến nên cũng thoải mái hơn. Triệu Trạch đứng dậy giọng cao ly rượu: “Ly đầu tiên là hoan nghênh đồng nghiệp mới, cảnh hoa tương lai Mục Y.”

*cảnh hoa: Bông hoa trong ngành cảnh sát

Mục Y đứng lên: “Anh Triệu đừng khen em vậy, em không phải là cảnh hoa đâu.”

Lê Huy nâng ly: “Mục Y cũng không chịu thừa nhận sao, sau này không phải là cảnh hoa sao, ngoài em ra đâu còn ai khác. À à, hiện tại trong đồn cảnh sát cũng có một cảnh hoa, là chuyên gia giám định Đặng Phi, cũng là nữ thần trong mộng của anh Triệu.”

“Biến ngay tên kia, uống nhiều rồi ba hoa.” Triệu Trạch cảm lấy màn thầu nhét vào miệng Lê Huy.

Tiết Nhạc ở bên cạnh nói theo: “Ồ ối, anh Triệu nhà mình thẹn thùng kia, yêu thích chị Đặng Phi cứ nói, bọn tớ ủng hộ cậu.”

“Để xem, hần nhát gan như vậy dám ngỏ ý không”, Kỷ Lang cũng hòa theo trêu ghẹo: “Đặng Phi cũng vậy, chắc cũng chỉ có mình Triệu Trạch thích mà thôi.”

“Sếp! Anh cũng không được nhé. Phi thì sao, em thấy Phi rất tốt.” Triệu Trạch một mực bênh vực. Đặng Phi là bác sĩ pháp y khoa giám định, cả ngày chỉ thích làm bạn với thi thể, đặc biệt trong lúc đang làm việc, xung quanh đều thoảng mùi hương formalin.

“Ha ha ha, do sếp không thích người phụ nữ như chị Phi, nếu không phải vậy anh Triệu đừng có mà hồng dành được”, Lê Huy cười cười nói.

Mấy người nhón nháo đánh lộn tung phèo, cười cười nói nói trong suốt bữa ăn. Kỷ Lang đi tính tiền, sau đó sắp xếp xe đưa bọn họ về nhà, có Mục Y trợ giúp, nhanh chóng đem mấy tên ma men sắp xếp ổn thỏa, có điều cuối cùng thì chỉ còn mỗi Mục Y ở lại.

Kỷ Lang nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm, dự tính sẽ đưa Mục Y về, lại bị cô ta từ chối.

“Sếp, mọi người không phải đã nói tương lai em sẽ trở thành một cảnh hoa sao, còn sợ em gặp nguy hiểm? Em tự bắt xe về là được, anh cũng về nhà sớm nghỉ ngơi đi.”

Kỷ Lang cũng không kỳ kèo thêm, gật đầu: “Vậy được! Trên đường chú ý an toàn, về đến nhà thì gọi cho tôi.”

“Được!”, Mục Y ngồi trên xe taxi, khi xe chuẩn bị lăn bánh, cô đột nhiên mở miệng hỏi: “Lê Huy có nói sếp không thích dạng người như chị Phi, không

biết sắp thích loại nữ nhân như thế nào đây?”

Kỷ Lang sững người: “Ha ha ha, điều này ngay cả bản thân tôi cũng chưa nghĩ đến ...”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Indietro thần bí

Kỷ Lang vừa về đến nhà, chưa kịp mở đèn, nương theo ánh trăng chiếu vào phòng, đã mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng cuộn mình trên ghế salon. Chẳng hiểu tại sao nhịp tim của anh đánh thịch một cái. Anh lặng lẽ mở chiếc đèn bàn, lúc này mới nhìn thấy rõ Tô Niệm Đường đang cuộn mình nằm ngủ trên ghế salon, ngủ say lắm rồi, trong tay vẫn còn quyển sách anh đặt trên bàn.

Kỷ Lang nhẹ nhàng đến gần, ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô dưới ánh đèn mờ ảo, môi cô trắng hồng, hàng lông mày tinh tế hơi nhíu lại, còn có âm thanh ừ ừ từ trong bụng của cô phát ra. Cách đó không xa trên chiếc bàn ăn là mâm cơm đã nguội ngắt.

“Cô bé ngốc!”, anh thấp giọng nói.

Vì ngủ sai tư thế mà trên mặt cô lưu lại mấy dấu đỏ đỏ, anh lấy ngón trỏ đụng một cái, không ngờ cô lập tức mở mắt, trong ánh mắt có chút đề phòng. Nhưng khi nhìn rõ người trước mắt là Kỷ Lang, ánh mắt ấy dịu xuống, tròn mắt hơi đỏ, giống như con thỏ trắng nhỏ.

“Anh Kỷ Lang sao bây giờ mới về?”, cô bật dậy, dụi dụi hai mắt hơi mơ màng nhìn Kỷ Lang: “Em làm cơm chờ anh về, thức ăn nguội hết rồi, để em đi hâm nóng lại nhé!”

“Nè ...”, Kỷ Lang ngăn cô lại: “Anh ăn rồi, trước đây anh đã nói không cần chờ anh về mà.”

“Ăn rồi?”, Tô Niệm Đường nheo mắt, đáy mắt ánh lên tia thất vọng.

“Ngày hôm nay phá được vụ án lấy trộm đồ, anh khao mấy người trong Sở Sự Vụ ăn cơm, vì vậy về hơi trễ.”

“Vụ án phá rồi sao?”, Tô Niệm Đường lập tức cảm thấy hứng thú, hỏi: “Có phải Hà Uy đã nhận tội hấn ta cùng bà Vương lập mưu không?”

“Vâng đúng rồi, cô nhóc ạ. Nhờ em nhắc anh phải đi tìm Vương Hữu Tài trước, nên vụ án nhanh chóng điều tra ra chân tướng.”

Tô Niệm Đường nhếch môi: “Anh Kỷ Lang phá được án thì mời mấy người trong sở ăn cơm, còn em giúp anh một ân huệ lớn như vậy, không biết anh cảm ơn em thế nào đây?”

“Cảm ơn?”, Kỷ Lang nâng cằm cô lên, nở nụ cười mê người, “Nếu không anh lấy thân báo đáp được không, không biết em có chịu nhận không?”

Tô Niệm Đường hất tay anh ra nhưng về mặt cũng chột ửng đỏ: “Anh Kỷ Lang nói thật chứ?”, thanh âm của cô còn có chút mong chờ.

“Ha ha ha, đùa thôi, cô bé ngốc!”, Kỷ Lang vò vò đầu cô, sau đó chậm rãi đến bàn ăn, nhắc chiếc đĩa gấp đĩa thức ăn đã lạnh tanh, ăn một miếng lớn: “Tay nghề không tồi nhe, không biết sau này ai điếm phúc cưới được em, quả là người có lộc ăn.”

Trong nháy mắt, Tô Niệm Đường từ ánh mắt thất vọng nhanh chóng tinh táo, đoạt lấy đôi đũa từ trong tay anh: “Nguội ngắt rồi còn ăn!”

Kỷ Lang vung vung tay: “Được rồi! Em mau đi ngủ đi, chỗ này để ăn dọn cho. Nói thật, sau này em đừng nấu cho anh”, Kỷ Lang thở dài, “Anh khá bận, không thường về nhà ăn cơm.”

“Ồ, em biết rồi!”. Tô Niệm Đường nhut chí, nhún vai: “Vậy em đi ngủ trước!”. Nói xong, mặc kệ com nước trên bàn, xoay người về phòng.

Kỷ Lang lắc lắc đầu, nhìn thức ăn trên bàn: “Cô bé này ...”, thật sự để chỗ này lại cho anh dọn sao.

Sáng sớm Kỷ Lang đi đến Sở Sự Vụ, lúc này vẫn chưa có ai, Kỷ Lang thay bộ quần áo thường, xuống sân nhỏ phía dưới lầu chạy bộ, vừa chạy vừa nghĩ đến vụ án giết người xảy ra mấy ngày trước. Vụ án đã không có chút đầu mối, mà trong lòng anh cũng chẳng phán đoán được gì.

Sau khi chạy vài vòng, Kỷ Lang dựa vào lan can thở hồng hộc, uống ngụm nước, sau đó mò mò túi áo tính đốt thuốc, kết quả phát hiện mình đã thay bộ quần áo khác.

Anh chỉ còn cách lấy tay phiết môi, đã mắc chứng nghiện thuốc lá, bây giờ không có cảm thấy thật khó chịu, đành phải quay về tìm thuốc hút thôi.

Vừa mới lên lầu đã nghe tiếng nói chuyện trong phòng làm việc.

“À, sắp đến rồi!”

“Có chuyện gì?”, Kỳ Lang nhìn đám người đang tụ tập trước máy vi tính Tiết Nhạc.

“Sếp, nhân vật ‘Ro’ trên diễn đàn Tấn Giang lại đi giải đề, lần này ‘hắn’ lời lại mấy đề năm trước giải hết. Trời ạ! Cấp độ tuy thấp nhưng trả lời như đại thần á!”. Tiết Nhạc hưng phấn chỉ vào màn hình máy vi tính: “Chính là vẫn chưa biết người này là ai. Sếp, hôm nay em còn cố tình tra IP của ‘hắn’, và dĩ nhiên tra không ra. Nếu vậy ‘hắn’ cũng là một cao thủ máy tính đó!”. Về mặt Tiết Nhạc lúc này như đã tìm được một đối thủ thật sự.

Kỳ Lang hừ một tiếng, dáng vẻ không có chút hứng thú, lơ đãng liếc nhìn lên màn hình của Tiết Nhạc, ngay lập tức anh cau mày, kéo Tiết Nhạc và Lê Huy đang đứng ở đó ra, nhìn chằm chằm trong máy vi tính đề mục và đáp án.

“Đây là một đề mục của một Đại thần đưa ra vào hai năm trước, vẫn chưa ai giải được, dĩ nhiên, là chuyện của ngày hôm qua, bắt đầu từ sáng nay ‘Ro’ đã giải thành công.”

Sắc mặt Kỳ Lang không tốt lắm. Anh hừ lạnh, vỗ vỗ vai Lê Huy: “Không làm việc sao? Tùm tùm ở đây làm gì?”

Triệu Trạch vỗ tay: “Nào đi làm việc thôi, toàn lo chuyện không đâu thôi à!”

“Á ... giải tán!”

Kỳ Lang cũng về phòng làm việc của mình, nhưng lại vội vàng mở máy tính, đăng nhập vào diễn đàn Tấn Giang, truy cập ngay trang Tiết Nhạc vừa đề cập.

--- Án mạng phát sinh tại một nhà trọ, chủ nhà trọ bị hung thủ dùng dao chém chết. Quan phủ địa phương sau khi nhận được tin liền lập tức điều tra. Ông lệnh cho toàn bộ các khách từ mười lăm tuổi trở xuống cùng phụ nữ đang trọ ở đây giải về nha môn thẩm vấn, rồi thả họ ra, sau đó lại triệu hồi trở lại, cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, đến ngày cuối cùng chính thức bắt được tên hung thủ. Xin hỏi tại sao lại như vậy?

Đề thi này là do anh đăng trên mạng vào hai năm trước. Khi ấy còn trẻ, cũng giống như Tiết Nhạc bây giờ rất thích lên internet khoe khoang, chứng tỏ đẳng cấp của mình. Khi đó anh cũng được mệnh danh là Đại thần tư duy, rất thích đưa ra câu đố, sau đó nhìn người khác giải không được rồi phải cầu xin anh đáp án.

Về sau, anh đạt được cấp độ cao nhất của diễn đàn, liền không còn thấy hứng thú. Bây giờ câu đố của anh đã được giải đáp, anh đương nhiên phải nhìn xem là thần thánh phương nào.

--- Đây là một đề điển hình về chiến thuật tâm lý, phụ nữ và trẻ em bị giải lên rồi tha về nhiều lần như vậy là để thăm dò nội tâm hung thủ. Cứ thế lặp đi lặp lại, hung thủ sẽ lo lắng, thâm nghĩ tại sao nha môn lại chỉ giải phụ nữ và trẻ em. Có tật giat mình, hung thủ dĩ nhiên sẽ hướng về phía mấy tay quan sai đề dò la, như vậy có thể biết ai là hung thủ.”

Kỳ Lang xoay cây bút trong tay, sau đó nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, ‘Ro’ này thật sự có tài, đây chính là giả thiết của anh năm đó.

Sau đó, anh lập tức lên diễn đàn mở một bài mới.

--- Có một gia đình khá giàu có, nhà này có 2 đứa con, đứa con trai thì có tính cách khá kỳ lạ, thằng bé mắc bệnh sạch sẽ nhưng lại rất thích cắn móng tay, đứa con gái tính cách khá hoạt bát, đáng yêu. Thế nhưng, hai anh em từ nhỏ quan hệ đã không tốt, thằng anh luôn thích bắt nạt đứa em gái, còn học tác với nhóm khác đến bắt nạt đứa em này. Cô em gái dễ tính đều cho qua.

Mọi chuyện cứ thế qua đi đến khi hai đứa bé trưởng thành.

Một ngày nọ, cha mẹ bọn họ đều mất, để lại phần gia sản khá lớn, hai anh em trở thành người thừa kế. Hai người bắt đầu tranh giành tài sản, đến ngày nọ, người anh trai cũng đột nhiên qua đời.

Người anh trai là bị bỏ độc chết, thế nhưng tại hiện trường tất cả chén trà hay bánh ngọt đều không kiểm ra thành phần gây độc, vậy người anh trai bị độc chết bằng cách nào?”

Sau khi đăng đề tài, Kỳ Lang thoát khỏi diễn đàn, đang chuẩn bị lấy hồ sơ vụ án lần trước xem lại một lần, không ngờ Triệu Trạch gõ cửa: “Sếp! Mấy ngày trước đã tra ra thân phận nạn nhân.”

Kỳ Lang vội vàng cho anh ta vào ngồi báo cáo tình hình.

“Nạn nhân tên Lý Linh Linh, năm nay hai mươi lăm tuổi, là chuyên viên tư vấn của một Trung tâm thẩm mỹ nằm trên đường Đức Nhai ở thành phố Bắc. Miệng lưỡi cô ta ngày thường cũng khá chua ngoa nhưng không có nhiều kẻ thù. Sáng sớm hôm nay khi đồng nghiệp đọc được bản tin tìm người của chúng ta trên internet, liền gọi đến đây thông báo tin tức. Theo như lời khai Linh Linh đã mất tích cách đây một tuần.”

Kỳ Lang gật đầu, tiếp nhận tư liệu trên tay Triệu Trạch, lật lật xem sơ một lúc, sau đó hỏi: “Hiện nay, đã xác định hai kẻ tình nghi?”

“Đúng, Lý Linh Linh là thuộc nhóm người đến di cư đến thành phố Bắc làm ăn. Không có người thân ở đây, có bạn trai đã ở chung với nhau được ba năm, cũng đã tính đến chuyện kết hôn. Theo như đồng nghiệp cho biết, quãng thời gian trước, Lý Linh Linh cùng bạn trai có cãi cọ, nguyên do cũng vì cậu em họ của Lý Linh Linh mới dọn đến ở vào tháng trước, cậu ta ở chung nhà với Lý Linh Linh. Có thể người em họ này đến nhà bọn họ ở lại ăn không

ngồi rồi, nên người bạn trai có chút bất mãn. Mỗi tình nghi lớn nhất hiện nay tập trung lên người bạn trai của Lý Linh và người em họ.”

Kỷ Lang gật đầu: “Cậu đi sắp xếp một chút, điều tra người bạn trai và em họ của cô ta, thuận tiện ghé qua Cục cảnh sát xem tình hình thế nào, đồng thời nhớ lấy bản khẩu cung của hai người bọn họ.”

“Dạ!”, Triệu Trạch gật đầu: “Em đi ngay!”

Xế chiều, Tiết Nhạc và Lê Huy đã cơ bản điều tra ra bối cảnh của người bạn trai và em họ của Lý Linh Linh. Bạn trai của Lý Linh Linh tên Trương Bằng, năm nay hai mươi bảy tuổi, là nhân viên chuyển phát nhanh, trong nhà chỉ có một bà mẹ già, ngày thường rất hiếu thuận. Anh ta cùng Lý Linh Linh cũng ở với nhau được ba năm, phần đầu ba năm cũng có được căn nhà đầu tiên.

Em họ của Lý Linh Linh tên Lý Trí, hai mươi một tuổi, ở quê trộm gà bắt chó, bị người khác xem thường nên đến thành phố Bắc nhờ và người chị họ. Thế nhưng khi hấn đến thành phố Bắc, cả tháng trời không chịu đi tìm việc làm, còn ăn ké ở nhờ nhà Lý Linh Linh, suốt ngày chỉ ăn rồi lại nằm.

Hai tuần trước đó, vì hấn trộm ba ngàn đồng của Trương Bằng dành dụm gửi cho mẹ chữa bệnh, nên Trương Bằng và Lý Linh Linh có cãi nhau một trận ầm ĩ, sau đó Lý Linh Linh cũng tỉnh ngộ nên muốn đuổi Lý Trí ra khỏi nhà.

Sau khi báo cáo xong, Lê Huy vừa khinh bỉ vừa tức giận nói: “Nếu em mà là Trương Bằng chắc em đánh chết cái thằng Lý Trí quá, quả thực đúng là súc sinh. Sếp! Hung thủ nhất định là tên Lý Trí, bởi vì hấn trộm tiền không được, lại bị người chị họ đuổi ra ngoài, nên tức giận giết chết người chị họ này.”

Kỷ Lang nhú mày: “Theo như cậu nói như vậy, tiếp theo chúng ta không cần điều tra gì nữa hết?”

Lê Huy cứng miệng, gật đầu một cái: “Thôi, coi như em chưa nói gì hết.”

“Triệu Trạch đâu rồi? Không phải đến Cục cảnh sát lấy khẩu cung sao, sao bây giờ vẫn chưa thấy về?”, Kỷ Lang lại quay bút cũng không nhìn Lê Huy, mà tỉ mỉ kiểm tra lại tự liệu vừa xem vừa hỏi.

Kỷ Lang vừa nói đến đây, Lê Huy tự dưng nổi điên, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khỏi nói, Sếp! Tên Đội trưởng mới đến Cục cảnh sát kia quả thực là tên đáng ghét. Ngày hôm nay anh Triệu đi đến Cục lấy khẩu cung như bình thường, cái tên Hứa Thiên Lập lại không cho anh Triệu được phép xem, còn nói đây là chuyện của cảnh sát bọn họ, do bọn họ phụ trách, không được quyền xen vào. Từ trước đến nay các vụ án vẫn do Sở Sự Vụ chúng ta cùng bên phía cảnh sát cùng phối hợp điều tra, đây là đặc quyền của Cục Trưởng cho phép mà.”

Kỷ Lang nhắc cây bút đặt lên tay, xoay tròn một cái, cây bút xoay xoay trên không trung, sau đó lại bị Kỷ Lang nắm gọn trong tay. Anh gật đầu, hơi nhú mày: “Thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Người phụ nữ tự sát

Chuyện thành ra thế này ai ai cũng ngầm hiểu ý muốn của người này phải bắt Kỷ Lang tự thân xuất mã, Sở Sự Vụ cùng Cục cảnh sát đều do Cục Trưởng lãnh đạo, không phải là nơi Đội trưởng nói không là được.

“Thám tử Kỷ, tôi thấy thế này, trước đây Cục Trưởng giao vụ án cho Sở Sự Vụ của anh là bởi vì trong Cục chưa có sự hiện diện của tôi. Bây giờ tôi đã đến đây rồi, đương nhiên không cần Sở Sự Vụ phối hợp tra án”, Hứa Thiên Lập kiêu căng nói, “Trước đây khi tôi ở thành phố B, mấy chục vụ án lớn lớn nhỏ nhỏ trong thành đều do tôi một mình xử lý.”

Kỷ Lang gật đầu, vỗ tay tán thưởng: “Vậy Đội trưởng Hứa chắc cũng là người đã từng va chạm nhiều, có nhiều kinh nghiệm trong xã hội.”

“Đó là chuyện đương nhiên”, Hứa Thiên Lập ngênh ngênh mặt, mũi vênh lên trời, vẻ mặt dương dương tự đắc quay sang Kỷ Lang.

Kỷ Lang dứt hai tay vào túi quần, khẽ lắc đầu, tên Hứa Thiên Lập này xem ra vẫn còn là con nít ranh. Anh liền cười lớn: “Được! nếu Đội trưởng Hứa đã tự tin như vậy, thì tôi cũng chống mắt lên xem thế nào.”

“Cứ yên tâm, chúng tôi đã bắt được hung thủ!”

“Ồ?”, Kỷ Lang gật đầu, “Có phải đã bắt được Lý Trí?”

“Thám tử Kỷ không hổ danh là thần thám, nhanh như vậy đã đoán ra được. Đúng, vào ngày xảy ra án mạng, Lý Trí không có bằng chứng ngoại phạm. Trong khi đó bạn trai của Lý Linh Linh là Trương Bằng cả ngày đều ở trong bệnh viện chăm sóc mẹ của anh ta.”

Triệu Trạch đi theo Kỷ Lang, liền ghé miệng bên tai Kỷ Lang nói thầm: “Sếp! Sếp thật bá đạo, chỉ cần vài câu mà đã có thể dụ hấn nói ra hành tung được hai kẻ tình nghi ấy rồi!”

Kỷ Lang vòng tay ra sau, giờ lên ngón tay cái.

“Được rồi! Vậy Đội trưởng Hứa, cứ theo manh mối này mà tiếp tục điều tra, nhớ kỹ muốn thành lập hồ sơ vụ án cần phải coi trọng các chứng cứ”, Kỷ Lang nhún mày, “Ráng mà điều tra cho tốt đi!”

“Sếp! Vụ án này chúng ta không điều tra nữa sao?”. Sau khi rời khỏi Cục cảnh sát, Triệu Trạch tò mò hỏi.

“Tôi là người nói bỏ là bỏ sao?”, Kỷ Lang nhún vai: “Nếu chúng ta không lấy được tờ giấy ghi chép khẩu cung, chúng ta có thể tự mình đi hỏi. Không cần phải qua Cục cảnh sát, chúng ta tự mở một hồ sơ, tự mình đi điều tra.”

“Quá tốt!”, Triệu Trạch vẫn còn tức giận vụ Hứa Thiên Lập sáng nay, hiện tại vẫn phải kìm nén cơn giận.

Triệu Trạch vừa nói dứt lời, một tiếng còi hụ xe cảnh sát kéo đến inh ỏi. Kỷ Lang nhìn lại, một tốp cảnh sát hạ một cáng cứu thương xuống. Sau đó một người phụ nữ trong chiếc áo blouse trắng, đeo khẩu trang, mái tóc đuôi ngựa cột gọn gàng phía sau bước xuống. Ẩn sau lớp áo blouse có thể thấy một bộ vest công sở màu đen. Cô ta mang một đôi giày gót nhọn, lộ ra mắt cá chân tinh tế.

“Thám tử Kỷ, thám tử Triệu, sao hai anh lại ở đây?”, người phụ nữ dĩ nhiên trông thấy bọn họ, liền tiến đến chào hỏi.

Kỷ Lang liếc Triệu Trạch một cái, sau đó nhìn về phía người phụ nữ: “Pháp y Đặng, đã mấy ngày không gặp, cô càng ngày càng đẹp ra!”

“Thám tử Kỷ, anh cũng càng ngày càng khéo ăn nói”, người phụ nữ gỡ khẩu trang xuống, lộ ra một gương mặt xinh đẹp.

“Mấy câu này là đều học được từ ‘anh Triệu’ đây thôi”, Kỷ Lang nói giọng nghiêm túc.

“Sếp, cho tới bây giờ vẫn là em theo anh học tập mà”, Triệu Trạch xấu hổ, cãi lại.

Đặng Phi trừng mắt nhìn Triệu Trạch một cái: “Nếu không có chuyện gì tôi đi trước, vừa phát hiện ra một thi thể, tôi phải đến kiểm nghiệm.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”, Kỷ Lang nhìn theo người hay nói đúng hơn là thi thể nằm trên cáng cứu thương.

Đặng Phi vung tay: “Vụ án này hình như không giao cho bên Sở Sự Vụ phụ trách.”

Kỷ Lang miết cằm: “Dựa vào quan hệ của cô và ‘anh Triệu’ đây, còn không thể tiết lộ một chút sao?”

“Theo như kết quả điều tra sơ bộ tại hiện trường, khả năng là tự sát. Nạn nhân là nữ, khoảng hai mươi tuổi, ngay cổ tay và gáy đều có vết thương, còn những nơi khác phải kiểm nghiệm cụ thể mới có thể báo cáo chính xác.”

Kỷ Lang cau mày: “Thi thể được phát hiện ở đâu? Là do ai báo án?”

“Từ thi được phát hiện trong một nghĩa trang ở vùng ngoại thành”, Đặng Phi nhún vai, “Người báo án là ... à ... chính là người phụ nữ kia.”

Kỷ Lang quay người nhìn lại, người phụ nữ từ trên xe bước xuống. Đầu tiên Kỷ Lang nhìn thấy chính là đôi chân thon dài trắng nõn của cô ta. Rồi nhìn thấy cô gái với mái tóc quấn vàng óng dưới ánh mặt trời. Kỷ Lang thích những người phụ nữ với mái tóc đen truyền thống, không biết còn có người có thể có màu tóc xoắn đẹp như vậy.

Người phụ nữ ngũ quan tinh xảo, chỉ là sắc mặt khá nhợt nhạt, trên người bộ đồ công sở màu đen càng tôn thêm nước da trắng ngần của cô ta.

“Khỏi cần phải hỏi, cô ta nhất định là hung thủ”. Quay qua quay lại đã thấy Hứa Thiên Lập nhắm thẳng vào người phụ nữ kia nói: “Đối với những người phát hiện thi thể rồi quay sang báo án đều nằm trong độ tình nghi cao nhất; là hung thủ gây án.”

Kỷ Lang: “...”,

--- Hứa Thiên Lập anh là heo à?

“Anh cảnh sát này, anh là lợn à?”, người phụ nữ tuy rằng sắc mặt vẫn chưa khá hơn, nhưng bị Hứa Thiên Lập quy tội như vậy, giống như con gà trống xù lông, chỉ muốn nhảy sỏ vào Hứa Thiên Lập, chỉ thiếu chút nữa dùng ngón tay chỉ thẳng vào mặt anh ta mà mắng.

Hứa Thiên Lập lùi về sau một bước: “Cô nói cô không phải là hung thủ, vậy cô trả lời tại sao người phụ nữ như cô lại đi xuất hiện ở nghĩa trang?”

“Tôi có việc qua đó, không được sao?” Người phụ nữ trừng mắt.

Hứa Thiên Lập tách cô ta ra, đi về phía Kỷ Lang: “Pháp y Đặng, tư liệu bên Cục cảnh sát chúng ta từ nay về sau không được tiết lộ ra ngoài.”

Đặng Phi nhún vai, liếc mắt nhìn Kỷ Lang: “Vậy tôi đi trước, các anh ... cứ từ từ mà nói chuyện đi ...”

“Thám tử Kỷ có lẽ đã phải về rồi chứ, dù sao đây cũng là khu vực của cảnh sát. Anh thấy rồi đó hiện tại vụ án khá nhiều, vụ án trước kia còn chưa phá lại thêm mấy vụ nữa.” Hứa Thiên Lập nói hết câu, xoay người: “Đem người phụ nữ đến phòng thẩm vấn.”

Đến Triệu Trạch trước nay vẫn là người khá thận trọng mà bây giờ cũng phải tức giận. Chỉ có điều Kỳ Lang ngăn anh ta lại, rồi ra hiệu cho anh ta quan sát người phụ nữ kia.

“Đưa tôi đến phòng thẩm vấn?”, người phụ nữ tâm trạng cũng ổn định dần, sắc mặt cũng đã tốt hơn một chút, cô ta lạnh lùng lên tiếng: “Làm sao anh đã có thể định tội tôi được rồi?”

“Cô hiện nay là nghi phạm, còn định tội, đợi khi nào có chứng cứ xác thực mới nói.”

“Xảy ra chuyện gì, ở đây ồn ào âm ỉ, không biết đây là Cục cảnh sát sao?”

“Cục Trưởng!”

“Ông là Cục Trưởng?”, người phụ nữ xoay người nhìn về phía Cục Trưởng Cổ: “Cảnh sát phá án đều là như vậy sao, đều không cần bằng chứng cụ thể?”

“Cục Trưởng, người phụ nữ xuất hiện ở hiện trường xảy ra vụ án, xem ra rất khả nghi”, Hứa Thiên Lập báo cáo.

“Xuất hiện ở khu vực xảy ra án mạng thì coi họ là hung thủ, xem ra cảnh sát phá án đều dựa vào phán đoán chủ quan à?”, một tiếng nói mát lạnh mang theo hàm ý khinh bỉ truyền đến.

“Cậu là ai, Cục cảnh sát mà có thể tùy tiện ra ra vào vào sao?”

“Kỷ Sóc?”, Triệu Trạch ho khẽ, “Sếp, sao em của anh cũng có mặt ở đây?”

Kỷ Lang cũng nhũn mảy, nhưng anh ra hiệu cho Triệu Trạch đừng nói gì vào lúc này.

“Anh đến rồi!”, chủ nhân chiếc Porsche tiến đến bên người Kỷ Sóc, tựa vào bờ vai anh: “Anh nếu như còn không đến, thì em sẽ bị bọn họ tóm cổ đến nơi rồi đây!”

Kỷ Sóc nói lên tiếng đầy vẻ ngạo mạn: “Có anh ấy ở đây, sẽ không để em bị bắt!”. Kỷ Sóc kéo tay người phụ nữ tựa vào trong lòng mình, ánh mắt hướng về phía Kỷ Lang.

“Anh ấy là ai?”, người phụ nữ hiếu kỳ nhìn sang.

“Cục Trưởng! Những vụ án sau này của Cục cảnh sát do chính chúng ta điều tra, không cần phiền đến thám tử Kỷ của Sở Sự Vụ nữa”. Hứa Thiên Lập xoay người hướng về phía Cục Trưởng Cổ báo cáo: “Tôi tin tưởng khả năng của tôi có thể phá được án?”

“Khả năng của anh chính là xem tôi là hung thủ?”

Vừa dứt lời, cô ta dựa vào Kỷ Sóc cười lớn.

Cục Trưởng Cổ cau mày: “Thiên Lập, Kỷ Lang là được bên Cục chúng ta đặc biệt mời về hỗ trợ, chuyện này đã được cấp trên chấp thuận. Công việc của anh là phối hợp với Kỷ Lang bên Sở Sự Vụ, mau mau chóng chóng phá cho được vụ án, trong những lúc như thế này, anh lại càng phải biết phối hợp chặt chẽ với cậu ấy.”

Hứa Thiên Lập: “...”,

---Cục Trưởng ông không làm chứ?

“Nghe rõ chưa?” Cục Trưởng Cổ trừng mắt nhìn anh ta.

“... Vâng!”

Sau khi thành công xem được bản khẩu cung của bạn trai Lý Linh Linh và em họ cô ta, Kỷ Lang, Kỷ Sóc hai anh em cũng cùng nhau đi ra ngoài. Kỷ Lang nhũn mảy, nháy mắt về phía người phụ nữ kia, chế giễu nói: “Quen nhau khi nào?”

“Anh đoán thử!”

“Ừm... anh đoán... rồi anh đoán được rồi!”, Kỷ Lang nói một câu hàm ý cao siêu.

“Là cái gì?” Kỷ Sóc hỏi ngược lại.

“Cậu đoán xem?”

Kỷ Sóc: “...”

Mẫu đối thoại của hai anh em nhà Kỷ Lang khiến Triệu Trạch hơi xúc động, đứng nhìn bề ngoài sếp của anh ta dường như hoàng trịnh trọng, thật ra trong

cuộc sống hằng ngày anh ta chính là một ‘kẻ không đứng đắn’ chính hiệu.

“Thưa cô, cô có thể nói lại cho tôi biết quá trình cô phát hiện ra thi thể thêm một lần không?”, Kỳ Lang chặn bước chân của người phụ nữ hỏi.

Người phụ nữ trợn mắt nhìn, vẻ mặt không vui: “Anh mới là cô ...”, ai mà lại nói như vậy, nhưng cô ngừng một chút, xoay chuyển câu nói: “Em trai của anh mới là cô á. Em tên Đường Ty Nhã, anh gọi tên em là được.”

Kỳ Lang bày ra vẻ mặt chộc tức liếc nhìn sang Kỳ Sóc mặt đang đen như đất nồi, “Được rồi! Vậy em có thể kể lại quá trình phát hiện ra thi thể không, tí nữa nói lại thêm lần nữa.”

“Hôm nay là ngày giỗ của mẹ em, buổi trưa công ty không có việc, nên em mua một ít đồ mang đến cúng bái mẹ. Sau khi đốt giấy tiền vàng bạc xong xuôi, em chuẩn bị trở về. Khi ấy, đột nhiên nghe tiếng chuông điện thoại di động reo, em vừa nhìn điện thoại vừa trả lời, không chú ý đến dưới chân. Sau đó thì bị vấp ngã, vừa mở mắt ra nhìn, là thi thể ngay bên cạnh ...”, Đường Ty Nhã sắc mặt lại trắng bệch, lấy tay chặn ngực để xua tan cảm giác buồn nôn.

Kỳ Sóc đưa tay đỡ lấy cô, phì cười: “Thật vô dụng!”

Tiếng nói vừa dứt, Đường Ty Nhã đột nhiên òa khóc: “Sao lại vô dụng, đây là lần đầu tiên em nhìn thấy tử thi có được không. Em vừa mở mắt, đã nhìn thấy cô ta ngay bên cạnh em, anh biết em sợ đến thế nào không? Đến Cục cảnh sát còn bị nghi là hung thủ, anh không an ủi em thì thôi, lại còn chế giễu em, anh ... Hu hu hu ... Anh thật đáng ghét.”

Cô đã rất kiên cường, nhìn thấy thi thể cũng không khóc, bị cảnh sát giải đi cũng không khóc, bị nghi là hung thủ cũng không khóc, chỉ là bây giờ đối diện với sự vô tâm của Kỳ Sóc cô mới cảm thấy oan ức.

Kỳ Sóc cứng đờ, liền kéo Đường Ty Nhã lại gần, nhẹ nhàng an ủi: “Đừng khóc, có anh ở đây!”

Đường Ty Nhã cảm thấy vẫn chưa hết tức, liền nhắm thẳng vào lồng ngực anh chùi hết nước mắt nước mũi.

Kỳ Lang và Triệu Trạch liền nhìn nhau nở nụ cười gian xảo. Kỳ Lang nhẹ nhàng vỗ lưng Kỳ Sóc, ra hiệu anh phải đi về Sở Sự Vụ có việc.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mỹ nhân khoa y

“Sếp! Đã tra ra tư liệu của nạn nhân trong vụ án tại nghĩa trang”, Triệu Trạch cầm một xấp tài liệu và mấy tấm hình đưa cho Kỳ Lang: “Đây là mấy tấm hình chụp tại hiện trường”. Sau đó anh ngừng một chút rồi nói tiếp: “Nạn nhân tên Phạm Văn là ...”

“Khoan!”, Kỳ Lang nhìn tấm ảnh người chết, cắt ngang lời nói của Triệu Trạch: “Tôi muốn đoán thử thông tin cơ bản của nạn nhân.”

Triệu Trạch gật đầu: “Ok.”

Kỳ Lang cầm mấy tấm hình trong tay nhìn hết một lượt, đầu tiên có thể phát hiện trạng thái ban đầu của nạn nhân tại hiện trường. Kỳ Lang trầm ngâm trong một vài phút, sau đó cắt lời: “Nạn nhân là người có gia cảnh giàu có, được nuôi dạy tốt, cha của cô ta quản lý rất nghiêm ngặt. Người chết hình như có bạn trai. Nhìn tuổi tác của cô ta, chắc hẳn là sinh viên đại học, ở trường học cũng khá nổi tiếng.”

Triệu Trạch thốt lên kinh ngạc: “Sếp, thông tin cơ bản đều đoán đúng. Nhưng tại sao anh có thể đoán được là nhà giàu, được giáo dục tốt, không lẽ nó được viết hết lên mặt cô ta?”

“Nhìn nghĩa trang này là biết, toàn là những người có tiền được chôn ở đây, phần bia mộ nào được điêu khắc tinh xảo. Cô ta đến đây, hẳn là đến cúng mẹ của mình, bên cạnh thi thể chính là phần mộ của mẹ cô ta”, Kỳ Lang chỉ tay vào một tấm hình trong phần mộ: “Thấy không, mẹ cô ta và cô ta dung mạo giống nhau như đúc!”

“Vậy tại sao anh có thể đoán được cô ta là người có gia giáo, đã có bạn trai?”

“Quần áo của cô ta, rất chuẩn mực, không phóng đãng, cũng không quê mùa. Hiện tại trời không lạnh lắm, nhưng kiểu cách cô ta ăn mặc khá bảo thủ, vì vậy tôi cho rằng cô được giáo dục rất nghiêm.

Về phần bạn trai, tôi xem cổ tay cô ta có mang một chiếc lắc tay. Nhìn sơ cũng biết, chiếc lắc này là loại tình nhân. Tuổi cô ta không lớn, lại đẹp như vậy, được giáo dục tốt, ở trường đương nhiên phải nổi tiếng thôi”, Kỳ Lang nói xong liền lấy mấy tấm hình nhìn lại lần nữa.

Thi thể nằm hoàn toàn ở phía trước phần mộ, hướng về hướng Đông Nam. Trên cổ tay tử thi có một vết cắt rất sâu, cách tay phải khoảng mười centimet về hướng tây có một vùng máu. Bên phía tay trái, là chiếc dao dùng trong phẫu thuật. Đôi giày nạn nhân dính đầy bùn đất, phần gót chân là dính nhiều

nhất.

Nạn nhân ăn mặc ‘kín cổng cao tường’. Ngày hôm nay đến lễ bái mẹ mình, nên cô ta mặc đồ đen. Chiếc quần jean đen bó sát, khoác chiếc áo gió cũng màu đen. Áo gió khá nhẵn, dính một chút tro bụi.

Trên một tấm hình khác, được chụp sau khi lật từ thi lên, trên nền đất nơi eo và phía tay phải có một vũng máu, trên bộ quần áo màu đen mờ hồ cũng có thể nhìn thấy vết máu.

“Nói một chút về tình hình của nạn nhân đi”, Kỳ Lang nói.

Triệu Trạch gật đầu: “Nạn nhân tên Phạm Vân, là nữ sinh khoa y khoa Đại Học Y. Gia cảnh cô ta không tồi, cha cô ta là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện thành phố. Nạn nhân chết vì chảy máu quá nhiều, vết thương chí mạng chính là trên cổ tay kia. Thời gian từ vong từ tám giờ đến mười giờ tối hôm qua. Mặt khác, căn cứ vào kiểm tra sơ bộ của Đặng Phi, cô ấy phát hiện trong khoang miệng của tử thi có một lượng nhỏ thuốc gây mê.”

“Thật không tồi, không hổ là có quan hệ, ngay lập tức đã có tư liệu bên phía pháp y”, Kỳ Lang chọc ghẹo.

Triệu Trạch nở nụ cười: “Sếp! Anh không có chuyện gì nên tính cùng em ‘mở sòng’ phải không?”

“Ai nói tôi không có việc. Bây giờ cả hai vụ án, Sở Sự Vụ bận bù đầu đây!”

Xế chiều, Cục cảnh sát nhận được báo án của cha Phạm Vân, Kỳ Lang nhanh chóng chia người trong Sở Sự Vụ thành hai đội, một đội tiếp tục theo vụ án của Lý Linh Linh, nhóm còn lại chuyên tâm vào vụ của Phạm Vân. Kỳ Lang chạy qua chạy lại giữa hai bên, tuy nhiên anh chủ yếu vẫn theo vụ án của Phạm Vân, tổ này của anh chỉ chọn thêm Mục Y, những người khác theo vụ án của Lý Linh Linh.

“Sếp! Vụ án này chúng ta bắt đầu từ đâu đây?”, Mục Y cầm tư liệu xem, cảm giác vụ án này rất vướng víu, bối cảnh nạn nhân quá sạch sẽ, không thể nào điều tra ra.

Kỳ Lang: “Chúng ta đến Cục cảnh sát xem qua phần khẩu cung!”

Cha của nạn nhân báo án qua điện thoại. Ông khai ngày hôm qua hơn tám giờ rưỡi tối nhận được tin con gái muốn tự sát. Ông cũng không để trong lòng mãi đến hôm qua khi thấy con mình cả đêm không về, sáng hôm nay đến trường cũng không tìm thấy người, lúc này mới nghĩ đến phải chạy đi báo cảnh sát.

“Vâng!”

Khi hai người bọn họ đến Cục, trùng hợp gặp cha của nạn nhân cũng đang ở đây. Ông ta mặc bộ quần áo thường, sắc mặt khá tiêu tụy. Điều này là hiển nhiên bởi vì lo lắng cho con gái, cả đêm không ngủ.

Hứa Thiên Lập hai tay đút túi quần, gương mặt tỏ vẻ khó chịu, dùng dằng đi ngang qua Kỳ Lang, tiến đến cha của nạn nhân nói chuyện.

“Xin chào! Tôi là Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Hứa Thiên Lập”, Hứa Thiên Lập đưa tay tự giới thiệu.

“Tôi là Phạm Vĩ”, Phạm Vĩ đưa tay ra, nắm chặt tay của Hứa Thiên Lập, Kỳ Lang nhìn trên phía tay trái ông ta có đeo một chiếc đồng hồ đeo tay.

“Tối hôm qua tôi phụ trách trực tại bệnh viện. Khoảng 8 giờ 40 phút, tôi nhận được tin nhắn của Vân Vân. Nó nói sống không còn lưu luyến, muốn ra đi cùng mẹ nó. Khi đó, trùng hợp tôi lại có một ca giải phẫu nên cũng không để tâm. Ai ngờ, Vân Vân cả đêm không về, nếu như biết chuyện này xảy ra, tôi đã ...” Phạm Vĩ vừa nói, viên mắt đã ứng đỏ, ông ta lấy tay lau nước mắt, tiếp tục kể: “Mẹ Vân Vân mất sớm, Vân Vân là do một tay tôi nuôi lớn.”

“Ông Phạm, xin đừng quá đau lòng”, Kỳ Lang dựa vào tường, mở miệng an ủi: “Con gái ông không phải tự sát, chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm ra hung thủ.”

“Không phải tự sát sao?”, Phạm Vĩ kích động, lập tức đứng bật dậy, hai tay chống trên bàn: “Vân Vân bình thường rất biết điều, lẽ nào lại đắc tội với ai sao?”

“Thám tử Kỳ, Cục cảnh sát đang lấy khẩu cung. Để anh ở đây dự thính cũng đã không hợp quy định. Vì vậy, mong anh đừng lên tiếng”, Hứa Thiên Lập nghiêm túc nói.

Mục Y tức giận: “Sếp chúng tôi là do Cục Trưởng đặc biệt cho phép, hoàn toàn có thể đặt bất cứ câu hỏi gì có liên quan.”

Kỳ Lang mỉm cười: “Được, anh cứ tiếp tục hỏi, tôi sẽ không nói nữa”. Kỳ Lang không thèm để ý đến Hứa Thiên Lập đang đối lập với mình.

“Con gái ông gần đây có biểu hiện nào lạ không?”

“Gần đây mấy ca mổ trong bệnh viện khá nhiều, vì vậy tôi cũng không phát hiện Vân Vân có điều gì bất thường, nó vẫn rất ngoan. Có điều, nói đến vấn đề này, nhắc tôi nhớ hình như quãng thời gian trước đây sắc mặt Vân Vân không tốt lắm, lúc nào cũng hốt hoảng. Tôi hỏi thì nó nói gần đây nhà trường có tổ chức cuộc thi, nên nó sợ thi trượt.”

“Cô ấy thường hay liên lạc với ai nhất?”

“Vân Vân không có bạn bè, bạn thân nhất của nó chỉ là một cô gái, tên Trần ... gì đó.”

“Cô ấy không có bạn trai sao?”

“Không! Tuyệt đối không có, không được phép của tôi, Vân Vân tuyệt đối sẽ không có bạn trai.” Phạm Vĩ khẳng định.

Kỷ Lang và Mục Y nhìn nhau.

“Được! Tạm thời không còn vấn đề gì. Nếu ông nghĩ ra manh mối gì, bất cứ lúc nào cũng có thể đến báo với chúng tôi. Hi vọng ông phối hợp với cảnh sát, sớm có thể phá được án.”

Phạm Vĩ gật đầu, đứng dậy: “Khó cực cho các cậu. Nếu như Vân Vân đúng là bị giết chết, mong mọi người nhất định phải tìm ra tên hung thủ.”

Hứa Thiên Lập đẩy ghế, tiễn Phạm Vĩ ra ngoài. Kỷ Lang ngừng một chút, sau đó tự nhiên nói: “Hay cô ấy lên lút có bạn trai, mà không nói cho ông biết?”

“Không, tuyệt đối không thể.” Gương mặt Phạm Vĩ biến sắc, phảng phất ý muốn chối bay biến khả năng này: “Vân Vân tuyệt đối sẽ không bao giờ cãi lời tôi.”

“Dĩ nhiên, tôi cũng nói đây chỉ là khả năng thôi. Dù sao, bất kỳ manh mối gì cũng giúp đỡ cho việc tra án”, Kỷ Lang thấy tâm trạng ông ta không tốt, liền không nói thêm câu nào nữa.

Rời Cục cảnh sát, Kỷ Lang vừa lái xe vừa hỏi: “Đối với Phạm Vĩ, cô có ý kiến gì?”

Mục Y lắc đầu: “Không hiểu tại sao em có cảm giác có gì đó không đúng, thế nhưng cụ thể lại không thể giải thích được đó là gì. Về mặt bi thương của ông ta em cảm giác không giống với người cha bị mất đi con mình, mà là ... Em không diễn tả được, ông ta đau lòng là đúng, nhưng hình như ... lại không phải vậy... Aizza thật sự không diễn tả được.”

Kỷ Lang gật đầu: “Chúng ta đến trường học của Phạm Vân tìm người bạn thân của cô ta hỏi xem có phải cô ta có bạn trai bí mật không.”

Phạm Vân là nữ sinh khoa y Đại Học Y, khi bọn họ lái xe đến trường, trùng khớp là thời gian tan học, trên sân trường đông nghịt sinh viên. Kỷ Lang cùng Mục Y đi trên sân trường, Kỷ Lang nở nụ cười: “Đã lâu rồi không đến trường học.”

“Em thi mới từ nơi này ra, nên chưa có cái gọi là hoài niệm”, Mục Y cũng nở nụ cười, hỏi: “Sếp! Sếp cũng tốt nghiệp Đại học Y sao?”

Kỷ Lang lắc đầu: “Đại học B!”

“Sếp tại sao không trở thành cảnh sát mà lại trở thành thám tử?” Mục Y tò mò hỏi.

“Cảnh sát thì có hạn chế, thám tử thì được tự do.” Trong nhà có hai anh em, Kỷ Sóc nhường cho anh theo đuổi giấc mơ, còn nó thì chuyên tâm kiếm tiền nuôi gia đình.

“Anh Kỷ Lang, sao anh lại ở đây?”, phía sau truyền đến tiếng kêu lớn.

Kỷ Lang xoay người, kinh ngạc: “Anh quên mất, Đường Đường cũng ở đây.” Nhìn Tô Niệm Đường đi đến bên cạnh anh, anh lại lấy tay vò vò đầu của cô: “Anh tới tra án, bây giờ đang tan học?”, động tác mềm mại, tràn đầy cảm xúc. Anh phát hiện mình càng ngày càng thích làm hành động này.

Tô Niệm Đường gật đầu, ánh mắt âm u liếc nhìn Kỷ Lang và Mục Y: “Vừa mới tan học, một lúc nữa là có thể về nhà”, Cô kỳ lạ hỏi: “Sao bọn anh lại đến đây, vụ án có liên quan đến trường này sao?”

Kỷ Lang gật đầu, ngừng một chút rồi nói: “Phạm Vân, khoa y, em biết không?”

Tô Niệm Đường suy nghĩ cẩn thận rồi trả lời: “Nữ sinh đó à, em có chút ấn tượng, mấy ngày trước còn đến hỏi em một số vấn đề liên quan đến việc học thuật.” Cô còn nhớ nữ sinh ấy rất đẹp, lúc cô ta đặt câu hỏi còn có chút ngại ngùng.

Vừa đi, Kỷ Lang vừa hỏi: “Cô bé ấy hỏi gì?”

“Cô hỏi nếu người đàn ông có điều gì khó nói muốn giấu, sẽ có biểu hiện thế nào, em nghĩ cô gái này khả năng là cãi nhau với bạn trai.”

Kỷ Lang gật đầu: “Xem ra Phạm Vân thật sự là có bạn trai rồi.”

Tô Niệm Đường nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kỷ Lang: “Phạm Vân làm sao?”

Kỷ Lang thở dài: “Phạm Vân đã chết tối hôm qua, anh muốn đến lớp cô bé tìm hiểu sơ qua tình hình.”

“À ...”, Tô Niệm Đường giật mình, không nghĩ đến cô gái mấy ngày trước còn gặp, hiện tại đã chết rồi. Cô cắn cắn môi: “Đề em đưa bọn anh đến khoa y.”

Kỷ Lang gật đầu: “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bạn thân Trần Hà

“Cô bé Phạm Vân này thành tích rất tốt, chăm học hỏi, cái gì không hiểu đều không ngần ngại chạy đến để tìm bằng được đáp án, cầu tiến, là một học sinh giỏi hiếm thấy, nhưng quả thật đáng tiếc ...”, đây là những lời nhận xét của giáo viên về Phạm Vân.

“Phạm Vân rất hiền, cậu ấy là người đẹp trong khoa y chúng em, nhưng lại không kiêu căng, luôn vui vẻ giúp đỡ chúng em. Không giống như mấy hoa khôi ở các khoa khác lúc nào cũng lạnh lùng. Chỉ cần chúng em chào hỏi cậu ấy, cậu ấy đều sẽ đáp lời.” Đây là những lời đánh giá của các bạn cùng lớp về Phạm Vân.

Bọn họ sau khi dò hỏi mới biết Phạm Vân đã mất, có mấy nữ sinh òa khóc.

Mục Y thì thầm: “Cô nữ sinh Phạm Vân cơ duyên thật tốt. Bình thường hoa khôi trong trường đều là bia công kích của mấy nữ sinh khác, còn Phạm Vân không chỉ là nữ thần trong mắt nam sinh, mà ngay cả nữ sinh cũng yêu thích cô ta.”

“Phạm Vân có bạn trai không?”

“Người đẹp Phạm Vân không có bạn trai đâu. Cô ấy là nữ thần trong mắt bọn em, bạn nam nào dám độc chiếm đây!”

Kỷ Lang nhú mày, lại đặt một câu hỏi: “Bạn học, các bạn có biết Phạm Vân thân nhất với ai không?”

“Người đẹp Phạm Vân quan hệ tốt với tất cả mọi người, nhưng thân nhất vẫn là Trần Hà. Khoảng thời gian trước em thường thấy cô ấy và Trần Hà cùng nhau tan học, cùng nhau ăn trưa. Nhưng gần đây lại không thấy nữa.”

Kỷ Lang gật đầu: “Cám ơn các bạn học đã cung cấp manh mối!”

Bạn nữ sinh mặt hơi đỏ: “Không có gì, nhưng anh phải nhất định sớm tìm ra hung thủ đã giết chết người đẹp Phạm Vân, báo thù cho cậu ấy!”

“Được!”

Căn cứ lời khai của các bạn sinh viên, Kỷ Lang nhanh chóng tìm thấy Trần Hà, cô ta đang đứng chờ người ở hành lang của khoa y. Cô gái mặc một bộ đồ tây màu trắng, sạch sẽ, tóc cột đuôi ngựa, cả người toát lên vẻ đượm buồn.

“Xin hỏi, bạn là Trần Hà sao?”, Mục Y tiến đến dò hỏi.

Trần Hà hoàn hồn, nhìn về phía Mục Y: “Là tôi, chị là?”

Mục Y xoay người liếc nhìn Kỷ Lang, tự giới thiệu mình: “Tôi thuộc tổ trình thám của Sở Sự Vụ, tối ngày hôm qua khoảng 8 giờ 40, người bạn thân của cô là Phạm Vân đã qua đời, xin hỏi cô có biết chuyện này hay không?”

“Hà? Là sao? Vân Vân chết rồi sao?”, trong nháy mắt Trần Hà tròn tròn mắt, khiếp sợ hỏi ngược lại: “Tại sao như vậy? Tại sao ... Tại sao lại ngốc nghếch như thế???”

“Theo như cô nói, vậy cô cũng biết nguyên nhân cô ấy chết thế nào?”

“Nhất định bạn ấy chỉ tự sát thôi, bạn ấy thực sự quá shock ...”, Trần Hà đưa tay che mặt, thanh âm nghẹn ngào, tâm trạng không ổn định.

Kỷ Lang trông thấy vậy, xung quanh còn có mấy sinh viên tò mò nhìn sang, anh ho nhẹ một tiếng, cất lời: “Chúng ta qua bên phòng học nào trống đi!”.

Gần đó có một phòng học trống, hình như là phòng thí nghiệm, may mắn cửa vẫn chưa khóa.

Mục Y gật đầu, rút tờ khăn giấy đưa cho Trần Hà: “Đừng quá đau lòng, cô là bạn tốt của cô ấy, hãy kể hết chuyện liên quan của cô ấy cho chúng tôi nghe!”

Kỷ Lang đi phía sau Trần Hà và Mục Y, đột nhiên xoay người nhìn về phía Tô Niệm Đường: “Đường Đường, nếu có việc em cứ về trước đi!”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Cho em đi theo, xem anh Kỷ Lang phá án thế nào, em nhất định không mở miệng nói bất cứ điều gì.”, Tô Niệm Đường giơ tay biểu hiện lời thề.

Kỷ Lang trông thấy dáng vẻ đáng yêu của cô, bàn tay vô thức lại muốn làm động tác quen thuộc, phát hiện nơi này còn nhiều bạn học nên anh dừng tay lại. Anh bất đắc dĩ đành phải gật đầu: “Được! Chỉ cần hứa không được lên tiếng!”

“Ok!”

Mục Y động viên Trần Hà, sau đó ra hiệu Kỷ Lang có thể đặt câu hỏi. Kỷ Lang gật đầu, trầm ngâm hỏi: “Có phải cô đã sớm biết cô ấy muốn tự sát?”

Trần Hà sững người, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ im lặng lắc đầu: “Tôi ... tôi không biết!”

Kỷ Lang cau mày: “Cô biết, tại sao lại không muốn nói? Phạm Văn không phải là tự sát, mà bị giết!”

Trần Hà đột nhiên ngẩng đầu: “Bị giết? Không phải Văn Văn tự sát sao???”

“Đừng! Theo như chúng tôi điều tra, Phạm Văn là bị sát hại. Bây giờ cô biết được gì hãy nói cho chúng tôi biết, lẽ nào cô không muốn báo thù cho bạn thân của mình sao?”

Trần Hà ngừng một lúc lâu sau mới nói: “Thật ra ... từ lâu tôi với Văn Văn đã không nói chuyện ... Vừa rồi nói Văn Văn tự sát là vì ba ngày trước, bạn ấy nhận tin cho tôi nói bạn ấy không còn muốn sống nữa. Vì vậy, khi nghe tin bạn ấy mất, vì vậy tôi mới đoán là như vậy ...”

“Hai người không phải là bạn tốt sao, tại sao đã lâu không nói chuyện?”, Mục Y tò mò hỏi.

“Tôi ... đây là chuyện cá nhân của tôi và Văn Văn, tôi không muốn nói nhiều.”

“Bạn học Trần, phải biết rằng, bất kỳ sự việc nào cũng đều là manh mối giúp chúng tôi phá án. Cô không muốn nói hay không thể nói?”, Mục Y cao giọng.

Trần Hà ngay lập tức trở nên kích động, đập hai tay lên bàn: “Các người nói như vậy là ý gì, lẽ nào đang nghi ngờ tôi hại chết Văn Văn?”

“Tôi nghĩ, cô ấy không có ý như vậy, chỉ mong em nếu biết được chuyện gì thì hãy nói rõ, nếu có được manh mối then chốt, bọn họ sẽ mau chóng phá án.” Tô Niệm Đường tiến lên động viên, ổn định tâm trạng của Trần Hà.

Kỷ Lang gõ gõ bàn, ra hiệu Mục Y không lên tiếng, sau đó anh lên tiếng: “Bạn học Trần, trước tiên cô trả lời cho tôi mấy vấn đề sau!”

Trần Hà cắn môi, gật đầu.

“Tôi qua từ 8 giờ 30 đến 9 giờ 30, cô ở đâu?”

Trần Hà sờ sờ cổ: “Tôi ... tôi đang ở ký túc xá ...”

“Có ai làm chứng không?”

“Không, ký túc xá chỉ có mình tôi, không có ai để chứng minh!”

“Tại sao cô quen với Phạm Văn?”

“Chúng tôi gặp nhau ở khoa xã hội học, lúc đó mới biết học cùng một khoa, nên ngày càng thân thiết!”

“Sau đó hai người lại có mâu thuẫn gì sao?”

“Tôi ... Chúng tôi không có mâu thuẫn”. Trần Hà nghiêng chân, ôm chặt lấy ghế, cả người dồn hết về phía sau, giống như gặp phải kẻ địch, chỉ muốn bằng mọi cách ẩn mình đi.

Kỷ Lang gật đầu, lại gõ gõ lên bàn: “Được! Câu hỏi cuối cùng, nếu cô là bạn của cô ấy, hẳn sẽ biết cô ấy có bạn trai, cô biết bạn trai của cô ấy là ai không?”

“Không, tôi không biết, không biết gì hết!”, Trần Hà đột nhiên đứng lên, lắc đầu nguầy nguậy.

Thấy cô ta không phối hợp, Kỷ Lang cau mày: “Bạn học Trần, hiện tại chúng tôi là lén lút hỏi cô, có thể cô không trả lời cũng được, không sao. Nhưng nếu cảnh sát tìm đến cô thẩm vấn, với thái độ này của cô, bọn họ sẽ coi cô là kẻ tình nghi, lúc ấy sẽ không như chúng tôi bây giờ.”

“Tôi không biết, đừng hỏi nữa, tôi không biết chuyện gì hết!”, khước miệng Trần Hà xệ xuống, tầm mắt nhìn xuống đất, sau đó nhắm mắt lại, bịt hai tai, từ chối tất thấy mọi tạp âm từ bên ngoài.

Kỷ Lang biết nếu cứ tiếp tục thế này cũng không thể hỏi thêm được gì, anh lấy danh thiếp đưa cho Trần Hà: “Cô cứ suy nghĩ thật kỹ, nếu nghĩ thông suốt thì gọi ngay cho tôi, kể tất cả mọi chuyện.”

Trần Hà tiếp nhận danh thiếp của Kỷ Lang, xoay người rồi đi, bước ra đến cửa, cảm giác như phía sau ba cặp mắt như mãnh thú đang dán chăm chăm

sau lưng cô.

“Sếp! Rõ ràng cô ta nói dối, cô ta có điều che giấu, hay cô ta chính là hung thủ?”, Mục Y không can tâm nói, “Kích động như vậy, lại còn đập bàn, nhất định là đang chột dạ!”

“Cô ấy không phải là hung thủ”, Tô Niệm Đường đột nhiên nói, “Cô ấy chỉ che giấu chuyện gì đó thôi nhưng tuyệt đối không phải là hung thủ!”

Mục Y và Kỳ Lang cùng nhìn về phía Tô Niệm Đường, Tô Niệm Đường sững sờ vội vàng che miệng: “Tôi chỉ phát biểu quan điểm cá nhân thôi!”

Không hiểu sao những lời Tô Niệm Đường nói Kỳ Lang luôn cảm giác thấy rất có đạo lý, khi cô biểu đạt quan điểm, ngữ khí thập phần chắc chắn, không có chút nào nghi ngờ.

“Vi sao em lại nghĩ như vậy?”

“À ... Em suy đoán nguyên nhân tình bạn giữa cô ta và Phạm Vân bị sút mẻ có lẽ là do người bạn trai thần bí của Phạm Vân. Vừa rồi khi anh Kỳ Lang hỏi mâu thuẫn giữa hai người là gì, về mặt của cô ta là trốn tránh, không muốn trả lời vấn đề này. Sau đó, anh lại hỏi cô ta biết bạn trai Phạm Vân là ai không, về mặt của cô ta vừa tức giận vừa ngại ngùng. Tuy rằng chưa thể nói rõ quan hệ trực tiếp của họ là gì, nhưng nhất định có liên quan đến nhau.”

“Vậy tại sao cô có thể khẳng định cô ta không phải là hung thủ?”, Mục Y vẫn chưa phục.

“Bởi vì hành động vỗ bàn của cô ta”, Tô Niệm Đường nói, “Vỗ bàn, tạo ra một tiếng động lớn, điều đó không có nghĩa là chột dạ, nó có thể biểu thị là bị hàm oan. Một người bình thường bị hàm oan là hung thủ, tức giận đập bàn là phản ứng bình thường thôi!”

“Ngụy biện ... chỉ bằng mấy lời này, cô đã có thể chứng minh cô ta không phải là hung thủ?”, Mục Y giọng xem thường.

Tô Niệm Đường nhún vai, cô ta không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ cần Kỳ Lang tin tưởng là được.

“Được rồi! Mặc kệ thế nào, cứ để Trần Hà đi, chờ đến khi cô ta nghĩ thông suốt tìm đến tôi ... Còn không mấy ngày nữa chúng ta quay lại.” Bấy giờ người duy nhất biết bạn trai Phạm Vân chỉ có Trần Hà.

“Được thôi!”, Tô Niệm Đường gật đầu, trong lòng có chút mất mát, không nghĩ đến ngay cả Kỳ Lang cũng không tin suy luận của cô.

“Đường Đường, muốn anh đưa em về không?” Kỳ Lang hỏi.

Tô Niệm Đường suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Em đột nhiên nhớ ra còn một số việc phải xử lý, em chỉ cùng hai người xuống lầu thôi.”

Nhóm người bọn họ đi xuống đại sảnh Khoa Y, ngay phía đầu cầu thang tầng trệt, Kỳ Lang chú ý đến một nam sinh đang đứng tựa lan can.

Nam sinh ấy đứng ngược nắng, một tay đút túi quần, tay khác để ở bên người, trên tay đang cầm món đồ gì đó. Kỳ Lang không nhìn rõ hình dáng, ánh mặt trời chiếu lên người cậu ta, khiến cho quãng sáng ấy bao quanh cơ thể. Đôi khi lại gần, anh mới nhìn rõ dung mạo của nam sinh này, một vài sợi tóc rơi trên trán cậu ta, có lẽ đứng dưới ánh mặt trời đã lâu nên gương mặt trắng trẻo ấy đã ửng đỏ. Ngũ quan thanh tú, gương mặt anh tuấn, trông giống như mỹ nam bước ra từ bức họa.

“Cô ơi ...”, thanh âm nhẹ nhàng, mang theo hàm ý sâu xa, một tiếng Cô ơi! tựa như lông vũ nhẹ nhàng phớt qua tim của ba người bọn họ, mang đến một cảm giác tê tê ngứa ngứa.

Kỳ Lang nhìn tầm mắt của cậu nam sinh rơi trúng Tô Niệm Đường, anh nhú mày, ho khẽ rồi lên tiếng: “Đường Đường, cậu ấy tìm em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nam thần Cố Minh Sinh

“Là cậu!”, Mục Y kinh ngạc thốt lên.

Kỳ Lang quay đầu nhìn về phía cô ta: “Cô biết cậu ấy?”

Mục Y gật đầu: “Vâng thưa sếp, cậu ấy tên Cố Minh Sinh, nhỏ hơn em một năm, được xem là nam thần của trường đại học Y”. Mục Y liếc anh ta một cái chuẩn bị tiến đến cậu nam sinh kia, hạ giọng: “Khi em vẫn còn chưa tốt nghiệp, em thăm nghĩ, học ở đại học Y đã ba năm vẫn chưa được diện kiến nam thần, bây giờ ra trường đi thực tập rồi, mới được nhìn thấy cậu ấy.”

Kỳ Lang nghe những lời Mục Y vừa nói, liếc sang cậu sinh viên có chút ngạc nhiên. Nhưng anh cảm giác cậu ta không hề nhìn mình hay Mục Y, mà lại đi thẳng đến hướng của Tô Niệm Đường. Bởi vì Tô Niệm Đường đang đứng trên bậc thang, do vậy hai người bọn họ có chiều cao tương đương nhau.

Tô Niệm Đường khẽ cau mày: “Sao cậu tìm được đến đây rồi?”

Cố Minh Sinh lui về sau một bước, vừa vặn tựa người trên tay vịn cầu thang. Hơi nhíu mày, cậu ta nhàn nhạt mở miệng: “Có người nói cô đi về hướng này, nên tôi theo đến đây thôi!”. Nói đến đây cậu ta khẽ nhếch môi, giống như đang mỉm cười nhưng phảng phất chút gì đó đang trêu ghẹo Tô Niệm Đường: “Cô à, có phải cô quên mất chuyện gì không?”. Mặc dù là câu hỏi nhưng ngữ khí lại cực kỳ khẳng định.

Tô Niệm Đường ngừng một lát, trong lúc ấy cô liếc mắt nhìn về phía Kỳ Lang, chỉ thấy anh đứng thờ ơ một bên, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát: “Được rồi! Tôi biết!”

Cố Minh Sinh cau mày, nói một câu mang nhiều hàm ý: “Cô giáo đúng là cô giáo, tôi còn chưa nói tiếng nào, đã có thể dễ dàng đoán ra được tôi đang suy nghĩ gì.” Âm thanh vang lên sung sướng nhưng xen lẫn trong đó có thể phát hiện hình như có chút mất mát.

Những câu này mang đầy hàm ý ám muội, giống như anh ta và Tô Niệm Đường có mối quan hệ mờ ám nào đó. Kỳ Lang vô thức cảm thấy khó chịu, nhưng hiểu được đây chẳng phải là chuyện của anh nên chỉ còn cách duy nhất đó chính là đứng sang một bên mà thôi.

Tô Niệm Đường: “Anh Kỳ Lang, em có chút việc, không tiễn hai người nữa!”

Kỳ Lang im lặng vài giây, sau đó mỉm cười gật đầu: “Được! Nhớ về nhà sớm!”, lần này anh phải cố gắng lòng không đưa tay ra vò vò đầu cô.

Tô Niệm Đường gật đầu: “Vâng!”

“Sếp! Thật không ngờ em của sếp là giảng viên của Đại học Y đó!”, Mục Y xoa xoa cằm nói, “Khi em còn học ở trường, đã nghe tiếng tăm của Cố Minh Sinh. Cậu ấy là người khá tùy ý, chẳng bao giờ chịu ràng buộc. Vậy mà không ngờ bây giờ lại rất kính trọng em của sếp như vậy. Mồm miệng một câu thưa cô, hai câu cũng thưa cô!”, lúc nói chuyện Mục Y cũng liếc mắt quan sát về mặt của Kỳ Lang.

Thế nhưng từ lúc ra về đến giờ, về mặt của anh vẫn không hề thay đổi, cũng chẳng biết đang suy nghĩ gì.

“Sếp! Anh đoán xem quan hệ của bọn họ không bình thường đúng không?”. Một người là một giảng viên trẻ tuổi, một người là nam thần, tuổi tác hai người lại không chênh lệch lớn lắm.

“Đừng đoán mò!”, Kỳ Lang cau mày.

Mục Y chớp chớp mắt, biết mình đã nhiều chuyện nên vội vàng cầm miệng. Chỉ là ...

“Sếp! Chúng ta có phải đi nhầm đường rồi không? Em nhớ lúc chúng ta vào là cửa chính phía Tây, không phải cửa Đông.”

Kỳ Lang hoàn hồn: “Đang nghĩ chuyện nhập tâm quá, nên tôi quên mất!”, Kỳ Lang lắc đầu, xoay người đi ngược trở lại.

Mục Y đi theo sau Kỳ Lang, trong lòng có chút mất mát. Vừa rồi là anh đang suy nghĩ chuyện gì, nhập tâm đến mức đi sai đường?

Lúc đi ngang qua đại sảnh của khoa Y, nhìn về phía cầu thang trống trải, Kỳ Lang mới thật sự tỉnh táo hoàn toàn.

Ra khỏi cổng phía Tây, Kỳ Lang vừa vặn trông thấy chiếc xe cảnh sát đang đỗ bên đường, Hứa Thiên Lập cùng hai nhân viên mặc thường phục đang đi về phía bọn họ.

“Thám tử Kỳ?”, Hứa Thiên Lập gỡ kính râm, mở miệng pha chút ngạo mạn: “Vụ án này đã được giao cho cảnh sát chúng tôi xử lý, vụ án của Lý Linh Linh không phải đã giao cho Sở Sự Vụ của anh rồi sao.”

Kỳ Lang lúc này đang có một nỗi buồn bực không tên, vừa may Hứa Thiên Lập tiến tới, như được châm ngòi nổ, anh nói không chút nể nang: “Cảnh sát Hứa, thật không phải, hiện tại vụ án này chúng tôi được người bị hại ủy thác điều tra. Cô ta yêu cầu nhất định chúng tôi phải cố gắng hết sức giúp tìm được hung thủ đã sát hại Phạm Vân, lúc đó ở trên trời Phạm Vân mới cảm thấy an lòng.”

Hứa Thiên Lập lập tức ngây người: “Anh nói những nói cuối gì vậy. Phạm Vân đã chết, làm sao có thể nhờ vả các anh?”

Kỳ Lang khoát khoát tay: “Không phải là Phạm Vân, chính là người ngày đó bị các anh suýt coi là hung thủ giết người, cô Lộ.” Nói xong, Kỳ Lang cảm thấy tâm trạng đỡ bực bội hơn một chút, chậm rãi bước ngang qua người anh ta.

Hứa Thiên Lập đứng đó sắc mặt càng ngày càng u ám, chuyện cô Lộ ngày hôm đó cũng đã làm anh ta quá bề mặt rồi.

Khi Kỳ Lang và Mục Y quay về Sở Sự Vụ đã gần đến giờ tan sở. Kỳ Lang đợi Mục Y ra về, sau đó anh mới cùng nhóm của Triệu Trạch bàn về vụ án của Lý Linh Linh.

Lê Huy mang toàn bộ tư liệu mà anh thu thập được của ngày hôm nay, liệt kê mấy điểm quan trọng: “Sếp, bên phía chị Đặng Phi có một bản nghiệm thi khá chi tiết của Lý Linh Linh, chị ấy nói mấy ngày nữa có thể làm xong. Ngoài ra căn cứ vào khẩu cung của bạn trai Lý Linh Linh, Trương Bằng, ngày xảy ra án mạng mẹ của anh ta đột nhiên phát bệnh, anh ta cả ngày ở bên giường chăm sóc mẹ, không rời nửa bước. Ngày hôm nay bọn em có đến bệnh viện, chứng thực anh ta không hề nói dối.

Em họ của Lý Linh Linh, Lý Trí, khai nhận ngày xảy ra án mạng anh ta uống rượu ở quán bar, mãi đến ngày hôm sau mới trở về. Nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa có ai có thể chứng minh độ chân thực của lời khai này, do đó bọn em dốc toàn bộ lực lượng theo dõi Lý Trí.”

Kỷ Lang gật đầu: “Các cậu cảm thấy Trương Bằng và Lý Trí là người như thế nào?”

Lê Huy hơi kích động: “Cái tên Lý Trí này quả thực không phải là người. Khi bọn em đến tìm hắn, hắn vẫn ngủ một cách thanh thoi trong nhà chị họ. Đối với mấy câu hỏi của bọn em cũng chẳng chịu phối hợp trả lời, em đoán hắn đến tám phần là hung thủ. Nếu không phải bây giờ chưa có chứng cứ thuyết phục thì em đã lôi hắn lên Cục cảnh sát từ lâu rồi.”

Tiết Nhạc vội vàng xoa dịu tâm trạng của Lê Huy: “Sếp, hôm nay em cũng tiếp xúc Trương Bằng ở bệnh viện. Cảm giác đầu tiên của em với anh ta đó chính là rất hiếu thảo. Anh ta tự tay chăm sóc mẹ mình, không nhờ đến người khác. Khi em hỏi chuyện của anh ta và Lý Linh Linh, anh ta trở nên trầm mặc, loại bi thương ấy thật sự là tỏa ra từ trong xương cốt. Dù sao cũng là người yêu ba năm trời, đột nhiên lại không còn nữa, đau khổ cũng không có gì là kỳ lạ.”

Lê Huy xen vào: “Vi vậy, em cho rằng chúng ta hiện tại hoàn toàn có thể tập trung vào tìm kiếm manh mối buộc tội tên Lý Trí.”

“Đối với vụ án này, các cậu còn thấy có điều gì khả nghi không?”, Kỷ Lang mở miệng hỏi.

Tiết Nhạc và Lê Huy nhìn nhau, lắc đầu: “Còn có nghi vấn gì sao?”

Kỷ Lang cau mày, gõ gõ bàn: “Vụ án này không đơn giản như vậy. Đầu tiên là địa điểm phát hiện ra tử thi rất kỳ lạ, là ở phía Tây. Trong khi đó nhà của nạn nhân là ở phía Đông. Một Đông một Tây, có chút trái ngược. Nếu Lý Trí là hung thủ, vậy không nghề nghiệp, không xe cộ, anh ta vận chuyển thi thể nạn nhân bằng cách nào? Không lẽ mang theo cái xác lên taxi di chuyển từ Đông sang Tây?”

“Trương Bằng là nhân viên phát chuyển nhanh”, Tiết Nhạc vỗ tay một cái, “Trương Bằng có xe, không lẽ là hắn?”

Kỷ Lang tiếp tục nói: “Đây chính là nghi điểm thứ hai. Nếu hung thủ là Trương Bằng, vậy tại sao anh ta lại rắc rối đến mức di chuyển nạn nhân từ Đông sang Tây, lại còn trang điểm cho nạn nhân thật đậm?”, điểm này Kỷ Lang nghĩ mãi vẫn không ra, mục đích cuối cùng của hung thủ là gì, tại sao lại trang điểm cho tử thi?

“Đúng vậy, rốt cục là xảy ra chuyện gì?”, Tiết Nhạc gãi gãi đầu, ảo não. Bỗng nhiên anh ta đánh một phát vào đầu, một tiếng ‘bốp’ vang lên thật lớn, anh ta hít vào một hơi thật sâu rồi nói: “Trang điểm cho thi thể, không lẽ hung thủ là con gái?”

“Cô Lý Linh Linh cũng nặng hơn sáu mươi ký, cậu nghĩ xem cô gái nào khỏe đến mức chuyển được thi thể từ thành Đông sang thành Tây?”, Lê Huy hỏi ngược lại.

Tiết Nhạc vô tội vò đầu bứt tóc: “Tớ chỉ đoán thôi mà.”

“Không!”, Kỷ Lang đột nhiên nói: “Nếu như điểm sát hại đầu tiên là ở thành Tây? Nếu như nạn nhân trước khi chết được hẹn gặp mặt tại thành Tây? Nếu là như vậy, vậy các cậu điều tra thêm các mối quan hệ xung quanh Lý Linh Linh, đặc biệt thăm mỹ viện nơi cô ta đang làm việc.”

Vụ án có bước tiến triển mới, Tiết Nhạc và Lê Huy vui vẻ hơn. Tiết Nhạc gật đầu: “Vậy em qua bên Thẩm mỹ viện điều tra thêm.”

Kỷ Lang nhìn đồng hồ: “Cũng không còn sớm, nhớ tranh thủ nghỉ ngơi một chút. Tôi cũng về đây!”

Lê Huy: “Sếp! Bên Phạm Văn điều tra đến đâu rồi ạ?”

Kỷ Lang: “Sẽ nhanh thôi, bây giờ chỉ đợi một người thành thật khai báo”. Xế chiều hôm nay, Hứa Thiên Lập cũng đến trường, nhất định cũng đến tìm Trần Hà. Chắc chắn cô ta sẽ không khai sự thật. Nghĩ đến đây, Kỷ Lang lại vô thức nhớ đến Tô Niệm Đường cùng cậu nam sinh không rõ quan hệ kia.

“Tôi về trước, các cậu cũng về sớm đi!”, Kỷ Lang chào tạm biệt.

“Vâng!”

Về đến nhà, không nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, căn nhà cực kỳ yên tĩnh, Kỷ Lang nhất thời thấy không quen. Trời đất, chỉ qua có mấy ngày anh đã quen với sự tồn tại của cô nhóc kia rồi sao?

Tô Niệm Đường vẫn chưa về. Kỷ Lang muốn gọi điện thoại cho cô, chỉ là ... vừa rút điện thoại ra anh mới phát hiện ngay cả số điện thoại của cô anh cũng không biết. Kỷ Lang cụt hứng, quăng điện thoại trên ghế salon, ngửa đầu tựa vào thành ghế sofa, nhắm mắt dưỡng thần. Hôm nay anh làm sao vậy, tâm trạng bất ổn, không yên, trong lòng anh chưa bao giờ xuất hiện cảm giác trống trải đến thế.

Cái bụng sôi ùng ục, Kỷ Lang cười khổ, móc trong túi một túi thuốc, vừa đốt thuốc vừa bần thần.

Kỷ Lang cũng chẳng biết mình đang suy nghĩ gì nữa, đầu óc trống rỗng, căn hộ tràn ngập khói thuốc, chính anh cũng bị sặc. Kỷ Lang ho khan vài tiếng, anh thầm nghĩ nhất định là do Đường Đường không có ở đây, không làm cơm cho anh ăn, đôi bụng anh mới suy nghĩ lung tung. Chờ khi cô bé quay trở về anh nhất định phải tra hỏi cho rõ ràng.

Bên ngoài gió thổi mạnh, cả căn phòng dần dần chìm trong bóng tối, yết hầu của anh giống như có một bàn tay bóp nghẹn, không cho anh thở. Kỷ Lang

đứng dậy mở toang cửa sổ, một con gió thổi qua, khiến cho anh thấy thoải mái hơn một chút.

Trời tối rồi, sắp mưa rồi sao, vậy mà giờ này Đường Đường vẫn chưa về?

Đúng lúc này điện thoại Kỷ Lang đột ngột reo lên, anh vội vàng nhận máy, trong đầu chỉ nghĩ đến một chuyện, nếu là Đường Đường anh nhất định hỏi cô về nhà nhanh nhanh nấu cơm tối cho anh ăn.

“Này, Đường ...”

“Thăm từ Kỷ Lang, chào anh ...”

Bạn đang đọc truyện *Đặng Cấp Tư Duyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ai là hung thủ

“Thăm từ Kỷ ... chào anh ... tôi là Trần Hà ...”, đầu dây bên kia hơi ngập ngừng.

Lời nói suýt chút nữa thốt lên đã được Kỷ Lang kìm lại, anh hỏi: “Cô đã nghỉ kỹ rồi chứ?”. Trong lòng vẫn không giấu được vẻ thất vọng, anh còn tưởng là Đường Đường gọi về.

“Tôi ... tôi nghỉ kỹ rồi.”, âm thanh vẫn còn hơi do dự, nhưng không chút sợ sệt, giống như đã rất quyết tâm rồi, cô ta nuốt nước bọt: “Tôi muốn kể tất cả những gì tôi biết cho anh nghe.”

Kỷ Lang vừa nghe điện thoại vừa về phòng làm việc mở máy vi tính, chuẩn bị ghi chép lời khai: “Được! Cô hãy kể tôi nghe.”

“Nên bắt đầu từ đâu đây ...”, Trần Hà lăm lăm bấm tự hỏi.

“Tôi rất thân với Phạm Vân, tính tình cậu ấy cũng rất tốt, lại còn xinh đẹp, ở trong khoa bắt luận là nam sinh hay nữ sinh đều rất yêu thích cậu ấy. Tôi là bạn thân nhất của cậu ấy trong khoa Y. Tôi có một người bạn, là thanh mai trúc mã, không ... không ... cứ coi anh ta là bạn trai của tôi ...”, Trần Hà sau khi nói đến đây thì khẽ cười, rồi tiếp tục: “Chúng tôi dù là đang yêu đương nhưng mối quan hệ này không một ai biết bởi anh ta nói với tôi rằng làm như thế thì tốt cho tôi hơn. Một ngày nọ, Phạm Vân tâm sự với tôi cậu ấy đã yêu một người đàn ông, nhưng không cho phép tôi để lộ chuyện này ra cho bất cứ ai, nhất là ba của cậu ấy.

Thời gian đầu, tôi luôn chúc phúc cho cậu ấy, cho đến một hôm tôi gặp mặt bạn trai của Phạm Vân, thì thật sự cười không nổi nữa. Bạn trai của Phạm Vân cũng chính là trúc mã của tôi ... Người bạn tốt nhất của tôi và tôi có chung một người bạn trai, vậy mà bao lâu nay tôi không hề biết mà vẫn chúc phúc cho bọn họ”, Trần Hà nghiêng răng nghiêng lợi khi nói những lời này, nhưng tâm tình hồi phục khá nhanh, cô ta tiếp tục câu chuyện: “Tôi hiểu rõ chuyện này không thể trách Phạm Vân, bởi cậu ấy cũng không biết Triệu Tích Dương cũng là bạn trai của tôi, nhưng chỉ là con người bình thường làm sao có thể kìm nén được cơn giận.

Triệu Tích Dương muốn chia tay với tôi, hẳn nói tôi chẳng thể cho hắn được cái gì, nhưng Phạm Vân thì khác, cha của Phạm Vân là viện trưởng của một bệnh viện Đa khoa trong thành phố, chỉ cần hắn quen được Phạm Vân, vậy tương lai sau này không cần phải lo lắng.

Nhưng ... hẳn đã đi sai nước cờ, cha của Phạm Vân quản cậu ấy rất nghiêm, vốn dĩ không cho phép cậu ấy yêu đương, do vậy mối quan hệ của hai người bọn họ đâu được phép công khai. Cũng chính vì điều này khiến Phạm Vân và Triệu Tích Dương thường xảy ra tranh chấp.”

Lời nói vừa dứt, đầu dây bên kia cũng trầm mặc một lúc lâu, Kỷ Lang nhíu mày hỏi: “Triệu Tích Dương muốn công khai mối quan hệ yêu đương với Phạm Vân, nhưng Phạm Vân lại sợ ba của mình vì vậy không chịu thừa nhận, họ cãi nhau vì điều này thật sao?”

“Cũng có thể coi như thế, vì sau khi tôi biết được chuyện tình cảm của bọn họ, tình bạn của tôi và Phạm Vân cũng phai nhạt dần ... nhưng, cậu ấy thật ngốc ...”, thanh âm có chút ghen ghét, “Rõ ràng có thể cảm nhận được tôi dần xa lánh cậu ta, vậy mà cô ấy vẫn ngốc nghếch tâm sự mọi chuyện với tôi như trước kia ... Cậu ấy chỉ nghĩ là do tâm trạng của tôi không tốt, nhưng cậu ấy không biết, từ giờ trở đi mối quan hệ chúng tôi không bao giờ quay trở lại như ngày xưa nữa ...”

“Tại sao sau khi cô nghe nói Phạm Vân đã chết, cô liền đoán ngay ra được là tự sát, có chuyện gì xảy ra?”

“Cái này tôi cũng không rõ lắm, vào một buổi tối, cậu ấy tự xưng nhận tin cho tôi, nói gì mà nhất định phải cưới Triệu Tích Dương, nếu không phải như vậy, cô ấy không sống nổi nữa. Tôi đọc mà không hiểu chuyện gì, nên cũng không để tâm.”

“Có thể gửi tin nhắn ấy lại cho tôi được không?”

“... À ... được ...”, Trần Hà đáp lời, “Anh chờ tôi một chút ạ!”

Kỷ Lang gật đầu: “Được! Vấn đề cuối cùng, trong hôm xảy ra án mạng, chính là tối hôm qua từ 08h30 đến 9h30 cô đang ở đâu?”

Trần Hà im lặng một lúc, hít thở không thông: “Câu hỏi này nhất định phải trả lời sao?”

“Chuyện này có thể chứng minh chứng cứ vắng mặt của cô, giúp cô thoát khỏi tình nghi. Tôi nghĩ chiều nay cô đã gặp cảnh sát, họ cũng hỏi cô những câu hỏi y chang như thế này!”

“Tôi ... tôi ... Tôi ở cùng với Triệu Tích Dương ... Chúng tôi ...”

Trần Hà nói năng lộn xộn, nhưng Kỷ Lang lại nghe hiểu rõ mồn một. Anh nhủ mảy: “Hai người tối qua ở bên nhau cả đêm?”

“... Vâng!”, Trần Hà gật đầu lia lịa, như để chứng minh thêm độ tin cậy trong lời nói của mình, sau đó mới phát hiện mình đang nghe điện thoại, đầu dây bên kia căn bản là không nhìn thấy gì.

Cô nam quả nữ, lại đã từng là người yêu của nhau, chuyện này cũng khó trách Trần Hà không thể khai. Kỷ Lang nói: “Được! Cảm ơn cô đã cung cấp manh mối cho chúng tôi, chúng tôi sẽ cho người đi chứng thực mọi chuyện. Nếu như có vấn đề gì, chúng tôi sẽ quay trở lại tìm cô.”

“Thật ra, khi nói ra chuyện này, trong lòng tôi ... cảm thấy dễ chịu hơn nhiều ...”, Trần Hà cười khỏ, “Sáng nay khi thức dậy tôi cực kỳ áy náy, Phạm Vân là bạn tốt của tôi, Triệu Tích Dương hiện tại lại là bạn trai của cậu ấy, mà tôi ... tôi lại ... Tôi không biết bây giờ mình còn có thể làm được gì. Lúc chiều, tôi thật sự rất kinh ngạc, kinh ngạc đến mức hoảng hốt nên mới không phối hợp với các anh. Cũng may có cô giáo Tô khuyên bảo tôi vài câu, tôi mới có dũng khí gọi điện thoại cho anh!”

“Cô giáo Tô?”, Kỷ Lang nghi hoặc.

“Chính là người chiều nay đi cùng với anh đến tìm tôi, cô Tô Niệm Đường ... Vì Phạm Vân trước đó cũng từng đến tìm cô Tô một lần, nên tôi biết cô ấy”, Trần Hà giải thích, “Lúc chiều, sau khi anh rời khỏi, cô Tô đã nói chuyện với tôi rất nhiều. Cô giáo nói tôi không sai, tôi không thể chuyện gì cũng giấu trong lòng, hơn nữa chỉ vì những cảm giác áy náy và xấu hổ mà bỏ lỡ mất cơ hội tìm kiếm tên hung thủ giết Phạm Vân.”

Trong lòng Kỷ Lang cảm thấy áy náy hơn hẳn, cô nhóc này trong lúc lơ đãng lại giúp anh thêm một việc. “Cô Tô sau khi nói chuyện với cô thì đi đâu cô có biết không?”, Kỷ Lang vội vã hỏi tới.

“Chuyện này ...”, Trần Hà suy nghĩ một chút, rồi trả lời, “Tôi không chú ý lắm ...”

“Cô ấy và nam thần của trường cô có quan hệ như thế nào?”, đây mới là chuyện Kỷ Lang quan tâm nhất. Kỷ Lang trầm nghĩ, hiện tại Đường Đường đang ở nhà anh, mẹ anh lại coi cô như con gái, vậy Đường Đường khác nào là em gái của anh. Vì vậy anh nhất định phải quản Đường Đường thật chặt, không để cô làm ra chuyện gì ‘khác người’, ví dụ như có quan hệ mờ ám với sinh viên.

“Ai cơ?”, Trần Hà kinh ngạc hỏi ngược lại, “Cô Tô có quan hệ với Cố Minh Sinh sao?”

Không có sao? Kỷ Lang thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi! Tạm thời không có vấn đề gì đâu, cô nhớ gửi lại tin nhắn mà Phạm Vân đã nhắn cho cô.”

Kỷ Lang chuẩn bị cúp điện thoại lại nghe đầu dây bên kia tiếng Trần Hà gọi giật ngược: “A! Tôi nghĩ ra một chuyện, không biết có giúp được thêm cho các anh hay không?”

Hả? Không lẽ Đường Đường và chàng thanh niên kia có chuyện gì thật? Tâm trạng của Kỷ Lang bỗng chốc lại căng như dây đàn, anh dòng tai nghe từng lời nói của Trần Hà:

“Bởi vì Phạm Vân là hoa khôi của khoa y, nên có không ít nam sinh theo đuổi.”

Kỷ Lang thở phào nhẹ nhõm, thì ra vẫn là chuyện vụ án.

“Có mấy nam sinh theo đuổi Phạm Vân, nhưng đều bị cậu ấy từ chối.” Trần Hà vừa nói lại vừa nghĩ đến tên Triệu Tích Dương, người đàn ông này cuối cùng có thể dùng mách khỏe gì mà có thể khóa chặt được Phạm Vân đây? Quả thật là một người may mắn. “Sau khi Phạm Vân từ chối, họ cũng hiểu chuyện mà từ bỏ, tuy nhiên chỉ có một người nhất quyết bám trụ, không buông tha, còn tuyên bố nhất định hấn ta phải trở thành bạn trai của Phạm Vân. Nghe được chuyện này, lại càng khiến Phạm Vân ghét hấn hơn.”

Đây là manh mối quan trọng. Kỷ Lang nhanh chóng hỏi tiếp: “Hấn làm chuyện không giống người bình thường sao?”

“Chỉ là cảm giác của tôi thôi. Tôi cảm thấy hấn ta hơi biến thái ... Hấn mỗi ngày đều thay đổi cách thức tặng quà cho Phạm Vân. Đầu tiên là hoa, nhưng bị Phạm Vân từ chối. Càng về sau hấn tặng những món đồ không bình thường chút nào, ví dụ như xác động vật, bức thư tình viết bằng máu ...”, kể những lời này làm cô bất giác nhớ lại những cảnh tượng ấy, Trần Hà chợt thấy lạnh gáy.

“Tên hấn ta là gì?”, Kỷ Lang nhớ kỹ manh mối này.

“Hấn là Thôi Hạo, cũng học khoa Y nhưng ngành dược.”

Ngành dược? Bàn tay đang gõ bàn phím của Kỷ Lang ngừng lại một chút. Nếu anh nhớ không lầm, trong bản nghiệm thi sơ bộ của Phạm Vân, nơi khoang miệng có hàm lượng nhỏ thuốc gây mê. Gây mê là loại hàng dược phẩm liệt vào hàng quốc cấm, khi sử dụng phải được sự chấp thuận của bác

sĩ. Tuy nhiên, đối với một sinh viên ngành dược thì đây lại là chuyện dễ như bỡn.

Sau khi cúp điện thoại, Kỳ Lang liền nhận được tin nhắn của Trần Hà.

--- Hà ơi, nếu Tích Dương không cưới tớ, tớ sống không nổi ...

Tin nhắn được gửi đến ba ngày trước hôm xảy ra án mạng, chính xác tin đã nhắn cách đây bốn ngày.

Sống không nổi? Kỳ Lang nhìn chăm chăm vào ba chữ này. Tại sao lại là ‘sống không nổi’, mà không phải là ‘không muốn sống’ ... Hay trong lúc nhắn tin cô ta nhắn nhầm, hay hàm ý thật sự của nó chính là ‘sống không nổi’? Vậy ai khiến cô ‘sống không nổi’?

Xem ra vụ án không đơn giản như vẻ bề ngoài ... Nên đi gặp Triệu Tích Dương và Thôi Hạo, có lẽ sẽ có phần nào được câu trả lời. Chỉ là ... Kỳ Lang nhìn lại đồng hồ, đã hơn bảy giờ, sao Đường Đường vẫn chưa về? Bản tin thời sự đều cũng đã kết thúc rồi.

Trong lúc đang suy nghĩ xem có nên quay trở về trường đại học Y tìm xem thì anh nghe thấy tiếng mở cửa. Kỳ Lang đứng lên chạy ra cửa, đến cửa anh lập tức dừng bước, điều chỉnh lại tâm trạng của mình một lúc, rồi mới kéo cửa ra.

“Sao về trễ vậy?”, Kỳ Lang đứng nhìn Tô Niệm Đường đang thay giày, dùng kiểu ngữ khí của kẻ bề trên lo lắng khi con cháu của mình tan học về trễ.

“Phát sinh công việc, ... nên ... anh Kỳ Lang không cần lo lắng, em ăn cơm bên ngoài rồi ...”, sau đó cô ngoan ngoãn đi vào trong nhà: “Em nghĩ chắc hôm nay anh Kỳ Lang cũng bận vụ án, nhất định đã ăn ở Sở. Em về nhà cũng chỉ có một mình, nên chẳng muốn nấu cơm. Do vậy mới ăn qua loa bên ngoài rồi mới về.”

--- Sặc! Ai nói anh đã ăn rồi!

Về mặt Kỳ Lang trở nên cứng đờ, nhưng lại không thể nói anh đang ở nhà đợi cô về làm cơm, chỉ còn cách bắt đắc dĩ gạt đầu: “Đúng, anh ăn cơm ở Sở Vụ rồi.”

Tô Niệm Đường gạt đầu, mặt mày xoa xoa đôi mắt: “Vậy em về phòng trước!”

“Khoan đã!”, Kỳ Lang gọi cô lại, “Đưa điện thoại di động cho anh!”

Tô Niệm Đường không hiểu đầu của tai nheo, nhưng vẫn đưa di động cho anh, chỉ thấy anh bấm bấm gì đó, mãi đến khi chuông điện thoại trong phòng của anh reo vang, mới trả lại cho cô. “Sau này nếu như về muộn, hoặc có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh. Em muốn như vậy còn chưa về, có biết anh lo thế nào không?”. Kỳ Lang đưa tay gõ nhẹ lên đầu Tô Niệm Đường, sau đó lại vò vò đầu cô theo thói quen.

Tô Niệm Đường cong môi, nắm chặt điện thoại di động trong tay: “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hung thủ là Trần Hà

“Sếp! Anh đến rồi ...”. Ngày hôm sau khi Kỳ Lang vừa đến Sở Vụ đã bị Tiết Nhạc kéo vào phòng.

“Làm sao?”, Kỳ Lang còn chưa tìm được manh mối, cái tên này cả ngày cứ réo cứ gọi, chả biết trong đầu đang nghĩ việc gì. Anh còn chưa đến cửa đã bị lôi lôi kéo kéo.

“Diễn đàn, diễn đàn, ... Ro lại đến nữa rồi ...”, Tiết Nhạc đầy hưng phấn chỉ vào màn hình, “Sếp! Vụ án của Phạm Vân lên báo, trên diễn đàn cũng đang bàn luận vụ này.”

“Lên báo?”, Kỳ Lang ngừng một chút, Lê Huy ở bên cạnh liền vội vàng lấy tờ báo đưa cho Kỳ Lang xem, chỉ vào tit giật gân, đọc lớn: “Cái chết đầy bí ẩn tại nghĩa trang của một thiếu nữ đang phơi phới tuổi thanh xuân,

“Làm sao?” Kỳ Lang có chút không tìm được manh mối, cái tên này cả ngày sao gào to hô, cũng không biết mỗi ngày đang suy nghĩ gì, hẳn còn chưa chuẩn bị xong, vẫn cứ bị Tiết Nhạc cho kéo vào.

“Diễn đàn, diễn đàn... Ro lại tới nữa rồi...” Tiết Nhạc hưng phấn chỉ màn hình nói: “Sếp! Vụ Phạm Vân lên báo, trên diễn đàn cũng đang thảo luận vụ án này.”

“Đăng báo?” Kỳ Lang ngừng một chút, Lê Huy liền đưa tờ nhật báo thành phố Bắc đưa cho anh, chỉ vào tiêu đề, đọc lớn: “Cái chết bất thường của thiếu nữ phơi phới tuổi xuân tại nghĩa trang, Đội trưởng hình sự mới của tội phạm Bắc ba ngày phá án.”

“...”, Kỳ Lang nhất thời im bật, anh nhận tờ báo tên tay Lê Huy, đọc tin tức lại một cách cẩn thận, thông tin đưa ra rất chuẩn xác, chủ yếu là khen ngợi cảnh sát hình sự thành phố Bắc anh dũng trí tuệ, trong một thời gian ngắn chưa đến ba ngày đã phá được án.

Hung thủ là Trần Hà.

“Vụ án này còn rất nhiều điểm đáng nghi, phá án cái quỷ gì chứ!”, Kỳ Lang thật sự muốn nổi điên, vụ án vẫn chưa điều tra rõ ràng, Hứa Thiên Lập cư nhiên đã kết thúc vụ án, lại còn đăng báo ...

“Sếp! Anh đừng nóng giận, anh liếc qua diễn đàn Tấn Giang một chút được không, mọi người đang hùng hực lửa thảo luận vụ án này đây!”, Tiết Nhạc tranh công tự chỉ vào máy vi tính của mình ra dấu cho Kỳ Lang bước đến xem.

Trên trang chủ của diễn đàn, hầu như tất cả chủ đề mới nhất đều đang nói về vụ án. Báo chí đưa tin đã bắt được hung thủ, chính là người bạn tốt của nạn nhân khi còn sống, chính vì lẽ đó mà mọi người chỉ thảo luận xung quanh vấn đề này: nào là thủ pháp hung thủ sẽ thế nào, động cơ giết người là gì ...

“Không phải cậu nói Ro cũng có mặt ở đây sao? Tại sao tôi không thấy ‘hắn’ ta đăng bài?”

Tiết Nhạc giống như đã đoán được ý của Kỳ Lang sẽ hỏi như vậy, liền nhanh chóng ‘click’ vào bài đăng hot nhất, sau đó khéo như bay xuống trang cuối cùng, chỉ vào bài bình luận có sáu lượt điểm và nói: “Nè! Là cái này đây!”

Kỳ Lang giờ tay, gõ lên đầu Tiết Nhạc một cái: “Chỉ là một nhân vật ‘ảo’ mà cũng khiến cậu hưng phấn đến thế sao?”

Tiết Nhạc xoa xoa đầu: “Không phải sếp cũng mới vừa hỏi em ư, anh cũng rất quan tâm mà.”

Kỳ Lang hừ hừ hai tiếng, gạt con chuột trên tay Tiết Nhạc, kéo lên phía trên đọc bài của chủ ‘thót’, sau đó tâm trạng của anh với Ro cũng giống nhau, có thể dùng sáu điểm này để hình dung về vụ án.

Chủ ‘thót’ đưa ra những luận điểm khá cặn kẽ, hung thủ chính là bạn thân, động cơ giết người là vì tình. Tất cả những phân tích đều rất hợp tình hợp lý, có chứng cứ hắc hoi, ắt hẳn bản thân của hắn đã tương tượng ra những trình tự như vậy khiến người đọc đều cho rằng sự thật chính là như thế. Các bình luận ở phía dưới tranh nhau gọi hắn là đại thần.

Trong một diễn đàn, sẽ có những người rất lý trí, yêu thích suy lý; thế nhưng cũng không thiếu những người chỉ là do hứng thú nhất thời, vì lẽ ấy có ít nhiều kẻ chỉ biết nói mà thiếu đi sự suy nghĩ chín chắn.

Người làm cho anh chú ý hơn cả vẫn là Ro, nhưng ‘hắn’ lại không có bất cứ phát ngôn nào.

“Được rồi!”, Kỳ Lang vỗ tay: “Tuy cảnh sát đã kết thúc vụ án, nhưng đương nhiên chúng ta không dễ bỏ qua chuyện này bởi Trần Hà không phải là hung thủ. Triệu Trạch cậu qua Sở cảnh sát một chuyến tìm hiểu tình hình xem thế nào. Nếu như cảnh sát vẫn chưa có chứng cứ xác thực thì nộp tiền bảo lãnh Trần Hà ra.”

Triệu Trạch gật đầu: “Em sẽ đi ngay!”

“Tôi hôm qua Trần Hà có gọi điện thoại cho tôi, cung cấp một số manh mối. Tiểu Tiết cậu đến khoa Y điều tra hai người tên Triệu Tích Dương và Thôi Hạo.”

“Vâng ... nhưng ... Sếp, vụ án Lý Linh Linh thì sao bây giờ?”

“Vụ án đó không phải cậu đã tìm được manh mối có tính đột phá gì đó rồi sao? Trước tiên cứ từ từ, điều tra vụ của Phạm Vân trước.”

“Vâng!”

“Mục Y, Lê Huy hai người đi theo tôi đến hiện trường gây án!”

Trên đường đi, Mục Y khó hiểu hỏi: “Sếp! Hiện trường vụ án sớm đã bị nát bét, đi đến đó liệu còn ích lợi gì không?”

Kỳ Lang lắc đầu: “Tất cả mọi chuyện đừng nhìn bề ngoài, chỉ cần đã phát sinh vụ án nhất định sẽ lưu lại manh mối, mà manh mối vụ án của Phạm Vân có thể sẽ tìm thấy ngay tại hiện trường thôi!”

Lê Huy vừa lái xe vừa nghe Kỳ Lang nói chuyện, ngay chính bản thân anh ta cũng cảm giác mơ hồ: “Nhưng nếu thật sự có manh mối cũng đã bị cảnh sát lấy đi hết rồi!”

Kỳ Lang lắc đầu: “Nếu cảnh sát phát hiện thì đã không bắt nhầm Trần Hà”, Kỳ Lang đưa ra mấy tấm hình Triệu Trạch đã đưa cho anh xem hôm qua. Anh chỉ vào gấu quần và gót giày cao gót trên tấm hình chụp thì thế rồi nói: “Hai người nhìn kỹ tấm này một chút.”

Mục Y nhận lấy tấm hình, Lê Huy cũng với tay tính lấy xem bị Kỳ Lang vỗ mạnh một cái: “Cậu lái xe cẩn thận vào!”

Lê Huy vò vò đầu, oán than: “Vâng!”

Mục Y nhui cặp chân mày thanh tú, nhìn bức ảnh, nhưng lại không thể phát hiện ra điểm gì đặc biệt. Tuy nhiên không muốn để cho Kỳ Lang thấy thất

vọng vì cô, nên cô cố gắng nhìn bức ảnh một cách tỉ mỉ. Sau đó, đột nhiên thốt lên kinh ngạc: “Là màu sắc!”

Kỷ Lang ra hiệu cô ta nói rõ hơn một chút.

Mục Y chỉ vào đôi giày của nạn nhân cùng phía gấu quần: “Màu sắc của lớp đất ở đây và trên y phục nạn nhân là không giống nhau! Gấu quần và gót giày có dấu vết bị mài mòn rất nhiều, giống như cô ta bị kéo lùi dưới nền đất. Hai vết đất bụi không giống nhau chứng tỏ nạn nhân được phát hiện ở bên mộ mẹ của mình không phải là hiện trường gây án thứ nhất, có thể cô ta đã bị sát hại ở một nơi khác rồi sau đó mới được lôi đến đây!”

Kỷ Lang vỗ tay một cái: “Phân tích rất tốt!”. Đúng là như vậy, vì nạn nhân diện trang phục đen nên nhìn trang phục là biết đến cúng bái mẹ mình, vì vậy xảy ra vụ án nhất định sẽ nằm ở khu vực quanh đó. Vì vậy chỉ cần đi loang quanh khu vực lân cận tìm kiếm vết đất tương đồng trên y phục nạn nhân thì đó chính là địa điểm gây án.

Mục Y mím môi mỉm cười: “Nếu không phải được sếp nhắc nhở, em thực sự nhìn không ra!”

“Trần Hà sở dĩ không thể là hung thủ vì cô ấy không tài nào lôi được Phạm Vân”, Kỷ Lang nói tiếp, “Tôi đoán, hung thủ phải là nam giới có thân hình cường tráng, cao khoảng 1m80!”

“Ồi ngay cả chiều cao của hung thủ cũng có thể đoán được sao?”, Lê Huy cảm thán.

“Phạm Vân cao khoảng 1m65, cô ta bị đánh thuốc mê, sau đó được kéo lùi đến trước mộ của mẹ mình. Không chỉ gót giày có độ mài mòn, mà ngay cả gấu quần cũng có dấu vết tương tự. Nếu hung thủ không phải là một người rất cao, vậy trên bắp chân chắc chắn cũng phải lưu lại dấu vết tương tự. Vậy căn cứ tất cả những điều này, tính toán bằng hàm số lượng giác, vậy hung thủ sẽ cao gần 1m80 sẽ không có dấu hiệu này, vậy căn cứ theo hàm số lượng giác, suy ra được hung thủ cao khoảng 1m80.”

“Thật lợi hại!”, Lê Huy thốt lên vừa vặn đã đến nghĩa trang, anh ta liền tấp xe vào lề.

Bọn họ bước xuống xe, Lê Huy nhìn toàn cảnh nghĩa trang, chà chà một tiếng: “Ta nói có tiền đúng là sướng, ngay cả chết rồi cũng chiếm lấy nơi đẹp nhất. Phong cảnh đẹp thế này lại khiến cho nó âm u tăm tối làm gì còn tâm trạng mà thương thức.”

Nghĩa trang này tọa lạc ở vùng đất đẹp nhất ở thành phố Bắc, bình thường những người thuộc giai cấp thượng lưu đều chọn an táng tại đây. Nghe Lê Huy nói với giọng ước ao ghen tị như vậy, Kỷ Lang liền nhủ mảy: “Cậu chết rồi cũng có thể đến đây hưởng thụ, đến lúc đó, cậu sẽ cảm thấy nơi đây rất tuyệt.”

Lê Huy gật đầu tán thành: “Nói có lý, em không mua nổi nhà, chi bằng ngay từ bây giờ tiền dư sẽ để dành mua một khu đất ở đây, chết rồi thì cũng nên hưởng thụ một phen.”

Kỷ Lang cười lớn: “Được! Vậy lúc đó chúng ta sẽ trở thành hàng xóm nhé!”

Mục Y: “... hình như chúng ta tính xa quá rồi ă!”

“Nên tính trước đi ... giá cả ở nghĩa trang này còn đắt hơn giá phòng thuê trong nội thành”, trên tấm bia đá ngoài cổng vào có khắc toàn bộ giá cả của từng lô đất trong nghĩa trang. “Sếp! Anh xem chúng ta không thể nào làm hàng xóm được rồi, sau khi chết em không có đất chôn rồi!”

“Ha ha ha, cậu nghĩ nhiều như vậy làm gì?”, Kỷ Lang cười lớn rồi tiến về phía trước.

Trong khu nghĩa trang này có một bảo vệ, là một ông lão khoảng bảy mươi tuổi. Khi Kỷ Lang bước đến ông lão đang ngồi ở bậc tam cấp trước ‘nhà’ đốt thuốc.

“Muốn mua đất nghĩa trang vui lòng xem giá ngoài cổng, không trả giá!”, ông lão tuy hơi lom khom nhưng nhãn lực còn khá tốt, nhìn thấy ba người Kỷ Lang bước đến liền nói.

“Chúng tôi đến thăm người thân, không phải đến mua đất”, Mục Y tiến lên nói giọng lễ phép, “Ông ơi! Ông vẫn trông coi nghĩa trang này sao?”

“Đúng!”, ông lão cầm tẩu thuốc gỗ gõ trên bậc thềm, đứng lên nói: “Muốn đến cúng tế, vui lòng đăng ký!”

Mục Y quay đầu nhìn Kỷ Lang, nhỏ giọng: “Nơi này cần đăng ký!”

Kỷ Lang gật đầu, ra hiệu Mục Y đặt câu hỏi.

Mục Y cười cười hỏi tiếp: “Ông cho cháu hỏi ngày hôm trước có những ai đã đến đây cúng tế?”

Ai ngờ ông lão lập tức phản ứng: “Các người không phải đến lễ bái?”

Mục Y: “Thật ra, chúng cháu ...”

“Hừ hừ, hôm qua trong vườn có người chết, cảnh sát đến rồi ...”, ông lão thiếu kiên nhẫn nói: “Không phải đã nói rồi sao, tôi không nhớ rõ!”, ông lão nghĩ bọn họ là cảnh sát.

“Không phải đến đây phải đăng ký sao, ông có thể tra lại được không?”, Mục Y chỉ vào quyển sổ đăng ký nói nhỏ.

Ông lão bắt đầu cảm thấy hơi bức mình: “Nếu có tôi đã đưa cho các người rồi, ngày hôm đó tôi bị đau bụng, nên cả ngày có ai đến tôi cũng không biết.”

“Vậy sao ...”, Mục Y nghiêm túc, “Nếu ông đã biết chúng cháu đến tra án, như vậy không cần đăng ký, trực tiếp đi vào là được, đúng không?”

Ai ngờ ông lão từ chối thẳng thừng: “Không được! Bây giờ ai bước vào cũng phải đăng ký. Chứ nếu không cô đi vào thì là người, lúc ra biến thành quỷ ai mà kiểm soát được?”

Mục Y: “...”

Đăng ký xong xuôi, Lê Huy cười thành tiếng: “Cái ông lão này quanh năm suốt tháng tiếp xúc với âm hồn đúng là quỷ quyết hẳn, vậy mà ngay thời điểm mấu chốt lại để xảy ra chuyện.”

Kỷ Lang lắc đầu: “Nên nhanh chóng đi tìm chứng cứ đi. Trước tiên chúng ta đến mộ của mẹ nạn nhân xem có tìm được manh mối gì không.”

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nghi phạm

Các mộ phần ở đây được sắp xếp khá chỉnh tề, do đó bọn họ rất nhanh tìm đến được mộ mẹ của Phạm Vân. Nhìn ngày tháng khắc trên bia mộ, thì ra mẹ của cô ta mất từ khi cô còn bé.

Một người con sớm thiếu đi tình mẹ, trái lại còn bị người cha dạy dỗ nghiêm khắc đến như vậy, Kỷ Lang cảm thấy có chút quái lạ.

Án mạng xảy ra tại nghĩa trang, vì vậy hiện trường nơi này sớm đã bị cảnh sát lục tung lên hết. Nhưng sáng nay, sự việc ‘phá án thần tốc’ đã làm các cảnh viên bỏ chạy hết.

“Sếp! Bây giờ chúng ta làm gì đây? Hiện trường đã bị phá hết rồi?”, Lê Huy chỉ vào những dấu chân loạn xạ ngẫu trên nền đất, nhứt chí: “Công toi rồi đúng không?”

Kỷ Lang: “Nếu đã đến rồi thì sẽ không về tay không. Cậu đã quên chuyện chúng ta đã thảo luận ở trên xe rồi sao?”

Mục Y vỗ tay: “Chúng ta đã nhận ra được hung thủ lỗi nạn nhân qua khu vực này, vậy trên đất chắc chắn phải có dấu vết lỗi kéo. Nếu chúng ta tìm được vết tích này, chẳng phải có thể tìm được chỗ gây án đầu tiên sao.”

Kỷ Lang gật đầu: “Đúng! Chúng ta không được phép bỏ qua bất cứ dấu vết nào, phải nhớ kỹ bất kỳ manh mối nào cũng sẽ là đầu mối phá án.”

Nói là làm liền, ba người bọn họ phân chia các khu vực tìm kiếm, Kỷ Lang nhắm mắt, nhớ lại hiện trường gây án đã được nhìn thấy trong các tấm ảnh chụp. Sau đó anh mở choàng mắt, nhanh chân hướng về phía Đông.

Nơi đây là một vị trí khá râm mát, nếu như không lưu ý, căn bản sẽ không để ý đến một nơi như thế này. Kỷ Lang ngồi xổm xuống, dùng ngón tay bốc chút đất.

“Sếp! Em nhìn thấy ở đây có dấu vết như bị tha lời ...”, Lê Huy cao giọng.

Kỷ Lang xoay người nhìn về phía Lê Huy, anh nhắm tính khoảng cách từ vị trí của mình đến chỗ anh ta, anh đứng dậy bước vài bước, quả nhiên thấy có vài dấu mờ mờ.

“Các cậu lại đây!”, Kỷ Lang vẫy tay ra hiệu.

Hai người tiến đến bên cạnh Kỷ Lang, anh chỉ tay vào nơi này rồi nói: “Đây là địa điểm đầu tiên”, ngừng một chút anh nói tiếp: “Đáng tiếc lại bị hung thủ xóa mất.”

Đất ở khu này rất giống với bụi đất bám trên y phục nạn nhân, có lẽ hung thủ đánh thuốc mê nạn nhân ở đây, sau đó kéo lê qua phần mộ bên kia.

Hung thủ biết mộ mẹ của nạn nhân bởi có lẽ hắn đã từng được nghe qua, hoặc cũng từng theo Phạm Vân đến đây cúng tế.

Cả hai tình huống này đều cho thấy hung thủ phải là người quen biết.

“Sếp có muốn mang về xét nghiệm không?”, Lê Huy hỏi.

“Không cần thiết phải lãng phí thời gian”, Kỳ Lang xua tay, “Chúng ta đi về trước!”

“Sếp, anh xem nè!”, Mục Y chỉ tay vào bụi cỏ bên cạnh, “Hình như là cúc áo.”

Đó là một nút màu trắng, có thể là của một chiếc áo sơ mi, Kỳ Lang ra hiệu Lê Huy bỏ vào túi vật chứng mang về.

Trên đường về, anh nhận được điện thoại của Tiết Nhạc báo đã điều tra ra một vài manh mối của Triệu Tích Dương và Thôi Hạo.

“Sếp, em có phát hiện ...”, Tiết Nhạc cầm tư liệu trong tay giơ lên khoe khoang, “Em điều tra được trong ngày xảy ra án mạng, Triệu Tích Dương có chứng cứ xác thực không có mặt tại hiện trường. Hẳn thuê phòng khách sạn ở cùng Trần Hà, mãi đến hôm sau mới trả phòng.”

Chứng cứ của Thôi Hạo thì cũng khá rõ ràng, anh ta khai mình ở tiệm internet chơi game, ông chủ tiệm net cũng đã xác nhận.”

“Tôi muốn các cậu đi tìm chứng cứ phạm tội, ngược lại các cậu lại quá ‘giỏi’, tìm được chứng cứ vắng mặt tại hiện trường của bọn họ, bây giờ ngay cả đối tượng tình nghi cũng không có, chúng ta tra án bằng cách nào đây?”

“A???”, Tiết Nhạc há hốc mồm, tình huống hiện tại thật đúng là như vậy, tìm được chứng cứ giúp hai người đó thoát tội, một mẫu chứng cứ buộc tội đều không có.

Kỳ Lang lấy tư liệu bọn họ đã điều tra liếc thật nhanh từ trên xuống dưới: “Cậu xác định đã hỏi qua tên Thôi Hạo luôn ngồi ở đó chơi game?”

“Em có hỏi qua ông chủ tiệm net, khẳng định có nhìn thấy Thôi Hạo nhưng sau đó thì không còn chú ý đến hắn nữa.”

“Trong một ngày tiệm internet có biết bao nhiêu là khách, vậy tại sao ông chủ lại có thể khẳng định được chuyện đã gặp Thôi Hạo?”, Kỳ Lang hỏi ngược lại.

“Cái này em cũng hỏi qua, bởi vì ngày đó Thôi Hạo mặc trang phục rất đặc biệt ... Ngày hôm đó trời không lạnh, nhưng hắn lại mặc trên người bộ áo gió rất dày, trên đầu còn đội mũ. Nhìn hắn ông chủ thấy rất kỳ lạ nên có hỏi qua hắn tại sao lại ăn mặc như vậy. Hắn nói sẽ ở đây qua đêm, sợ ban đêm trời trở lạnh nên mặc luôn chiếc áo gió dày như vậy. Hơn nữa, bọn em có mang video camera ghi hình tại tiệm net về đây.”

Kỳ Lang chỉ tay: “Mau mở!”

Bọn họ tua nhanh đến đoạn Thôi Hạo xuất hiện tại tiệm internet. Khoảng năm giờ chiều, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của hắn. Trên người hắn mặc chiếc áo gió màu đen bất mắt, mũ đội trên đầu, đúng là không muốn chú ý cũng không được.

Thôi Hạo thuê một phòng riêng tại tiệm, sau khi tiến vào phòng riêng thì không còn nhìn thấy bóng dáng. Theo như lời khai của ông chủ, vì tôn trọng sự riêng tư của khách hàng mà trong phòng đó không lắp đặt camera. Thêm vào đó tiệm internet chỉ có một lối ra duy nhất, muốn ra ngoài phải bắt buộc đi qua cửa chính.

“Sếp, anh xem đi, đây là chứng cứ chứng minh Thôi Hạo không phải là nghi phạm, hiện tại chúng ta nên làm gì đây? Cả ba người đều không bất cứ nghi ngờ gì”, Tiết Nhạc nhụt chí.

“Có thể xảy ra trường hợp ... Trần Hà hợp mưu với Triệu Tích Dương?”, Mục Y cơ trí nói, “Ngay lần đầu tiên gặp gỡ cô ấy đã nói dối, bởi vì Phạm Vân cướp bạn trai của cô ta nên ghi hận trong lòng. Trong khi ấy, Phạm Vân lại không cho Triệu Tích Dương công khai mối quan hệ của bọn họ, vì lẽ đó ghen quá hóa giận nên hắn cũng muốn giết Phạm Vân. Hai người bọn họ hợp lại, liên thủ sát hại Phạm Vân.”

“Động cơ giết người của Trần Hà rất hợp lý, nhưng động cơ giết người của Triệu Tích Dương khá gượng ép”, Kỳ Lang phản đối, “Nếu chỉ là do trong đầu mình nghĩ như vậy, rồi cấu thành động cơ phạm tội của nghi phạm là không xứng đáng với tư cách của một điều tra viên. Mục Y, cô phải nhớ thật kỹ, tuyệt đối không được để tư duy của mình theo lối đó.”

“Nhưng ... Thôi Hạo không phải hung thủ, Triệu Tích Dương cũng không, Trần Hà cũng không, vậy cuối cùng là ai đây?”, Mục Y nghĩ không thông.

“Sếp! Mọi người mau xem đoạn video này”, Lê Huy đột nhiên hô lớn, chỉ vào màn hình: “Có một người mặc áo sơ mi trắng đi ra ngoài.”

Người kia chỉ vụt qua chiếc camera ghi hình, Kỳ Lang còn chưa kịp nhìn rõ ràng, đã biến mất. Tiết Nhạc vội vàng tua lại đoạn người đàn ông mặc áo sơ mi trắng xuất hiện, sau đó chiếu thật chậm.

Trong video, người đàn ông có hình dáng khá giống Thôi Hạo, nhưng trên đầu không có mũ.

“Thôi Hạo cởi áo khoác, cởi mũ để người khác không nhận ra, rồi đi ra ngoài!”

“Nói cách khác, chứng cứ chứng minh hắn không mặt tại hiện trường là vô hiệu. Thời gian hắn ra ngoài là khoảng bảy giờ tối ...”

Kỳ Lang gật đầu: “Tiếp tục quan sát camera xem khi nào hắn quay trở về.”

Khoảng chừng chín giờ, bên trong camera lại xuất hiện bóng dáng của Thôi Hạo.

“Có thể vụ án diễn tiến thế này: Thôi Hạo đến tiệm internet thuê một gian riêng, mặc trang phục bắt mắt, chính là lời kéo sự chú ý của chủ tiệm. Sau đó thừa dịp lúc đông khách, hất ra ngoài giết Phạm Vân, sau đó quay trở về”, Mục Y suy đoán.

Kỷ Lang cau mày, nhưng ánh mắt vẫn dán vào màn hình, nhìn chăm chăm. Trong vụ án này anh đang có điểm rất mơ hồ, hình như mình quên mất điểm gì đó, nhưng nhất thời chưa nhớ ra được.

“Mau tìm Thôi Hạo hỏi cho rõ ràng!”

Ngay lúc này, Triệu Trạch cũng đã về, có điều sắc mặt rất khó coi. Kỷ Lang mở miệng hỏi: “Không phải tôi đã nói cậu báo lãnh cho Trần Hà ư? Có chuyện gì sao?”

“Sếp! Trần Hà có thể đưa ra chứng cứ vắng mặt, nhưng nhân chứng cho cô ta lại là một nghi phạm khác, Triệu Tích Dương, vì vậy cảnh sát hoài nghi bọn họ là liên thủ giết người.”

Kỷ Lang: “...”

Triệu Trạch lấy ra một báo cáo: “Đây chính là báo cáo nghiệm thi chi tiết bên chỗ Đặng Phi!”

“Nạn nhân do chảy máu quá nhiều mà chết, vết cắt nơi cổ tay phải khoảng 5cm x 2cm, vết thương rất sâu, cắt đến động mạch, tĩnh mạch, bề mặt dày đặc các vết dao. Vết thương sang diện quá lớn, gây mất máu quá nhiều.

Phẫu thuật phần khí quản cho thấy, phần vách có sung huyết nhẹ, dạ dày có thức ăn đang trong giai đoạn phân hủy. Phần nội tạng không có tổn thương. Mạng trình của nạn nhân đã rách từ trước, qua nghiệm thi cho thấy không có dấu hiệu bị xâm hại.

Khám nghiệm phần thuốc mê trên mũi và miệng chứng thực chỉ là loại thuốc thử gây mê thông thường, loại thuốc thử này dùng trong phòng thí nghiệm và hiện tại chỉ có một mình Đại học Y là được phép lưu hành.”

Triệu Trạch ngừng một chút rồi nói: “Sếp! Đây chính là phần báo cáo nghiệm thi chi tiết.”

“Haizza, vậy mà bố của Phạm Vân lại nói Phạm Vân không có bạn trai ...”, Lê Huy lắc đầu nói.

“Nếu cho tớ nói, vẫn là anh Triệu lợi hại nhất, báo cáo trên tay chị Đặng Phi mà cũng lấy ra được”, Tiết Nhạc trêu.

Triệu Trạch gõ nhẹ lên đầu Tiết Nhạc: “Tiểu tử thúì, nói nhiều quá!”

Tiết Nhạc vô tội cảm thán: “Em chỉ thấy mọi người căng thẳng quá nên muốn xoa dịu bầu không khí thôi mà.”

“Được rồi!”, Kỷ Lang xua tay, “Bây giờ có thể khẳng định, Phạm Vân đích thực đã có bạn trai, mà người này có thể là Triệu Tích Dương, và hai người từng có quan hệ.”

“Vậy chúng ta có cần điều tra Triệu Tích Dương thêm lần nữa không?”, Tiết Nhạc nói tiếp, “Hôm nay khi em đặt câu hỏi mối quan hệ của hắn với Phạm Vân, hắn lại không chịu thừa nhận chuyện này.”

“Chúng ta nên tìm Thôi Hạo trước, Thôi Hạo trước mắt vẫn là người có hiềm nghi lớn nhất”, Mục Y đề nghị.

Cuối cùng bọn họ vẫn chia làm hai nhóm, một bên điều tra mối quan hệ giữa Triệu Tích Dương và Phạm Vân, nhóm kia tìm Thôi Hạo.

Lần thứ hai đến Đại học Y, không hiểu tại sao Kỷ Lang lại có thêm một chút tâm tư, lần này có được gặp Đường Đường không đây?

“Sếp! Anh đang nhìn cái gì vậy?”, Lê Huy nhìn bốn phía, không có người nào, lẽ nào nơi này có manh mối gì sao?

“Thói quen quan sát”, Kỷ Lang nhún mày, “Nhớ cho kỹ, nghề thám tử của chúng ta phải có một cặp mắt tinh anh.”

Lê Huy sờ sờ đầu: “Ồ!”.

---Có phải đúng như vậy không?

Mục Y đi phía sau bọn họ hấp háy mắt, là đang quan sát tình hình hay anh đang tìm người đây? Cứ như vậy mà đường hoàng giáo huấn người khác, có được không đây?

“Aaaa! Sếp, xem em quan sát được gì nè!”, Lê Huy vỗ vỗ vai Kỷ Lang, chỉ vào lớp học phía bên trái, ngay trước mặt bọn họ: “Người kia không phải là em gái của anh sao?”

Kỷ Lang quay đầu nhìn sang, đúng là phía bên kia, có một người đàn ông đứng rất gần người phụ nữ, trông khá thân mật, hình như đang nói gì đó. Người phụ nữ ấy trông có vẻ bài xích, lông mày hơi nhíu lại, tuy không căm ghét ra mặt nhưng cũng đang trong tư thế phòng bị.

Mấu chốt của vấn đề không phải là chuyện này, mà người phụ nữ kia chính là Tô Niệm Đường!

Hai từ ‘em gái’ phát ra từ miệng Lê Huy thật là chói tai ...

Bạn đang đọc truyện *Đắc Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sự điên cuồng của Thôi Hạo

“Đường Đường ...”, Kỳ Lang nhanh chân bước đến, cũng đã nhìn rõ người đàn ông đứng quay lưng lại với anh là ai. Chính là nam thần trường đại học Y, Cố Minh Sinh.

Tô Niệm Đường vừa trông thấy Kỳ Lang, liền cuống quýt đẩy Cố Minh Sinh đang đứng rất sát mình: “Anh Kỳ Lang, sao anh lại đến đây?”

Nếu không đến thì làm sao biết được có người đang quần quýt lấy em! Tâm trạng Kỳ Lang lúc này giống như bị một tên đàn ông thối cướp mất cô em gái nhà bên, trong lòng chua xót, nhưng anh biết chẳng thể làm được gì. “Anh qua đây điều tra một vài việc”, Kỳ Lang ngừng một chút, “Bọn anh muốn tìm Thôi Hạo và Triệu Tích Dương bên khoa Y, Đường Đường nếu em đang rảnh có thể dẫn bọn anh đến đó không?”

“Cô có việc, vậy tôi đi trước!”, Cố Minh Sinh dứt hai tay vào túi quần, những sợi tóc buông trước trán, che bớt ánh mắt đầy thâm ý của anh ta. Anh ta nhếch môi, đôi môi đỏ hồng cùng gương mặt trắng nõn trông càng thêm anh tuấn, mà mỉ.

“Cô giáo đừng quên đáp ứng chuyện của tôi!”, anh ta xoay người rồi đi sau khi để lại một câu đầy ẩn ý, nhìn qua bóng lưng rất phóng khoáng nhưng lại mang đến cảm giác khó có thể diễn tả.

Tô Niệm Đường nhìn bóng lưng của anh ta, muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng đành phải quay về phía Kỳ Lang: “Em không quen hai người này, nhưng có thể bên lớp Trần Hà biết bọn họ, để em đưa mọi người qua khoa Y.”

Kỳ Lang gật đầu: “Được! Vậy đi thôi!”

“Anh Kỳ Lang, Trần Hà bị cảnh sát bắt đi, không lẽ nghi cô ta là hung thủ thật sao?”, Tô Niệm Đường cau mày: “Chuyện này đã lên báo, tuy rằng chỉ là tên giả, thế nhưng chỉ cần đã nhìn thấy Trần Hà được cảnh sát bắt đi thì tất cả mọi sinh viên đều có thể đoán ra được. Vậy cuộc sống sau này của Trần Hà sẽ ra sao, điều này sẽ tạo thành một ảnh hưởng tâm lý rất nghiêm trọng.”

Kỳ Lang vỗ vỗ vai Tô Niệm Đường: “Em yên tâm, vụ án này còn nhiều điểm rất đáng ngờ. Bọn anh đến đây cũng chính là để điều tra chuyện này. Chỉ cần Trần Hà không phải là hung thủ, cô ấy sẽ được trả lại sự trong sạch.”

“Nếu như Trần Hà đúng là hung thủ, vậy sau đó cô ta sẽ thế nào?”, Mục Y hỏi ngược lại.

Tô Niệm Đường cau mày, cô luôn có cảm giác Mục Y luôn luôn đối nghịch với mình, lúc nào cũng đi ngược lại ý kiến của cô: “Nhưng tôi đã nói Trần Hà không phải là hung thủ. Tôi tin tưởng anh Kỳ Lang sau khi gặp Trần Hà cũng sẽ loại bỏ hiềm nghi với cô ta.”

Kỳ Lang xác nhận có đôi khi linh cảm của Đường Đường rất lợi hại, ngày hôm đó chỉ cần nghe lời khai một phía của Trần Hà cũng đã có thể đoán ra được cô ta không phải là hung thủ, “À nói mới nhớ! Em dạy môn gì ở trường này?”

“Cái này ... sau này có cơ hội em sẽ nói cho anh”, Tô Niệm Đường mỉm môi, “Hiện tại em cũng mới chỉ là trợ giảng mà thôi, vẫn chưa là giảng viên chính quy.”

“Em gái Tô, anh đẹp trai vừa rồi là ...”, Lê Huy cười nham nhở, “Anh nghe thấy anh ta gọi em là cô giáo, hai đứa không phải ...”

Kỳ Lang không nói lời nào, anh cũng đang nhìn vào Tô Niệm Đường, muốn nghe xem câu trả lời của cô sẽ là thế nào. Tô Niệm Đường nheo mắt: “Cậu ấy là học trò của em, nếu nói cụ thể hơn, gọi cậu ta là sinh viên cũng không đúng ... Anh Kỳ Lang, bọn anh đừng nghĩ quá lên được không. Mọi người không phải đến tra án sao, Khoa Y ở phía trước rồi đó!”

Thôi Hạo học ngành dược, khi bọn họ tiến đến cũng đúng lúc hán đang có tiết, vì vậy chỉ còn cách chờ ngoài cửa. Tô Niệm Đường nhỏ giọng hỏi: “Anh Kỳ Lang, nữ đồng nghiệp này thích anh sao?”

Kỳ Lang sửng người: “Làm sao lại nói như vậy?”

Mục Y thích anh? Anh biết mình khá ưu tú, không ít phụ nữ thích anh, cũng bình thường thôi. Chỉ có điều Đường Đường mới tiếp xúc cô gái này có hai lần, làm sao đã có thể khẳng định được?!

Tô Niệm Đường quệt môi: “Là động tác của cô ta ... Lần trước ở Sở Sự Vụ, lúc dùng bữa trưa em đã chú ý đến hành động của cô ta trước mặt anh. Lúc nào cũng lặp đi lặp lại động tác vén tóc vào sau tai. Động tác này biểu đạt cô ta rất quan tâm đến suy nghĩ của anh với cô ta như thế nào. Cô ta luôn muốn biểu hiện tốt nhất khi ở trước mặt anh. Đây là động tác điển hình của người phụ nữ khi muốn thu hút phái nam.”

Kỷ Lang không ngờ Tô Niệm Đường lại quan sát tỉ mỉ như vậy, anh ngẩng đầu nhìn Mục Y, cũng trùng hợp cô ta cũng đang nhìn về phía anh, rất tự nhiên lại vén tóc sau tai.

“... Cô nhóc, em nghĩ nhiều quá rồi, bọn anh chỉ là đồng nghiệp.”, Kỷ Lang lại đưa tay vò vò đầu Tô Niệm Đường: “Anh rất thích nhìn ngắm mái tóc dài tung bay trước gió, một nét thuần khiết cổ điển của người phụ nữ Á Đông...”

Mới chỉ nghe nửa câu đầu, trái tim của Tô Niệm Đường đã đập loạn, có điều Kỷ Lang còn nửa câu sau: “Mục Y cũng giống như em, như một cô em gái nhỏ mãi vẫn không chịu lớn.”

Tô Niệm Đường chán nản: “À! Hóa ra là như vậy.”

Thôi Hạo đã học xong, nhìn thấy nhóm Kỷ Lang đang đứng ở trước cửa, hần hoi ngạc nhiên, sau đó làm bộ không quan tâm bước ngang qua. Kỷ Lang nhanh chóng tiến đến ngăn cản: “Bạn học Thôi Hạo, đừng làm như không nhìn thấy chúng tôi chứ!”

Thôi Hạo cắt tóc húi cua, ngắn hơn so với đầu của Kỷ Lang, hần ta không đẹp trai cho lắm nhưng bộ dạng cũng không đến nỗi tệ. Hần nhướn mày nhìn Kỷ Lang, sau đó cup mắt: “Tôi không quen biết anh!”

Kỷ Lang nhú mày: “Liên quan đến vụ án của Phạm Văn, chúng tôi muốn hỏi cậu vài việc.”

Thôi Hạo tức giận: “Tôi không có gì để nói với mấy người!”

“Cậu không có gì muốn nói, nhưng tôi lại có điều muốn hỏi. Thôi Hạo, mong cậu hợp tác điều tra!”

Thôi Hạo im lặng một lúc, nhìn đám bạn đang vây quanh: “Tìm một nơi vắng vẻ đi!”

“Cái gì tôi cũng không biết!”, trong rừng cây vắng vẻ một góc sân trường, Thôi Hạo ôm đầu nói, “Sáng sớm tôi đọc tin mới biết tin Phạm Văn chết rồi. Hơn nữa, không phải cảnh sát nói đã bắt được hung thủ sao? Các anh còn muốn hỏi gì nữa?”

Kỷ Lang dựa vào một thân cây, nhìn động tác của Thôi Hạo, không hiểu sao lại nghĩ đến Tô Niệm Đường, anh liền quay đầu nhìn về phía cô, chỉ thấy ánh mắt vô tội của cô nhìn về phía mình.

Tô Niệm Đường lặng lẽ tiến đến bên Kỷ Lang, kề tai thì thầm: “ Anh Kỷ Lang nhìn em làm gì?”

Hơi thờ ảm áp phà lên tai anh, xung quanh phảng phất hương thơm nhàn nhạt của cô, Kỷ Lang rút người lại: “Không có gì!”

“Vào thời điểm xảy ra án mạng, cậu đang ở đâu, làm gì?”, Mục Y hỏi.

“Sáng sớm không phải đã có người hỏi tôi rồi sao, tôi cả buổi tối đều ở tiệm internet, ông chủ tiệm có thể đứng ra làm chứng.” Thôi Hạo nói một tràng.

“Hừm... cậu nghĩ chúng tôi không có chứng cứ, cứ tay không mà đến tra hỏi cậu sao?”, Mục Y không chút khách khí: “Chúng tôi đã xem qua camera tại tiệm internet, chứng thực cậu từng đi ra ngoài. Cậu giải thích điều này thế nào?”

“Là bóng dáng của một người mặc áo sơ mi trắng, ý cô là...”, nói được một nửa, Thôi Hạo đột nhiên dừng lại, hần quả thực không đánh đã khai.

Kỷ Lang khẽ cười: “Cậu tuy rằng cố gắng nguy trang nhưng cậu quên mất một điều là thay giày. Cậu vẫn mang đôi giày cũ, dựa vào đây chúng tôi có thể chứng thực đó là cậu.”

Thôi Hạo nghiêng đầu, không nói nữa.

“Án phát cùng ngày, cậu rời khỏi tiệm internet khoảng hai tiếng đồng hồ, rốt cục là cậu làm gì?”

“Tôi không giết người!”, Thôi Hạo gào thét, không muốn nói thêm bất cứ lời nào.

Mục Y đi quanh Thôi Hạo một vòng: “Căn cứ vào khẩu cung của Trần Hà, cậu từng điên cuồng theo đuổi nạn nhân, nhưng không được cô ta đáp lại. Vì vậy cậu nảy sinh thù hận, từ tặng hoa đến chuột chết, huyết thư. Cuối cùng giết chết luôn cô ta, đúng không?”

“Không phải!”, Thôi Hạo đột nhiên phản ứng kịch liệt, hướng về phía Mục Y quát tháo: “Tôi không giết cô ấy, tôi yêu cô ấy như vậy làm sao có thể giết cô ấy đây!”, hần giống như lên cơn điên: “Tên khốn Triệu Tích Dương rõ ràng là đang lợi dụng cô ấy, vậy mà cô ấy vẫn ngốc nghếch tin lời của hần. Còn có Trần Hà, là bạn thân duy nhất của cô ấy, vậy mà phía sau lại quan hệ dơ bẩn với Triệu Tích Dương, chỉ có tôi là một lòng một dạ với cô ấy, không nỡ làm cô ấy tổn thương, vậy làm sao có thể giết cô ấy được đây?”

“Vậy cậu hãy khai thật vào ngày xảy ra án mạng cậu đi ra ngoài mấy tiếng đồng hồ để làm gì?”, Kỷ Lang mở miệng hỏi, “Nếu cậu không giết người vậy thì mau đem chứng cứ chứng minh không có mặt tại hiện trường kể cho chúng tôi nghe.”

“Tôi...”, Thôi Hạo ngừng một chút, “Nếu tôi nói ra, vậy các anh sẽ không bắt tôi chứ?”, vẻ mặt hần trở nên hoang mang, có chút lo sợ.

Kỷ Lang: “Chỉ cần cậu không giết người, không làm chuyện phạm pháp, chúng tôi sẽ không bắt cậu.”

Thôi Hạo nuốt nước bọt: “Ngày ấy, người tôi muốn giết chính là tên khốn Triệu Tích Dương, hán phụ lòng của Vân Vân, tôi chỉ muốn giết hán. Tôi học được, vì vậy tôi dự tính sẽ điều chế độc được, đầu độc chết hán. Thế nhưng vào giờ học, tôi không thể điều chế độc được, chỉ có thể tìm nơi vắng người mà điều chế.

Thành phần cùng định lượng độc phẩm đã được tôi ghi chú hoàn chỉnh, chỉ còn cần khâu bào chế cuối cùng. Hôm ấy trùng hợp đến phiên tôi phải trực nhật, trợ giảng giao cho tôi chìa khóa phòng thí nghiệm, tôi suy nghĩ đây chính là thời khắc tốt nhất để bào chế thuốc độc.

Mọi sinh viên buộc phải theo sự chỉ dẫn của giảng viên mới được phép điều chế được phẩm, không được phép tự mình làm, nhất là những thành phần có độc tính cao lại càng bị cấm nghiêm ngặt.

Tôi lo nếu một mình ở đây điều chế sẽ bị phát hiện, án mạng nào cũng cần phải tìm chứng cứ vắng mặt tại hiện trường. Trong khi đó việc điều chế độc phẩm cần thời gian rất dài, không thể lựa chọn phương án tốc đông, chỉ để nó tự đông, vì vậy hoàn tất mọi việc cũng đã hơn chín giờ”. Hán không nghĩ tới cuối cùng cũng bị phát hiện.

Kỷ Lang: “...”, chuyện này khá phức tạp, anh cần phải cần ‘tieu hóa’ nó một chút, “Vậy dự định của cậu là nếu điều chế thành công cậu sẽ dùng nó để giết Triệu Tích Dương sao?”, Kỷ Lang hỏi.

“Không!”, Thôi Hạo lắc đầu, “Trước tiên tôi phải mang đi thí nghiệm về mức độ phát sinh độc tính của nó đã.”

“Do đó, độc phẩm vẫn còn bên người cậu?”

“Ồ ký túc xá ...”, Thôi Hạo trả lời, “Tôi dự tính sẽ làm thí nghiệm trên chuột bạch trước, sau đó tôi sẽ điều chỉnh lại liều lượng, mới có thể giết chết được tên khốn Triệu Tích Dương.”

Yêu càng sâu, hận càng lớn Vậy đến cuối cùng Thôi Hạo yêu Phạm Vân đến mức nào mới muốn giết chết cả Triệu Tích Dương đây? Có điều, thật đáng tiếc, Triệu Tích Dương lại không chết, người chết lại là người mình yêu.

“Bây giờ có thể đưa chúng tôi đi xem độc phẩm của cậu không?”

Nếu như lời Thôi Hạo khai là thật, vậy theo tính toán hán không thể trong thời gian ngắn từ trường chạy qua nghĩa trang giết người. Nhưng nếu như hán nói dối, tính về khoảng thời gian cũng có thể làm được.

“Được! Các anh chị đi cùng tôi!”, Thôi Hạo hơi nhụt chí trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tổ tình

“Đường Đường, em có cảm thấy Thôi Hạo đang nói dối không?”, trên đường đi về ký túc xá của Thôi Hạo, Kỷ Lang và Tô Niệm Đường đi sau cùng.

“Hả? Sao lại hỏi em?”, Tô Niệm Đường hỏi ngược lại.

“Bởi vì anh có cảm giác em có khả năng đọc hiểu lòng người, nên muốn hỏi ý kiến của em một chút.”

“À ... nhưng trước nay ... anh Kỷ Lang đâu có tin lời em nói?”, Tô Niệm Đường giọng nói có phần hờn dỗi.

Trước đây? Kỷ Lang nghĩ nghĩ một chút, hình như có liên quan đến khâu cung của Trần Hà. Đường Đường có đề cập đến việc Trần Hà tuyệt đối không phải là hung thủ, khi ấy anh cảm thấy Đường Đường quá võ đoán, vì vậy không tin cô. Cô nhóc này thật là ...

“Khi Thôi Hạo vừa nhìn thấy chúng ta, ánh mắt cậu ta có chút hoảng loạn, tuy rằng ngay sau đó cậu ta lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Khi bắt đầu trả lời câu hỏi, hán dùng tay che khuất gương mặt, biểu thị hán đang bất an. Còn cậu ta có là hung thủ hay không, phải chờ phán đoán của anh!”, Tô Niệm Đường đáp lời.

Thôi Hạo sống tại ký túc xá dành cho nam sinh trong trường. Phòng của hán có bốn người, khá gọn gàng, không lộn xộn lắm. Thôi Hạo bước đến gầm giường của mình lôi ra một hộp giấy, từ trong hộp lấy ra một chai thí nghiệm đựng dung dịch trong suốt, đưa cho Kỷ Lang: “Đây là thuốc thử, nhưng thiếu mất một thành phần.”

Kỷ Lang cầm lấy: “Nếu dùng sẽ phát sinh biểu hiện thế nào?”

“Loại độc này, nếu trực tiếp uống phải sẽ xuất hiện hiện tượng như bị trúng phong. Toàn thân co giật, miệng sùi bọt mép. Tôi vốn định sẽ đánh thuốc mê hán trước, sau đó mới trút vào miệng hán cái này.” Lúc nói những lời này Thôi Hạo có biểu cảm hét sức cao ngạo, giống như hán đã vạch ra một kế

hoạch hết sức hoàn hảo.

Tất cả mọi người: "...” Một kế hoạch giết người hoàn hảo, có đúng không?

Kỷ Lang ho khẽ: “Tuy rằng cậu không giết người, nhưng coi đây là ý đồ mưu sát cũng chẳng khác gì nhau. Chúng tôi không phải là cảnh sát nên không xen vào chuyện của cậu quá nhiều. Ngày hôm nay, nếu là cảnh sát đến hỏi cung cậu, chỉ sợ mọi chuyện không đơn giản như vậy. ‘Đồ chơi’ này chúng tôi sẽ mang về xét nghiệm, hi vọng lời cậu khai là sự thật.”

Thôi Hạo nhún vai ra hiệu tùy ý Kỷ Lang.

“Sếp! Anh nhìn trên đầu giường của Thôi Hạo”, Lê Huy thì thào.

Đầu giường của Thôi Hạo có vắt một chiếc áo sơ mi trắng, có thể là y phục hắn mặc trong ngày xảy ra án mạng, là bộ quần áo đã xuất hiện trong camera ghi hình ... hơn nữa, trên áo sơ mi của hắn bị mất cúc cuối cùng. Mà loại cúc áo này nhìn khá quen mắt, hình như giống như cái cúc áo bọn họ đã tìm thấy ở nghĩa trang .

Kỷ Lang nhìn về phía Thôi Hạo, hắn không nói lời nào chỉ nhếch miệng cười.

“Chiếc áo này là cậu mặc ngày hôm đó sao?”, Kỷ Lang hỏi.

Thôi Hạo nhìn theo hướng Kỷ Lang chỉ vào bộ quần áo ở đầu giường, gật đầu: “Đúng, đây là đồng phục sinh viên. Vì tiệm internet ở đó có khá nhiều sinh viên Đại học Y lui tới nên nếu tôi mặc đồng phục này ra ngoài thì không ai để ý tới!”

Là đồng phục sao?

“Bộ quần áo này chúng tôi cũng cần mang về xét nghiệm.”

Sắc mặt Thôi Hạo khẽ biến: “Chuyện này ... thôi cũng được, cảm đi!”

Ra khỏi ký túc xá của Thôi Hạo thì trời cũng đã tối. Lê Huy cầm vật chứng đến Cục cảnh sát, giao cho phía Đặng Phi xét nghiệm. Kỷ Lang suy nghĩ một chút, quyết định đưa Mục Y về nhà.

“Đường Đường, anh đưa Mục Y về nhà, em tự về nhà hay ở lại trường chờ anh đến đón?”, Kỷ Lang hỏi.

Tô Niệm Đường mím môi: “Em tự về nhà được!”

Mục Y nói một hơi: “Vây em và sếp đi trước thôi ...”, cô ta đắc ý nở nụ cười, hàm ý như đã chiến thắng Tô Niệm Đường.

Ai ngờ Tô Niệm Đường chẳng có chút biểu cảm nào, chỉ nhún vai: “Anh Kỷ Lang đi đường cẩn thận!”

“Được! Em cũng về cẩn thận.” Tuy nhà cách trường không xa nhưng lúc nào cũng phải cẩn thận.

Nhà Mục Y cũng không xa lắm, lái xe khoảng mười phút là về đến nơi.

“Sếp! Tại sao anh lại đưa em về nhà?”, Mục Y thấy kỳ lạ nên mở miệng hỏi, khóe miệng không che dấu nụ cười.

“Cô là con gái một thân một mình về nhà không tốt!”

“Nhưng Tô Niệm Đường cũng là con gái mà!” ---Tại sao anh lại chọn em?

“Đường Đường là người trong nhà, còn cô thì khác. Tôi phải bảo đảm an toàn cho cô.”

Trong lòng Kỷ Lang rất rõ ràng, Mục Y nói thế nào cũng là thuộc hạ, là đồng nghiệp, không giống như Đường Đường. Quan hệ giống như là chủ và khách, vậy chủ nhà phải đảm bảo khách mời được an toàn, đây là lễ nghi tối thiểu.

Thế nhưng, câu ‘thì khác’ lọt vào tai của Mục Y lại mang hàm ý hoàn toàn khác. Cô ta hơi cúi đầu, hai tay nắm lấy dây an toàn: “Sếp! Em ... em có chuyện muốn nói với anh!”

Kỷ Lang đỗ xe ở ven đường: “Chuyện gì?”

“Sếp, em thích anh!”, Mục Y lấy hết dũng khí nhìn trừng trừng về phía Kỷ Lang, ánh mắt có chút chờ mong.

Kỷ Lang sững người, ngay lập tức nghĩ đến câu nói của Đường Đường lúc sáng.

--- Anh Kỷ Lang, nữ đồng nghiệp này thích anh sao?

Trước đây anh không cho đó là thật ... còn ngay lúc này ... anh nhìn vào ánh mắt chờ mong của Mục Y, giống như đợi câu trả lời của anh là “Đồng ý”. Anh đột nhiên thấy không đành lòng từ chối cô bé này. Nói gì thì nói tuổi tác cô bé này không chênh lệch Đường Đường lắm, trong quá trình công tác cô

bé cũng rất dũng cảm và thông minh. Nếu anh từ chối thẳng thừng, sau này gặp mặt e là lại lúng túng.

“Mục Y, tôi rất vui khi biết cô thích tôi”, Kỳ Lang cân nhắc từ ngữ, “Thế nhưng hiện tại tôi không có bất cứ suy nghĩ gì khác.”

“Nhưng ... không phải anh vừa nói, ‘em thì khác’ sao?”, Mục Y có chút thất vọng.

Kỳ Lang: “...”, thì ra câu nói vừa rồi của anh khiến cô hiểu lầm. Kỳ Lang cẩn thận giải thích nghĩa của từ ‘khác’ là thế nào. Cặp mắt Mục Y đọng đầy nước mắt.

“Hóa ra là như vậy ...”, Mục Y cắn cắn môi, hơi úy khuất, ngẩng đầu, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Chả trách lúc đó, Tô Niệm Đường không thấy khó chịu khi chứng kiến cảnh Kỳ Lang đưa cô về nhà bởi vì cô ta cũng đoán được chuyện này.

Kỳ Lang lúng túng, cuối cùng anh vẫn làm cho con gái người ta khóc. Anh vội vàng rút tờ khăn giấy đưa cho Mục Y: “Tôi nghĩ, cô đừng bao giờ khóa đời mình vào tôi. Cô rất giỏi, sau này gặp được người đàn ông còn tốt hơn tôi rất nhiều.”

“Sặc ...”, Mục Y cầm tờ khăn giấy trên tay Kỳ Lang, nín khóc nở nụ cười: “Có ai an ủi người khác như anh không?”

Thấy cô ta nở nụ cười, Kỳ Lang cảm thấy nhẹ nhõm hẳn: “Thôi, không còn sớm, cô mau về nhà đi!”

Mục Y thoải mái: “Sếp, tuy vừa rồi anh từ chối em, nhưng chỉ cần ngày nào anh còn chưa kết hôn, em vẫn còn cơ hội đúng không?”

Kỳ Lang sững sờ.

Mục Y bước xuống xe, đột nhiên quay lại hỏi: “Nếu như hôm nay người tỏ tình với anh không phải là em mà là Đường Đường, thì anh cũng sẽ từ chối sao?” Không chờ đáp án của Kỳ Lang, Mục Y đã vẫy tay tạm biệt. Câu hỏi này cứ nên để cho anh từ từ suy nghĩ. ‘Dự định vào trường’ là một thủ đoạn cơ bản nhất của một trinh sát viên.

Nếu như người tỏ tình với anh là Đường Đường? Kỳ Lang ngẫm nghĩ một hồi, môi không dấu nụ cười, cô nhóc con Đường Đường này sẽ thích anh sao?

Khi Kỳ Lang về đến nhà, Tô Niệm Đường cảm thấy ánh mắt anh nhìn mình có chút thay đổi, nhưng cô không thể giải thích được, cô có cảm giác ‘món đồ này’ đã vượt khỏi tầm kiểm soát của cô.

“Dựa theo tính toán, anh về nhà trễ mất mười phút”, Tô Niệm Đường đặt đĩa xuống, “Anh mau rửa tay ăn cơm thôi!”

Kỳ Lang ngồi nhìn mâm cơm trên bàn, đột nhiên cảm giác anh với Đường Đường giống như một đôi vợ chồng. Anh nghĩ nếu cứ sống kiểu này với Đường Đường, anh sẽ không thể dứt cô ra được. Rồi sau này cô đi lấy chồng, anh phải làm sao bây giờ?

Sau đó cô lấy chồng?

Kỳ Lang dừng lại một chút, đưa mắt nhìn Tô Niệm Đường. Cô đang chuyên tâm rẽ xương cá, hàng mi dài hơi nhướng lên, ánh đèn sáng rõ như ban ngày chiếu lên gương mặt cô, càng làm tăng thêm làn da trắng hồng, đôi môi đỏ như trái anh đào. Nhìn như một mỹ nhân bước ra từ trong tranh. Nếu như sau này lập gia đình, chắc chắn cô bé cũng là một cô vợ đảm đang, một người mẹ dịu dàng. Nghĩ đến đây, trong lòng Kỳ Lang chợt thấy chua xót, yết hầu khô khốc, anh có cảm giác đây đồ vật mà mình thích nhất ... thích nhất, không nỡ để người khác cướp mất.

“Đường Đường, sau này buổi tối anh sẽ không về nhà ăn cơm”, Kỳ Lang mở miệng nói. Bắt đầu từ bây giờ, anh muốn quên đi thói quen có Đường Đường, anh muốn trở về như trước đây.

“Hả? Tại sao?”, Tô Niệm Đường chọn miếng cá đã hết xương, gấp vào chén của Kỳ Lang, đôi mắt mở to tròn, không hiểu ý anh.

“Em cũng thấy, bây giờ vù án nhiều như vậy, có lẽ anh sẽ bận bù đầu bù cổ.” Kỳ Lang nhìn miếng cá trong chén, tính gấp trả lại cho Đường Đường, nhưng cuối cùng vẫn đưa lên miệng ăn. Kỳ Lang rất thích ăn cá nhưng cực ghét xương, vì vậy mỗi lần có món cá anh chỉ chọn ăn trứng, còn phần khác chẳng thèm động đũa.

Tô Niệm Đường im lặng một lúc, hỏi ngược lại: “Lúc anh đưa đồng nghiệp về, cô ta nói gì với anh sao?”

Nếu như hôm nay người tỏ tình với anh không phải là em mà là Đường Đường, thì anh cũng sẽ từ chối sao?

Kỳ Lang nghĩ đến câu hỏi của Mục Y, Đường Đường sẽ tỏ tình với anh ư? Kỳ Lang đưa tay vò vò đầu cô: “Nghĩ gì vậy, tui anh chỉ bàn về vụ án. Anh không về nhà ăn cơm không phải em cũng bớt một việc sao?”

Tô Niệm Đường gật đầu, nhưng về mặt thành thật nhìn vào Kỳ Lang: “Được! Anh Kỳ Lang, đây là lần thứ ba anh từ chối em nấu cơm cho anh. Do đó, sau này em thật sự sẽ không làm cơm cho anh nữa!”

Lần đầu tiên, cô vừa về nhà anh, anh từ chối một lần.

Lần thứ hai, là bữa sáng ngày hôm sau, anh lại từ chối lần nữa.

Lần thứ ba, chính là lần này.

Kỷ Lang sững người, không hiểu ý Đường Đường nói ba lần là có ý gì, nhưng trong lòng anh hoảng hốt, linh cảm chuyện lớn sắp xảy ra. Giống như hạt cát ngoài sa mạc, anh muốn nắm chặt trong tay, nhưng càng nắm chặt, những hạt cát càng vơi dần.

Nếu nhưng hôm nay người tỏ tình với anh không phải là em mà là Đường Đường, thì anh cũng sẽ từ chối sao?

Câu nói này lại như ma chủ lần quần trong đầu anh. Anh nghĩ Đường Đường không thích anh thì làm sao có thể tỏ tình với anh đây? Nhưng thật sự cô bé không thích anh ư? Nếu không thích anh, tại sao luôn làm cơm cho anh ăn, là quan tâm anh sao?

Nằm trên giường, Kỷ Lang cảm thấy buồn bực, vò vò đầu tóc của mình, trùm chăn che kín đầu. Anh không ngủ được ...

Bạn đang đọc truyện *Đặng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Triệu Tích Dương

“Sếp! Em đã điều tra kỹ, vào đêm xảy ra án mạng, Triệu Tích Dương xác thực có qua đêm với Trần Hà ở khách sạn, không hề rời đi. Camera của khách sạn có thể chứng minh được điều này. Hôm ấy khoảng chừng tám giờ, Triệu Tích Dương và Trần Hà xuất hiện trước camera thu hình, mãi cho đến khi vào phòng thì không thấy trở ra, vì vậy về cơ bản được loại khỏi đối tượng tình nghi.”

“Nói như vậy hung thủ không phải là ba người bọn họ?”, Kỷ Lang nhận tư liệu từ tay Triệu Trạch, cẩn thận nhìn lại một lần nữa. Thật không có chút khả nghi nào!

Độc phẩm của Thôi Hạo cũng đã được xét nghiệm qua, độc tính không lớn lắm, phải dùng ở liều lượng cao mới có thể gây tử vong. Hơn nữa, độc tính này không tồn tại trong cơ thể của Phạm Văn.

Ngay cả đến cúc áo tìm được tại hiện trường cũng không chứng minh được điều gì. Cúc áo đúng là trùng khớp với chất liệu trên đồng phục của Thôi Hạo. Nhưng đây là đồng phục của trường, làm sao có thể cả quyết đây là chính là cúc áo của hắn.

Hơn nữa, từ nghĩa trang đến tiệm internet Thôi Hạo cần hơn một tiếng đồng hồ. Phạm Văn tử vong trong khoảng thời gian từ tám giờ rưỡi đến chín giờ rưỡi. Nếu Thôi Hạo là hung thủ, nếu xét về mặt thời gian thì không ăn khớp. Hắn không thể giết người xong, sau đó trong vòng nửa tiếng đã có thể quay về tiệm internet.

Trong nhất thời, vụ án rơi vào bế tắc.

Kỷ Lang gõ gõ bàn, anh luôn cảm giác mình đã quên mất một manh mối nào đó, mà đó lại chính là mấu chốt phá án.

“Sếp! Vòi nước ở dưới lầu hư rồi, nước chảy nhỏ giọt, em đặt ấm nước ở đó chờ nước đầy. Anh uống nước ngày hôm qua được không?”, Tiết Nhạc cầm bình nước đi vào.

Kỷ Lang xua tay: “Không cần, tôi còn ...”

Kỷ Lang im bật ngay lập tức, cả phòng chìm trong bầu không khí yên tĩnh đáng sợ. Triệu Trạch và Tiết Nhạc sững sờ nhìn Kỷ Lang.

“Cậu vừa nói gì, lặp lại lần nữa”, Kỷ Lang quay sang Tiết Nhạc nói lớn.

Tiết Nhạc không hiểu đầu của tai heo: “Sao vậy ... Sao vậy? Em nói sai gì sao? Em chỉ hỏi anh có muốn uống nước đã đun ngày hôm qua hay không, em nấu trước nhưng vẫn uống được mà!”

“Không! Là câu trước đó!”

“... Ấm nước đặt ở đó chờ nước đầy!”

Kỷ Lang vỗ tay một cái: “Ấm nước đặt ở đó chờ nước chảy ...”

Tiết Nhạc: “... không đặt được sao? Nếu không làm vậy, thì làm sao có nước ...”

Kỷ Lang đột nhiên đứng bật dậy, vỗ vai Tiết Nhạc: “Tôi đã biết vấn đề ở đâu rồi, chúng ta đã quên mất một điểm then chốt.”

Triệu Trạch và Lê Huy nhìn Kỷ Lang bằng ánh mắt mơ mơ hồ hồ, Kỷ Lang tiếp lời: “Tiểu Tiết, cậu gọi mọi người vào họp. Vụ án có tiến triển.”

Mọi người vây quanh bàn họp, Kỷ Lang đứng trước tấm bảng trắng, liệt kê toàn bộ những điểm mấu chốt cùng các nghi phạm trong vụ án của Phạm Văn. Sau đó, anh ra hiệu cho mọi người nhìn lên bảng rồi nói: “Hiện nay, toàn bộ vụ án chỉ có ba người tình nghi bao gồm: cô bạn thân Trần Hà, bạn trai

Triệu Tích Dương và người luôn theo đuổi nạn nhân, Thôi Hạo. Căn cứ quá trình điều tra của chúng ta mấy ngày hôm nay cho thấy hôm nạn nhân bị sát hại thì Trần Hà và Triệu Tích Dương quan hệ trong khách sạn, có chứng cứ vắng mặt. Trong khi đó Thôi Hạo cũng nêu ra được chứng cứ chứng minh mình không có hiện trường, nhưng sau này chúng ta phát hiện hần lén lút rời khỏi tiệm internet khoảng hai tiếng, vì vậy chứng cứ này không thành lập.

Tuy nhiên từ tiệm Internet đến nghĩa trang cần hơn một tiếng, thời gian tử vong của nạn nhân lại trong khoảng thời gian từ tám giờ rưỡi đến chín giờ rưỡi. Điều này đồng nghĩa với việc Thôi Hạo cũng không có đủ thời gian gây án.

Vậy vấn đề đặt ra của chúng ta sẽ là, nếu phạm vi đối tượng tình nghi chúng ta chỉ khoanh vùng trong ba người này, vậy một trong ba người bọn họ chắc chắn có kẻ nói dối”, Kỳ Lang chỉ vào ba cái tên trên bảng, “Theo các cậu phán đoán, ai sẽ là người nói dối đây?”

“Em cho rằng Thôi Hạo là kẻ nói dối”, Lê Huy nêu ý kiến.

“Không đúng!”, Mục Y phản đối, “Trong vụ án này, người nói dối khó nhất là Thôi Hạo, bởi hần có mình chứng thời gian thông qua camera ghi hình. Và chúng ta đã quan sát qua camera, đúng là không sai, vì vậy tôi nghi ngờ Trần Hà và Triệu Tích Dương.”

Triệu Trạch gật đầu: “Mục Y nói đúng, hoặc là cảnh sát có thể đã phán đoán đúng, chính là hai người bọn họ liên thủ gây án.”

Tiết Nhạc khoát tay: “Triệu Tích Dương và Trần Hà vào khách sạn cũng có camera ghi hình ghi lại được, bọn họ khoảng tám giờ vào khách sạn, do đó bọn họ cũng không có khả năng gây án.”

Kỳ Lang gật đầu: “Bọn họ đều không nói dối, từ tám giờ rưỡi đến chín giờ rưỡi, bọn họ đều không có mặt tại hiện trường. Nhưng ...”, Kỳ Lang ngừng một chút, nhìn về phía Tiết Nhạc, “.. Tiểu Tiết đã nhắc tôi, và đây cũng là nghi điểm quan trọng mà chúng ta đã quên mất.”

“Là cái gì?”, nghe được lời nhắc nhở này là do công của mình, Tiết Nhạc thật sự rất tò mò, không biết mình đã giúp được gì.

“Ám nước chờ nước chảy, cần phải chờ một khoảng thời gian mới có thể đầy, máu cũng như vậy ...”, Kỳ Lang nói, “Phạm Văn bị cắt đứt động mạch, mất máu quá nhiều mà chết, như vậy mất máu cũng phải cả một quá trình. Phạm Văn sẽ dần dần đi vào cõi chết trong khoảng thời gian từ 8 giờ rưỡi đến 9 giờ rưỡi, vậy trước đó cô bị ai cắt đứt cổ tay?”

“Đúng, tại sao em lại không nghĩ đến”, Tiết Nhạc vỗ đùi cái ‘đét’: “Vì lẽ đó, vụ án này chúng ta không nên lấy thời gian tử vong là căn cứ xác định mà chính là phải hồi nghi phạm khoảng thời gian trước đó đúng không sếp!”

Kỳ Lang gật đầu: “Đúng vậy! Căn cứ các vết thương chằng chịt trên cổ tay cùng độ nông sâu của vết cắt, ta có thể tính toán được nạn nhân bị sát hại trước đó khoảng hai tiếng. Vì vậy khi hỏi cung chúng ta cần phải căn cứ vào khoảng thời gian này mới chính xác.”

“Nếu như vậy, cả ba người đều không có chứng minh không có mặt hiện trường, không phải sao?”

“Không! Thôi Hạo có chứng cứ”, Kỳ Lang trả lời, “Thôi Hạo vào tiệm internet lúc năm giờ, chơi game mãi đến bảy giờ. Trong khi đó theo suy luận của chúng ta trước đó, khả năng nạn nhân bị sát hại khoảng từ năm giờ rưỡi đến bảy giờ rưỡi, thời gian này Thôi Hạo đang ở tiệm internet.”

“Vì vậy loại trừ tình nghi cho Thôi Hạo, còn lại Trần Hà và Triệu Tích Dương.”

“Chúng ta nên tập trung điều tra Triệu Tích Dương”, Kỳ Lang khẳng định, “Đầu tiên hung thủ là người đàn ông cao khoảng 1m8, nghi điểm này thì Triệu Tích Dương phù hợp. Chỉ cần điểm này đã có thể loại trừ những nhân tố khả nghi khác, từ đây hi vọng tìm ra được chân tướng câu chuyện.”

“Nhưng nếu đúng là Triệu Tích Dương, vậy động cơ của hần là gì?”, Triệu Trạch hỏi lại, “Căn cứ theo điều tra của chúng ta, Triệu Tích Dương không phải vì tiền đồ của mình mà rất muốn trở thành bạn trai của Phạm Văn hay sao? Vậy tại sao hần lại còn muốn giết chết Phạm Văn?”

“Hay vì Phạm Văn không chịu công khai quan hệ của bọn họ, nên hần nổi sát tâm?”, Lê Huy suy đoán.

“Lời giải thích này quá gượng ép”, Kỳ Lang phủ nhận, anh lại nghĩ về tin nhắn nạn nhân đã nhắn cho Trần Hà trước khi chết.

--- Hà ơi, nếu Tích Dương không cưới tớ, tớ sống không nổi!

Câu nói này, rốt cục là viết nhầm hay chính là ý đó? Bất kể thế nào đi chăng nữa, nó đều liên quan mật thiết đến Triệu Tích Dương.

Vì Triệu Tích Dương và Trần Hà đã có bằng chứng chứng minh việc không có mặt tại hiện trường, do đó cảnh sát không thể tạm giam bọn họ, đành phải thả họ về. Khi Kỳ Lang đến tìm Triệu Tích Dương, hần đang uống rượu trong một quán bar gần trường, hoàn toàn không giống với kẻ vừa mới giết chết bạn gái mình.

“Sao các anh lại đến đây, không phải đã có chứng cứ chứng minh tôi không có mặt tại hiện trường rồi sao?”, Triệu Tích Dương mắt kiên nhẫn, dần mạnh chai rượu xuống quầy bar.

Hần đẹp trai hơn Thôi Hạo rất nhiều, hần thâm trầm khó đoán, cầm cốc râu tua tủa, cả người trông rất chán chường.

Triệu Trạch không thể chịu nổi trạng thái này của hần, liền kéo hần từ trên quầy bar xuống bàn ngồi.

“Các anh còn tính hỏi mấy câu vô nghĩa gì nữa chứ?”, hấn đẩy tay của Triệu Trạch, ợ một hơi.

Kỷ Lang tiến đến ngồi bên cạnh hấn: “Bạn gái vừa chết, cậu ở đây lại uống say như chết, tâm trạng có vẻ thoải mái nhỉ!?”

“Tôi mượn rượu giải sầu không được sao?”, Triệu Tích Dương ngửa đầu, dựa lưng vào thành sofa, hơi nhắm mắt, nhưng trước mắt hấn lúc này toàn là hình ảnh của Phạm Vân, từng cử chỉ, từng cái nhíu mày, từng nụ cười, đều hiện lên rõ mồn một. Nhưng cô mãi mãi không còn ở bên cạnh anh, nở nụ cười nữa rồi ... ngẫm nghĩ một chút, nước mắt tuôn trào nơi khóe mắt của hấn.

“Cậu thật sự rất yêu Phạm Vân?”, Kỷ Lang nhìn vào khóe mắt lấp lánh nước của hấn, thực sự hoài nghi lời hấn nói. Ngay đêm bạn gái tử vong, hấn lại đường đường chính chính cùng với người phụ nữ khác mướn phòng qua đêm, cuối cùng hấn yêu nạn nhân sâu đậm đến mức nào?”

“Bây giờ còn hỏi mấy lời này còn ích gì?”, Triệu Tích Dương dĩ nhiên không muốn trả lời câu hỏi này.

Kỷ Lang nhíu mày, anh không biết đây là ảo giác của mình hay đúng là ‘ý’ này. Anh cảm giác câu nói vừa rồi của hấn ngữ điệu có vẻ tự đắc, giống như hấn nắm chắc phần thắng trong tay.

“Triệu Tích Dương! Chúng tôi chỉ muốn hỏi anh, vào ngày xảy ra án mạng, vào lúc 5 giờ rưỡi đến 7 giờ rưỡi anh ở đâu, làm gì?”

Triệu Tích Dương mở choàng mắt, im lặng một hồi lâu, sau đó hấn đảo mắt: “Chuyện đã mấy ngày trước làm sao tôi còn nhớ được!”

Không nhớ sao? Kỷ Lang nhìn trạng thái của hấn lúc này, anh nhíu mày: “Xem ra cậu đã uống say rồi, để tôi giúp cậu tỉnh rượu, thì lúc ấy chắc cậu mới nhớ ngày hôm đó mình đã làm gì!”

Kỷ Lang nhìn về phía Triệu Trạch, Triệu Trạch hiểu ý, lập tức cầm lấy ly nước đá ở trên bàn, dội thẳng lên mặt của Triệu Tích Dương, nước lạnh ngắt, hấn nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Triệu Trạch gào thét: “Anh muốn gì?”

“Xem ra cậu tỉnh rồi!”, Kỷ Lang ấn Triệu Tích Dương ngồi xuống, tiếp tục câu hỏi: “Trong ngày xảy ra án mạng từ 5 giờ rưỡi đến 7 giờ rưỡi anh đang làm gì?”

“Tôi ...”, Triệu Tích Dương xoa xoa cằm cổ và cằm: “Tôi dĩ nhiên là ở nhà trọ, thế nhưng lại đột nhiên nhớ đến Trần Hà, cô ấy luôn muốn tâm sự với tôi. Vì vậy tôi liền gọi cô ấy tới nói chuyện cho vui!”

Kỷ Lang gật đầu: “Lúc ấy ai có thể chứng minh anh đang ở trong nhà trọ?”

Triệu Tích Dương và Trần Hà cùng như nhau, trọ ở bên ngoài, vì vậy khoảng thời gian ấy không ai có thể làm chứng.

“Là thật sự không có ai chứng minh, hay nói cách khác cậu đang ở hiện trường gây án?”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hung thủ thật sự

Mặt khác, Mục Y và Tiết Nhạc đi tìm Trần Hà xác định chứng cứ vắng mặt tại hiện trường của cô ta thêm một lần nữa.

Lần này, Trần Hà có thái độ hợp tác hơn: “Khoảng 5 giờ rưỡi tôi ở một tiệm nail gần trường, đến khoảng 7 giờ rưỡi tôi nhận được điện thoại của Triệu Tích Dương, hấn nói muốn hẹn tôi nói chuyện, kêu tôi ngay lập tức đến gặp hấn. Thế nhưng tôi đang làm dở dang móng cuối cùng nên không đi ngay mà nói hấn đợi tôi một chút. Nhưng hấn lại nói với tôi rằng chuyện rất gấp, muốn gặp ngay. Nên chưa kịp làm xong hoàn chỉnh, tôi đã vội vàng đi tìm hấn.”

Khi nói xong, Trần Hà còn đưa ngón tay út vẫn chưa được sơn cho bọn họ xem: “Nhìn đi ... cái này có thể chứng minh, hoặc các anh có thể đến tiệm nail để hỏi.”

Cuối cùng, nhóm của Mục Y đã xác định khẩu cung của Trần Hà là sự thật. Khoảng 5 giờ cùng ngày cô đi làm móng đến 7 giờ rưỡi cô nhận được điện thoại, sau đó vội vàng vàng rời đi.

“Tôi còn nhớ ngày hôm đó chính tôi làm móng cho Trần Hà. Cô ta nhận được một cuộc điện thoại, tôi nghe mang máng hình như người đàn ông đầu dây bên kia muốn gặp mặt cô ta. Trần Hà nói chờ cô ta nửa tiếng, nhưng đầu dây giọng nói gấp gấp yêu cầu cô đến ngay. Vì vậy Trần Hà chưa làm xong cũng đành phải nhanh chóng rời đi”, cô chủ tiệm nail lắc đầu cảm thán: “Cô gái ấy thật sự quá hiền, gặp lão đó mà là chồng tôi, tôi đã sớm ly hôn với hấn.”

Mục Y và Tiết Nhạc tổng hợp thông tin, sau đó gọi điện thoại báo cáo cho Kỷ Lang.

Lúc này, Triệu Trạch và Kỳ Lang cũng đưa tên say Triệu Tích Dương đến Sở Sự Vụ, thả hắn ngồi xuống chiếc ghế salon trên phòng nghỉ. Trông thấy hắn nồng nặc mùi rượu, Lê Huy vô cùng khó chịu: “Người này thật đúng là vô tâm. Nếu không phải là do chúng ta chưa có chứng cứ chứng minh hắn là hung thủ thì làm sao hắn có thể thoải mái ở đây đánh một giấc.”

Kỳ Lang: “Quên đi! Cho hắn ngủ ở đây. Chiếc cúc áo chúng ta phát hiện tại hiện trường để ở trên bàn, Lê Huy! Cậu đem cúc đến phòng Xét nghiệm, chỉ cần tìm thấy DNA của Triệu Tích Dương là chúng ta có thể buộc tội hắn là hung thủ.”

Lê Huy chậm rãi xoay người: “Được! Để em pha ly cà phê đã rồi sẽ đi làm!”

Kỳ Lang gật đầu: “Tốt, tôi cũng nghỉ ngơi một chút. Cả ngày hôm nay để tìm được hắn tôi mệt chết đi được!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cánh cửa khép lại, âm thanh càng ngày càng nhỏ, mấy từ sau cùng đã không thể nghe thấy.

Nằm trên ghế, tên Triệu Tích Dương vừa rồi còn ngáy khò khò thì bây giờ đột nhiên mở choàng mắt, ngồi bật dậy chạy đến bàn trà. Quả nhiên hắn nhìn thấy một bao đựng vật chứng, trong đó là chiếc cúc áo, phải chăng đây chính là chiếc cúc áo đã rớt mất trên áo của hắn?

Hắn liền vội vàng cầm cúc áo, sờ sờ trên người mình, chẳng có thể dấu được ở đây. Hắn liền nhìn quanh quất, thấy một cửa sổ hơi hé, hắn cầm cúc áo, nhẹ nhàng thả. Chiếc cúc áo đã biến mất không còn dấu vết.

Khỏe môi hắn lộ ra nụ cười đắc ý. Chỉ cần tiêu hủy được chiếc cúc áo này, vậy chẳng còn bất cứ chứng cứ nào nữa.

Clap! Clap! Clap!

... Cánh cửa bật mở, Kỳ Lang đang đứng tựa cửa vỗ tay thật lớn: “Đã tiêu hủy chứng cứ rồi?”

Triệu Tích Dương sững người, lập tức phản ứng lại. Hắn quay trở về ngồi trên ghế sofa: “Tôi không hiểu anh đang nói gì?!” , giọng nói hắn mang theo chút đắc ý: “Buộc tội tôi là hung thủ, tốt nhất cứ đưa chứng cứ ra!”

“Chứng cứ không phải bị cậu tiêu hủy mất rồi sao?”. Lê Huy tức tối, không nhịn được, chỉ muốn xông thẳng đến đám cho hắn vài phát.

“Nếu không có chứng cứ, vậy dựa vào đâu các người nói tôi là hung thủ?”, Triệu Tích Dương đứng dậy, chỉnh trang y phục của mình: “Cám ơn các anh đã đưa tôi về. Tôi tỉnh táo rồi, bây giờ phải về thôi!”

“Đêm hôm xảy ra án mạng, cậu và Phạm Văn cùng nhau đến nghĩa trang, chắc hẳn là đến cúng tế mẹ của cô ta đúng không?”, Kỳ Lang cười cười, nói tiếp: “Sau đó không biết tại sao hai người đột nhiên xảy ra tranh chấp, vì vậy cậu nổi sát tâm. Cắt đứt động mạch của Phạm Văn xong xuôi, cậu làm bộ như không có chuyện gì liên bỏ đi. Đồng thời, gọi điện thoại cho Trần Hà, hi vọng cô ta có thể trở thành nhân chứng thời gian cho cậu?!”

“Nói hay lắm! Chứng cứ đâu? Cả ngày hôm đó tôi ở cùng Trần Hà, anh có chứng cứ gì chứng minh tôi đã đến nghĩa trang?”, Triệu Tích Dương cười gằn thành tiếng.

Kỳ Lang móc trong túi một chiếc cúc áo, quơ quơ trước mặt hắn: “Bình thường tất cả các chứng cứ đều được kiểm nghiệm và cất giữ cẩn thận, không tùy tiện để ở đâu đó, cậu có thể động não một chút được không?”, thanh âm Kỳ Lang có chút khinh bỉ, khiến Triệu Tích Dương thẹn quá hóa giận.

“Các anh thì biết cái gì? Con mẹ điên đó đã dẫn vật khiến tôi muốn chết rồi các anh có biết hay không?”, Triệu Tích Dương quát lớn: “Nữ thần cái khi gì! Tất cả đều là chó má, cô ta là con điên, từ trên xuống dưới là một con điên!”.

Triệu Tích Dương ngã ngồi trên chiếc sofa, gào thét như muốn trút hết cơn giận: “Ngay từ khi mới bắt đầu, chúng tôi bên nhau rất hợp, hơn nữa tương lai sau này tôi còn có thể được ba cô ta nâng đỡ. Ai biết được cô ta lại bảo thủ như vậy, ngay cả việc công khai mối quan hệ của chúng tôi cô ta cũng không dám, đặc biệt là rất sợ ba cô ta biết. Nếu như ba của cô ta không biết đến sự tồn tại của tôi thì sau này làm sao tôi có thể lợi dụng được ông ta để nổi danh trong giới y học?”

Tôi tuy rất sốt ruột nhưng cũng không còn cách nào khác. Trong một lần tụ họp bạn bè, chúng tôi đã phát sinh quan hệ.

Tôi không hề nghĩ đến, sau khi phát sinh quan hệ, cả người cô ta đều thay đổi, giống như bị chạm dây. Dần dần, cô ta bắt tôi cưới cô ta, còn nói muốn chúng tôi đi đăng ký. Nhưng chưa một ai biết mối quan hệ này, chúng tôi đã đi đăng ký, làm sao có thể được?”

Triệu Tích Dương thống khổ vô vô đầu: “Tôi nói với cô ta, tôi có thể cưới cô ta nhưng ít nhất phải diện kiến cha mẹ. Ba cô ta còn chưa biết mặt tôi, hơn nữa ba mẹ tôi lại càng không biết cô ta, làm sao có thể qua loa rồi cưới cô ấy chứ?”

Kết quả ... Tôi còn chưa nói rõ ràng, cô ta liền quả quyết cho rằng tôi không muốn kết hôn với cô ta. Từ đó về sau mỗi ngày cô ta đều lái nhai bắt tôi đến Cục Dân Chính đăng ký, đôi lúc còn lấy cái chết ra uy hiếp tôi. Thậm chí có lúc như lên cơn nói cái gì mà nếu như tôi không cưới cô ta, cô ta thật sự sống không nổi ... Có một lần, tôi bị cô ta dồn ép quá mức, đành thuận miệng nói đồng ý, đợi hôm sau rồi cùng cô ta đi đăng ký.”

Triệu Tích Dương dừng lại một chút, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh Phạm Văn ở trạng thái không bình thường. Cô ta trợn mắt, con ngươi hơi thu lại, giống như đang chứng kiến việc gì rất sợ hãi, đè nén thanh âm nói với hắn: “Tích Dương, nếu anh không cưới em. Nhất định em sống không nổi, em sẽ chết rất thê thảm, vì vậy anh nhất định phải cưới em, nhất định ... Nếu không như vậy, ngay cả khi đã chết đi em cũng không buông tha cho anh.”

Triệu Tích Dương hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Ngay sau hôm ấy, cô ta hẹn tôi đến mộ mẹ cô ta đốt chút giấy tiền vàng bạc. tôi cũng đồng ý.

Kết quả đứng trước mặt của mình, cô ta nói với tôi những câu nói đó. Lúc đó, tôi thật sự cho rằng cô ta bị điên rồi, mà nếu như vậy, tôi cũng không muốn sống chung cả đời với cô ta, do đó tôi nhanh chóng xoay người bỏ đi.”

Kết quả chưa được bước nào đã bị cô ta kéo lại. Cô ta liền cho rằng tôi không muốn kết hôn, lấy ra một con dao phẫu thuật nói muốn ôm tôi chết chung!”, Triệu Tích Dương càng nói càng kích động: “Cô ta điên rồi, trong đôi mắt tràn ngập sự hoảng sợ thật giống như tôi là hung thủ muốn giết chết cô ta vậy. Nhưng trên thực tế chính cô ta mới là người suýt muốn lấy mạng tôi.

Cô ta hẹn tôi đến trước mặt mẹ mình căn bản không phải để củng cố mà muốn ôm tôi chết chung. Thuốc gây mê cô ta lấy trong phòng thí nghiệm từ trước đó rồi!

Tôi không còn cách nào khác, trong lúc tranh chấp liền cắt trúng cổ tay cô ta, sau đó đã làm thì làm đến cùng, tôi lấy thuốc mê mà cô ta đã chuẩn bị từ trước đánh cô ta ngất. Sau đó kéo lòi cô ta đến trước mặt mẹ mình, ngay trang thành tự sát. Đồng thời dùng di động của cô ta nhắn tin cho ba cô ta một tin tự sát.”

Lê Huy hơi nghi ngờ hỏi lại: “Chỉ vì cô ta buộc cậu kết hôn mà cậu liền giết chết cô ta. Cậu còn có phải là đàn ông hay không? Cậu hủy đi trình tiết của cô ta, trong khi đó Phạm Văn lại là một cô gái thuần khiết, chẳng lẽ anh không chịu trách nhiệm sao? Anh thật là một tên khốn!”

“Không! Cái gì mà bảo thủ, cô ta là con điên!”, Triệu Tích Dương lại rống lên: “Cô ta quá bảo thủ, thời đại này, quan hệ yêu đương nam nữ không phải là rất bình thường sao? Huống hồ khi ấy cả hai đều là tình nguyện, tôi không ép cô ta. Nhưng cô ta, vẫn như một con điên, lại còn muốn ôm tôi chết chung. Là tôi tinh táo mới không để chết chung với con điên này!”

Triệu Trạch tuy không biểu hiện ra mặt như Lê Huy nhưng với loại đàn ông như Triệu Tích Dương anh cũng thấy chán ghét: “Chính cậu cũng không phải là tên điên sao?”

Kỷ Lang xì một tiếng: “Vi thứ mà anh gọi là tiền đồ đã khiến anh đành lòng vứt bỏ thanh mai trúc mã của mình. Đến khi xảy ra chuyện, lại chạy đến thanh mai trúc mã nhờ làm nhân chứng thời gian. Xét trên một khía cạnh nào đó anh cũng không khác gì một thằng điên!”

Triệu Tích Dương sững người, trong đầu xuất hiện gương mặt e thẹn của Trần Hà khi họ bắt đầu quan hệ. Khi bọn họ nắm tay nhau, từ sâu trong đáy lòng của hắn cũng cảm giác tim đập thình thịch. Vì cái gì lại khiến hắn mờ mắt? Vì cái gì mà khiến hắn từ bỏ tình yêu chân chính để chạy theo công danh lợi lộc?”

“Cậu không nên lôi kéo một người vô tội như Trần Hà liên quan đến vụ án này”, Kỷ Lang lắc đầu: “Bởi vì trước đây truyền thông đã đưa tin rầm rộ nên bây giờ cô ta thật sự không còn cách nào có thể tiếp tục học ở trường, cho dù hiện tại đã bắt được cậu đi chăng nữa thì cô ta cũng không chịu nổi những cặp mắt dị nghị của đám bạn học nhìn chằm chằm vào mình ...”

Chuyện này là ai sai? Là lỗi của cả ba người bọn họ hay cho đến cùng chính là bị kịch trong xã hội.

Triệu Tích Dương che mặt, khóc ròng.

“Ha ha ha! Từ khi vụ án mới bắt đầu tôi đã biết hắn là hung thủ. Mau giải hắn đi!”, thanh âm của Hứa Thiên Lập truyền đến.

Kỷ Lang: “...”, Sao tên này đến đây được rồi?

Hứa Thiên Lập nhún vai: “Dù sao Phòng Giám định cũng thuộc về Cục cảnh sát, có tư liệu vật chứng nào tôi đều cũng phải xem qua. Lần này cảm ơn thám tử Kỷ đã giúp đỡ tóm được hung thủ, tuy rằng ngay từ ban đầu tôi đã đoán được hung thủ chính là hắn!”

Kỷ Lang: “...”, Kỷ Lang nhíu mày nhìn về phía Triệu Trạch, chờ nhóm người Hứa Thiên Lập mang Triệu Tích Dương đi rồi anh mới than vãn: “Xem ra anh Triệu đây chưa đủ mị lực khiến chị Đặng Phi hôn xiêu phách lạc. Đây không phải là người mê cô ta đến chết thật ra là cậu đấy chứ?”

Triệu Trạch: “...” Một ngày nào đó anh cũng phải trêu Kỷ Lang một câu như vậy.

Sau khi trêu chọc chán, Kỷ Lang lại quay về với vẻ trầm mặc, Triệu Trạch trông thấy biểu cảm của anh như vậy liền nghiêm túc hỏi: “Vụ án không phải đã giải quyết sao? Tại sao sếp còn mang theo bộ mặt này?”

Kỷ Lang hừ một tiếng: “Vụ án của Phạm Văn là xong nhưng cậu quên chúng ta còn chưa phá được vụ án của Lý Linh Linh?”. Thế nhưng, trong đầu anh lại nổi lên suy nghĩ về vụ án Phạm Văn, vụ này đơn giản thế thôi ư? Tại sao thân kinh của Phạm Văn lại không bình thường? Còn câu sống không nổi ... Đến cùng ý nghĩa thật sự của nó là gì?

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Yêu không trọn

Vụ án của Phạm Văn tuy rằng đã xong nhưng vụ án của Lý Linh Linh vẫn dậm chân tại chỗ, không có thêm bất cứ đầu mối nào, tuy vậy nhưng mọi người trong Sở Sự Vụ cũng được thư thả hơn một chút, không bận bịu đầu khi phải theo hai vụ cùng một lúc. Kỳ Lang nhận được điện thoại của mẹ Kỳ muốn thứ bảy này anh đưa Đường Đường về nhà ăn cơm.

Ngẫm lại Đường Đường đã về nước hơn nửa tháng nhưng anh vẫn chưa thể đãi cô được bữa nào ra hồn, cảm giác thật có lỗi.

Ngày hôm nay anh tan ca sớm hơn một chút, đến trường Đại học Y đón cô tan học.

Cái chết của Phạm Văn cũng không ảnh hưởng gì lớn đến trường Đại học Y, nhưng lại mang đến cho các cá nhân liên quan đến vụ án những hậu quả khó lường. Sau khi biết hung thủ là Triệu Tích Dương, Trần Hà choáng váng đầu óc. Cô ta không bao giờ ngờ đến thanh mai trúc mã của mình là kẻ giết người, lại không thể ngờ tới chính mình bị hấn lợi dụng là nhân chứng thời gian cho hắn.

Cuộc sống của Trần Hà bị đảo lộn hoàn toàn ... Mỗi ngày cô đều phải đón nhận những ánh mắt khinh thường của bạn học, chịu đựng những lời bàn tán, dè bĩu, không có người nào muốn kết bạn với cô ta.

Kỳ Lang tình cờ gặp Trần Hà trong khu rừng nhỏ trên đường dẫn vào trường Đại học Y.

Cô mặc trang phục trắng, tựa ở thân cây, đứng ngây ngốc ở đó khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

“Trần Hà!”, Kỳ Lang gọi cô.

“Thám tử Kỳ ...”, Trần Hà lau nước mắt, hoảng hốt xoay qua nhìn Kỳ Lang: “Sao anh lại đến đây ạ?”

Kỳ Lang cho hai tay vào túi áo, trông thấy viên mắt hoe đỏ của cô ta, liền lấy một túi khăn giấy đưa ra rồi nói: “Không có ai mà không từng vấp ngã, lần này cứ coi như rút ra được một kinh nghiệm sống, đợi thời gian trôi qua, mọi việc sẽ qua nhanh thôi.”

Trần Hà nhận lấy túi khăn giấy, gạt đầu cười khổ: “Đúng! Nhưng lãng quên là cả một quá trình ... Tôi đã đưa đơn xin thôi học, mấy ngày nữa tôi sẽ về quê.”

Kỳ Lang có chút kinh ngạc nhưng cũng không xen vào việc người khác. “Chuyển sang nơi khác sinh sống, bắt đầu lại từ đầu cũng được. Hi vọng cô có thể quên được nỗi đau này, khỏe mạnh vui sống.”

Trần Hà cúi đầu, mái tóc dài che khuất cặp mắt của cô, toàn thân cô không dấu nổi vẻ cô đơn và bi thương. “Có lẽ vĩnh viễn chẳng thể nào quên được ... Chúng tôi lớn lên bên nhau, thân thiết từ tấm bé, qua lại cũng đã nhiều năm, làm sao có thể quên được.” Triệu Tích Dương sẽ trở thành vết sẹo không thể xóa mờ trong cuộc sống sau này của Trần Hà.

“Được rồi! Không nói chuyện này nữa, thám tử Kỳ đến tìm cô Tô sao?”

Kỳ Lang gạt đầu: “Nhưng tôi lại không biết Đường Đường dạy môn gì ở Đại học Y, cô có thể đưa tôi đi không?”

Trần Hà gạt đầu: “Được chứ!”

Trần Hà đi về phía trước vừa đi vừa nói: “Anh là bạn trai của cô Tô mà cô Tô dạy khoa nào mà không biết sao. Thật không đúng rồi đó!”

Kỳ Lang lắc đầu: “Không phải là bạn trai, tôi và cô ấy là thanh mai trúc mã, chỉ là vậy thôi.”

Trần Hà yên lặng, một lúc lâu sau mới đáp lời: “Hóa ra là như vậy sao. ...”

Sau đó hai người chẳng ai nói thêm lời nào, chỉ là ... đang trên đường tìm Tô Niệm Đường thì bọn họ gặp một người.

Là ba của Phạm Văn, Phạm Vĩ.

Từ ngày cô con gái qua đời, sau khi rời khỏi đồn cảnh sát, ông ta không lộ mặt nữa. Ông mặc bộ vest đen, vẻ mặt nghiêm túc nhưng không thấy nửa điểm bi thương.

“Ông Phạm!”, Kỳ Lang ra hiệu Trần Hà đứng đây đợi, rồi tiến đến chào hỏi.

Phạm Vĩ nhìn về phía Kỳ Lang gạt đầu: “Thám tử Kỳ, cảm ơn anh đã giúp tìm ra hung thủ sát hại con gái tôi.”

Kỳ Lang bắt tay ông ta: “Ông Phạm khách sáo quá rồi, đây là chức trách của chúng tôi, không biết ông đến đây là ...?”

Phạm Vĩ thở dài: “Tôi đến làm thủ tục cho Văn Văn. Bây giờ người không còn, mà ngay cả danh tiếng lưu lại trường học cũng không có. Đứa bé này, tôi đã nói rất nhiều lần, không được yêu đương, vậy mà không nghe.”

Kỳ Lang nhú mày: “Đã lớn cả rồi, khó tránh khỏi nảy sinh tình cảm, nhưng chuyện này không hề có quan hệ trực tiếp đến cái chết của cô ta.”

“Thôi người đã không còn, chẳng còn gì để nói. Thám tử Kỳ, ngày mai tôi còn ca giải phẫu, tôi đi trước đây.”

“Chào ông!”

“Cô biết về ba của Phạm Văn đến mức nào?”, sau khi Phạm Vĩ rời khỏi, Kỳ Lang và Trần Hà lại đi về phía trước. Anh luôn có cảm giác ông ta có gì đó, nhưng không thể diễn tả được.

Trần Hà lắc đầu: “Tuy rằng tôi rất thân với Phạm Văn nhưng từ trước đến nay cậu ta cũng chưa từng dắt tôi về nhà chơi, vì vậy tôi cũng hiếm khi gặp ba cậu ấy. Tôi chỉ nghe Phạm Văn nói ba cậu ta rất nghiêm khắc, còn mấy chuyện khác thì không biết.”

Kỳ Lang rơi vào trầm lặng, thân là một người cha đối mặt với cái chết của con mà lại có thể bình tĩnh được như thế sao, vẫn còn có tâm trí lên ca phẫu thuật? Trên người ông ta không nhìn thấy bất cứ biểu hiện nào của một người cha vừa mất đi đứa con của mình. Nếu ngày xảy ra án mạng, không có chứng cứ xác minh việc ông ta cả buổi tối đều trực ở bệnh viện, thì Kỳ Lang cũng sẽ hoài nghi Phạm Vĩ mới là hung thủ.

Đây thực sự là một gia đình kỳ quái ...

“Cô Tô là giáo viên môn ... A! Cô Tô đây rồi!”, Trần Hà chỉ tay vào một nam sinh đang sóng đôi cùng Tô Niệm Đường đi xuống.

Tô Niệm Đường vẫn chưa trông thấy bọn họ, còn Kỳ Lang lại có thể nhìn rõ Đường Đường và tên Cố Minh Sinh kia dừng lại nói chuyện, sau đó Tô Niệm Đường lấy tay sờ lên mặt của anh ta.

Cố Minh Sinh hơi khó chịu, nhanh chóng né sang một bên, Kỳ Lang mơ hồ nhìn thấy gương mặt tái nhợt và một vệt đỏ ửng.

Đường Đường đang cười rất vui vẻ, trông rất khoan khoái, thoải mái, là nụ cười mà Kỳ Lang chưa từng thấy bao giờ. Tự trong đáy lòng của anh dâng lên một cảm giác, chính bản thân anh cũng không hiểu nổi, nhưng chắc chắn không phải là cảm giác vui vẻ.

“Thám tử Kỳ, thật ra ba lần trước tôi vẫn cảm thấy khó mở miệng, nhưng bây giờ cả trường chúng tôi đều đồn ầm chuyện Cố Minh Sinh đang theo đuổi cô giáo Tô. Cô Tô bây giờ lại biến thành kẻ địch của nữ sinh toàn trường”, Trần Hà nhỏ giọng, “Thế nhưng thám tử Kỳ, tôi luôn ủng hộ anh. Nếu anh thích cô Tô thì phải cố lên vì cô Tô là người rất tốt.”. Trần Hà nói xong thì vẫy tay chào Kỳ Lang, rồi cô rời đi trước.

Kỳ Lang: “...”

“Đường Đường ...”, Kỳ Lang cũng cảm thấy mình nên làm chuyện gì đó, không thể để tiểu thanh mai bị người khác ôm đi mất.

“Anh Kỳ Lang sao lại đến đây nữa ạ? Không lẽ lại có vụ án nào sao?”, Tô Niệm Đường nheo nheo mắt.

Kỳ Lang cứng họng ... Không lẽ không có vụ án anh không thể đến tìm cô sao? Anh bước nhanh đến bên cạnh Tô Niệm Đường: “Anh tới đón em về nhà!”

Tô Niệm Đường hai mắt sáng rỡ: “Đón em về nhà!” Nỗi mừng vui này không hề giống với biểu hiện trước đó của cô. “Được! Em cũng vừa vận hết giờ!”. Tô Niệm Đường trả lời nhưng sắc mặt vẫn nhìn qua phía Cố Minh Sinh: “Tôi về đây! Cậu nhớ uống thuốc đúng giờ, thiên tài mà không chịu uống thuốc cũng là kẻ ngu ngốc.”

Cố Minh Sinh tỏ ra xem thường, nghiêng đầu: “Cả ngày cứ nói chuyện vớ vẩn, Tô bà bà.”

Tô Niệm Đường: “...”

Kỳ Lang nhíu mày: “Đường Đường nói rất vớ vẩn?”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Anh Kỳ Lang đừng nghe cậu ấy nói. Cậu ta ác miệng lắm. Không phải đến đón em sao. Chúng ta mau về nhà thôi.”

Cố Minh Sinh đứng thẳng người, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Kỳ Lang: “Đây chính là người cô hay thường nhắc, Kỳ Lang ...”, anh ta còn chưa nói hết lời Tô Niệm Đường đã nhanh chóng lấy tay che miệng anh ta lại, trừng mắt nhỏ giọng uy hiếp: “Cậu nói thêm một câu nữa xem, xem tôi trừng trị cậu thế nào.”

Dưới con mắt của Kỳ Lang, bọn họ thì cười đùa vui vẻ còn anh như kẻ ngoài cuộc đứng nhìn, Kỳ Lang liếc cau mày, trong lòng càng thấy không thoải mái. Nhưng anh đâu có tư cách gì để xen vào, chỉ còn cách đứng một bên nhìn Tô Niệm Đường và Cố Minh Sinh thì thầm to nhỏ. Xong xuôi đầu đó, Tô Niệm Đường quay qua thân nhiên nói: “Đi thôi anh Kỳ Lang!”

Kỳ Lang nhìn về hướng Cố Minh Sinh gật đầu, ra hiệu chào tạm biệt nhưng lại nhận lãnh bóng lưng xem thường của anh ta.

Sinh viên bây giờ đứa nào cũng hung hăng như vậy sao? Đối với hành vi ấu trĩ của Cố Minh Sinh, Kỳ Lang khịt mũi coi thường.

Nhưng ...

“Nam sinh vừa rồi là ai vậy?”, cho dù có khịt mũi coi thường Kỳ Lang vẫn không nén nổi tò mò, mở miệng hỏi.

Tô Niệm Đường đưa tay sửa lại mái tóc: “Cậu ta là một sinh viên, cũng là người bạn trong nước đầu tiên của em.”

Kỳ Lang biết, bởi vì từ tám bé đã chứng kiến tận mắt cái chết của mẹ mình, do vậy ngoài mặt tuy Tô Niệm Đường trông vô tư, vui vẻ nhưng thực tế lại là

một người không hề dễ dàng tin tưởng người khác. Về điểm này cả mẹ anh và anh đều nắm rõ. Ở nước ngoài hơn mười năm, suốt một đời học sinh cô không có lấy một người bạn thân.

Lần này, cô lại nói cậu nam sinh kia là bạn của cô.

“Cậu ta là người bạn đầu tiên của em, vậy anh không phải là bạn của em sao?”, Kỳ Lang có chút buồn rầu mở miệng, trong lòng dâng lên cảm giác tủi thân: Rõ ràng mình và cô bé là bạn thân từ nhỏ mà!

“Anh Kỳ Lang không phải là bạn đâu!”, Tô Niệm Đường cười cười, “Anh so với bạn bè còn đặc biệt hơn.”

Có một câu nói rất hay ‘Thanh mai là bạn thì quá tuyệt, nhưng tiến đến yêu đương thì chưa đủ’. Mà Tô Niệm Đường hiện tại đang cố gắng bù đắp khoảng thiếu hụt trong yêu đương ấy.

Kỳ Lang nghe những lời này trong nháy mắt cảm thấy phản chấn hẳn: “Há há, đó là dạng nào?”

“Bây giờ vẫn chưa nói được!”, Tô Niệm Đường nháy mắt với Kỳ Lang, trong đôi mắt xinh đẹp ấy ánh lên chút gian xảo, phảng phất có rất nhiều chuyện cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Kỳ Lang bật cười, rốt cục thần thần bí bí chuyện gì đây?

“Anh Kỳ Lang hôm nay đến tìm em là có chuyện gì vậy?”, Tô Niệm Đường rất tự nhiên đi sát vào Kỳ Lang, vòng tay qua tay Kỳ Lang kéo lại.

Kỳ Lang giật mình, nhìn bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn vòng bên tay của mình, khóe môi bất giác cong lên: “Em cũng nhận được điện thoại của mẹ anh rồi, ngày mai thứ bảy bà muốn chúng ta về ăn cơm. Vì vậy anh hôm nay đưa em đi mua mấy món em thích, mai mang về nấu ăn.”

Tô Niệm Đường nhướn mày: “Hay lắm, đi cũng nói em về ăn cơm, em cũng nghĩ sẽ đi siêu thị mua chút gì đó, không ngờ anh Kỳ Lang cùng đi với em”, Tô Niệm Đường ngừng một chút, “Chúng ta ngày mai qua sớm một chút, em giúp đi làm cơm, ngày mai có nhiều người.”

“Đâu có nhiều, chỉ có em, anh và Kỳ Sóc”

Tô Niệm Đường lại nở nụ cười thần bí: “Có thể như vậy ... Nhưng mặc kệ nhiều người hay ít người, em cũng muốn giúp đi làm cơm ... À! Đúng rồi, món ngày mai em nấu anh Kỳ Lang không được ăn!”

Kỳ Lang kinh ngạc: “Tại sao?”, có bao giờ mà thức ăn dọn sẵn trên bàn mà không được ăn không? Còn nữa, đã là món Đường Đường nấu anh nhất định phải ăn.

“Bởi vì em đã nói, em sẽ không nấu cơm cho anh nữa. Vì lẽ đó, anh Kỳ Lang à những món ngày mai do em nấu anh không được phép ăn!”, trong lời nói của cô mang theo chút nũng nịu, nhưng cũng có phần nghiêm túc, dường như ẩn phía sau là một toan tính gì đó.

Kỳ Lang trở nên ngang ngạnh: “Được! Không ăn thì không ăn ...”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bệnh nghề nghiệp của Đặng Phỉ

Tính khí của Kỳ Lang đột nhiên thay đổi thất thường, khiến Tô Niệm Đường cũng không hiểu rốt cục anh làm sao nữa.

“Anh Kỳ Lang, anh đi nhanh như vậy em theo không kịp ...” Ở trong siêu thị, Kỳ Lang bước rất nhanh, giống như đang giận lấy Tô Niệm Đường. Cô cố gắng đuổi theo sau: “Anh Kỳ Lang, đi chậm một chút, em mang giày cao gót, đau chân quá!”

Kỳ Lang liếc nhìn đôi giày gót nhọn cao tám centimet, tuy không nói lời nào nhưng rõ ràng bước chân chậm lại.

“Anh ... sao anh giận em?”, Tô Niệm Đường ngược nhìn anh bằng cặp mắt vô tội, cô muốn quan sát sắc mặt của Kỳ Lang hiện giờ để có thể suy đoán xem anh đang suy nghĩ gì.

Kỳ Lang quay đầu, không cho cô quan sát vẻ mặt hiện tại của mình: “Nhìn cái gì, thời gian không còn sớm, mua nhanh để anh còn đi ăn tối, đến trễ nhà hàng đóng cửa.”

Tô Niệm Đường: “...” Anh Kỳ Lang, anh kiêu ngạo thế này không biết đi Kỳ có biết không?

“Ngày mai em muốn ăn gì?”, Kỳ Lang hỏi.

“Em thì món gì cũng được”, Tô Niệm Đường mím môi, nhác thấy Kỷ Lang buông thông tay, tay Tô Niệm Đường cuộn chặt thành quyền, sau đó cô đột nhiên nắm lấy tay anh: “Mùi gì thơm quá, chúng ta qua bên đó xem một chút nhé!”

Kỷ Lang cup mắt nhìn cô dặt tay anh, khẽ mím môi, sau đó trở ngược lại, tay anh nắm chặt lấy tay Tô Niệm Đường: “Được!”

Phía bên này siêu thị là cửa hàng bán vịt quay, là cửa hàng nổi tiếng nhất thành phố Bắc.

“Muốn ăn vịt quay sao?”, Kỷ Lang nhìn những con vịt được xiên theo hàng đang được quay trong lò.

Tô Niệm Đường ngửi mùi hương vịt quay thơm phức, gật đầu: “Ồ nước ngoài em chưa ăn bao giờ, thật thơm quá đi!”

Ông chủ tiệm vịt quay nhìn Kỷ Lang và Tô Niệm Đường, cười hớn hơ: “Tiệm chúng tôi là tiệm vịt quay Bắc Kinh chính tông, đảm bảo cô cậu ăn lần thứ nhất, chắc chắn sẽ quay trở lại lần thứ hai.”

“Thật sự ngon như vậy sao?”, Tô Niệm Đường đứng cách lò nướng, nhìn lớp da giòn rụm phía mặt ngoài.

“Đương nhiên, cậu trai trẻ, cậu nhìn xem bạn gái cậu thêm đến mức nuốt nước miếng ừng ực rồi kia, còn không mau mua một con cho cô bé nếm thử.”, ông chủ giục giã Kỷ Lang.

Tô Niệm Đường liếc mắt nhìn Kỷ Lang hấp, bày ra bộ mặt rất muốn nếm thử.

Nhìn biểu hiện y hệt trẻ con của cô, Kỷ Lang cười cười gật đầu: “Được ...”

Lời còn chưa dứt, từ sau đã vang đến một thanh âm: “Nhìn vào chúng ta có thể thấy nó bị cắt đứt yếu hầu, vết cắt sâu đến tận xương nhưng chưa chết, sau đó huyết dịch cùng huyết tương toàn thân bị vắt cạn kiệt. Cuối cùng lại còn bị người moi hết nội tạng, đặt trong lò nướng với nhiệt độ cao, toàn thân được thoa một lớp dầu mỡ khiến da dẻ không bị cháy xém, đó mới chính là đỉnh cao của loại hành vi ngược đãi.”

Tô Niệm Đường: “...”

Ông chủ tiệm vịt quay: “...”, khóe miệng ông ta co gập, nhìn người đang nói chuyện bằng ánh mắt căm thù.

Kỷ Lang xoay người, quả nhiên nhìn thấy Đặng Phi trong trang phục mặc nhà, hai tay khoanh trước ngực nhìn vào đám vịt đang quay trong lò, bộ dáng chẳng khác ‘Ngự tỷ’ một tẹo nào. Bên cạnh cô ta là một thanh niên cũng trong trang phục mặc nhà, vẻ mặt đầy bất lực.

*Ngự tỷ là người lạnh lùng, nghiêm túc trong công việc, cao cao tại thượng, mỹ nhân và phúc hắc lúc cần thiết.

“Đặng Phi ...”

“Thám tử Kỷ ... Hiếm thấy khi nào anh lại nhàn nhã như vậy! Đưa bạn gái đi mua sắm sao?”

Tô Niệm Đường đứng bên cạnh Kỷ Lang, vẫn chưa kịp tiêu hóa những câu vừa rồi của Đặng Phi: “Anh Kỷ Lang đây là ...?”

“Bác sĩ pháp y của Cục cảnh sát, Đặng Phi”, Kỷ Lang quay sang giới thiệu với Tô Niệm Đường.

Tô Niệm Đường gật đầu chào, chẳng trách vừa rồi có thể nói ra được mấy câu như vậy. Người này quả là mắc chứng bệnh nghề nghiệp cực kỳ nghiêm trọng: “Xin chào! Tôi tên Tô Niệm Đường!”

Đặng Phi đưa tay, nắm chặt lấy tay Tô Niệm Đường, hơi nhúu mày: “Chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu không?”

Tô Niệm Đường nheo mắt, như muốn lục lại ký ức xem đã từng gặp cô ta ở đâu không, nhưng cuối cùng cô cũng lắc đầu: “Tôi cũng ấn tượng nhưng vẫn chưa nhớ ra, hay là do gương mặt của tôi quá ‘phổ thông’?”

Đặng Phi gật đầu: “Cô xinh đẹp như vậy, chắc tôi nhớ lắm!”

Kỷ Lang cười cười: “Không nghĩ đến trí nhớ siêu việt như pháp y Đặng Phi lại có thể nhớ sai đây! Đường Đường trước nay vẫn ở Mỹ, mới về nước nửa tháng trước thôi, làm sao cô có thể gặp được cô bé?!”

“Xem ra anh mới là người hay quên. Tôi sáu năm trước có tu nghiệp tại Mỹ, nói không chừng lúc ấy ...”, Đặng Phi ngay lập tức dừng lại, sau đó đánh giá Tô Niệm Đường từ trên xuống dưới, cuối cùng nở nụ cười thần bí.

“Khi đó thì sao?”, Kỷ Lang nghi hoặc hỏi.

Đặng Phi nhún vai: “Không có gì!”, rồi cô quay sang chàng thanh niên bên cạnh: “Còn muốn ăn vịt nướng không? Vừa mới nói thêm mà!”

Khóe miệng anh ta gập gật: “Đột nhiên cảm thấy ăn rau vẫn tốt hơn.”

Đặng Phi miết miết môi: “Nhưng vẫn thèm ăn!” Nói xong cô quay sang ông chủ tiệm vịt quay: “Ông chủ! Cho hai con vịt quay, một con đưa cho bọn họ.”

Ông chủ lúc này mới vui vẻ ra mặt. Chặt ra rồi đóng gói cẩn thận đưa cho Đặng Phi. Chàng thanh niên bên cạnh Đặng Phi trả tiền, vẻ mặt cứng nhắc nhận con vẹt trên tay.

Đặng Phi gật đầu, gương mặt thoải mái hẳn: “Đã nói cái nghề pháp y này quan trọng nhất là khắc phục được chứng ngại tâm lý, sau khi đã quen thì ăn cái gì cũng giống như đang ăn xác chết thôi.”

Tất cả mọi người: “...”

Thành công chứng kiến vẻ mặt đờ ra của mọi người, Đặng Phi cảm thấy thỏa mãn vô cùng, quay sang Kỳ Lang và Tô Niệm Đường gật đầu chào tạm biệt: “Vậy chúng tôi đi trước đây! Tạm biệt!”

Đặng Phi đi rồi, Kỳ Lang cũng nhận con vẹt quay mà ông chủ đưa tới, anh nhìn sang Tô Niệm Đường hỏi: “Còn muốn ăn Vịt Quay Bắc Kinh sao?”

Sau khi nghe xong mấy đoạn miêu tả của Đặng Phi phần lớn các cô gái đều ăn không vô.

Tô Niệm Đường gật đầu: “Ăn chứ sao không ăn? Người hay giao tiếp với thi thể còn ăn được, em không giao tiếp với thi thể tại sao lại không.”

Tô Niệm Đường quả nhiên không phải người bình thường, nghe xong mấy câu miêu tả của Đặng Phi mà vẫn có thể nuốt nổi. Con vẹt quay mặt ngoài được thoa một lớp dầu vừng, trải qua nhiệt độ cao trong lò nướng, toàn bộ phần da phồng rộp, vừa vàng vừa giòn. Mùi thơm quện vào hơi thở, dụ dỗ thực khách, nhìn muốn chảy nước miếng.

Tô Niệm Đường liếc mắt nhìn những con vẹt quay còn lại còn đang quay trong lò nướng, tứ chi của chúng buông thõng, cái mông chia ra bên ngoài. Tô Niệm Đường chậm rãi thở dài một tiếng: “Em nghĩ mấy con vẹt này trước khi chết nhất định cũng không hề biết sau khi mình chết đi còn bị chặt làm mấy khúc, rồi bị nuốt vào trong bụng.”

Kỳ Lang: “Làm sao em biết?”, cô là ‘Thực thần’ sao, đọc được cả suy nghĩ của vẹt?

Tô Niệm Đường nhìn thẳng vào mắt Kỳ Lang: “Anh Kỳ Lang à, chẳng lẽ trước khi chết anh có thể biết được sau khi chết đi mình sẽ thế nào sao?”

Kỳ Lang cười lớn: “Ha ha ha ... cô nhóc này ...”, anh thường theo thói quen tư duy logic để suy nghĩ một vấn đề nhưng quên mất những chuyện vốn dĩ rất căn bản này. Có lẽ sau chuyện lần này, anh cũng như vậy, nên bình thường hóa các vấn đề.

“Anh Kỳ Lang, Đặng Phi thật thú vị, cô ấy luôn như vậy đúng không?”

Kỳ Lang gật đầu: “Ừm! Trong ấn tượng của anh lần đầu tiên gặp cô ấy với lần này chẳng khác nhau gì mấy. Một người phụ nữ như Đặng Phi chỉ có thể ngắm nhìn tuyệt đối không được đụng vào. Anh nghĩ cũng chỉ có Triệu Trạch mới quen được phong cách làm việc của cô ta. Nhưng ... nghĩ lại hình như Triệu Trạch bít cửa rồi ...”, Kỳ Lang tiếc nuối lắc đầu. Triệu Trạch thích Đặng Phi nhưng theo tình hình hôm nay cho thấy cậu ta không nên hi vọng gì nữa thì hơn.

Tô Niệm Đường liếc mắt: “Em nghĩ chưa hẳn là như vậy! Làm sao anh có thể đoán được mối quan hệ giữa Đặng Phi và người đàn ông kia?”

“Anh nhớ trước đây em có từng nói tình nhân ở chung với nhau lâu ngày sẽ có những cử chỉ tương tự nhau sao? Nhìn Đặng Phi và chàng thanh niên ấy khá giống như vậy.” Hai người cùng mặc trang phục ở nhà đi dạo siêu thị. Quan hệ này nhất định không bình thường.

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt, sau đó cười lớn: “Ha ha ha có hình dáng tương tự nhưng không nhất thiết chỉ có tình nhân, còn có là quan hệ anh chị em. Làm sao anh lại không nhận ra được bọn họ là chị em vậy?”

Kỳ Lang: “...” mặt đờ ra!

“Bọn họ tuy rằng khá giống nhau nhưng bọn họ lại không có quá nhiều cử chỉ thân mật, nhiều nhất cũng chỉ là sóng đôi. Còn nữa động tác của Đặng Phi cùng vẻ mặt cho thấy cô ấy không chút khách sáo khi đề người thanh niên kia trả tiền cho chúng ta. Nếu như là bạn trai, chẳng phải cô ấy mới đúng là người phải thanh toán dù gì bọn họ cũng chưa kết hôn đúng không? Vì vậy, em đoán bọn họ có mối quan hệ ruột thịt, đặc biệt là rất khăng khít”, Tô Niệm Đường đưa mắt nhìn Kỳ Lang: “Em cho rằng Triệu Trạch vẫn cứ nên cố gắng, vẫn còn hi vọng.”

Kỳ Lang nhũn mảy: “Em đúng là có thể phân tích mỗi một người hết sức chuẩn xác, vậy anh thì sao, em đoán được anh thế nào không?”

Tô Niệm Đường sững người, nhìn ánh mắt trêu chọc của anh, cô lắc đầu một cái: “Em không nhìn thấu anh Kỳ Lang, phân tích cũng không ra.”

Kỳ Lang cảm thấy rất kỳ lạ: “Tại sao em phán đoán mọi người rất chuẩn còn anh thì không được?”

Tô Niệm Đường mím môi.

--- Bởi vì thân là một nhà tâm lý học, điều tối kỵ nhất là không được nảy sinh bất cứ tình cảm gì với đối phương. Nếu như có tình cảm, như vậy tất cả những gì nhìn thấy khi phân tích đều dựa trên tình cảm cá nhân mà phán đoán, do đó nó sẽ che đậy tất cả mọi chân tướng.

Thế nhưng Tô Niệm Đường lại trả lời anh: “Em cảm thấy không cần đoán anh thế nào, không phải đã thử một lần rồi sao, làm sao lại còn muốn phân tích tiếp đây.”

Cuối cùng, hai vừa nói chuyện vừa đem một bao lớn đồ ăn về nhà. Xe ngừng dưới sân, Kỳ Lang nói: “Em lên đi, anh đi ăn cơm”.

--- Ôi Kỳ Lang trí nhớ thật sự quá siêu việt đi, vẫn còn nhớ kỹ việc Tô Niệm Đường từ chối nấu cơm cho mày hai lần sao?!

Tô Niệm Đường: “...”, tại sao từ trước đến giờ cô không phát hiện Kỳ Lang là con người kiêu ngạo như thế? “Vậy không lẽ một mình em ăn vẹt quay?”, cô giờ giờ túi vẹt quay trong tay.

Kỳ Lang gật đầu.

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt, không bước uống, nhìn Kỳ Lang bằng đôi mắt ngây thơ vô số tội: “Anh Kỳ Lang anh nói thêm câu ‘Nấu cơm cho anh ăn’ lần nữa đi!”

Kỳ Lang đáp lại Tô Niệm Đường bằng cặp mắt khó hiểu, trước đã từ chối không phải sao, sao giờ lại như vậy. Có điều nhìn vào vẻ mặt của Tô Niệm Đường hiện giờ anh cũng phải chịu thua: “Vậy, Đường Đường tối nay em nấu cơm cho anh Kỳ Lang được không?”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Em nói rồi, em sẽ không nấu cơm cho anh Kỳ Lang!”

Kỳ Lang: “...” Vậy cũng bắt anh nói làm gì.

Nhưng ngay sau đó Tô Niệm Đường nở nụ cười nói tiếp: “Được rồi! Huê nhé! Lần trước anh Kỳ Lang từ chối em ba lần, bây giờ em cũng từ chối lại anh ba lần. Hòa. Anh Kỳ Lang lần sau anh đừng nói như vậy, nếu cứ như vậy em sẽ coi đó là thật. Lên lầu đi, em nấu cơm cho anh ăn!”

Cô vui vẻ xuống xe, Kỳ Lang bật cười nhìn bóng lưng của cô, nên cho rằng cô ấu trĩ hay cố chấp đây?

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kỳ Sóc

Ngày hôm sau, hai người đến nhà mẹ Kỳ từ rất sớm, ngay sau đó mẹ Kỳ thần thần bí bí lôi kéo Tô Niệm Đường vào trong bếp, chẳng biết hai người trong đó to nhỏ chuyện gì.

Kỳ Lang ngồi một mình ở ghế sofa đoán xem chừng nào thì thằng em Kỳ Sóc về nhà.

Không lâu sau, có tiếng cửa mở, là Kỳ Sóc, anh ta ôm một cậu bé trai khoảng năm tuổi, theo sau là một cô gái. Ngụm nước vừa vào trong miệng Kỳ Lang xém phun ra ngoài. “Mới mấy ngày mà hai người đã có con luôn rồi sao?”, cô gái chính là người anh đã gặp lần trước ở Cục cảnh sát, Đường Ty Nhã.

Kỳ Sóc nhìn Kỳ Lang bằng ánh mắt thâm sâu khó lường.

Đường Ty Nhã vốn tưởng rằng khi mở cửa sẽ gặp được mẹ Kỳ Sóc, vì vậy cô hiền lành đứng sát bên cạnh anh ta, hi vọng sẽ lưu lại cho bà ấn tượng tốt, ai ngờ cô lại được nhìn thấy người mà cô đã quen biết từ trước, Kỳ Lang. Cô uể oải hướng về Kỳ Lang chào hỏi: “Chào anh!”. Sau đó quay sang đứa trẻ đang nằm trong ngực Kỳ Sóc: “Duệ Duệ, mau chào bác!”

Cậu nhóc mặc chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo thắt chiếc nơ bướm màu đen, không khác nào một tiểu thiếu gia. Cậu bé khá điển trai, cặp mắt long lanh trông như một viên bảo thạch chưa qua mài giũa, lóng lánh ánh sáng. Cậu bi bô: “Chào bác!”

Cậu nhóc cười càng thêm anh tuấn, cực kỳ thông minh lanh lợi.

Mẹ Kỳ và Tô Niệm Đường nghe thấy tiếng động bên ngoài, từ trong bếp nhanh chóng bước ra. Vừa liếc mắt đã trông thấy đứa nhỏ trong lòng của Kỳ Sóc, đáng vẻ của một ông bố nghiêm túc khiến bà bất giác ngẩn người.

Đứa trẻ vừa nhìn thấy Tô Niệm Đường liền cười rạng rỡ, đưa tay đòi bế: “You!”

Tô Niệm Đường đi thẳng đến bên nó, ôm chăm lấy, lại còn hôn lên trán nó một cái.

Kỳ Lang: “Đường Đường, bọn em biết nhau sao?”

Tô Niệm Đường mỉm cười giải thích nhưng giống như là trả lời cho mẹ Kỳ thì đúng hơn: “Di ơi, cô ấy là Đường Ty Nhã là cháu gái của dưỡng, bọn con cũng coi như là chị em. Cậu nhóc này là con của Ty Nhã tên Đường Duệ.”

Đường Duệ rất lễ phép, mở miệng chào lớn: “Con chào bà nội!”

Mẹ Kỳ cứng đờ, nhưng ngay lập tức mỉm cười với cậu bé: “Thật là một đứa bé ngoan!”. Sau đó bà ra hiệu cho Kỳ Sóc đến phòng bà nói chuyện.

Kỳ Sóc vỗ vỗ vai Đường Ty Nhã, ra hiệu cô đừng quá căng thẳng, rồi đi vào cùng với mẹ Kỳ. Đường Ty Nhã đứng chết trân tại chỗ.

Tô Niệm Đường ôm cậu nhóc, ngồi xuống bên cạnh Kỳ Lang: “Em đừng lo quá, chuyện gì đến sẽ đến, suy nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Đường Ty Nhã nhún vai, cũng ngồi xuống bên cạnh Tô Niệm Đường, bế cậu bé về phía mình: “Em không lo lắng, số phận của em với anh ấy còn chưa biết thế nào, làm gì còn thời gian lo lắng đến chuyện mẹ của anh ấy!”

Tô Niệm Đường nghe cô ta trả lời như vậy, chớp chớp mắt, đột nhiên kéo tay Kỳ Lang lại hỏi: “Anh Kỳ Lang, nếu như đi kiên quyết không đồng ý cho hai người bọn họ đến với nhau, anh sẽ đứng về phía A Sóc đúng không?”

Không hiểu sao lại bị điểm mặt gọi tên, Kỳ Lang giật mình, lắc đầu: “Đừng nói mẹ anh có tiếp nhận hay không mà ngay cả anh cũng không muốn nó cưới một người phụ nữ đã ly hôn.”

Đường Ty Nhã thẳng thắn đáp trả: “Em không phải phụ nữ đã ly hôn?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Cô ta chỉ chưa kịp kết hôn đã mang thai mà thôi!”

Kỳ Lang: “Vậy thì mẹ càng không thể tiếp nhận!”

Trong nháy mắt, Đường Ty Nhã ỉu xiu như bông hoa héo: “Thật sự sẽ không chấp nhận sao?”

“Em xem, còn nói là không lo lắng?!” Tô Niệm Đường liếm môi, “Từ khi mới bắt đầu em đã ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, cứ lo lắng mãi không thôi. Bây giờ nghe bọn chị nói đi sẽ không tiếp nhận em, cả người em chán chường thế này ư!”

Đường Ty Nhã trừng mắt nhìn Tô Niệm Đường: “Đừng áp đặt cái suy nghĩ của chị lên người em!”

Đúng lúc này mẹ Kỳ và Kỳ Sóc bước ra, mẹ Kỳ quay trở vào nhà bếp, Kỳ Sóc thừa người ngồi bên cạnh Kỳ Lang, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Tô Niệm Đường chớp mắt, đột nhiên nắm lấy tay Kỳ Lang, sau đó đặt cậu nhóc vào lòng Kỳ Lang rồi nói: “Đi thôi! Chúng ta đưa Đường Duệ xuống lầu ăn kem!”

Trong thang máy, bầu khí đang yên tĩnh đột nhiên Đường Duệ lên tiếng hỏi: “Dì ơi, mẹ không vui sao?”

Tô Niệm Đường néo mũi nó: “Không đâu, Duệ Duệ đừng lo!”

Kỳ Lang liếc nhìn Tô Niệm Đường, nhìn cô đối với thằng nhóc đầy vẻ yêu chiều, bất giác trong lòng anh dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Trong cửa hàng tiện lợi dưới lầu, hiếm khi nào mọi người được chiêm ngưỡng một đôi tuấn nam mỹ nữ lại còn thêm cậu nhóc rất đáng yêu nên không khỏi bàn tán xôn xao. Sau khi mua kem cho Đường Duệ xong, bọn họ tìm một chỗ râm mát ngồi xuống.

Đặt cậu nhóc qua một cái ghế, hai người bắt đầu trò chuyện.

Kỳ Lang hỏi cô: “Em sớm biết Kỳ Sóc sẽ dẫn hai người bọn họ đến đây?”. Anh nhớ ngày hôm qua Đường Duệ nhắc anh là sẽ có rất nhiều người đến chơi.

Tô Niệm Đường gật đầu: “Em cũng chỉ đoán thôi. Ty Nhã nói cô phát hiện người chết ở nghĩa trang, không thể nào ngủ được, liền gọi điện thoại cho em, kể cho em nghe chuyện đã xảy ra. Nó nói rất coi trọng người anh trai của bạn trai nó, nghe nói là một thám tử khá nổi tiếng ở thành phố Bắc. Em nghĩ, thám tử nổi tiếng khắp thành phố chỉ có mình anh Kỳ Lang thôi mà ...”

Kỳ Lang: “...” Nghe những lời tán dương này, ngay chính bản thân Kỳ Lang cũng thấy rất vui.

“Sau đó Ty Nhã lại nói thứ bảy sẽ ra mắt mẹ của bạn trai, em đã đoán được nhất định là ở đây”, Tô Niệm Đường vò vò đầu Đường Duệ: “Duệ Duệ rất hiểu chuyện!”

Đường Duệ gật đầu: “Con sẽ học tập theo dì, sẽ bảo vệ mẹ!”

Tô Niệm Đường có cảm giác thành tựu: “Duệ Duệ rất giỏi!”

Kỳ Lang nhìn đáng vẻ của Tô Niệm Đường lúc này: “Cháu muốn học dì cái gì nè?”

Một lớn một nhỏ mỉm cười thần bí: “Đây là bí mật!”

Cuối cùng hai người mua cho Đường Duệ thêm một túi đồ ăn vặt lớn rồi mới về nhà. Tô Niệm Đường tiếp tục giúp mẹ Kỳ nấu cơm nhưng bà lại đuổi cô ra ngoài bắt phải tiếp khách. Gắn gũi như vậy, vừa nhìn đã hiểu ngay.

Ngoài phòng khách, bốn người lớn và một cậu nhóc im lặng cùng nhau xem Chú cừu vui vẻ và sói xám.

Kỷ Lang cảm thấy lần này về ăn cơm là uất ức nhất. Trên bàn ăn không ai mở miệng nói một lời, mọi người im thin thít chỉ chăm chăm vào món ăn trước mặt mình. Cũng may còn có đĩa nhóc này, nó ngoan ngoãn gấp cho mỗi người một miếng thịt.

Đến mẹ Kỷ trông thấy đĩa nhỏ ngoan ngoãn lễ phép như vậy cũng phải nở nụ cười, bà xoa xoa đầu của Đường Duệ: “Duệ Duệ thích ăn món gì, lần sau tới bà nội nấu cho ăn nhé!”

Đường Duệ cắn cắn chiếc đĩa: “Lần sau con còn có thể đến nhà bà nội ăn cơm không? Món nào bà làm cũng rất ngon”, cái miệng mới bé xíu xiu mà đã ngọt như mía lùi vậy rồi.

“Được chứ tại sao lại không?”, mẹ Kỷ rất vui vẻ, gật đầu, lại gấp cho Đường Duệ thêm mấy miếng thịt. “Chỉ cần Duệ Duệ thích món gì, gọi cho bà nội, bà nội làm cho Duệ Duệ ăn!”

“Cám ơn bà nội!”, Đường Duệ gật đầu, đứng dậy ôm cổ mẹ Kỷ, hôn bà một cái.

Mẹ Kỷ cực kỳ vui sướng, cười lớn: “Duệ Duệ thật ngoan!”. Sau đó bà nảy ra ý kiến: “Nếu như bà nội có một đứa cháu trai ngoan ngoãn như Duệ Duệ là sướng nhất.”. Thật sự tiếc quá đi, nếu cậu bé này mà là con ruột của Kỷ Sóc, bà nhất định hối thúc nó kết hôn ngay lập tức.

Nhưng lúc bà nói câu này lại vô thức quay sang Kỷ Lang và Tô Niệm Đường, Tô Niệm Đường ánh mắt vô tội nhìn về phía Kỷ Lang.

Kỷ Lang: “...” Anh nảy lên dự cảm rất xấu.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Tô Niệm Đường và Đường Ty Nhã dọn dẹp bát đĩa, còn Kỷ Lang bị mẹ Kỷ kéo vào phòng nghe thuyết giáo, tự dưng Kỷ Lang thấy rõ ràng mình bị ‘lạc đạn’.

“A Lang, không phải mẹ nói con, nhưng con cũng lớn rồi, khi nào thì tính cưới Đường Duệ đây?”, mẹ Kỷ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nhìn thấy đứa bé đáng yêu như Duệ Duệ, ham muốn được ôm cháu đích tôn ngày càng mãnh liệt.

Kỷ Lang dở khóc dở cười: “Mẹ, có phải mẹ lầm lẫn không? Con cùng Đường Duệ mà kết hôn gì?”

“Haizza, hai đứa ở cùng ở chung rồi, con không tính chịu trách nhiệm sao?”, mẹ Kỷ nói cực kỳ nghiêm túc: “Mẹ không ngờ con là người như vậy, không lẽ con muốn Đường Duệ cũng giống như cô Ty Nhã kia, chưa kết hôn đã mang thai, rồi sinh con, rồi sau đó muốn kết hôn cũng không ai thèm lấy sao?”. Bà trừng mắt nhìn Kỷ Lang: “Con làm vậy làm sao mẹ đây còn mặt mũi với bạn cũ đây?”

Kỷ Lang: “...”, điều then chốt là anh và Đường Duệ chưa nảy sinh bất cứ chuyện gì, làm sao cô có thể mang thai chứ? “Mẹ! Con và Đường Duệ không có chuyện gì hết, mẹ đừng có suy nghĩ bậy bạ được không?”

Mẹ Kỷ không vui: “Hai anh em các con không bao giờ khiến mẹ đây bớt lo nghĩ. Thành em cũng vậy, lại muốn kết hôn với bà mẹ đơn thân, đây là chuyện không thể được. Mẹ cũng biết cái cô Ty Nhã này được nuông chiều từ bé, để thành em con cưới nó chẳng khác nào phải đi hầu hạ con bé sao?”

Thấy tiêu điểm đã dời sang Kỷ Sóc, Kỷ Lang thở phào nhẹ nhõm nhưng mẹ Kỷ tiếp tục nói: “Mẹ rất thích Đường Duệ, mẹ nói cho con biết nếu Đường Duệ không là con dâu mẹ, con cũng đừng mong gọi mẹ là mẹ nữa.”

Kỷ Lang: “... Mẹ! Coi như con muốn kết hôn nhưng mẹ cũng phải nghĩ đến cảm giác của Đường Duệ chứ, lỡ cô bé không thích thì sao?”

Mẹ Kỷ giống như chỉ mong Kỷ Lang nói ra câu này, bà vỗ vỗ vai anh: “Chuyện này con yên tâm, chỉ cần con đồng ý cưới Đường Duệ mẹ đây nhất định sẽ khiến Đường Duệ đồng ý gả cho con!”

Kỷ Lang: Sao giống như mình bị gài bẫy thế này!

Kỷ Lang đang không biết cách nào để thoát thân, điện thoại di động của anh liên reo vang.

Là Lê Huy, thứ bảy mà cậu ta gọi đến dự cảm là chuyện không tốt chút nào ...

“Sếp! Có chuyện không hay! Đại học Y lại xảy ra án mạng, một nữ sinh nhảy lầu trước mắt mọi người.”

Nhảy lầu, mà lại còn trước mắt mọi người? Kỷ Lang vội vàng cất điện thoại, nhìn mẹ Kỷ: “Mẹ! Có vụ án, con phải đi rồi!”

Mẹ Kỷ hiểu chuyện, gật đầu: “Như vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi ...”

Bên ngoài, trông thấy Kỷ Lang vội vàng rời đi, Tô Niệm Đường tò mò hỏi: “Anh Kỷ Lang, có chuyện gì vậy?”

“Đại học Y có nữ sinh nhảy lầu.”

“Hả!”, Tô Niệm Đường giật mình, sau đó nghiêm túc: “Em đi cùng anh!”. Nói thế nào cô cũng là giảng viên của Đại học Y.

Kỷ Lang gật đầu: “Được! Đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Nữ sinh nhảy lầu

Khi Kỷ Lang và Tô Niệm Đường đến trường học thì trước cổng trường đã dày đặc xe cảnh sát cùng đám đông quần chúng tò mò. Căn bản là xe của Kỷ Lang không thể vào trong, chỉ còn cách đậu bên ngoài rồi cùng Tô Niệm Đường đi bộ vào trường.

Hiện trường phát hiện án mạng là khối nhà chính của Đại học Y, bọn họ còn chưa bước đến đã nhìn thấy một đám học sinh vây kính phía ngoài, còn có cảnh sát đứng đó duy trì an ninh trật tự.

Báo cảnh sát thân phận của mình, Kỷ Lang dẫn Tô Niệm Đường đi vào trong, vừa vặn nhìn thấy Hứa Thiên Lập đang đứng bên cạnh Lê Huy và Tiết Nhạc.

Lê Huy nhìn thấy Kỷ Lang nhanh chóng tiến đến bên cạnh anh: “Sếp! Anh đến rồi, chuyện này cảnh sát cũng đã tiếp nhận.”

Kỷ Lang gật đầu, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía thi thể cách đó không xa.

Nạn nhân là nữ, ngã ngửa trên nền đất, gương mặt trắng bệch, gương mặt trang điểm rất đẹp nhưng đã bị hủy. Có điều dù thế nào chăng nữa cô gái nhìn qua cũng rất xinh xắn. Khóe môi của cô có một dòng máu tươi chảy ra, vũng máu trên đầu không ngừng tuôn chảy. Nạn nhân mặc chiếc đầm trắng, chân không mang giày, mái tóc xoăn rối tung trên nền đất. Điều làm cho Kỷ Lang cảm thấy kỳ lạ nhất là khóe miệng nạn nhân có vẻ như đang cười. Là anh nhìn lầm sao?

“Thân phận người chết?”, Kỷ Lang hỏi dò.

Lê Huy vội vàng trả lời: “Nạn nhân là Hàn Mộng Vân, 21 tuổi, là sinh viên khoa biểu diễn trường Đại học Y, mùa hè sang năm là tốt nghiệp. Đây là do em dò hỏi bạn học ở xung quanh đây. Còn về tình hình gia đình em đang chuẩn bị hỏi thêm thì bị tên Hứa Thiên Lập cản đường, ý hấn không muốn chúng ta xen vào.”

Kỷ Lang xua tay hỏi: “Đăng Phi chưa tới sao?”

“Hình như chưa ... À! Đến rồi kia!”, Lê Huy chỉ vào phía sau Kỷ Lang, “Chị Phi đến rồi.”

Kỷ Lang xoay người, quả nhiên nhìn thấy Đăng Phi bước đi uyển chuyển trên đôi giày cao gót, rất nữ tính. Ngang qua người Kỷ Lang, cô ta gật đầu thay lời chào, liếc mắt nhìn thi thể, thờ dãi: “Hiếm có thời gian nghỉ ngơi, vậy mà vẫn có án mạng xảy ra!”

Hứa Thiên Lập thấy Đăng Phi liền vội vã chạy lại: “Chị Phi, tình hình người chết, giao cả cho chị!”

Kỷ Lang kinh ngạc nhú mày, cái tên Hứa Thiên Lập bình thường rất kiêu ngạo, cư nhiên lại gọi ‘Chị Phi’, có chuyện gì xảy ra mà anh không biết sao?

Đăng Phi nhận lấy chiếc găng tay của trợ lý đưa tới, cô ta bắt đầu kiểm tra tình trạng thi thể.

“Nạn nhân là nữ, khoảng chừng hai mươi tuổi. Theo bước đầu quan sát, tứ chi và phần sọ bị vỡ nát, nội tạng tổn thương nặng. Đây là tình trạng điển hình của người ngã chết.” Đăng Phi vừa nói vừa cúi xuống ngửi mùi trên cơ thể, nói tiếp: “Nạn nhân xuất huyết dưới da, không uống rượu hay các loại thức uống khác. Từ lượng máu ở hiện trường có thể phán đoán thời điểm ngã lầu cách đây không lâu.”

Đang chuẩn bị di chuyển thi thể, Đăng Phi liền phát hiện trên tay nạn nhân nắm chặt vật gì đó, gỡ mãi không ra, cô khẽ cau mày: “Trong tay nạn nhân có một vật, hiện tại không thể lấy ra được, phải mang về dùng y cụ chuyên khoa.”

Nói xong cô ta đứng lên, cời bao tay rồi ném cho trợ lý: “Mang thi thể về phòng xét nghiệm để tôi kiểm tra chi tiết. Phần còn lại giao cho mọi người.”

Hứa Thiên Lập vội vàng gật đầu: “Chị Phi yên tâm, tôi nhất định nhanh chóng phá án.”

Đăng Phi liếc mắt, không thèm để ý đến anh ta, đi thẳng về phía Kỷ Lang và Tô Niệm Đường: “Thăm từ Kỷ, không biết anh nghĩ sao?”, nhưng khi cô ta hỏi câu này ánh mắt lại nhìn vào Tô Niệm Đường.

Tô Niệm Đường lúc này lại đang nhìn vào thi thể nên không chú ý đến câu hỏi của Đăng Phi.

Kỷ Lang ngược đầu nhìn tòa nhà cao sáu tầng hỏi: “Từ tình hình của thi thể, cô có thể đoán ra nạn nhân rơi từ lầu mấy không?”

Đăng Phi suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Nạn nhân mềm oặt, toàn bộ xương gãy nát vụn chẳng khác nào một bao cát. Tính toán độ cao và lực rơi, ắt hẳn là tầng cao nhất!”

Hứa Thiên Lập lại cười ha hả: “Chuyện này mà còn phải hỏi, tôi đã cho người lên tầng cao nhất kiểm tra!”, Hứa Thiên Lập phảng phất như thắng trận, lời nói vừa dứt, thì có hai cảnh viên dẫn theo một người bước xuống.

Là Cố Minh Sinh.

Kỷ Lang nhìn về phía Tô Niệm Đường, Tô Niệm Đường cũng vừa vặn trông thấy, sắc mặt khẽ biến, Kỷ Lang còn chưa kịp nói lời nào, Tô Niệm Đường đã nhảy vọt tới: “Xảy ra chuyện gì?”, cô lên tiếng hỏi.

Cố Minh Sinh hai tay đứt túi quần, nói giọng khinh thường: “Tôi đang đứng trên sân thượng tắm nắng, chả hiểu tại sao mấy tên cảnh sát này lại xông đến nói tôi là hung thủ. Ôi trời!”

Tô Niệm Đường cau mày nhìn Cố Minh Sinh: “Hôm nay là thứ bảy cậu ở sân thượng hưởng thụ cái quái quỷ gì chứ. Không phải hôm nay phải đến bệnh viện sao?”. Về mặt cùng động tác của hắn đã tố cáo hắn đang nói dối.

Hứa Thiên Lập cùng Kỷ Lang cũng bước tới nghe những lời Cố Minh Sinh biện giải, Hứa Thiên Lập chỉ hừ một tiếng: “Không cần nói nhiều, hung thủ chắc chắn là cậu. Người chết ngã ngửa từ trên cao xuống mặt đất là đã không bình thường. Vốn dĩ té lâu là thân thể úp sấp trên nền đất. Nhất định là cậu quăng nạn nhân xuống đất. Thời điểm nạn nhân ngã lâu chỉ có cậu tại hiện trường!”

“Này anh vui lòng nói chuyện chú ý một chút. Cô gái kia nhảy xuống, tôi mới vừa bước lên. Làm sao tôi có thể giết được cô ta?”, Cố Minh Sinh nheo mắt nhìn thẳng vào Hứa Thiên Lập: “Tôi nói rồi, tôi không giết người.”

Kỷ Lang nhú mày: “Ngày hôm nay là thứ bảy, tại sao anh lại xuất hiện ở sân thượng trong trường?”

Cố Minh Sinh hừ nhẹ: “Không phải nói nhiều, tôi đến tắm nắng”. Cậu ta ngừng một chút rồi lại quay sang Kỷ Lang: “Tôi nghe nói thám tử Kỷ phá án như thần, bây giờ có một người đang bị hàm oan là tôi đây, không biết có thể nhờ thám tử giúp tôi điều tra cho rõ ràng xem cuối cùng cô gái đó là chết thế nào?”, anh ta nhìn thẳng vào Kỷ Lang, trong lời nói của anh ta còn mang theo hàm ý khiêu khích.

Kỷ Lang bật cười: “Tôi chưa bao giờ tiếp nhận ủy thác của oắt con. Cậu trước tiên thu lại hành vi ấu trĩ của mình. Nếu trong sạch vậy tốt nhất khai rõ sự thật, tôi tin rằng với năng lực của cảnh sát Hứa sẽ không khiến cậu bị hàm oan.”

Hứa Thiên Lập nghe thấy Kỷ Lang tâng bốc mình, gật đầu tán thành: “Đúng! Tôi sẽ không hàm oan cậu ... Vân Vân cậu ta chính là hung thủ!”

“Tôi không còn gì để giải thích.”, Cố Minh Sinh nghiêng đầu, “Hơn nữa, làm sao tôi lại có thể ôm được cô gái kia!”, nói ra câu này gương mặt tỏ rõ vẻ chán ghét.

Tô Niệm Đường bình tĩnh lại, ngừng một chút rồi nói: “Cảnh sát Hứa, tôi có thể chứng minh cậu ấy vô tội.”

Cố Minh Sinh trừng mắt nhìn Tô Niệm Đường: “Lão bà bà, tôi cảnh cáo cô, không được phép nói.”

Tô Niệm Đường đập anh ta một cái, sau đó bỏ qua lời cảnh cáo của Cố Minh Sinh: “Cậu ta bị bệnh tim bẩm sinh, nên không thể ôm được người chết!”

Cố Minh Sinh bất mãn: “Cô ... cô ...”

Tô Niệm Đường cau mày: “Im miệng cho tôi, không hiểu tình hình hiện tại của cậu thế nào sao? Cậu bị tình nghi là kẻ giết người lại cứ lon ton như thế, tôi mặc kệ cậu.”

Cố Minh Sinh đành ngoan ngoãn im miệng, nhưng vẫn rất khó chịu, xoay đầu một cái.

“Có bệnh tim thì không thể là hung thủ sao? Có thể cậu ta thừa dịp người chết không chú ý, đẩy cô gái xuống”, Hứa Thiên Lập nói, “Dù gì đi chăng nữa, cứ giải cậu ta về thẩm vấn.”

“Tôi không giết người, bắng có gì lại giải tôi đi?”. Cố Minh Sinh kích động, thở hổn hển, nhịp tim càng thêm nhanh và gấp.

Tô Niệm Đường vội vã chạy lại vỗ vai anh ta: “Cậu không nên tức giận, chỉ là đưa đến Cục Cảnh sát lấy lời khai. Tôi tin cậu không phải là hung thủ. Ngoan.” Câu nói của Tô Niệm Đường như có một ma lực khiến người khác an tâm tin tưởng. Cô nhẹ nhàng nói tiếp: “Tin tôi, tôi sẽ chứng minh cậu vô tội, đừng kích động!”

Cố Minh Sinh đành phải hòa hoãn: “Nề mặt cô tôi mới đi với bọn họ!”

“Ừ!”, Tô Niệm Đường gật đầu, “Đến Cục cảnh sát phải phối hợp thật tốt, biết chuyện gì thì cứ khai hết ra!”

“Uhm!”

Hai cảnh viên bước tới giải Cố Minh Sinh đi, Cố Minh Sinh nghiêng người né, tránh sự đụng chạm của bọn họ: “Tôi tự đi!”. Nói xong, anh ta nhanh chân tiến về phía trước, bạn bè xung quanh bàn tán xôn xao.

Trong nấy thanh âm lủi rủ đó, Kỷ Lang nghe kỹ, có nam sinh thì cười trên sự đau khổ của người khác, nữ sinh thì tỏ vẻ không đồng ý vì dù sao lời của

Cố Minh Sinh cũng có trọng lượng trong trường. Xem ra nam thần Cố Minh Sinh và hoa khôi Phạm Vân số phận thực sự đen đủi.

Hứa Thiên Lập xoay người nhìn Tô Niệm Đường: “Này, cô là ai, dựa vào điều gì đảm bảo cậu ta vô tội? Cũng không biết chừng cô là đồng phạm!?”

Tô Niệm Đường: “...”

Khóe miệng Kỷ Lang nhếch lên: “Cả ngày hôm nay cô ấy ở với tôi.”

Hứa Thiên Lập nhún vai: “Được rồi! Tôi chỉ tùy tiện nói một câu thôi, dù sao không được bỏ qua bất kỳ manh mối nào.”

“Đội trưởng!”, một cảnh viên mang theo một chiếc túi plastic được niêm phong, “Đây là chiếc giày chúng tôi tìm được ở sân thượng, ắt hẳn là của nạn nhân.”

“Đưa về cho chị Phi xét nghiệm!”

“Vâng!”

Hứa Thiên Lập xoay người: “Thám tử Kỷ, tôi phải về thẩm vấn phạm nhân, vụ này tốt nhất cứ giao cho cảnh sát chúng tôi!”

Kỷ Lang vỗ vỗ vai Hứa Thiên Lập: “Anh cũng vừa nghe ‘Kẻ tình nghi’ nói cậu ta không phải là hung thủ, nhờ Sở Sự Vụ trả lại trong sạch cho cậu ta.”

Hứa Thiên Lập: “...”

Hứa Thiên Lập đi rồi, chỉ còn vài cảnh viên ở lại thu thập hiện trường, sơ tán sinh viên. Kỷ Lang nhìn Lê Huy và Tiết Nhạc: “Tại sao hai người lại ở Đại học Y, còn trùng hợp chứng kiến vụ án mạng?”

Tiết Nhạc cười nói: “Hôm nay khoa Tin của Đại học Y có cuộc tranh tài nên em và Lê Huy đến đây xem, ai ngờ ...”

Chẳng trách hôm nay lại có nhiều người như vậy, Kỷ Lang nhìn bọn họ: “Vậy chắc tôi phải nói các cậu giống Conan ghê, đi đến đâu là án mạng ở đó!”

Tiết Nhạc gãi gãi đầu: “Đây mới là lần đầu tiên, không thể quy tội như vậy được, phải trùng hợp thêm mấy lần nữa cơ!”

Kỷ Lang: “... Cậu còn muốn thêm mấy lần nữa?”. Sau đó, Kỷ Lang nghiêm túc nói: “Đùa vậy thôi! Các cậu mau chóng đi điều tra gia đình của nạn nhân cùng với những bạn bè khác đi!”

Tiết Nhạc: “Được! Bọn em đi ngay đây!”

Kỷ Lang lại nhìn Tô Niệm Đường, phát hiện cô vẫn đứng bên cạnh nhìn bên phía pháp y xử lý thi thể. Anh đi lại bên cạnh cô, vỗ vỗ vai: “Đừng nghĩ quá nhiều, nếu em tin cậu ta, chúng ta mau chóng tìm chứng cứ chứng minh cậu ta không phải là hung thủ.”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Cám ơn anh, anh Kỷ Lang!”

Kỷ Lang từ từ nói: “Từ bao giờ lại học cách khách sáo như vậy? Nào mau đi, lên sân thượng xem có phát hiện gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cố Minh Sinh

Tầng thượng của Đại học Y là một nơi khá sạch sẽ, ánh nắng mặt trời chiếu rọi, giống như Cố Minh Sinh đã nói, ở đây tắm nắng thì thật là tuyệt vời. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết phải là khi tiết trời vào đông.

Khi Kỷ Lang và Tô Niệm Đường đến đây, đầu tiên Kỷ Lang đi một vòng quan sát, cuối cùng đứng tại vị trí nạn nhân nhảy lầu. Tô Niệm Đường đi theo sau Kỷ Lang cũng dừng lại: “Anh Kỷ Lang, có phát hiện gì sao?”

“Có thể nạn nhân ngã xuống từ vị trí này, nhưng trên chân nạn nhân lại không mang giày. Trước khi chết, tại sao nạn nhân còn nghĩ đến phải tháo giày rồi nhảy lầu?”, Kỷ Lang ngồi chồm hổm xuống, cẩn thận quan sát dấu vết trên lan can bảo vệ, vẫn chưa nghĩ ra được lý do.

Tô Niệm Đường đứng bên cạnh anh không nói lời nào, rơi vào trầm mặc.

Kỷ Lang sờ sờ cằm, đứng lên, anh cúi giày, sau đó thân thể hơi nhào ra phía trước, dáng vẻ như sắp ngã xuống. Tô Niệm Đường nắm tay Kỷ Lang kéo lại: “Anh làm gì vậy?”

Kỷ Lang lùi về sau một bước, đi lại giày, nhìn về mặt lo lắng của Đường Đường anh khẽ cười: “Đừng lo, anh chỉ làm thí nghiệm thôi, nghĩ mãi không ra.”

Tô Niệm Đường tức giận lườm anh một cái: “Em cứ nghĩ anh bị ngã, rồi khi cảnh sát tới lại chỉ tội em là hung thủ.”

Kỷ Lang cười ha hả, đưa tay vò vò đầu Tô Niệm Đường: “Trong não em không biết chứa cái gì nữa!”

Tô Niệm Đường kéo tay Kỷ Lang ra: “Anh kết luận được gì chưa?”

Kỷ Lang thu lại nụ cười chỉ vào lan can bảo hộ nói: “Lan can chỉ cao ngang tầm chân của anh. Một người đứng ở đây nếu không chú ý sẽ rất dễ bị té. Vì vậy căn bản Cố Minh Sinh không cần phải chạy đến đây nạn nhân xuống.”

Tô Niệm Đường: “... Anh Kỷ Lang, chúng ta đến là tìm chứng cứ giúp cậu ta lấy lại trong sạch, không phải định tội cho cậu ta.”

Ai ngờ, Kỷ Lang nghiêm túc nói: “Thân là một trinh sát hình sự kiêu kỳ nhất là xử trí công việc theo cảm tính. Chúng ta không chỉ vì có quen biết với người này hoặc người kia là thân nhân của mình liền một mực cho rằng họ vô tội. Mọi việc cần phải nói đến chứng cứ, nhìn tình hình trước mắt, Cố Minh Sinh chính là người bị tình nghi cao nhất.”

Tô Niệm Đường ngẩng đầu nhìn vào mắt Kỷ Lang khẽ cười: “Nhưng anh Kỷ Lang ... Em không nhìn nhầm. Chỉ cần là em đã nhận định đúng thì sẽ nhất quyết đến cùng. Em tin tưởng tuyệt đối cậu ta không phải là hung thủ. Nếu ... nếu một ngày kẻ tình nghi trong vụ án là Kỷ Sóc em nghĩ chắc chắn anh Kỷ Lang cũng sẽ tin Kỷ Sóc không phải là hung thủ ... giống như em bây giờ.”

Kỷ Lang cứng họng, Đường Đường nói đúng, chắc chắn là có chuyện như vậy. Anh cũng rõ ràng chuyện này, chỉ là anh không thích nhìn thấy cô vô điều kiện đi tin một người như vậy, cảm giác rất khó diễn tả. “Nạn nhân ngã lầu này có chút kỳ lạ. Mặc kệ là tự sát hay mưu sát, có một điểm đáng ngờ mà vẫn chưa giải thích được.”

Có điểm đáng ngờ tức là Cố Minh Sinh vẫn còn khả năng được cứu, Tô Niệm Đường liền vội vàng hỏi: “Là nghi điểm gì?”

“Giày của nạn nhân!”, Kỷ Lang đáp lời, “Nếu như là nạn nhân tự sát, vậy tại sao lại cởi giày rồi mới nhảy lầu? Nếu là bị mưu sát tại sao hung thủ lại cởi giày cho nạn nhân rồi mới đẩy hoặc ném cô ta xuống dưới?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Đúng, nếu đã muốn tự sát, tại sao còn thời gian và tâm trí đem cởi giày ra rồi mới nhảy lầu?”, vẫn chưa có mỗi nghi ngờ khác, Tô Niệm Đường vẫn một lòng một dạ tin nhận cô gái này chết là do tự sát.

Kỷ Lang bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Đường Đường, anh đến Cục cảnh sát xem qua kết quả nghiệm thi và khẩu cung, em muốn về nhà trước không?”

Tô Niệm Đường ngay lập tức lắc đầu, ôm lấy cánh tay Kỷ Lang: “Em không muốn. Anh Kỷ Lang, em muốn đi cùng anh đến Cục Cảnh sát, em không yên lòng với Cố Minh Sinh. Tính tình cậu ta ngang bướng, lại có bệnh, lỡ gây chuyện, không ai có thể khuyên được!”

Nhìn vào người con gái dựa vào mình, gương mặt trắng hồng ngẩng lên nhìn anh, về mặt đầy lo lắng, Kỷ Lang tự dung cảm thấy khó chịu: “Ai cũng không khuyên được, vậy em đến có tác dụng gì sao?”. Anh biết cô lo lắng cho tên Cố Minh Sinh đó, nhưng mấu chốt nằm ở chỗ tất cả các chứng cứ đều chỉ tội Cố Minh Sinh, anh cũng chỉ còn cách dựa vào Cố Minh Sinh mà hành động.

Tô Niệm Đường: “Ít ra em có thể động viên được cậu ta!”

“Đi thôi!”, Kỷ Lang bất lực, lắc đầu một cái, trong lòng vẫn còn khó chịu, đưa Tô Niệm Đường xuống lầu.

Khi đi xuống, một nữ sinh từ phía sau bọn họ vượt lên, đụng mạnh vào cánh tay Tô Niệm Đường. Cô ta chỉ cúi đầu nói xin lỗi rồi lại vội vàng chạy xuống.

Tô Niệm Đường xoa xoa cánh tay bị đau: “Chuyện gì mà gấp gáp như vậy?”

Kỷ Lang lấy tay đặt lên bả vai, nhẹ nhàng xoa bóp cho cô: “Không sao chứ?”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Em không sao! Chúng ta đi thôi.”

Tô Niệm Đường nói không sai, Cố Minh Sinh quả là khó chơi. Từ lúc bị giải đến Cục cảnh sát cho đến giờ vẫn không chịu hé môi. Trên đường đến đây anh ta yêu cầu được gọi điện thoại. Không lâu sau, cấp trên gọi điện thoại cho Hứa Thiên Lập. Theo chỉ thị của cấp trên, không có chứng cứ rõ ràng chỉ tội Cố Minh Sinh là hung thủ thì không được phép bắt người, yêu cầu đội hình sự lập tức thả Cố Minh Sinh.

Hứa Thiên Lập đoán không ra thân phận của Cố Minh Sinh rốt cục là thế nào mà chỉ cần một cú điện thoại, mà đích thân thư ký thị trường tự mình gọi điện thoại đến Cục Trưởng yêu cầu thả người.

Thế nhưng hung thủ của vụ án này rõ ràng là đang ở trước mắt. Thân là một cảnh sát gương mẫu, chính trực, anh ta làm sao có thể thả hung thủ đây? Vì vậy, Hứa Thiên Lập cố tình bỏ qua mệnh lệnh cấp trên, cứ ra lệnh người trong đội thẩm vấn Cố Minh Sinh trước, cần phải buộc Cố Minh Sinh nhận tội.

Ở trong không gian thẩm vấn nhỏ hẹp một lúc lâu, Cố Minh Sinh bắt đầu khó chịu, bên tai cứ nghe mấy cảnh sát lập đi lập lại một vấn đề, tâm tình anh ta càng ngày thêm buồn bực.

Ngay cả người dự thính là Hứa Thiên Lập cũng thiếu kiên nhẫn: “Tại sao cậu không nhận tội? Chúng tôi đã điều tra ra bởi vì nạn nhân đã nhiều lần theo đuổi cậu khiến cậu mất kiên nhẫn. Cậu nói hôm nay trên sân thượng tắm nắng. Nạn nhân mặc trang phục xinh đẹp tỏ tình với cậu, khiến cậu càng thêm chán ghét, vì vậy cậu đẩy nạn nhân từ trên cao xuống có đúng không?”

Cố Minh Sinh: “... Phân tích rất logic, để lần sau mấy cô gái khác tỏ tình với tôi tôi sẽ cân nhắc phương thức của anh để giải quyết.”

Hứa Thiên Lập: “...”, anh ta đập mạnh tay lên bàn, “Tôi nói cho cậu biết, đừng tưởng có người chống lưng thì muốn làm gì thì làm. Đất nước có pháp luật, cậu đừng hòng trốn thoát.”

Cố Minh Sinh bị tiếng đập bàn làm cho giật mình, anh ta lấy tay xoa lỗ tai: “Xem ra anh đã nhận được mệnh lệnh, không biết đến khi nào thì thả tôi ra?”

Thái độ của Cố Minh Sinh khiến Hứa Thiên Lập tức giận, anh ta sấn tới túm lấy cổ áo của Cố Minh Sinh: “Có hậu thuẫn nên muốn làm gì thì làm đúng không? Tôi cho cậu biết, tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cứ buộc tội cậu, đưa cậu ra trước ánh sáng pháp luật.”

Cố Minh Sinh đứng lên, đặt ngón tay thon dài trắng nõn lên bàn tay của Hứa Thiên Lập đang bám trên cổ áo của mình, môi nở nụ cười thâm sâu: “Đúng, tôi có hậu thuẫn, nhưng từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ muốn làm gì thì làm. Anh mau buông tay ...”. Lời nói lạnh lùng không hề phù hợp với nụ cười trên môi của Cố Minh Sinh, sắc mặt của anh ta càng ngày càng trắng bệch.

“Tôi mặc kệ cậu ...”, Hứa Thiên Lập còn chưa nói dứt lời, cửa phòng thẩm vấn mở tung, là Cục Trưởng.

Bên cạnh Cục Trưởng là một người đàn ông một thân tây trang xa lạ, trên tay còn mang theo một tập công văn, phía sau họ là Kỳ Lang và Tô Niệm Đường.

Người đàn ông trong bộ âu phục trông thấy cảnh tượng này, gương mặt biến sắc: “Anh đang làm gì vậy? Mau buông tay ra!”. Vừa nói, anh ta vừa nhanh chân đi vào, trừng mắt nhìn Hứa Thiên Lập, vẻ mặt muốn anh tươi nuốt sống Hứa Thiên Lập. Người đàn ông đỡ Cố Minh Sinh, vuốt dọc sống lưng giúp nhịp thở Cố Minh Sinh bình ổn trở lại, nhưng gương mặt anh ta vẫn nhợt nhạt như tờ giấy, thở hổn hển.

Tô Niệm Đường xông tới: “Không được! Như vậy không được! Mau đưa cậu ta ra ngoài, không gian quá chật hẹp, cậu ta không thở được!”

Nghe thấy giọng nói của Tô Niệm Đường, Cố Minh Sinh hé mắt nhìn cô, xì một tiếng: “Làm sao bây giờ mới đến?”

Tô Niệm Đường trừng mắt nhìn Cố Minh Sinh: “Câm miệng cho tôi!”, sau đó cô nắm cánh tay còn lại của Cố Minh Sinh đỡ anh ta ra ngoài.

“Cục Trưởng! Người này là ...?”, Hứa Thiên Lập lúc này mới lấy lại tinh thần.

Kỳ Lang neoh mắt nhìn người đàn ông trong bộ âu phục vừa gặp qua ở cổng Cục Cảnh sát, anh đoán người này nhất định là một chính khách.

“Đây là thư ký thị trường. Cậu bắt ai không bắt, lại đi bắt cháu ruột của thị trường”, Cục Trưởng hừ lạnh, “Đã nói với cậu thả người, tại sao lại còn mang cậu ta đến đây? Lại còn động tay động chân?”

“Nhưng thưa Cục Trưởng, cậu ta có thể là hung thủ. Tất cả các chứng cứ đều chia sẻ về cậu ta, làm sao tôi có thể thả người được chứ?”, Hứa Thiên Lập biện minh.

“Cậu cũng đã nói là có thể, vậy cũng có thể là không phải. Không có chứng cứ xác thực, cậu không được bắt người”. Cục Trưởng phất tay áo, xoay người rời đi.

Kỳ Lang vỗ vai Hứa Thiên Lập: “Chà chà, Đội trưởng Hứa, làm cảnh sát thì phải mắt nhắm mắt mở. Cấp trên nói cái gì, thì làm cái đó, mới là chuyện tốt.” Kỳ thực, đây cũng là nguyên nhân tại sao Kỳ Lang không hề muốn làm cảnh sát.

Làm cảnh sát không tránh khỏi những tình huống như hiện tại. Nếu là anh, anh cũng sẽ hành động giống Hứa Thiên Lập, sống chết cũng không buông, nhưng như vậy đôi khi còn liên lụy đến người nhà. Vì vậy làm thám tử, được tự do, không bị quản thúc.

“Tôi làm gì sai sao?”, Hứa Thiên Lập có cảm giác Cục Trưởng bây giờ đối với mình ‘chỉ tiếc mài sắt không nên kim’, anh ta liếc nhìn Kỳ Lang: “Thân là một cảnh sát hình sự, bắt nghi phạm, thẩm vấn nghi phạm cũng có lỗi sao?”

Hứa Thiên Lập không xấu, là người chính trực, có những lúc nói chuyện cũng không suy nghĩ, nghĩ gì nói nấy, lại còn tự cao. Thật đúng là ‘kỳ hoa’ trong Cục cảnh sát. Tuy nhiên, Kỳ Lang vẫn hâm mộ anh ta ở điểm này, hiếm thấy bây giờ còn người như vậy, cố gắng ngày sau đừng thay đổi tâm tính là tốt nhất.

Kỳ Lang lại gật đầu: “Không sai! Chỉ là bắt sai người mà thôi!”. Nghi phạm là người bình thường thì thư ký thị trường xen vào làm gì cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tiến triển

“Bây giờ thả người, ngay lập tức thả người”, thư ký thị trưởng nói với Hứa Thiên Lập rõ ràng từng chữ: “Nếu tôi không đến kịp thời, Minh Sinh suýt chút nữa là mất mạng.”

Cục Trưởng vội vã giải thích: “Vâng vâng vâng, hiện tại chúng tôi vẫn chưa có chứng cứ xác thực, sẽ lập tức thả Cố thiếu gia.”

Cố Minh Sinh đã phần nào dịu con phần nộ, vịn vào Tô Niệm Đường đứng đây: “Các người cũng không thể nào tìm ra được chứng cứ gì hết bởi vốn dĩ tôi không giết người.”

Cốc! Cốc! Cốc ... Tiếng gõ cửa, là Đặng Phi, vừa vào thấy quá nhiều người tụ tập ở đây cô nhủ mảy: “Đồ vật trong tay nạn nhân đã được lấy ra, là một cái cúc áo, tuy nhiên vì nằm trong tay nạn nhân quá lâu nên không điều tra được gì ...”, lời nói đột ngột ngừng lại, bởi cô ta chú ý đến áo khoác của Cố Minh Sinh.

Đặng Phi liền nhanh chóng đưa vật chứng so sánh với y phục trên người Cố Minh Sinh, sau đó xoay người nhún vai: “Xem ra không cần tìm nữa, chủ nhân cúc áo đang ở ngay đây!”

Cố Minh Sinh: “...” Thật sự mất mặt quá đi.

Hứa Thiên Lập cười lớn: “Vậy bây giờ chứng cứ quan trọng nhất đã được tìm ra, cậu còn điều gì muốn nói không? Trước khi đẩy nạn nhân, hai người đã xảy ra tranh chấp, nạn nhân cố gắng túm lấy áo của cậu, nhưng vẫn bị rơi xuống.”

“Tôi không giết cô gái đó!”, Cố Minh Sinh cau mày: “Ngay cả cái cúc áo này đây, có quý mới biết tại sao nó lại ở trong ta cô ta. Tôi nghĩ có thể do cô ta quá yêu tôi, sau đó trong lúc vô tình nhặt được chiếc cúc áo của tôi, ngay cả khi chết cũng không muốn rời xa.”

Tô Niệm Đường bộp mạnh lên đầu anh ta một cái: “Cậu đứng đắn một chút cho tôi, cẩn thận nghĩ lại xem trước đó cậu có gặp qua nạn nhân không?”

Cố Minh Sinh vò vò đầu: “Cô biết trí nhớ của tôi không nhất quán mà, người không liên quan đến tôi tôi nhớ nhiều để làm gì?”

Trông thấy Cố Minh Sinh không hề tức giận với hành động vừa rồi của Tô Niệm Đường, lại còn tỏ vẻ làm nũng với cô, người đàn ông trong bộ âu phục nhìn chăm chăm về phía Tô Niệm Đường.

“Như vậy là cậu không phối hợp rồi, muốn bị giam ở đây sao?”, Kỷ Lang chú ý đến ánh mắt của người đàn ông kia, liền nhanh chóng kéo Tô Niệm Đường về phía mình.

“Coi như có điều tra được cúc áo là của Minh Sinh, nhưng điều đó không chứng minh cậu ta hung thủ. Cũng có thể giống như Minh Sinh đã nói, cô gái kia quá yêu Minh Sinh không chừng”, người đàn ông trong bộ âu phục nghiêm túc nói, “Nói chung, Minh Sinh không thể ở đây lâu được, cậu ta lúc nào cũng có thể phát bệnh. Hiện tại, lập tức thả người.”

“Được! Được! ...”, Cục Trưởng gật đầu: “Cố ...”

Lời nói còn chưa dứt đã bị Hứa Thiên Lập chen ngang: “Không thể thả, cậu ta chính là hung thủ, chứng cứ cũng đã có, tại sao nói thả người là thả người?”

“Này anh cảnh sát, anh tận mắt chứng kiến Minh Sinh giết người?”, người đàn ông trong bộ âu phục chất vấn Hứa Thiên Lập, “Chỉ có một cái cúc áo, ngay cả chứng cứ trực tiếp buộc tội giết người anh cũng không có mà dám vỗ đoán Minh Sinh là hung thủ?”, hiện tại ông ta rất hoài nghi năng lực làm việc của Hứa Thiên Lập.

“Giết ...”

Hứa Thiên Lập còn muốn nói gì đó nhưng Cục Trưởng đã lên tiếng khiển trách: “Cậu ra ngoài đi, vụ này giao cho thám tử Kỷ.”

Kỷ Lang: “...”, tự nhiên anh không muốn nhận vụ án này, làm sao bây giờ?

Người đàn ông trong bộ âu phục nghe Cục Trưởng nhắc đến tên thám tử Kỷ, ông ta liền quay đầu nhìn về phía Kỷ Lang: “Đây chính là thám tử Kỷ Lang nổi tiếng nhất thành phố Bắc đây sao? Đã từng phá được vụ án 531?”

Vụ án 531 là vụ án cách đây mấy năm, chỉ cần một vụ này cũng đã khiến tên tuổi Kỷ Lang nổi danh như cồn.

Kỷ Lang khẽ gật đầu: “Đại danh ‘Nổi tiếng nhất’ tôi đây không dám nhận.”

“Thám tử Kỷ chắc chắn sẽ giúp Minh Sinh thoát khỏi hiểm nguy?”

Kỷ Lang nhìn về Cố Minh Sinh đang đứng bên cạnh: “Nếu như cậu ấy không giết người, tôi có thể trả lại sự trong sạch cho cậu ấy.”

Tô Niệm Đường đứng bên cạnh gật đầu, cô tin Cố Minh Sinh, lại càng tin năng lực của Kỷ Lang hơn gấp bội.

Ai ngờ Cố Minh Sinh lại không đồng ý: “Tôi không muốn anh ta giúp tôi.” Đứng trên phương diện là tình địch mà nói, điều này quả là một sự sỉ nhục.

“Được rồi Minh Sinh, tôi đưa cậu về để bác Cố tiến hành kiểm tra cho cậu, sức khỏe của cậu là quan trọng nhất!”, người đàn ông trong bộ âu phục vỗ vỗ vai Cố Minh Sinh, cảnh cáo anh ta không được nói thêm, sau đó quay sang Kỷ Lang ra hiệu: “Vậy thì phiền thám tử Kỷ!”

Cuối cùng ông ta đưa đại thiếu gia Cố Minh Sinh rời đi, Cục Trưởng thở phào nhẹ nhõm: “Kỷ Lang, lần này lại phiền đến cậu.”

Kỷ Lang cười cười: “Cục Trưởng không phải qua tay tôi kết quả sẽ khác, nếu cậu ta thật sự là hung thủ tôi chắc chắn cũng không tha!”

Cục Trưởng ngao ngán thở dài, rồi trừng mắt nhìn Hứa Thiên Lập: “Cậu theo tôi vào văn phòng.”

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Kỷ Lang nhìn về phía Đặng Phi vẫn đứng đó xem trò vui: “Nói về kết quả nghiệm thi đi.”

“Thời gian tử vong của nạn nhân cũng chính là lúc bị ngã lầu. Trên cơ thể nạn nhân không tìm thấy bất cứ thành phần gây mê. Nếu như nạn nhân bị ngã trong trường hợp hoàn toàn tỉnh táo, vậy trên người nạn nhân chắc chắn phải có dấu vết gãy dựa, nhưng điểm này tôi không tìm thấy. Nếu bị đẩy xuống, như vậy hung thủ là người nạn nhân không hề đề phòng mới có thể làm được.”

Như vậy, vấn đề ở đây Cố Minh Sinh rõ ràng là người mà nạn nhân không hề đề phòng sao?

“Tình hình gia đình nạn nhân em đã điều tra xong”, buổi chiều sau khi Kỷ Lang cùng Tô Niệm Đường về Sở Sự Vụ, Lê Huy và Tiết Nhạc đã vây quanh báo cáo.

“Sếp! Bối cảnh của Cố Minh Sinh em cũng đã điều tra ra”, Tiết Nhạc nói hòa theo.

Bọn họ ngồi xuống phòng họp. Trong phòng nghỉ, Tô Niệm Đường cũng pha một ấm trà, rót ba chén trà cho bọn họ. Lê Huy nói tiếng cảm ơn sau đó lên tiếng: “Nạn nhân là Hàn Mộng Vân, 20 tuổi, gia cảnh khá giả, có điều gần đây có tin công ty của gia đình cô ta phá sản. Nghe tin cô con gái duy nhất qua đời bọn họ ngất xỉu tại chỗ.

Nạn nhân là sinh viên Khoa biểu diễn trường Đại học Y, đang chuẩn bị tốt nghiệp. Không lâu trước đây có mấy công ty môi giới đến tìm những gương mặt mới đóng quảng cáo, thông qua tuyển chọn cô ta được chọn vào vòng trong. Nạn nhân là người khá ngạo mạn, vì vậy không có nhiều bạn bè, kẻ thù cũng không ít, tuy nhiên cũng có bạn thân tên Nghê Thiển, còn có một đối thủ không đội trời chung, Chương Hiểu Yên.

Căn cứ điều tra tất cả bạn học của nạn nhân, bọn họ đều nói Hàn Mộng Vân đang theo đuổi nghi phạm Cố Minh Sinh, hầu như mỗi ngày đều trang điểm lộng lẫy đứng ở cổng trường chờ Cố Minh Sinh. Cho dù Cố Minh Sinh chẳng mấy may để ý, cô ta vẫn bám đuôi theo sau cậu ta.

Có người nói, người Hàn Mộng Vân hận nhất không phải là đối thủ ngang tài ngang sức của cô ta, Chương Hiểu Yên mà là Tô Niệm Đường”, nói đến đây, Lê Huy ngừng một chút liếc mắt nhìn Tô Niệm Đường bằng ánh mắt vô tội.

Quan hệ giữa Tô Niệm Đường và Cố Minh Sinh đồn đại rất nhiều trong trường, phiên bản nào cũng có, tuy nhiên đều là Tô Niệm Đường mặt dày quần quýt Cố Minh Sinh, cuối cùng Minh Sinh cũng đành chấp nhận Tô Niệm Đường ở bên cạnh. Nhưng bởi vì Tô Niệm Đường là người được trường học đặc biệt mời về, hơn nữa tuổi tác cũng không lớn, do đó trong trường cũng ngầm thừa nhận chuyện này.

Xuất hiện Tô Niệm Đường, Hàn Mộng Vân càng ngày càng dấy dưng không dứt với Cố Minh Sinh.

Tô Niệm Đường xoa xoa mi tâm: “Tôi và Cố Minh Sinh không có chuyện gì hết!”. Ánh mắt Tô Niệm Đường đồng thời nhìn sang Kỷ Lang như ngầm giải thích, hi vọng anh không hiểu lầm: “Lúc trước trong giờ lên lớp, Cố Minh Sinh vào nhầm lớp học, nên mới quen biết nhau.”

Bởi vì sức khỏe của Cố Minh Sinh, cộng với tâm lý thất thường nên gia đình có xin nhà trường sắp xếp cho anh ta một lớp học tâm lý, hi vọng anh ta thông qua cách trị liệu có thể khỏe hơn. Kết quả anh ta đi nhầm phòng học, bước vào lớp Tâm lý học tội phạm của Tô Niệm Đường. Cố Minh Sinh vốn dĩ không thích tiến hành trị liệu tâm lý, vì vậy sau khi tan học cố tình tìm Tô Niệm Đường gây phiền nhiễu.

Sau đó vì bị Tô Niệm Đường nói trúng tim đen, nên anh ta dần dần thân với Tô Niệm Đường hơn, chỉ cần là tiết dạy của Tô Niệm Đường anh ta đều có mặt. Còn tâm tư của anh ta với Tô Niệm Đường thì cô không biết.

Kỷ Lang gật đầu: “Anh biết” ... thế nhưng ... Kỷ Lang nghĩ lại tâm trạng lo lắng của Đường Đường với Cố Minh Sinh, thái độ của Cố Minh Sinh với Đường Đường. Đường Đường nhà anh thì không nghĩ gì nhưng còn tên Cố Minh Sinh thật sự anh ta chỉ đơn thuần coi Đường Đường là cô giáo thôi sao?

“Sếp! Sếp! Tôi em báo cáo”, Tiết Nhạc vội vàng nói: “Theo điều tra tỉ mỉ, em đã phát hiện bối cảnh gia đình tên Cố Minh Sinh này thật không hề đơn giản, mọi người đoán cậu ta là ai?”

Kỷ Lang nhếch môi: “Cháu của Thị trưởng!”

“... Sếp! Sao anh đoán được?”, Tiết Nhạc ngẩn người, “Sếp tại sao còn biết trước cả em?”, anh ta còn tưởng mình là người biết thông tin này đầu tiên cơ đấy.

“Phí lời! Mau báo cáo đi!”, Lê Huy đẩy Tiết Nhạc.

Tiết Nhạc tiếp lời: “Cố Minh Sinh là cháu ruột của ngài Thị trưởng thành phố Bắc, Cố Hường Huy. Ba mẹ của Cố Minh Sinh là chủ một công ty khá nổi

tiếng trong thành phố. Bởi vì Cố Minh Sinh bị bệnh tim bẩm sinh nên cả nhà họ Cố rất lo lắng cho cậu ta. Nhưng cho dù bệnh lớn bệnh nhỏ, Cố Minh Sinh cũng ráng vượt qua”, báo cáo xong về mặt Tiết Nhạc giương giương tự đắc.

Kỷ Lang: “Mấy chuyện này thì có liên quan gì đến vụ án?”

Tiết Nhạc xụ mặt: “Nhưng cũng là do em vất vả tìm được, mọi người không biết tư liệu về Cố Minh Sinh khó tìm đến mức nào đâu.”

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt: “Để tôi bổ sung thêm một điểm”, ngừng một chút, “Bởi từ nhỏ không ngừng buộc phải uống thuốc, ra vào bệnh viện như cơm bữa nên Cố Minh Sinh cực kỳ căm ghét bệnh viện và uống thuốc. Có thời gian cậu ta nhất quyết không uống thuốc, cũng không chịu đến bệnh viện khám định kỳ. Nhà họ Cố vẫn đang cố gắng tìm một quả tim thích hợp tiến hành phẫu thuật cấy ghép cho Cố Minh Sinh. Ngày hôm nay là ngày cậu ta phải đến bệnh viện theo định kỳ. Tôi nghĩ do cậu ta lại không muốn đến bệnh viện nên mới lên tầng thượng của trường để giải sầu.”

Kỷ Lang khẽ cười, vò vò đầu Tô Niệm Đường: “Suy đoán như vậy không hợp lý, Đường Đường, nếu muốn chứng minh được cậu ta không phải là hung thủ em phải có chứng cứ hắc hoi.”

Tô Niệm Đường thờ dãi: “Em biết mà, anh Kỷ Lang yên tâm em nhất định sẽ hỏi Cố Minh Sinh lý do cậu ta lại xuất hiện tại tầng thượng của trường ngày hôm nay.”

“Tại sao em tin chắc Cố Minh Sinh không phải là hung thủ?”, Kỷ Lang hỏi.

“Bởi vì tính tình cổ hủ của cậu ta. Cố Minh Sinh là người cực kỳ ngạo mạn, làm sao chỉ vì một người lời thôi dây dưa không dứt mà cậu ta giết chết người đó chứ? Nếu như cậu ta thực sự cảm thấy phiền phức cậu ta sẽ dùng thủ đoạn tàn độc hơn nhiều, ví dụ khiến cho gia đình người ta tán gia bại sản ...”, Tô Niệm Đường im lặng, liếc mắt nhìn về phía Kỷ Lang: “Công ty của ba mẹ Hàn Mộng Vân ... vừa thông báo phá sản?”

Lê Huy nóng ran cả người, Kỷ Lang cau mày: “Lê Huy cậu mau điều tra nguyên nhân gia đình họ Hàn phá sản.”

Tô Niệm Đường cúi đầu, giống như mình vừa nói sai gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hiểu Yến và Hàn Mộng Vân

Ngay ngày hôm sau, Kỷ Lang bắt đầu giao việc cho mọi người. Một nhóm điều tra đối thủ cạnh tranh Chương Hiểu Yến, nhóm khác điều tra bạn thân của nạn nhân, Nghê Thiên.

Hôm nay sau khi dạy xong tiết cuối cùng Tô Niệm Đường cũng đến thẳng Sở Sự Vụ, xin được tham dự vào vụ án này.

Kỷ Lang hiểu cô đang lo lắng chuyện gì nên cũng ngầm thừa nhận yêu cầu này của cô.

“Sếp! Vụ án nữ sinh ngã lầu đã xuất hiện trên tập san lá cải rồi nè!”, mới sáng sớm, Tiết Nhạc đã đưa ra quyển báo lá cải cho Kỷ Lang xem.

Ngôi sao mới của làng giải trí ngã lầu chết thảm, những nghi ngờ ẩn sau cái chết được cho là tự sát

Vụ án này không chỉ cảnh sát đang điều tra mà ngay cả phóng viên giải trí cũng đều mong muốn nắm giữ một phần tư liệu, ngay cả bản tin cũng đều giải thích vụ án khá tỉ mỉ, thông tin không khác chút nào với những gì bên Kỷ Lang điều tra được, có điều không hề đề cập đến thân phận của Cố Minh Sinh, dù sao tập san này vẫn còn muốn sống sót tại thành phố Bắc.

“Tôi cùng Đường Đường đi điều tra Chương Hiểu Yến, Mục Y cùng Triệu Trạch điều tra Nghê Thiên còn Lê Huy và Tiểu Tiết tiếp tục điều tra thêm thông tin về mối quan hệ xung quanh Cố Minh Sinh.”

“Được! Không thành vấn đề, em bảo đảm sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ!”, Tiết Nhạc vỗ ngực tự tin.

“Sếp! Tại sao lại để người ngoài tham gia vào vụ án này, trước đây chỉ có người bên Sở chúng ta điều tra mà”, Mục Y có chút bất mãn, “Hon nữa em nghe Lê Huy nói cô ấy có mối quan hệ với kẻ tình nghi, lại là tình địch của nạn nhân, như vậy tham gia vào vụ án này có được hay không?”

Trên nguyên tắc, nếu bất cứ người nào có dính líu đến vụ án đều không được tiếp xúc vụ án, nhưng dù sao đây không phải là Cục cảnh sát, không cần tuân thủ nhiều quy định như vậy.

Tô Niệm Đường cười nói: “Không phải nhờ sự tham gia của tôi mới có thể khiến việc phân công công tác trở nên đồng đều hay sao, hay cô muốn ai trong nhóm này đơn độc đi điều tra?”, Tô Niệm Đường liếc mắt nhìn Mục Y, nhàn nhạt đáp lời.

Mục Y cứng họng, vào lúc này cô nói gì cũng không được, nếu cô cùng sếp một tổ, vậy Triệu Trạch lạc đàn. Tuy anh ta sẽ không nói gì, nhưng dù sao

tất cả đều là đồng nghiệp, như vậy cũng không tốt. Nhưng Mục Y vẫn chưa phục: “Cô cũng đâu biết phá án, theo sếp cũng vô dụng.”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Tôi không biết phá án nhưng biết nhìn người.”

Mỗi một nhận xét của Tô Niệm Đường đưa ra đều rất chuẩn, đây là chuyện không thể nghi ngờ, Mục Y không còn lời nào để nói.

Chuong Hiểu Yến cũng là sinh viên khoa biểu diễn trường Đại học Y, là nhân vật đối đầu với Hàn Mộng Vân, hai người lúc nào cũng giành giật nhau. Hiện tại hai người đang ngầm đối đầu giành suất làm người mẫu của công ty quảng cáo. Nếu một trong hai người thành công sẽ được ký hợp đồng trở thành người mẫu độc quyền của công ty, được đào tạo bài bản.

Bởi vì Hàn Mộng Vân đã tử vong nên cơ hội này đã về tay của Chuong Hiểu Yến, cuối cùng cô ta có thể vui vẻ nhận lời chúc tụng của mọi người.

Khi Tô Niệm Đường và Kỳ Lang tìm đến, Chuong Hiểu Yến đang cùng các bạn hát karaoke. Cô ta hát rất hay, đang ca hát cũng khá vui vẻ, nhưng đan xen vào đó có chút trống rỗng. Kỳ Lang và Tô Niệm Đường đứng ngoài cửa một lúc rồi mới đẩy cửa bước vào.

Sự xuất hiện của Kỳ Lang đã cắt đứt âm thanh trong phòng, anh liếc một vòng, cuối cùng khóa chặt ánh mắt vào cô gái đang đứng hát kia. Trong phòng riêng có sáu người, nam nữ đều có đủ, tất cả đều trang điểm rất đẹp, không hề có chút đáng về nào của một sinh viên còn đang ngồi trên ghế nhà trường. Còn người đứng trước micro, Chuong Hiểu Yến ăn mặc khá ‘mát mẻ’, quần short cực ngắn phôi chiếc thắt lưng, gương mặt trang điểm đậm, đặc biệt màu môi đỏ chói.

“Mấy người là ai?”, Chuong Hiểu Yến bất mãn hỏi.

“Tôi tìm cô để hỏi thêm thông tin về Hàn Mộng Vân”. Kỳ Lang cau mày, ở đây không được sáng lắm, tầm mắt mờ mịt, cả không gian như rơi vào ảo ảnh.

“Chuyện cô gái đó thì liên quan gì đến tôi. Mà không phải nghe nói đã bắt được nghi phạm rồi sao?”, thanh âm Chuong Hiểu Yến vang lên vài phần đắc ý cùng trêu ghẹo.

“Đừng vậy! Chính là nam thần của trường chúng tôi Cố Minh Sinh”, bạn của Chuong Hiểu Yến tiếp lời.

“Cô có vẻ rất đắc ý?”, Tô Niệm Đường đột nhiên mở miệng nói, “Bởi một khi Hàn Mộng Vân vẫn còn sống, vẫn còn là một uy hiếp đối với cô? Cô ta cái gì cũng tranh đoạt với cô, từ quảng cáo, cho đến thành tích học tập, thậm chí ngay cả người cô thích cô ta cũng tuyên bố thuộc về cô ta, vì vậy cô hận cô ta. Bây giờ cô ta chết rồi, chẳng ai tranh với cô, cô hiển nhiên sẽ đạt được tất cả điều mình muốn đúng không?”

Chuong Hiểu Yến bị Tô Niệm Đường chất vấn, lui về sau vài bước, hòa hoãn, hai tay vòng trước ngực, then quá hóa giận: “Đây không phải cô giáo Tô sao? Sao giờ này lại không chịu lên lớp ‘Tâm lý’ mà lại có nhã hứng ở đây biến thành trình thám phá án?”

Tô Niệm Đường hừ nhẹ: “Cô muốn lãng qua chuyện khác sao? Hai tay khoanh trước ngực biểu thị những lời tôi vừa nói trúng tim đen của cô, vì vậy cô dùng hai tay vòng lại theo bản năng để bảo vệ thân thể, cũng là tư thế tự bảo vệ mình.”

Chuong Hiểu Yến sững người, lập tức thả hai tay xuống: “Tôi không có ...”

“Nếu như cô muốn chứng minh mình vô tội thì mau phối hợp trả lời các câu hỏi của chúng tôi. Chúng tôi không hàm oan người vô tội. Hơn nữa, cô muốn nhìn thấy Cố Minh Sinh bị oan ư?”

“... Các cậu chơi tiếp đi, tớ ra ngoài với bọn họ một lát.”

*

“Thứ bảy khoảng một giờ chiều cô ở đâu?”

Căn cứ theo thông tin của Lê Huy, lúc nghe nói có người té lầu, anh ta liền lập tức chạy tới, lúc đó khoảng một giờ.

“Tôi lúc đó ở trong phòng luyện tập biểu diễn, dù sao tôi vẫn còn phải ganh đua với Hàn Mộng Vân?”

“Ai có thể chứng minh cho cô?”

Chuong Hiểu Yến lắc đầu: “Bởi vì là thứ bảy, nên trong khoa chúng tôi không có ai, toàn bộ tầng lầu không có một ai. Lúc đó tôi ở trên lầu nghe thấy tiếng ồn ào phía dưới nên chạy đến trước cửa sổ xem, kết quả tôi nhìn thấy đám đông tụ tập phía đằng kia, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nên tôi tò mò đi xuống, ai ngờ Hàn Mộng Vân đã chết.

Cô ta ngã ngửa trên nền đất khỏe mỗi vẫn nở nụ cười, vẻ mặt giống như đang cười nhạo tôi, phảng phất như muốn nói với tôi cho dù cô ta chết rồi, tôi cũng không thắng được cô ta. Tôi sợ lắm, cũng rất tức giận nên liền bỏ đi.

“Cô nói, khi Hàn Mộng Vân ngã lầu, cô đang ở trên lầu?”, Kỳ Lang và Tô Niệm Đường liếc mắt nhìn nhau.

“Đúng, nhưng tôi không giết cô ta, mọi người đừng đổ oan cho tôi”, Chuong Hiểu Yến la lớn giải thích.

“Phòng luyện tập của cô ở tầng mấy?”

“... Tầng năm.”

Từ tầng năm lên tầng thượng đầy ngã nạn nhân, rồi sau đó hoàn toàn có đủ thời gian để rời khỏi. Vụ án trở nên rắc rối hơn, trong khoảng thời gian xảy ra án mạng trên lầu lại không phát hiện ra nhân vật khả nghi.

“Cô nói cho chúng tôi biết một chút tại sao cô và Hàn Mộng Vân luôn đối đầu nhau?”

Chuong Hiểu Yến cắn môi, còn đang lo lắng sợ bọn họ hiểu lầm, cuối cùng cô cúi đầu: “Bởi vì gia cảnh của tôi không khá giả, có thể học được trường Đại học Y là tốt lắm rồi, vì vậy tôi luôn muốn trở nên nổi bật trước mọi người xung quanh.

Vừa bắt đầu vào học, quả thực tôi, Hàn Mộng Vân và Nghê Thiên là bạn thân. Nghê Thiên chính là con chó đi theo đuôi cô ta. Nghê Thiên và tôi gia cảnh tầm thường, Hàn Mộng Vân thấy gia đình chúng tôi khó khăn đôi khi còn giúp tay tương trợ.

Nhưng chung đụng lâu ngày mới biết cô ta rất ích kỷ, bởi vì đã từng nhận ân huệ của cô ta nên tôi không dám làm nghịch ý, nếu không cô ta sẽ lấy chuyện này phàn phui để mọi người đều biết.

Tôi không chịu được, nên tranh cãi với cô ta, cô ta từ trước đến nay chưa bao giờ coi tôi là bạn, trắng trợn nói tôi là con chó Nhật của cô ta, nói tôi nợ tiền không trả. Cô ta biểu hiện bộ mặt đáng thương trước mặt mọi người, hơn nữa từ trước đến nay cô ta luôn ra vẻ đoan trang thùy mị trước mặt mọi người nên bọn họ đều tin cô ta.

Sau khi đoạn giao với Hàn Mộng Vân, tôi vừa đi học vừa đi làm, cuối cùng cũng trả hết nợ cho cô ta. Ngày hôm ấy, tôi cầm một bao tiền ném trước mặt cô ta và đám bạn học, vạch trần bộ mặt thật của Hàn Mộng Vân, kể từ đó mối quan hệ của chúng tôi chấm dứt”, Chuong Hiểu Yến nói đến đây, trên môi phảng phất ý cười, “Chỉ có cô ngốc Nghê Thiên kia, đúng là con chó bây giờ vẫn còn dựa chân cô ta để sống.”

Trong trường học không hiếm gặp trường hợp đã từng là bạn tốt sau này trở mặt thành kẻ thù, nhưng chuyện như Chuong Hiểu Yến và Hàn Mộng Vân đúng là hiếm có. Thế nhưng nói thế nào chẳng nữa, Chuong Hiểu Yến có đầy đủ động cơ giết người, ngay cả thời gian giết người cũng vừa khít, so ra mối hiềm nghi của cô ta còn lớn hơn Cố Minh Sinh gấp nhiều lần.

Khi Chuong Hiểu Yến rời đi, Kỳ Lang nói với Tô Niệm Đường: “Đường Đường, em cảm thấy thế nào?”

Tô Niệm Đường nhún mi, chậm rãi lắc đầu: “Tạm thời em vẫn chưa thấy bất cứ biểu hiện gì đáng nghi, đáng vẽ của cô ta không giống nói dối. Căn cứ theo lời cô ta nói, em cảm thấy cô ta cũng không cần thiết nói dối, vì vậy em vẫn chưa nhìn ra được sơ hở nào.”

Kỳ Lang gật đầu tán thành: “Tuy nhiên tư thế từ vong và chiếc cúc áo trong lòng bàn tay của nạn nhân vẫn là điểm rất đáng ngờ. Tình huống như vậy chỉ có thể có hai khả năng xảy ra, một là đúng là Cố Minh Sinh giết người, hai là hung thủ là người muốn hãm hại Cố Minh Sinh.” Nếu như có kẻ muốn hãm hại Cố Minh Sinh, vụ án này cần nhìn từ góc độ khác để điều tra, là ai lại thù hận đến mức muốn hãm hại Cố Minh Sinh như vậy?

Tô Niệm Đường thờ ơ hất ra một hơi: “Tên Cố Minh Sinh này quả thật ác miệng, lại kiêu ngạo, rất nhiều người khó chịu với cậu ta, tuy nhiên người thật sự hận cậu ta thì không có nhiều, chỉ có tranh chấp ngoài miệng thôi.” Chắc chắn không nghiêm trọng đến mức giết người rồi đổ oan cho Cố Minh Sinh.

“Thật đúng là phiền phức quá!”, Kỳ Lang thở dài, quay sang nhìn thấy Tô Niệm Đường cũng đang trầm tư, mi tâm hơi nhíu lại, anh cười nói: “Giảng viên tâm lý sao? Đường Đường cho đến bây giờ em chưa hề nói với anh em theo học ngành này.”

Tô Niệm Đường mặt đỏ lựng: “Ồ nước ngoài em học thêm ngành này, không nghĩ đến sẽ thành công như vậy. Không nói cho anh biết là vì sợ anh cười em”

Kỳ Lang vò vò đầu Tô Niệm Đường: “Chẳng trách mỗi lần em nhìn người đều rất chuẩn, xem ra sau này anh phải cẩn thận hơn một chút, không để cho em nhìn thấu tâm tư của anh.”

Tô Niệm Đường lắc lắc đầu: “Em sẽ không nhìn thấu được anh đâu ...”

“Tại sao?”, Kỳ Lang kỳ lạ.

Tô Niệm Đường nghiêm túc trả lời: “Bởi vì chuyên ngành của em không phải nghiên cứu tâm lý học mà là Tâm lý học tội phạm”

Căn cứ theo tình hình hiện tại của cô với Kỳ Lang, bây giờ cô không thể nói bất cứ điều gì với anh, bởi nhất định sẽ bị từ chối, thời cơ tốt nhất đó chính là khi cô thấy Kỳ Lang cũng có chút tình cảm với mình, nhưng cô phải đợi đến lúc nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ký ức tuổi thơ

Sau khi lấy lời khai của Chương Hiểu Yến, đã gần trưa, Tô Niệm Đường muốn đến căn tin trường dùng bữa, Kỷ Lang đồng ý. Món ăn ở căn tin trường Đại học Y khá ngon, vì vậy rất nhiều sinh viên đến đây dùng bữa, nhìn đám đông sinh viên tụ tập ở đây, Kỷ Lang cảm thán: “Năm tháng thanh xuân tươi đẹp, một đi không trở lại.”

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt nhìn Kỷ Lang: “Anh Kỷ Lang đừng dùng khẩu khí của một ông lão tám mươi tuổi cảm thán về cuộc đời như vậy được không?”

Kỷ Lang cùng Tô Niệm Đường tìm một chỗ ngồi, anh cười lớn: “Đúng là vậy mà, so với sinh viên trong độ tuổi này, anh không phải là một lão già sao?”, rồi anh giả giọng một ông già ồm ồm nói, “Bữa nào rảnh anh sẽ đến nghe Đường Đường giảng bài.”

Tô Niệm Đường nhượng mảy: “Hả??? Tôi nghe em giảng bài???”

“Đúng rồi, từ lúc em về nước đến giờ vẫn chưa có dịp nghe em kể về cuộc sống ở nước ngoài mà.” Bắt đầu từ bây giờ anh cực kỳ có hứng thú với quãng thời gian Tô Niệm Đường sống và học tập tại nước ngoài. Anh không thể tưởng tượng nổi tại sao cô lại lựa chọn môn tâm lý học tội phạm, chẳng lẽ do sự kiện xảy ra lúc còn bé?

Cảnh tượng ấy anh không quên được, e rằng Đường Đường lại càng không thể quên.

Tô Niệm Đường cup mắt: “Thật ra chẳng có gì vui vẻ kể.” Ẩn sâu dưới đôi mắt kia là nỗi bi thương ngập tràn, có rất nhiều điều giấu kín trong lòng, muốn nói ra khỏi miệng nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Cảm nhận được tâm trạng buồn bã của Tô Niệm Đường, Kỷ Lang đưa tay nhẹ ôm cô vào lòng: “Giấu ở trong lòng quá lâu sẽ sinh bệnh, chỉ bằng tâm sự hết với anh được không?”

Hành động kề vai của hai người thân mật như tình yêu trong sáng của tuổi học trò nhưng còn điểm thêm một chút gì đó.

“Năm ấy em được đi đón đi, hầu như đêm nào cũng gặp ác mộng, hơn nữa ngôn ngữ bất đồng, lúc nào em cũng trong tâm trạng buồn chán, có lúc còn muốn tự sát. Di em tìm qua rất nhiều bác sĩ tâm lý, nhưng cũng không có hiệu quả. Sau đó, hầu như cách hai tháng, đi đưa em đi khám bác sĩ tâm lý một lần, mãi cho đến khi em lên trung học, em gặp thầy.”, Tô Niệm Đường cong môi, “Thầy em là một giáo sư tâm lý học nổi tiếng của Mỹ, Chris Andrew.”

Kỷ Lang cau mày: “Chris?”. Anh đã từng nghe qua danh tiếng của người này, rất nhiều vụ án của Mỹ đều nhờ vào ông để tìm ra chân dung hung thủ.

Tô Niệm Đường gật đầu, cặp mắt nhìn về xa xăm như nhớ lại quá khứ: “Em là sinh viên ... vô dụng nhất của thầy.”

“Em rất giỏi!”, Kỷ Lang tán thưởng, “Ít ra là mấy vụ án trước đây anh phá án thành công đều nhờ có sự nhắc nhở của em. Ở Mỹ coi như em không giỏi nhất nhưng tuyệt đối không phải là người kém cỏi. Hơn nữa nói anh nghe ở Mỹ tên của em là gì, nói anh nghe để anh còn biết đường mà quý bái!”

Tô Niệm Đường bị Kỷ Lang chọc, cười lớn: “IA, ở Mỹ em lấy tên là IA, phiên dịch sang tiếng Trung Quốc là Hải Đường.” Rất đơn giản!

“... IA??? Chính là người sáu năm trước trợ giúp FBI Mỹ phá Vụ án hiếp giết liên hoàn sao?”, Kỷ Lang không thể tin nổi, “Đường Đường, em đừng nói em chính là người ấy, sáu năm trước em mới chỉ mười sáu tuổi?”

Tô Niệm Đường mím môi, cười nói: “Là em ...”

Sáu năm trước có một vụ án gây rúng động một bang ở Mỹ, hung thủ sau khi cưỡng hiếp thì giết chết nạn nhân, thủ pháp khá phức tạp. Khi biết đến sự truy đuổi của cảnh sát hẳn không dừng tay mà càng ra tay mạnh hơn như khiêu khích cảnh sát. Chỉ có điều, cuối cùng tên tội phạm là ai không ai hay biết. Giới truyền thông chỉ đưa tin tên tội phạm là người đàn ông Châu Á. Mà người trợ giúp cảnh sát phá án cũng chỉ biết được tên.

Truyền thông chỉ đưa ra cái tên IA, còn tất cả các thông tin còn lại không một ai biết. Không ngờ đến đó lại chính là Đường Đường.

“Vậy cuối cùng làm sao bắt được tên hung thủ ấy?”, Kỷ Lang hỏi.

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Thật ra ... em cũng không biết, khi ấy em mới chỉ mười sáu tuổi, làm sao có khả năng biết được nhiều như vậy, tất cả đều nhờ vào sự dẫn dắt của thầy”, Tô Niệm Đường nói lảng sang chuyện khác: “So với sư huynh của em, thì em vẫn còn rất kém cỏi”, cô nói tiếp, “Nick là tên sư huynh của em, là người đã theo sát em chỉ sau thầy.”

Kỷ Lang khích lệ: “Cô nhóc của anh chưa biết thế nào là đủ, vụ án kia cho dù có thầy hướng dẫn cũng phải có nhờ khả năng thông minh của em. Nếu không em có thể được trường Đại học Y mời về sao, điều này chứng minh em vẫn làm nên thành tích.”

Ai ngờ Tô Niệm Đường nhú mi: “Vi thầy coi em như con cái thôi. Trước khi là thầy, thầy Chris chính là bác sĩ tâm lý của em. Trong lúc vô tình thầy phát hiện và nói em có khuynh hướng phạm tội. Sau đó từ một người bạn nào đó của thầy, thầy biết đến quá khứ của em. Vì vậy, thầy đồng ý nhận em làm đệ tử, chính vì lẽ đó em mới bắt đầu đi theo chuyên ngành tâm lý học tội phạm”

“Khuynh hướng phạm tội?”, Kỷ Lang đánh giá Tô Niệm Đường từ trên xuống dưới: “Sao anh không nhìn thấy?”

“Nếu như anh nhìn thấy vậy thì anh lợi hại ngang bằng thầy của em rồi”, Tô Niệm Đường mỉm môi, “Thật ra thầy của em nói không sai ...” Cô quả thật có khuynh hướng phạm tội, không chỉ có mà còn từng gây ra chuyện.

Thấy vẻ mặt Tô Niệm Đường chùng xuống, Kỷ Lang cười khê: “Sau đó thì sao?”

Tô Niệm Đường lắc đầu, đương nhiên không muốn nói tiếp: “Không có sau đó, sau đó là Đại học Y có mời thầy về làm giảng viên một khóa học, thầy liền đề cử em. Thầy nói, vấn đề tâm lý của em cần phải tìm ra nguyên nhân gốc rễ mới có thể hết bệnh, trở về nơi bắt đầu sẽ có thể giúp được em. Hơn nữa em cũng muốn quay về, nên xin phép đi thu xếp về nước.”

Cảm giác Đường Đường có chuyện giấu anh, vẻ mặt không biến sắc cười cười: “Trở về cũng tốt, dù sao đây cũng là nhà của em.” Đường Đường nhất định có chuyện, Kỷ Lang đoán như vậy. Vầng trán của cô dường như chứa đựng vô số tâm tư, cái gì muốn che giấu cũng không thể che giấu. Nhưng rốt cục là chuyện gì, chuyện gì khiến cô không muốn nhắc đến, những năm tháng ở nước ngoài cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Tô Niệm Đường hít sâu một hơi: “Đừng! Nơi này mới là nhà của em”. Mặc dù di đối xử với cô như con ruột nhưng chung quy đó cũng không phải là nhà cô, cô vốn dĩ không thuộc về nơi ấy. Trái lại khi mới vừa xuống máy bay, bước chân lên vùng đất này cô mới có cảm giác thân quen. Tốt quá về nhà rồi!

Nơi này có ký ức tuổi thơ của cô, mặc kệ là tốt hay xấu tất cả đều ở nơi này. Có thể thầy cô nói không sai, căn nguyên nguồn gốc căn bệnh của cô chính là ở đây.

*

“Anh đang làm gì đó?”, bên tai Kỷ Lang văng vẳng thanh âm non nớt, mềm mại khiến người ta không nhìn được chỉ muốn bắt nạt. Năm đó, mẹ của Tô Niệm Đường đất tay cô đứng trước sân đại viên.

Khi ấy anh cùng em trai đang chơi đất cát dưới gốc cây đại thụ, Tô Niệm Đường xuất hiện trước mặt bọn họ. Quần áo không đẹp lắm nhưng rất sạch sẽ, trên đầu cột hai sừng trông rất đáng yêu.

Kỷ Sóc còn nhỏ nhưng rất ranh ma, đứng lên nhìn Tô Niệm Đường một chút, sau đó ngẩng mặt lên trời hỏi: “Nhóc con là ai, sao lại ở trong sân nhà tôi?”

“Em là Tô Niệm Đường, [Niệm hải đường xuân vãn, ly nhân vị quy]. Mẹ nói đó là ý nghĩa tên của em.” Gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu cũng vênh vênh tự đắc.

*Nhớ hải đường đã vào cuối xuân, sao người đi mãi vẫn chưa về.

Kỷ Sóc xoay người: “Tôi không hỏi tên nhóc ý nghĩa là gì, chỉ muốn biết tại sao nhóc ở đây?”

Khi còn bé, Kỷ Lang không ưa Kỷ Sóc, rõ ràng nó là em của anh nhưng lúc nào cũng tỏ vẻ mình là đại ca. Hai đứa chơi cùng nhau, cùng nhau nghịch đất nghịch cát, vậy mà trên người nó không dính hạt bụi, còn anh từ đầu đến chân toàn là bùn đất, lúc nào cũng bị mẹ Kỷ mắng, còn nó đứng một bên xem trò vui.

Vì vậy, lúc Kỷ Sóc ra điều hoạch học Đường Đường, Kỷ Lang rất nghĩa khí đứng lên, kéo tay Đường Đường: “Cô em nhỏ đừng thêm đề ý đến nó.”

Ai ngờ cái lời kéo này của anh gây nên chuyện, vốn dĩ Đường Đường đang sạch sẽ đẹp đẽ, bàn tay nhỏ nhắn bị anh làm dính đầy đất cát. Cô bé khóc lớn, kinh động đến hai người mẹ đang tâm sự trong nhà.

Chuyện về sau cũng đơn giản thôi, bởi Kỷ Lang làm Đường Đường khóc nên Kỷ Lang bị phạt, còn Kỷ Sóc lại đứng một bên cười trên sự đau khổ của anh trai, giả bộ an ủi Đường Đường. Cũng từ lúc ấy, cứ trông thấy Kỷ Lang là Đường Đường lại né tránh bởi trong lòng cô, anh là cậu anh trai nhỏ bần thiêu.

*

“Niệm hải đường xuân vãn, ly nhân vị quy”, Kỷ Lang nhẹ giọng nói. “Anh nhớ năm ấy em đọc ra câu thơ này.”

Tô Niệm Đường sững người, không ngờ chuyện đã qua nhiều năm mà Kỷ Lang vẫn còn nhớ, cô gật đầu: “Đúng rồi! Đúng là câu thơ ấy!” Mẹ cô khổ sở chờ đợi, chờ mãi vẫn đợi được người kia trở về. Né trái tránh phải, cuối cùng gặp mẹ Kỷ, rồi vào ở chung một đại viện. Không nghĩ rằng đến cuối cùng cũng không tránh được họa sát thân.

‘Niệm hải đường xuân vãn, ly nhân vị quy’.

Mùa xuân đến, Hải Đường đã nở khắp vườn, sao người đi mãi vẫn chưa về ...

Tô Niệm Đường nói: “Nhưng bây giờ em không hề thích ý nghĩa tên của mình này một chút nào.” Sau khi biết được hàm nghĩa ẩn sâu sau câu thơ này, cô cực kỳ ghét cái tên của mình, nhưng trái lại mẹ cô yêu nó ...

“Được rồi! Được rồi!”, Kỷ Lang gấp đuôi gà trong chén mình cho Tô Niệm Đường: “Chúng ta gấp nhau tán gẫu, com canh nguội cả rồi. Chuyện buồn đau đều đã qua đi rồi. Anh thường em một cái đuôi gà, ăn xong chúng ta còn có sức chiến đấu tiếp.”

“Vâng!”, Tô Niệm Đường gật đầu.

Đúng lúc này, cách họ một bàn, hai cậu sinh viên, trong đó một cậu hơi gầy một chút oán than: “Thực sự xui xẻo hết sức, cũng không hiểu là do máy quay phim bị hư hay là do cách tao ăn ở?”

“Sao vậy?”

“Hôm thứ sáu đó, lúc tan học, tao quên tắt máy quay phim, máy hoạt động hết ba ngày ba đêm. Sáng hôm nay tở mới nhìn lại, trời ơi thân máy quay nóng đến mức có thể nướng chín thịt.”

“Hổng rồi sao?”

“Cũng chưa hẳn ... Có điều, không tắt máy cũng thật có ích, ba ngày đó, dĩ nhiên nó ghi lại vô số chuyện hay, ngay cả chuyện cô nữ sinh ngã lầu kia hình ảnh cũng thu lại được.”

“Không phải chứ!”

Kỷ Lang đột nhiên buông đầu nhìn về phía hai cậu sinh viên kia.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đoạn phim quay nạn nhân

“Các cậu vừa nói có quay lại quá trình Hàn Mộng Vân ngã lầu sao?”, Kỷ Lang và Tô Niệm Đường ngồi xuống bàn của hai cậu sinh viên.

Cậu nam sinh kia ngẩn người, lập tức trả lời: “Đúng ... Đúng vậy! Hai người là ai?”

“Tôi là người phụ trách điều tra vụ án của Hàn Mộng Vân, có thể đưa đoạn phim cậu quay lại cho chúng tôi được không?”

Cậu sinh viên gật đầu: “Được chứ, nhưng đợi em dùng bữa xong đã được không?”

Kỷ Lang gật đầu: “Được chứ, cậu cứ từ từ ăn!”, sau đó anh đứng dậy, lấy phần thức ăn của mình và Tô Niệm Đường từ bàn của anh dời sang bên này.

Cậu nam sinh: “...”

... Thật bối rối quá!

Kỷ Lang đúng là không biết ngại. Anh từ tốn dùng hết phần ăn của mình, vừa ăn vừa dò hỏi: “Cậu biết nạn nhân sao?”

“Không thân lắm, nhưng ở trong trường cậu ấy quá nổi tiếng. Mỗi lần trường tổ chức văn nghệ cũng đều có cậu ấy tham gia”, cậu sinh viên trả lời.

Cậu nam sinh ngồi bên cạnh tiếp lời: “Có điều nghe nói tính tình Hàn Mộng Vân không tốt lắm. Em nhớ có một lần cô ta bị một nữ sinh khác ném tiền vào mặt, cảnh tượng ấy thật sự ngoài sức tưởng tượng.”

Kỷ Lang dường như rất hứng thú hỏi tới: “Ngoài sức tưởng tượng là sao?”

Cậu sinh viên kia suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện xảy ra từ năm ngoái rồi. Ngày đó em đang chạy bộ tại sân thể thao, nhìn thấy hai người đẹp từ trong ký túc xá đi qua phía này. Em cũng đi đến gần, vẫn chưa tiến đến gần, liền trông thấy có một cô bạn khác đứng ra ngăn cản hai người bọn họ. Sau đó họ tiếp tục cãi nhau, rồi em nhìn thấy một trong người mò mẫm trong túi xách.

Lúc ấy em rất sợ cô bạn đó lôi ra hung khí, ai ngờ cô ta chỉ móc ra một xấp tiền sau đó quăng vào mặt Hàn Mộng Vân.

Trên sân thể thao, xấp tiền rơi là tả như mưa, cảnh tượng cực kỳ đẹp, ngay cả em cũng đứng sững đó mà nhìn.”

Kỷ Lang chắc lưỡi, xem ra lời khai của Chương Hiểu Yến là thật, làm được điều đó cũng đã há giận, nhưng chỉ sợ mối thù ngày càng sâu thêm.

“Sớm biết như vậy hôm đó tở cũng theo cậu đi chạy bộ!”, cậu sinh viên không được chứng kiến cảnh tượng ấy thốt lên đầy tiếc nuối.

Bốn người sau khi dùng xong bữa, cậu sinh viên đưa Kỷ Lang và Tô Niệm Đường về phòng của mình lấy máy quay phim. Kỷ Lang yêu cầu cậu ta đưa đến phòng học đã đặt máy quay camera. Người bạn học kia có việc nên không đi theo cùng.

Cậu sinh viên này là sinh viên chuyên ngành nhiếp ảnh tên Cao Nguyên, chỉ có một đam mê duy nhất là chụp hình quay phim. Tan học hôm thứ sáu, trong

lúc đang thụ dọn đồ đạc thì bạn bè kêu réo ầm ĩ nên vội vàng vàng đi ngay, quên mất cái máy camera anh vẫn đặt ở bệ cửa sổ bên cạnh chỗ ngồi.

“May lớp em không bao giờ bị mất đồ, nghe nói lớp đối diện thường hay mất đồ lắm”, Cao Nguyên hưng phấn. Nhưng lại nghĩ đến mình lý do khiến mình phản kích như vậy thì hơi xấu hổ, gãi gãi đầu: “Tối thứ sáu đó bạn em mời đi dự một bữa tiệc, cô bạn em thích cũng sẽ đến ... vì vậy em hơi kích động quên mất tiêu cái camera.”

Tô Niệm Đường nhìn bộ dáng của cậu sinh viên: “Xem ra cậu rất thích cô bạn ấy, ngang bằng với niềm đam mê nhiếp ảnh của mình!”

Cao Nguyên ngây ngốc cười khê: “Hi hi, tối hôm đó em tính tỏ tình với bạn ấy.”

“Nhất định sẽ thành công!”, Niệm Đường thăm câu chúc cô gái ấy cũng thích Cao Nguyên, không cần theo đuổi thì thật tốt!

“Vậy sao!!! Em cũng không nghĩ đến cô ấy cũng thích em ... hi hi ...”

Kỷ Lang cảm thán: “Tuổi trẻ là vui nhất, lúc tôi còn đi học làm sao không có chuyện muốn tỏ tình với cô gái mình yêu thích, vậy mà mãi đến khi tốt nghiệp vẫn chẳng nói ra được ...”

Tô Niệm Đường cau mày: Tại sao chưa nghe đi kể chuyện anh Kỷ Lang lúc đi học cũng theo đuổi nữ sinh vậy ta?

Cao Nguyên nghe Kỷ Lang nói vậy đột nhiên thay đổi thái độ, nói đồng dục: “Vị vậy, có cơ hội thì phải ra tay liền. ‘Mặc dải vô hoa không chiết chi’. Duyên phận chính là điều kỳ diệu như vậy.”

*Đừng chờ hoa rụng bề cảnh không (Câu thứ tư trong Bài thơ Kim Lũ Y)

Nghe tên nhóc con hi mũi chưa sạch nói vậy, Kỷ Lang dờ khóc dờ cười, có điều bây giờ ngẫm nghĩ lại lời cậu ta nói không phải không có lý. Nếu lúc trước anh can đảm đứng ra tỏ tình chắc bây giờ đã có con ảm con bông.

Tô Niệm Đường trông thấy vẻ mặt tiếc nuối của Kỷ Lang, tâm trạng cô buồn hẳn, chẳng lẽ thời đại học, anh thật sự cũng đã có bạn gái thầm thương trộm nhớ?

“À! Phòng học của em trên tầng năm”. Đứng ở dưới lầu, Cao Nguyên ngửa cổ chỉ lên phía cửa sổ trên tầng năm: “Em đặt máy quay của mình ở đó!”

Kỷ Lang ngẩng đầu nhìn, rồi nhìn sang phía đối diện, quả nhiên là vị trí Hàn Mộng Vân ngã lầu. Bọn họ lên tầng năm, Kỷ Lang đứng tại vị trí đặt máy quay, đúng là có thể nhìn rất rõ tình hình ở tòa nhà đối diện.

“Được! Bây giờ cậu cho tôi xem cậu đã thu được những gì!”

Sau khi lấy máy quay phim, Cao Nguyên bắt đầu phát video, trên màn hình là hình ảnh của tòa nhà đối diện, ngay cả chỗ rẽ nơi cầu thang cũng lọt vào ống kính máy quay. Đoạn đầu là thời gian tan học, Cao Nguyên nói: “Lúc này là đang tan học, anh chị có muốn tua nhanh hơn không?”

Kỷ Lang gật đầu: “Tua nhanh gấp ba lần đi!”, Kỷ Lang chú ý đến đoạn buổi tối có người đến đây khóa cửa lại.

“Ồ đây tối là phải khóa cửa sao?”

Cao Nguyên gật đầu: “Dạ đúng, buổi tối sau khi sinh viên ra về hết sẽ khóa tất cả cửa lại, ngày hôm sau sẽ có người đến mở cửa.”

Nói cách khác, buổi tối thứ sáu trên toàn bộ tầng lầu sẽ không có một ai.

Đoạn phim tua nhanh đến sáng hôm sau, ngay chỗ rẽ cầu thang, lúc đó khoảng mười giờ, có một đôi tình nhân bước lên lầu, rồi lại đi xuống. Khoảng mười một giờ, Kỷ Lang nhìn thấy bóng dáng của Hàn Mộng Vân, cô bước đi lối hành lang phía sau. Có thể nhìn thấy bóng dáng cô ta thấp thoáng sau tấm cửa sổ kiếng, mãi đến lầu năm thì không còn thấy xuất hiện.

Khoảng mười một giờ rưỡi lại có một bóng người đi vào, bóng dáng này cũng lên tầng năm.

“A!!! Người này ...”, Tô Niệm Đường chỉ vào bóng dáng người này nói: “Không phải lúc xuống cầu thang đã đụng trúng em sao?”

Kỷ Lang gật đầu, tạm dừng đoạn phim, chỉ vào hình bóng nữ sinh kia hỏi Cao Nguyên: “Cậu biết cô ta không?”

Cao Nguyên lắc đầu: “Không quen biết!”

Hình ảnh tiếp tục cho đến khoảng mười hai giờ, Hàn Mộng Vân cuối cùng cũng xuất hiện. Giống như trang phục cô ta mặc khi ngã lầu, một chiếc đầm màu trắng, gương mặt hơi nghiêm nghị.

12 giờ 50 phút, bọn họ nhìn thấy Cố Minh Sinh khoan thai bước đến. Hai tay đút túi quần, chậm rãi bước đến chỗ rẽ cầu thang, sau khi biến mất ở chỗ rẽ mãi vẫn chưa xuất hiện ở cửa sổ lầu hai, khoảng hơn 3 phút sau rốt cục Kỷ Lang mới nhìn thấy bóng dáng của anh ta.

“Cậu ta là ốc sên sao? Bò lên một tầng mà mất nhiều thời gian như vậy?”

Tô Niệm Đường nhếch môi mỉm cười: “Cậu ta mắc bệnh tim. Anh không nhìn thấy bước chân của anh ta rất chậm sao?”. Mỗi lần Tô Niệm Đường đi chung với Cố Minh Sinh đều rất sốt ruột, chỉ hận không thể đẩy anh ta đi thật nhanh, nhưng nghĩ đến bệnh tình anh ta, cô đành phải nhẫn nại đứng lại chờ.

“Nam thần có bệnh tim sao?”, Cao Nguyên thốt lên kinh ngạc: “Hèn gì trước đây khi em nhìn thấy Cố Minh Sinh, cứ khoan thai bước từng bước hững hờ, em còn cho rằng quả nhiên không hổ danh Nam thần, tưởng đi cũng mang lại cảm giác thanh thoát như vậy. Không hề nghĩ đến là do cậu ta bị bệnh tim.”

Kỷ Lang nhủ mày: “Cậu không biết cậu ta có bệnh sao?”

Cao Nguyên lắc đầu: “Xưa nay chưa từng nghe nói đến!”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Cố Minh Sinh chưa bao giờ muốn công khai chuyện này. Cậu ta chỉ muốn là một người bình thường ... cho đến cuối cuộc đời. Do vậy hầu như không ai biết cậu ta có bệnh. Cố Minh Sinh không muốn bạn bè nhìn mình bằng ánh mắt thương hại kẻ đau yếu bệnh tật, là đối tượng phải được bảo vệ. Có điều sau này chắc chắn toàn bộ trường học sẽ biết hết rồi.”

Cao Nguyên xua tay: “Em nhất định giữ kín!”

Tô Niệm Đường cười cười: “Vấn đề không phải do cậu. Là ngày đó trong thời điểm phát sinh án mạng là do tôi lỡ lời nói ra.” Tô Niệm Đường cảm thấy áy náy, vốn đã đồng ý bảo đảm bí mật này không lộ ra, vậy mà cuối cùng cũng chính miệng cô nói ra.

“Cũng vì em muốn cứu cậu ta thôi!” Tuy rằng chẳng có tác dụng gì cả.

Cố Minh Sinh đi từ lầu một lên lầu năm mất hơn mười phút, lúc này đã hơn một giờ chiều. Khi thân ảnh của Cố Minh Sinh biến mất ở cửa sổ tầng năm, khoảng sáu bảy phút sau hình ảnh một bóng người rơi nhanh xuống lầu.

“Phát chậm lại!”

Cao Nguyên vội vàng phát chậm, giảm tốc độ chiếu 10 lần, trên màn hình nhìn thấy nạn nhân ngã xuống, nhưng không trông thấy vẻ mặt.

Sau khi xác nhận chuyện này, video tiếp tục phát hành. Tô Niệm Đường cong môi: “Theo tốc độ bước đi của Cố Minh Sinh, lúc này cậu ta mới lên đến tầng thượng ...”

Đường Đường tin Cố Minh Sinh không phải là hung thủ. Chỉ là từ đoạn video thu được không xác minh được chuyện gì. Có phải Cố Minh Sinh đang nói dối không? Trước đây anh ta khai sau khi đến nơi cậu ta không nhìn thấy chuyện gì. Nhưng nếu anh ta không phải là hung thủ, vậy thời điểm anh ta bước lên tầng thượng chắc chắn có đụng mặt hung thủ, tại sao anh ta không khai? Cố tình che giấu hay thật sự anh ta không nhìn thấy? Hay anh ta đúng là hung thủ.

Hình ảnh vẫn tiếp tục phát trên màn hình. Máy quay không thu được hình ảnh thi thể nạn nhân nhưng âm thanh ồn ào phát ra chứng tỏ đã có rất nhiều người tụ tập lại đây. Trên cửa sổ tầng năm đột nhiên xuất hiện hình ảnh của Chương Hiểu Yên.

Chương Hiểu Yên chạy lại cửa sổ nhìn xuống một cái, sau đó vội vội vàng vàng rời đi, trong chớp lát ngay chỗ rẽ cầu thang, bọn họ đã nhìn thấy bóng dáng của Chương Hiểu Yên, rồi lại vụt biến mất. Sau đó là bóng dáng của cảnh sát giải Cố Minh Sinh xuống, rồi bóng dáng của Kỷ Lang và Tô Niệm Đường.

Liên ngay sau đó đến hình ảnh cô nữ sinh va vào người của Tô Niệm Đường, cũng vội vã chạy xuống lầu.

Từ những hình ảnh thu được trên cơ bản có thể xác nhận ba nghi can: Chương Hiểu Yên, Cố Minh Sinh và nữ sinh không rõ tên kia. Trong đó Cố Minh Sinh là người bị hiềm nghi cao nhất, rồi đến cô nữ sinh đã va vào người của Tô Niệm Đường. Chương Hiểu Yên là đối tượng bị tình nghi thấp nhất, nhưng không phải là không liên quan.

“Bạn học Cao Nguyên, chúng tôi sẽ thu giữ đoạn phim này. Cảm ơn sự trợ giúp của cậu.”

Cao Nguyên gãi gãi đầu, nở nụ cười ngượng ngùng: “Có thể trợ giúp được các anh em rất vui. Vụ án này xảy ra bản thân em cũng hi vọng mọi người mau chóng phá án.”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Người bí ẩn

Trên đường trở về, Kỷ Lang hỏi Tô Niệm Đường: “Ý kiến của em thế nào?”

“Đầu tiên phải tìm được cô nữ sinh kia!”, Tô Niệm Đường ngắt đầu, “Em luôn cho rằng vụ án này không hề đơn giản như vậy.”

Đúng! Kỳ Lang cũng có cảm giác như vậy, bọn họ giống như đi vào một lớp sương mù, đang ở trong loay hoay tìm hướng ra.

“Còn có một chuyện em cảm thấy rất kỳ lạ”, Tô Niệm Đường nói, “Nạn nhân lúc chết có mỉm cười.” Một người bị đẩy xuống lầu tại sao lại cười? Tuy bên phía pháp y lý giải có thể lúc té xuống thịt nát xương tan, vì lẽ đó có thể bắp thịt kéo giãn tạo thành hình dáng miệng như đang cười.

“Hung thủ rõ ràng muốn hãm hại Cố Minh Sinh”, Kỳ Lang nói, “Bày ra một cái bẫy gây ông đập lưng ông.”

“Nạn nhân trước khi chết là đang mỉm cười, mặt mày cô tạo thành hình vòng cung, hai bên gò má, khóe mắt, là nụ cười rất vui vẻ”, Tô Niệm Đường cau mày nói: “Nhất định trước khi chết cô ta đang rất sung sướng”. Tô Niệm Đường không nghĩ giống như kết luận của bên tổ pháp y.

Kỳ Lang vỗ tay: “Tên hung thủ này nhất định có mối thù với cả Hàn Mộng Vân và Cố Minh Sinh, vì vậy hẳn ra tay một mũi tên trúng hai con chim.”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Nghĩa là anh Kỳ Lang cũng cho rằng Cố Minh Sinh không phải là hung thủ đúng không!”

Kỳ Lang cười cười: “Em tin tưởng cậu ấy như vậy, nên anh phải ủng hộ em chứ!”. Cố Minh Sinh xác thực không có động cơ gây án.

Hai người đem đoạn phim trở về Sở Sự Vụ, một lát sau, Lê Huy cùng Tiết Nhạc cũng quay trở về. Bọn họ có trách nhiệm điều tra tình hình bên phía gia đình nhà Hàn Mộng Vân, đang chuẩn bị báo cáo, Kỳ Lang ra hiệu chờ mọi người đến đông đủ rồi họp luận.

Không lâu sau, Triệu Trạch cùng Mục Y cũng quay về.

Lê Huy báo cáo trước: “Gia đình Hàn Mộng Vân chuyên kinh doanh thực phẩm, cũng có chút tiếng tăm. Thế nhưng cách đây không lâu xưởng sản xuất nhà họ Hàn xảy ra vấn đề. Có một khách hàng sau khi dùng xong thức ăn bên công ty họ thì bị tiêu chảy, đến mức phải nhập viện. Trải qua xét nghiệm, nguyên do là do bị ngộ độc thức ăn. Sau đó có vài vụ liên tiếp xảy ra, gia đình người bị hại kiện nhà họ Hàn, yêu cầu họ phải bồi thường. Thế nhưng nhà họ Hàn một mực phủ nhận cho rằng chuyện này không hề liên quan đến bọn họ.

Nhân viên bên Sở An Toàn Vệ Sinh tiến hành điều tra, phát hiện lỗi là do quá trình sản xuất. Họ bỏ bớt nguyên liệu thành phẩm, trong quá trình gia công tăng thêm lượng vi chất có hại cho con người. Tất cả các sản phẩm của nhà họ Hàn đang đặt trong các siêu thị lớn trong cả nước đồng loạt bị trả về. Tòa án phán quyết công ty nhà họ Hàn phải bồi thường cho tất cả các người bị hại, mỗi gia đình hơn một trăm ngàn đồng. Rất nhiều người bị hại chờ đợi bồi thường, nhà họ Hàn không có khả năng chi trả.

“Chuyện phá sản của nhà họ Hàn là do họ làm ăn bậy bạ, cái này có liên quan gì đến Cố Minh Sinh?”

Tiết Nhạc cười đáp: “Then chốt chính là sau khi tòa tuyên án thì số lượng người đòi bồi thường tăng lên rất nhiều. Có nhiều người chỉ bị ngộ độc sơ sơ cũng đòi bồi thường cả trăm ngàn.”

Nghe Tiết Nhạc giải thích như vậy, mọi người đều ngầm hiểu. Số lượng người bị hại bên Cố Minh Sinh có thể nhúng tay vào được, chỉ là ăn một miếng, ngộ độc nhưng không chết người, được cả trăm ngàn tiền bồi thường, ngu sao không làm? Lấy thân phận Cố Minh Sinh, muốn cho họ bị phạt nặng như vậy cũng là chuyện đơn giản.”

Kỳ Lang: “Chuyện bên tôi để sau hẵng nói, Triệu Trạch cậu báo cáo tình hình điều tra Nghê Thiên đi.”

Triệu Trạch gật đầu: “Nghê Thiên được xem là bạn tốt của Hàn Mộng Vân, cũng học khoa biểu diễn. Khi án mạng xảy ra, cô ta khai đang ở ký túc xá, nhưng không có ai làm chứng. Theo như lời cô ta nói hôm đó tinh thần Hàn Mộng Vân khá hoảng hốt, muốn có một kết thúc với Cố Minh Sinh.”

“Muốn cùng Cố Minh Sinh kết thúc?”, Kỳ Lang cau mày, “Vi vậy, ngày xảy ra án mạng Cố Minh Sinh có mặt tại trường là do nạn nhân hẹn cậu ta?”

Triệu Trạch gật đầu: “Theo lời khai Nghê Thiên, Hàn Mộng Vân rất thích Cố Minh Sinh, nhưng Cố Minh Sinh lại chán ghét cô ta. Nhưng sau khi gia đình cô ta lâm vào cảnh phá sản, cô ta lại trở nên hận Cố Minh Sinh, cô ta nói sở dĩ gia đình cô ta xảy ra chuyện là do bàn tay của Cố Minh Sinh.”

“Nói như vậy Hàn Mộng Vân biết Cố Minh Sinh động thủ trong chuyện kinh doanh của gia đình cô ta?”, Kỳ Lang sờ sờ cằm.

Tiết Nhạc tắc lưỡi: “Yêu sâu, hận sâu...”

Tô Niệm Đường một mực phủ định: “Không đúng. Theo tính cách của Cố Minh Sinh nếu Hàn Mộng Vân hẹn cậu ta, cậu ta sẽ không đến. Nếu như Hàn Mộng Vân lấy cái cơ gia đình cô ta phá sản mà đòi gặp Cố Minh Sinh nhất định cậu ta lại càng không đến. Nhất định có chuyện gì đó, là chuyện Cố Minh Sinh đang rất quan tâm, chính Hàn Mộng Vân dùng cái cơ đó để uy hiếp Cố Minh Sinh.” Mà chuyện này cũng là manh mối then chốt của vụ án.

Mục Y nói thêm: “Cụ thể là chuyện gì thì e rằng chỉ có mình Cố Minh Sinh biết. Hay vì lý do này mà cậu ta nổi sát tâm?”

Kỳ Lang vỗ tay một cái: “Mọi người mau đến xem manh mối bên chúng tôi thu hoạch được đi!”. Sau khi nói xong, Kỳ Lang mở đoạn phim lên, tua nhanh đến đoạn then chốt.

Mục Y kinh ngạc chỉ vào người trên màn hình: “Đây không phải là Nghê Thiên sao?”. Chính là nữ sinh thần bí mà Kỳ Lang luôn muốn tìm kiếm.

“Nghê Thiên nói dối, cô ta không ở ký túc xá mà có xuất hiện tại tòa nhà ấy. Tại sao cô ta lại nói dối?” Mục Y hỏi ngược lại.

“Tôi nghĩ, chắc là do sợ hãi”, Tô Niệm Đường nói. “Người bình thường khi gặp phải tình huống như thế này đều lựa chọn nói dối. Dù sao người nào xuất hiện tại hiện trường gây án đều bị liệt vào danh sách nghi phạm. Cô ta sợ bị coi là hung thủ.” Có điều đây cũng chỉ là lời giải thích một chiều, còn nguyên nhân vì sao lại nói dối, Tô Niệm Đường vẫn không thể đoán ra được.

“Triệu Trạch và Mục Y. Hai người đến tìm Nghê Thiên thêm một lần nữa. Đưa cô ta về Sở Sự Vụ lấy lời khai.” Kỳ Lang ra lệnh.

“Được! Không thành vấn đề!”, hai người đồng thanh đáp lời.

Kỳ Lang nhìn về phía Tô Niệm Đường: “Đường Đường em đi gặp Cố Minh Sinh, hỏi cho ra lẽ tại sao thứ bảy cậu ta lại có mặt tại hiện trường gây án.”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Em nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

Ai vào việc này, Kỳ Lang về lại phòng làm việc của mình, sâu chuỗi mấy manh mối đã thu thập được. Tiết Nhạc lại tiếp tục ôm máy vi tính, không biết làm gì. Lê Huy ngồi bên cạnh anh ta, thì thầm to nhỏ.

“Sếp! Mau đến xem!”, không lâu sau, Tiết Nhạc kêu to một tiếng, “Sếp đến xem đi Ro đăng đàn, dĩ nhiên là vụ án của chúng ta.”

Kỳ Lang nghe thấy tiếng réo gọi của Tiết Nhạc, vội vàng mở máy tính của mình, đăng nhập vào diễn đàn. Chủ đề đang được nhiều người quan tâm nhất chính là của Ro. Bởi vì vụ án của Hàn Mộng Vân đã được giới truyền thông đưa tin khá chi tiết, vì vậy toàn bộ vụ án đều lộ ra ánh sáng. Đương nhiên có vài vấn đề được bảo mật vì vậy mọi người căn cứ vào thông tin từ báo đài để suy luận, tìm ra hung thủ.

Kỳ Lang mở chủ đề của Ro. Mở đầu là những thông tin của giới truyền thông. Hết thấy các mối quan hệ xã hội của Hàn Mộng Vân đều được đào hết lên. Bạn bè của Hàn Mộng Vân, những người từng tranh chấp với Hàn Mộng Vân, những người từng theo đuổi Hàn Mộng Vân, tất cả đều có đủ trên các tờ báo lá cải. Kỳ Lang nhếch miệng, quả thật không hổ danh paparazzi, điều tra được còn nhiều tin hơn phía bọn anh.

Sau đó Ro dùng phương pháp loại suy, đem hầu hết tất cả những người tối quan trọng liệt kê ra. Sau đó chấm dứt là kết luận khóa chặt trên hai người tình nghi là Nghê Thiên và Chương Hiểu Yến.

Bài đăng đến đây là hết, không nói gì thêm, phía dưới là các thành viên bàn tán xôn xao, tất cả đều cho rằng suy đoán của Ro cực kỳ logic. Ngay cả Kỳ Lang đọc những quy tắc loại suy của nhân vật này cũng trầm thán phục.

Tuy nhiên thông tin về Ro vẫn để trống.

Mà ngay cả câu hỏi anh đưa ra lần trước cũng đã được Ro giải đáp

Hung thủ chính là em gái của nạn nhân. Sống trong hoàn cảnh luôn bị bắt nạt, đứa em này trong lòng đã có sẵn khuynh hướng phạm tội. Bây giờ lại xảy ra vụ việc tranh chấp tài sản, cô ta càng hận anh trai của mình hơn. Cô ta biết rõ thói quen của anh trai mình, để đảm bảo không ngộ sát những người vô tội khác, mà vẫn có thể giết chết anh trai, thì chỉ còn cách bôi độc trên ngón tay anh trai mình. Ở lễ tang, theo lễ nghi phải bắt tay khách mời, thế nhưng anh trai cô lại mắc căn bệnh sạch sẽ, vì vậy nhất định sẽ đeo găng tay. Cho nên, độc đã được bôi sẵn bên trong lớp găng tay.”

Đề tài Kỳ Lang đưa ra trước đó, trong chương 9:

Có một gia đình khá giàu có, nhà này có 2 đứa con, đứa con trai thì có tính cách khá kỳ lạ, thằng bé mắc bệnh sạch sẽ nhưng lại rất thích cắn móng tay, đứa con gái tính cách khá hoạt bát, đáng yêu. Thế nhưng, hai anh em từ nhỏ quan hệ đã không tốt, thằng anh luôn thích bắt nạt đứa em gái, còn hợp tác với nhóm khác đến bắt nạt đứa em này. Cô em gái dễ tính đều cho qua.

Mọi chuyện cứ thế qua đi đến khi hai đứa bé trưởng thành.

Một ngày nọ, cha mẹ bọn họ đều mất, để lại phần gia sản khá lớn, hai chị em bọn họ trở thành người thừa kế. Hai anh em bắt đầu tranh giành tài sản, đến ngày nọ, người anh trai cũng đột nhiên qua đời.

Người anh trai là bị bỏ độc chết, thế nhưng tại hiện trường tất cả chén trà hay bánh ngọt đều không kiểm ra thành phần gây độc, vậy người anh trai bị độc chết bằng cách nào?”

Đúng! Kỳ Lang âm thầm gật đầu, đây chính là đáp án trong suy nghĩ của anh. Người anh trai có thói quen cắn móng tay, nếu như bôi độc trên chén bát hoặc bỏ vào thức ăn sẽ gây ngộ sát người vô tội. Vì vậy chỉ chú ý đến những vật dụng cá nhân của người anh trai. Bên trong lớp găng tay là đáp án chính xác.

Bây giờ Kỳ Lang càng ngày càng hiểu kỳ với người biệt danh Ro này. Rốt cục “Ro” là ai, có thể từ thông tin cơ bản của báo đài, có thể tổng hợp, phân tích và đưa ra chính xác hai người mà bên phía anh cũng đang hoài nghi. Đặc biệt là Nghê Thiên. Từ vụ án này, anh nhận xét Ro là một người rất có khả năng quan sát, mang theo chút kiêu ngạo, điểm này có thể thấy qua profile trống rỗng thông tin của ‘hắn’. Theo anh người tư liệu càng hoàn chỉnh lại càng có khả năng nhiều là thông tin giả.

Khả năng ‘Ro’ cũng là người sống trong thành phố này mới quan tâm đến vụ án này như vậy. Trong nước có biết bao nhiêu vụ án còn nghiêm trọng hơn

nhieu, nhưng ‘hắn’ chỉ quan tâm đến vụ án bé tí xiu này.

Kỷ Lang đọc lại các bài post của ‘Ro’, trong một thoáng anh vỗ mạnh lên bàn một cái: “Tiểu Tiết! Cậu vào đây ...”

“Có chuyện gì vậy sếp?”, Tiết Nhạc nhanh chóng xuất hiện ngay cửa, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Cậu điều tra giúp tôi IP của Ro, tôi nghi tên này cũng là người trong thành phố mình thôi.”

“Được! Sếp yên tâm!”. Nghe được thần tượng là người trong thành phố này, Tiết Nhạc càng hưng phấn hơn, chạy té khói về chỗ ngồi của mình, bàn tay thoăn thoắt thao tác.

Kỷ Lang vẫn ngồi trước máy vi tính, nhìn câu trả lời của ‘hắn’ cho câu đố của anh. Câu đố của anh có tình dùng ‘cái ly’ để dẫn dắt Ro, để hắn tưởng lầm đọc được bôi vào ly. Không ngờ hắn có thể dùng đến chi tiết trọng tâm người anh trai là một người ưa sạch sẽ để lý luận, thật sự đáng gờm.

Như vậy vụ án của Hàn Mộng Vân, có thể nào hung thủ đang dẫn họ đi vào ngõ cụt hoặc đặt trọng tâm vào điểm khác, mà quên mất chú ý manh mối quan trọng đây? Đầu anh lóe lên một suy nghĩ, anh cảm thấy không thể tin nổi, nhưng sau khi phân tích lại cảm thấy điều đó rất hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bản báo cáo nghiệm thi

Tô Niệm Đường về lại Sở, sắc mặt khá xấu, Lê Huy liếc nhìn Tiết Nhạc, mở miệng nhỏ giọng hỏi: “Cố Minh Sinh im như thóc à?”

Kỷ Lang cũng vừa vặn bước ra, trông thấy Tô Niệm Đường, liền hỏi ngay: “Cậu ta không chịu khai sao?”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Cậu ấy nói rồi ...”

“Chuyện thế nào?”

“Cố Minh Sinh đến là do Hàn Mộng Vân gọi điện thoại uy hiếp cậu ta, hẹn cậu ta một giờ trưa đến tầng thượng gặp mặt.” Tô Niệm Đường ngồi phịch xuống ghế sofa, mím môi.

Tô Niệm Đường nói tiếp: “Hàn Mộng Vân đã biết được thân phận của Cố Minh Sinh, cũng biết rõ chuyện của gia đình mình là do Cố Minh Sinh nhúng tay nên mới càng thêm trầm trọng. Thêm vào đó, cô ta còn lấy chuyện Cố Minh Sinh bị bệnh tim uy hiếp, nếu không đến gặp cô ta sẽ nói cho cả trường biết căn bệnh của cậu ta. Còn đem chuyện xấu cậu ta đã làm nói hết trước bàn dân thiên hạ.”

“Vì vậy Cố Minh Sinh buộc phải đi lên tầng thượng?”, Kỷ Lang cau mày.

Tô Niệm Đường gật đầu, vẻ mặt khá vi diệu.

Không! Cố Minh Sinh đâu ngốc ...

Thật ra điều Hàn Mộng Vân uy hiếp Cố Minh Sinh chính là: Nếu như cậu ta không lên tầng thượng gặp cô ta, thì cô ta sẽ phanh phui chuyện tình cảm của Cố Minh Sinh lên báo, khiến cả thành phố Bắc đều biết Tô Niệm Đường câu dẫn học sinh khiến cô phải thân bại danh liệt. Vì cô nên Cố Minh Sinh mới nhận lời đến hiện trường.

Kỷ Lang vỗ vỗ vai Tô Niệm Đường: “Đừng suy nghĩ nhiều quá, chuyên tâm vào vụ án thôi. Nếu là do Hàn Mộng Vân hẹn Cố Minh Sinh, hung thủ lại chọn đúng thời gian này đẩy Hàn Mộng Vân xuống lầu, chứng tỏ hung thủ đã tính toán rất kỹ, thậm chí biết được chuyện Cố Minh Sinh sẽ xuất hiện tại tầng thượng.”

Tiết Nhạc xen vào: “Sếp, vậy Nghê Thiên rất đáng nghi. Cô ta là bạn thân với Hàn Mộng Vân, có thể Hàn Mộng Vân sẽ tiết lộ chuyện sẽ hẹn gặp Cố Minh Sinh tại tầng thượng. Như vậy Nghê Thiên nhất định sẽ bày mưu tính kế thừa dịp cô ta không đề ý đẩy xuống.”

“Cũng không loại trừ khả năng này”, Kỷ Lang gật đầu, “Mau cho mời Nghê Thiên về lấy lời khai.”

Chờ Triệu Trạch và Mục Y đưa Nghê Thiên về Sở Sự Vụ, rốt cục Kỷ Lang cũng nhìn thấy mặt Nghê Thiên.

Nghê Thiên nhìn khá thanh tú, nhưng so với Hàn Mộng Vân và Chương Hiểu Yến, cô ta trông cũng bình thường. Cô ta mặc chiếc áo sơ mi màu xanh lam với chiếc quần short. Gương mặt khá hoảng loạn. Nhìn một cô gái như vậy, anh không tin cô dám giết chết Hàn Mộng Vân.

Đưa Nghê Thiên đến phòng khách, Mục Y rót một ly trà định thần cho cô ta, an ủi cô ta đừng lo lắng quá.

Kỷ Lang nói: “Tôi nghĩ đồng nghiệp của tôi đã nói rõ cô tình hình mọi chuyện. Tại sao trước đây cô lại nói dối?”

Gương mặt Nghê Thiên trắng bệch, cảm chặc tách trà trong tay, đầu ngón tay hơi run: “Tôi ... tôi không biết ...”

Không biết??? Giải thích chuyện gì vậy? Kỷ Lang nhú mày: “Vậy cô biết những gì? Chỉ cần cô nói tất cả chuyện cô biết cho chúng tôi là được.”

Về mặt Nghê Thiên bất an, cả người co rúm lại: “Tôi không giết người ...”

“Nếu vậy, cô hãy nói chúng tôi biết tại sao thứ bảy cô lại có mặt tại lớp học?”

“Tôi ... tôi ... tôi đi học.” Nghê Thiên liếc mắt nhìn chỗ khác, lông mày nhíu chặt, ánh mắt nhìn xuống mũi giày, khóe miệng méo xệch.

Học??? Lời giải thích này không thể tiếp nhận, nghe qua đã biết nói dối. Bất luận tâm trạng Nghê Thiên thế nào nhưng đúng là có chuyện cổ tình che giấu. Nếu bây giờ ép cung chỉ sự cô ta sẽ cho lời khai giả.

“Tại sao trước đây cô lại khai cô ở phòng ngủ?”

“Tôi sợ mọi người tình nghi tôi giết Mộng Vân.”

“Cô và Hàn Mộng Vân quan hệ thế nào?”

“Rất thân. Giống như hai chị em ruột.” Nghê Thiên nghe Kỷ Lang không tra hỏi sâu về vụ án, về mặt cô ta bất giác thả lỏng.

“Vậy mà theo chúng tôi điều tra được quan hệ của cô và Hàn Mộng Vân không được coi là quá tốt. Hàn Mộng Vân tính cách tiểu thư, lúc nào cũng vênh vênh tự đắc, hay sai khiến người khác. Chẳng lẽ lúc cô ta sai khiến cô, cô cũng cho rằng cô ta là người tốt sao? Không oán hận gì hết sao?”

“Là do Chương Hiểu Yến nói?”, Nghê Thiên lắc đầu, “Không phải như vậy! Mộng Vân tuy có hơi kiêu căng nhưng đối xử với tôi rất thật lòng. Trước đây khi Chương Hiểu Yến còn sống chung một phòng trong ký túc xá, thấy chúng tôi gia cảnh không được tốt, Mộng Vân thường hay giúp đỡ chúng tôi. Bởi vì tính cách tiểu thư nên đôi khi nói chuyện cũng hơi ngạo mạn, nhưng không hề có ý xấu.

Nhưng Chương Hiểu Yến lại không chịu được nên hai người mới tuyệt giao, chuyển sang phòng khác. Chương Hiểu Yến là người có lòng tự trọng cao, còn đối với tôi cũng chẳng có việc gì.”

“Cô biết chuyện Hàn Mộng Vân muốn hẹn Cố Minh Sinh lên tầng thượng không?”

Nghê Thiên sững người, cô lắc đầu một cái, rồi lại gật đầu.

“Vậy cuối cùng là cô biết hay không biết?”, Kỷ Lang dò hỏi.

Nghê Thiên gật đầu: “Tôi có biết sơ sơ ... Trước đây khi Mộng Vân nghe tin gia đình cậu ta phá sản, cậu ta rất khó chịu, cậu ta cho rằng chắc chắn có người đứng phía sau ám hại nên gia đình cô mới ra nông nổi như vậy. Sau đó cậu ta điều tra ra được là do Cố Minh Sinh nhúng tay vào ... Trước đây Mộng Vân rất yêu Cố Minh Sinh nhưng biết được Cố Minh Sinh đâm sau lưng mình ... Tôi còn nhớ vào ngày thứ sáu, khi tôi cùng Mộng Vân tan học thì gặp Cố Minh Sinh ở sân thể thao. Mộng Vân tức tối truy hỏi Cố Minh Sinh tại sao lại làm ra chuyện như thế. Kết quả Cố Minh Sinh không trả lời Mộng Vân”, khi Nghê Thiên kể chuyện này, cô ta có chút phẫn nộ, về mặt như đang bắt bênh thay cho Hàn Mộng Vân, “Sau đó, Mộng Vân xảy ra tranh chấp với Cố Minh Sinh, tôi đứng ra can ngăn.”

Hôm thứ sáu Cố Minh Sinh có gặp Hàn Mộng Vân? Đây là một manh mối rất quan trọng. Kỷ Lang gật đầu: “Tạm thời không còn chuyện gì nữa. Nghê Thiên cô tốt nhất có thể chứng minh hôm đó cô xuất hiện tại phòng học là để ôn bài, nếu không cô cũng bị liệt vào danh sách những người tình nghi.”

“Tôi ...”, Nghê Thiên muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, hai vai xệ xuống, cô ta gật đầu: “Thật sự tôi không giết người!”

Sau khi đưa Nghê Thiên rời đi, Lê Huy đi từ bên ngoài vào, anh ta ôm một sấp tài liệu: “Sếp! Em vừa qua bên Cục cảnh sát lấy báo cáo nghiệm thi chi tiết từ chị Phi và ảnh chụp tại hiện trường của cảnh sát.”

Kỷ Lang nhận lấy, đầu tiên lựa chọn xem mấy tấm hình kia. Bức ảnh chụp lại toàn bộ khung cảnh trên tầng thượng, còn có giày của nạn nhân. Chiếc giày trông có vẻ như rơi xuống một cách vô tình, nhưng nhìn qua cũng không có khả nghi.

“Chị Phi nói trên tầng thượng quả là có vân tay người chết, xác thực chính nạn nhân bước lên trên đó. Trong cơ thể người chết không phát hiện bất cứ thuốc mê nào, thời điểm rơi xuống là hoàn toàn tỉnh táo. Duy nhất có một điểm là trên chân nạn nhân dính phần khuẩn bụi khá nhiều, mắt thường không thấy được, nhưng qua lớp kính hiển vi nhìn rất rõ, cảm giác như nạn nhân đi chân đất.”

“Nếu trong thời điểm nạn nhân rớt xuống, chiếc giày mới rơi, cô ta dựa dựa trên nền đất cũng không dính nhiều vi khuẩn đến như vậy. Ngoài ra kết luận này cũng dựa vào sự khác nhau của các lớp đất bụi trên chân nạn nhân.”

“Lớp đất bụi ở khu vực khác nhau?” Kỷ Lang nhú mày, mở báo cáo nghiệm thi của Đặng Phi. Trên báo cáo giải thích rõ bụi đất cũng phân thành nhiều loại. Trên chân nạn nhân có dính phần bụi đất ở tầng thượng, cũng có bụi ở những nơi khác. Tuy rằng không thể chứng minh được tất cả những nơi nạn nhân đã đi qua nhưng có thể khẳng định khi cởi giày, nạn nhân vẫn chưa chết, thậm chí lại còn chưa bị nguy hiểm đến tính mạng.

“Tại sao lại như vậy?”, Mục Y mờ mịt, “Kiến thức nghiệm thi quả thực rất lớn.”

Kỷ Lang đóng lại bản báo cáo, đưa lại cho Triệu Trạch, để tất cả mọi người đọc lại một lần.

“Đột nhiên cảm thấy vụ án này rất kỳ lạ”, Tiết Nhạc buông giọng chán nản, không biết dùng từ ngữ nào để hình dung vụ án này.

Kỷ Lang phui phui tay: “Bây giờ các cô cậu cho chút ý kiến về vụ án cũng như suy đoán về hung thủ đi!”

“Em cho rằng hung thủ là Chương Hiểu Yên, cô cùng người chết quan hệ như vậy, chắc chắn hận nạn nhân đến thấu xương. Khi nhìn thấy nạn nhân ở tầng thượng đợi Cố Minh Sinh, hai người lại xảy ra tranh chấp, xô đẩy khiến nạn nhân rớt xuống lầu”, Lê Huy phát biểu ý kiến đầu tiên.

“Vậy phần bụi trên chân nạn nhân giải thích thế nào?”

“Chuyện này ... Hay là do nạn nhân đang mơ màng, hoặc là do trước khi Cố Minh Sinh tới, cô ta tự cởi giày đi lại trên tầng thượng?”, Lê Huy giải thích một cách gượng ép.

“Em thì luôn cảm giác Nghê Thiên đang nói dối, em cho rằng khả năng cô ta là hung thủ khá cao”, Triệu Trạch nói, “Nghê Thiên biết rõ chuyện Hàn Mộng Vân ở trên tầng thượng vì vậy cũng đi theo, thừa dịp Hàn Mộng Vân không chú ý, đẩy cô ta xuống.”

“Động cơ là gì?” Kỷ Lang hỏi.

“Hai người ở bên ngoài lâu ngày khó tránh khỏi va chạm, có thể thật ra Nghê Thiên cũng rất ghét Hàn Mộng Vân, chỉ là không biểu hiện ra ngoài như Chương Hiểu Yên?”. Trong cuộc sống, mấy người mà luôn giữ kín thù hận trong lòng mới là kẻ nguy hiểm nhất.

“Vậy lớp tro bụi trên chân giải thích ra sao?”

“Chuyện này ...”, Triệu Trạch nghẹn lời, không biết trả lời thế nào.

Tô Niệm Đường từ đầu đến cuối không chen lời vào ... bây giờ cô mím mím môi: “Thật ra em có một suy nghĩ, không biết có thể nói ra hay không?”

Kỷ Lang hứng thú: “Cứ nói ra suy nghĩ của em đi!”

“Mọi người có suy nghĩ rằng chúng ta đang bị hung thủ sỏ mũi không? Chúng ta điều tra mấy ngày nay e rằng hung thủ đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Duy nhất có một chuyện phát sinh ngoài ý muốn đó chính là đoạn phim chúng ta thu thập được. Đoạn phim này có thể giúp chúng ta khoanh vùng tội phạm tình nghi, khiến tên hung thủ mau chóng lộ diện”, Tô Niệm Đường cắn cắn môi nói: “Chúng ta bây giờ có hai câu hỏi. Thứ nhất, cuối cùng hung thủ có biết chuyện nạn nhân hẹn Cố Minh Sinh trên lầu thượng hay không? Thứ hai, lớp tro bụi trên chân nạn nhân là do đâu mà có? Máu chốt phá án chỉ nằm trong hai vấn đề này. Thật ra sau khi trả lời được câu hỏi thứ hai, vụ án này coi như giải quyết được phần nào.”

Một phần ý kiến của Tô Niệm Đường khiến mọi người ở đó như rơi trong màn sương mù, nhưng Kỷ Lang lại gật đầu khen ngợi: “Xem ra ý nghĩ của Đường Đường và tôi gần giống nhau.”

Tô Niệm Đường mím môi nở nụ cười.

“Rốt cục là chuyện gì. Sếp! Anh có thể bán cho bọn em ‘500 đồng’ thông tin được không?”, Tiết Nhạc thúc giục.

“Đường Đường em nói trước đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nhảm chán

Tô Niệm Đường mỉm cười giải thích: “Biết chuyện nạn nhân lên tầng thượng có ba người.”

“Chuyện này bọn tôi đều biết cả rồi: Chương Hiểu Yên, Nghê Thiên và Cố Minh Sinh”, Mục Y chen lời.

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Không! Không được tính Cố Minh Sinh!”. Cô nhướn mày: “Chương Hiểu Yên đang trong phòng tập luyện thi nhìn thấy Hàn Mộng Vân lên lầu. Nghê Thiên biết được chuyện là do Hàn Mộng Vân nói. Còn một người nữa chính là ... Hàn Mộng Vân.”

Mục Y nghe suy đoán của Tô Niệm Đường ngay lập tức tỏ vẻ khinh thường: “Sặc! Nghe cô nói như vậy, chẳng lẽ Hàn Mộng Vân tự giết chết chính mình sao?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Không sai! Hung thủ vụ án này chính là Hàn Mộng Vân.”

Tất cả mọi người: “...”

Đôi mắt của Kỳ Lang ánh lên tia tán thưởng, Đường Đường phân tích không sai, quả thực anh cũng có suy nghĩ như thế, điều này cũng nhờ vào đáp án nhắc nhở của Ro.

“Làm sao có chuyện đó!”, Mục Y phủ quyết, “Tại sao Hàn Mộng Vân phải làm như vậy?”

Tô Niệm Đường đứng lên đi vài bước: “Mọi người có thể nghe qua suy đoán của tôi một chút được không?” Tô Niệm Đường lặng lẽ liếc mắt nhìn Kỳ Lang. Kỳ Lang cười cười gật đầu ra hiệu cô tiếp tục đưa ra ý kiến.

Tô Niệm Đường cất lời: “Sau khi Hàn Mộng Vân điều tra ra được Cố Minh Sinh cũng nhúng tay khiến gia đình mình bị phá sản, cô ta nảy sinh cảm giác vừa yêu vừa hận. Thông qua tìm hiểu cũng biết được gia thế và tình trạng sức khỏe của Cố Minh Sinh. Vì vậy, cô ta nảy ra một ý định sẽ uy hiếp Cố Minh Sinh.

Vào ngày thứ sáu, Hàn Mộng Vân đến tìm Cố Minh Sinh, đầu tiên dựa vào căn bệnh của cậu ta để uy hiếp. Kết quả Cố Minh Sinh vốn dĩ không chút sợ hãi mà còn tuyên bố muốn Hàn Mộng Vân hoàn toàn biến mất khỏi mắt cậu ta. Về đến nhà, Hàn Mộng Vân càng nghĩ càng sợ, cô ta nghĩ là do lỗi của mình mới khiến gia đình tán gia bại sản. Hơn nữa tâm trạng buồn phiền của cha mẹ cũng ảnh hưởng đến cô ta không ít, Hàn Mộng Vân nghĩ đến tự sát.

Nhưng cô ta không cam lòng cứ như vậy rời khỏi thế giới này. Chuyện đến nông nổi này tất cả đều do Cố Minh Sinh, do vậy cô ta liền bày kế hãm hại Cố Minh Sinh, khiến cậu ta bị tình nghi là hung thủ giết chết mình. Cô ta một lần nữa gọi điện thoại uy hiếp Cố Minh Sinh, lần này, Cố Minh Sinh thật sự bị uy hiếp.

Cô ta hẹn Cố Minh Sinh lên tầng thượng, nhưng cô ta thì đứng ở cửa sổ lầu sáu quan sát Cố Minh Sinh. Khi tận mắt chứng kiến Cố Minh Sinh lên đến nơi, cô ta mới ngã từ trên lầu xuống, hoàn thành mục đích chính của mình.”

“Không đúng!”, Mục Y phản đối, “Theo lời cô phân tích, trước đó một ngày Hàn Mộng Vân đã đi tìm Cố Minh Sinh nhưng sự uy hiếp của cô ta không hề có tác dụng. Vậy tại sao lần thứ hai lại được?”

Tô Niệm Đường mím môi: “Vì sự uy hiếp lần này khác hẳn lần trước.”

“Khác hẳn lần trước? Cố Minh Sinh còn bí mật gì có thể khiến người khác uy hiếp được cậu ta?”

“Vi ...”, Tô Niệm Đường ngừng một chút, “Hàn Mộng Vân nói nếu Cố Minh Sinh không đến chỗ hẹn cô ta sẽ đem chuyện tình cảm của tôi và Cố Minh Sinh lên báo đài, khiến cả thành phố Bắc đều biết tôi câu dẫn học sinh, khiến tôi thân bại danh liệt.”

Mục Y: “...”

“Nhưng ... còn chuyện lớp bụi đất trên chân nạn nhân và cúc áo là thế nào?”, Lê Huy vội vã chuyển đề tài.

“Lớp bụi đất trên chân của nạn nhân là do tình thế ép buộc cô ta phải làm vậy. Muốn để mọi người tin cô ta bị đẩy từ tầng thượng xuống cô ta phải cời giày để ở trên đó trước, sau đó chân trần đi xuống tầng sáu. Cúc áo có thể là do hai người tranh chấp ngày hôm thứ sáu bị rơi ra.”

“Phân tích rất logic, chỉ có điều chứng cứ ở đâu. Chúng ta không thể đưa suy nghĩ này vào trong báo cáo.” Tiết Nhạc lo lắng.

Tô Niệm Đường sờ sờ cằm: “Chứng cứ mọi người có thể cho bên giám định điều tra lớp bụi đất trên tầng sáu coi có trùng khớp với lớp đất bụi trên chân nạn nhân hay không. Hơn nữa, nếu nạn nhân nhảy từ tầng sáu, vậy ở đó nhất định có dấu vết của cô ta.” Tô Niệm Đường nói xong nhìn về phía Kỳ Lang.

Kỳ Lang gật đầu: “Đường Đường suy luận rất tốt, muốn tra án phải có những tư duy táo bạo như vậy. Triệu Trạch cậu đến khoa giám định nhờ bọn họ đến tầng sáu của trường kiểm tra một chút.”

Triệu Trạch gật đầu: “Vâng em đi ngay!”. Trong chớp mắt, anh ta xoay người rời đi.

Mục Y vẫn im lặng, đột nhiên mở lời: “Tôi còn có chỗ không hiểu, tại sao Nghê Thiên lại nói dối?”

“Nghê Thiên phải nói dối vì sợ chúng ta tình nghi cô ta là hung thủ. Hơn nữa, có khả năng cô ta đi vào phòng học là để trộm đồ?” Tô Niệm Đường giải thích.

“Trộm đồ?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Đúng! Mọi người còn nhớ lúc chúng ta hỏi vì sao cô ta lại xuất hiện ở phòng học, gương mặt cô ta rũ xuống, không nhìn chúng ta cũng không muốn chúng ta nhìn vào mắt mình. Đây là hành động biểu thị cho sự lúng túng và xấu hổ. Đi đến lớp tại sao phải thấy xấu hổ? Hay cô ta làm ra chuyện gì có lỗi với bạn học?”, Tô Niệm Đường nhìn về phía Kỳ Lang, “Anh còn nhớ Cao Nguyên nói gì không?”

Kỳ Lang cau mày, suy nghĩ cẩn thận một chút rồi nói: “Máy quay phim quý như vậy của Cao Nguyên để trong lớp hai ngày mà không bị mất. Lúc đó cậu ta rất vui mừng nói với chúng ta, phòng học đối diện thường xuyên bị mất đồ.”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Đúng! Chính là điều này, em nghĩ Nghê Thiên thừa dịp cuối tuần không có ai mới đến trộm đồ.”

“Ôi! Quả là lợi hại, tất cả các manh mối đều được sâu chuỗi rất chính xác”, Tiết Nhạc kinh ngạc thốt lên, vỗ tay thật lớn: “Không hổ danh là nhà tâm lý học chỉ cần nhìn qua vẻ mặt của Nghê Thiên đã có thể suy đoán ra được cô ta đang làm gì.”

Tô Niệm Đường nghiêm mặt: “Đây không phải là tâm lý học. Thông qua vẻ mặt của một người để đưa ra suy nghĩ cái này gọi là ‘Thuật Đọc Tâm’.”

“Thuật Đọc Tâm??”, Tiết Nhạc hiếu kỳ, “Vậy cô thử đến đọc ... đọc tôi đi, xem bây giờ tôi đang suy nghĩ gì?”

Kỷ Lang gõ lên đầu Tiết Nhạc một cái: “Cậu làm như Đường Đường là thần tiên sao, còn suy đoán cậu nghĩ gì, mau đi làm việc đi.”

Tiết Nhạc vò vò đầu: “Em không phải hiếu kỳ, chỉ muốn kiểm tra ‘Thuật Đọc Tâm’ của Đường Đường có chính xác hay không thôi.”

Kỷ Lang cao giọng: “Cậu vừa gọi ai là Đường Đường?” Ai cho phép tên tiểu tử thói này gọi Đường Đường là Đường Đường.

“Đường Đường đó!”, Tiết Nhạc nở nụ cười gian xảo, “Sếp! Không phải anh cũng gọi là Đường Đường sao, hay gọi thế nào bây giờ? Tô Tô, Đường Đường, Niệm Niệm?”

Tô Niệm Đường phì cười, Tiết Nhạc quả thật là một người khôi hài: “Tên gì cũng được, mọi người thấy vui là được rồi!”

“Aizza ... Sếp! Đường Đường cũng đâu ngại bọn em gọi cô ấy thế nào, tại sao anh lại để bụng, hay là anh đang ghen?”, Tiết Nhạc liếc mắt nhìn Kỷ Lang, có chút đắc ý.

Kỷ Lang: “Ha ha ha ...”

Tô Niệm Đường mím môi, đây không phải là chuyện biến tốt sao? Thật ra cái này cũng không hẳn gọi là ‘Thuật Đọc Tâm’, cái này gọi là phân tích vẻ mặt con người, là môn chuyên sâu trong chuyên ngành Tâm lý tội phạm. Thông qua động tác của vẻ mặt có thể suy đoán ra điều ẩn giấu sâu trong lòng người khác.”

Sau đó, qua điều tra của cảnh sát, phần bụi đất trên chân của nạn nhân và trên tầng sáu giống nhau như đúc, đồng thời trong phòng học này có thể tìm được rất nhiều vân tay của Hàn Mộ Dung Vân. Vụ án nhảy lầu coi như đã phá án thành công. Mọi người muốn ăn mừng một bữa. Kỷ Lang quay đi tìm Tô Niệm Đường phát hiện cô đã đi đâu mất.

“Đường Đường rồi đi lúc nào vậy?” Kỷ Lang cau mày hỏi Lê Huy.

“À ... cô ấy muốn đến thăm Cố Minh Sinh, nghe nói cậu ta nhập viện”, Lê Huy trả lời, “Thấy anh đang bận rộn nên cô ấy không muốn quấy rầy, nhờ em chuyển lời lại.”

Kỷ Lang nhíu chặt mi, trong lòng hơi khó chịu: “Cậu biết Cố Minh Sinh đang nằm bệnh viện nào không?”

Lê Huy nhìn nét mặt Kỷ Lang rất muốn mở miệng trêu anh một chút, nhưng thôi ... nên quên đi: “Là bệnh viện thành phố ...”

Kỷ Lang gật đầu: “Tiệc chúc mừng hôm nay tôi không đến được, mọi người cứ ăn no say, tất cả chi phí ghi cho tôi.”

“Sếp! Anh đi đâu?”, Lê Huy biết những vấn đề bộ hỏi.

Kỷ Lang vỗ sau gáy anh ta một cái.

Kỷ Lang nghĩ anh cũng nên đến thăm Cố Minh Sinh. Dù sao vì Đường Đường nên cậu ta mới xuất hiện trên tầng thượng, mới bị liệt vào danh sách nghi phạm, mới dẫn đến tình trạng như hiện tại. Cố Minh Sinh thích Đường Đường. Đây là chuyện mà toàn bộ sinh viên đại học Y đều công nhận ư? Kỷ Lang cau mày, Đường Đường lớn hơn Cố Minh Sinh hai tuổi, muốn đến với nhau không phải là không được; nhưng về phần anh, anh vẫn thấy có chút không thích hợp.

Nhưng vì sao lại không thích hợp?

Kỷ Lang rút hết ruột gan suy nghĩ cũng chẳng thể nặn ra được một lý do. Bọn họ rất xứng đôi, cho dù ở phương diện nào cũng rất xứng. Thế nhưng sao anh lại cảm thấy không can tâm như thế này. Không hề thích nhìn Tô Niệm Đường và Cố Minh Sinh bên nhau.

Trên đường lái xe đến bệnh viện thành phố, Kỷ Lang suy nghĩ mãi không thông, may thay khi vừa dừng xe anh đã nghĩ ra được một lý do. Chính là Cố Minh Sinh bị bệnh tim bẩm sinh, bản thân anh ta còn chưa biết ra sao ngày mai, làm sao có thể đảm bảo cho Đường Đường một tương lai tốt đẹp.

Nếu mẹ anh đã giao Đường Đường cho anh chăm sóc, vậy anh nhất định phải bảo đảm Đường Đường được hạnh phúc.

Bệnh viện thành phố khá lớn, cũng rất khó tìm thấy phòng bệnh của Cố Minh Sinh. Trên đường lên lầu anh bất ngờ đụng phải một người.

“Thăm từ Kỷ Lang, thật tình cờ!”, mặc chiếc áo blouse trắng, đeo cặp mắt kính cận, gương mặt ưu nhã, Phạm Vĩ tiến đến chào hỏi Kỷ Lang.

Kỷ Lang cũng khá bất ngờ, nghĩ ngay ra Phạm Vĩ cũng làm việc ở bệnh viện này. “Bác sĩ Phạm, thật tình cờ!”

(*Phạm Vĩ là ba của Vân Vân, nạn nhân bị giết chết trong nghĩa địa)

Hai người sau khi chào hỏi, Phạm Vĩ lên tiếng: “Gia đình thám tử Kỳ Lang có ai ốm đau sao?”

“À! Có một người bạn nằm viện, tôi đến thăm, nhưng lại quên mất cậu ta nằm phòng nào.” Kỳ Lang giải thích.

Phạm Vĩ hỏi: “Biết khoa nào không?”

“Khoa Tim mạch!”

“Khoa Tim mạch thì tôi không giúp được cậu, nhưng cậu có thể ra quầy tiếp tân hỏi thử. Chi cần ở bệnh viện này chắc chắn có đăng ký thông tin.”

“Tôi đã hỏi qua nhưng họ không chịu nói”, Kỳ Lang thở dài, phần nhiều khả năng là do tính chất đặc biệt của Cố Minh Sinh.

“Để tôi hỏi giúp cậu!”, Phạm Vĩ nói, “Coi như thay lời cảm ơn thám tử Kỳ Lang đã giúp tôi tìm được hung thủ hại chết con gái.”

“Vâng cảm ơn bác sĩ Phạm.”

Nhờ sự giúp đỡ của Phạm Vĩ, Kỳ Lang nhanh chóng tìm được phòng bệnh của Cố Minh Sinh. Phạm Vĩ nói có việc phải đi trước nên chào tạm biệt. Kỳ Lang vừa đẩy cửa bước vào đã nghe tiếng Cố Minh Sinh la lớn:

“Tô Niệm Đường tôi thật sự rảnh rồi quá mức mới thích cô!”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Câu hỏi cuối cùng

“Tô Niệm Đường, tôi thật sự rảnh rồi quá mức mới đi thích cô!”

Đứng ngoài cửa nghe câu nói này, trái tim Kỳ Lang đánh thịch một cái, Cố Minh Sinh tỏ tình với Đường Đường rồi sao? Không hiểu sao trong lúc này, anh rất muốn biết câu trả lời của Đường Đường là thế nào.

“Tô Niệm Đường! Tôi đây tốt với cô như vậy, cô chỉ cần trả lời một câu thôi, có hay không đi!”

Kỳ Lang không nhìn thấy hành động của hai người bên trong nhưng qua thanh âm này toàn thân anh cảm thấy rất ngứa ngáy chỉ muốn tung cửa nhìn xem sự thể là thế nào.

“Cố Minh Sinh, cậu ...”, giọng nói của Đường Đường vang lên, phảng phất chút do dự và chần chừ.

“Nếu như cô từ chối tôi, cô cũng đừng nói ra. Tôi biết cô thích tên trúc mã kia của cô, nhưng người ấy có thích cô đâu. Tại sao cô cứ phải cố chấp như vậy. Cái gì anh ta cho cô, tôi cũng có thể cho cô. Chuyện anh ta không thể làm cho cô, tôi vẫn có thể làm cho cô”, giọng Cố Minh Sinh vang lên trầm ấm, “Tô Niệm Đường hà cớ gì cô cứ phải khẳng định đi thích một người không hề thích cô?”

Kỳ Lang sững người, Đường Đường thích anh sao? Nghe những lời của Cố Minh Sinh, anh ngẫm lại những lời Đường Đường đã từng nói với mình, bàn tay anh nắm lại thành quyền. Sao anh lại có thể dằn dặt tới mức này, lại không phát hiện ra tâm tư của Đường Đường. Anh hơi kích động, pha chút lo âu, bởi lúc này người tỏ tình không phải là anh mà là Cố Minh Sinh.

--- Vì vậy nếu có cơ hội thì phải ra tay liền. ‘Mạc đãi vô hoa không chiết chi’. Duyên phận chính là điều kỳ diệu như vậy.

Câu nói của Cao Nguyên không hiểu sao lại vang lên trong đầu anh. ‘Mạc đãi vô hoa không chiết chi’, Kỳ Lang bối rối đi đi lại lại trước cửa phòng Đường Đường có đồng ý tên tiểu tử thú này không? Lỡ Đường Đường đồng ý anh phải làm sao đây?

“Cố Minh Sinh, cậu nói rất có lý ...”, thanh âm của Tô Niệm Đường nhàn nhạt vang lên, “Tôi ...”

“Có lý thấy quái nào được!”, Kỳ Lang đột nhiên đẩy mạnh cửa, ánh mắt đầy tức giận nhìn chằm chằm hai người đang ở trong phòng. Đường Đường ngồi bên cạnh giường, trên tay đang cầm dao gọt táo. Cố Minh Sinh ngồi xếp bằng trên giường nhìn Tô Niệm Đường.

“Anh Kỳ Lang, sao anh lại đến đây?”, Tô Niệm Đường kinh ngạc đứng lên xoay người hướng về phía Kỳ Lang đang đứng ở cửa.

Gương mặt Kỳ Lang tối xầm đi đến giật quả táo và con dao trong tay Tô Niệm Đường đặt vào tay Cố Minh Sinh: “Có tay có chân không tự gọt vỏ được sao?”

Tô Niệm Đường không kịp ngăn cản, món đồ đã bị Kỳ Lang giật mất: “Kỳ ...”

Kỳ Lang trừng mắt nhìn cô: “Em im lặng cho anh, đến thăm cậu ta, xác nhận không sao là tốt rồi. Không quen không biết còn ở lại chăm sóc cậu ta làm gì?”

“Nhưng ... không phải bên anh tổ chức tiệc ăn mừng sao, em đâu phải người trong số, đi làm gì?”, Tô Niệm Đường chớp mắt nhìn Kỳ Lang, “... đến thăm Cố Minh Sinh còn vui hơn.”

“Cái gì mà không phải?”, trái tim Kỳ Lang đột nhiên nhói đau, Đường Đường về nước lâu như vậy, bên cạnh anh cũng đã lâu như vậy nhưng vẫn chưa có chút cảm giác an toàn. “Em ... em lúc nào cũng vậy!”

“Xi ...”, Cố Minh Sinh phì cười, “Thăm từ Kỳ Lang, nơi đây là phòng bệnh riêng, anh tự tiện xông vào cắt ngang lời tỏ tình của tôi, anh làm vậy coi được sao?”

Kỳ Lang hừ lạnh nói thầm trong bụng: Chính là tôi muốn cắt ngang đó.

“Là phòng bệnh riêng của cậu, vậy tôi không nán lại lâu. Nếu cậu không sao rồi, vậy tôi đưa Đường Đường về trước, cậu nghỉ ngơi cho khỏe. Còn chuyện cậu tỏ tình, nên giấu kín trong lòng đi bởi ... cậu không có cơ hội đâu.” Kỳ Lang nói một tràng, sau đó kéo tay Tô Niệm Đường ra khỏi cửa.

“Cố Minh Sinh, cậu nghỉ ngơi đi nhé ...”, Tô Niệm Đường vội vàng quay đầu lại căn dặn.

Cố Minh Sinh nhìn theo bóng lưng Tô Niệm Đường và Kỳ Lang rời đi, anh ta thở hắt ra một cái, sau đó ngã xuống giường nhìn trần nhà trắng toát, sóng mũi cay cay.

Tô Niệm Đường, tôi chỉ có thể giúp được em đến đây thôi, nếu người đàn ông đó vẫn chưa chịu giác ngộ, không biết quý trọng em, tôi chắc chắn sẽ dốc toàn lực cướp em về. Cho dù tôi không thể cho em một tương lai tốt đẹp nhưng tôi sẽ cố gắng. Hi vọng ... tôi sẽ không có cơ hội theo đuổi em!

Kỳ Lang im lặng kéo tay Tô Niệm Đường về xe, Tô Niệm Đường khó hiểu nhìn vào mắt anh: “Anh Kỳ Lang, anh đang tức giận sao?”

Kỳ Lang không nói lời nào, xoay người nhìn Tô Niệm Đường. Đôi mắt cô rất đẹp, ánh mắt long lanh, trong vắt, lúc nào cũng phản phát ánh sáng chiếu rọi trái tim Kỳ Lang. Tim anh đập nhanh hơn, không biết trời xui đất khiến thế nào anh lấy tay che hai mắt cô lại.

“Em nhìn sai rồi, anh không tức giận!”, Kỳ Lang trả lời. Anh tức giận là thật nhưng anh giận chính mình, sau đó trong lòng anh lại dấy lên cảm giác sợ hãi, nỗi lo sợ ấy không thể diễn tả được.

Trước mắt đen kịt một màu, Tô Niệm Đường mở miệng hỏi: “Anh Kỳ Lang che mắt em làm gì?”

Đôi mắt Tô Niệm Đường chớp chớp, lông mi dài phe phẩy trong lòng bàn tay anh, ngửa ngửa, giống như đang cọ vào trái tim anh.

Kỳ Lang ho nhẹ một tiếng, nhưng vẫn không buông tay. Anh không quên Đường Đường đọc được lòng người, vì vậy, anh không muốn cô nhìn thấy vẻ mặt anh lúc này.

“Anh muốn hỏi em mấy vấn đề!”, Kỳ Lang nghiêm túc, “Anh muốn em thành thật trả lời.”

Lúc này trong xe bầu không khí vô cùng căng thẳng, tiếng hít thở đều nghe rõ mồn một.

“Được! Anh hỏi đi!”

“Vừa ... vừa rồi có phải Cố Minh Sinh tỏ tình với em không?”

“Chắc là vậy!”

“Nếu như anh không xuất hiện, có phải là em sẽ đồng ý với cậu ta?”, đây chính là điều Kỳ Lang muốn biết nhất.

“... Không! Không có!”, Tô Niệm Đường khẽ lắc đầu, “Em không đồng ý với cậu ấy!”

Nghe câu trả lời này, Kỳ Lang thờ phào nhẹ nhõm nhìn cô ngoan ngoan ngồi bên cạnh anh, trong lòng anh lại đan xen cảm xúc cực kỳ phức tạp. “Đường Đường ...”, anh hạ giọng.

“Sao ạ?”

“Em ...”, bầu không khí trong xe lại thay đổi, mang theo chút ám muội, Kỳ Lang cảm thấy thở không nổi, hơi thở anh trở nên dồn dập, muốn mở miệng hỏi nhưng không thể thốt nên lời, không biết bắt đầu từ đâu. Anh đang sợ, anh sợ mình hiểu lầm.

“Anh Kỳ Lang sao vậy, anh khó thở sao?”, tuy đôi mắt không nhìn thấy nhưng đôi tai cô khá nhạy bén, cô nghe thấy thanh âm thở dốc của Kỳ Lang vang vọng bên tai mình.

“Đường Đường! Có phải ... có phải em thích anh không?”, Kỳ Lang thốt lên, “Mấy lời Cố Minh Sinh nói với em anh đều nghe thấy cả rồi, em thích anh đúng không?”

Không gian chìm trong im lặng, Tô Niệm Đường không hề lên tiếng, Kỳ Lang cũng không nhìn thấy rõ vẻ mặt của Đường Đường lúc này. Anh bỏ tay ra, đặt lên vai cô, hỏi lại lần nữa: “Đường Đường, em thích anh đúng không?”

Tô Niệm Đường nhìn Kỳ Lang, cắn môi, sau đó gật đầu: “Đúng!”

Kỳ Lang căng thẳng, trong lòng anh tự dung cảm thấy rất vui, giống như một cậu nhóc con được tặng một món đồ chơi đã thầm mơ ước từ rất lâu. Nhưng anh không lộ ra mặt, chỉ im lặng nhìn Tô Niệm Đường.

Không thấy Kỳ Lang trả lời, Tô Niệm Đường ngừng một chút rồi nói tiếp: “Anh Kỳ Lang! Thật ra em vốn luôn nghĩ thích anh là chuyện của riêng em, anh không cần phải quan tâm. Nhưng bây giờ anh biết rồi, nếu anh cảm thấy em làm phiền đến anh, vậy sau này em sẽ không như thế nữa, em sẽ dọn đi, không khiến anh cảm thấy khó chịu”. Lùi một bước để tiến hai bước, Tô Niệm Đường nở nụ cười khổ.

Kỳ Lang bàng hoàng, anh vội vàng ôm chặt Tô Niệm Đường vào lòng, nói một cách nghiêm túc: “Nhóc con, không phải em có thuật đọc tâm sao, tại sao không đọc được tâm tư của anh?”. Trước đây anh đã từng nghĩ đến nếu có một ngày Đường Đường thành gia lập thất, dọn khỏi nhà anh, không phải anh sẽ rất cô đơn sao? Sẽ không còn ai nấu sẵn cơm chờ anh tan ca về nhà.

Anh còn lo lắng sau khi Tô Niệm Đường lấy chồng, lỡ chẳng may ông chồng bắt nạt cô thì làm thế nào? Bây giờ kẻ xấu nhiều như vậy, trong nước Đường Đường lại không có người thân, bị bắt nạt biết tâm sự cùng ai.

Đường Đường lập gia đình, mấy chữ này chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến anh khó chịu, trong lòng luôn có cảm giác đau xót. Lúc đầu anh chỉ nghĩ đơn giản vì anh coi Đường Đường như là một cô em gái vậy thân là một người anh trai cảm thấy xót cho đứa em của mình cũng là chuyện bình thường, nhưng hình như không phải như vậy.

Có người anh nào mà muốn em gái mình cả đời không lấy chồng không?

Chỉ là anh không phát hiện trái tim của mình đã rung động. Thay vì anh lo lắng Đường Đường gả cho người khác bị bắt nạt chỉ bằng gả cho anh, không phải mẹ anh cũng yêu thích Đường Đường sao?

“Bởi vì em không đọc được tâm tư của anh Kỳ Lang!”, Tô Niệm Đường tựa người vào lòng anh, khóe môi không dấu được nụ cười. Cô nói tiếp: “Thầy đã từng nói, ngàn vạn lần không được để mình động tâm với đối tượng nghiên cứu, nếu không sẽ không đọc được bất cứ điều gì!”. Hàm ý câu nói này rất lớn, trong chuyên ngành tâm lý học tội phạm, cái này được gọi là lòng trắc ẩn.

Kỳ Lang khẽ cười: “Còn có bài học như vậy sao?”

“Đúng, nếu em động lòng, đứng trên mọi phương diện đều đưa ra những phán đoán chủ quan, khiến tất cả các kết quả đều bị sai lệch, thiếu mất sự khách quan”, Tô Niệm Đường nhẹ nhàng ôm lấy eo Kỳ Lang: “Em không dám đọc tâm tư của anh Kỳ Lang, em sợ mình đoán sai, nếu vậy biết làm thế nào?”

Kỳ Lang ngừng một chút, rồi hỏi: “Vậy bây giờ anh hỏi em một câu hỏi cuối cùng.”

“Được!”

“Em đồng ý làm bạn gái của anh chứ? Lấy hôn nhân là điều kiện tiên quyết!”

“...”

Thật lâu cũng không nghe thấy tiếng Tô Niệm Đường trả lời, Kỳ Lang cảm giác như đã qua ngàn năm. Tim anh như ngừng đập, mặc dù anh biết rõ Đường Đường thích anh, nhưng tại sao bây giờ cô lại không trả lời? Hay cô đổi ý rồi? Kỳ Lang buông Tô Niệm Đường, nhìn vào đôi mắt cô, cặp mắt sáng lấp lánh như sao trên trời, mang theo một dự cảm xấu.

“Em ...”

Kỳ Lang vừa tính hỏi, Tô Niệm Đường đã nhanh nhanh chóng chóng gật đầu, “Được! Em đồng ý!”

Lúc này Kỳ Lang mới thở phào nhẹ nhõm, ngày hôm nay quả là có nhiều kích động khiến tim anh không tài nào chịu nổi, bây giờ mới được thư thả một chút.

“Em đợi anh đã nhiều năm như vậy, bây giờ anh mới chờ em có một chút thôi”, Tô Niệm Đường cong môi, “... em cảm thấy không công bằng chút nào.”

Vốn dĩ cô tính sẽ im lặng thật lâu, để thử xem cảm giác lo lắng của anh như thế nào?

Kỳ Lang vừa tức giận vừa buồn cười nhìn Tô Niệm Đường: “Nhóc con ... từ lúc nào mà em kêu là đã qua nhiều năm?”, anh véo nhẹ mũi cô.

“Bắt đầu từ năm em xuất ngoại ...”, Tô Niệm Đường nhìn Kỳ Lang, “Anh Kỳ Lang, quả nhiên anh đã quên mất rồi ...”

Chương 34: Tuổi thơ

“Đường Đường, em đừng đi được không?”, chú nhóc Kỳ Lang nắm chặt đôi bàn tay nhỏ nhắn của Tô Niệm Đường, không muốn cho cô rời đi.

Ngày ấy chính mắt Đường Đường chứng kiến cảnh tượng mẹ mình bị giết chết, chết sững, không để ý đến một ai, ngay cả Kỳ Lang người bình thường có mối quan hệ rất tốt cũng tự động bài xích. Sau đó, Đường Đường gặp lại được chị gái của mẹ, di mau chóng đưa cô quay về Mỹ trị liệu.

Kỳ Lang không nhớ xa Tô Niệm Đường, nói gì cũng không chịu để cô đi, nhưng Niệm Đường ở trong nước đâu có ai thân thích, chỉ còn mỗi đi có thể chăm sóc cho cô.

Xảy ra chuyện thế này, ngay bản thân người lớn còn chịu không nổi huống gì hai đứa bé. Khi ấy Tô Niệm Đường mới năm tuổi, tận mắt chứng kiến tình cảnh tàn nhẫn như vậy, không gục ngã đã là may. Kỳ Lang chỉ lớn hơn Niệm Đường bốn tuổi. Kỳ Lang và Tô Niệm Đường trốn vào trong một góc, anh ôm chặt Tô Niệm Đường vào lòng, không để cô nhìn thấy hình ảnh bị thương đó nhưng âm thanh thì không cách nào che giấu.

Mẹ Tô thống khổ giãy giụa trong đau đớn lọt vào tai Tô Niệm Đường. Cô bé Niệm Đường trốn trong lòng Kỳ Lang gào khóc. Có mấy lần muốn khóc lớn thành tiếng, nhưng Kỳ Lang ngăn được. Anh nhỏ giọng nói với cô, nếu như sợ thì hãy cắn anh.

Vì lẽ đó, Tô Niệm Đường không chút do dự, cắn mạnh lên thân thể của cậu bé Kỳ Lang, hiện tại lồng ngực của Kỳ Lang vẫn còn vết sẹo là dấu răng nhỏ nhắn của Tô Niệm Đường.

Đám người hung hãn sau khi giết chết mẹ Tô, quay tìm đồ đạc trong phòng xem có gì đáng giá. Lúc đó hai đứa bé trốn trong tủ quần áo, thở còn không dám thở mạnh. Kỳ Lang ôm chặt Tô Niệm Đường vào lòng, chính bản thân anh cũng nín thở không dám phát ra ngay cả âm thanh nhỏ nhất. Từ khe hở của tủ áo quan sát tình hình bên ngoài. Bọn chúng có ba người, gương mặt rất hung ác, có một người nhìn thấy tủ quần áo ở phía bên này, chuẩn bị tiến tới thì nghe thấy tiếng còi hú của cảnh sát.

Là hàng xóm sát vách nghe thấy tiếng kêu cứu ngay lập tức báo cảnh sát. Bọn chúng không kịp chạy trốn, bị cảnh sát tóm gọn, hai người bọn họ cũng được cứu.

Sau khi được cứu, Kỳ Lang dùng tay che mắt của Tô Niệm Đường. Ngay chính anh nhìn thấy tình cảnh máu tanh đầm đìa cũng thấy sợ hãi, tình cảnh này ngàn vạn lần không để Đường Đường trông thấy. Tuy nhiên, Đường Đường giãy giụa muốn tìm mẹ, trong khi mấy người lớn đang xử lý hiện trường, anh cũng buông cô ra mặc cô gào khóc, cô liếc mắt nhìn thấy thi thể của mẹ, cô hét lên, bất tỉnh.

Tô Niệm Đường hôn mê mấy ngày sau mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh, cả người ngơ ngác ngác, chẳng nói tiếng nào, cũng chẳng thèm để ý đến ai, giống như một con rối nhỏ. Mặc cho Kỳ Lang ở bên cạnh nói liên thoảng, cô cũng không đáp lại. Mẹ Kỳ cũng hết cách, đành phải lục tìm những người bạn cũ tìm đến di ruột của Tô Niệm Đường.

Ba của Tô Niệm Đường vay lãi cao, bỏ mẹ con của Niệm Đường chạy trốn, nhưng mấy tên cho vay tìm được mẹ của Tô Niệm Đường. Nghe nói mấy năm đó, bởi vì bị truy đuổi gắt gao, nên cuộc sống của mẹ con Tô Niệm Đường rất khổ sở, may là gặp được mẹ Kỳ Lang, nếu không bọn họ sớm đã phải trong cảnh đầu đường xó chợ.

Sau khi đi Tô Niệm Đường biết tin, mau chóng về nước, đưa Tô Niệm Đường rời đi.

Kỳ Lang thật sự không nhớ xa cô. Cô ở trong cùng đại viện với anh được hai năm. Bọn họ rất thân thiết, lần này Tô Niệm Đường đi liệu có quay trở về? Nhưng nếu ở trong nước, Tô Niệm Đường sẽ không chịu nổi.

Kỳ Sóc sống nội trú trong trường, chỉ có về nhà vào cuối tuần. Về đến nhà biết tin Kỳ Lang đang cố giữ chân Tô Niệm Đường. Kỳ Lang khi ấy cũng rất khỏe, anh nhờ Kỳ Sóc cùng anh nấn nì Tô Niệm Đường ở lại. Tuy nhiên, Kỳ Sóc tính tình lạnh lẽ hơn Kỳ Lang, Kỳ Sóc hiểu rõ phải thay đổi hoàn cảnh mới là tốt nhất cho Đường Đường, vì vậy anh ta không làm theo ý của Kỳ Lang.

Kỳ Sóc liền bày cách cho Kỳ Lang: “Anh! Chẳng phải anh chỉ sợ sau này Đường Đường không quay về thôi mà. Vậy anh nói với đi là muốn kết hôn với Đường Đường, vì vậy nhất định sau này Đường Đường buộc phải quay về!”

Kỳ Lang tin là thật, trước khi Tô Niệm Đường đi, anh nắm chặt tay cô, đang tính nói anh muốn cô trở thành vợ của anh. Niệm Đường đã ngẩng đầu nhìn anh. Cô mở đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào Kỳ Lang, cô nhỏ giọng nói: “Anh Kỳ Lang có phải em là sao chổi không?”

Kỳ Lang vội ôm lấy Tô Niệm Đường: “Sao em lại là sao chổi, ai dám nói với em như vậy?”

“Là ba ... là ba nói. Ba nói chỉ vì mẹ mang thai em nên ông mới làm ăn thất bại, phải đi vay tiền nên mới bị đuổi cùng giết tận. Mà bây giờ, ngay cả mẹ ... mẹ cũng vậy ...” Cái đầu nhỏ nhỏ dựa vào lồng ngực Kỳ Lang, những ngày qua cảnh tượng thi thể của mẹ, lời nguyên rủa độc ác của ba vẫn quanh quẩn trong đầu óc nhỏ bé của cô khi cô chỉ mới ba tuổi.

“Nói bậy, nói bậy!”, Kỳ Lang nhanh chóng phủ nhận, “Đường Đường rất tốt, chờ đến khi em lớn, em nhất định phải quay về, anh muốn lấy em làm vợ.”

Cuối cùng Tô Niệm Đường vẫn rời đi, Kỳ Lang tự nhốt mình trong phòng, âu sầu suốt mấy ngày liền. Kỳ Sóc một bên an ủi mẹ Kỳ, một bên than trách cô nhóc Tô Niệm Đường thật vô tình, cứ nói đi là đi, không chút lưu luyến, cũng không thèm chào tạm biệt Kỳ Lang.

Sau khi sống ở nước ngoài, sức khỏe của Tô Niệm Đường khá dần, còn được gặp thầy Chris Andrew. Cô liên liên lạc lại với mẹ Kỳ. Mẹ Kỳ vốn yêu thích Tô Niệm Đường, biết được tình hình của cô đã chuyển biến tốt càng vui mừng hơn. Hai người thường xuyên nói chuyện qua mạng, mẹ Kỳ cũng hay nhắc đến tin tức của Kỳ Lang ... mãi cho đến khi Tô Niệm Đường về nước.

Qua nhiều năm, câu nói của Kỳ Lang chính là thứ đã giúp cô vượt qua tất cả. Nhờ nó cô hiểu rằng ít ra trên thế giới này còn có một người đồng ý tiếp nhận cô. Chỉ trong chớp mắt thế giới của cô bị phá hủy, nhưng với câu nói của anh, cô lành bệnh. Đường Đường vẫn nhớ như in Kỳ Lang nói chờ cô lớn lên.

Hồi ức đến đây, Kỳ Lang mới hốt hoảng, chuyện năm đó anh không còn nhớ rõ. Ngay cả câu nói muốn kết hôn với Đường Đường là chỉ muốn giữ chân cô mà thôi. Vậy mà Tô Niệm Đường vẫn còn nhớ, Kỳ Lang vô vô đầu Tô Niệm Đường: “Đến bây giờ anh mới nhớ ra, không quá trễ chứ?”

Tô Niệm Đường gạt đầu: “Không đâu!”

Nếu như anh vẫn không nhớ ra, em cũng có biện pháp khiến anh phải nhớ lại.

Kỳ Lang thờ dài một tiếng: “Đường Đường, chuyện quá khứ đã qua, em đừng nghĩ đến nữa. Bây giờ đã có anh bên em.”

Tô Niệm Đường gạt đầu: “Anh Kỳ Lang, là anh nói, không được quên, em nhớ dai lắm đó!” Cô vòng tay ôm cổ Kỳ Lang, giấu đi tiếng tim đập thình thịch, hôn nhẹ lên gương mặt anh: “Đây là con dấu, không cho phép anh đổi ý.”

Kỳ Lang sờ sờ gò má, nở nụ cười nhìn gương mặt trẻ con của cô. Anh đột nhiên siết chặt tay, nhủ mào: “Ai mà lại đóng dấu như thế, như vậy không đáng tin ... phải thế này đây ...”

Vừa dứt lời, Kỳ Lang ôm đầu Tô Niệm Đường, nhẹ ngậm môi cô. Đôi môi thật mềm mại, Kỳ Lang dùng đầu lưỡi phát họa bờ môi cô, chậm rãi tiến đến cạy mở hàm răng. Tô Niệm Đường không kịp phản ứng, hai mắt mở to, ngây ngốc nhìn Kỳ Lang. Kỳ Lang thờ dài một tiếng, anh lấy tay che mắt Tô Niệm Đường, sau đó tiếp tục ‘công việc’ của mình.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại reo vang xen ngang khung cảnh hữu tình. Kỳ Lang ngừng động tác, nới lỏng vòng tay đang ôm Tô Niệm Đường. Tô Niệm Đường xấu hổ vùi đầu vào ngực anh, mặt đỏ ửng như gấc. Ngược lại gương mặt của Kỳ Lang tối sầm, tức tối tiếp điện thoại: “Cậu tốt nhất nói chuyện quan trọng, đừng đề cập đến mấy chuyện vớ vẩn.”

Lê Huy: “...”, anh ta ngừng một chút nói tiếp, “Cũng không quan trọng lắm, sếp, giọng của anh ... hình như có chút bất mãn sao?”

Kỳ Lang tức muốn nổ khói: “Cậu đang muốn khiêu chiến giới hạn của tôi sao?”

“Chỉ là ... chúng ta đang có tiệc, anh Triệu chỉ muốn hỏi anh có tham gia cùng bọn em không thôi, món ăn gọi hết rồi”, Lê Huy nói tiếp, “Sếp! Hay em đang quấy rối ... chuyện tốt của anh?”

Kỳ Lang: “... cậu nói phục vụ bày thêm hai bộ chén đĩa.”

“Dạ được!”

Cúp điện thoại, anh quay sang nhìn Tô Niệm Đường, cô lúc này như con đà điểu rụt cổ, ngồi trên ghế. Kỳ Lang buồn cười, tiến sát đến cô: “Chỉ có một con dấu mà em đã xấu hổ đến mức này rồi sao?”. Trong nháy mắt, anh trông thấy gương mặt cô càng đỏ hơn.

Tô Niệm Đường trừng mắt nhìn Kỳ Lang: “Là vì anh em mới như vậy”, chớp chớp mắt, cô tiếp lời: “Anh già bộ nói đóng dấu, tiện thể chiếm tiện nghi của em!”

Kỳ Lang cười lớn, khởi động xe: “Dấu đã đóng xong, em bây giờ là người của anh. Vậy hiện tại có thể quang minh chính đại cùng anh tham dự bữa tiệc chúc mừng không?”

Tô Niệm Đường suy nghĩ một chút, gạt đầu: “Vâng, nếu anh Kỳ Lang đã có thành ý mời em, nếu em không đồng ý có phải là không nể mặt anh không?”

Kỳ Lang chỉ cười cười mà không nói, tâm trạng anh phấn chấn hơn nhiều. Bất luận là tình cảm khi còn thơ ấu hay nảy nở từ sau khi cô về nước đi chăng nữa, anh biết người anh luôn chú ý đó là Đường Đường. Nếu không phải vậy khi Cố Minh Sinh tỏ tình với cô, anh sẽ không có cảm giác dằn vặt như thế.

Đây phải chăng cũng chính là nguyên nhân nhiều năm qua anh vẫn không tìm được một cô gái ưng ý.

Thời đại học, xác thực anh có cảm tình với một người, nhưng chỉ dừng lại là có cảm tình mà thôi. Cô ta là một nữ sinh khá thông minh, nói chuyện với cô ta rất thoải mái, vì vậy anh mới phát sinh cảm tình. Thời gian ấy cũng có chút ám muội, nhưng sau tốt nghiệp đang trong khi cân nhắc có nên tiếp tục tình cảm này hay không thì Kỳ Sóc ở Mỹ gặp chút rắc rối.

Anh không kịp từ giả, đưa mẹ qua Mỹ, khi quay về đã không còn liên lạc với cô ta, dần dần cũng trôi vào quên lãng. Ngẫm nghĩ một chút anh có nên nói tiếng cảm ơn Kỳ Sóc không đây.

Nghĩ đến chuyện được nắm tay Tô Niệm Đường đi hết quãng đường còn lại, anh dấy lên cảm giác mong chờ.

“Anh Kỳ Lang, em nhớ ra một chuyện”, Đường Đường ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Sao cơ?”

“Thật ra quả táo kia, là em gọt cho mình ăn, không phải cho Cố Minh Sinh.”

Kỳ Lang: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chuyện vui

Kỳ Lang đưa Niệm Đường đến nơi mấy anh em đang tụ tập, vừa mới vào phòng, Tiết Nhạc là người đầu tiên bắt gặp hai người bọn họ tay trong tay, giọng anh sang sảng: “Thảo nào từ trước đến nay sếp không cho em gọi là Đường Đường, thì ra biệt danh này là dành riêng cho sếp.”

Tô Niệm Đường mím mím môi, Kỳ Lang gõ nhẹ lên đầu anh ta một cái: “Thức ăn đầy ra đó mà vẫn không chậmdược hợng của cậu. Kiếp sau thể nào cũng biến thành cái cây.”

Tiết Nhạc xoa xoa đầu: “Sao sếp cứ gõ đầu em... em mà đàn đi đến lúc đó lấy ai tra án.”

Kỳ Lang kéo ghế cho Tô Niệm Đường, để cô ngồi xuống bên cạnh mình. Lê Huy rót cho anh ly rượu, sau đó giờ giờ chai rượu hỏi Tô Niệm Đường: “Chị dâu có muốn một ly không?”

Phốc! Nghe danh xưng này ngum rượu vừa vào đến miệng, Kỳ Lang phun hết ra ngoài.

Tô Niệm Đường cũng nhìn chăm chăm Lê Huy, cô thích anh ta gọi cô thế này, dễ nghe.

“Sếp, anh đừng quá kích động làm ‘ô nhiễm’ hết mấy món ăn ở đây.” Lê Huy giả bộ bày ra bộ mặt ghét bỏ, đẩy mấy đĩa đồ ăn qua trước mặt Kỳ Lang: “Hai món này bọn em không ăn nữa đâu.”

Tiết Nhạc nhanh chóng phụ họa: “Đúng ... đúng ... Sếp thật là mắt vệ sinh.”

“Tôi ăn được, tôi không ngại”, Tô Niệm Đường chớp chớp mắt, gấp một miếng cho vào miệng, “Rất ngon ...”

“Haizzaa ...”, Tiết Nhạc và Lê Huy cùng gào rú, sau đó hai người họ ngồi xuống.

“Tôi nói mấy cậu đừng có chộn rộn nữa, mau ăn đi.” Triệu Trạch phát tay, một lần nữa kéo mấy đĩa thức ăn xếp lại ngay ngắn trên bàn.

“Hiếm khi được vui vẻ như vậy, anh Triệu nghiêm túc như vậy làm gì?”

“Sếp! Vậy kế tiếp chúng ta sẽ chú tâm đến vụ án của Lý Linh Linh đúng không?”, Mục Y ngồi ở một bên đột nhiên lên tiếng hỏi.

Kỳ Lang gật đầu: “Vụ án đó chúng ta theo lâu quá rồi, cũng cố gắng kết thúc đi thôi.”

“Không hiểu sao em cứ có cảm giác gần đây Bắc Thành càng ngày càng không yên ổn, liên tục có người tử vong.”

“Đừng mê tín như vậy chứ!” Triệu Trạch ngắt lời, “Nói vụ án của Hàn Mộng Vân nhé, đây là do chúng ta quá chủ quan. Nếu như ngay từ đầu chúng ta phán đoán là tự sát và đi theo con đường này, chắc hẳn cũng không mất quá nhiều thời gian như vậy”, nhấp một ngum rượu, Triệu Trạch bùi ngùi nói.

“Có một vài vụ án khó tránh khỏi bị rơi vào ngõ cụt”, Tô Niệm Đường cảm khái: “Thật ra chỉ cần biết được sự thật là tốt rồi.”

“Nghe chị nói giống như là biết tường tận hết mọi chuyện vậy đó.” Mục Y giờ ly rượu lên cao ra hiệu muốn nâng cốc.

Niệm Đường nhìn chiếc ly rỗng, cô đưa mắt nhìn về phía Kỳ Lang.

Kỳ Lang phản ứng nhanh nhạy: “Sao em không gọi đồ uống?” Bình thường Đường Đường không uống rượu.

Tô Niệm Đường lắc đầu đưa ly về phía Kỳ Lang muốn anh rót rượu vào ly cho cô. Sau đó cô chạm ly với Mục Y một cái: “Thật ra tửu lượng của tôi cũng không tệ đâu!”, rồi cô cạn một hơi hơn phân nửa ly rượu.

“Tốt!”, Mọi người vỗ tay tán thưởng, “Chị dâu tửu lượng cao!”

Mục Y cũng không tỏ ra yếu kém, cũng muốn cạn ly rượu, nhưng mới một ngụm cô đã không chịu nổi, cô khoát khoát tay: “Thật kém cỏi mà!”

Kỳ Lang nhìn Tô Niệm Đường bằng ánh mắt nghiêm túc, pha chút lạ lẫm: “Đường Đường, không ngờ em uống được như vậy. Mặt không đỏ, tim không đập nhanh.”

Tô Niệm Đường mím môi trả lời: “Trước đây khi ở Mỹ em uống cũng khá nhiều ...”, dứt lời cô lại chuẩn bị rót đầy rượu vào ly.

‘Cô vợ nhỏ’ đã dẫn trước ông chồng rồi.

“Được rồi! Được rồi. Loại rượu em uống rất mạnh, tác dụng chậm, lát nữa em say mềm thì phải làm sao?”, Kỳ Lang ngăn cô, “Ăn chút gì đi!” Kỳ Lang gấp cho cô vài món, rồi quay sang nhóm người Triệu Trạch: “Về chuyện Hàn Mộng Vân tự sát chính là người biệt danh Ro trên diễn đàn đã truyền linh cảm cho tôi. Đó là lí do tại sao tôi nhờ cậu cố gắng tra ra bằng được IP của Ro.”

Tiết Nhạc vỗ ngực: “Sếp, anh yên tâm em đã có chút manh mối rồi!”

Tô Niệm Đường tò mò hỏi: “Ro là ai?”

Nhân vật Ro thần bí này chính là thần tượng của Tiết Nhạc, nghe thấy người không biết gì về ‘hắn’, Tiết Nhạc vội vội vàng vàng nói một tràng thiên thu bất tận về thông tin của ‘hắn’ cho Tô Niệm Đường nghe, ngữ khí đầy vẻ tôn sùng.

Tô Niệm Đường cũng khá hứng thú: “Người tên Ro theo như anh nói là người rất ư lợi hại.”

Tiết Nhạc gật gù đầu: “Lợi hại, rất lợi hại. Chị dâu, tôi nói cho chị biết, tôi vừa điều tra ra mỗi lần Ro đăng bài đều là nửa đêm. Theo tôi đoán ‘hắn’ nhất định là người nước ngoài gốc Hoa, xâm nhập vào mạng lưới quốc nội để đăng bài.”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Cũng không chắc!”

“Đường Đường có suy nghĩ gì không?” Kỳ Lang cũng hứng thú.

“Theo như lời Tiết Nhạc vừa kể. Em có thể kết luận Ro là người sống trong thành phố này. Chỉ có là người địa phương mới quan tâm đến việc xảy ra trong khu vực của mình. Anh thử nghĩ xem đây là diễn đàn trong cả nước, toàn quốc có không biết bao vụ án lớn nhỏ nhỏ, đâu chỉ có riêng Bắc Thành của chúng ta. Nhưng nhân vật Ro chỉ quan tâm đến sự kiện phát sinh trong Bắc Thành, chứng tỏ nhân vật thần bí này là người đang sinh sống tại đây.”

“Có lý!”, Triệu Trạch gật đầu, “Thế nhưng theo như lời Tiểu Tiết, Ro chỉ đăng bài lúc nửa đêm thôi mà? Tại sao không phải là ban ngày?”

“Chuyện này ...”, Tô Niệm Đường xoa xoa cằm, “Chắc ban ngày bận việc, hoặc cũng có thể nhân vật này làm việc vào ban đêm, ban ngày để ngủ?”

“Sếp! Anh Triệu! Hai anh thật là nhầm chán, một người ảo trên mạng mà cũng thu hút sự chú ý của các anh như vậy.” Mục Y trêu ghẹo: “Chẳng lẽ nếu tra ra được ‘hắn’, chúng ta sẽ mời ‘hắn’ đến Sở Sự Vụ làm việc hay sao?”

Kỳ Lang gật đầu: “Chuyện này không phải là không có khả năng!” Nói chung Kỳ Lang cực kỳ cảm thấy có hứng thú với nhân vật Ro thần bí này.

“Nhưng vấn đề là chúng ta tìm không ra”, Tiết Nhạc phá thối, “Ro có cách giấu IP rất tài tình, em không cách nào tra ra được! Không phải kỹ thuật chúng ta yếu kém mà là thần tượng của em quá lợi hại”, thanh âm uể oải cất lên, cũng như tự an ủi mình.

“Tìm một nhân vật ảo trên mạng là rất khó nhưng nếu chúng ta thật sự muốn tìm, vậy hãy tiến hành mở xê người này, xem thói quen của hắn là như thế nào!”, Tô Niệm Đường nêu ra cách giải quyết: “Thông qua các thói quen và tập quán, chắc chắn chúng ta sẽ tìm ra được ‘hắn’.”

“Hoàn toàn không biết gì hết!”, Lê Huy nhún vai, “Phần tư liệu của Ro trống không.”

Tô Niệm Đường cũng nhún vai bất chước Lê Huy: “Khó trách mọi người không tìm ra ‘hắn’.”

Kỳ Lang nhìn đáng yêu về đáng yêu của Niệm Đường, bàn tay vô thức lại vò vò đầu cô: “Như em nói, nếu bọn anh tìm được chút manh mối gì, em có thể giúp tìm ra được ‘hắn’?”

Tô Niệm Đường nắm lấy tay Kỳ Lang: “Có thể, nhưng em báo trước nhân vật Ro thần bí này là nam hay nữ. Nếu là nữ thì em không giúp nữa đâu nhé!”

“Aidaaa ...” Tiết Nhạc vỗ tay một cái: “Chị dâu cũng ăn dấm chua sao?!?”

Kỳ Lang cười lớn: “Được! Nếu như phát hiện Ro là nữ, anh sẽ không quan tâm nữa!”

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt, tự dưng cô lại có cảm giác áp lực.

Bên cạnh Kỳ Lang có một Mục Y xinh đẹp, cô đã cảm thấy chút áp lực. Bây giờ lại nhân vật Ro thần bí này nữa, nếu ‘hắn’ là nữ thì cô phải làm sao đây. Tất nhiên Kỳ Lang không thể vì Ro là nữ mà bớt đi hứng thú với cô ta. Rồi lại còn cô nữ sinh mà trước đây anh thương thầm vẫn chưa xuất hiện nữa chứ.

Mục Y ngồi bên cạnh cảm giác hơn buồn bực, cô nhìn ly rượu trong tay, sau đó nén buồn phiền nhấp một ngụm, rượu trong miệng quả thật khó nuốt, một cảm giác nóng bỏng như lửa đốt, không chỉ khoang miệng thấy khó chịu mà tim cũng thấy bứt rứt.

Cô ho khan một cái, cô bị sặc rượu, nước mắt rơi là chả. Cô bụm miệng chạy nhanh vào toilet.

Kỳ Lang nhìn bóng lưng của Mục Y, bất giác chờ người. Anh nghĩ đến cách đây mấy ngày, Mục Y còn tỏ tình với anh nhưng anh kiên quyết từ chối. Đừng nhìn cô ta cô gắng ra vẻ bình thường nhưng thực chất cô vẫn là con gái, bề ngoài cho dù có ngụy trang thế nào đi chăng nữa thật ra cũng rất sĩ diện.

“Đường Đường! Anh đi ra ngoài một lát rồi quay lại ngay!”

Tô Niệm Đường ngẩng đầu nhìn Kỳ Lang, sau đó nghiêm túc gật đầu: “Đạ được!”. Cô biết anh ra ngoài để làm gì.

Kỳ Lang đứng chờ ngoài cửa toilet hút thuốc đợi Mục Y đi ra. Chẳng mấy chốc Mục Y đã hồi phục lại tâm trạng bước ra ngoài, cô sững người khi nhìn thấy Kỳ Lang: “Sếp! Sao anh lại ở đây?”

Kỳ Lang dập tàn thuốc nhìn viên mắt hoe đỏ của Mục Y, anh thở dài một cái rồi nói: “Chờ em!”

“Chờ em làm gì, sợ em rớt xuống bồn cầu hay sao?”, Mục Y giả bộ pha trò.

Kỳ Lang khẽ cười: “Cũng còn biết nói đùa sao ... Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Ánh mắt Mục Y rũ xuống: “Vâng!”

“Tôi còn nhớ lần trước em hỏi tôi nếu Đường Đường tỏ tình với tôi liệu tôi có chấp nhận hay không”, Kỳ Lang nhớ đến ngày Mục Y bày tỏ tình cảm, gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ, cô lấy hết dũng khí mới dám thốt lên mắt từ này: “Khi đó, ngay cả bản thân tôi cũng không biết mình có chối từ hay không. Nhưng bây giờ tôi đã có đáp án, tôi sẽ không từ chối.”

Mục Y ngây ngốc nhìn Kỳ Lang: “Vì sao?”

“Tôi và Đường Đường biết nhau từ nhỏ. Cô ấy luôn luôn tồn tại một vị trí đặc biệt trong tim tôi. Đương nhiên, xa nhau lâu ngày tôi cũng phần nào đó quên đi. Nhưng ngày hôm nay tôi đã tìm được lại cảm giác năm ấy. Tôi biết mãi mãi tôi không cách nào lãng quên.”

“Em bại trận chỉ vì khoảng cách thời gian hay sao?”, Mục Y đột nhiên hỏi.

“Không! Em không thua!”, Kỳ Lang xoay người chăm chú nhìn Mục Y: “Em nói thích tôi nhưng đây thực ra chỉ là một cảm giác sùng bái, chưa phải là yêu, giống như những nữ sinh thời nay tôn sùng thần tượng của mình. Tôi nghĩ sau này khi em gặp người đàn ông em thật sự yêu thích, em sẽ hiểu rõ những lời tôi nói ngày hôm nay.”

Mục Y nhìn vào cặp mắt trong vắt sáng lấp lánh của Kỳ Lang. Cô mỉm cười: “Sếp! Những lời sếp nói rất đúng, em dĩ nhiên không thể phản đối. Có điều sếp cũng tự luyện ghê, một bên khuyên em, một bên không quên tự khoe bản thân mình.”

Kỳ Lang khẽ cười, trong lòng âm thầm thở dài, xem ra cô bé này vẫn còn biết nói giỡn: “Được rồi, quay về đi không thôi lại mất phần. Lát nữa nhớ ăn thêm nhiều một chút.”

“Không thành vấn đề”, Mục Y gật đầu, hùng dũng hiên ngang tiến về phía trước, chưa được vài bước đã nghe thấy một âm thanh nhẹ nhàng êm dịu truyền đến: “Kỳ Lang?”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Bạn học cũ

Kỳ Lang và Mục Y xoay người lại nhìn, phía hành lang là một người phụ nữ đoan trang thùy mị. Cô ta mỉm cười nhìn Kỳ Lang, ánh mắt cực kỳ vui mừng: “Kỳ Lang, đã lâu không gặp!”

Kỳ Lang vẫn chưa nhận ra đối phương cho đến khi cô ta đến gần, nhìn khuôn mặt có chút quen thuộc, một lúc sau mới bừng tỉnh: “Là em!”

Chính là cô ấy, người mà anh suốt chút nữa sẽ tỏ tình ... Chỉ là ... Cô ta tên gì nhỉ?

Cô ta đi đôi giày cao gót tám centimet, miễn cưỡng có thể nhìn thẳng Kỳ Lang. Người phụ nữ nhũn nhặn nở nụ cười: “Không ngờ lại gặp anh ở đây!”

Kỳ Lang gật đầu, cũng khá kinh ngạc: “Đúng! Lâu lắm rồi!”

“Sếp! Anh gặp người quen phải không ạ?”, Mục Y nhìn người phụ nữ một chút, sau đó quay đầu nói với Kỳ Lang: “Em về phòng trước!”

Kỳ Lang gật đầu, người phụ nữ nhìn bóng lưng của Mục Y, cười cười hỏi: “Bạn gái của anh?”

Kỳ Lang lắc đầu: “Là đồng nghiệp! Hôm nay chúng tôi ăn mừng!”

“Ồ ...!”, người phụ nữ đắm chiều, sau đó gật đầu, nhất thời không biết nên nói gì. Kỳ Lang cũng khá lúng túng, anh ho nhẹ một tiếng: “Em ... em ... Em chắc đang công tác bên Viện kiểm sát hả?”

“Em ... em gì chứ!”, nghe cách anh xưng hô, cô ta vừa kinh ngạc vừa buồn cười: “Anh quên tên em rồi ư?”

Kỳ Lang câu hỏi này thật khó trả lời, làm sao có thể nói thẳng anh thật sự đã quên mất tên cô được chứ.

“Anh vẫn không thay đổi!”, ngữ khí cô ta tràn đầy cảm xúc: “Năm đó em dốc toàn lực mới có thể khiến anh nhớ đến tên của em ... Đảo mất sáu năm trôi qua ... anh lại quên mất!”, cô ta nhún vai, “Em giới thiệu với anh thêm một lần nữa, em tên Diệp Khả, bạn học cũ!”

Kỳ Lang ho nhẹ một cái: “Cũng không đến mức như vậy, chỉ là gần đây hơi nhiều việc một chút nên đầu óc ...!”

Diệp Khả gật đầu: “Thời gian không còn sớm, bạn trai đang chờ ... Lần sau chúng ta hẹn nhau một bữa. Đây là danh thiếp của em thừa Đại thám tử!”

Vừa nói cô ta vừa lấy danh thiếp trong túi xách, sau đó đi ép sát qua người Kỳ Lang.

Kỳ Lang liếc bóng lưng của cô ta, cúi đầu đọc danh thiếp: Cố vấn pháp luật công ty Uy Hải – Diệp Khả.

Cố vấn pháp luật? Kỳ Lang tuy cảm giác có chút kỳ lạ nhưng không để trong lòng, tiện tay rút danh thiếp vào túi áo rồi quay trở về phòng ăn.

“Sếp! Nghe Mục Y kể anh vừa gặp người quen, lại còn là một đại mỹ nhân, sao không dẫn qua đây cho em nhìn một cái!” Vừa bước vào cửa, Tiết Nhạc nhiều chuyện hỏi ngay.

Kỳ Lang ngồi xuống bên cạnh Tô Niệm Đường: “Chỉ là bạn học cũ, không quen qua đây làm gì!”

Anh nhìn qua Tô Niệm Đường, cô ăn không nhiều nhưng trên bàn lại có thêm hai vỏ chai bia: “Đường Đường! Không phải anh không cho uống thêm sao!”, anh lấy ly bia trước mặt cô rót vào ly của mình.

“Em không muốn. Hôm nay em vui lắm, cho em uống thêm một chút đi anh Kỳ Lang ...”

Tô Niệm Đường say rồi, gương mặt đỏ ửng, hai tay ôm lấy cánh tay Kỳ Lang sụt sịt làm nũng.

Kỳ Lang kinh ngạc, đưa mắt nhìn mấy người ngồi trên bàn đang trở mặt xem trò vui, anh đành đặt ly bia xuống: “Tôi đưa Đường Đường về trước ... Mọi người cứ từ từ ăn.”

“Anh Kỳ Lang ... Anh đi thông thả nhen ...!”, Tiết Nhạc học theo cách nói chuyện của Tô Niệm Đường, phát phát tay với Kỳ Lang.

Kỳ Lang lão đảo suốt té.

Trong phòng ăn riêng có mở máy sưởi, bây giờ vừa ra khỏi cửa, cơn lạnh ập đến, Kỳ Lang rung mình một cái, Niệm Đường trong lòng anh cũng run lập cập.

Kỳ Lang rào bước đến chỗ đậu xe, bàn tay đặt lên cửa xe đột nhiên khựng lại. Kỳ Lang vừa uống rượu, không thể lái xe. Hết cách, Kỳ Lang đành đặt Niệm Đường ngồi vào trong, anh đứng cởi áo khoác, phủ thêm lên người cô rồi hai người đứng ven đường đợi taxi.

Giờ này là giờ cao điểm nên khá khó đón xe, Kỳ Lang ôm Niệm Đường đến mức cánh tay tê rần, vẫn chưa đón được taxi.

Tô Niệm Đường nằm trong ngực Kỳ Lang khê mở mắt: “Anh Kỳ Lang đưa em đi đâu vậy?”

Kỳ Lang cup mắt nhìn cô gái nồng nặc mùi rượu trong lòng mình: “Đưa em về!”

Tô Niệm Đường giãy giụa muốn Kỳ Lang buông cô ra. Cô tựa vào anh, đứng vững lại một chút: “Không bằng ... chúng ta đi bộ về, coi như để em tỉnh rượu luôn.”

Kỳ Lang suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Cũng được!”

Tuy nhiên, chưa đi được mấy bước, hai chân Tô Niệm Đường liêu xiêu, xém té. Kỷ Lang lắc đầu một cái, đỡ lấy cô, sau đó ngồi xổm trước mặt Niệm Đường: “Lên đi! Anh công em!”

Tô Niệm Đường ngây ngốc cười, lập tức nhào lên lưng Kỷ Lang: “Hi hi ...”

Kỷ Lang đỡ hông cô vừa đi vừa nói: “Đường Đường nhẹ lắm ... sau này phải ráng ăn cho nhiều vào!”

“Được!”, Tô Niệm Đường vòng tay qua cổ Kỷ Lang: “Em nhớ khi còn bé anh Kỷ Lang cũng hay công em đi học.”

Kỷ Lang nở nụ cười: “Đúng! Lúc đó em nặng quá trời, anh công em thử không nổi!”

Tô Niệm Đường nhìn Kỷ Lang một lúc: “Thật vậy không!”

“Nhưng bây giờ thì hết nặng rồi”

“Anh Kỷ Lang! Người phụ nữ anh vừa gặp là ai vậy!”, Niệm Đường nhào lên bên tai Kỷ Lang, hỏi nhỏ.

Hơi thở toàn mùi rượu, phảng phất hương vị riêng của Niệm Đường ... Kỷ Lang cũng hơi say, anh cười cười hỏi cô: “Sao? Vừa lên chức bạn gái đã bắt đầu ghen ư?”

Tô Niệm Đường hừ nhẹ: “Không phải, em chỉ lo cho anh ... lỡ như anh bị gạt thì phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao anh lại bị gạt?”

“Mục Y nói khi người phụ nữ ấy trông thấy anh, đầu tiên cô ta nhìn đồng hồ trên cổ tay anh!”, Tô Niệm Đường bắt đầu nghiêm túc phân tích: “Người phụ nữ nhất định đang đánh giá giá trị bản thân anh.”

Đồng hồ là do Kỷ Sóc tặng, cũng chẳng biết được từ đâu nó có, nó chỉ bảo với anh đeo rất hợp nên Kỷ Lang nhận. Tuy nhiên nghe cách lý luận của Niệm Đường, Kỷ Lang có hơi tức cười: “Đừng nghĩ nhiều quá ... Cô ta chỉ là bạn học cũ thôi!”

“Là người anh thích trước đây?!!!”, Tô Niệm Đường đưa tay chạm lên vành tai Kỷ Lang: “Vì vậy anh rất tin cô ta mà không tin em!”

“Không phải không tin em! Cứ coi như là cô ta đánh giá anh thì thế nào? Cô ấy cho rằng anh tốt thì anh liền chạy theo cô ta à? Chỉ cần em nghĩ anh thế nào là đủ rồi!”, Kỷ Lang trả lời.

Tô Niệm Đường nghe thấy thế thì nở nụ cười: “Anh Kỷ Lang là tốt nhất ... Em thích nghe những lời này.”

Kỷ Lang thầm cười trong lòng ... Cô bé này thật ngốc!

“Anh không giàu có nhưng căn bản bây giờ anh sống cũng không cần lo lắng quá mức chuyện ‘Com áo gạo tiền’ ... do đó Đường Đường! Em có đồng ý bên anh không?”

Gia đình anh tuy có tiền nhưng thực chất đều là của Kỷ Sóc. Thời gian mới vào làm ở Sở Sự Vụ cũng là do Kỷ Sóc giúp đỡ, bây giờ tiền anh cũng đã trả đủ cho em trai, thế nhưng vẫn không giàu bằng ‘Tay gian thương’ Kỷ Sóc.

“Bình thường cũng tốt. Người đàn ông có tiền sẽ hoang phí. Anh Kỷ Lang không có nhiều tiền là tốt, không giống như Kỷ Sóc.” Niệm Đường đáp lời có phần tức giận.

“Kỷ Sóc lại chọc giận em sao?”, Kỷ Lang tò mò hỏi ... Kỷ Sóc và Niệm Đường đâu thường gặp mặt nhau.

“Gần đây thì không ...”, Tô Niệm Đường khép hờ mi mắt, cầm tựa trên bờ vai Kỷ Lang, giọng mơ mơ hồ hồ: “Sáu năm trước ... Cậu ta là ...”

“Sáu năm trước ... thì sao????”, Kỷ Lang không còn nghe rõ tiếng người phía sau nói chuyện, anh quay đầu nhìn. Cô tựa trên vai anh ngủ từ khi nào.

Kỷ Lang khẽ lắc đầu cười cười, đi nhanh hơn, vừa đi vừa suy nghĩ lời Niệm Đường vừa nói. Bây giờ chỉ có thể đoán được sáu năm trước Đường Đường đã gặp Kỷ Sóc. Vậy sáu năm trước Kỷ Sóc đã xảy ra chuyện gì?

Kỷ Lang nhớ lại sáu năm trước Kỷ Sóc đang ở Mỹ, trong lòng anh bất giác âu lo. Anh sẽ chờ Đường Đường tỉnh dậy, hỏi cho ra lẽ chuyện Kỷ Sóc thế nào.

Đưa Tô Niệm Đường lên giường, nhìn dáng vẻ say ngủ của cô lòng anh bất giác cảm thấy nhẹ nhàng. Đường Đường trông như một con mèo hiền lành.

Ngồi ngắm cô một lúc lâu, anh mới đứng dậy, về lại phòng mình, anh không đảm bảo cứ ngắm Đường Đường sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Vừa đặt lưng xuống giường, tiếng gõ cửa vang lên.

Kỷ Lang chạy ra mở cửa ... Là Kỷ Sóc.

“Sao đến đây giờ này?”, Kỳ Lang lách người cho Kỳ Sóc vào trong.

“Đường Đường đâu?”, vẻ mặt Kỳ Sóc có vẻ không bình thường, tràn đầy lo lắng. Từ trước đến nay Kỳ Lang chưa bao giờ chứng kiến bộ dạng này của em trai mình.

“Lo lắng vậy? Đường Đường ngủ rồi! Có chuyện gì?”, Kỳ Lang ra hiệu cho Kỳ Sóc ngồi trên ghế, anh rót cho em trai một ly nước.

Kỳ Sóc nhấp một ngụm: “Em vừa chạy qua trường tìm Đường Đường mới biết cô ấy không có tiết dạy, em chạy qua Sở Sự Vụ cũng không gặp, em qua nhà anh mấy lần rồi!”

Kỳ Lang cười cười: “Sao không gọi điện thoại, vội vã như vậy là vì sao?”

“Quên cầm theo!”

“Tìm Đường Đường có chuyện gì?”

“Anh đừng xía vào, em hỏi Đường Đường!”, Kỳ Sóc từ chối trả lời.

Kỳ Lang liếc em trai một cái: “Tại sao anh không được quyền can thiệp, bây giờ Đường Đường là bạn gái của anh. Em đến đây tìm bạn gái của anh, anh dĩ nhiên phải hỏi cho ra lẽ.”

Kỳ Sóc ngạc nhiên: “Rốt cục anh đã thông suốt rồi ư?”

Kỳ Lang ghen hống, chẳng lẽ trước đây anh rất ngốc, đầu óc chậm chạp lắm à?

“Mặc kệ! Em không nói anh không cho em gặp Đường Đường!”

Kỳ Sóc không ngờ anh trai Kỳ Lang của anh ta lại còn có một bộ mặt ấu trĩ như thế này. Chẳng lẽ anh ta không thể chờ Đường Đường tỉnh lại hay sao???

Nhìn dáng vẻ tự đắc của em trai, Kỳ Lang hừ lạnh, nhanh chân vào phòng của Tô Niệm Đường, trước khi đóng cửa nói lại một câu: “Vậy cứ từ từ chờ Đợi ‘chúng tôi’ tỉnh lại rồi nói!”

Kỳ Sóc: “...” Ấu trĩ!!!

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tiếp tục điều tra

Đã lâu lắm rồi Tô Niệm Đường không được ngủ một giấc ngon lành như vậy, giống như nằm trong vòng tay ôm ấp của ... mẹ. Quen thuộc, ấm áp, cô không muốn thức giấc.

Tô Niệm Đường từ từ mở mắt, liền trông thấy khuôn mặt của Kỳ Lang gần trong gang tấc, cô có thể nhìn rõ râu lún phún trên chiếc cằm góc cạnh. Người anh thoang thoảng mùi thuốc lá, phảng phất mùi rượu, hòa quyện tạo nên mùi hương đặc trưng, mùi hương nam tính.

“Tỉnh rồi ư?”, Kỳ Lang ngủ không sâu, nên cảm giác người trong lòng mình có động tĩnh, anh lập tức tỉnh dậy.

Niệm Đường đỏ ửng: “A ... Em ngủ nhiều quá!”

Kỳ Lang đưa tay vò vò đầu cô: “Ngủ đâu có bao nhiêu. Nếu còn buồn ngủ thì ngủ tiếp đi!”

“Không ...”, Tô Niệm Đường nắm lấy tay Kỳ Lang, “Sao anh Kỳ Lang ở đây!”

“Đây là nhà anh, sao anh không thể ở đây?”, Kỳ Lang khề cười.

Khuôn mặt Tô Niệm Đường ửng đỏ, đang trong lúc không biết nói gì thì có tiếng gõ cửa: “Khụ khụ! Đường Đường dậy rồi à?”

Tô Niệm Đường: “... Kỳ Sóc ở bên ngoài?”, cô hỏi Kỳ Lang, giọng kinh ngạc.

Kỳ Lang gật đầu: “Chẳng biết có chuyện gì tìm em từ đêm qua!”

Tô Niệm Đường gật đầu, chuẩn bị rời giường, vừa vén chăn lên, cô đột nhiên trằm chằm đáp hệt người, gương mặt càng lúc càng đỏ: “Anh Kỳ Lang ...

Anh ... Anh cởi quần cho em ...”

Kỷ Lang bước xuống giường, gương mặt bình thản: “Mặc quần áo đó ngủ không thoải mái!”

“Thế nhưng ...”, Tô Niệm Đường cúi đầu, không dám đối mặt với Kỷ Lang.

Nhìn gương mặt thẹn thùng ấy Kỷ Lang đột nhiên cười lớn, anh ôm chặt cô vào lòng: “Sao vậy? Như vậy đã ngược ngược, sau này ... thì biết làm thế nào?”

Khuôn mặt Tô Niệm Đường nóng ran, cô lấy tay đẩy nhẹ Kỷ Lang: “Anh ra ngoài trước đi ... Em mặc quần áo rồi ra sau.”

Kỷ Lang cười ha hả rồi khỏi phòng. Vừa đến ngoài cửa bất gặp Kỷ Sóc mặt đen như đất nôi, Kỷ Lang nhú mày: “Ôi! Tổng giám đốc Kỷ thường ngày bận bận bịu bịu, sao giờ này vẫn còn ở đây?”

Kỷ Sóc khẽ xi một cái, quay người thả mình xuống sofa: “Anh! Nét mặt của anh bây giờ trông thật hạ lưu!” Không muốn thừa nhận người đàn ông này làm anh trai của anh ta chút nào.

Kỷ Lang: “...”

Một lát sau, Tô Niệm Đường ăn mặc gọn gàng bước ra, thế nhưng gương mặt cô vẫn đỏ hồng, cô lúng túng nhìn Kỷ Sóc: “Tìm em có việc gì?”

Kỷ Sóc gật đầu, đứng dậy: “Qua đây nói!”, sau đó anh ta ra phía ban công đứng chờ.

Tô Niệm Đường khẽ cau mày, nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt cô cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

Kỷ Lang không đi theo. Em trai anh đến đây là có việc riêng của nó, anh không tiện nghe ... Đến tìm Đường Đường khả năng duy nhất là có liên quan đến Đường Ty Nhã. Một người phụ nữ lại có thể khiến một người bình tĩnh như Kỷ Sóc trở nên bộ dạng gấp gáp thế kia ... E rằng em trai anh lần này đã thật sự động tâm.

Không lâu sau, Kỷ Sóc xụ mặt bước ra, trước khi ra về còn vỗ vai Kỷ Lang: “Anh! Đường Đường thật khá ... Rất khá!”, nói xong, mở cửa bỏ đi.

Kỷ Lang: “...”

Tô Niệm Đường quay vào phòng, sắc mặt cô cũng không tốt lắm, Kỷ Lang ôm lấy cô: “Sao vậy? Hai đứa lại cãi nhau, sắc mặt em kém quá!”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Không sao. Em không sao!”

“Nhìn khuôn mặt em kia ... Kỷ Sóc đe dọa em à?”, Kỷ Lang kéo Tô Niệm Đường ngồi xuống ghế sofa: “Nó nói gì với em?”

Tô Niệm Đường lắc đầu ý không muốn trả lời. Anh thở dài: “Nó là em trai anh, em là bạn gái anh, có chuyện gì anh không thể biết chứ?”

Tô Niệm Đường tựa đầu lên vai Kỷ Lang: “Anh Kỷ Lang, chuyện này em không thể nói ra, ngay cả Kỷ Sóc hỏi em, em cũng không trả lời.”

“Được! Không nói!”, Kỷ Lang vỗ vỗ vai cô: “Chỉ cần em không muốn nói, Kỷ Sóc cũng không ép buộc được em.” Không hiểu sao, Kỷ Lang luôn cảm giác chuyện này không đơn giản? Rốt cục Đường Đường đang giấu chuyện gì?

Tất cả mọi chuyện đều như ngày thường, không có vụ án mới, Kỷ Lang dồn nhân lực điều tra vụ Lý Linh Linh. Lần trước cũng đã có vài manh mối, tuy nhiên mấy vụ án liên tiếp xảy ra nên chưa có thời gian xử lý vụ.

Cái chết của Lý Linh Linh có rất nhiều điểm đáng ngờ, phải phân tích từng điểm từng điểm mới được. Đầu tiên phải tìm được hiện trường đầu tiên của vụ án.

“Sếp! Báo cáo chi tiết nghiệm thi bên Đặng Phi có rồi, sếp coi qua một chút!”, Triệu Trạch đưa tài liệu cho Kỷ Lang, nói tiếp: “Nạn nhân chết do nghẹt thở, tuy không bị xâm phạm, nhưng có dấu hiệu ngược đãi. Phán đoán hung thủ ngược đãi nạn nhân rồi mới giết chết. Trên người lưu lại rất nhiều dấu vết bầm tím, vết thương được kiểm tra là chỉ mới đây thôi.”

Từ trong dạ dày có thể phán đoán nạn nhân bị giam cầm cách đây không lâu. Bạn trai thì lo chăm sóc cho mẹ, em họ vô liêm sỉ nên không ai để ý đến chuyện nạn nhân bị mất tích.”

Vừa nghe Triệu Trạch nói, vừa đọc tư liệu, đọc xong, được một lát anh mở miệng hỏi: “Bạn trai và em họ đều không phát hiện mất tích, tại sao ngay cả chỗ làm việc cũng không phát hiện. Mấy ngày không đi làm, bình thường ư?”

Triệu Trạch giải thích: “Hình như cô ta đã muốn xin nghỉ từ trước. Ngoài ra còn có một chi tiết rất quan trọng, nạn nhân có dấu hiệu bị tẩy thai. Phản từ cung sau khi kiểm nghiệm phát hiện nạn nhân sinh non trong lúc bị bắt cóc.”

“Sinh non? Nghĩa là cô ta bị hung thủ ...”, Kỷ Lang cau mày: “Đúng là tên vô lại!”

Triệu Trạch gật đầu đồng tình: “Đúng! Đặng Phi phán đoán Lý Linh Linh đã mang thai được hai tháng.”

“Tôi nhớ lần trước phái Lê Huy và Tiểu Tiết đi điều tra bên phía thẩm mỹ viện, bọn họ tra được đến đâu rồi. Cậu đi hỏi thử coi sao!”

“Sếp! Bọn em điều tra được rồi!”, Tiết Nhạc chạy sộc vào cửa, báo cáo ngay kết quả với Kỷ Lang: “Thẩm mỹ viện này thuộc dạng trá hình, bạn trai Lý Linh Linh nhiều lần không cho cô ta làm tiếp ở đây. Nhưng bằng cấp không có nên Lý Linh Linh không tìm được công việc khác do vậy không xin nghỉ. Trương Bằng vì chuyện này cũng cãi vã với cô ta vài lần.

Đồng nghiệp cho biết, khoảng thời gian trước đó Lý Linh Linh đột nhiên có nhiều tiền, rất chịu khó mua sắm quần áo, hỏi cô ta thì cô ta không trả lời ... Theo như bọn họ suy đoán Lý Linh Linh được một tay nhà giàu bao nuôi.

“Biết đại gia đó là ai không?”, Kỷ Lang nhíu mày, vụ án có tiền triển, chỉ cần tìm đến tay đại gia bí mật này có thể tìm được mấu chốt phá án.

“Chuyện này ... tạm thời chưa có manh mối vì Lý Linh Linh chưa từng đề cập đến người đàn ông này nên không ai biết.”

“Không có dấu vết là không đi tìm sao?”, Kỷ Lang suy nghĩ một chút: “Triệu Trạch, cậu qua bên Đặng Phi, hỏi có cách nào tìm ra được DNA của thai chết lưu hay không?”

“Được!”, Triệu Trạch gật đầu, “Thế nhưng nếu xét nghiệm cái thai không phải con của Trương Bằng, chúng ta tìm người đàn ông đó bằng cách nào?”

“Người này chắc chắn biết Lý Linh Linh qua thẩm mỹ viện, chúng ta chỉ cần điều tra khách hàng thường xuyên của bọn họ là ra!”, Kỷ Lang giải thích, “Chuyện này giao cho Tiểu Tiết!”

“Đạ được! Phía bên này em đang tra!”, Tiết Nhạc vỗ ngực: “Trước sếp đã nói bên Thẩm mỹ viện này có vấn đề, em cứ theo phương hướng này để làm việc.”

Kỷ Lang gật đầu: “Còn nữa, bạn trai và người em họ của nạn nhân cũng là nghi can. Tôi cho rằng mình phải gặp hai người đó một lần nữa rồi kết luận sau.”

“Em biết rồi. Sếp sẽ đưa chị dâu đi cùng đúng không?”, Tiết Nhạc xía miệng: “Chị dâu nhìn người rất chuẩn, nhất định sẽ quan sát được bọn họ có phải là hung thủ hay không.”

Kỷ Lang trừng mắt: “Biết rồi còn không mau đi làm việc!”

Tiết Nhạc nhún vai: “À há ... Em đi ngay!”

Triệu Trạch vỗ vai Kỷ Lang: “Vậy em cũng đi đây!”

Kỷ Lang ho khan một tiếng, vành tai chợt ửng đỏ. Chờ mọi người đi khỏi, lúc này anh mới rút điện thoại gọi cho Đường Đường.

“Đường Đường! Em tan học chưa?”, điện thoại nhanh chóng kết nối, Kỷ Lang nghe bên tai mình tiếng hít thở khê khàng của Tô Niệm Đường, lòng anh đột nhiên cảm thấy thư thả hơn.

“Dạ, tan rồi, em qua Sở Sự Vụ hay ...”

“Anh đến trường đón em, đợi anh một chút!”, Kỷ Lang vừa thu dọn đồ đạc vừa trả lời.

“Vậy em ở trường đợi anh!”

Cúp điện thoại, Kỷ Lang lấy chiếc áo khoác chuẩn bị ra ngoài, cửa vừa mở, xuất hiện bốn cái đầu đang lấp ló sát cửa.

“Tôi nói các cậu ...”

Bốn người ngay lập tức giải tán, Tiết Nhạc nhại giọng Kỷ Lang: “Đường Đường, em tan học chưa, anh qua đón em nhé ... Sếp ... Sếp nói chuyện thật dịu dàng ... Ha ha ha ...”

Lê Huy tiếp lời: “Bây giờ không cần phải đi chọc anh Triệu nữa rồi!”

Triệu Trạch: “Sếp! Em bị bọn họ kéo theo nghe lén, đây tuyệt đối không phải là ý kiến của em!”

Mục Y ho nhẹ: “Em ... em chỉ muốn hỏi ... Em có thể đi cùng được không!”

Lê Huy gạt Mục Y qua một bên: “Sếp cùng chị dâu tra án kết hợp hẹn hò, em theo làm gì? Nếu không có việc thì theo anh đi tìm tình nhân bí ẩn của nạn nhân.”

Mục Y nhún vai: “Vậy thôi ... Em không làm kỳ đà cản mũi!”

Kỷ Lang nhìn bọn họ hết một lượt: “Rõ ràng là đường đường chính chính đi điều tra vụ án, sao qua miệng các cậu biến chuyển hoàn toàn rồi? Tiểu Mục, em muốn đi thì đi!”

“Được sao?”, Mục Y giờ tay lập lời thề: “Em đảm bảo, em chỉ học tập kinh nghiệm. Khi anh và chị dâu thân mật, em sẽ bịt chặt mắt!”

Kỷ Lang: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Trương Bằng

“Anh Kỷ Lang! Vụ án này thế nào vậy?”, ngồi vào xe cô thuận miệng hỏi.

“Vụ án bắt cóc giết người, em đến đó quan sát hai kẻ tình nghi một chút, xem bọn họ có vấn đề không!”, Kỷ Lang vừa lái xe vừa tường thuật: “Chúng ta sẽ qua bệnh viện tìm Trương Bằng trước, mẹ Trương Bằng vẫn đang nằm viện?”

“Đạ đúng, Trương Bằng là một người con có hiếu, sau khi mẹ phát bệnh, anh ta đưa mẹ nhập viện, hằng ngày ở đó chăm sóc bà ta.”, Mục Y ngồi hàng ghế sau trả lời: “Em không nghĩ anh ta là nghi phạm, anh ta có chứng cứ vắng mặt.”

Kỷ Lang gật đầu: “Cái này tôi biết, chỉ là đi tìm anh ta xác nhận một chuyện chứ không phải vì là nghi can mà tìm gặp.”

“Ồ ...”, Mục Y gật đầu: “Em thấy tên hung thủ này quá biến thái. Tại sao chặt đứt ngón út của nạn nhân? Hơn nữa tại hiện trường cũng không thấy đoạn ngón tay này, không lẽ đã bị hung thủ giấu đi?”

“Ngón tay?”, nghe Mục Y kể, Tô Niệm Đường ngay lập tức phản ứng, cô nghiêng đầu nhìn Mục Y: “Nói rõ hơn một chút được không?”

“À ...”, Mục Y áp ứng, trên nguyên tắc Tô Niệm Đường là người ngoài, không được biết chuyện này.

“Nói được! Cho dù Đường Đường không liên quan nhưng có thể hiệp trợ chúng ta phá án.”

“Chính là thời điểm phát hiện nạn nhân, chúng tôi phát hiện ngón áp út tử thi bị hung thủ chặt đứt, tuy nhiên tại hiện trường lại không tìm thấy ngón tay này.” Sau đó Mục Y thuật lại toàn bộ vụ án và chỉ ra các điểm đáng nghi cho Tô Niệm Đường.

Nghe xong, Tô Niệm Đường trầm tư, rồi hỏi lại: “Có phải thi thể bị ngược đãi? Có bị xâm hại hay không?”

“Có! Trên thi thể nạn nhân phát hiện nhiều vết bầm ... khả năng đã từng bị đánh đập, không có dấu vết bị cưỡng hiếp.” Mục Y giải thích thêm cho Tô Niệm Đường, cô ta có phản ngạc nhiên: “Tại sao chị lại biết nạn nhân bị ngược đãi, báo cáo nghiệm thi sáng nay bên tôi mới nhận được.”

Tô Niệm Đường không trả lời câu hỏi của Mục Y, gương mặt cô dần bình tĩnh: “Then chốt chính là đoạn ngón tay bị chặt đứt!”

“Hả??”, Mục Y ngạc nhiên: “Tại sao lại là đoạn ngón tay này?”

“Hung thủ giết người, tại sao còn chặt đứt ngón tay nạn nhân? Lại còn trang điểm rồi mới quăng thi thể? Từ hai điểm này có thể chỉ rõ, hung thủ một là người phụ nữ, chịu áp lực xã hội, lâu dần đè nén tâm lý mới làm ra chuyện này. Hoặc là hung thủ là đàn ông, chịu sự dă kích, dồn nén tâm trạng lâu ngày nên phát tiết trên nạn nhân.”

Nghe những lời phân tích của Tô Niệm Đường, Kỷ Lang hỏi: “Đường Đường! Em cho rằng hung thủ thuộc dạng nào?”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Bây giờ manh mối còn quá ít, em không nhìn ra được hung thủ là loại người gì, chỉ có thể khẳng định hung thủ là đàn ông. Hung thủ giam cầm nạn nhân, siết chết, quăng thi Chuối hành động này một người phụ nữ không thể làm được trừ phi vụ án này không chỉ có một người.”

Kỷ Lang gật đầu: “Hiện nay bên anh khóa chặt kẻ tình nghi chính là một người có quan hệ mờ ám với nạn nhân, nhưng vẫn còn đang điều tra, sẽ nhanh chóng có kết quả.”

“Ồ!”, Tô Niệm Đường chỉ kêu lên một tiếng, mà không nói thêm tiếng nào.

Kỷ Lang liếc mắt nhìn Tô Niệm Đường đầy tò mò: “Sao vậy?”

“Không có chuyện gì, em đang suy nghĩ vụ án giúp anh ... coi có bỏ sót manh mối nào không.”

“Chị dâu! Chị nói hung thủ là do chịu kích thích nên mới cắt đứt ngón tay nạn nhân, có thể xảy ra trường hợp do ngón tay nạn nhân đeo nhẫn chính vì vậy mới kích thích hung thủ ra tay?” Mục Y hỏi dò.

“Cái này cũng chưa xác định được!”, Tô Niệm Đường lắc đầu, “Cũng có khả năng xảy ra trường hợp này.”

Trước khi đi tìm Trương Bằng bọn họ đã tra ra số phòng bệnh, nhưng khi đi qua sảnh chính, Tô Niệm Đường đột nhiên khựng lại một chút, cô giật nhẹ góc áo Kỷ Lang: “Anh Kỷ Lang, em có thể ghé qua thăm Cố Minh Sinh một chút được không, xem cậu ta thế nào rồi!”

Kỷ Lang gật đầu: “Được! Anh đi cùng em! Mục Y, cô qua bên phía Trương Bằng trước đợi chúng tôi.”

Mục Y gật đầu, đi lên lầu trước.

Kỷ Lang ôm Tô Niệm Đường đi về hướng khác. Anh thăm thò dài trong lòng, nói anh hơi nhỏ nhen cũng được, nhưng tên oắt con này vẫn chiếm cứ một góc nhỏ trong tim Đường Đường vẫn khiến anh khó chịu.

“Kỷ Lang! Anh không ghen ư?”, thang máy đi lên, Tô Niệm Đường nhướn mày hỏi: “Anh không ăn đấm chưa à?”

Kỷ Lang đưa tay xoa xoa đầu cô: “Em đến thăm học sinh của em mà!”, có ghen cũng không biểu hiện ra, may là Đường Đường chỉ coi cậu ta là bạn, là sinh viên; cũng may anh kịp thời tỉnh ngộ ...

Tô Niệm Đường gật đầu: “Thật sự Cố Minh Sinh rất đáng thương. Tuy cậu ấy có cha mẹ, nhưng bọn họ bận bịu chuyện làm ăn nên không quan tâm đến cậu ta. Chỉ có mình quản gia là chăm sóc cậu ấy. Thêm vào đó lại mắc căn bệnh tim ...

Còn bé cậu ta thường phát bệnh, lại không chịu uống thuốc, do đó bệnh càng ngày càng nặng ... Nếu như cậu ta ngoan ngoãn một chút thì tốt biết mấy ...”

Kỷ Lang gật đầu: “Yên tâm đi, cậu ta không sao đâu ... Bao nhiêu năm vẫn kiên trì mà ...”

“Mong là mọi chuyện tốt đẹp!”, Tô Niệm Đường luôn hi vọng Cố Minh Sinh mãi mãi khỏe mạnh.

Đến khi qua đến phòng bệnh của Cố Minh Sinh thì giường trống trơn, hỏi điều dưỡng mới biết Cố Minh Sinh đã xuất viện.

Sau đó, hai người nhanh chóng đến phòng bệnh mẹ của Trương Bằng, Mục Y ngồi cửa phòng bệnh chờ bọn họ. Vừa trông thấy Kỷ Lang và Tô Niệm Đường, Mục Y đứng phắt dậy: “Sếp! Trương Bằng đang ở trong. Em vừa hỏi qua điều dưỡng, mẹ Trương Bằng vừa xong cuộc phẫu thuật, anh ta vẫn ở đây chăm sóc mẹ.”

Kỷ Lang gật đầu, ra hiệu với Tô Niệm Đường, sau đó ba người gõ cửa bước vào.

Ba bệnh nhân trong phòng đồng loạt xoay người nhìn về hướng Kỷ Lang. Trương Bằng đứng dậy, gương mặt anh ta ứng phó: “Mọi người là ...”

Kỷ Lang ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?”

Mẹ Trương Bằng nhú mày, gương mặt đầy nếp nhăn ánh lên vẻ âu lo: “Đại Bằng, có việc thì ra ngoài đi con, không cần suốt ngày bên cạnh mẹ đâu!”

Trương Bằng im lặng một lúc lâu sau mới nói: “VẬY MẸ Ở ĐÂY CHỜ CON, CON QUAY LẠI NGAY!”, trước khi đi anh ta còn không quên đắp kín chăn cho mẹ: “Đi thôi!”

Trương Bằng mặc chiếc áo cotton màu xanh da trời, quần đùi kaki. Tóc cắt rất ngắn, gương mặt ngũ quan rõ ràng, trông anh ta rất gọn gàng và sạch sẽ.

Bọn họ cùng nhau đi xuống ghé đá trong công viên nhỏ của bệnh viện, Trương Bằng khá mất kiên nhẫn: “Các người là ai?”

Mục Y thay Kỷ Lang giới thiệu: “Chúng tôi đến tìm anh để tìm hiểu thêm thông tin về cái chết của bạn gái anh, Lý Linh Linh.”

Trương Bằng sững người, im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Trước đây đã đến tìm tôi rồi, tôi đã khai hồ sơ tôi ở bệnh viện chăm sóc mẹ.”

“Chúng tôi còn có chuyện khác muốn hỏi cậu!”, Kỷ Lang mở miệng nói: “Chúng tôi biết anh có chứng cứ chứng minh vắng mặt tại hiện trường. Ngày hôm nay chúng tôi tìm anh hi vọng có bước đột phá trong quá trình điều tra. Hi vọng anh sẽ cung cấp cho chúng tôi tất cả những thông tin mà anh biết.”

Trương Bằng ịu xù: “Còn gì để hỏi chứ ... Đi hết rồi ... Ha ha ha ...”

“Lẽ nào anh không muốn tìm hung thủ đã sát hại Lý Linh Linh!”, Mục Y hỏi ngược lại.

Trương Bằng thờ dài một hơi: “Hỏi đi ... là chuyện tôi biết, tôi sẽ trả lời.”

“Cậu ...”, Kỷ Lang vừa tính đặt câu hỏi, Tô Niệm Đường đột nhiên ngắt lời: “Cậu kể lại câu chuyện cậu quen biết Lý Linh Linh thế nào, cho đến khi sự việc đáng tiếc xảy ra!”

Trương Bằng ngạc nhiên, sau đó nét mặt nhìn về xa xăm như nhớ lại hồi ức. Anh ta nuốt nước miếng vài lần mới nói: “Tôi và Linh Linh đều là người bình thường, gặp nhau trên đường lên thành phố Bắc. Vì hợp duyên nên chúng tôi ở cùng nhau, tình cảm chúng tôi cũng rất tốt. Ba năm sau, chúng tôi quyết định định cư tại thành phố Bắc, cùng nhau xây dựng gia đình. Ở quê nhà, mẹ tôi vốn đau yếu, nên tôi cũng muốn đón bà lên ở cùng. Linh Linh rất tốt, cô ấy cũng nguyện ý cùng tôi chăm sóc mẹ.

Sau đó, sau bao nhiêu cố gắng chúng tôi cũng có được căn nhà. Ngay khi chúng tôi chuẩn bị cùng nhau kết hôn thì bên phía nhà Linh Linh có người đến tìm. Nghe Linh Linh nói là người em họ thân thiết nhất với cô ta, nên khi cậu ta đến thành phố Bắc, cô ta một mực không cho nó trọ bên ngoài. Lúc ban đầu, tôi nghĩ Linh Linh tốt tính như vậy thì chắc em họ cô ta cũng không đến nỗi nào ... Vậy mà ...

Ngoài miệng Lý Trí nghe lời Linh Linh đi tìm việc, không liên lụy đến chúng tôi, thế nhưng cả ngày nằm dài ở nhà, không làm gì. Thêm vào đó, gia đình có thêm người, khiến sinh hoạt gia đình càng thêm bất tiện, huống chi Lý Trí lại ở căn phòng mà tôi đã chuẩn bị cho mẹ tôi từ trước.

Tôi quan sát thấy tên Lý Trí quả thật muốn coi nơi đây là nhà của nó, không có ý định rời đi. Mà mẹ tôi thì sắp đến ở, gian phòng đã bị Lý Trí chiếm lấy ... Vì chuyện này, tôi và Linh Linh cãi nhau ... Sau đó, người trong nhà gọi đến nói mẹ tôi ngã xỉu, tôi đành buông mọi chuyện của Lý Linh Linh và Lý Trí, về quê chuyển mẹ lên bệnh viện thành phố.

Mẹ tôi cần phải phẫu thuật, vì vậy tôi dự tính lấy ba ngàn tiền tiết kiệm của tôi và Lý Linh Linh, chuẩn bị giải phẫu cho mẹ ... Kết quả ... Ha ha ha ... Tiền đã bị tên Lý Trí cướp mất không nói, Lý Linh Linh còn trách tôi không chịu nói với cô ta một tiếng, cô ta cho rằng tôi không được phép lấy tiền đi chữa bệnh cho mẹ. Chúng tôi lại âm ỉ một trận, tức giận tôi đi thẳng qua bệnh viện không về nhà ... Không ngờ ... chuyện lại đến nước này ...”

Nghe Trương Bằng kể chuyện, Kỷ Lang cảm thấy có điểm kỳ lạ, nhưng anh không chỉ ra được.

“Đây là toàn bộ câu chuyện của tôi và Lý Linh Linh, nếu không còn gì thì tôi lên trước, mẹ đang chờ tôi.”

Anh ta cúi đầu chào Kỷ Lang, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lý trí

“Khoan đã!”, Kỷ Lang đứng phía sau lên tiếng gọi Trương Bằng: “Lý Linh Linh đã từng phá thai, cậu biết chứ?”

Trương Bằng không xoay người lại, gật đầu trả lời: “Tôi biết, thời gian đầu chúng tôi không có khả năng nuôi con, nên khi Linh Linh mang thai chúng tôi buộc phải bỏ.”

“Vậy ... Cậu có biết trước khi chết cô ta đang mang thai không?”

“Cái gì?”, Trương Bằng ngay lập tức xoay người lại, ánh mắt đầy kinh ngạc: “Cô ta có thai?”

Kỷ Lang khẽ cau mày: “Cậu không biết?”

Trương Bằng lắc đầu: “Tôi không biết ... Tôi làm sao biết được ...”

“Tạm thời không còn vấn đề gì!”, Kỷ Lang kết thúc cuộc trò chuyện, anh nhìn Trương Bằng mặt mày ủ dột xoay người rời đi.

“Có vấn đề!”

“Anh ta đang giấu chuyện gì đó!”

Chờ Trương Bằng đi khỏi, Kỷ Lang và Tô Niệm Đường đồng thời lên tiếng. Kỷ Lang ra hiệu cho Tô Niệm Đường nói trước.

Niệm Đường ngừng một chút: “Trong khi cậu ta kể lại câu chuyện, lúc bắt đầu rất bình thường nhưng khi kể đến lúc Lý Linh Linh chết, cậu ta có vẻ khác lạ. Thêm vào đó, điểm quan trọng nhất chính là khi anh hỏi cậu ta biết Lý Linh Linh mang thai hay không, cậu ta giả bộ kinh ngạc. Nếu là thật, sự ngạc nhiên chỉ duy trì trong một giây, chỉ có giả tạo mới cố gắng giữ nét mặt ấy rất lâu, cậu ta chỉ muốn chúng ta nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của cậu ta mà thôi. Khả năng Trương Bằng đã biết Lý Linh Linh mang thai, và có lẽ cũng biết đứa bé này không phải là con của cậu ta.”

Kỷ Lang gật đầu: “Anh cũng nghĩ như vậy!”

Khi anh ta nói Linh Linh rất tốt, hai hàng lông mày anh ta khẽ cau lại, giống như khi Kỷ Sóc nghiêng răng nghiêng lợi khen Đường Đường lợi hại vậy; do vậy nên Kỷ Lang mới cảm giác bất thường. “Cậu ta không muốn nói nguyên do có lẽ cậu ta đã biết bộ mặt thật của Lý Linh Linh.”

“Vậy ... bây giờ chúng ta phải làm gì?”, Mục Y hỏi.

Kỷ Lang trầm ngâm một lúc: “Cậu ta không muốn nói chúng ta cũng không thể hỏi ra được điều gì, chúng ta qua gặp Lý Trí, coi hán ta trả lời thế nào.”

“Vâng!”

Phía Kỳ Lang đã điều tra, tên Lý Trí thường hay uống rượu ở một quán bar nhất định, ngày hôm nay cũng vậy. Trước khi vào quán bar, Kỳ Lang nói sơ tình huống của Lý Trí. Tên Lý Trí này bề ngoài không có động cơ giết người, thế nhưng lại không có chứng cứ vắng mặt. Tuy nhiên nhìn dáng vẻ và cà lơ phất phơ của hắn, Kỳ Lang có cảm giác hắn không dám ra tay giết người.

Lý Trí mặc chiếc áo thun quần bò, tóc mái nhuộm vàng rực, giống mấy tên côn đồ nhãi ranh.

“Cho xin! Chị ta là chị họ tôi đó, nuôi tôi như cha như mẹ, làm sao giết chị ta được!”, nghe câu hỏi của Kỳ Lang anh ta khá giận: “Tôi nói rồi, hôm đó tôi uống rượu ở đây, sau đó còn đụng phải một người phụ nữ ngực bự, nên hẹn cô ta chơi một phát.”

“Vi cậu nên chị và Trương Bằng thường hay cãi vã. Cậu trộm tiền của Trương Bằng, lẽ nào cậu không chút nào ăn năn hay cắn rứt lương tâm ư?”

“Vi tên đó vô dụng, còn tiền đó là do chị họ và hắn kiếm được, vậy tại sao tôi không xài được”, Lý Trí dựa hẳn người vào ghế sofa, gác hai chân lên bàn, rung đùi.

Kỳ Lang cuối cùng đã hiểu tại sao Tiết Nhạc và Lê Huy cứ cay cú tên này mãi không tha, cho rằng hắn là hung thủ, chính là vì dáng dấp vô lại này, ai nhìn vào hắn bây giờ cũng chỉ muốn đâm cho hai phát.

“Khốn nạn!”, Mục Y đập mạnh lên đùi Lý Trí, kéo tai hắn: “Loại người như mày tại sao vẫn còn tồn tại trên đời. Thật sự lãng phí lương thực nhân loại.”

Lý Trí kêu rên từng tiếng, cầu xin Mục Y buông tay.

Kỳ Lang ho khê: “Mục Y! Chú ý hình tượng!”, bốn phía đã có khá nhiều người vây quanh.

Mục Y lúc này mới chịu buông tha cho Lý Trí, vỗ vỗ hai tay: “Bây giờ trả lời thành thật cho tôi!”, rồi cô ta quay sang đám người đang tò mò: “Nhìn gì? Chưa từng thấy phụ nữ đánh đàn ông à?”

Đám đông ngay lập tức giải tán, Kỳ Lang tiếp tục đặt câu hỏi: “Thời gian đó chị họ của cậu có biểu hiện gì khác thường không?”

“Không ... Không có!”, Lý Trí cung kính trả lời, len lén nhìn Mục Y, chỉ sợ cô ta lại đánh hắn.

“Một điểm nhỏ cũng không có? Là bà chị thân nhất, lẽ nào cậu không nhìn ra?”

“... A! Có. Chính là lúc tôi lấy tiền, chị và Trương Bằng âm ỉ một trận. Sau đó chị ta nói lần sau không được phép ăn cắp tiền, thiếu tiền cứ nói, chị ta có”, Lý Trí vỗ đùi một cái: “Thế nhưng, khi ấy tôi nghĩ cho dù chị có tiền cũng không nhiều, nên cũng chẳng thèm để ý.”

“Chị họ bị giết cậu không cảm thấy đau xót chút nào sao?”

“Có chứ! Làm sao không buồn chứ! Tôi mỗi ngày ở đây đều là uống rượu giải sầu”, Lý Trí nhún vai trả lời: “Này ... tôi suy nghĩ khả năng chị họ tôi nhất định là bị tên khốn Trương Bằng giết chết. Chị chỉ còn căn nhà này, là do chị cực khổ kiếm được, do vậy tôi phải nỗ lực để tài sản của chị không rơi vào tay kẻ khác.”

Kỳ Lang nhướn mày, không ngờ tên Lý Trí lại hỗn xược đến mức đó. Chị họ chết mà vẫn còn muốn tài sản của cô ta, ngay cả nhà cũng không buông.

Tô Niệm Đường kéo kéo áo Kỳ Lang, tựa người bên cạnh anh, nhỏ giọng: “Kỳ Lang! Đừng lãng phí thời gian, hắn không biết gì đâu, cũng không phải hung thủ, chúng ta đi thôi!”

Kỳ Lang gật đầu, đứng lên: “Cảm ơn cậu đã phối hợp!” nói xong anh đưa tay muốn bắt tay với hắn.

Lý Trí đứng dậy, vừa đưa tay ra, liền bị Kỳ Lang đẩy mạnh một cái, cả người nhào lên chiếc ghế sofa, còn bị Kỳ Lang đập cho mấy cước. Sau khi trút được cơn giận, Kỳ Lang nói gần từng tiếng: “Cận bả! Lãng phí thời gian của tôi!”

Tô Niệm Đường vội vàng tiến lên, kéo tay Kỳ Lang ra ngoài.

Lý Trí: “...” sao vậy ... Bây giờ cảnh sát cũng được quyền đánh người sao? Dĩ nhiên hắn cho rằng Kỳ Lang là cảnh sát.

Rời khỏi quán bar, Tô Niệm Đường thờ hồn hên nói: “Anh Kỳ Lang, anh kích động quá rồi!”

Kỳ Lang hừ một tiếng: “Người như thế không đánh khó tan cơn giận trong lòng ... Thế nhưng, Đường Đường anh tuyệt đối không phải tuýp người bạo hành gia đình. Tuyệt đối không phải!”, Kỳ Lang nghiêm túc.

Tô Niệm Đường mím môi cười cười: “Anh Kỳ Lang, anh xác định là anh đánh em chứ không phải em sẽ ra tay với anh sao?”, lông mày Niệm Đường khẽ cong, cô nở nụ cười đầy đắc ý.

Kỳ Lang biểu hiện không phục: “Đường Đường! Anh có học võ đó!”

Tô Niệm Đường: “Ồ há! Nhưng em cũng từng tập luyện. Khi ở Mỹ, di sợ em bị bắt nạt nên cũng bắt em học vài chiêu phòng thân.”

Kỷ Lang đánh giá thân thể nhỏ bé của Tô Niệm Đường từ trên xuống: “Không nhìn ra nhé! Khi nào chúng ta tí thí một trận?”, Kỷ Lang nhận thấy càng biết thêm về Tô Niệm Đường lại càng phát hiện thêm nhiều ngạc nhiên thú vị. Đường Đường giống như một bảo tàng kỳ bí, càng đào sâu càng phát hiện nhiều bảo vật.

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Không muốn! Em sợ sẽ dẫm thương anh!”

“Đường Đường! Đây là em đang coi thường bạn trai của mình?”, Kỷ Lang đưa tay vò vò đầu Tô Niệm Đường: “Phải nói là anh ‘Hạ thủ lưu tình’ mới đúng!”

“Này này! Hai người thôi đi có được không?”, Mục Y đi phía sau cảm thán, ánh mắt nhìn Kỷ Lang có chút phức tạp. Rõ ràng lần đầu tiên cô ta gặp Kỷ Lang, anh là một người rất lạnh lùng, nét lạnh đậm đó khiến cô mê mẩn, vậy là chỉ trong phút chốc, cảm giác thân tượng sụp đổ hoàn toàn.

Mục Y tự nhủ: Không được không được! Sếp không phải là người rất nghiêm túc sao? Sao mình lại kích động thể này cơ chứ!!!

Kỷ Lang ho khế: “Mục Y! Sau này làm cảnh sát rồi thì không được hành xử như vậy nữa! Đánh dân sẽ bị thưa kiện!”

“Sếp! Không phải anh cũng vừa đánh hấn à?”

“Tôi không phải là cảnh sát! Tôi và cô không giống nhau, chẳng lẽ nào cô quên mất cô đến Sở Sự Vụ thực tập để tích lũy kinh nghiệm sau này trở thành một cảnh sát chân chính? Chỉ có thám tử mới có quyền đánh người.”

“Thật ra, mấy kẻ cặn bã không nhất định phải đánh cho hả giận!”, Tô Niệm Đường lên tiếng, “Còn có cách khác!”

“Cách gì?”, Kỷ Lang tò mò hỏi.

Tô Niệm Đường mỉm môi, nở nụ cười, chỉ vào trong quán bar: “Chờ xem!”

Kỷ Lang nhìn theo hướng ngón tay Tô Niệm Đường, mù mờ chưa hiểu. lát sau cánh cửa quán bar mở tung, tên Lý Trí bị người ta ném ra ngoài, mắng lớn: “Cút mau! Tao sống đến chừng này lần đầu tiên mới gặp một thằng đại tiện mất kiểm soát như mày!”

Mọi khách hàng ở quán bar đều đổ dồn về phía hấn, bóp mũi, nở nụ cười nhạo báng.

Sắc mặt Lý Trí đỏ gay, co giò chạy mất.

Kỷ Lang: “... Đường Đường, em làm gì rồi?”

Mục Y sững người nhìn Tô Niệm Đường: “Không nhìn ra chị dâu quá cao tay!”

Tô Niệm Đường nheo nheo mắt: “Tôi đâu có làm gì!”

Kỷ Lang đặt tay lên vai Tô Niệm Đường, ghé sát vào cô hỏi nhỏ: “Nói nhỏ anh nghe đi, anh sẽ không nói với ai đâu!”

“Chỉ thả vào ly của hấn một thứ!”, Tô Niệm Đường về mặt đầy ngây thơ.

“Thứ gì?”, Kỷ Lang tò mò.

“Thuốc xỏ!”

“Sao em có thể đoán trước được chuyện này mà đem theo?”, Kỷ Lang không tin vào tai mình.

Tô Niệm Đường vô tội trả lời: “... Em thu được từ một sinh viên, vẫn để ở trong túi xách, vừa rồi đột nhiên nhớ ra!”

“Được đó ...”, Kỷ Lang cảm thán, “Nhưng sao em dám chắc hấn sẽ uống nước.”

Tô Niệm Đường giải thích: “Sau khi bị anh và Mục Y đánh, hấn nhất định rất tức giận, người đang trong tâm trạng phần nộ miệng lưỡi sẽ trở nên khô khốc, phải uống nước. Chứ nếu hấn không uống thì coi như thoát được một kiếp rồi!”

Kỷ Lang ngừng một chút: “Đường Đường, anh không nhìn ra em thật sự có dã tâm ... Nếu lần sau chẳng may anh trêu chọc em, em sẽ dùng thuốc xỏ?”

Tô Niệm Đường thật lòng trả lời: “Không đâu!”, sau đó cô nửa đùa nửa thật nói tiếp: “Sẽ hạ độc!”

Kỷ Lang: “...”

Kỷ Lang còn chưa kịp đáp trả Tô Niệm Đường thì điện thoại anh reo vang, là Lê Huy gọi đến, trong lòng anh dâng lên dự cảm xấu.

“Sếp! Không may! Không may rồi ... Có chuyện ... Có chuyện!”, Lê Huy gấp gấp báo cáo: “Ngay khu đổ rác phía Nam thành phố phát hiện một thi thể nữ, nạn nhân chắc chắn sếp không đoán ra được!”

Thái dương Kỳ Lang nổi gân xanh: “Bây giờ cậu còn có thời gian đi đánh đồ à!”

Lê Huy hoảng hồn, cười cười trả lời: “Nạn nhân là ...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Giết người liên hoàn

“Nạn nhân là bà Vương!”, Lê Huy trả lời.

Kỳ Lang nhất thời chưa nhớ ra: “Bà Vương nào!”

“Là bà Vương trong căn biệt thự mất trộm tượng Phật ngọc ... Không phải sau đó cô ta mất tích rồi hay sao ... Hóa ra là bị người ta giết chết!”, Lê Huy giải thích.

Kỳ Lang ngừng một chút: “Được! Tôi biết rồi, tôi sẽ đến hiện trường ngay!”

“Vâng!”

Nhìn gương mặt cau có của Kỳ Lang, Tô Niệm Đường hỏi ngay: “Anh Kỳ Lang có chuyện gì sao?”

“Gần khu đổ rác phía Nam thành phố có một thi thể nữ, nạn nhân chính là Dương Tuệ trong vụ án lần trước!”

“Á!”, Tô Niệm Đường lấy tay bịt miệng: “Sao lại vậy???”

“Chúng ta cứ lái xe đến đó trước!”, Kỳ Lang vừa nói vừa ra hiệu cho Tô Niệm Đường và Mục Y lên xe.

Phía Bắc thành phố, Đông Tây Nam Bắc đều có mấy trại trung chuyển rác rất lớn, khi Lê Huy nói khu rác phía Nam thì đó chính là nơi tập trung rác của cả thành phố. Khi Kỳ Lang chạy xe đến, bên trong vây kín người là người, bọn họ không thể bước vào trong.

Bên cạnh khu đổ rác phía Nam thành phố là một ngọn núi, như vậy khả năng thi thể được phát hiện trên núi.

Tiếng còi hụ cảnh sát réo inh ỏi phía sau bọn họ, là nhóm Đẳng Phi. Trông thấy Kỳ Lang, Đẳng Phi nở nụ cười: “Lại làm phiền thám tử Kỳ!”

Kỳ Lang ho khan một tiếng: “Mọi người đang chờ cô!”

Cảnh viên ổn định đám đông tạo lối vào cho Đẳng Phi, cô ta như một nữ hoàng, đường hoàng bước vào trong, khi đi ngang qua Tô Niệm Đường, cô ta nở nụ cười chào hỏi: “Cô gái nhỏ! Chúng ta lại gặp nhau!”

Tô Niệm Đường đứng bên cạnh Kỳ Lang gật đầu chào: “Vâng!”

Đẳng Phi và nhóm người Kỳ Lang cùng tiến vào hiện trường, Lê Huy trông thấy Kỳ Lang vội vàng chạy đến.

Hứa Thiên Lập nhìn thấy Đẳng Phi như gặp được cứu tinh, anh ta gọi lớn: “Chị! Chị mau qua đây!”

Liếc thấy Kỳ Lang, quả thật hiếm thấy ... anh ta lại không nói lời nào.

Đẳng Phi vừa đeo găng tay vừa liếc nhìn thi thể: “Phát hiện ở đâu?”

Hứa Thiên Lập trả lời: “Một thân cây trên núi. Hôm nay có một nhóm bạn trẻ leo núi dã ngoại, đang trong lúc dựng lều trại, chuẩn bị nấu nướng thì trông thấy có tóc rơi xuống. Bọn họ nhìn quanh quất, quay ra đằng sau thì phát hiện thi thể đang treo trên cành cây, bọn họ kinh hãi, ngay lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Kỳ Lang nghe Hứa Thiên Lập thuật lại, anh đưa mắt nhìn chân tử thi, rõ ràng có dấu vết bị trói.

Đẳng Phi bước đầu nghiệm thi: “Nạn nhân là nữ giới, khoảng từ ba mươi đến ba mươi hai tuổi. Theo bước đầu quan sát khả năng bị siết chết. Thời gian tử vong từ tám giờ đến chín giờ tối, thời gian cụ thể cần phải được kiểm nghiệm chi tiết”, Đẳng Phi kiểm tra phần đầu: “Khi còn sống nạn nhân bị giam cầm một khoảng thời gian, trên người có khá nhiều vết thương bị đánh đập.”

Kỳ Lang quan sát bên ngoài trông nạn nhân rất bình thường, còn trang điểm nhẹ, nhưng khi Đẳng Phi vén quần áo nạn nhân lên mới trông thấy nhiều vết bầm trên cơ thể nạn nhân. Anh khẽ cau mày. Bị giết chết theo cách này khá quen mắt.

Đột nhiên Kỳ Lang đưa mắt nhìn ngón áp út của nạn nhân, nơi đó có một vết máu hơn nửa nhìn bằng mắt thường vẫn có thể nhận ra màu sắc của chúng không giống nhau. Kỳ Lang tiến đến, lấy chiếc găng tay của bên giám định, cầm tay của nạn nhân quan sát ... thì ra ngón tay đã được khâu nối lại.

Đặng Phi cũng chú ý, cô cầm lấy bàn tay tử thi từ Kỳ Lang, nhìn kỹ một lần: “Ngón tay này không phải của nạn nhân, từ góc độ khô quắt có thể thấy được ngón này đã ‘chết’ hơn một tháng.”

Kỳ Lang bỗng dừng nhớ ra trên thi thể Lý Linh Linh, ngón áp út đã bị hung thủ chặt đứt, lẽ nào ...

Đặng Phi gật đầu: “Để tôi mang về xét nghiệm thử có trùng khớp với Lý Linh Linh hay không!”

Kỳ Lang đứng dậy, sắc mặt khá u ám, Tô Niệm Đường đứng bên cạnh anh; tuy bọn họ không quen biết người chết nhưng trước đây đã từng gặp gỡ, vì vậy cảm thấy đau buồn cũng là chuyện thường tình.

“Vụ án Lý Linh Linh và vụ án này có khả năng do cùng một hung thủ gây ra, đồng thời đây là vụ án giết người liên hoàn!”, Kỳ Lang lên tiếng: “Chúng ta đã điều tra Trương Bằng và Lý Trí nhưng không có tác dụng, vụ án phải bắt đầu lại từ đầu.”

Thành phố Bắc đã lâu lắm rồi không có vụ án kinh động đến mức này.

Cảnh sát đưa thi thể về xe cấp cứu, sơ tán đám đông dân chúng rồi quay trở về Cục cảnh sát. Kỳ Lang cùng Tô Niệm Đường và mọi người về lại Sở Sự Vụ. Đặng Phi đột nhiên lên tiếng: “Thám tử Kỳ! Tôi về cùng các cậu!”

Kỳ Lang hơi kinh ngạc, nhưng không hỏi nhiều, cùng mọi người lên xe.

Trên xe không một tiếng động, Đặng Phi tăng hắng một cái: “Mọi người về nhấn lại với Triệu Trạch ... Những món đồ ấy tôi không nhận!”

Kỳ Lang liếc Đặng Phi: “Sao tự cô không đi nói với cậu ta?”

Lê Huy cũng tò mò: “Chị à! Chị làm vậy không được!”

Đặng Phi trừng mắt nhìn Lê Huy: “Cậu biết cái gì! Tôi đã nói rất nhiều lần, tôi không hề có chút cảm giác nào với cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn cứ cố chấp, còn nói chỉ cần một ngày tôi chưa có bạn trai, cậu ấy nhất định theo đuổi tôi tới cùng. Không lẽ chỉ vì tôi mà lãng phí cả tuổi thanh xuân của Triệu Trạch ư?”

“Anh Triệu rất tốt! Tại sao chị không tiếp nhận anh ấy?”. Lê Huy thắc mắc.

“Nói các cậu cũng không hiểu. Nói tóm lại, mọi người về nói với cậu ấy đừng phí công như vậy nữa!”

“Bởi vì chị đã thích người khác?”, Tô Niệm Đường quay đầu nhìn Đặng Phi: “Vì chị đã có người trong mộng nên không muốn tiếp nhận tâm ý của Triệu Trạch, đúng không?”

Đặng Phi cả kinh: “Sao em biết?”

“Tôi nhìn ra được. Về mặt của chị đã cho tôi biết chị rất yêu một người, người đó không thường ở bên cạnh chị. Hai người chặc chặc vì hiểu lầm mà phải chia tay, ngay cả bản thân chị cũng không xác định được có thể ở bên anh ta hay không!”

Đặng Phi cực kỳ kinh ngạc, sau đó đành gật đầu thừa nhận: “Chính vì lẽ đó tôi không muốn làm mất thời gian của Triệu Trạch!”

Dù sao cũng là chuyện riêng tư, mọi người không ai dám hỏi nhiều, chỉ hơi tiếc nuối. Triệu Trạch là một người đàn ông tốt, vậy mà để lỡ thì thật tiếc.

Bầu không khí trở nên nặng nề, Lê Huy vội vã tìm chuyện khác: “Sếp! Theo như anh nói đây là vụ án giết người liên hoàn, Cục trưởng sẽ cho chúng ta theo chứ?”

“Vụ án Lý Linh Linh chúng ta đang điều tra, nếu đây thật sự là án liên hoàn, không có lý do gì Cục Trưởng lại đổi qua người khác!”

“Nói mới nhớ, nếu vậy bà Vương đã mất tích ngay sau vụ trộm đó, hay đã quay về nhà rồi mới mất tích?”, Lê Huy tò mò.

“Vấn đề này phải đi tìm ông Vương xác nhận”, Kỳ Lang trả lời: “Trong án giết người liên hoàn, vụ đầu tiên chính là then chốt, chúng ta nên tập trung và vụ án Lý Linh Linh. Ngay lần đầu tiên phạm án, hung thủ sẽ có nhiều sơ hở, chỉ e càng ngày về sau thủ pháp của hắn càng trở nên thành thục.”

“Sếp! Ý anh là hung thủ sẽ tiếp tục ra tay?”, Mục Y lên tiếng hỏi.

“Chưa thể cả quyết được điều gì, điều quan trọng nhất chính là chúng ta nên tìm ra được điểm giống nhau của hai vụ án này, lúc đó mới có thể phá được án!”, Kỳ Lang trả lời, “Chúng ta sẽ rất bận rộn đây!”

“Sẽ!”, Tô Niệm Đường đột nhiên nói: “Hung thủ sẽ tiếp tục phạm án!”

“Sao em biết?”

“Bây giờ vẫn chưa xác định được đối tượng hung thủ lựa chọn là ngẫu nhiên hay được chọn lựa từ trước nhưng từ hai vụ án này có thể thấy được hung thủ rất căm hận phụ nữ. Hắn có địa vị xã hội cao, được người người ngưỡng mộ, tuổi tác trong khoảng từ ba mươi lăm đến bốn mươi lăm.” Tô Niệm Đường đưa ra ý kiến.

Mục Y và Lê Huy hai mắt nhìn nhau, không hiểu tại sao Tô Niệm Đường có thể kết luận được như vậy.

Kỷ Lang suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng hỏi: “Tại sao em nghĩ như thế?”

“Theo góc độ tâm lý tội phạm, tên hung thủ này vương chướng ngại tâm lý, chướng ngại này xuất hiện khi hắn bị phụ nữ gây tổn thương nghiêm trọng”, Tô Niệm Đường giải thích: “Điều này chúng ta có thể thấy rõ qua hai lần gây án, cả hai lần đều lựa chọn nơi thủ tiêu thi thể là nơi đồ rác. Hành động này là sự sỉ nhục lớn nhất với phụ nữ, đủ để chứng minh hắn cực kỳ căm hận phụ nữ.

Tôi cho rằng hắn có địa vị xã hội tương đối cao vì hai lần gây án hắn đều cố gắng che đậy cơ thể nạn nhân để không nhìn ra dấu vết ngược đãi. Điểm này cho thấy hắn rất lưu ý hình tượng xã hội, là một người cẩn thận và tỉ mỉ. Những người chú ý đến những vấn đề này chính là những người rất có địa vị xã hội.”

Lê Huy cảm thán: “Quá xuất sắc, chỉ cần nhìn qua thi thể đã có thể phác họa được một nửa chân dung tội phạm”

Mục Y đến bây giờ chính thức tâm phục khẩu phục tài năng Tô Niệm Đường: “Chị thật sự quá lợi hại. Sao chị có thể đoán ra được độ tuổi của hung thủ?”

“Là một người đàn ông thành công, phần lớn đều nằm trong độ tuổi này.”, Tô Niệm Đường giải thích.

“Chuyện này ...”, việc giải thích tuổi tác có hơi qua loa, nhưng khá hợp lý.

“Tôi đã nhớ ra em là ai rồi!”, Đặng Phi đột nhiên lên tiếng: “Tôi khẳng định trước đây đã từng gặp em!” Ánh mắt cô ta sáng rỡ nhìn Tô Niệm Đường.

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt: “Chúng ta đã từng gặp nhau ở tiệm vịt quay Bắc Kinh.”

“Không! Không phải! Tôi nói trước đây cơ! Lần trước khi gặp em tôi đã cảm thấy rất quen nhưng không nhớ ra ... Bây giờ thì nhớ rồi!”, Đặng Phi cười cười, “Sáu năm trước, trong một lần tu nghiệp tại Mỹ, vừa khít thời gian đó có một vụ án lớn rung động khắp nước Mỹ, cuối cùng khi tội phạm bị bắt, tôi đang ở đó với nhóm cảnh sát FBI, lúc đó ở hiện trường có ba ...”

“Không phải!”, Tô Niệm Đường đột nhiên lớn giọng nói, “Chị nhớ lầm rồi!”, cô quay đầu nhìn Đặng Phi nói gần từng tiếng: “Năm đó tôi chỉ mới mười sáu tuổi, chắc chắn chị đã nhìn nhầm!”

Đặng Phi sững người, một lúc lâu sau mới gật đầu: “Chắc là vậy ... Tôi nhớ lầm rồi!”. Câu trả lời thay đổi một trăm tám mươi độ này của Đặng Phi khiến cả Lê Huy và Mục Y trở mắt kinh ngạc.

Kỷ Lang cau mày: “Đường Đường! Em sao vậy?” Anh không nhìn thấy vẻ mặt của Đường Đường nhưng có thể nhìn thấy sự ngạc nhiên trên gương mặt ba người ngồi phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Liên hệ

Tô Niệm Đường xoay người, cúi thấp đầu: “Em ... Em không sao!”

Kỷ Lang còn muốn nói thêm nhưng đã đến Sở Sự Vụ, Đặng Phi xuống xe: “Tôi tự về Cục cảnh sát, khi nào có báo cáo nghiệm thi chi tiết tôi sẽ cho người mang qua cho cậu.” Sau đó cô ta khẽ cau mày nhìn Tô Niệm Đường rồi rời đi.

Kỷ Lang cố gắng đè nén sự nghi ngờ, đậu xe vào bãi, cùng Tô Niệm Đường lên lầu, trên đường đi, Tô Niệm Đường không nói nửa chữ.

Nhận được thông báo của Kỷ Lang, mọi người cũng quay về Sở. Trông thấy Kỷ Lang, Tiết Nhạc vồn vã: “Sếp! Lý Linh Linh có quan hệ với tất cả ba đại gia. Em đã điều tra ra được rồi.”

Kỷ Lang gật đầu, nhận lấy bản báo cáo của Tiết Nhạc, không xem ngay mà ra hiệu mọi người cùng tập trung lại rồi mới nói: “Tôi nghĩ mọi người đều biết phía nam thành phố phát hiện một thi thể nữ, nạn nhân cũng chính là người chúng ta thăm viếng trước bà Vương, Dương Tuệ”, Kỷ Lang hít một hơi thật sâu: “Theo phán đoán ban đầu đây chính là vụ án giết người liên hoàn.”

Nghe đến đây, Tiết Nhạc rên một tiếng: “Nói vậy em điều tra mấy tay đại gia này là vô dụng rồi.”

Nếu coi đây là vụ án giết người liên hoàn, nhất định phải tìm được điểm mấu chốt của hai vụ án từ đó mới có thể tiếp tục điều tra. Kỳ Lang an ủi: “Cũng chưa chắc là vô dụng, biết đâu chúng ta vẫn cần một số tin tức từ nó.”

Triệu Trạch cau mày hỏi: “Lần sao kết luận được là vụ án giết người liên hoàn?” Hai vụ án khá xa nhau, địa điểm cũng hoàn toàn khác biệt.

Kỳ Lang: “Quên nói cho các cậu biết điểm quan trọng trong vụ án của Dương Tuệ chính là ngón áp út của cô ta bị hung thủ cắt đứt ... Đồng thời ... Hung thủ nói cho cô ta ngón tay không thuộc về cô ta. Theo phán đoán sơ bộ, đây có khả năng là ngón tay của Lý Linh Linh.”

“Hóa ra là như vậy!”, Tiết Nhạc vỗ đầu một cái: “Nếu kết luận đó chứng thực là ngón tay của Lý Linh Linh, vậy vụ án này chính là giết người liên hoàn.”

“Theo như phác họa chân dung tội phạm của Đường Đường, chúng ta có thể khái quát hung thủ chính là nam giới, tuổi tác khoảng chừng ba mươi lăm đến bốn mươi lăm tuổi, là một người đàn ông thành công, có địa vị cao trong xã hội”, Kỳ Lang vỗ vỗ vai Niệm Đường: “Tôi cho rằng những phán đoán bước đầu của Tô Niệm Đường có thể chấp nhận được. Chúng ta sẽ lọc đối tượng tình nghi từ danh sách nghi phạm trong hai vụ án. Vì vậy, Tiểu Tiết, công việc của cậu không phải đồ sông đồ bể.”

Triệu Trạch nghiêm túc hỏi: “Nếu như thật sự là vụ án giết người, vậy chỉ có ngón tay là điểm chung, còn tất cả những cái khác đều không giống nhau.”

Kỳ Lang lên tiếng: “Theo như giải thích của Đường Đường, hung thủ quăng nạn nhân ở nơi đổ rác chính là sự sỉ nhục với phái nữ. Vì vậy, điểm chung thứ hai chính là ‘Nơi đổ rác’. Tôi nghĩ nếu như hung thủ tiếp tục gây án, vậy có thể hắn cũng sẽ chọn ‘địa điểm’ thuộc dạng này. Thành phố Bắc có tất cả năm điểm trung chuyển rác, hắn đã quăng thi thể tại phía Tây và phía Nam, vậy địa điểm tiếp theo sẽ một trong ba nơi còn lại ở phía Bắc và phía Đông”, Kỳ Lang vừa nói vừa chỉ vào bản đồ thành phố.

“Khi bọn em phát hiện thi thể Lý Linh Linh là nằm ở dưới đất, còn vừa rồi sếp nói tử thi của Dương Tuệ là treo trên cây. Tại sao hung thủ lại làm điều dư thừa này?”, Triệu Trạch nêu lên nghi vấn.

“Vi ...”, Tô Niệm Đường giải thích: “Sau khi hung thủ gây án lần thứ nhất, hắn cảm giác mình làm chưa được hoàn mỹ. Trong lần gây án thứ hai, hắn hi vọng đặt thi thể ở một nơi có thể gây chấn động. Vì vậy hắn treo thi thể trên cây, đạt hiệu quả kinh hãi cao. Hung thủ là người theo đuổi sự cầu toàn, tôi nghĩ nếu lần kế tiếp, hắn sẽ còn nghĩ ra phương thức đáng sợ hơn gấp mấy lần.” Đây cũng là sự phân tích mà Niệm Đường muốn nói tiếp nhưng đã bị Đặng Phi cắt ngang.

“Tại sao lại như vậy?” Mục Y kinh ngạc: “Chúng ta phải nhất định bắt được hung thủ trước khi hắn ra tay lần nữa.”

“Nói thì dễ!”, Lê Huy nhún vai.

“Tại sao hung thủ lại chém đứt ngón tay nạn nhân?”, Tiết Nhạc lên tiếng: “Lại là chặt đứt nguyên một ngón.”

“Khi tra xét vụ án của Lý Linh Linh, tôi chưa thể xác định, nhưng trải qua vụ án của Dương Tuệ, tôi nghĩ đến một khả năng”, Đường Đường mím mím môi, “Hung thủ là một kẻ kiêu căng, sợ dĩ hắn chém đứt ngón tay của nạn nhân giống như một loại ‘Thông cáo’. Hắn muốn nói cho mọi người biết rằng vụ án này chính tay hắn làm, có ngón tay làm chứng. Chỉ có một hung thủ duy nhất mới có ngón tay của nạn nhân trước đó, đây là lời khiêu chiến với cảnh sát. Về phần tại sao lại chặt ngón áp út, tôi Tôi cần thêm thời gian suy nghĩ.”

Một câu nói khiến bầu không khí rơi vào tĩnh lặng, nếu đúng như Tô Niệm Đường đã kết luận ‘Tên hung thủ là một kẻ kiêu ngạo’: “Nếu như vậy điều gì hắn cũng có thể làm sao?”. Mục Y ừ ừ: “Lẽ nào phải đợi hắn làm ra chuyện kinh thiên động địa chúng ta mới tìm ra được kẻ hồ ư?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Bây giờ manh mối quá ít, tên hung thủ lại cực kỳ thông minh, còn có biết phương pháp phản trình sát. Công việc hiện tại của chúng ta chỉ có thể làm chính là tìm được điểm giống nhau giữa Lý Linh Linh và Dương Tuệ, tìm hiểu xem vì sao hắn lại tìm đến hai người bọn họ.”

“Hai nạn nhân ngoại trừ đều là nữ giới, còn có điểm nào chung sao?”, Tiết Nhạc gãi gãi đầu, thuận miệng nói.

Kỳ Lang vỗ tay cái đập: “Điểm chung của bọn họ đều là phụ nữ, hung thủ lại căm hận phụ nữ ... Vì lẽ đó mục tiêu của hắn nhất định chọn nữ giới. Tuy nhiên Lý Linh Linh và Dương Tuệ, tám đời cũng chẳng chạm mặt nhau, vậy có điểm gì chung chứ? Chỉ có đàn ông! Đàn ông mới là điểm giống nhau duy nhất.”

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt: “Anh Kỳ Lang nói rất đúng, hai người phụ nữ, nếu cố gắng để tìm điểm chung, khả năng chỉ có thể là đàn ông. Vậy thì điều chúng ta cần làm chính là người đàn ông liên quan đến cả hai người bọn họ.”

“Nếu như tôi nhớ không lầm cuộc sống riêng của Dương Tuệ cũng khá phức tạp. Xem ra chúng ta cần phải điều tra một lần nữa những người đàn ông đã từng liên quan đến Dương Tuệ.” Kỳ Lang nhìn về phía Lê Huy: “Lần trước hồ sơ vụ án Vương Hữu Tài cậu hoàn thành chưa?”

Lê Huy: “Đã đưa Tiết Nhạc lưu vào máy tính, chúng ta in ra là xong.”

Kỳ Lang gật đầu: “Bề ngoài là hai vụ án, thế nhưng chúng ta sẽ gộp nó lại thành một. Sau khi loại trừ tất cả các đối tượng tình nghi theo phác họa chân dung của Đường Đường rồi đưa danh sách lại cho tôi.”

“Sếp! Tại sao chúng ta không tìm hiểu những người quen biết cả hai nạn nhân, như vậy sẽ nhanh hơn một chút?”, Mục Y hỏi.

“Không có kết quả!”, Tô Niệm Đường trả lời, “Tôi nghĩ độ khả thi rất nhỏ, vì dù sao địa vị xã hội hai người không tương đồng, những người tiếp xúc cũng khác nhau.”

Tiết Nhạc gửi thông tin chi tiết vụ án của Vương Hữu Tài vào máy của từng người. Vừa gửi vừa lên mạng, liền đọc được tin tức về vụ án ở khu phía nam thành phố.

“Sếp! Vụ án này lại đứng trang bìa trên nhật báo thành phố Bắc”, Tiết Nhạc lớn giọng nói, “Chúng ta nhất định phải nỗ lực phá án, phải nhanh hơn cảnh sát.”

“Ôi! Vụ án lớn thế này lại không thấy ‘Ro’ xuất hiện?”, Tiết Nhạc nhún vai buồn bã, anh ta vốn dĩ muốn đọc suy luận của thần tượng.

Tô Niệm Đường đứng phía sau lưng Tiết Nhạc, nhìn trang web anh ta đang truy cập: “Ý anh nói ‘Ro’ ở trên diễn đàn này sao?”

Tiết Nhạc giật mình ... vỗ vỗ ngực: “Chị dâu dọa tôi chết mất!”. Sau khi hoàn hồn, anh ta gật đầu: “Đúng đây là diễn đàn của những người đam mê suy luận, tôi nghĩ ‘Ro’ đại thần cũng ham thích suy lý.”

“Người ấy thần thánh lắm hay sao????”, Tô Niệm Đường không hiểu tại sao Tiết Nhạc lại sùng bái nhân vật đó đến vậy.

“Chị dâu không biết, bây giờ khắp diễn đàn đều tôn anh ấy là đại thần!”, Tiết Nhạc chấp hai tay, “Tôi nhất định sẽ tra ra bằng được IP của đại thần, sau đó xin anh ấy chữ ký ... Thật tuyệt vời!”

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt không có ý kiến gì với hành vi tôn sùng của Tiết Nhạc.

Tiết Nhạc chỉ chỉ màn hình: “Chị dâu xem đi ... đây là câu trả lời của đại thần ... Đáp án quá hoàn mỹ!”

Tiết Nhạc chỉ vào câu hỏi ‘Người anh trai bị độc chết’ của Kỳ Lang lần trước. Kỳ Lang từ văn phòng đi ra trông thấy Tiết Nhạc và Tô Niệm Đường trò chuyện, khi lại gần thì nghe bọn họ đang thảo luận về ‘Ro’.

Tô Niệm Đường liếc mắt nhìn câu trả lời trên màn hình. Cô khẽ cau mày, mím mím môi, nhìn Kỳ Lang: “Em đại khái có thể phán đoán được ‘Ro’ là người như thế nào.”

Kỳ Lang nghe Tô Niệm Đường nói vậy cũng cảm thấy rất thú vị nên kéo ghế cùng mọi người nghe kết luận của Tô Niệm Đường.

Tiết Nhạc là người kích động nhất: “Chị dâu nhìn ra được sao?”

Tô Niệm Đường khẽ ho một tiếng: “Từ giọng điệu trả lời của Ro có thể cho thấy người đó là một người khá ngạo mạn. Người ấy trả lời câu hỏi rất tỉ mỉ, giải thích rất đúng chỗ, chỉ sợ người khác nghe không hiểu. Người này không có cảm giác an toàn do vậy mới đem mọi suy nghĩ trong đầu giải thích toàn diện. Nick của người này trong tiếng Ý nghĩa là ‘Trở lại’. Một người không có cảm giác an toàn mới chọn một nick ý nghĩa như vậy. Tuổi tác khoảng chừng từ hai mươi đến hai mươi lăm tuổi, nói chung những người thích lên mạng thường trong độ tuổi này. Mọi người thường thấy người này nửa đêm mới xuất hiện trên diễn đàn chứng tỏ ban ngày còn phải đi làm hoặc đi học.”

“Kiểu ngạo lại không có cảm giác an toàn, độ tuổi từ hai mươi đến hai mươi lăm tuổi?”, Kỳ Lang lập lại: “Thật khó tưởng tượng người này như thế nào. Tuy nhiên tôi cảm thấy ... Tiểu Tiết à ... Cậu sùng bái Ro Chỉ bằng sùng bái Đường Đường đi ... Chỉ ít Đường Đường cũng là người thật bằng xương bằng thịt.”

Tô Niệm Đường tán thành: “Đúng! Tiết Nhạc ... Anh hãy tôn tôi là thần tượng đi!”

Tiết Nhạc lắc đầu: “Thế nhưng tôi vẫn muốn một lần ‘quỳ gối trước ống quần tay’ của Ro!”

“Tại sao anh lại nghĩ người ấy là đàn ông nhỉ?”, Tô Niệm Đường cười cười hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ngày quảng thi

Buổi chiều Tô Niệm Đường có tiết dạy nên không lưu lại Sở Sự Vụ cùng mọi người xem tư liệu. Kỳ Lang đưa Tô Niệm Đường về trường, sau đó quay về tiếp tục công việc.

Theo điều tra của Tiết Nhạc, Kỳ Lang phát hiện Lý Linh Linh dính líu với ba đại gia, hai người đã có vợ một người tuy rằng độc thân nhưng tuổi tác cũng khá lớn, cả ba đều trên ba mươi lăm tuổi và đều phù hợp với phác họa chân dung tội phạm của Đường Đường.

Nghi phạm Lý Trạch Huy, là cố vấn tài chính khá có tiếng tăm tại thành phố Bắc. Năm năm trước ông ta cưới thiên kim tập đoàn Hảo Linh, một bước lên mây, tiến vào giới quý tộc thành phố Bắc. Ông ta có những tiên đoán rất chính xác về phương hướng phát triển tài chính của thành phố Bắc. Tuy nhiên đời sống vợ chồng lại không tốt, vợ ông ta, Trương Mộng Linh được mệnh danh là cọp cái. Do vậy, nếu Lý Trạch Huy ra ngoài tìm Lý Linh Linh

cũng chẳng có gì lạ.

Nghi phạm Triệu Đình là ông trùm bất động sản của thành phố Bắc, Kỳ Lang cũng thường nghe Kỳ Sóc nhắc về người này, là đối thủ một mất một còn của Kỳ Sóc. Nếu như nói Kỳ Sóc là nhân tài trẻ tuổi của thành phố Bắc, thì Triệu Đình chính là thành phần lão làng trong giới đó. Tuy nhiên mấy năm gần đây do Kỳ Sóc càng ngày càng có bước tiến mạnh mẽ, nên ông ta khó thể xưng đế xưng vương như xưa. Triệu Đình đã lập gia đình, vợ của ông ta là một người phụ nữ hiền dịu, điển hình cho tính cách của người phụ nữ Á Đông.

Nghi phạm Tô Hải, là người ngoại thành, những năm trước ở tỉnh kiếm được chút tiền, sau đó đến thành phố Bắc phát triển. Hiện nay vẫn chưa rõ ông ta làm nghề gì, nói chung lĩnh vực nào cũng có mặt, là kẻ có tiền. Tô Hải không kết hôn, theo như bọn họ điều tra, vợ Tô Hải đã mất sớm, không có con cái.

Lý Trạch Huy và Triệu Đình là do vợ của mình mà đi tìm đến Lý Linh Linh. Còn Tô Hải vẫn chưa biết tại sao lại quen biết Lý Linh Linh.

“Sếp! Bọn em cũng tìm ra được những người đàn ông có quan hệ với Dương Tuệ, nhưng khá nhiều, em dựa trên phác họa chân dung của chi đầu để loại trừ, tìm ra danh sách phù hợp với điều kiện.”

Lê Huy báo cáo: “Những người đã từng quan hệ với Dương Tuệ đa số là những người đàn ông có địa vị khá thấp, người có địa vị thì độ tuổi lại không phù hợp nên bọn em đã loại trừ”, Lê Huy vừa nói vừa cau mày.

Kỳ Lang nhìn về mặt của Lê Huy, bật cười: “Muốn gì cứ nói thẳng!”

“Em chỉ nghĩ ... Có khi nào chị đầu suy luận có điểm gì sai hay không ... chứ tại sao lại không có người tình nghi trong mối quan hệ của Dương Tuệ?”

Kỳ Lang sờ sờ cằm: “Vẫn chưa có manh mối nên tạm thời tôi tin suy đoán của Đường Đường. Cậu cẩn thận tra xét lại lần nữa coi có bỏ sót đầu mối nào không?”

Lê Huy gãi gãi đầu: “Lần tìm từ đâu đây?”

Ừ nhỉ, lần tìm từ đâu đây? Kỳ Lang trầm nghĩ. Theo như Đường Đường nói, hung thủ có tâm lý biến thái, ra tay tùy tiện. Thế nhưng trong lòng anh vẫn cho rằng vụ án trước tiên nên tra xét từ động cơ của hung thủ, vì sao hắn lại trở nên biến thái, khúc mắc của hắn nằm ở đâu ... Đây mới chính là then chốt của vụ án. Thêm vào đó, anh cũng cho rằng giữa Lý Linh Linh và Dương Tuệ nhất định có một mối dây liên hệ, chẳng qua bọn họ chưa phát hiện ra mà thôi.

Vậy manh mối là gì đây? Hung thủ làm nên vụ án chấn động thế này, tuyên cáo do chính mình gây ra mà lại không có điểm chung sao? Nếu hung thủ ra tay tùy tiện điều đó chứng tỏ toàn bộ giới đều gặp nguy hiểm ư?

Đối tượng gây án là nữ giới, hung khí gây án tạm thời chưa xác định, hiện trường quảng thi là nơi đổ rác ...

Đến tối Kỳ Lang đến trường đón Tô Niệm Đường, vừa đi vừa suy nghĩ, anh có cảm giác anh sắp chạm gần đến điểm mấu chốt, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là nó sẽ tự động lòi ra ...

“Anh Kỳ Lang! Anh đang suy nghĩ gì vậy, em ở ngay bên cạnh cũng không phát hiện?”, Tô Niệm Đường ngồi vào ghế phụ lái: “Vẫn còn đang suy nghĩ vụ án sao?”

Kỳ Lang gật đầu: “Chiều anh đem toàn bộ hồ sơ vụ Dương Tuệ xem xét lại lần nữa, phát hiện cô ta quan hệ với khá nhiều đàn ông, nhưng không hề phù hợp với phác họa chân dung của em, anh không biết mình có bỏ sót đầu mối gì không nữa!?”

“Không có người nào phù hợp?”, Tô Niệm Đường nghiêng đầu, gõ gõ đầu của mình: “Không thể nào, hung thủ nhất định là người nằm trong phạm vi hạn định này”, đối với suy đoán của mình, Tô Niệm Đường rất có tự tin.

“Chúng ta đã điều tra ra: đối tượng ra tay của hung thủ là nữ giới, hiện trường là chỗ đổ rác, ngoại trừ hung khí chưa thể xác định, còn có điểm nào chúng ta chưa nghĩ đến?”

Tô Niệm Đường nghe lời Kỳ Lang, đột nhiên vỗ tay một cái: “Em nghĩ ra rồi anh Kỳ Lang”, cô vung tay, cả người muốn đứng bật dậy, kết quả lên đến một nửa, đầu kịch mạnh vào nóc xe, lập tức ngồi xuống: “Aizza ...”

Kỳ Lang xì một tiếng nhìn Tô Niệm Đường, hơi đau lòng anh đưa tay xoa xoa đầu cô: “Em cẩn thận một chút, may là xe anh xịn, chứ nếu không bị em đụng một phát lưng nóc luôn là cái chắc!”

Tô Niệm Đường mặt đỏ như gấc, lẩm bẩm: “Không phải là em nghĩ ra manh mối ư!!! Em là vì ai đây chứ!!!”

“Được được ... Em nghĩ ra điều gì???”, Kỳ Lang nở nụ cười bất đắc dĩ.

“Thời gian án phát ...”, Tô Niệm Đường gỡ tay Kỳ Lang đang đặt trên đầu mình xuống, nắm lấy tay anh: “Từ lúc nạn nhân bị mất tích đến khi bị giết nhất định bị hung thủ nhốt lại, tất cả những việc này cần có thời gian. Từ khi nạn nhân bị giết đến khi thi thể bị quăng đi cũng là điểm then chốt. Bây giờ em hỏi anh, thi thể Lý Linh Linh phát hiện khi nào?”

“Cái này anh nhớ!”, Kỳ Lang lên tiếng: “Trước khi em về nước ba ngày!”

Anh còn nhớ khoảng thời gian đó anh gặp được một cô gái đặc biệt, và bây giờ cô gái ấy đang an vị bên cạnh anh.

Tô Niệm Đường mím mím môi, khẽ ho một tiếng: “Ngày em về nước là ngày thứ bảy, 26 tháng 8. Ba ngày trước đó chính là ngày thứ tư, 23 tháng 8. Thì thể Dương Tuệ phát hiện ra ngày thứ tư, 23 tháng 9. Kỳ Lang! Anh phát hiện ra điều gì không?”

“Nếu như theo em nói nghĩa là cả hai từ thì đều được phát hiện ngày 23”, Kỳ Lang cau mày, “nhưng nó vẫn chưa nói lên được điều gì ...”

Tô Niệm Đường: “Một manh mối quan trọng đó!”, cô chớp chớp mắt, “Chúng ta biết thời gian quảng thi thể, từ đó có thể suy ra được thời gian quảng thi thể lần sau.”

“Ý của em là hung thủ sẽ tiếp tục ra tay vào ngày 23 tháng sau?”, Kỳ Lang lắc đầu, “Ngày 23 tháng 8, ngày 23 tháng 9, lần kế tiếp sẽ là ngày 23 tháng 10. Nếu đúng như vậy, tại sao hung thủ lại giam cầm Dương Tuệ một khoảng thời gian dài như vậy? Xác định được thời gian thủ tiêu thi thể nhưng thời gian gây án vẫn chưa nhất định.”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Anh nói không sai, Kỳ Lang. Thời gian quảng thi là một manh mối, và thời điểm người bị hại mất tích cũng là manh mối. Lý Linh Linh bị mất tích là mấy ngày trước đó, còn Dương Tuệ cụ thể đã mất tích bao lâu rồi? Em nghe nói sau vụ án trộm ngọc không ai gặp cô ta ... Lễ nào cô ta đã bị mất tích từ khi đó?”

Kỳ Lang: “Chuyện này cần phải hỏi chồng cô ta, ông Vương Hữu Tài. Bây giờ trễ rồi, ngày mai anh qua nhà ông ta xác nhận lại.”

“Vụ án đã có tiến triển, anh đừng quá lo lắng Kỳ Lang.” Tô Niệm Đường giơ tay xoa xoa mi tâm của Kỳ Lang: “Cứ nhớ thế này, chẳng mấy chốc anh chưa già mà khuôn mặt đã đầy nếp nhăn.”

Kỳ Lang nắm chặt tay Tô Niệm Đường, đặt nhẹ lên môi, hôn một cái: “Cám ơn em, Đường Đường ... Em giúp anh rất nhiều!”

Tô Niệm Đường rút tay về: “Còn không mau về nhà Em đói chết rồi đây ...”

Không muốn để Tô Niệm Đường đã đói mà còn phải bận bịu bịu, nên Kỳ Lang hâm nóng lại thức ăn còn dư trong tủ lạnh, hai người cùng nhau dùng bữa tối. Com nước xong xuôi, Kỳ Lang dọn bàn, Tô Niệm Đường rửa chén. Anh đột nhiên khựng lại một chút: Sao anh và Đường Đường lại giống như cặp vợ chồng son vậy ... chỉ thiếu ... chỉ thiếu là nằm chung giường.

Kính Coong! Kính Coong! Chuông cửa vang lên.

Kỳ Lang rửa tay, chạy ra mở cửa: “Mẹ! Trễ thế này rồi ... sao mẹ còn qua đây?”

Gương mặt mẹ Kỳ giống như đến bất gian tại trận, bà nhìn con trai mình đang đeo tạp dề màu phấn hồng: “Mẹ không đến làm sao biết được tên tiểu tử này đã thu Đường Đường vào trong túi rồi!”

Kỳ Lang: “... Kỳ Sóc nói với mẹ cái gì rồi?”, lần trước Kỳ Sóc không cạy được miệng Đường Đường nên bây giờ đến trả thù bọn anh???

“Đừng lôi em trai vào!” Mẹ Kỳ đẩy cửa bước vào trong.

Tô Niệm Đường cũng từ trong bếp đi ra hỏi: “Là ai đó anh Kỳ Lang?” Vừa dứt lời đã trông thấy mẹ Kỳ, mặt cô đỏ ửng: “Di ... Di sao đến đây ạ?”

Mẹ Kỳ nhìn Tô Niệm Đường, trong lòng cực kỳ vui sướng, nhưng gương mặt không hề biến sắc, kéo tay Tô Niệm Đường: “Con và Kỳ Lang ở cùng nhau sao không nói cho đi hay ... để đi còn chuẩn bị tâm lý, rồi còn chuẩn bị chuyện kết hôn của hai đứa nữa chứ!”

“Con ...”

“Mẹ! Con và Đường Đường mới chỉ bắt đầu thôi ... Mẹ phải cho chúng con thời gian thích ứng ... đến khi nào chín muồi sẽ nói cho mẹ biết”, Kỳ Lang nhìn ra được Tô Niệm Đường đang lúng túng nên vội vã giải vây.

Tô Niệm Đường gật đầu lia lịa: “Dạ! Anh Kỳ Lang nói đúng đi ạ!”

Mẹ Kỳ phì phì tay: “Còn muốn chờ cái gì ... Hai đứa quen biết nhau từ bé ... hay là con không muốn chịu trách nhiệm, không muốn kết hôn với Đường Đường?”

Tô Niệm Đường lặng lẽ đưa mắt nhìn Kỳ Lang dò xét nhưng sắc mặt anh vô cùng bình tĩnh, Tô Niệm Đường nhất thời không đọc được bất cứ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Bức hôn hay đính hôn

“Mẹ nói thẳng thừng như vậy Đường Đường không vui!”, Kỳ Lang ho khẽ một tiếng: “Mẹ biết Đường Đường da mặt mỏng!”

Mẹ Kỳ nhìn Tô Niệm Đường, quả nhiên hai gò má của cô ửng hồng. Mẹ Kỳ khẽ cười: “Đường Đường à ... Có gì con phải thẹn thùng. Cứ theo ý của dì, hai đứa bây giờ đã ở chung, cứ tổ chức lễ đính hôn âm thầm, đến khi nào thích thì làm buổi lễ long trọng náo nhiệt, hai đứa thấy thế nào?”

“Hả???”, Tô Niệm Đường ngây người.

Kỳ Lang phùng mang trợn má, tính mẹ anh từ trước đến giờ nói một là một, hai là hai. Nếu như theo lời mẹ, coi như kế hoạch đã được định sẵn. Quả nhiên, mẹ Kỳ kéo tay Tô Niệm Đường ngồi xuống: “Ngày lành tháng tốt dĩ cũng đã nghĩ kỹ, tháng 10 đi. Lúc ấy trời không nóng, cũng không lạnh, rất thích hợp cho buổi lễ đính hôn. Lát nữa đi về nhà sẽ liên lạc với dì của con, hỏi thử có thể sắp xếp về nước được không; còn nếu như không có thời gian chúng ta sẽ điều chỉnh ngày lại. Ý con thế nào Đường Đường?”

Tô Niệm Đường: “...” Kế hoạch đã được lập, nếu cứ tuyệt chẳng khác nào lại phụ lòng của dì?

Nhắc thấy Tô Niệm Đường không có phản ứng, mẹ Kỳ liền dứt khoát cho rằng cô đã đồng ý, bà đứng dậy: “Được rồi! Vậy mẹ không quấy rầy hai đứa. Mẹ về nhà chuẩn bị một chút!” Giương mặt bà không giấu nổi sự vui mừng.

Mẹ Kỳ vừa nói vừa vỗ nhẹ vào tay Đường Đường: “Đường Đường! Nếu như thằng Lang bắt nạt con, con cứ nói lại với dì!”

Mẹ Kỳ đến đi vội vội vàng vàng, Kỳ Lang đưa bà xuống lầu, thanh âm đầy bất lực: “Mẹ! Hôm nay mẹ qua đây là diễn trò gì vậy?”

“Không phải mẹ nói anh Lang à! Con lớn rồi nên thành gia lập thất thôi!”, mẹ Kỳ nghiêm túc: “Đường Đường là cô gái tốt, mẹ không muốn con phụ lòng nó, cũng không hề muốn con bỏ lỡ nó!”

“Con biết!”, anh xác thực muốn kết hôn với Đường Đường nhưng anh không muốn ép cô vào cục diện này. Tình hình bây giờ là mẹ anh hoàn toàn kiểm soát ... ‘Không có trâu bắt chó đi cày’ điều này và việc anh tự nguyện kết hôn với Đường Đường là khác nhau một trời một vực.

“Con biết!”, mẹ Kỳ lên tiếng: “Nếu như không phải thằng Sóc nói cho mẹ hai đứa đang yêu nhau thì e rằng bây giờ mẹ còn chẳng biết chuyện gì đây.”

Quả nhiên là Kỳ Sóc báo cáo. Kỳ Lang nghiêng rằng nghiêng lợi trong lòng ... Anh biết một khi nói cho mẹ biết mẹ chắc chắn bắt anh phải kết hôn: “Mẹ! Chuyện của Kỳ Sóc quan trọng hơn sao mẹ còn thời gian quản chuyện của con?”, Kỳ Lang trả thù em trai.

“Nó thì có chuyện gì chứ ... Bây giờ nó vì người phụ nữ đó mà ngay cả mẹ mình còn không quan tâm đây!”, mẹ Kỳ nghĩ đến cô gái nhỏ, trong lòng vui sướng: “Cũng may còn có Đường Đường chứ không mẹ đây bị hai anh làm cho tức chết!”, bà vừa nói vừa lên taxi.

Kỳ Lang xoa xoa cánh mũi: “Mẹ về cẩn thận, nếu trễ quá rồi mẹ ở nhà con cũng được!”

Mẹ Kỳ ngồi trên taxi phát phát tay: “Không quấy rầy hai vợ chồng nhỏ nhà anh. Nhớ kỹ chuyện con và Đường Đường tháng sau.”

Kỳ Lang gật gật đầu: “Rồi ... Con biết rồi!”

Cẩn thận suy nghĩ một chút ... Sớm xác định quan hệ với Đường Đường chẳng có gì là xấu. Thật ra anh muốn giải quyết khúc mắc trong lòng Đường Đường trước, sau đó mới cầu hôn với cô, bây giờ nhìn lại ... Chuyện Đường Đường đang cố gắng lẩn tránh chỉ còn cách từ từ hóa giải. Có thể việc đính hôn, kết hôn là một bước tiến triển rất tuyệt ... Anh muốn tự cô sẽ chia sẻ với anh chuyện những câu chuyện xưa liên quan đến mình.

Chắc chắn Đường Đường có vấn đề.

Kỳ Lang vừa quay về nhà vừa nghĩ đến câu chuyện của Mục Ý nói với anh chiều nay.

Lúc chiều Đường Đường có nói một câu khiến tất cả mọi người trên xe sững sờ. Sau đó Mục Ý lén lút đến tìm anh: “Sếp! Có phải chị dâu có chuyện gì không? Trên xe sếp không nhìn thấy vẻ mặt của chị ấy nhưng bọn em phía sau chứng kiến tận mắt ... Vẻ mặt rất đáng sợ.”

Kỳ Lang không nói lời nào cẩn thận suy nghĩ lại đoạn đối thoại khi ấy ... Đặng Phi nói còn chưa hết câu ... Đó chính là chuyện Đường Đường muốn giấu.

Rốt cục là chuyện gì phải khiến Đường Đường trở nên như vậy?

“Anh Kỳ Lang ... Đi về rồi ạ?”

Kỳ Lang gật đầu: “Về rồi! Không dọa em chứ!”

Tô Niệm Đường mím môi: “Không sao! Em đâu có nhát gan như vậy. Chỉ là đột nhiên đi đến đây làm em không kịp phản ứng.” Tô Niệm Đường thở dài một tiếng: “Tháng sau chúng ta phải đính hôn thật ư?”

Kỳ Lang nhú mày: “Sao vậy ... Vừa rồi đã đồng ý, bây giờ muốn đổi ý à?”

“Không có ...”, Tô Niệm Đường chớp chớp mắt: “Em chỉ sợ anh không thích!”. Tô Niệm Đường hiểu rõ Kỳ Lang là người không thích bị ép buộc.

“Anh Kỳ Lang! Nếu anh không thích em có thể đi giải thích với dì nói rõ ràng ... để dì cho chúng ta thêm thời gian.”

Kỳ Lang gật đầu: “Thật sự rất không thích!”

Gương mặt Niệm Đường biến sắc, Kỳ Lang thờ mạnh một cái rồi nhanh chóng ôm cô vào lòng ‘Thật đúng là cô gái mẫn cảm’. Anh nhẹ giọng nói: “Nhưng nếu tên người đó là Đường Đường ... anh nghĩ cho dù bị ép buộc anh cũng đồng ý!”

Tô Niệm Đường ngây người, tựa vào ngực Kỳ Lang, nắm nắm gấu áo anh: “Em không nghe lầm chứ?”

“Cô bé ngốc! Em vốn dĩ phải gả cho anh, chuyện này đã định từ khi còn bé!”, anh đặt nụ hôn lên trán cô: “Đường Đường! Có một số việc đã định sẵn. Nếu em nhất định phải gả cho anh thì thuận theo ý của mẹ. Tháng sau chúng ta đính hôn.”

“Anh Kỳ Lang ... Đây là lời cầu hôn sao?”, niềm hạnh phúc đến quá đột ngột khiến cô không kịp tiếp nhận.

“Không! Đây là cách anh hỏi dò, còn câu trả lời của em ... Không phải đã đồng ý với mẹ rồi sao. Đường Đường! Em đồng ý hay không đồng ý cũng phải gả cho anh.”

Một người vô lại như Kỳ Lang lần đầu tiên Tô Niệm Đường gặp, thế nhưng cô can tâm tình nguyện.

*

Ngày hôm sau, Kỳ Lang đưa Tô Niệm Đường đến trường, sau đó đến thẳng biệt thự của Vương Hữu Tài. Vừa đến cổng đã trông thấy ông ta hình như sắp ra ngoài.

Dĩ nhiên Vương Hữu Tài cũng nhìn thấy Kỳ Lang, ông ta dừng lại chào hỏi: “Thám tử Kỳ Lang sao hôm nay lại đến đây?”

Sau khi phát hiện thi thể của Dương Tuệ cảnh sát ngay lập tức thông báo với gia đình, đồng thời phải được sự chấp nhận của gia quyến mới có thể tiến hành giải phẫu tử thi. Vương Hữu Tài đã ký tên đồng ý, tuy nhiên Kỳ Lang không nhìn ra được sự bi thương của ông ta khi mất đi người vợ.

Kỳ Lang gật đầu chào: “Chào ông Vương, tôi qua đây muốn hỏi sơ về tình hình mất tích của vợ ông, ông có nhớ được không?”

Vương Hữu Tài trả lời: “Cảnh sát đã hỏi rồi, chính từ khi tôi bị mất trộm tượng Phật ngọc, bà ta cũng không quay về.”

Lần đó Kỳ Lang cũng có nghe nói nhưng không để ý, bây giờ ngẫm lại thấy có quá nhiều điểm không hợp lý.

Vương Hữu Tài tiếp tục trả lời: “Lại phải phiền thám tử Kỳ giúp tôi tìm hung thủ rồi ... Còn phải cảm ơn cậu lần trước giúp tôi tìm lại Phật ngọc. Tuy nhiên theo thám tử Kỳ, có phải tên khốn Hà Uy kia làm không?” Vương Hữu Tài từ khi biết được mối quan hệ bất chính giữa vợ mình và Hà Uy thì giận sôi gan sôi máu, cố gắng vận dụng các mối quan hệ để tổng Hà Uy phải buộc tù chung thân.

Kỳ Lang lắc đầu: “Hà Uy vẫn còn đang bị giam giữ, không có thời gian gây án. Ông Vương! Tình hình đại khái tôi đã nắm sơ qua ... Vậy tôi đi trước!”

Vương Hữu Tài gật đầu: “Được! Cậu đi thông thả!”

Quanh quẩn trong đầu óc Kỳ Lang lúc này chính là tại sao hung thủ lại chọn hai nạn nhân này, là người quen hay là vốn dĩ là kẻ xa lạ? Một trong ba nghi phạm có quan hệ với Lý Linh Linh phải chăng chính là hung thủ? Người bị hại kẻ tiếp là ai? Chỉ có thể khẳng định được một điều duy nhất chính là Lý Linh Linh và Dương Tuệ chắc chắn có điểm chung nên mới được tên hung thủ ‘nhìn trúng’.

Kỳ Lang gọi điện thoại cho Triệu Trạch: “Trạch! Cậu thử điều tra giúp tôi khoảng ngày 27 tháng 8, Dương Tuệ đã đi đâu, gặp những người nào?”

“Được! Không thành vấn đề!”

“Hành tung trước khi Lý Linh Linh mất tích nữa!”

Kỳ Lang cúp điện thoại, chuẩn bị về lại Sở Sự Vụ thì có điện thoại gọi đến, là số lạ.

“Kỳ Lang ...”, giọng nói đầu dây bên kia nghe khá quen tai.

“Cô là?”, Kỳ Lang khẳng định chưa từng thấy qua dây số này.

“Em là Diệp Khả, bây giờ anh có rảnh không ... Em có một vài việc muốn tâm sự với anh.”

Kỳ Lang bình tĩnh, nhưng bây giờ anh làm gì có thời gian tám chuyện, tính từ chối thì Diệp Khả tiếp tục lên tiếng: “Em biết gần đây anh khá bận, thành phố Bắc phát sinh vụ án lớn như thế dĩ nhiên em cũng biết. Thế nhưng em cầu xin anh đến giúp em ... Em thật sự gặp chuyện khó giải quyết.”

Kỳ Lang cau mày: “Đến Sở Sự Vụ đi, tôi đến đó ngay!”

“Được!”

Diệp Khả đợi Kỳ Lang dưới lầu Sở Sự Vụ, Kỳ Lang vừa đậu xe cô ta cũng từ trên xe bước xuống. Cô ta nở nụ cười chào hỏi: “Kỳ Lang!”. Chiếc áo khoác màu trắng càng tôn vinh vẻ quý phái thanh lịch của cô ta, tuy nhiên sắc mặt khá u ám.

“Đi vào rồi nói!”, Kỳ Lang cất lời: “Nhìn sắc mặt của em không tốt!”

Diệp Khả gật đầu: “Mấy ngày nay cảm thấy khó chịu, không thể ngon giấc.”

Kỳ Lang đưa Diệp Khả vào trong, văn phòng chỉ có Tiết Nhạc và Mục Y. Trông thấy Kỳ Lang cùng một người phụ nữ cùng bước đến, Tiết Nhạc mau mắn mau miệng hỏi: “Sếp! Mỹ nữ này là ai?”

Kỳ Lang: “Đây là bạn học của tôi, có chuyện đến đây. Mục Y rót ly nước mời khách!”

“Vâng, xin chờ một chút!”

Kỳ Lang chỉ vào phòng khách: “Em qua bên kia ngồi, tôi sắp xếp chút việc rồi qua!”

Diệp Khả gật đầu, đưa mắt nhìn xung quanh: “Nơi này lớn quá! Kỳ Lang anh thật giỏi!”

Kỳ Lang cười cười không trả lời. Thật ra, lúc mới mở Sở Sự Vụ chỉ là một văn phòng bé tẹo. Sau đó cùng cảnh sát hợp tác một khoảng thời gian dài, số vụ án càng ngày càng tăng, danh tiếng ngày một được xây dựng. Để có được bộ mặt như hiện tại chính nhờ sự nỗ lực của tất cả mọi người. Ngoại trừ Mục Y và Tiết Nhạc là người mới, còn lại đều đã sát cánh bên anh từ khi khởi nghiệp.

Khi Kỳ Lang tiến vào phòng khách nhìn thấy Diệp Khả ôm tách trà trong tay, gương mặt thất thần không biết đang suy nghĩ gì. Anh ho khan một tiếng gây sự chú ý của Diệp Khả: “Em có chuyện gì muốn nói?”

Diệp Khả đặt tách trà xuống, xoay người lấy một tờ giấy ở trong túi xách: “Mấy ngày trước em nhận được cái này!”

Bạn đang đọc truyện *Đảng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Uy hiếp

Kỳ Lang tiếp nhận tờ giấy trên tay Diệp Khả, mở ra đọc:

--- Con khốn! Mày không nên tồn tại trên thế giới này ... Mau lãnh nhận sự trừng phạt!

Câu nói này có thể thấy rõ được sự ác ý của đối phương. Giấy và chữ viết không có gì bất thường.

“Đây là?” Kỳ Lang cau mày hỏi.

“Đây là tin đe dọa em nhận được mấy ngày trước đây. Hôm đó tan sở, ở bãi đậu xe em thấy tờ giấy tung bay trước mặt em, mở ra đọc là câu nói này. Em cũng không thèm để ý, nghĩ là trò đùa dai của ai đó nên tiện tay vứt đi. Kết quả ... ngày hôm sau em lại trông thấy nó, rồi luôn có cảm giác có người đi theo dõi mình, nhưng quay đầu thì lại chẳng có ai. Do vậy em đến nhờ anh giúp em.”

“Đây là lần thứ mấy em nhận được tờ giấy này?”, Kỳ Lang hỏi.

“Lần thứ hai, lần đầu tiên tờ giấy và câu chữ giống y như chang. Rất đáng sợ ... Ai lại rảnh rỗi đến mức này cơ chứ???”

Chỉ là tờ giấy A4, chất liệu thông thường, không phải chữ viết tay mà là được in ra. Người này khá cẩn thận, không để lại bất kỳ tin tức dư thừa: “Gần đây em có đắc tội với ai không?”

Diệp Khả lắc đầu: “Anh biết đó nghề cố vấn pháp luật của em rất dễ đắc tội với người khác, do vậy cụ thể là người nào em cũng không biết. Đạo gần đây chỉ có chuyện công ty giảm biên chế. Em là người phổ biến những kiến thức pháp luật cần bản cho người lao động ... Không lẽ vì chuyện cắt giảm nhân sự mà có người không can tâm, muốn tìm em trả thù?”

“Công ty giảm biên chế thì có quan hệ gì với em?”, Kỳ Lang thấy khá kỳ lạ, chuyện phổ biến kiến thức pháp luật làm sao có thể trở thành đối tượng bị ghi thù chuốc oán.

“Em quên nói với anh Tổng giám đốc của Uy Hải là bạn trai của em ... Vì vậy ...”, Diệp Khả khó khăn cất lời.

Hóa ra là như vậy ... Kỳ Lang gật đầu: “Nếu đúng là như thế thì lý do này có thể chấp nhận. Em muốn tôi tìm xem ai đang đe dọa em?”

“Chuyện này ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của em. Mỗi ngày em đi một mình trên đường đều phải lo lắng đề phòng trước sau”, Diệp Khả làm như đang nhớ lại tình huống bị theo dõi, vỗ vỗ ngực tự trấn an: “Do đó, em muốn nhờ anh tìm ra người này.”

Bạn cũ đã mở lời xin giúp đỡ, Kỳ Lang không tiện từ chối: “Được! Tuy nhiên, gần đây e rằng tôi không có thời gian. Để tôi cố gắng sắp xếp qua Uy Hải một chuyến nhìn coi có kẻ tình nghi hay không. Tốt nhất thời gian này em cố gắng đừng đi một mình để tránh sự cố.”

“Vậy ... khoảng thời gian này ...”, Diệp Khả mở miệng, “Anh có thể đưa em đi làm không? Bạn trai em đi công tác nước ngoài ...” Ánh mắt cô ta đầy chờ mong nhìn Kỳ Lang, hi vọng anh đồng ý.

Kỳ Lang: “...”, anh ngừng một chút: “Chuyện này thì không thể. Tôi phải đưa đón bạn gái mình đến trường, e rằng không còn thời gian đưa đón em. Nếu như em thật sự sợ hãi, có thể báo cảnh sát. Họ sẽ phái người bảo vệ em. Chúng ta nộp thuế nuôi bọn họ chính là muốn họ bảo vệ chúng ta.”

“Anh có bạn gái?”, Diệp Khả kinh ngạc, thanh âm đầy mất mát: “Không nghĩ anh đã có bạn gái”, cô ta cười cười: “Nếu vậy thì thôi ... Cảm ơn anh đã đồng ý giúp em!”

Kỳ Lang đem toàn bộ biến hóa trên gương mặt cô thu vào trong mắt, mặt không chút biểu cảm: “Vậy nếu không còn việc gì tôi đưa em ra ngoài. Sở Sự Vụ còn nhiều việc quá. Rảnh sẽ gọi điện thoại cho em!”

“Được ...”

Đưa Diệp Khả về, Tiết Nhạc hiếu kỳ: “Sếp! Người vừa rồi là bạn học của sếp?”

“Không phải vậy chứ cậu nghĩ là gì?”, Kỳ Lang nhún mày, đưa cho anh ta tờ giấy: “Cậu rảnh vậy thì xử lý vụ này đi.”

Tiết Nhạc như nhận được củ khoai lang nóng bỏng tay: “Em không biết gì hết!”

“Vừa nãy cậu đứng đó rình trộm là nghe thấy cái quỷ gì?”, Kỳ Lang giọng không vui.

Tiết Nhạc cười khúc khích: “Lại bị phát hiện, nhưng mà dạo này chúng ta bận lắm, làm sao có thời gian lo vụ án nhỏ này.”

“Tôi thấy cậu rất nhàn!”

“Anh Triệu và Lê Huy ra ngoài điều tra, em và Mục Y ở đây sắp xếp lại tư liệu, đâu có nhàn đâu ạ?” Tiết Nhạc giọng nghiêm túc.

Kỳ Lang kéo ghế ngồi xuống, ung dung lên tiếng: “Vậy cậu tìm tư liệu đến đâu rồi?”

Tiết Nhạc lắc đầu: “Chẳng tìm được gì ... Sếp! Chúng ta thật sự không cần tìm ba tên đại gia đó hỏi chuyện sao? Đây là ba kẻ tình nghi duy nhất trong vụ án, một manh mối quan trọng như vậy sao sếp không nắm trước.”

“Ngốc! Tôi biết cảnh sát đã tìm đến bọn họ, chúng ta nhân lực không đủ, đừng lặp lại công việc của cảnh sát. Chờ khi phía cảnh sát có kết quả chúng ta lấy báo cáo từ họ.”

“Trước đây còn dễ, bây giờ có tay Hứa Thiên Lập, dễ dàng lấy được báo cáo không sếp?”

“Ai nói không được?”, Kỳ Lang nhún mày: “Hứa Thiên Lập bây giờ là đệ tử của tôi!”, mặc dù tên Hứa Thiên Lập này không hề muốn thừa nhận anh là sư phụ.

“Từ khi nào vậy sếp????”

Hứa Thiên Lập là người hay ra vẻ, biện pháp tốt nhất chính là kích tướng. Lần trước trong vụ án nhảy lầu, Kỳ Lang và Hứa Thiên Lập đánh cược nếu như anh có thể phá án trong vòng vài ba ngày thì Hứa Thiên Lập phải tôn anh làm sư phụ, theo anh học tập cách phá án từ cơ bản nhất. Sau đó, kết quả rõ ràng ràng Hứa Thiên Lập buộc phải chịu thua nguyện bái anh làm sư.

Bọn họ còn đang tán gẫu thì có người đến gõ cửa, là một anh cảnh viên trẻ tuổi. Anh ta cung kính đưa tư liệu cho Kỳ Lang: “Thám tử Kỳ là Đội trưởng Hứa phái em mang đến!”

Tiết Nhạc nhận tư liệu, anh cảnh viên giống như làn khói mau chóng tan biến.

Kỳ Lang nhìn vài tờ giấy trên tay Tiết Nhạc: “Hứa Thiên Lập đưa xấp giấy này qua là được rồi sao ... Thật chẳng biết phép tắc.”

“Sếp! Sếp để em coi, đọc xong em tổng hợp lại cho anh!”, Tiết Nhạc xưng phong nhận việc.

“Vào việc thôi!”

Tiết Nhạc đọc rất nhanh, chỉ cần nhìn lướt qua, đây chính là đặc tính của những chuyên viên IT. Được một lúc anh ta chạy vào phòng của Kỳ Lang, bắt đầu báo cáo.

“Trước tiên nói về nghi phạm Lý Trạch Huy. Ông ta quen biết Lý Linh Linh tại thẩm mỹ viện. Lý Trạch Huy tháp tùng bà vợ đi làm đẹp. Đến tiệm trông thấy Lý Linh Linh rất đẹp, lựa lúc bà vợ không để ý liền đùa đùa giỡn giỡn với cô ta vài ba câu, thế nhưng Lý Linh Linh xác thực từ chối Lý Trạch Huy thẳng thừng. Từ đó về sau hai người không xuất hiện. Em cũng nghe được chuyện này nên mới đưa Lý Trạch Huy vào danh sách tình nghi. Thời gian Lý Linh Linh mất tích Lý Trạch Huy đang công tác tại nước ngoài nên được loại trừ khỏi đối tượng tình nghi.

Tình hình của Triệu Đình thì khác. Ông ta đi thẩm mỹ viện làm đẹp, nghe nói là do vợ giới thiệu. Ông ta đến đây vài ba lần, cảm thấy nơi đây phục vụ rất tuyệt nên trở thành khách quen ở đây. Người phục vụ cho ông ta là Lý Linh Linh, còn phát sinh chuyện gì thì không ai biết. Triệu Đình xuống tay khá hào phóng, tiền boa luôn hơn một ngàn nên nhân viên ở đó đều muốn được phục vụ cho Triệu Đình, tuy nhiên ông ta chỉ thích Lý Linh Linh. Sau khi Lý Linh Linh mất tích, bởi vì người phục vụ cho ông ta không còn là Lý Linh Linh nên mới bỏ đi. Thời gian Lý Linh Linh mất tích và tử vong tuy rằng không có chứng cứ vắng mặt thế nhưng thời điểm Dương Tuệ mất tích ông ta có chứng cứ. Trước một ngày khi biệt thự bị mất trộm cũng chính là trước ngày Lý Linh Linh mất không lâu vợ ông ta đột phát bệnh tim, chắc có lẽ là do bà ta phát hiện mối quan hệ của ông ta và Lý Linh Linh. Do hồ thẹn nên mấy ngày sau đó đều ở bệnh viện. Mấy ngày trước đưa vợ đi du lịch mới về tối qua. Nếu coi đây là vụ án giết người liên hoàn, Triệu Đình cũng được loại khỏi danh sách nghi phạm.

Người cuối cùng là Tô Hải, hẳn khá có vấn đề, cũng là người khả nghi nhất. Tô Hải khai gặp Lý Linh Linh trên dòng đường tắt nấp, khi ấy cô ta mặc bộ váy trắng trông như một tiểu tinh linh ...”

“Ngừng ...”, Kỳ Lang ngắt lời: “Cậu ngâm thơ à. Nói bình thường!”

Tiết Nhạc nhún vai: “Báo cáo ghi chép như vậy mà!”, anh ta ho khan một tiếng, “Tô Hải và Lý Linh Linh gặp nhau trên đường. Khi đó Tô Hải lái xe không chú ý Lý Linh Linh băng qua đường, hẳn nhanh chóng đưa cô ta đi bệnh viện. Hai người gặp nhau, nói chuyện đôi ba lần, Tô Hải dần dần bị Lý Linh Linh thu hút, nên cũng bắt đầu theo đuổi cô ta. Lý Linh Linh cũng không hề nói với Tô Hải chuyện cô ta có bạn trai, vào khoảng thời gian đó cô ta quan hệ với cả bạn trai cũ và Tô Hải. Mặt khác, theo kết quả nghiệm thi cho thấy đứa con Lý Linh Linh đang mang là con của Tô Hải.”

“Nói nửa ngày trời chỉ có Tô Hải là kẻ đáng nghi nhất”, Kỳ Lang nhíu mày: “Thời điểm án mạng phát sinh hẳn đang làm gì?”

“Tô Hải khai khi đó Lý Linh Linh muốn chia tay với hắn, hắn không hiểu nguyên do vì sao nên hắn cực kỳ tức giận, mấy ngày trời cũng không gặp cô ta, không ngờ sẽ mãi mãi không gặp được nữa. Thế nhưng khi cảnh sát tra hỏi thời gian án phát hắn làm gì, hắn không chịu khai, cũng không có người chứng minh hắn không có mặt tại hiện trường. Hơn nữa thời điểm Dương Tuệ mất tích và tử vong hắn cũng không có chứng cứ.”

Kỳ Lang sờ cằm: “Lý Linh Linh muốn chia tay, ắt hẳn là do biết mình có thai, cảm thấy cô ta không thể tiếp tục mối quan hệ với Tô Hải được ... vì chuyện đó đều không công bằng đối với cả bạn trai cô ta và Tô Hải ... Xem ra Tô Hải có vấn đề ...”

“Sếp! Khi nào anh đi tìm Tô Hải có thể mang em theo được không?”, Tiết Nhạc lên tiếng: “Em biết anh nhất định sẽ đi cùng chị dâu. Em cũng muốn thử xem chị dâu và Ro ai là người lợi hại hơn ai!”

Kỳ Lang hừ một tiếng: “Đến đó rồi tính!”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Nhà của Tô Hải nằm ngoại ô thành phố Bắc, Kỳ Lang đưa Tô Niệm Đường và Tiết Nhạc đi cùng, từ đằng xa đã trông thấy trang viên của Tô Hải. Tiết Nhạc tặc lưỡi: “Tô Hải này quả nhiên là tay có tiền có của!”

Kỳ Lang gật đầu: “Ừ! Tên này quả thực không đơn giản. Đường Đường lát nữa em cố gắng quan sát, phân tích hắn nhé!”

Ai biết được từ khi ngồi lên xe Tô Niệm Đường đã không nói nửa câu, ngay cả câu nói của Kỳ Lang cô cũng không phản ứng. Kỳ Lang đưa mắt nhìn Tô Niệm Đường đầy tò mò: “Sao vậy, có điểm bất thường ư?”

Tô Niệm Đường hoàn hồn: “Không có!”, nhưng hàng lông mày cô vẫn cau chặt, chất chứa tâm sự.

Kỳ Lang gật đầu, xe cũng đã đến trang viên của Tô Hải. Cổng mở, Kỳ Lang giới thiệu mình với bảo vệ. Đã hẹn trước với Tô Hải nên bảo vệ kiểm tra sơ sơ rồi mở cổng lớn để Kỳ Lang vào.

Dưới sự dẫn đường, Kỳ Lang đậu xe, sau đó quần gia bước đến đưa bọn họ vào phía trong.

“Lão gia còn đang nghỉ ngơi, mời mọi người chờ một lát!”, Quần gia có phong thái và lễ độ lịch thiệp, sau khi mời ngồi liền có người tiến đến mang theo ba tách trà.

Quần gia rời đi, phòng khách chỉ còn ba người bọn họ, Tiết Nhạc lúc này mới dám lên tiếng: “Quá xứng đáng với hai chữ ‘Quần gia’, em đây một hơi thờ

mạnh còn không dám!”

“Càng như thế ... e rằng Tô Hải càng khó nói chuyện!”, Tô Niệm Đường đột nhiên mở miệng nói: “Hắn ta trang hoàng nhà cửa như một cung điện chứng tỏ quá khứ của hắn rất nghèo khổ và khốn cùng, thậm chí có một khoảng thời gian bị người ta truy đuổi.”

Kỷ Lang nghe Tô Niệm Đường phân tích, anh đặt tách trà lên bàn, cẩn thận quan sát không gian bọn họ đang ngồi. Đình đầu treo lơ lửng một bộ đèn chùm rất sáng, toàn bộ phòng khách chìm trong màu vàng nhạt. Bốn bức tường treo vài bức tranh, có thể nhìn ra tất cả đều là tác phẩm nghệ thuật. Sofa ba người bọn họ đang ngồi cũng được chạm khắc tinh xảo, phía dưới sàn là loại gạch sáng bóng như gương, có thể phản chiếu được cả hình ảnh của bọn họ. Ngôi nhà này một ngày không biết người giúp việc phải lau đi lau lại bao nhiêu lần mới bóng được đến mức này.

“Bức tranh trên tường đều là hàng nhái, tuy nhiên Tô Hải cũng tốn khá nhiều tiền mới mua được!”, Tô Niệm Đường xì một tiếng, phảng phất xem thường mấy kẻ giả tạo, tự cho mình là người phú quý, sang trọng.

Clap! Clap! Clap!

Một tràng vỗ tay truyền đến, tiếp theo là tiếng bước chân. Một người đàn ông trung niên, đeo kính, gọng kính nam vàng từ hướng cửa hông truyền đến. Nhìn từ xa trông hắn khá nhả nhặn, ánh mắt qua tròng kính, đều tan biến mất hết.

Người đàn ông cười cười: “Tiểu cô nương phân tích khá tốt, thật ra tôi chỉ là người chân đất, thích dùng mấy thứ mỹ lệ để che giấu sự bần nông của mình, không được lộ ra ngoài mình là người không có cốt cách. Thế nhưng ... Tôi sẽ không bao giờ như cô gái nhỏ này ... ở trong nhà người khác không ngừng bình phẩm này nọ.” Nhìn phớt qua hắn là người khá ôn hòa, cũng rất tinh ranh tuy nhiên lại đem đến cho Kỷ Lang cảm giác rờn rợn.

*Tô Hải cố tình dùng từ cổ, nên tớ không sửa lại theo từ hiện đại mà giữ nguyên nhé!

“Bỉ nhân Tô Hải!”, Tô Hải đưa tay ra, xuất phát từ lần đầu gặp gỡ, Kỷ Lang cũng lịch sự đưa tay ra nắm tay hắn thật chặt: “Tôi là Kỷ Lang, còn đây là hai trợ lý của tôi.”

Tô Hải đưa mắt xẹt qua Tiết Nhạc, sau đó ngừng lại trên Tô Niệm Đường: “Cô gái! Vừa rồi cô nhìn rất chuẩn, sao bây giờ không nhận xét tôi nữa đi? Lẽ nào tôi đáng sợ lắm sao?”

Kỷ Lang quay đầu, trông thấy Tô Niệm Đường đứng phía sau lưng anh, đầu cúi thấp, mái tóc xoăn dài che đi gương mặt nhỏ nhắn của cô, Kỷ Lang không nhìn ra được sắc mặt của cô lúc này.

Tô Niệm Đường từ từ ngẩng đầu, nở nụ cười: “Vừa rồi bình luận tiên sinh ... Hành vi ấy thật sự không lễ phép, do vậy tôi đang sám hối!”, cô nở nụ cười cứng đờ, ánh mắt quái dị, ngay cả Tiết Nhạc cũng nhận ra Tô Niệm Đường khác lạ.

Kỷ Lang ho khan một tiếng, tiến lên một bước ngăn cản tầm mắt Tô Hải đang đánh giá Tô Niệm Đường: “Ông Tô, trước khi đến đây đã nói chuyện với ông, ông cũng đã nắm khái quát tình hình. Bây giờ tôi đến tìm ông để tìm hiểu chi tiết.”

Tô Hải gật đầu: “Được! Mời ba vị qua bên này! Quân gia! Thay trà!”

“Vâng!”, Quân gia mang đậm phong cách Anh, cúi đầu cung kính trước Tô Hải, lệnh cho người giúp việc dọn dẹp tách trà cũ.

“Ông Tô! Tôi nghĩ ông đã biết rõ chuyện tình nhân của ông, cô Lý Linh Linh đã bị giết hại!”, Kỷ Lang không vòng vèo, trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Tôi muốn biết quan hệ cụ thể hai người là thế nào?”

“À ...”, Tô Hải kéo dài từ này, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Linh Linh ... Tôi nhớ ra rồi ... Cô ta là một cô gái rất tốt ...”

Rồi không nghe thấy Tô Hải nói tiếp, Tiết Nhạc nóng vội: “Sao ông không nói nữa, cô ta chết rồi, còn mang thai con của ông.”

Kỷ Lang cau mày, ra hiệu Tiết Nhạc không được vô phép. Tô Hải nở nụ cười: “Tiểu huynh đệ vừa nhìn sơ đã biết là người tính tính nóng nảy, vẫn là thám tử Kỷ Lang tốt nhất, luôn giữ được bình tĩnh. Thật sự tôi không có ấn tượng nhiều với Linh Linh, mang thai con của tôi thì sao chứ? Có thiếu gì đàn bà muốn mang thai con của tôi?”

Tô Hải vừa nói xong, Kỷ Lang nghe thấy Tô Niệm Đường lại xì một tiếng. Anh quay đầu nhìn cô. Tô Niệm Đường nhìn thẳng mặt Tô Hải: “Nếu theo ý như lời ông nói, tất cả phụ nữ trên đời này đều là đồ chơi của ông?”

Tô Hải lắc đầu, rất bình tĩnh đáp trả: “Không không ... Tôi chỉ không để ý những người phụ nữ đó thôi. Nếu như Linh Linh không bị giết, tôi cũng không để cho cô ta sinh đứa con đó ra”, ánh mắt hắn lóe lên tia sáng, “Tôi phân rõ được người nào là thật tâm, người nào chỉ vì tiền mà đến với tôi.”

Kỷ Lang nắm chặt tay Tô Niệm Đường, hôm nay cô phản ứng rất kỳ lạ, ngay cả bản thân Kỷ Lang cũng không hiểu được. Ai ngờ, khi Kỷ Lang nắm tay cô, đột nhiên bị cô vận ngược lại.

Kỷ Lang tiếp tục: “Chúng tôi sẽ không nói về các mối quan hệ phụ nữ của ông. Bây giờ tôi muốn hỏi ông từ ngày 22 đến rạng sáng ngày 23 tháng tám ông ở đâu?”

“Tháng trước?”, Tô Hải cố gắng nhớ lại, cuối cùng lắc đầu: “Thật không nhớ rõ, nhưng nếu là rạng sáng thì chắc tôi đang ngủ.”

“Vậy từ ngày 22 đến rạng sáng ngày 23 tháng 9 ông làm gì? Chắc ông vẫn còn nhớ chứ?”, Tô Hải không phối hợp Kỳ Lang cũng không để ý.

“Chỉ là mấy ngày trước dĩ nhiên là còn nhớ!”, Tô Hải gật đầu: “Hai ngày đó tôi ở nông trại hưởng thụ không gian thiên nhiên ... Cậu cũng biết đó bây giờ thành phố càng ngày càng ô nhiễm, năng ra ngoại thành hít thở chút không khí trong lành mới có lợi cho cơ thể.”

“Ai có thể chứng minh?”

“Mấy người trong nông trại có thể chứng minh.”

Đang nói ... quân gia bùng khay trà đi vào. Vẫn thái độ cung kính đặt tách trà trước mặt ba người. Rồi sau đó bùng cho Tô Hải một tách. Nghe được câu chuyện của mọi người, Quân gia trịnh trọng đáp lời: “Tôi có thể chứng minh ông chủ đúng là ở nông trại.”

Kỳ Lang nhất thời không thể phán đoán được Tô Hải đang nói thật hay nói dối, tuy nhiên hiện nay hắn vẫn là người hiểm nghi lớn nhất. Lời khai của những nhân viên trong nông trại của hắn cũng không thể chắc chắn.

Tô Hải là một lão cáo già, từng câu nói của hắn đều nửa thật nửa giả, Kỳ Lang không thể phán đoán chính xác. Cuối cùng anh chỉ còn cách đứng dậy cáo từ: “Ngày hôm nay đến quấy rầy ông. Vì vụ án, sau này có lẽ vẫn cần ông Tô trợ giúp.” Dứt lời anh kéo tay Tô Niệm Đường đứng dậy, chào Tô Hải ra về.

Tô Hải cười nói: “Trang viên này đã rất lâu không có khách, hôm nay có mọi người đến đây chơi tôi rất vui mừng. Quân gia, tiễn khách!”

“Vâng!”, Quân gia khoát tay ra hiệu mời ba người đi theo hướng tay của ông ta.

Kỳ Lang vừa đi đến cửa đã nghe giọng Tô Hải phía sau truyền đến: “Tiểu cô nương! Lần sau cô hãy cùng đến với thám tử Kỳ. Tôi rất thích cô.” Câu nói ‘Tôi rất thích cô’ chứa đầy hàn khí, chất chứa nhiều nguy hiểm.

Tô Niệm Đường không quay đầu nhưng bình tĩnh đáp lời: “Được!”

“Vẫn chưa được biết tên cô!”, Tô Hải mở miệng cười lớn, phảng phất rất thích Đường Đường.

Tô Niệm Đường nhún mày: “Nhắc đến thật hữu duyên. Tôi họ Tô, cùng họ với ông. Còn tên tôi là gì, tôi nghĩ lần sau gặp mặt, tôi nói ông nghe cũng chưa muộn.”

Rời khỏi trang viên Tô Hải, cảm giác ngọt ngào không thờ nổi mới tan đi. Tiết Nhạc vỗ vỗ ngực: “Nhà của Tô Hải thật lớn, bước vào em cảm nhận có luồng khí đè ép, không thể hít thở, giống như lên núi cao. Xem ra chúng ta là những người phạm tội không thể lên thiên đường.”

Kỳ Lang buồn cười lắc đầu, rồi đưa mắt nhìn Tô Niệm Đường vẫn đang im lặng: “Đường Đường! Phản ứng của em hôm nay rất kỳ lạ, em phát hiện được gì sao?”

“Chỉ là em không thể ư nổi những người như Tô Hải, có tiền nên coi phụ nữ như đồ chơi!”, đôi môi Niệm Đường mím chặt, không che giấu sự chán ghét.

Kỳ Lang xoa xoa đầu cô: “Được rồi! Hắn thế nào không liên quan đến em ... Người em sống suốt đời chính là anh!”

Lần này, Tô Niệm Đường không ngại ngừng, gương mặt không đỏ mà là chăm chú nhìn Kỳ Lang: “Anh Kỳ Lang, anh tin suy đoán của em sao?”

Kỳ Lang gật đầu, đôi mắt thâm màu nhìn Đường Đường: “Dĩ nhiên tin em, nếu không anh đưa em đi cùng làm gì?”

“Sếp! ... Em nói ... Anh có thể nhìn đường được không .. Hai người như thế này là rất nguy hiểm!”, Tiết Nhạc không hiểu sao hai người bọn họ lại có thể tự nhiên ân ái ái đến vậy. Bây giờ đang lái xe không phải tay trong tay đi dạo phố có hiểu không.

Kỳ Lang quay đầu nhìn về phía trước tiếp tục lái xe nhưng không quên hỏi: “Đường Đường! Em nhìn ra được gì không?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Hắn rất có vấn đề. Điều kiện đều phù hợp với phác họa trước đó của em. Tô Hải bốn mươi hai tuổi, nhìn hắn các anh cũng thấy điều kiện của hắn vô cùng ưu việt, địa vị xã hội không hề thấp kém. Rất xem thường phụ nữ, coi họ như đồ chơi. Thêm vào đó là kẻ có tiền hoàn toàn có đủ thực lực kinh tế giết người.”

“Vì lẽ đó ... Ý em là ...”, Kỳ Lang nhún mày.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

“Thế nhưng...”, Kỳ Lang lên tiếng, “Anh nhớ em có nói hung thủ tràn ngập hận thù với nữ giới. Còn Tô Hải... Hắn chỉ coi phụ nữ như đồ chơi, không có chút xiu nào biểu hiện căm ghét!”

“Thật sự rất hận... anh có thể dễ dàng nhìn ra được ư?”, Tô Niệm Đường hỏi ngược lại: “Một hung thủ mắc bệnh tâm lý ghét nhất biểu hiện ra mặt. Bọn họ và người bình thường không có gì khác nhau. Khi họ nói nói cười cười cùng anh, anh cho rằng họ là người rất ôn hoà. Thế nhưng khi hắn lột bỏ mặt nạ, anh sẽ phát hiện người bình thường hay cười hay nói ấy lại đáng sợ đến mức nào.”

Kỳ Lang sững người, vẻ mặt Tô Niệm Đường bây giờ hết sức nghiêm túc khiến anh phải hoàn toàn tin tưởng. Tuy nhiên, kết tội Tô Hải là hung thủ... Có phần nào đó hơi gượng ép và vô đoán. Hơn nữa phản ứng của Tô Niệm Đường ngày hôm nay rất kỳ lạ.

Kỳ Lang suy nghĩ tốt nhất nên tìm thêm chứng cứ, anh muốn xem thử ngày mai bên phía pháp y có tin tức gì mới không. Kết quả ngày hôm sau khi đến Sở Sự Vụ, phát hiện mới không phải từ phía phòng pháp y mà là Tiết Nhạc.

“Sếp! Ro đăng bài, lại là đăng lúc nửa đêm. Và kinh ngạc hơn nữa chính là kết luận của Ro và chị dâu giống nhau như đúc...”, Tiết Nhạc kéo tay Kỳ Lang đến trước máy tính, chỉ vào bài đăng mới nhất của Ro.

Kỳ Lang ung dung gỡ tay tiết nhạc, vẻ mặt ghét bỏ: “Cậu bớt phần khích được không???”

Tiết Nhạc phá lên cười.

Kỳ Lang lúc này mới đưa mắt nhìn lên màn hình. Mở đầu bài viết đã bắt đầu suy luận.

Vụ án Dương Tuệ chấn động khắp thành phố Bắc, do vậy dù là báo chí hay trên mạng... Tất cả các diễn đàn đều hừng hực thảo luận, ngay cả vụ án của Lý Linh Linh cũng bị đưa ra, rất nhiều tờ báo và nhiều trang mạng đã cho đây là ‘Vụ án giết người liên hoàn’.

Trên bài đăng của Ro nội dung như sau:

--- Nhất định hung thủ mắc bệnh tâm lý, thậm chí là tên tội phạm mắc bệnh tâm lý. Hung thủ cực kỳ căm giận phụ nữ, cho rằng phụ nữ chỉ là đồ chơi của hắn cho nên mới ra tay với bọn họ. Trong án giết người liên hoàn, trên căn bản vụ án đầu tiên chính là mấu chốt, chính vì lẽ đó người liên quan đến Lý Linh Linh cũng có khả năng là hung thủ của ‘Vụ án giết z liên hoàn’. Có quan hệ với Lý Linh Linh có tất cả ba người, tên không thể nói rõ, thế nhưng khả nghi nhất chính là một người đàn ông tên Tô Hải. Hắn là tình nhân của Lý Linh Linh, bất kể là khoảng thời gian Lý Linh Linh hay Dương Tuệ bị sát hại hắn đều không có chứng cứ vắng mặt.

Tô Hải chưa kết hôn, hắn khoảng năm mươi tuổi, không có con cái, tâm lý có vấn đề... Hơn nữa, hắn có cách cư xử khác lạ với nữ giới, do vậy khả năng là hung thủ khá cao.

Tô Hải có đầy đủ năng lực kinh tế để phạm tội, nói một cách khác, hắn có đầy đủ động cơ gây án. Vì vậy, tôi cho rằng Tô Hải chính là người ra tay sát hại Lý Linh Linh và Dương Tuệ.’

Bài đăng của Ro khoảng hơn mười một giờ đêm qua. Sau khi đăng bài, có rất nhiều ‘cú đêm’ đọc được. Có người hỏi dò ‘Nếu hung thủ là tên đại gia Tô Hải, vậy tại sao còn muốn giết nạn nhân thứ hai? Không lẽ hắn cũng có quan hệ với nạn nhân thứ hai?’

Vài giây sau, Ro trả lời: ‘Sau khi Tô Hải giết hại Lý Linh Linh, trong lòng hắn nảy sinh một ‘căn bệnh’ mới, chính là giết người. Từ trên người nạn nhân Lý Linh Linh hắn đã tìm ra được lạc thú mới, thú giết người. Do vậy, hắn mới gây án lần thứ hai. Còn hắn có quan hệ với nạn nhân thứ hai hay không thì ai mà biết được. Một người phụ nữ không đứng đắn gặp phải gã đàn ông trăng hoa, làm sao có thể không quen biết???’

‘Đại thần nói như vậy... Phải chăng hung thủ sẽ tiếp tục ra tay giết người?’

‘Hung thủ chọn lựa đối tượng gây án như thế nào?’

‘Phụ nữ! Phụ nữ không đứng đắn sẽ trở thành mục tiêu của Tô Hải’, Ro tiếp tục trả lời, ‘Hung thủ căm hận phụ nữ, càng căm hận những dạng phụ nữ lăng lợ, chính vì thế đây chính là đối tượng của hắn.’

Thảo luận không ngừng được đưa ra, trong nháy mắt lên đến hàng trăm trang và không ngừng tăng lên, có thể thấy được bài đăng của Ro đang ‘hot’ đến mức nào.

Kỳ Lang đọc lướt vài trang, phát hiện Ro không trả lời nữa, nhưng anh đọc qua có rất nhiều vấn đề bản thân anh cũng muốn hỏi. Thí dụ như:

‘Làm sao Đại thần biết được khi còn sống hai nạn nhân không đứng đắn?’

‘Làm sao Đại thần lại biết nghi phạm?’

Trong đây cũng có hai không bình luận không liên quan: Đại thần là đại thần, nhất định có năng lực siêu phàm’, ‘Đừng hoài nghi những câu nói của Đại thần’, mê muội y như tiết nhạc.

Thật sự trong lòng Kỳ Lang rất nghi ngờ; vì sao Ro lại biết được nghi phạm? Cho đến tận bây giờ danh sách nghi phạm chưa hề được tiết lộ ra ngoài. Lẽ nào Ro chính là người bên cạnh anh? Nếu vậy sẽ là ai? Nếu như không đúng, vậy Ro là người như thế nào? Không lẽ cũng là người đang bắt tay vào điều tra vụ án giống như anh?

“Sếp! Ro và chị dâu quả thật bất phân cao thấp. Quá thần thánh, ngay cả nghi phạm là ai cũng biết”, Tiết Nhạc vỗ vỗ tay, “Quá thần kỳ!”

Kỷ Lang liếc Tiết Nhạc: “Khi nào chiến tranh giữa cậu và Ro kết thúc? Nếu như cậu thua, tôi muốn đổi nhân viên mới.”

“Đừng... Đừng.”, Tiết Nhạc vội vàng nói, “Đại thần dễ công phá như vậy làm sao còn được gọi là Đại thần chứ? Nếu như em có thể đánh bại người ấy thì làm gì em phải đi tôn sùng nữa chứ?”

Thấy sắc mặt Kỷ Lang không vui, Tiết Nhạc giả bộ nghiêm túc nói thêm: “Có điều... Em đã điều tra ra IP của Đại thần... nằm trong khu vực của chúng ta, thế nhưng cụ thể ở chỗ nào thì em cần thêm thời gian.”

“Bây giờ Ro đối với chúng ta rất quan trọng. Khả năng người đó nắm nhiều manh mối hơn chúng ta, chỉ ít cũng đoán được mục tiêu kế tiếp của hung thủ.” Ngờ khi Kỷ Lang đầy nghiêm túc. Ro nói không sai, khả năng đối tượng của hung thủ chính là những người phụ nữ có mối quan hệ phức tạp. Lý Linh Linh rõ ràng là người đã có bạn trai nhưng trong thời gian đó vẫn giao du với Tô Hải lại còn mang thai con của hắn. Dương Tuệ đã có chồng nhưng đồng thời cũng quan hệ với rất nhiều đàn ông khác. Như vậy người tiếp theo sẽ là ai? Thành phố Bắc rộng lớn như vậy cho dù có được manh mối này cũng như mò kim đáy biển.

Buổi trưa, Tô Niệm Đường kết thúc tiết học, không gọi điện thoại cho Kỷ Lang mà trực tiếp đi từ bệnh viện đến Sở. Đứng trên lầu, Mục Y đang đứng tựa cửa sổ cùng Lê Huy tán gẫu, trông thấy chiếc xe hơi dừng trước cổng, Tô Niệm Đường bước xuống.

Mục Y lớn giọng: “Sếp! Chị dâu qua!”

Kỷ Lang nghe thấy thế liền bước đến vừa khít trông thấy cảnh tượng Tô Niệm Đường đang chào tạm biệt Cố Minh Sinh. Niệm Đường vẫn đứng bên đường chờ Cố Minh Sinh lên xe chạy vụt đi cô mới xoay người vào cổng.

Lê Huy thở dài: “Chà chà... Chiếc xe thể thao này tiền không quan trọng quan trọng là nó sử dụng nhiên liệu khí nén.”

Kỷ Lang tuy rằng có tiền nhưng tuyệt đối sẽ không mua những loại xe thể thao đắt tiền đó. Trong gara Kỷ Sóc cũng có một chiếc, mỗi lần khởi động, xe phóng vụt đi rất nhanh.

“Mọi người đang làm gì đó?”, Tô Niệm Đường bước vào nhìn thấy mọi người đang tụ tập trước cửa sổ.

“Chị dâu! Bọn em đứng trên lầu trông thấy chị!”, Lê Huy trả lời.

Tô Niệm Đường gật đầu: “Hoá ra là đang chào đón em sao?!”, Tô Niệm Đường nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Kỷ Lang, vòng tay ôm lấy cánh tay anh: “Vón đi tính gọi cho anh, nhưng gần đây anh bận nhiều việc, vừa vặn Cố Minh Sinh đến gặp em nên em đi nhờ xe cậu ấy đến đây.”

Kỷ Lang đưa tay xoa xoa đầu Tô Niệm Đường: “Anh biết! Anh không ghen!”

Vừa dứt lời, điện thoại anh vang lên, là Đặng Phi gọi đến.

“Kỷ Lang! Ngón tay trên cơ thể Dương Tuệ đã xác định là thuộc về Lý Linh Linh. Trên người Dương Tuệ còn có rất nhiều vết thương, cả mới cả cũ, khoảng chừng hơn nửa tháng. Trước khi chết Dương Tuệ bị cưỡng hiếp nhiều lần, tuy nhiên trong cơ thể cô ta không lưu lại tinh dịch của hung thủ. Hiện tại có thể phán đoán là án giết người liên hoàn. Có thêm thông tin gì tôi sẽ báo với cậu sau.” Tác phong làm việc từ trước đến nay của Đặng Phi là như vậy, gọn gàng, dứt khoát, Kỷ Lang còn chưa kịp hỏi thêm câu nào thì đầu dây bên kia đã ngắt máy.

Quay đầu nhìn trông thấy gương mặt Tô Niệm Đường trắng bệch.

Vừa rồi những lời Đặng Phi nói cô nghe rõ mồn một: cưỡng hiếp, ngón tay... Niệm Đường nhất định đã nhớ đến chuyện gì đó. Kỷ Lang vội vàng lên tiếng: “Đường Đường, chiều nay bọn anh ở Sở kiểm tra tư liệu. Em qua phòng anh nghỉ ngơi một chút!”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Vâng được!”

Tô Niệm Đường đi rồi, Mục Y mới tò mò hỏi: “Chị dâu làm sao vậy?”

Kỷ Lang xoa tay: “Không có chuyện gì đâu. Mọi người tiếp tục làm việc đi, ngày hôm nay chúng ta tổng hợp lại tất cả các nghi điểm.”

Tan ca, về đến nhà, hai người ăn qua loa bữa tối, sau đó ai về phòng người nấy.

Kỷ Lang ở phòng mình xem tivi, đang hăng say thì đột nhiên cửa phòng bật mở, Kỷ Lang xoay người đứng che màn hình: “Đường... Đường Đường, em làm sao vậy?”

Trán Tô Niệm Đường thấm mồ hôi, thờ hồn hển, đáy mắt ngập nước, giống như vừa gặp chuyện gì rất đáng sợ, cô khẽ lên tiếng: “Anh Kỷ Lang! Em gặp ác mộng... thật đáng sợ...”

Kỷ Lang động tâm, thế nhưng vẫn không quên che màn hình phía sau. Anh từ từ bước đến bên Tô Niệm Đường: “Mơ thấy gì vậy... người đầy mồ hôi rồi!” Anh giơ tay, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cô.

“Em mơ khi em còn bé ... Mẹ ... mẹ”, Tô Niệm Đường cắn chặt môi, “Em nghe mẹ gào thét ‘Cứu mạng’ nhưng em chỉ trốn ở góc phòng, không dám nói một tiếng ... Em rất sợ ...”

Kỷ Lang biết câu chuyện đó vĩnh viễn là ác mộng trong lòng Đường Đường.

“Anh ... Anh Kỷ Lang! Đêm nay ... em ngủ ở đây được không?” Tô Niệm Đường bám chặt gấu áo Kỷ Lang, âm thanh đầy bất lực và sợ hãi, giống như một chú chó con cầu xin chủ nhân đừng vứt bỏ nó.

Kỷ Lang thoáng ngạc nhiên, sau đó không hề đắn đo mà ngay lập tức đồng ý: “Được!”

Không biết có phải là do quá mức kích động hay không mà lòng bàn tay anh đột nhiên buông thong, đụng phải chiếc điều chỉnh, tivi tiếp tục phát tín hiệu.

“しんじつはいつもひとついです “

Một câu tiếng Nhật vang lên, Tô Niệm Đường ngẩng đầu, sững người nhìn Kỷ Lang, không thể tin vào mắt mình.

Kỷ Lang: “...”

Thôi xong! Mất hết hình tượng!!!

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

“Kỷ Lang! Anh ...”, nỗi sợ hãi của Tô Niệm Đường bay mất hết, chỉ còn một cảm giác kinh ngạc tột độ.

Kỷ Lang khẽ ho một tiếng, anh xoay người, tắt màn hình, rồi nghiêm túc lên tiếng: “Không phải nói buồn ngủ sao? Còn không qua đây?”

Lúc này Tô Niệm Đường mới tỉnh trí nhớ ra yêu cầu của mình, cô chớp chớp mắt, hai má đỏ bừng, gương mặt lấm tấm mồ hôi không biết do nóng hay còn vì nguyên nhân nào khác.

Anh thu dọn một bên giường, vỗ vỗ lên nệm, ra hiệu Tô Niệm Đường lại đây ngủ.

Tô Niệm Đường chần chừ hai ba bước, cuối cùng cắn chặt môi, nhanh chóng vọt tới nhào lên giường, chôn người vào trong chăn. Kỷ Lang khẽ nở nụ cười, kéo chăn ra một chút: “Có gì phải thẹn thùng, chúng ta sẽ sớm cùng giường chung gối!!!”, Kỷ Lang vừa nói vừa nằm xuống, đưa tay từ từ kéo Tô Niệm Đường sát lại gần anh. Anh chợt phát hiện Tô Niệm Đường rất gầy.

Niệm Đường vẫn chôn cả người trong chăn, mãi cho đến khi Kỷ Lang tắt hết đèn cô mới từ từ lộ đầu ra.

Kỷ Lang xoay người, hít một hơi thật sâu ... xung quanh ngập tràn hương vị thuốc về riêng Đường Đường. Anh đặt tay trên eo Tô Niệm Đường: “Ngủ đi! Sẽ không gặp ác mộng nữa đâu!”

Tô Niệm Đường nhớ đến bộ dạng hoảng sợ của mình, cô nhích lại gần Kỷ Lang thêm một chút, nhỏ giọng: “Anh vừa xem Conan tập mấy vậy?”. Cô vẫn còn kinh ngạc chuyện Kỷ Lang lớn thế này mà vẫn xem Conan.

Kỷ Lang tăng hắng một tiếng, bóng đêm phần nào che đi sự lúng túng của anh: “Anh đem xem vụ án Bóng Ma phố Baker!” Nếu bàn luận về Anime thì Kỷ Lang chẳng biết, chỉ biết anh rất thích xem Conan. Từ bộ phim đó anh có thể học tập được nhiều điều: thủ pháp gây án ... hoàn thiện dần năng lực tư duy.

“Tập đó lâu lắm rồi! Anh chưa coi sao?”

“Lấy ra coi lại thôi!”, Kỷ Lang giải thích, “Mấy phim này anh coi hoài không chán!”

“Em cũng thích xem!”, Tô Niệm Đường mím mím môi, ánh mắt phát ra tia sáng lấp lánh: “Em nhớ hình như ‘Bóng ma phố Baker’ cũng nói về tên sát thủ mổ bụng.”

“Ừm!”, Kỷ Lang gật đầu: “Một người tên Jack sống ở phố Baker, rất căm hận phụ nữ nguyên do xuất phát từ mẹ của hắn. Anh đột nhiên nghĩ đến vụ án của chúng ta, hung thủ cực kỳ ghét những người phụ nữ lãng lơ có phải là do phụ nữ đã từng làm gì với hắn???”

“Kỷ Lang! Anh cho rằng tên hung thủ này ra tay với phụ nữ là do khi còn nhỏ hắn đã phải chịu ngược đãi à?”, Tô Niệm Đường ngừng một chút, “Em vẫn cho rằng hung thủ chính là người đàn ông tên Tô Hải kia!”

Kỷ Lang rất thắc mắc vì sao Tô Niệm Đường cần mãi Tô Hải không buông: “Đường Đường! Chúng ta phá án phải chú ý đến chứng cứ, có phải em có những suy nghĩ phiến diện về tay Tô Hải đó không???”

Tô Niệm Đường không nói lời nào, sượng sượng trong lòng Kỷ Lang ... Sau đó mới trầm giọng: “Không có gì gọi là phiến diện, em chỉ tùy việc mà đưa ra nhận xét.”

Kỷ Lang cố định lại đầu Tô Niệm Đường không cho cô quay qua quay lại rồi mới lên tiếng: “Thế nhưng ngày hôm qua biểu hiện của em rất kỳ lạ, ngay cả phản ứng của Tô Hải cũng rất kỳ quái!”, Kỷ Lang nhớ lại cảnh tượng ngày hôm qua: “Hắn không có chứng cứ chứng minh vắng mặt tại hiện trường; thế nhưng hắn rất bình tĩnh, không có chút nào biểu hiện sợ hãi khi chúng ta hoài nghi hắn là hung thủ!”

Còn có một việc làm cho Kỷ Lang khá lưu ý đó chính là Ro và Tô Niệm Đường đều cáo buộc Tô Hải là hung thủ. Đây là trùng hợp sao? Anh đã cảm thấy rất nghi ngờ vì sao Ro lại biết rõ tình huống của nạn nhân và nghi phạm, bây giờ lại có kết luận giống y hệt Đường Đường.

Hay là ... Tay Tô Hải này thực sự chính là hung thủ ...

“Phải chăng ... hắn chính là hung thủ. Sự bình tĩnh chỉ là một phương thức che giấu. Anh Kỷ Lang! Em đã nói hung thủ là người theo đuổi sự hoàn mỹ. Chính hắn đã bày ra vụ án thứ hai vô cùng hoàn mỹ. Do vậy khi chúng ta đến tìm hắn, cho dù không có chứng cứ vắng mặt thì cũng nằm trong định liệu của hắn”, ngữ khí Tô Niệm Đường đầy nghiêm túc.

Nếu Ro là người ngay bên cạnh anh ... Vậy có khi nào Ro chính là Đường Đường??? Kỷ Lang giật mình vì suy đoán này của mình, cẩn thận suy nghĩ thời điểm khi mọi người nhắc đến Ro, biểu hiện của Đường Đường không có gì khác lạ, giống như là lần đầu tiên biết đến một người như vậy, thêm vào đó biểu hiện của cô không phải giả bộ.

Nhưng nếu Ro không phải Đường Đường vậy tại sao cả hai người đều nắm chặt Tô Hải không tha???

“... Hay là hắn không phải là hung thủ?”, Kỷ Lang nhướn mày, hỏi giọng thăm dò: “Hôm nay em là người thứ hai khẳng định Tô Hải là hung thủ.”

“Còn ai nữa nhĩ?”, ngữ khí Tô Niệm Đường đầy hiếu kỳ.

Đêm tối nên Kỷ Lang không nhìn ra được vẻ mặt của Tô Niệm Đường thế nhưng các giác quan khác cực kỳ mẫn cảm, anh thấp giọng nói: “Ro cũng nói vậy.”

“Chà chà! Người tên Ro này đúng là biết suy nghĩ!”, Tô Niệm Đường bất ngờ lên tiếng: “Anh Kỷ Lang, cả em và Ro đều cho rằng Tô Hải là hung thủ, vậy chín phần là chính xác rồi!”

Kỷ Lang khẽ cau mày, phản ứng của Đường Đường rất bình thường, ngữ khí mừng rỡ như tìm được người cùng chung chí hướng, không có gì bất thường. Không lẽ anh đoán sai? Kỷ Lang siết chặt tay ôm lấy Đường Đường: “Vậy lỡ chẳng may cả hai người cùng sai thì sao?”

“Anh Kỷ Lang! Thầy Chris đã từng nói với em: Nếu như muốn nhận định hung thủ thì hãy từ tên hung thủ ấy điều tra ngược trở lại, bạn sẽ phát hiện ra rất nhiều vấn đề.”

“Hàm ý là gì?”

“Chính là, bây giờ em nhận định Tô Hải là hung thủ, như vậy em sẽ tiến hành công việc điều tra bắt đầu từ các chứng cứ chứng minh Tô Hải không phải là hung thủ. Bại trừ tất cả các chứng cứ hắn không phải là hung thủ, như vậy sẽ ra được bằng cứ hắn phạm tội!”

Kỷ Lang: “...” Quả thật không hổ danh là đại sư.

Tô Niệm Đường tiếp tục nói: “Vì vậy em sẽ cùng anh kiểm những chứng cứ chứng minh Tô Hải không phải là hung thủ, loại trừ những khả năng này sẽ cho ra kết luận Tô Hải là hung thủ.”

Kỷ Lang ho khan một tiếng, quyết định không tiếp tục bàn luận chuyện vụ án với Đường Đường. Anh sợ chỉ một vài câu nói nữa thôi bản thân anh cũng coi Tô Hải là hung thủ.

“Anh Kỷ Lang! Em nhất định sẽ tìm ra bằng chứng thuyết phục chứng minh cho anh biết lời em nói là đúng!”, cô cuộn tay thành nắm đấm, quyết tâm tìm bằng được chứng cứ.

“Được rồi! Được rồi! Chúng ta không nói chuyện này nữa ...”, Kỷ Lang lảng sang chuyện khác: “Mấy ngày nữa là đến lễ Quốc khánh, em có dự định gì không?”

“Vẫn chưa! Đây là lần đầu tiên em trải qua ngày Lễ Quốc khánh Trung Quốc.”

“Lần này Sở Sự Vụ có án mạng nên anh không có nhiều thời gian. Đường Đường em đến thành phố Bắc chưa lâu, vẫn chưa được dạo chơi khắp thành phố. Anh sẽ cố gắng dành ra vài ngày đưa em đi tham quan!”

Tô Niệm Đường ngắt nghỉ một chút: “Em đi theo giúp anh là được rồi! Ở nhà cũng đâu có chuyện gì làm.”

“Được!”, Kỷ Lang đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Anh nhớ ra nếu Lễ Quốc Khánh em không bận việc vậy cùng theo anh đến một nơi. Anh có người

bạn cũ gần đây nhận được tin nhắn đe dọa. Cô ta có nghi ngờ vài người ... Em cùng anh đi coi ai là người đáng nghi nhất.”

“Vâng. ...”

“À ... Còn có việc này! Tối hôm qua mẹ gọi điện thoại đến, bảo đi em cuối tháng có thể sắp xếp về nước. Biết chuyện chúng ta đính hôn đi rất vui. Mẹ còn nói nhân dịp nghỉ lễ Quốc khánh thì đi chọn lễ phục luôn ... Bà đã liên lạc với một nhà thiết kế khá có tiếng ...”, Kỳ Lang nói một tràng dài vẫn không nghe tiếng Tô Niệm Đường đáp lại, anh cúi đầu nhìn ... lúc này mới nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Tô Niệm Đường. Anh lắc đầu mỉm cười, đưa tay kéo sát cô vào trong lồng ngực.

Quên đi! Mọi việc cứ để mẹ anh và đi của Đường Đường lo.

Ánh nắng ban mai xuyên qua chiếc rèm cửa mỏng manh, chiếu rọi trên giường hai người. Ánh sáng chói mắt khiến Kỳ Lang hấp háy mắt. Chờ đến khi thích ứng được ánh sáng anh mới cúi đầu nhìn người phụ nữ vui trong ngực mình, cả đêm đều nằm im không động.

Ánh mặt trời soi chiếu lên gương mặt của cô, anh có thể nhìn rõ mồn một những sợi lông tơ nhỏ vàng óng. Hàng mi dài cong, đôi môi hồng hồng mang theo nụ cười ... phảng phất sự thỏa mãn. Kỳ Lang nhìn chăm chú một hồi lâu đột nhiên muốn hôn cô một cái ... Anh muốn thử xem ... phải chăng mùi vị của Đường Đường cũng tuyệt như thế!

Ánh sáng hay ánh mắt nóng rực của Kỳ Lang khiến mí mắt Đường Đường khẽ động, sau đó từ từ mở mắt, nhìn gương mặt Kỳ Lang gần trong gang tấc cô sững người.

Rầm

Một tiếng động vang lên ... Kỳ Lang bị Tô Niệm Đường cho một cước bay thẳng xuống giường.

Kỳ Lang: “...”

... Anh còn chưa kịp làm gì mà!!!

Bụng đau rát, Kỳ Lang chợt phát hiện Tô Niệm Đường tuy không bị con lớn tưng nhưng ra tay cực mạnh.

Tô Niệm Đường lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, nhìn Kỳ Lang nhăn mặt xoa xoa bụng, cô hoảng hồn vội vã nhảy xuống giường, quỳ chân bên Kỳ Lang giọng nức nở: “Em ... Em xin lỗi ... Em nhất thời quên mất ... Em quên mình đang ở trong phòng anh Kỳ Lang ... Anh ... Anh không sao chứ?”

Kỳ Lang cố gắng lắm mới nén cơn đau nặn được vài chữ: “Anh cuối cùng cũng tin lời em nói ... Trong hai chúng ta không biết ai mới là người sử dụng bạo lực gia đình ...”

“Phi ...”, Tô Niệm Đường bật cười, cô biết Kỳ Lang nói vậy để cô bớt áy náy. Cô duỗi tay xoa xoa bụng anh: “Em nằm một mình quen rồi, tỉnh giấc đột nhiên có thêm một người nên em hành động theo quán tính.”

Kỳ Lang cau mày: “Sau này gả cho anh Sáng nào anh cũng phải chịu một cước ư?”

Tô Niệm Đường vội vàng lắc đầu: “Không ... Nhất định sẽ không!!!”

“Không được!”, Kỳ Lang kiên quyết, “Vì hạnh phúc đời sau, bắt đầu từ bây giờ em phải tập cho quen với sự tồn tại của anh. Từ đêm nay em không được ngủ phòng dành cho khách nữa ... trực tiếp chuyển qua đây ngủ!”

“Hả ...”, Tô Niệm Đường kinh ngạc thốt lên.

Kỳ Lang ôm bụng đứng dậy: “Không được phép có ý kiến!”, sau đó anh từ từ bước ra khỏi phòng

... Thật ra, anh không đau đến mức đó ...

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Chẳng mấy chốc đã đến kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, Tô Niệm Đường sau khi kết thúc bài giảng ngày cuối cùng, thì cũng chính thức nghỉ lễ. Phía bên Kỳ Lang cũng không bận lắm vì vụ án vẫn chưa có tiến triển mới.

Tuy nói Tô Hải là nghi phạm, thế nhưng qua quá trình điều tra cộng với lời khai của những người giúp việc trong nông trại, bọn họ không cách nào cáo buộc Tô Hải là tội phạm, bây giờ Kỳ Lang chỉ còn dựa vào mỗi một giả thiết duy nhất là Tô Hải không có chứng cứ chứng minh vắng mặt tại hiện

trường. Vụ án hết đường xoay sở nên Kỳ Lang cho nhân viên nghỉ, đến khi có manh mối mới thì thông báo sau.

“Anh thật tùy hứng ... Ai làm công cho anh thì thật là sướng!”, Tô Niệm Đường mỉm môi tán thưởng hành động này của Kỳ Lang.

Kỳ Lang vừa lái xe vừa hỏi ngược lại: “Vậy em có muốn anh làm ông chủ của em không?”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Không muốn ... Lỡ chẳng may sau này em luôn là người phá án trước anh thì sao ... Vậy anh sẽ không còn mặt mũi mất.”

Kỳ Lang: “...”

“Chúng ta đi đâu vậy anh?”, Tô Niệm Đường hỏi.

Kỳ Lang lấy danh thiếp trong túi áo đưa cho Tô Niệm Đường: “Tối hôm trước anh có nói với em đây là bạn học của anh. Gần đây cô ta nhận được tin nhắn đe dọa, anh đưa em đi cùng quan sát xem chuyện gì đang xảy ra.”

“Cô vấn pháp luật công ty Uy Hải, Diệp Khả?”, Tô Niệm Đường đọc danh thiếp trên tay: “Cô ấy nhận được tin nhắn đe dọa gì?”

Kỳ Lang đưa tờ giấy đang cài phía trên đầu xe: “Là cái này!”

Tô Niệm Đường mở ra, tặc lưỡi: “Chuyện gì thế này?”

“Diệp Khả nhận được hai lá thư đe dọa, cô ta hoài nghi là người ở trong công ty gây ra vì gần đây công ty có đột tình giảm biên chế, có mấy người sợ bị đuổi việc nên bày ra chuyện này nhằm uy hiếp cô ta.”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Nếu là vậy, em cảm thấy cũng không có vấn đề gì to tát, phải chăng đây chỉ là một trò đùa dai?”, nhìn sơ lá thư này không biểu đạt được bất cứ chuyện gì ... thế nhưng nếu muốn đào sâu nghiên cứu, ... cũng có chút ý tứ.

“Chỉ mong là trò đùa dai!”

Khi bọn họ đi đến dưới cổng công ty Uy Hải, phát hiện không có một ai ... Kỳ Lang chợt nhớ ra: “Hôm nay là ngày Quốc khánh ... ai cũng được nghỉ ...”

Vừa dứt lời, Kỳ Lang trông thấy Diệp Khả và một người đàn ông đứng cãi nhau cách đó không xa, vừa đi vừa nói rất lớn tiếng. Diệp Khả nhìn thấy Kỳ Lang và Tô Niệm Đường thì sững người: “Kỳ Lang?”

Người đàn ông đứng bên cạnh Diệp Khả đứng quan sát đánh giá Kỳ Lang.

Kỳ Lang gật đầu: “Vốn dĩ muốn đến đây giúp em điều tra vụ tin nhắn đe dọa, bây giờ mới nhớ ra ngày lễ ... Công ty em không có ai.”

Sắc mặt Diệp Khả không tốt lắm, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười: “Cảm ơn anh Gần đây em cũng nhận được hai lá thư tương tự, nội dung không ác ý, nhưng em vẫn cảm thấy sợ hãi!”, rồi cô ta rút trong túi xách hai lá thư đưa cho Kỳ Lang.

Kỳ Lang nhận lấy, ra hiệu Niệm Đường xịch lại gần đọc.

Người đàn ông đứng bên cạnh Diệp Khả đột nhiên lên tiếng: “Em nhận được tin nhắn như vậy nhưng không chịu cho tôi biết mà để cho người ngoài xem. Diệp Khả em muốn chia tay tôi chỉ vì tim của em đã xao động.”

Diệp Khả tròn mắt: “Anh ấy là thám tử, anh ấy có năng lực giúp tôi ... Còn anh thì được cái gì? Công ty có chút khó khăn, anh nhanh chóng tình giảm biên chế ... Đó là biểu hiện của sự bất lực, do vậy tôi mới bị uy hiếp ... Vậy tôi còn lý do nào để tiếp tục với anh chứ?”

Người đàn ông đó chính là Tổng Giám Đốc công ty Uy Hải, Tiểu Uy.

Điền Tiểu Uy khề hừ một tiếng, ngữ khí đầy sự khinh bỉ nhìn Diệp Khả nói: “Phải vậy không? Tôi lại nghĩ kinh tế công ty điều đúng, không còn giá trị với cô nên cô muốn tìm cơ bỏ đi, vội vã nói lời chia tay. Lá thư từ chức cũng đã viết sẵn.” Gương mặt Điền Tiểu Uy đầy vẻ nhạo báng nhìn Kỳ Lang, rồi dời sang Diệp Khả.

Không biết có phải do nói trúng tim đen hay không, cô ta thẹn quá hóa giận, mặt đỏ bừng bừng: “Anh mau cắt cho tôi! Tôi không muốn gặp anh nữa! Vốn dĩ tôi còn muốn qua đợt anh giảm biên chế rồi mới xin nghỉ ... Nhưng bây giờ tôi nghĩ không còn cần thiết.”

Điền Tiểu Uy tiến lên một bước: “Đúng không? Vậy có cần tôi nói lời cảm ơn cô không? Diệp Khả, cô tưởng tôi không biết cô làm trò gì sao ... Bỏ tôi đi kiếm thằng cha có tiền khác ... Lẽ nào cô cho rằng tôi thật sự không biết?”

“Anh ...”, Diệp Khả giơ tay lên nhưng bị Điền Tiểu Uy bắt được, không biết anh ta nhét đồ gì vào trong lòng bàn tay của Diệp Khả rồi nói tiếp: “Cô cần thận suy xét một chút, nghĩ cho kỹ coi nên rời khỏi công ty này hay ở lại giúp tôi ... Cứ suy nghĩ cho chín chắn vào!” Điền Tiểu Uy xoay người rồi đi, bước đi khoan thai phảng phất rằng mọi chuyện đã được anh ta giải quyết.

Diệp Khả vô thức liếc nhìn Kỳ Lang, nhắc thấy anh còn đang nghiên cứu hai lá thư, không chú ý chuyện bên phía cô ta, cô ta thờ phào nhẹ nhõm, đưa vật Điền Tiểu Uy vừa nhét vào tay mình, nhanh chóng cất vào túi xách.

Tô Niệm Đường lặng lẽ đưa mắt nhìn Diệp Khả một cái, rồi lại tiếp tục chuyển tâm nhìn vào hai tờ giấy.

Trên tờ giấy thứ nhất chỉ có một câu rất đơn giản: Trong thời điểm thích hợp sẽ đưa mày trả về thế giới của mày.

Trên tờ giấy thứ hai cũng chỉ có duy nhất một câu: Trong một đất nước toàn màu xám, dòng máu đỏ rực sẽ nhuộm đầm tạo nên sự mới mẻ.

Trên tờ giấy không có vân tay ngoại trừ câu chữ đầy ý tứ thì không còn chút giá trị nào khác. Kỳ Lang ngừng một lát rồi lên tiếng: “Chờ đến khi mọi người đi làm lại tôi sẽ quay lại giúp em.”

Diệp Khả lúng túng gật đầu: “Em cảm ơn anh. Chờ qua kỳ nghỉ lễ anh phải nhất định đến giúp em tìm ra hắc. Tuy trên giấy không có ác ý, nhưng em vẫn cảm thấy lo sợ.”

“Được!”, Kỳ Lang khẳng định: “Em cũng đừng để nó ở trong lòng, dù sao chẳng có chuyện gì lớn.” Dứt lời, Kỳ Lang ra hiệu Tô Niệm Đường chuẩn bị ra về.

Lúc này Diệp Khả mới để ý đến Tô Niệm Đường: “Đây là bạn gái của anh sao?” Diệp Khả đẹp bỏ được sự lúng túng, nhìn Tô Niệm Đường đánh giá, phảng phất rất có hứng thú với Tô Niệm Đường.

Kỳ Lang đưa tay kéo nhẹ đầu Tô Niệm Đường vào trong ngực: “Đúng!”, rồi anh cúi đầu giới thiệu với Tô Niệm Đường: “Đường Đường! Diệp Khả trước đây là bạn học của anh!”

Diệp Khả đưa tay ra: “Xin chào! Tôi tên Diệp Khả!”

Tô Niệm Đường lễ phép bắt tay cô ta, hai người nắm chặt tay nhau khá lâu, đến cuối cùng cô tròn mắt kinh ngạc nhìn Diệp Khả, cô ta mới chịu buông tay ra.

Kỳ Lang cảm nhận bầu không khí giữa hai người lúc đó rất quái dị nhưng khi anh chú ý thì Diệp Khả vẫn giữ nụ cười trên môi, ngay cả Tô Niệm Đường cũng nhoen miệng cười, không nhìn ra điểm bất thường.

“Anh Kỳ Lang! Chúng ta đi thôi!”, Tô Niệm Đường quay người về phía cửa xe ghế phụ lái. Đột nhiên một tiếng kèn xe vang lên. Tô Niệm Đường không để ý, nhưng Kỳ Lang thấy hơi khó chịu bởi vì bọn anh đang đậu xe ở bãi, cũng không cản trở giao thông, thế nhưng, tiếng bíp bíp vẫn kêu lên inh ỏi.

Anh xoay lại nhìn, bất ngờ phát hiện người trên xe lại là Tô Hải. Chiếc Maybach xa hoa đậu sát xe của Kỳ Lang. Tô Hải vẫn một thân âu phục trang nhã, hần từ tốn bước xuống xe, đưa mắt nhìn Kỳ Lang đầu tiên: “Không ngờ được gặp thám tử Kỳ ở đây!”

Hôm nay Tô Hải mặc áo vest đen cùng áo sơ mi trắng, mắt kính gọng vàng đã được tháo xuống, trông hần trẻ thêm được vài tuổi. Nhìn sơ qua có thể đoán được khi còn trẻ ắt hẳn hần cũng là một người khá tuấn tú.

Kỳ Lang nở nụ cười nhàn nhạt: “Thật trùng hợp! Ông Tô đến đây là ...?”

Tô Hải lúc này mới chú ý đến Diệp Khả đứng bên cạnh: “Tôi đến đón Tiểu Khả, con bé nói ... nó cứ bị bạn trai cũ quẩn mãi không buông, rồi còn nhận được tin nhắn đe dọa. Tôi không yên lòng nên đến đây đón nó.”

Kỳ Lang khá kinh ngạc, anh đưa mắt nhìn Diệp Khả, nhất thời không thốt nên lời.

“May có thám tử Kỳ ở đây, Tiểu Khả đưa tin bị đe dọa cho cậu ấy điều tra giúp, muốn tiền thì đưa tiền!”, Tô Hải có chút tức giận, kéo tay Diệp Khả đứng bên cạnh mình.

Một Diệp Khả hung hăng cãi nhau với Điền Tiểu Uy thì bây giờ như một con chim bé nhỏ nép bên cạnh Tô Hải, nhẹ giọng giới thiệu: “Kỳ Lang! Đây là ba nuôi của em ... Là người bảo trợ cho em trong suốt những năm tháng đại học.”

Nhà Diệp Khả rất nghèo, vất vả lắm mới thi đậu Đại học thành phố B, chưa được vào trường đã phải đối mặt với tiền học phí. Cũng may có Tô Hải ra tay giúp đỡ mới có thể giúp Diệp Khả tiếp tục việc học, thậm chí cuộc sống còn tốt hơn những sinh viên cùng trường. Học xong đại học, nguyện vọng duy nhất của cô ta chính là tìm được vị hảo tâm này để báo đáp.

Trong một lần gặp mặt Tô Hải tại một dạ tiệc, hai người bọn họ gặp nhau, cùng nhau nhảy một bản nhạc, nhờ vậy cô ta mới biết Tô Hải là người đã từng giúp đỡ mình năm xưa.

Tô Hải đưa tay xoa xoa đầu Diệp Khả: “Tiểu Khả quả nhiên không phụ lòng của tôi. Nếu con gái tôi còn ở đây chắc nó cũng ưu tú như Tiểu Khả vậy!”, Tô Hải đột nhiên nhắc đến con gái, ngữ khí chất chứa nhiều phiền muộn.

Kỳ Lang thảng thốt: “Không phải ông Tô đây không có con cái sao!?” Theo như bọn họ điều tra được, Tô Hải không có vợ, làm sao có thể có con gái được chứ? Không lẽ là con riêng?

Ánh mắt Tô Hải xa xăm như nhớ lại kỷ niệm xưa.

“Anh Kỳ Lang! Chúng ta đi thôi!”, Tô Niệm Đường từ nãy giờ ngồi trong xe, đột nhiên thò đầu ra ngoài, giục Kỳ Lang mau quay về.

“Cô Tô ...?”, Tô Hải hoàn hồn nhìn đầu Tô Niệm Đường lộ ra khỏi cửa xe: “Không nghĩ đến cô Tô ... cũng ở đây, còn tưởng rằng chỉ có thám tử Kỳ và Diệp Khả!” Trong câu nói của ông đầy hàm ý, dường như muốn nói giữa Kỳ Lang và Diệp Khả có chuyện giấu giếm người ngoài.

Tô Niệm Đường khẽ cau mày, ngữ khí thâm cừ đại hận với Tô Hải: “À! Thì ra là ông Tô ... Thế nào mà cùng cô Diệp Khả đây đứng bên cạnh nhau Hai người trông cũng thật xứng!”

Kỳ Lang trừng mắt nhìn Tô Niệm Đường, ra hiệu cô không được nói lung tung, sau đó quay người nói lời tạm biệt Tô Hải và Diệp Khả: “Vậy chúng tôi đi trước, vụ đe dọa kia tôi sẽ cố gắng điều tra.”

Diệp Khả khá khó chịu với Đường Đường, nhưng Tô Hải hoàn toàn không để ý, ông ta cảm thấy Đường Đường rất thu hút: “Cô Tô ... Tôi luôn cảm thấy cô có thành kiến sâu đậm với tôi?”

Tô Niệm Đường hỏi ngược lại: “Có ư? Hay là cảm giác của tôi với ông không phải là thành kiến ... mà chính là không có hảo cảm!”, Niệm Đường cong môi, bật ra một câu đầy ẩn ý: “Giống như ông đã từng bỏ vợ bỏ con vậy!”, dứt lời cô thu người vào trong xe, ra hiệu Kỳ Lang mau lái đi.

Ánh mắt Kỳ Lang đầy áy náy nhìn Tô Hải.

Tô Hải sững người nhìn hai người bọn họ rời đi Khẽ cau mày ... Cô gái nhỏ này ...

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

“Đường Đường! Tại sao em lại luôn đối nghịch với Tô Hải vậy?”, Kỳ Lang không hiểu tại sao cô lại có thái độ căm thù Tô Hải.

“Không có!”, Tô Niệm Đường đáp lời, ngữ khí trầm thấp.

“Lại không nói?”, Kỳ Lang hơi tức giận. Mọi chuyện Đường Đường đều giấu ở trong lòng khiến Kỳ Lang thật sự rất khó chịu, rõ ràng bọn họ đã bên nhau, tại sao không thể tâm sự được với anh. Hay là do ... cô không tin anh nên mới giấu giếm trong lòng?

“Tô Niệm Đường ... Rốt cục anh là thế nào với em?”, Kỳ Lang đậu xe bên vệ đường, nghiêm túc nhìn cô hỏi.

Tô Niệm Đường kinh ngạc: “Anh là anh Kỳ Lang!”

“Chỉ có thể ư?”, Kỳ Lang nhún mày: “Anh là bạn trai em, không lâu nữa chúng ta sẽ đính hôn, sẽ là người đi cùng em suốt quãng đường còn lại, tại sao em không nhận ra được điều này?” Ý thức tự vệ của Tô Niệm Đường quá cao, Kỳ Lang có thể nhận ra trong lòng cô xây một bức tường thành vững chãi.

Tô Niệm Đường: “Đúng ...”

Câu trả lời lập lờ như vậy khiến Kỳ Lang có cảm giác mình như đang cố sức đánh vào cái gối ôm nhưng không thể nguôi giận. Nếu những bất hòa với Đường Đường hiện tại không được giải quyết, e rằng sau này càng nghiêm trọng hơn. Với anh, anh chỉ muốn Đường Đường có thể thoải mái chia sẻ vui sướng, đau buồn như khi hai người còn bé chứ không như bây giờ.

“Tô Niệm Đường! Hay là em có ý kiến gì với anh?”

“Không!”, Tô Niệm Đường cup môi, không dám nhìn Kỳ Lang.

“Tại sao em không nhìn anh? Đường Đường! Em trốn tránh điều gì?”

“Anh đừng hỏi nữa được không? Anh Kỳ Lang! Bây giờ em không muốn nói chuyện. Giống như vừa rồi anh giới thiệu Diệp Khả, chỉ là bạn bình thường mà không phải là người đã từng thích anh!” Tô Niệm Đường cau mày đáp trả Kỳ Lang.

Kỳ Lang sững sờ: “Em để ý chuyện này?”, Kỳ Lang mù mờ không hiểu. Diệp Khả là bạn học của anh, chuyện thích nhau từ thời còn ngồi ghế nhà trường, bản thân anh đâu còn nhớ, nhắc lại có ý nghĩa gì? Vậy mà vì chuyện này mà Đường Đường giận đối với anh? Tâm tư con gái không ai hiểu được???

“Không phải em để ý chuyện này!”, Tô Niệm Đường vẫn không nhìn Kỳ Lang: “Chỉ lưu tâm bản chất của vấn đề.”

Vừa rồi khi bắt tay với Diệp Khả, cô ta lật ngược tay, đè tay cô xuống, đây là hành vi muốn khống chế đại cục, muốn tuyên cáo một điều gì đó với cô ... Đó chính là việc khiến Tô Niệm Đường khó chịu.

“Bản chất gì?”

“Bản chất chính là anh để bạn gái hiện tại giúp đỡ người mà anh đã từng thích. Anh cảm thấy thích hợp không? Em cảm giác anh làm vậy giống như em không phải là bạn gái anh!” Đây mới là chuyện Tô Niệm Đường buồn bực, cũng có thể nói cô quá miễn cảm

“Nếu như em để tâm, vậy lần sau anh sẽ không làm nữa!”; Kỳ Lang nghiêm túc đảm bảo: “Đường Đường! Sau này có chuyện gì hãy nói với anh; nếu anh không đúng, không tốt, anh nhất định sẽ thay đổi.”

Tô Niệm Đường gật đầu.

“VẬY ...”, Kỳ Lang đang muốn hỏi chuyện về Tô Hải, Tô Niệm Đường đã lắc đầu chặn trước: “Em không muốn nói.”

Kỳ Lang: “...” Thôi quên đi! Nếu cô không muốn kể, anh sẽ chờ đến khi thuận tiện, anh sẽ hỏi. Kỳ Lang tiếp tục lái xe: “Anh đưa em đi ra bờ biển, coi như giải khuây!”

Biển thành phố Bắc rất đẹp, hàng năm thu hút không biết bao nhiêu du khách. Bây giờ trên bãi cát có rất nhiều người, Kỳ Lang nắm tay Đường Đường chậm rãi đi dạo. Hai người đều không lên tiếng, trong lòng ai nấy đều chất chứa tâm sự. Kỳ Lang liếc mắt nhìn Tô Niệm Đường nhẹ giọng: “Trước đây khi tâm trạng không tốt, anh đều đến đây cho thư thả đầu óc ... Từng cơn gió biển sẽ thổi bay mọi muộn phiền.”

“Có lẽ là như vậy ...”

“Ừm!!!”

Họ đi dạo từ đầu bên này sang đầu bên kia, Tô Niệm Đường khẽ lên tiếng: “Anh Kỳ Lang, có một số chuyện em không muốn nói ra không phải em muốn giấu anh ... chỉ là em chưa chuẩn bị tâm lý!” Cô giải thích nguyên do tại sao mình lại giữ yên lặng.

Kỳ Lang gật đầu: “Được! Chờ đến khi nào thuận tiện, em kể cho anh nghe được không?”

Đường Đường rốt cục còn bao nhiêu bí mật giấu trong lòng?

“Vâng!”

“Còn nữa! Mấy ngày tới, chúng ta đi thử áo cưới!”; Kỳ Lang chuyển đề tài: “Mẹ nói đã liên hệ với nhà thiết kế, chúng ta qua đó thử coi sao!”

“A ...”, Tô Niệm Đường thất thần, không ngờ lại nhanh như vậy.

“Đó là lạc thú của người già!!!”, Kỳ Lang khẽ cười.

Mẹ Kỳ nói đi thử áo cưới cũng phải coi ngày lành tháng tốt, và ngày tốt là ba ngày sau.

Kết quả khi hai người đến cửa hàng thì nhân viên báo áo cưới phải chỉnh sửa lại một chút nên hẹn bọn họ tối quay lại. Hết cách rồi, Kỳ Lang đành đưa Tô Niệm Đường qua phía khu thương mại đi dạo.

“Lúc này mới giống đang yêu ...”, Kỳ Lang nở nụ cười: “Hình như chúng ta chưa bao giờ tay trong tay.”

Hai người như một đôi tình nhân nhỏ yêu thương nhau nồng nhiệt, tay nắm tay, uống chung ly nước, ăn chung một đĩa thức ăn.

Tô Niệm Đường: “Vì từ trước đến nay anh chỉ có vụ án, hơn nữa mỗi lần tìm em cũng vì vụ án!”

Kỳ Lang gật đầu: “Xác thực là có chuyện này, do đó lần này anh muốn sẽ nắm tay em đi một vòng, muốn mua gì thì mua”, Kỳ Lang ra vẻ rộng rãi.

Tô Niệm Đường cười lớn: “Vậy thì em sẽ không khách sáo! Em muốn mua rất nhiều thứ, bây giờ trời đã vào thu, em chưa có quần áo ấm, vậy anh mua cho em đi!”

Kỳ Lang gật đầu, xoa xoa đầu Tô Niệm Đường: “Không thành vấn đề, mấy thứ này là chuyện nhỏ. Bây giờ chúng ta sẽ xuất phát từ cửa hàng đối diện, chỉ cần em thích là rinh về ... Ok!!!”

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt, xã hội hiện nay chuyện khiến con người ta cảm động nhất không phải là ba chữ ‘Anh yêu em’ mà là ‘Mua mua mua’ ...

Niệm Đường vóc dáng cân đối, tầm cao trung bình, đi cùng Kỳ Lang, cô chỉ cần nhón nhẹ chân hoặc anh hơi cúi người xuống là có thể chạm môi nhau. Quần áo của Niệm Đường đều là kiểu áo khoác Châu Âu, giống như bây giờ cô đang mặc chiếc áo khoác dài màu vàng nhạt, chiếc quần jean bó phồng với đôi ủng màu đen. Mái tóc xoăn dài được buộc nhẹ phía sau. Tuy rằng khá xinh xắn nhưng trông có vẻ hơi già dặn.

Hai người nắm tay nhau bước vào trong một cửa hàng quần áo, nhân viên bán hàng đôi mắt sáng rỡ nhìn tuấn nam mỹ nữ trước mắt, trong lòng thầm nghĩ ‘Mối làm ăn lớn đến rồi!’.

“Xin chào quý khách! Xin hỏi có thể giúp gì được cho anh chị?” Nhân viên bán hàng liếc nhìn thân hình của Tô Niệm Đường, trong lòng âm thầm tính

toán sẽ giới thiệu loại trang phục như thế nào mà khiến khách hàng yêu thích, lại có thể bán được nhiều hàng.

Kỷ Lang chưa từng đưa phụ nữ đi dạo phố, anh khẽ ho một tiếng: “Nhìn xem có kiểu quần áo nào thích hợp với cô ấy không?”

Nhân viên bán hàng nở nụ cười hoàn mỹ: “Chị đây nước da trắng hồng, mặc màu gì cũng đẹp. Tuy nhiên chiếc áo khoác có vẻ hơi dài, nếu ngắn hơn một chút trông sẽ trẻ hơn!”, cô ta vừa nói vừa xoay người vào trong lấy ra một chiếc áo khoác jean lửng, áo sơ mi ren đen và một chiếc váy ngắn màu đen: “Nhìn chị không lớn lắm, chắc chưa đến hai mươi tuổi mặc đồ này trông chừng chặc quá. Chị thử kiểu này của tiệm em đi!”

Được khen ai mà không thích? Niệm Đường mím mím môi, tâm trạng vui vẻ.

Kỷ Lang cũng không giúp được gì, nghe lời tư vấn của nhân viên anh cũng khuyến khích Tô Niệm Đường thử một lần. Tô Niệm Đường gật đầu nhận bộ quần áo trên tay, rồi xoay người vào phòng thử đồ, cô nhân viên còn đưa cho Niệm Đường một đôi vớ.

Kỷ Lang đút hai tay vào túi quần, đi loanh quanh trong cửa hàng nhìn những bộ y phục đủ màu sắc, anh tắc lưỡi, đồ của phụ nữ thật đa dạng. Anh đưa mắt nhìn sang, là kệ giày, có một đôi boot, cao hơn kiểu Đường Đường thường mang, kiểu dáng đơn giản nhưng anh có cảm giác đôi giày này phối với bộ quần áo vừa rồi của Đường Đường sẽ rất hợp.

Cô nhân viên bán hàng nhanh tay lẹ mắt chạy sang, đề cử: “Ánh mắt của anh thật sự rất chuẩn! Đôi giày này mà phối với bộ của chị thì đúng là một đôi.”

Kỷ Lang đưa đôi giày cho cô ta, nhủ thầm ‘Chà! Ánh mắt mình cũng không đến nỗi nào’ ... Đôi boot màu đen nhưng dưới đế giày lại dùng dạng chất liệu sáng bóng, có thể phản quang, gót không cao lắm nên đi chuyển rất thoải mái. Chỉ là ... Qua đế giày phản chiếu một bóng người ... Kỷ Lang khẽ cau mày.

Anh vội xoay người, vọt ra hướng cửa, người người tập nập qua lại nhưng lại không thấy bóng dáng vừa rồi đâu ... Không lẽ anh hoa mắt? Rõ ràng anh trông thấy có một người đứng ở cửa nhìn chằm chằm về phía anh.

“Thưa anh! Có chuyện gì sao?”, cô nhân viên nhỏ giọng.

“À!!! Không có gì!”, Kỷ Lang hoàn hồn, vừa khất Tô Niệm Đường cũng vừa từ phòng thử đồ bước ra.

Kỷ Lang quay người nhìn cô, ánh mắt sáng rỡ.

Chiếc áo khoác lửng jean thậm màu càng tôn thêm nước da trắng nõn, hai gò má ửng hồng. Ánh mắt phảng phất sự ngượng ngùng, còn thêm chút chờ mong nhìn Kỷ Lang ...

Kỷ Lang thật sự chấn động!

Tô Niệm Đường lúng túng kéo kéo chiếc váy ... “Có ngắn quá không anh?”

Cô nhân viên ca tụng: “Chị ơi! Chị yên tâm, váy ôm nên sẽ không dễ tung bay ... Bộ này rất hợp với chị!”

Kỷ Lang vẫy vẫy: “Em qua đây!”

Tô Niệm Đường cup mi, chậm rãi đi qua bên Kỷ Lang, đưa mắt hỏi: “Sao vậy?”

Kỷ Lang ấn cô ngồi xuống ghế, ra hiệu nhân viên đưa giày đến. Anh nhẹ nhàng cởi giày trên chân Tô Niệm Đường, Tô Niệm Đường thót lên kinh ngạc.

“Nào đứng dậy! Đi hai vòng cho anh coi!”, Kỷ Lang cười cười lên tiếng.

Tô Niệm Đường nghe lời Kỷ Lang đi hai vòng trước mặt Kỷ Lang. Kỷ Lang gật gù ... Cô nhân viên quả nhiên nói không sai ... Thay đổi phong cách Tô Niệm Đường như biến thành một người khác: “Lấy bộ này, không cần thay. Phiên cô gói lại bộ quần áo cũ!”, Kỷ Lang vừa nói vừa đưa thẻ cho cô ta.

Cô ta nhanh chóng nhận lấy!

Bạn đang đọc truyện *Đấng Cấp Tư Duyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Nhân viên bán hàng nhận thẻ đi thanh toán, Đường Đường mặc bộ này trông rất đẹp ... tuy nhiên Kỷ Lang vẫn cảm thấy có chút gì đó vẫn chưa hoàn hảo. Anh đưa mắt quan sát một chút, đột nhiên anh đưa tay tháo dây buộc tóc của cô xuống, mái tóc xoăn của cô tức khắc buông xõa. Kỷ Lang vuốt nhẹ mái tóc vào nếp: “Như vậy sẽ đẹp hơn.”

Tô Niệm Đường quay người nhìn vào gương, thờ dài: “Anh Kỷ Lang! Nếu anh không làm thám tử có thể chuyển sang làm chuyên gia stylist ... Nếu vậy em chắc chắn mỗi ngày sẽ ghé qua tiệm của anh. Không ngờ anh có con mắt nghệ thuật như vậy!”

Kỷ Lang nhíu mày, ôm cô vào trong lòng: “Đường Đường! Em nói vậy là không được rồi!”

Tô Niệm Đường nghiêm giọng: “Em đang khen anh mà!”

Kỷ Lang đưa tay vẹo má cô: “Cái này không phải em đang tự khen mình ư? Ánh mắt của anh không tồi nên mới chọn được em!”

Tô Niệm Đường mặt đỏ lựng: “Em tự khen khoang mà anh cũng phát hiện? Không hổ danh là Đại thám tử!”

Nhân viên bán hàng gói quần áo cũ cẩn thận, trả về lại cho Kỷ Lang, nở nụ cười khen tặng: “Tình cảm của anh chị thật tốt!”

Tô Niệm Đường quay đầu liếc nhìn Kỷ Lang, ánh mắt đượm ý cười.

Kỷ Lang nắm tay Đường Đường ra khỏi cửa hàng, anh xuyết xoa: “Chà! Chà! Bây giờ cuối cùng anh đã hiểu tại sao mẹ dặn đi dặn lại sau khi chúng ta thử quần áo, phải chụp một tấm gửi qua cho bà xem”

Tô Niệm Đường kéo kéo tay Kỷ Lang, hai người đi sóng đôi thu hút biết bao ánh nhìn: “Tại sao?”

“Bởi vì rất có cảm giác thành công!” Như lúc này đây nhìn Tô Niệm Đường mặc quần áo trông thật đẹp và nửa công lao đó là của anh, sự sung sướng ấy không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”, Tô Niệm Đường cất tiếng hỏi.

“Muốn mua quần áo nữa không?” Kỷ Lang dò ý cô.

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt: “Thôi! Sau này giao mùa mình lại đi mua sắm nữa!”

“Được! Vậy đến khi ấy anh lại đưa em đi!”, Kỷ Lang gật đầu.

Vừa khít lúc đó hai người đi ngang qua rạp chiếu phim. Có ai đó đã từng nói, chuyện nhất định phải làm ít nhất một lần khi hẹn hò chính là xem phim: “Hay là chúng ta đi xem phim, sau đó ăn tối, rồi qua thử áo cưới!”

Tô Niệm Đường không có ý kiến: “Dạ được!”

Rạp chiếu phim công chiếu ba bộ, một bộ phim tình cảm, một bộ hoạt hình và bộ còn lại là phiêu lưu, mạo hiểm.

“Xem phim hoạt hình nhé???”, Tô Niệm Đường xưa nay không thích thể loại phim phiêu lưu mạo hiểm, phim tình cảm thì Kỷ Lang chắc chắn không hứng thú, cuối cùng chỉ có thể chọn phim hoạt hình.

Kỷ Lang xếp hàng đi mua vé, Tô Niệm Đường đứng bên ngoài chờ Kỷ Lang. Cô vẫn còn hơi lúng túng với kiểu trang phục mới, hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây hi vọng có thể giảm bớt sự ngượng ngùng của mình. Trong lúc ngó ngang ngó dọc, qua hình ảnh phản chiếu trên cửa kính của một gian hàng, có một người đang đứng ở một góc, Tô Niệm Đường cảm giác người đó đang nhìn chăm chăm cô, cô muốn nhìn kỹ lại thì Kỷ Lang trở ra.

“Em đang nhìn gì vậy?”, Kỷ Lang hướng theo ánh mắt của Tô Niệm Đường, nhưng không có gì bất thường.

Không có người nào! Tô Niệm Đường hoàn hồn, cô nghĩ mình nhìn lầm nên lắc đầu trả lời: “Không có chuyện gì ... Anh mua được vé chưa?”

“Rồi! Khu ghế tình nhân!”

Tô Niệm Đường tắc lưỡi: “Haizza Anh Kỷ Lang không được than không có tiền nữa nhen ... Đại gia bao nuôi ... lần sau em sẽ gọi anh là Kỷ đại gia.”

Kỷ Lang bật cười, đưa tay nựng khuôn mặt cô: “Về chuyện bao nuôi ... tính theo tuổi tác thì anh không có cháu gái lớn như vậy.”

Tô Niệm Đường: “...” ... Không ngờ Kỷ Lang cũng biết nói đùa.

Hai người cầm theo hai bịch bắp rang và hai ly coca vào phòng chiếu. Trước khi phim bắt đầu, rạp tắt hết đèn, không gian tối đen như mực, Kỷ Lang cảm thấy bàn tay người con gái anh đang nắm kia đột nhiên căng cứng: “Sao vậy Đường Đường?”

Tô Niệm Đường thì thầm: “Không sao! Đột nhiên tối xầm nên em không quen!”

“À! Không sao ... một lát sẽ sáng lại thôi!”

“Vâng!”

Màn ảnh sáng dần, rọi lên gương mặt Đường Đường, có thể lờ mờ nhìn ra được trán cô lấp ló mồ hôi. Không hiểu sao cô luôn có dự cảm rất xấu, cảm giác sắp tới đây sẽ phát sinh một chuyện rất lớn.

Bộ phim chiếu được vài giây, Tô Niệm Đường quay đầu nhìn Kỷ Lang: “Anh có mua sai không Kỷ Lang ... Tại sao lại là phim tình cảm?”

“Cô bé ngốc! Chúng ta lần đầu tiên hẹn hò làm sao xem phim hoạt hình được chứ!”

Tô Niệm Đường nở nụ cười, trong lòng ngọt ngào khôn tả. Hai người chuyên tâm xem phim.

Bộ phim điện ảnh tình cảm mang tên ‘Trong vòng mười dặm, xin hãy yêu em’. Câu chuyện xoay quanh tình cảm của nam nữ chính đang chuẩn bị thi lên nghiên cứu sinh. Cậu thanh niên đẹp trai nhưng khá gần bướng, nói chuyện có nề nếp, chỉ thiếu chút nữa học theo cổ nhân mà dùng các từ ‘Chị, Hò, Giả, Dã’ ... Nhưng nam chính có một điểm mà Tô Niệm Đường thấy rất đáng yêu đó chính là luôn miệng gọi người phụ nữ anh ta thích là ‘Nương tử’.

Vai nữ chính là một thiên kim tiểu thư. Trường học này thành lập cũng một phần do gia đình cô quyên tặng. Nữ chính nhất kiến chung tình với nam chính, bắt đầu con đường truy đuổi.

Mới xem phim, Tô Niệm Đường không hề thích vai nữ chính này bởi vì nam chính khi ấy đã có thanh mai. Tô Niệm Đường thích chuyện tình thanh mai trúc mã do vậy nên khi trông thấy nữ chính luôn theo đuổi nam chính cô hơi khó chịu, cho dù từ đầu phim đã cho biết nam chính có thanh mai, nhưng thanh mai này không thích anh.

A a a ... Tôi có thể theo đuổi anh không?

----- Bạn học! Xin lỗi! Nương tử nhà tôi sẽ không vui.

Lớp trưởng Trầm, yêu tôi thì chết sao.

----- Thiên Ninh! Nương tử và tôi rất hòa hợp.

Trầm Hoài Quy, vốn dĩ nương tử nhà anh đâu có thích anh ... Tôi làm vợ anh được không?

----- Triệu Thiên Ninh, cho dù nương tử không thích tôi ... Tôi cũng không thích cô.

...

Trầm Hoài Quy ... Nhớ cho kỹ, anh nợ tôi một mạng.

----- A Ninh! Anh đem cả linh hồn này cho em ... có được không?

Khúc cuối phim Tô Niệm Đường bật khóc ... Nữ chính si tình, mãi mãi không thay đổi, đến khi nam chính nhận ra thì đã quá muộn.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Kỷ Lang nhìn viên mắt Tô Niệm Đường đỏ ửng, anh cười cười: “Cảm động lắm sao?”

Tô Niệm Đường sụt sịt, trừng mắt nhìn Kỷ Lang: “Anh thấy không cảm động ư?”

Kỷ Lang khẽ nở nụ cười, ôm cô vào trong lòng, thì thầm: “Cô ngốc ơi! Tất cả trong phim đều là giả, hiện thực mới là thật. Anh sẽ không giống tên Trầm Hoài Quy kia, đòi mất em đi rồi mới hối hận!” Bởi vì bây giờ anh đã có được em, tương lai không chút tiếc nuối.

Tô Niệm Đường chùi nước mắt lên áo Kỷ Lang, khịt khịt mũi: “Em đói rồi! Chúng ta đi ăn thôi!”

Kỷ Lang gật đầu: “Được! Đi ăn sau đó chúng ta thử áo cưới!”

--- Cô ngốc Đường Đường! Em sẽ thấy kết cục của chúng ta không giống như trong bộ phim ấy, tiếc nuối vì để lỡ nhau.

Thế nhưng Kỷ Lang không ngờ đến, trong nháy mắt Đường Đường biến mất không còn tăm hơi.

Sau khi hai người dùng bữa tối ở nhà hàng trong khu trung tâm thương mại, Kỷ Lang để Đường Đường chờ ở cửa chính, còn anh lái xe lại đây.

Xe đậu dưới tầng hầm, trong tầng hầm khá tối, Kỷ Lang nhìn không rõ, nhưng thính giác rất nhạy bén. Anh nghe bên tai văng vẳng âm thanh, ban đầu nghĩ mình nghe lầm, nhưng càng đến gần thanh âm càng rõ, từ phía tầng hầm truyền đến.

Kỷ Lang chạy vọt theo hướng âm thanh phát ra, một bóng dáng người mặc áo trắng, còn người kia đang giãy dụa hô cứu mạng.

“Đứng lại!”, Kỷ Lang đuổi theo, người đó xoay người nhìn Kỷ Lang một cái, Kỷ Lang không nhìn rõ khuôn mặt, đối phương đội mũ và đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt tàn ác Trong bãi đậu xe tối tăm nhìn càng thêm quý dị.

Hắn cố gắng thêm một người nên chạy không nhanh bằng Kỷ Lang, chạy được một vòng lớn Kỷ Lang sắp bắt được hắn thì hắn đột nhiên dừng lại dường như muốn chờ Kỷ Lang.

Chưa kịp áp sát, hắn ném người trên vai về phía anh, theo bản năng Kỷ Lang đón lấy, cả hai người ngã nhào trên mặt đất. Hắn mở miệng cười ha hả, phảng phất như đã thực hiện được âm mưu, phóng lên chiếc xe, lái thẳng ra ngoài.

Kỷ Lang cảm thấy người này rất quen, trước khi đi hẳn có nở nụ cười cực kỳ xảo quyệt, khiến Kỷ Lang càng thêm bất an, có chuyện gì đó sắp xảy ra mà anh không thể lường trước được.

“Cám ơn đã cứu tôi ... Kỷ Lang?”, người phụ nữ được người cứu mạng, không ngờ lại là Kỷ Lang, bao nhiêu nỗi sợ hãi bay biến hết, cô ta đột nhiên gục đầu vào ngực anh: “May quá anh đến rồi! Nếu không em không biết phải làm sao!”

Là Diệp Khả ...

Kỷ Lang lúng túng lùi về sau vài bước, dùng tay đỡ cô ta: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

“Em ... em không biết ... Em tính đến đây mua sắm. Vừa đậu xe thì hẳn đột nhiên xông đến bịt miệng em ... Em sợ quá ... Cuối cùng là chuyện gì vậy? Có phải là tên hung thủ đã gửi tin nhắn đe dọa em không? Hẳn theo em đến đây sao?” Diệp Khả sợ hãi, nói ấp úng: “Sợ quá! Hẳn động thủ rồi ư!?”

Kỷ Lang sững người mọi chuyện đã qua như thước phim quay chậm. Ngày hôm nay anh cùng Đường Đường dạo phố, anh luôn có cảm giác có người theo dõi bọn họ nhưng khi ngoái đầu nhìn thì không có ai ... Chỉ một lần duy nhất là hình ảnh phản chiếu trên đế giày Đường Đường ... Lẽ nào lúc đó anh không hề nhìn lầm ... có người đang theo dõi anh và Đường Đường?

“Không được!”

Kỷ Lang nhớ lại tiếng cười trước khi hung thủ rời đi ... Đường Đường gặp nguy rồi! Kỷ Lang đẩy mạnh Diệp Khả, chạy nhanh lên phía công trung tâm. Nếu như hẳn là người luôn theo dõi bọn họ, vậy thì mục tiêu của hẳn chính là Đường Đường ... Bây giờ ... nghĩa là bây giờ Đường Đường đang gặp nguy hiểm.

Kỷ Lang dùng hết sức chạy nhanh ra đường, nhưng chỗ đó đã không còn ai ... Không thấy Đường Đường!

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

“Diệp Khả, cô có nhìn thấy khuôn mặt của người đó không?”, trong phòng hậu thẩm của Cục cảnh sát, cảnh viên đang trong ca trực lên tiếng hỏi.

Diệp Khả hoảng loạn lắc đầu lia lịa: “Khi ấy trong tầng hầm quá tối, hơn nữa hình như người đó đeo khẩu trang, tôi vừa bước xuống xe, hẳn liền vọt tới phía sau lưng tôi, muốn đánh ngất tôi. Tôi chống cự được nên hẳn khiêng tôi đi, thật sự không nhìn thấy gương mặt hẳn!”

“Diệp Khả, có phải gần đây cô hay nhận được tin đe dọa?”

“Đúng! Anh cảnh sát, hẳn có phải là người gửi tin đe dọa tôi không? Thật đáng sợ! Người này muốn gì?”, Diệp Khả đưa tay che miệng, đôi mắt ngập tràn sự sợ hãi.

“Tại sao hẳn lại ném cô lại?”

“Có thể hẳn nhìn thấy có người đến, nên sợ. Cũng may là có Kỷ Lang ... nếu không ... tôi ... Hu hu hu!” Diệp Khả òa khóc nức nở: “Anh cảnh sát các anh nhất định phải bắt được hẳn ...”

“Diệp Khả! Cô yên tâm, đây là chức trách của chúng tôi.”

Đường Đường đã bị bắt cóc hai tiếng đồng hồ.

Kỷ Lang coi đi coi lại camera ở trước cửa khu trung tâm thương mại, và bãi đậu xe, thế nhưng không có ... không có dấu mỗi nào hữu dụng.

Camera ở phía lối ra khu trung tâm thương mại, Kỷ Lang trông thấy hình ảnh anh và Đường Đường tách ra, Đường Đường vẫn đứng ở ven đường, cúi đầu, không chú ý đến tình huống bên cạnh mình.

Một lát sau, một chiếc xe ở phía bãi đậu xe chạy vọt lên, thẳng gấp trước mặt Đường Đường, Đường Đường chưa kịp phản ứng thì người ngồi trong xe lao ra, dùng một vật bịt miệng và mũi Đường Đường, Đường Đường không thoát được, rồi bị lôi lên xe.

Chuyện đã rõ ràng, mục tiêu của người này ngay từ bắt đầu đã là Đường Đường.

Kỷ Lang nhớ lại khi anh và Đường Đường khi đi dạo đã trông thấy bóng người theo dõi, anh yêu cầu cho coi camera khu thương mại và trước cửa rạp chiếu phim.

Không sai, người này ngay từ ban đầu đã theo dõi hai người bọn họ, ở cửa rạp chiếu phim, Đường Đường cũng trông thấy hắn nhưng hắn nhanh chân lẩn mất.

Camera ở phía tầng hầm khá tối, nhìn không rõ, đã giao cho cảnh sát mang về xử lý kỹ thuật.

“Sếp! Anh đừng quá lo lắng, chúng ta nhất định sẽ tìm ra!” Mọi người ở Sở Sự Vụ vì sự việc Đường Đường bị bắt cóc mà suốt đêm chạy qua chạy lại giữa cảnh cực và văn phòng.

Kỷ Lang biết bây giờ anh không được phép hoảng loạn, nhưng anh không thể khống chế được tâm trạng của mình. Đường Đường đã mất tích hai tiếng, trong hai tiếng này đã xảy ra những chuyện gì? Anh không thể tưởng tượng nổi...

“Sếp! Anh nghĩ lại thử coi gần đây chị dâu có đắc tội với ai không?”, Mục Y thấp giọng hỏi: “Hay là ... Anh đã đắc tội với người nào rồi?”

“Không có ... Không có ...”, Kỷ Lang cau mày, lắc đầu, gần đây chỉ đang điều tra vụ án Lý Linh Linh và Dương Tuệ, thời gian đâu đi đắc tội với người khác chứ?”

“VẬY ... có khi nào là hung thủ của vụ án này không? Hắn chọn chị dâu là nạn nhân kế tiếp?”, Lê Huy nhỏ giọng.

Kỷ Lang giật mình, trong chớp mắt sự tuyệt vọng lấp đầy đáy mắt anh. Thế nhưng anh nhanh chóng lấy lại sự tỉnh táo, anh kiên quyết phản bác: “Không thể! Đối tượng ra tay của hung thủ là những người phụ nữ lãng lơ, mục tiêu không xác định. Nhưng theo camera thu lại, mục tiêu của hắn rất cụ thể, chính là Đường Đường, vì vậy không thể là hung thủ của vụ án đó!”

Anh chỉ đang thắc mắc rõ ràng hắn đã bắt được Diệp Khả, vậy tại sao giữa đường còn ném cô ta về phía anh?

Diệp Khả ... Diệp Khả ... Kỷ Lang đột nhiên nhớ ra ... Diệp Khả nhận được tin đe dọa, lẽ nào có liên quan đến Diệp Khả?

Không ... Không đúng! Diệp Khả và Đường Đường căn bản không có bất kỳ quan hệ gì, cho dù thế nào đi chăng nữa không thể liên lụy đến Đường Đường.

“Sếp! Đầu tiên chúng ta cần phải tìm hiểu rõ động cơ của hắn, như vậy mới có thể khóa chặt được kẻ tình nghi!”, Triệu Trạch vỗ vỗ vai Kỷ Lang ra hiệu anh hãy bình tĩnh.

Kỷ Lang hít sâu một hơi, từ từ thở ra một hơi, phân tích: “Đường Đường là giảng viên, trên căn bản không có ‘cơ hội’ đắc tội với người khác. Hơn nữa gần đây luôn ở bên cạnh tôi hỗ trợ tra án, đầu mối duy nhất của vụ án này chính là ...”, Kỷ Lang thất kinh, đột nhiên đứng phắt dậy: “Tô Hải!”

Phản ứng của Đường Đường đối với Tô Hải rất kỳ lạ, nếu nói vụ này có liên quan đến vụ án trước đó, vậy chỉ có thể liên quan đến Tô Hải mà thôi.

“Được! Vậy chúng ta đi gặp Tô Hải!”, Triệu Trạch và Lê Huy đưa mắt nhìn nhau, Triệu Trạch gọi cho Tô Hải nhưng không nhận máy.

“Gọi đến nhà họ Tô!”

Nhà họ Tô có người nhận điện nhưng chỉ là người giúp việc.

“Xin hỏi có Tô Hải ở nhà không?”

“Bây giờ đã khuya, ông chủ đã sớm nghỉ ngơi. Mọi người có chuyện gì ngày mai lại gọi đến!”, đầu dây bên kia là giọng nữ, khá khó chịu.

Kỷ Lang giật lại điện thoại, lạnh lùng lên tiếng: “Ý cô nói ông chủ cô có nhà? Vậy chúng tôi sẽ đến thẳng nhà ông Tô, như vậy không quá rầy rứt chứ?”

“Được được! Để tôi xem xem ông chủ nghỉ ngơi hay chưa, nếu ông chủ đã ngủ, mọi người đến cũng vô dụng!”

Tô Hải có thể không sao, nhưng Đường Đường không chờ được.

Đường Đường đã bị bắt cóc hai tiếng rồi!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỗi lần kim giây dịch chuyển, là tâm trạng của Kỷ Lang lại lo lắng thêm một phần, kéo dài càng lâu, Đường Đường càng nguy hiểm.

Một phút sau, bên kia rốt cục cũng có thanh âm đáp lại, giọng Tô Hải có chút mệt mỏi: “Thám tử Ký, trể thế này cậu gọi đến đây có việc gì?”

Kỷ Lang không dè dặt với ông ta, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Ông Tô, tôi nghĩ chắc chắn những ngày vừa qua ông cũng cho người điều tra Đường Đường, vậy ông điều tra được chuyện gì, ông có oán gì với Đường Đường, ông có thể tiết lộ cho chúng tôi một chút được không?”

Đầu dây bên kia thờ ơ mạnh một cái, Tô Hải trầm giọng: “Đây là chuyện cá nhân của tôi, có liên quan gì đến cậu?”

Phản ứng Tô Hải không bình thường!

Kỷ Lang khẳng định Tô Hải nhất định đã tra ra được chuyện gì đó, không lẽ chuyện Đường Đường bị bắt cóc có liên quan đến ông ta?

“Ông Tô, mong ông nói cho tôi biết, hiện tại Đường Đường mất tích, chúng tôi muốn phối hợp với thông tin của ông để điều tra, khả năng lớn nhất là có liên quan đến ông!”

“Cậu nói gì? Con bé bị bắt cóc??”, giọng Tô Hải thật sự khiếp sợ, “Tại sao lại như vậy???”

“Vì vậy, ông có ân oán gì với Đường Đường?”, chỉ có giải được nút thắt này, mới có thể có phương hướng điều tra.

“Con bé ... con bé là con gái ruột của tôi ...”

“Hả???”, Kỳ Lang kinh ngạc thốt lên, “Ông có chứng cứ gì không?”

“Niệm Đường, Tô Niệm Đường, [Niệm hải đường xuân vãn, ly nhân vị quy], đây là tên người vợ quá cố của tôi đặt cho con gái.” Đầu dây bên kia, giọng Tô Hải mang theo sự hối hận khôn cùng và tràn ngập bi thương.

*Nhớ hải đường đã vào cuối xuân, sao người đi mãi vẫn chưa về.

Kỳ Lang làm sao có thể ngờ đến Đường Đường là con của Tô Hải. Thế nhưng, anh nhớ rõ mẹ anh đã từng kể, vì ba của Đường Đường bị truy sát, khả năng cũng chẳng còn sống sót ... và giờ đây người phía bên kia lại nhận là ba của Đường Đường ...

Cái chết của mẹ Đường Đường cũng là do việc nợ nần của ông ta mà ra ... Nghĩ đến đây, đột nhiên Kỳ Lang hơi tức giận. Tên Tô Hải đúng là tên khốn nạn. Bây giờ ngấm lại, có lẽ Đường Đường hay công kích ông ta một phần vì cô đã sớm nhận ra người đó là cha ruột của mình. Chẳng trách Tô Niệm Đường không muốn nói cho anh nghe, vì Đường Đường không muốn có bất kỳ quan hệ gì với người này.

Ring ring ring ...

Điện thoại Kỳ Lang vang lên, anh không bỏ điện thoại bên tay kia xuống, dùng tay khác rút điện thoại của mình, người gọi đến là số máy của Đường Đường!

Ngay tại thời điểm này Đường Đường bị bắt cóc đã hai tiếng rưỡi.

“Alo!”

Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó là giọng trầm trầm của đàn ông, khả năng là dùng thiết bị gây nhiễu âm thanh: “Kỳ Lang! Chuẩn bị một triệu tệ, nếu không người phụ nữ này sẽ chết!”

“Một triệu? Tôi đi cướp ngân hàng cũng không có nhiều như vậy!”

“Anh không có? Nhưng sẽ có cách!”, thanh âm của đối phương không chút cảm xúc, phảng phất nắm chắc chuyện Kỳ Lang sẽ xoay được số tiền này.

Cuộc đối thoại của Kỳ Lang truyền đến tai Tô Hải, giọng ông ta đầy lo lắng: “Sao vậy? Có phải bọn bắt cóc gọi đến không?”

Kỳ Lang ngắt điện thoại với Tô Hải, sau đó hít một hơi thật sâu: “Tôi làm sao biết được cô ấy đang trong tay các người?”

“Ha ha ha ...”, một tràng tiếng cười vang lên, có tiếng thì thảo, rồi đến tiếng hít thở nhẹ nhàng, “Bây giờ anh đã rõ rồi chứ!”

Trán Kỳ Lang nổi gân xanh, anh nện mạnh tay lên bàn, lạnh lùng: “Nếu như mày dám chạm vào một sợi tóc của cô ấy ... Đến khi tao bắt được mày tao sẽ cho mày biết hai từ hối hận viết thế nào!”

“Chuẩn bị một triệu, nếu không cái anh trông thấy sẽ là thi thể của cô ấy”

Đồ ... đồ ... đồ ...

Đầu dây bên kia ngắt máy, Kỳ Lang tức muốn ném chiếc điện thoại đi, nhưng anh khựng lại, bọn bắt cóc sẽ còn liên lạc lại.

Cảnh sát cũng biết tình hình phía bên này, chuẩn bị các thiết bị cài đặt vào điện thoại của Kỳ Lang, chờ đợi cuộc gọi kế tiếp của bọn chúng sẽ tiến hành nghe lén.

Chiếc điện thoại vừa trò chuyện với Tô Hải reo liên tục, tất cả đều là Tô Hải gọi đến. Kỳ Lang ấn nút nhận điện: “Ông còn chuyện gì?”

“Niệm Đường sao rồi? Có phải bọn bắt cóc gọi không? Chúng muốn bao nhiêu? Tôi có, bao nhiêu tôi cũng có!”

Kỳ Lang hừ lạnh: “Năm đó ông vứt bỏ mẹ con cô ấy. Bây giờ ông có nhiều tiền thì có ích gì chứ. Đường Đường không có liên quan đến ông.” Kỳ Lang ngắt điện thoại, quay sang gọi cho Kỳ Sóc. Anh không có một triệu, nhưng Kỳ Sóc có.

Bọn cướp biết anh có quan hệ với Đường Đường, cũng biết được chuyện anh có thể kiếm được một triệu đồng. Hấp dẫn thông tin của anh và Đường Đường rõ như lòng bàn tay, hơn nữa mục tiêu của hắn chính là Đường Đường, do vậy khả năng đây chỉ là một vụ bắt cóc tống tiền.

Kỷ Lang hơi do dự. Nếu như mục tiêu là Đường Đường, vậy có liên quan gì đến Diệp Khả? Tại sao bắt cóc Diệp Khả ở tầng hầm? Nếu như bọn chúng biết bối cảnh của anh và Đường Đường, vậy thì cũng không bỏ qua Diệp Khả, Diệp Khả là con nuôi của Tô Hải, Tô Hải có nhiều tiền hơn gấp bội ấy chứ!

Phải chăng ... bọn bắt cóc cũng biết Đường Đường là con ruột Tô Hải ... Cho rằng con ruột thì đáng giá hơn con nuôi gấp ngàn lần nên mới ném lại Diệp Khả???

Cho dù thế nào đi chăng nữa, anh nhất định phải bắt được người này.

Đường Đường đã bị bắt cóc ba tiếng, khi bọn chúng chưa nhận được tiền, Tô Niệm Đường tạm thời vẫn còn an toàn, nhưng chắc chắn sẽ bị bọn chúng hành hạ ... Kỷ Lang không thể chờ được.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Edit: Đỗ Thu Hà -- Beta: Queenie_Sk

Vài triệu nói lớn không lớn nhưng cũng phải gom ở ba bốn tài khoản, chưa kể ngân hàng không dễ dàng ngay lập tức xuất ra số tiền lớn như vậy. Nhất thời, Kỷ Sóc chưa biết phải giải quyết thế nào.

Ngay thời điểm ấy, Tô Hải đến.

Ông ta tỏ ra vô cùng sốt ruột, hoàn toàn không còn vẻ thong dong, nho nhã thường ngày. Ông ta tìm Kỷ Lang: “Tiền tôi đã chuẩn bị đủ. Bất kể đối phương muốn bao nhiêu tôi cũng đều có. Tóm lại, nhất định phải cứu được Đường Đường.”

Kỷ Kang khề giật mình, quay sang nói với Tô Hải: “Một triệu tệ. Bọn bắt cóc đòi một triệu tệ.”

Tô Hải vội vàng gật đầu: “Được được. Ở đây vừa vặn có một triệu.”

Kỷ Lang nhướn mày, vừa vặn có một triệu tệ? Trùng hợp vậy sao?

Hiện tại đã là một giờ sáng ngày hôm sau. Đường Đường đã bị bắt cóc bốn tiếng đồng hồ.

Tô Hải đã chuẩn bị đủ một triệu tệ, để vào vali không đủ. Phải dùng một chiếc xe nhỏ để chuyển tới. Tô Hải cho biết một triệu tệ ông ta vốn dĩ chuẩn bị để đầu tư cho một hạng mục. Người hợp tác cần tiền mặt nên phải sẵn sàng từ trước.

Tuyệt đối không phải là trùng hợp. Bọn cướp biết rõ Tô Hải đang có sẵn một triệu tệ nên mới bắt cóc Đường Đường đòi số tiền này, cũng rành rẽ mối quan hệ giữa Tô Hải và Đường Đường. Nếu như vậy, chúng chắc chắn là người thân của Đường Đường hoặc Tô Hải.

Kỷ Lang đảo mắt về phía Tô Hải lên tiếng hỏi: “Thân phận của Đường Đường, là ông tự mình điều tra hay giao cho người khác?”

Tô Hải phản ứng lại: “Cậu nghi ngờ...?”

Kỷ Lang gật đầu: “Đúng! Người kia nhất định biết ông và Đường Đường có quan hệ. Cũng nhận ra được thái độ của ông đối với cô ấy. Càng biết rõ chuyện ông có thể ngay lập tức chuẩn bị được một triệu tệ tiền mặt nên mới nhân cơ hội bắt cóc.”

Tô Hải bỗng chốc tỉnh táo hẳn: “Lẽ nào lại là hắn?”

“Là ai?”

“Quản gia của tôi, Tôn Vĩ. Tôi giao cho hắn việc điều tra thân phận của Đường Đường. Tôi cũng từng nói với ông ta, bản thân cảm thấy rất áy náy với hai mẹ con Đường Đường.”

Nếu đã là quản gia, trong nhà có bao nhiêu tiền, ông ta dĩ nhiên cũng nắm được phần nào.

Kỷ Lang nhớ lại việc lần trước gặp quản gia ở nhà họ Tô, lại nhớ đến hình dáng của kẻ bắt cóc, hẳn là không sai: “Hôm nay Tôn Vĩ ở đâu?”

“Ngày hôm qua hắn nói với tôi, ở quê xảy ra chút việc, phải về để xử lý nên xin tôi cho nghỉ vài ngày.”

“Ba ...“. Đang trong phòng nghỉ, Diệp Khả nghe nói Tô Hải đến vội vàng chạy ra.

Tô Hải nhủ mảy: “Tại sao con lại ở đây?”

“Ba, hôm qua con suýt bị bắt cóc. May có anh Kỳ Lang kịp thời ứng cứu.”

Nghe Diệp Khả nói anh mới nhớ ra đúng là lúc đó bọn bắt cóc định bắt Diệp Khả, sau lại bỏ cô ta lại.

Tô Hải gật đầu hồ hững: “Vậy con về nghỉ ngơi trước đi. Ở đây ba có chút việc quan trọng cần giải quyết.”

“Ba, không phải ba tới đón con sao?”. Diệp Khả cắn môi, tỏ ra vô cùng tủi thân.

Tô Hải vuốt cằm: “Con gái ruột của ba bị bắt cóc.”

“Vậy ... Tô Niệm Đường là ...”. Diệp Khả lấy tay bịt miệng, dường như không tin được chuyện này.

Kỳ Lang chăm chú quan sát biểu hiện của Diệp Khả, một lúc sau, Tô Hải không còn kiên nhẫn đành lên tiếng: “Con ở đây không có việc gì, mau về trước. Không cần ở lại thêm phiền phức.”

Qua thái độ của Tô Hải, có thể thấy rõ, nếu người bị bắt cóc là Diệp Khả, e rằng ông ta không dễ dàng bỏ ra một triệu tệ. Bọn cướp cũng biết điều này, nên mới buông tha cho Diệp Khả mà bắt cóc Đường Đường. Như vậy, lúc ở hầm gửi xe, chúng cố ý bắt cóc Diệp Khả là có ý gì? Chẳng lẽ là để kéo dài thời gian? Nhưng làm sao chúng biết khi đó Diệp Khả sẽ xuất hiện ở hầm gửi xe? Hay là chỉ cần có người đến, chúng sẽ xông lên bắt cóc?

Diệp Khả thất thần quay trở lại phòng nghỉ. Lúc này, điện thoại của Kỳ Lang reo vang.

Ra hiệu cho mọi người xung quanh im lặng, sau đó Kỳ Lang mới ấn nút nghe: “Tiền đã chuẩn bị đủ?”

“Đã chuẩn bị đủ”.

“Tiền để ở trên xe. Nói Diệp Khả lái xe mang tới. Địa chỉ ta sẽ báo sau. Tút ...tút ...”

Cảnh sát có nhiệm vụ định vị vị trí, Kỳ Lang cầm điện thoại trầm mặc.

“Chúng nói gì thế?”

Kỳ Lang hít sâu một hơi nói: “Không có gì. Bọn bắt cóc yêu cầu Diệp Khả đem tiền đến.”

Vấn đề rất lớn. Tiền vừa mới chuẩn bị đủ, bọn bắt cóc đã gọi tới, khớp như vậy sao? Hơn nữa, chúng còn biết tiền không phải để trong túi hay vali mà để trong xe?

Như vậy chỉ có ba khả năng: Bọn bắt cóc có đồng lõa ở nhà họ Tô, bọn bắt cóc đang ở nhà họ Tô hoặc chúng có tai mắt ở cục cảnh sát?

“Yêu cầu Diệp Khả mang tiền tới?” Tô Hải không biết đang nghĩ gì, khẽ nhủ mảy.

“Tìm được rồi, địa chỉ ở ... Ở nhà họ Tô?”. Qua hệ thống định vị, cảnh sát phát hiện cuộc gọi đến từ nhà họ Tô.

Bọn bắt cóc ở ngay trong nhà? Hay là đồng lõa của chúng ở đó, không chỉ đưa thông tin cho Tôn Vĩ mà còn giúp Tôn Vĩ liên lạc?

Cảnh sát vào phòng nghỉ gọi Diệp Khả, thông báo với cô ta sự việc phát sinh. Diệp Khả nhìn Tô Hải, giọng kiên định: “Ba, để con đi. Coi như báo đáp những năm ân tình của ba.”

Lúc này đã là một giờ rưỡi sáng, Đường Đường đã bị bắt cóc bốn tiếng rưỡi.

Bên ngoài, trời tối đen như mực, không có một chút ánh sáng, ngay cả ánh trăng cũng mờ mờ ảo ảo. Không gian âm u ấy khiến tâm trạng ai nấy cũng thêm phần nặng nề, dồn nén.

Cảnh sát trang bị đầy đủ cho Diệp Khả. Điện thoại lại vang lên...

“... u ...u ... Tiền đã chuẩn bị giao cho Diệp Khả mang đến ... u ... u ... cảm đến trung tâm thương mại, một người duy nhất.”

Không chờ Kỳ Lang trả lời, điện thoại đã ngắt. Thời gian đàm thoại chỉ ngắn ngủi vài giây. Cảnh sát chỉ định vị ra được cuộc gọi từ trong thành phố.

Nội thành tuyệt đối không phải là nơi Tôn Vĩ bắt cóc Đường Đường. Đầu tiên là ở gần nhà họ Tô, sau đó lại trong nội thành. Hai địa điểm này khoảng cách quá lớn. Cho dù lái xe cũng mất nửa giờ? Lẽ nào chúng còn có đồng lõa?

Cảnh sát dặn dò Diệp Khả đi đường phải chú ý, luôn duy trì liên lạc. Sau khi Diệp Khả đi, một đội cảnh sát sẽ bám theo, nhưng khoảng cách rất xa.

Kỳ Lang lệnh Lê Huy lên xe cảnh sát theo ngay phía sau.

Lúc này đã là hai giờ sáng, Đường Đường đã bị bắt cóc năm tiếng đồng hồ.

“Sếp, anh không đi sao?” Thấy Kỳ Lang không đi theo xe đưa tiền chuộc, người trực tại văn phòng cảm thấy rất kỳ lạ, giờ này mà anh còn có thể đứng đây?

Kỳ Lang lắc đầu: “Chúng ta không đi theo xe đó!” Bởi vì đây tuyệt đối là một cái bẫy.

“Sếp, bên kỹ thuật đã phân tích ra rồi.” Tiết Nhạc cuối cùng cũng ngừng đầu khỏi máy tính: “Hình ảnh phía trong hầm gửi xe đã được chỉnh sáng, bây giờ có thể xem rất rõ!”

Kỳ Lang bước đến, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Trên màn hình là hình ảnh anh và Đường Đường rời đi sau khi đã đậu xe. Khi ấy, bọn bắt cóc cũng lái xe tiến vào, đậu vào chỗ khuất gần xe bọn họ rồi bám đuôi theo sau. Đây là hình ảnh đầu tiên camera ghi lại được, Kỳ Lang tua đến thời gian chúng vào hầm đậu xe. Quả nhiên, bọn bắt cóc đã quay về chỗ đậu xe trước một bước, lập tức đi đến vị trí đỗ xe kia. Đó là góc chết của camera, hình ảnh tạm thời không có bóng người. Chỉ có Kỳ Lang đi qua đi lại, lát sau mới gặp cảnh chúng bắt cóc Diệp Khả.

Kỳ Lang đột nhiên tua lại cảnh Diệp Khả tiến vào tầng hầm. Mọi người cùng nhau quan sát, Mục Y nhìn màn hình hiển thị thời gian, Diệp Khả ở trong đó hơn một giờ đồng hồ? Tại sao cô ta không đi ra? Ở trong đó làm gì cả tiếng?

“Đi, chúng ta đến nhà họ Tô.” Kỳ Lang đột nhiên lên tiếng.

“Nhà họ Tô?” Mọi người mù mờ.

“Bởi vì bọn bắt cóc ở ngay tại đó.” Kỳ Lang vừa đi vừa giải thích: “Điều Mục Y nghi ngờ không sai. Bởi vì bọn bắt cóc có đồng loa. Mà người này chính là Diệp Khả.”

“Cái gì?”

Lúc này đã ba giờ sáng, Đường Đường đã bị bắt cóc sáu tiếng.

Triệu Trạch lái xe. Kỳ Lang ngồi ở ghế sau, vừa xem Tiết Nhạc thao tác trên máy tính, theo dõi định vị điện thoại ở nhà họ Tô, vừa giải thích: “Chúng ta vẫn luôn thắc mắc, vì sao bọn bắt cóc ở hầm đậu xe lại bắt cóc Diệp Khả trước? Diệp Khả vì sao lại trùng hợp xuất hiện ở đó? Giờ nghĩ cho kỹ, là do tất cả mọi chuyện nằm trong kế hoạch của bọn chúng.”

Bắt cóc Diệp Khả vì bọn chúng muốn kéo dài thời gian để tiện việc hành động, chúng muốn Kỳ Lang rời khỏi Đường Đường, chúng có cơ hội bắt cô đi. Đó chính là nguyên nhân Diệp Khả xuất hiện ở tầng hầm và bắt cóc cô ta. Sau đó, bọn bắt cóc đem Đường Đường nhà họ Tô và bắt đầu gọi điện thoại đòi tiền chuộc. Tôn Vĩ là quản gia của nhà họ Tô. Hắn không biết về Kỳ Lang nhưng cực kỳ hiểu rõ Tô Hải, hắn biết ngay lập tức Tô Hải có thể chuẩn bị một triệu tệ tiền mặt, cũng hiểu được áy náy của Tô Hải với mẹ con Đường Đường.

Thế nhưng để có thể đứng giờ gọi điện thoại đến đây thì cần Diệp Khả thông báo tình hình. Diệp Khả nói cho ông ta biết khi nào thì nên gọi điện thoại, khi nào thì tiền đã chuẩn bị xong. Cũng chính cô ta cho biết tiền là được dùng xe chở tới.

Một cuộc điện thoại khác định vị được từ nội thành gọi tới là vì nó đã được ghi âm sẵn, lại phát trùng ngay giờ phát thanh nên Kỳ Lang nghe thấy nhiều tạp âm trong cuộc gọi như vậy.

Giải thích xong, Kỳ Lang nhìn đồng hồ, anh hơi sốt ruột. Bây giờ đã là ba rưỡi sáng, nếu anh không đoán sai, theo tốc độ xe thì bây giờ xe đã gần vào đến nội thành.

Đầu bên này, Kỳ Lang cũng đã ở phía bên ngoài nhà họ Tô. Cả khu nhà đèn đuốc sáng trưng. Kỳ Lang lệnh cho Triệu Trạch đậu xe vào một góc rồi tiếp tục quan sát Tiết Nhạc thao tác trên máy tính.

“Reng reng reng ...”

Điện thoại Triệu Trạch vang lên, là Lê Huy gọi tới. Kỳ Lang nhận điện, giọng Lê Huy đầy lo lắng: “Sếp, không ổn rồi. Chúng ta đã mất dấu Diệp Khả. Hiện giờ, ngay cả định vị cũng không thấy cô ta.”

Kỳ Lang bình tĩnh: “Cậu báo tin cho cảnh sát, không cần tìm kiếm, lặng lẽ đến nhà họ Tô với tốc độ nhanh nhất.”

“Cái gì?” Lê Huy mù mờ không hiểu lời Kỳ Lang nói.

“Cứ theo ý tôi mà làm, nhanh lên.”

“Đã được!”

Bây giờ là bốn giờ sáng, bóng đêm dần tan, ánh sáng dần dần ló rạng. Phía đằng đông, sắc trời ửng hồng. Sắp sáng rồi. Tất cả đều phải kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53

Edit: Thu Hà Đỗ | Beta: Queenie_Sk

“Sếp, đã tìm được, ở ngay hướng tây nam của nhà họ Tô, phía trong rừng cây“. Tiết Nhạc đem thanh quả nỗ lực nửa ngày của mình bày ra cho Kỳ Lang xem. Trông mắt cậu ta đỏ au, xác thực hôm nay cậu ta đã làm việc trên máy tính quá lâu.

Kỳ Lang gật đầu, vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, nhỏ giọng: “Vất cả cho cậu rồi. Chúng ra mau xuống xe, nhân lúc trời còn chưa sáng, nhanh chóng tìm cho ra chỗ ẩn náu của bọn bất cóc. Mục Y, cô ở lại đây.”

“Sếp, em cũng muốn đi cứu chị dâu!” Mục Y bắt mắt khi Kỳ Lang phân biệt đối xử vì cô là con gái.

“Được, vậy cô phải tự mình chú ý an toàn.” Kỳ Lang không nhiều lời. Họ đậu xe vào một chỗ khuất, sau đó tất cả mọi người xuống xe, xuất phát về phía khu rừng nhỏ.

Đúng lúc này, truyền đến tiếng động cơ xe ô tô ở khá gần. Mọi người vội tìm chỗ nấp. Kỳ Lang lặng lẽ neho mắt nhìn, dĩ nhiên là Diệp Khả lái chiếc xe chờ tiền chuộc.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, không ngờ đúng là Diệp Khả. Nhưng như vậy cũng tốt, bọn họ đỡ tốn thời gian lần mò tìm kiếm. Bốn người nấp trong lùm cây mau chóng chạy đuổi theo xe của Diệp Khả. Thế nhưng, hai chân sao nhanh bằng bốn bánh, lại ở trong rừng cây rậm rạp, bọn họ mất dấu của Diệp Khả.

“Sếp, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Khu rừng tuy không lớn nhưng bọn họ lạ nước lạ cái chắc chắn sẽ lạc đường.

Kỳ Lang dừng lại một chút, quan sát dưới chân. Từ ánh sáng từ màn hình điện thoại có thể nhìn ra được cây cỏ bị dạt đi, Kỳ Lang nói: “Đi, chúng ta đi theo hướng này.”

Bọn họ lần mò tìm kiếm một hồi, rút cục cũng thấy ở phía sâu rong rừng cây có một ngôi nhà gỗ, bên cạnh đậu chiếc xe của Diệp Khả.

“Tìm được rồi!” Tiết Nhạc nhỏ giọng nói, không giấu được sự kích động.

Lúc này, Đường Đường bị bất cóc bày tiếng rười.

Kỳ Lang nắm bắt những vị trí trọng yếu xung quanh ngôi nhà, ra hiệu cho mọi người tìm chỗ ẩn nấp, không biết tình hình bên trong cụ thể thế nào nên nhất thời bọn họ không dám tùy tiện manh động.

Nghe xa xa có tiếng tranh cãi truyền đến, hẳn là Diệp Khả và Tôn Vĩ. Ở đây, buổi sáng yên tĩnh, tiếng cãi vã của họ truyền đến tai Kỳ Lang rất rõ ràng.

“Chúng ta không phải đã giao hẹn sau khi ông lấy được tiền chuộc sẽ giết chết cô ta sao?” Đó là tiếng của Diệp Khả.

“Giết người? Xin cô. Đó là phạm pháp. Diệp Khả à, chính cô cũng là người học luật, cô lại không biết sao? Chỉ là một triệu mà thôi. Tôi sẽ không vì một triệu này mà đi tù cả đời đâu.”

“Đường đi nước bước tôi đều đã an bài cho ông, tuyệt đối không có vấn đề gì.” Lúc này giọng nói của Diệp Khả đã trở nên lạnh lùng, độc ác: “Tôi thực sự không nghĩ Đường Đường chính là con gái ruột của Tô Hải ...”

“Ha ha ... Độc ác nhất vẫn là lòng dạ đàn bà. Tô Hải giúp đỡ cô nhiều năm như vậy, cô lại muốn giết chết đứa con gái ông ta vất vả tìm kiếm.”

“Đừng chỉ nói mình tôi. Mấy năm nay, Tô Hải đối với ông không tệ, ông lại chủ động tìm tôi bắt cóc cô ta”, Diệp Khả mỉa mai, “Nếu lần này Tô Niệm Đường chết đi. Đợi đến khi Tô Hải chết thì tất cả tài sản của ông ta sẽ thuộc về tôi. Do vậy, ông phải giết chết cô ấy.”

Tôn Vĩ đột nhiên cao giọng: “Đừng dùng giọng điệu mệnh lệnh đó mà nói với tôi. Muốn giết, cô đi mà giết ...”

Sau đó là một khoảng im lặng, một chút tiếng động cũng không có. Kỳ Lang đứng lên, có lẽ phải động thủ thôi? Trong khi Kỳ Lang còn đang do dự có nên ập vào hay không thì đột nhiên truyền đến tiếng hét chói tai của Diệp Khả: “A a a...”

Sau đó cánh cửa gỗ mở ra. Diệp Khả mặt trắng bệch, không còn giọt máu, giống như vừa nhìn thấy một cái gì kinh khủng lắm.

Cô ta hoảng loạn ngồi lên xe, tay không ngừng tìm kiếm chìa khoá. Lát sau mới nhớ, chìa khoá đã đưa cho Tôn Vĩ rồi. Ánh mắt nhìn vào phía bên trong, sau đó cô ta xuống xe bỏ chạy, hệt như có ác quỷ đuổi giết phía sau.

Sao lại thế này? Không lẽ Đường Đường đã xảy ra chuyện?

Kỷ Lang vội đứng lên, không nghĩ nhiều, anh lập tức chạy vào trong căn nhà gỗ. Cửa vừa mới mở ra mùi máu tanh nồng đã ập vào khoang mũi. Trong chốc lát, tim anh như ngừng đập: “Đường Đường ...”

Bề ngoài ngôi nhà gỗ không lớn lắm, nhưng bên trong cũng có vài phòng. Vừa rồi Diệp Khả và Tôn Vĩ nói chuyện, hẳn là ở ngay cửa ra vào, nếu không anh đã không thể nghe rõ ràng như thế.

“Sếp, anh nghe xem, có tiếng kêu thảm thiết!” Triệu Trạch lên tiếng nhắc nhở.

Bọn họ im lặng, quả nhiên nghe thấy tiếng đàn ông đang kêu la thảm thiết. Không phải Đường Đường là tốt rồi ...

Đám người Kỷ Lang theo âm thanh tìm được gian phòng ở phía cuối cùng. Cảnh tượng bên trong khiến Kỷ Lang giật mình.

Chiếc ghế tựa đổ trên mặt đất, dây thừng trói đã bị dao cắt đứt. Tô Niệm Đường ngã trên nền nhà, tuy quần áo trên người có hơi xộc xệch, nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Liếc sang bên cạnh, Tôn Vĩ sắc mặt trắng bệch, lại đang kêu la thảm thiết, còn Đường Đường dường như không hề nghe thấy gì, tay vẫn giơ cao một con dao sắc bén.

Cô mím chặt môi, khoé miệng có một vết bầm đen, khuôn mặt trở nên tàn ác khác thường, giống như trước mắt cô không phải là con người mà là một con súc vật bản thủ. Ở cửa phòng, ngay bên chân Kỷ Lang, một cánh tay bị chém đứt lìa, nằm yên trong góc.

Mục Y: “Oẹ ...”

Tô Niệm Đường giờ tay chém xuống, không một tia do dự, ngay cả mắt cũng không chớp. Máu tươi bắn lên mặt cô, đỏ thẫm trên gương mặt trắng nõn. Bàn tay kia của Tôn Vĩ cũng bị Niệm Đường chém trúng.

“Đường Đường!” Kỷ Lang giật mình hô lên, có phần không thể tin được người trước mắt anh lại là Đường Đường.

Tô Niệm Đường đứng lên, đưa mắt nhìn Tôn Vĩ đang đau đớn muốn lịm đi. Cô nhấc chân, hung hăng đạp mạnh vào ngực ông ta một cái, cất giọng lạnh lẽo: “Mày đánh cô ấy, mày đáng chết!”

Tôn Vĩ đau không thốt lên lời, chỉ có thể ô ô những tiếng trong yết hầu. Hai mắt ông ta trợn trắng, tràn đầy kinh sợ. Cuối cùng bởi mất máu quá nhiều và đau đớn quá độ mà bất tỉnh.

Tô Niệm Đường lúc này mới chậm rãi quay người, sắc mặt vẫn lạnh lùng, tàn nhẫn nhìn về phía đám người Kỷ Lang. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại trên người Kỷ Lang: “Tám tiếng. Người đã đề cô ấy nguy hiểm tám tiếng đồng hồ.”

Kỷ Lang xông lên ôm Tô Niệm Đường vào trong ngực, dù thế nào đi chăng nữa anh vẫn thực sự cảm thấy đau lòng, tự trách: “Đường Đường, thực sự xin lỗi, anh đã tới chậm, xin lỗi em”. Mặc kệ những hành động của cô khiến mọi người kinh sợ, nhưng cô không sao là tốt rồi.

Cảm giác người trong lòng mình không hề động tĩnh, Kỷ Lang cúi xuống mới biết cô đã ngất rồi. Nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô còn dính vết máu, anh khẽ nhủ mày, lấy tay lau vết máu: “Gọi cho cảnh sát và xe cứu thương đi, tình huống vừa rồi ...”

“Sếp, chúng tôi biết phải nói như thế nào!” Sắc mặt Triệu Trạch khá nghiêm túc, nhìn thoáng qua người trong vòng tay Kỷ Lang, khẽ nhủ mày. Không ai có thể ngờ được, tình cảnh kinh sợ vừa rồi là do cô gái vô hại này gây ra.

Cảnh sát tới rất nhanh, bởi trước đó Lê Huy đã thông báo. Có điều ... hiện trường bây giờ bọn họ cũng không biết được rút cục là ai bắt cóc ai?

Tô Hải đến cùng xe cảnh sát. Ông ta vội chạy đến bên Kỷ Lang, nhìn con gái đang được anh ôm trong lòng: “Niệm Đường không sao chứ?”

Kỷ Lang lắc đầu: “Tạm thời không việc gì. Tôi muốn đưa cô ấy đi bệnh viện.”

“Tôi ... Tôi ... Được rồi, cậu mau đưa con bé đi đi”, Tô Hải do dự một hồi, cuối cùng chỉ có thể đứng nhìn Kỷ Lang đem Niệm Đường đi.

Tô Niệm Đường trừ một số vết thương ngoài da thì không có vấn đề gì khác, hiện đã ngủ say. Kỷ Lang thở dài một hơi nhẹ nhõm, cảm giác khá mệt mỏi, anh ngồi bên cạnh giường bệnh của Niệm Đường. Người bên Sở Sự Vụ theo cảnh sát về lấy khẩu cung, cần phải giải trình về tình huống xảy ra, và nguyên nhân vì sao bọn bắt cóc lại thành ra như vậy.

Tôn Vĩ bởi mất máu quá nhiều, cũng được đưa đi cấp cứu, hiện tại không còn nguy hiểm đến tính mạng, đang ở phòng chăm sóc đặc biệt. Diệp Khả chạy trốn hiện cũng đang bị cảnh sát dốc toàn lực truy tìm.

Kỷ Sóc và Đường Ty Nhã cũng vào bệnh viện thăm Niệm Đường:

“Anh, anh đã một đêm không ngủ, mau về nhà nghỉ ngơi. Em và Nhã Nhã ở trong này thay anh chăm sóc cô ấy.”

Kỷ Lang lắc đầu, nhẹ nhàng sờ lên đầu Niệm Đường: “Không được. Cô ấy nhất định rất sợ hãi. Tình đây không thấy anh sẽ càng sợ hơn.”

Trời đã sáng hẳn. Kỷ Lang nắm chặt tay Niệm Đường. Đều do anh sợ ý, mới khiến Đường Đường lâm vào cảnh nguy hiểm. Cho nên hiện tại, một tác cũng không muốn rời khỏi cô.

“Được rồi, tùy anh. Em cùng Nhã Nhã ở ngoài. Có chuyện gì cứ gọi em”.

Kỷ Sóc nói xong ôm Đường Ty Nhã cùng ra ngoài.

Kỷ Lang cứ nhìn mãi khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm Đường, khoe miệng cô vẫn còn một vết bầm tím khiến anh nhói lòng. Thế nhưng trong lòng anh còn nổi băn khoăn không thoát ra được, rốt cục Đường Đường bị sao? Vì sao cô lại hành động như vậy? Một Đường Đường như thế với anh thực sự quá xa lạ.

Kỷ Lang ngồi bên giường, nắm tay cô xoa nhẹ, nhất là vết bầm tím trên cổ tay, hẳn là dấu dây thừng lưu lại. Kỷ Lang vừa xoa, vừa tự trách mình. Anh vừa suy nghĩ rồi ngủ thiếp đi.

Đột nhiên, bàn tay Niệm Đường trượt khỏi tay Kỷ Lang, anh giật mình tỉnh dậy mới phát hiện cô đã tỉnh: “Đường Đường, em tỉnh rồi? Trong người có chỗ nào không thoải mái không?”

Niệm Đường chống tay ngồi dậy, ánh mắt vô cùng bình tĩnh nhìn Kỷ Lang, lặng yên không nói, như đang suy nghĩ điều gì.

“Đường Đường?” Kỷ Lang bị cô nhìn chằm chằm, thấy lạnh sống lưng, cảm giác hoảng loạn trong lòng càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Từ khi ở căn nhà gỗ nhỏ đó, anh chợt sinh ra cảm giác như mình sắp mất đi Đường Đường.

“Kỷ Lang!” Giọng Tô Niệm Đường hơi khàn khàn.

“Oi, anh đây, anh đây!” Kỷ Lang theo quán tính muốn lấy tay xoa đầu cô, nói cho cô biết anh đang ở ngay bên cạnh mình.

Không ngờ lúc đó Niệm Đường lại nghiêng đầu tránh đi, ánh mắt nhìn Kỷ Lang đầy phức tạp: “Không được động vào đầu tôi!” Giọng cô lạnh lùng, mang theo vài phần cao ngạo.

Kỷ Lang bỗng ngây người. Cô ... Cô không phải Đường Đường của anh. Tuyệt đối không phải.

“Thế nào rồi?” Nghe được động tĩnh bên trong, Kỷ Sóc và Đường Ty Nhã đẩy cửa tiến vào.

Niệm Đường chuyển ánh mắt nhìn về phía hai người bọn họ, đuôi lông mày khẽ nhướn, như là gặp được người quen cũ, ánh mắt mang nhiều ý vị thâm sâu nhìn đối phương: “Đường Ty Nhã, đã lâu không gặp.”

Đường Ty Nhã ngây người. Thần thái ấy, sự cao ngạo ấy, giống như nữ vương, dùng đôi mắt xem thường nhìn thế giới, vừa bá đạo cũng lại vừa quái gở. Đường Ty Nhã phản ứng lại, hồ nhò: “Cô ... Cô ...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Edit: Thu Hà Đỗ | Beta: Queenie_Sk

Kỷ Lang kéo Đường Ty Nhã ra bên ngoài, liếc nhìn Đường Đường lại tiếp tục nằm xuống nghỉ ngơi, mới xoay người hỏi: “Rút cục là có chuyện gì?”

Đường Ty Nhã nghiêng đầu trả lời: “Chính là bộ dạng anh đang nhìn thấy đó!”

“Là có ý gì?”

“Đường Đường ... Đường Đường có hai nhân cách.”

Đường Ty Nhã ngồi xuống chiếc ghế tựa bên ngoài phòng bệnh: “Người anh vừa thấy là I.A, không phải Đường Đường.”

Hai nhân cách? Kỷ Lang nhất thời không thể tiêu hoá tin tức này. Anh cũng từng nghe nói, nhưng vẫn là chưa bao giờ nhìn thấy, giờ lại có người nói cho anh biết, Đường Đường có hai nhân cách.

“Anh biết không? Thực sự trước đây quan hệ của tôi và Đường Đường không tốt lắm, chỉ mới tốt lên sáu năm nay thôi! Hồi nhỏ, lần đầu tôi nhìn thấy Niệm Đường, cảm giác cô ấy thực sự âm trầm. Cô ấy không thích nói chuyện, cũng không thích cùng tôi đi chơi, nên dần dần tôi toàn tự chơi một mình”, Đường Ty Nhã nhớ lại câu chuyện hồi nhỏ ở nhà cậu, cảm khái: “Giờ nghĩ lại, biết thế ngày ấy giá mà tôi năng nói chuyện với cô ấy hơn một chút”.

“Quan hệ hai người luôn không tốt. Vậy sáu năm trước rút cục phát sinh chuyện gì khiến cho mối quan hệ ấy chuyển biến tốt hơn?” Kỷ Lang rất nhanh bắt được trọng điểm trong lời nói của Đường Ty Nhã.

Đường Ty Nhã buồn rầu lắc đầu: “Tôi cũng không nhớ rõ nữa ... Năm ấy, mẹ vẫn luôn tìm bác sĩ tâm lý trị liệu cho Đường Đường. Sau này, cô ấy cũng thay đổi rất nhiều. Khi gặp nhau cũng cười cười chào hỏi, nhưng chỉ dừng lại ở đó không hơn. Tôi cũng rất muốn biết sáu năm trước đã xảy ra chuyện gì ...”

“Như vậy ... Nhân cách thứ hai của Đường Đường là sao?” ánh mắt Kỷ Lang sáng quắc nhìn Đường Ty Nhã.

Đường Ty Nhã thở dài: “Cũng là việc xảy ra sáu năm trước ... Hồi đó, nước Mỹ bị chấn động bởi vụ án hiếp dâm...” Nói đến đây, Đường Ty Nhã thoáng cau mày, tỏ ra khá khó chịu. Cô ta ngừng một chút rồi nói: “Giới truyền thông đưa tin vụ án đó là do Đường Đường phá, thật ra là do I.A phá. Cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm. Sau khi tôi sinh Duệ Duệ, Niệm Đường luôn chăm sóc cho tôi. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ không hiểu sao cô ấy lại đối tốt với tôi như vậy ... Thì ra khi ấy người coi sóc tôi là I.A.”

“Đường Đường ... Tại sao Đường Đường xuất hiện nhân cách thứ hai?” Kỷ Lang vẫn cảm thấy khó hiểu

“Tôi chỉ biết rằng I.A xuất hiện là do Đường Đường gặp nguy hiểm. I.A cũng từng nói với tôi, cô ta tồn tại là để bảo vệ Đường Đường không phải chịu bất kỳ thương tổn nào.” Đường Ty Nhã đưa mắt nhìn Kỷ Lang, giọng nghiêm túc: “Tự bản thân Đường Đường vẽ ra một vòng tròn, ở bên trong vòng tròn ấy, cô ấy chân thành đối mặt với anh. Còn tôi, bất hạnh, chỉ là người đứng phía ngoài vòng tròn, không cách nào tiếp cận được. Anh là người có thể đến gần được với cô ấy ... Vì vậy, Kỷ Lang! Tôi không biết gì hết, nếu anh muốn biết hãy đến hỏi I.A ... I.A sẽ kể cho anh mọi chuyện.”

Đường Ty Nhã đi khá lâu nhưng Kỷ Lang vẫn ngồi thất thần ở bên ngoài. Phía trong I.A vẫn đang ngủ say. Suốt cả đêm không ngủ nhưng ngay lúc này đây anh chẳng cảm thấy mệt mỏi. Cuối cùng, anh chậm rãi thở dài một hơi. Mặc kệ người nằm trên giường bệnh kia có biến thành bộ dạng nào đi nữa, cô ấy vẫn chính là Đường Đường, không hề thay đổi.

Lúc Kỷ Lang chuẩn bị bước vào phòng bệnh, điện thoại đột nhiên reo vang, là Tiết Nhạc gọi.

“Sếp, sếp, em tra ra được địa chỉ IP của Ro. Mất hết một buổi sáng truy tìm, hình như Ro cũng không cài mã bảo vệ nên rốt cục em đã tra ra được!” Ở đầu kia điện thoại, Tiết Nhạc hưng phấn: “Sếp nhất định không thể tưởng tượng được Ro ở nơi nào đâu”.

“Cậu nói đi!” Kỷ Lang cau mày, hiện tại anh không có tâm trạng để đoán già đoán non.

“Được rồi. Địa chỉ IP của Ro là ngay tại khu cư xá của sếp. Trời ạ, Ro thế nào lại ở ngay trước mắt. Sếp, mai em tới nhà anh, biết đâu có thể ngẫu nhiên gặp được Ro.”

Kỷ Lang sững sờ, khu nhà anh? Làm sao có thể trùng hợp ngẫu nhiên như vậy: “Địa chỉ IP là gì?”

Tiết Nhạc đọc ra một chuỗi chữ số. Kỷ Lang giật mình. Đó chính là địa chỉ IP nhà anh. Lẽ nào Ro chính là Đường Đường.

“Nhưng sếp à, anh vẫn còn ở bệnh viện sao? Tình hình chị dâu ra sao?”

“Cũng khỏe. Các cậu lấy khẩu cung thể nào rồi?”

“Sếp, chuyện này anh yên tâm, mọi người đã thống nhất khẩu cung. Cảnh sát cũng phán đoán là chị dâu vì phòng vệ mới khiến Tôn Vĩ bị thương. Cơ bản không có việc gì.”

“Vậy được rồi. Cậu cũng nghỉ ngơi đi. Làm việc cả đêm, lại còn đi tra IP.”

“Vâng! Sếp, lần sau em đến nhà anh chơi nha!” Tiết Nhạc ngắt điện thoại.

Kỷ Lang nhìn di động trong tay thất thần, nếu thực sự Đường Đường là Ro như lời Tiết Nhạc nói thì vì sao lần trước anh thử thăm dò cô nhưng không được? Hay là ... ngay cả bản thân Đường Đường cũng không biết?

Kỷ Lang trở vào trong phòng, người nằm trên giường mở mắt, con ngươi sáng lấp lánh, nhìn chằm chằm vào anh. Rõ ràng, cô thật sự không có cảm giác an toàn.

“Đường Ty Nhã đã nói cho anh?” Niệm Đường, à không, là I.A mở mắt nhìn Kỷ Lang đi vào.

Kỷ Lang gật đầu mỉm cười: “Em nghỉ ngơi đi!”

“Anh không muốn hỏi gì ư?”

Kỷ Lang lắc đầu. Câu hỏi thì rất nhiều, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, nên không hỏi.

“Đường Đường không biết sự tồn tại của tôi, nhưng tôi lại biết Đường Đường tồn tại. Thậm chí Đường Đường phát sinh bất kỳ chuyện gì, tôi đều biết rõ.” I.A giải thích.

Thì ra là vậy ... Vì thế Đường Đường mới không biết Ro, bởi vì Ro chính là I.A.

“Tôi phải bảo vệ Đường Đường, không thể để cô ấy lại chịu thương tổn.”

Kỷ Lang mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại lựa chọn im lặng. Thực ra anh muốn nói: Hiện tại Đường Đường đã an toàn, cô đem trả Đường Đường lại cho tôi, được không?

“Anh cũng nghỉ ngơi đi”. Tô Niệm Đường nhìn người trước mặt hai mắt thâm quầng thì lên tiếng nói.

Kỷ Lang lại ngồi lại chỗ cũ, nở nụ cười: “Em ngủ đi. Anh ‘bảo vệ’ em!”

Tô Niệm Đường nhìn Kỷ Lang, rồi đem chăn trùm kín từ chân đến đầu, trầm giọng: “Tuỳ anh!”

Nhìn Tô Niệm Đường vui mừng trong chăn, tâm tình Kỷ Lang không thể bình tĩnh. Anh muốn hỏi cô rốt cục phát sinh chuyện gì mới biến cô trở thành người có hai nhân cách? Là do chuyện khi còn bé hay là do chuyện của Đường Ty Nhã sáu năm trước đây?

Đường Đường, khi nào em mới trở về?

Tô Niệm Đường cũng không có gì đáng ngại, ngoại trừ mấy vết xước nơi cổ tay, không được vận động nặng, còn lại tất cả đều ổn. Kỷ Lang giúp cô làm thủ tục xuất viện, đưa về nhà tỉnh dưỡng.

Sau khi nộp viện phí, anh trông thấy Tô Hải đứng chặn chừ trước cửa phòng bệnh.

Trải qua việc Đường Đường bị bắt cóc, Kỷ Lang nhìn ra được tình cảm của Tô Hải với Đường Đường, chỉ bằng hành động ông ta không ngăn ngại xuất ra một triệu tệ tới cứu cô. Nhưng Tô Hải với Đường Đường mà nói, vẫn còn một chút khúc mắc, có muốn tha thứ cho ông ta hay không còn phải xem ý tứ của Đường Đường.

“Ông không vào sao?” Kỷ Lang mở cửa phòng quay đầu nhìn về phía Tô Hải.

“Niệm Đường ... Con bé ... con bé không có việc gì chứ?” Lúc này trông Tô Hải xuống sắc hẳn, dường như ông ta già đi rất nhiều, hai bên tóc mai cũng lốm đốm sợi bạc.

“Cô ấy ... Có lẽ không có việc gì” Ngay cả Kỷ Lang cũng không thể xác định được Niệm Đường có sao hay không? Thân thể không có tổn thương, nhưng còn tinh thần? Tại sao đến bây giờ vẫn là I.A chứ không phải Đường Đường?

“Sao lại là ‘Có lẽ không có việc gì’?” Tô Hải tính hỏi thêm gì đó thì trong phòng bệnh một giọng nói lạnh lùng truyền ra: “Kỷ Lang, anh đang nói chuyện với ai vậy?”

Kỷ Lang đẩy cửa đi vào: “Tô Hải, ông Tô đến thăm em..”

Kỷ Lang vừa dứt lời, nét mặt Tô Niệm Đường phút chốc lạnh thêm vài phần, ngược mắt nhìn Tô Hải xuất hiện ở cửa phòng bệnh. Thấp thoáng trong đáy mắt Tô Hải ngân ngấn nước, ông ta dựa vào một bên cửa, muốn mở miệng gọi tên Tô Niệm Đường. Nhưng lời lên đến cổ lại nuốt xuống, ông ta hoàn toàn mất đi phong thái của một bậc triệu phú, mà chỉ mang dáng vẻ của một người cha khẩn cầu sự tha thứ từ đứa con gái mình.

“Ông tới để làm gì? Tôi để xem tôi đã chết hay chưa?” Tô Niệm Đường dựa vào thành giường, ánh mắt không che giấu sự mỉa mai, dường như với cô, người trước mắt chỉ là một trò cười.

Kỷ Lang nhíu mày. Tô Hải khẽ nói: “Niệm Đường ... Con không có việc gì ... Không có việc gì là tốt rồi ...”

“Ông không cần thiết phải giả mù sa mưa, tỏ ra quan tâm đến tôi”, ngữ khí Tô Niệm Đường lạnh băng: “Từ khi ông bỏ hai mẹ con tôi mà đi. Tôi với ông đã không còn quan hệ gì rồi!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi ...” Tô Hải tiến lên hai bước, vẻ mặt vô cùng thống khổ: “Ba vốn cho rằng chỉ cần ba rời đi, bọn người đó sẽ không tiếp tục tìm hai mẹ con con gây phiền phức. Ai ngờ rằng bọn chúng là một đám súc sinh ... Ba cũng quay về tìm mẹ con con, nhưng không tìm được ... Ba cho rằng ... Ba nghĩ chắc hai mẹ con đã chuyển đến nơi khác tốt hơn để sống ... Mãi cho đến tận mười năm trước, ba mới đọc được trên báo ...”

“Câm miệng! Ông không có tư cách nhắc đến mẹ tôi!” Tô Niệm Đường ngồi phắt dậy, trừng mắt nhìn Tô Hải, ánh mắt như muốn giết chết ông ta, giống như ánh mắt cô nhìn Tôn Vĩ ở căn nhà gỗ vài ngày trước.

Kỷ Lang tiến lên, ôm Tô Niệm Đường vào trong ngực: “Đường Đường, em bình tĩnh một chút”.

“Tôi không phải Đường Đường, tôi là I.A”. Tô Niệm Đường quay đầu, ánh mắt đã khôi phục sự bình tĩnh nhưng vẫn nhìn Kỷ Lang một cách lạnh lùng: “Đường Đường cố gắng nuốt xuống nhân nhện mọi chuyện. Tôi thì khác. Ai nợ tôi cái gì, tôi sẽ bắt kẻ đó hoàn trả gấp đôi.”

Kỷ Lang nhíu mày, không lên tiếng.

“Kỷ Lang, anh dứt khoát phân định cho rõ, tôi và Đường Đường khác nhau!”

Anh thật sự phân định rất rõ. Đường Đường không bao giờ nói với anh bằng giọng điệu như thế. Nhìn I.A ở trong lòng mình, lại quay đầu nhìn về phía Tô Hải khuôn mặt đầy sự đau thương, anh đành mở miệng nói: “Ông Tô, hiện tại tâm trạng Đường Đường không ổn định. Hay là ông về trước đi.”

Tô Hải dường như không nghe thấy, chỉ nhìn Tô Niệm Đường nói: “Niệm Đường, ba thực sự xin lỗi hai mẹ con con, cũng không dám cầu xin con tha thứ, chỉ mong con sống thật tốt ...”

“Cút đi!” Không vì những lời nói ấy của Tô Hải mà sắc mặt Tô Niệm Đường tốt lên: “Ông có xin lỗi cũng không thể làm mẹ tôi sống lại, cũng không khiến bóng ma thời thơ ấu của tôi biến mất!”

“Ba ...”

“Ông Tô, ông nên mau chóng rời đi thì hơn”. Kỳ Lang khuyên nhủ.

Nếu người hiện tại là Đường Đường, thì còn có thể nói chuyện, nhưng bây giờ lại là L.A ...

Tô Hải đi rồi, Tô Niệm Đường dần trấn tĩnh lại: “Anh có thể buông tôi ra được rồi.”

Kỳ Lang buông tay, cảm thấy không nỡ ... Từ khi Niệm Đường tỉnh dậy đến giờ, anh thậm chí không thể ôm cô một cái trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Edit: Thu Hà Đỗ - Beta: Queenie_Sk

Tô Niệm Đường đã có thể xuất viện.

Ngày hôm đó, cả Sở sự vụ đều qua đón cô, nhưng rất nhanh, mọi người đều nhận ra rằng cô đã thay đổi. Từ một tiểu muội hiền lành biến thành ‘Đại nư tử’, hơi ngang ngược khiến ai nấy đều khó thích ứng.

Trong phòng bệnh, Tô Niệm Đường tự mình thay quần áo. Mục Y trông thấy cổ tay cô vẫn còn bị thương nên tính ở lại để giúp đỡ, thế nhưng vừa mới chạm vào cánh tay Niệm Đường đã thấy cô dùng ngay động tác, lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt đầy ngạo mạn.

Mục Y xấu hổ vô cùng, vội vàng xua tay giải thích: “Tôi...”

“Đi ra ngoài!” Tô Niệm Đường không có thói quen để người khác chạm vào mình.

Mục Y bước ra cửa phòng bệnh trong lòng đầy thắc mắc, liếc nhìn mọi người ở bên ngoài, cô ta hơi do dự đi đến bên cạnh Kỳ Lang: “Sếp, rút cục chị dâu bị làm sao?” Mục Y nhớ lại khuôn mặt cứng bểu cảm của Tô Niệm Đường khi ở căn nhà gỗ nhỏ, cảm giác hơi ớn lạnh.

“Đường Đường bị bệnh, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi!” Kỳ Lang thấp giọng trả lời nhưng dường như cũng đang tự trấn an mình.

“Sếp, không phải em lảm chuyện. Biểu cảm của chị dâu khi ở căn nhà gỗ và lúc cùng chúng ta ở trên xe, quả thực giống nhau như đúc”. Điều cảm thấy rợn người.

Kỳ Lang gật đầu, không nói thêm gì.

Một lát sau, Tô Niệm Đường đẩy cửa đi ra, quét mắt nhìn một vòng lớn đám đông đứng tập tập trước cửa, giọng bình tĩnh: “Đi thôi”. Sau đó đi trước dẫn đầu. Cô thay một bộ đồ thể thao. Không hiểu sao, Kỳ Lang cho rằng bộ quần áo này đặc biệt thích hợp với Đường Đường của hiện tại.

Kỳ Lang cười khổ một tiếng: “Mọi người về đi. Đường Đường không sao.”

Triệu Trạch biết có một số việc bọn họ là người ngoài cũng không tiện hỏi đến: “Được! Sếp! vài ngày tới anh ở nhà chăm sóc Tô Niệm Đường, việc ở sở và các vụ án đã có mọi người lo. Anh cứ yên tâm”

Kỳ Lang gật đầu, Tiết Nhạc lại bước lên: “Sếp, em có thể đến nhà anh chơi một chút không?” Cậu ta muốn đến nhà Kỳ Lang để tra cạ thể hơn địa chỉ IP của Ro.

Kỳ Lang gờ tay, đẩy đầu cậu ta ra xa: “Muốn đến thì mau đi.”

Hiện tại, anh và Tô Niệm Đường ở cùng nhau cũng khá ngượng ngùng. Căn bản không biết nói gì với cô, có Tiết Nhạc đi cùng điều tiết không khí một chút cũng tốt.

Về tới nhà, Tô Niệm Đường đưa mắt nhìn qua Tiết Nhạc: “Cậu đến đây làm gì?”

Tiết Nhạc sùng sốt, vội vàng trả lời: “Chị dâu, em tra ra được địa chỉ IP của Ro ở ngay khu nhà này. Trước đây chẳng phải chị cũng có hứng thú với người này hay sao? Cho em một chút thời gian, em nhất định tìm ra được.”

Tô Niệm Đường khẽ nhướn mi, nhìn Tiết Nhạc lời thiết bị của mình bày trên bàn, chuẩn bị làm việc.

Kỷ Lang không lên tiếng ngăn cản, còn rót cho cậu ta một ly nước, sau đó cũng lấy cho Niệm Đường một ly. Lúc cô đưa tay nhận. Kỷ Lang phát hiện băng gạc nơi cổ tay cô rướm máu, gương mặt anh biến sắc. Rõ ràng là do lúc cô thay quần áo bị chạm mạnh.

Kỷ Lang kéo Tô Niệm Đường đến ghế sofa, ấn cô ngồi xuống, sau đó vào phòng lấy băng gạc chuẩn bị thay băng cho cô: “Việc gì không làm được thì đừng làm, đừng ý mình mạnh. Mục Y rõ ràng lên tiếng được giúp đỡ em, tại sao em lại không nhờ cô ấy?” Kỷ Lang vừa nói, vừa nhẹ nhàng thay băng cho cô. Chỗ cổ tay đúng là lại bị hớ vết thương.

“Tôi không quen cô ấy!”

“Đường Đường ...”

“Kỷ Lang!” Giọng Tô Niệm Đường lạnh băng chặn câu nói của anh, đuôi lông mày khẽ nhướn: “Tôi không phải Đường Đường, tôi là I.A. Hơn nữa, tôi không có ý định để Đường Đường quay trở lại.”

Kỷ Lang cứng đờ: “Có ý gì?” Không muốn cho Đường Đường trở lại?

“Tôi không thể tìm thấy bất cứ điều gì có thể đảm bảo cho sự an toàn của Đường Đường tránh khỏi những tổn thương trước mắt. Do vậy, tôi không có ý định cho cô ấy quay về.” Tô Niệm Đường ném cho Kỷ Lang biểu cảm ‘Anh không đủ tư cách’, ‘Anh không phải người tôi muốn tìm’.

Kỷ Lang trừng mắt nhìn Tô Niệm Đường: “Tìm ai?”

“Tôi cần tìm một người có thể hoàn toàn bảo vệ Đường Đường, không để cô ấy phải chịu bất kỳ thương tổn.”

“Anh không cho phép!” Kỷ Lang giữ chặt Tô Niệm Đường: “Em trách anh lúc trước đã không bảo vệ tốt cho Đường Đường? I.A! Anh không cho phép đi tìm một ai hết, Đường Đường cũng sẽ không thích như vậy.”

“Nhưng, anh thực sự đã không bảo vệ tốt cho cô ấy.” Tô Niệm Đường liếc mắt nhìn cánh tay anh đang giữ chặt bả vai mình: “Anh không cần kích động, tôi chỉ thay Đường Đường nói lời chia tay mà thôi.”

Kỷ Lang: “...”

Thay Đường Đường nói chia tay? Kỷ Lang dờ khóc dờ cười, tuyệt đối không chấp nhận lời đề nghị này: “Anh mặc kệ em là Đường Đường hay I.A; điều này là không thể, em cũng không thể thay thế Đường Đường ra quyết định.”

Lúc trước, quả thật là do anh sơ sẩy nên mới để Đường Đường bị bắt cóc. Cũng nhờ khoảnh khắc ấy anh mới biết cô quan trọng đối với anh đến nhường nào.

Đã sớm không còn cảm giác, người ở trước mặt lại cứ cố ý bám chặt không buông:

“Anh là muốn yêu đương với tôi? Vậy tình yêu anh dành cho Đường Đường đâu?”

Kỷ Lang sững người, đương nhiên là anh yêu Đường Đường, nhưng người ở trước mặt anh cũng là Đường Đường, chẳng qua là Đường Đường sinh bệnh mà thôi ... “Có gì khác nhau ư? Em và Đường Đường chính là một người. Tôi yêu em cũng chính là yêu Đường Đường, không nhất thiết phải phân định rõ ràng như vậy.”

Tô Niệm Đường cup mắt xuống, hỏi ngược lại: “Là như vậy sao?”

Kỷ Lang ôm cô thật chặt: “Em chỉ sinh bệnh mà thôi!”

Tô Niệm Đường nằm yên trong lòng Kỷ Lang, im lặng không nói tiếng nào.

Kỷ Lang cho rằng anh phải nói chuyện với di của Đường Đường một chút, tìm hiểu xem năm đó Đường Đường được trị liệu tâm lý như thế nào. Anh muốn tìm nguyên nhân dẫn đến việc Đường Đường xuất hiện nhân cách thứ hai, để xem có thể thông qua trị liệu chữa trị triệt để tâm bệnh này cho cô hay không.

Còn đang mải mê suy nghĩ, trong phòng khách, Tiết Nhạc kêu lên một tiếng: “Sếp, Ro phản kích rồi ... Số liệu lúc trước em tra ra mất hết cả rồi.”

Kỷ Lang nghe Tiết Nhạc nói, ánh mắt di chuyển về phía phòng ngủ khách đang đóng chặt. Không hiểu sao, Kỷ Lang đột nhiên như được khai sáng.

I.A đối xử với anh rất lạnh lùng, vô tình, nhưng kỳ thật, cô cũng giống như Đường Đường, đều yêu anh. Bởi vì cô với Đường Đường có chung suy nghĩ, chung tình cảm. I.A biết Đường Đường phát sinh những chuyện gì. Như vậy, Đường Đường yêu anh, cô làm sao có thể không yêu? Bằng không, khi hoá thân thành Ro, Tô Niệm Đường cũng không ở trên diễn đàn cùng anh bàn luận về vụ án.

Kỷ Lang gõ cửa phòng Tô Niệm Đường, trông thấy cô ngồi trước máy tính vô cùng chuyên chú, hai bàn tay múa như bay trên bàn phím, động tác vô cùng linh hoạt, hoàn toàn không giống một người đang bị thương ở tay. Máu chốt là, tay cô có thể hoạt động như vậy sao?

Kỷ Lang xông lên, nắm lấy tay cô: “Tay em đang bị thương!”. Cô gái này, cổ tay rõ ràng bị đau, lại vẫn thao tác máy tính nhanh như vậy.

Tô Niệm Đường nhú mồm, rút khỏi tay anh. Liếc nhìn những dãy số Kỷ Lang không thể đọc hiểu, tiếp tục thao tác, mở ra một tấm bản đồ.

Kỷ Lang nhìn trên bản đồ, những vùng màu xanh ngày càng ít, còn vùng màu đỏ do Đường Đường khổng lồ chiếm cứ hơn phân nửa địa bàn. Anh đề lên bàn tay Tô Niệm Đường: “Em luôn miệng nói không muốn để Đường Đường phải chịu tổn thương, nhưng em lại đối xử với cơ thể của cô ấy như thế sao?”

Tô Niệm Đường ngừng thao tác, nhấc tay ra, cự lại: “Tôi không ngờ cậu ta có thể tra ra địa chỉ IP.”

“Em làm như vậy có ý nghĩa gì chứ. Anh đã biết em là Ro rồi.”

Tô Niệm Đường thần sắc khế biến: “Làm sao biết được? Là do địa chỉ IP à?” Hốc mắt cô khế đỏ, quay đầu tiếp tục thao tác máy tính, dường như cố chấp muốn lấy lại thứ gì đó.

Kỷ Lang không nhịn được nữa, dứt khoát đi đến rút phích cắm điện.

Tô Niệm Đường sừng sốt nhìn màn hình tối đen: “Tôi mà thua ư?” Cô thấp giọng nói: “Tôi sẽ không thua. Tôi như thế này mà phải chịu thua sao?”

Sau đó, cô đột nhiên giật lấy phích cắm điện từ tay Kỷ Lang, chuẩn bị cắm vào, khởi động lại máy tính.

Kỷ Lang không ngờ I.A lại cố chấp đến như vậy. Vội vàng ném ổ cắm ra xa, ôm ghì cô vào trong ngực: “Đường Đường, em bình tĩnh một chút. Em che giấu IP mục đích không phải là muốn giấu chuyện em là Ro? Bây giờ bọn anh đều biết cả rồi, em không cần che giấu nữa.”

“Không, không đúng!” Tô Niệm Đường thở hổn hển, muốn vùng ra khỏi vòng tay Kỷ Lang: “Tôi không thể bại, anh buông tôi ra!”

“Tiết Nhạc, cậu dừng tay lại cho tôi, đi đi!” Kỷ Lang tức giận hét lên.

“Sếp, có chuyện gì?” Tiết Nhạc trả lời nhưng không thấy người đâu.

“Cậu đi về ngay đi!” Kỷ Lang quyết đoán ra lệnh đuổi khách.

“Không! Em đang phản kích...” Thanh âm bàn phím lách cách, lách cách. Kỷ Lang ở trong phòng cũng có thể nghe thấy. Tô Niệm Đường ở trong lòng anh gây dựa càng mạnh hơn, bây giờ anh mới phát hiện, sức Niệm Đường rất mạnh.

Anh cắn chặt môi, buông Niệm Đường ra, xoay người ra phòng khách, trông Tiết Ngạc mồ hôi đầy đầu, hết sức chăm chú: “Không cần công kích, hiện tại tôi không muốn biết điều đó, cậu mau về đi!”

“Cho em thêm một chút thời gian nữa, đối phương dường như xảy ra chuyện nên thao tác chậm lại, em có thể tra ra được”. Tiết Nhạc không ngẩng lên, đôi mắt vẫn dán chặt vào màn hình, tay liên tục gõ bàn phím.

“Tiết Nhạc!” Kỷ Lang đành mặt nói: “Bây giờ tôi lệnh cho cậu lập tức rời khỏi đây, không được tiếp tục tra xét!”

Tiết Nhạc không hiểu: “Sếp! Em sẽ tìm được mà.”

Kỷ Lang đóng laptop của Tiết Nhạc lại, hít sâu một hơi: “Ro chính là Đường Đường, cậu lập tức về cho tôi.”

Tiết Nhạc trở mặt, nhất thời không kịp phản ứng. Kỷ Lang giúp cậu ta thu dọn máy tính, sau đó đẩy ra cửa: “Trở về sở cũng không được tiếp tục tra xét nữa biết không?”

“... Vâng...” Tiết Nhạc hiển nhiên là vẫn chưa thể tiêu hoá chuyện này.

Kỷ Lang trở lại phòng, Tô Niệm Đường quả nhiên khởi động lại máy tính. Kỷ Lang không thèm quan tâm nữa, ôm chặt cô từ đằng sau, xoay người đi về phòng mình.

“Anh buông tôi ra!” Tô Niệm Đường không còn dựa dựa, nhưng rất lạnh lùng nhìn Kỷ Lang. Ánh mắt rất lạnh, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

“Tiết Nhạc về rồi, cậu ta sẽ không công kích nữa. Em không cần lo lắng, hiện tại cứ nghỉ ngơi cho tốt!” Kỷ Lang ngang ngạnh, xoay người dùng chân đá đóng cửa phòng lại, không cho Tô Niệm Đường nửa cơ hội rời đi.

“Tôi không phải Đường Đường, anh không có quyền quản tôi nhiều như vậy!”

Kỷ Lang đặt Tô Niệm Đường lên giường, cẩn thận đắp chăn cho cô.

“Nhưng đây là thân thể của Đường Đường, trừ khi em rời khỏi cơ thể cô ấy, muốn thế nào tùy em, anh không xen vào. Nhưng nếu em vẫn muốn dùng

cơ thể này, đi em phải nghe theo anh!”

Kỷ Lang đè lên chân, ôm chặt Niệm Đường đang ở trong chân vào ngực: “Nếu em cảm thấy không thoải mái, vậy thì trả Đường Đường cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Edit: Thu Hà Đỗ - Beta: Queenie_Sk

Buổi tối, Kỷ Lang gọi đồ ăn bên ngoài, sau đó dứt cho Tô Niệm Đường từng muỗng, từng muỗng một.

Nửa đêm, mắc vệ sinh nên Kỷ Lang thức giấc, anh chợt phát hiện mình bị cuộn chặt trong chăn, không thể động đậy. Người bên cạnh chẳng còn thấy bóng dáng. Trán Kỷ Lang nổi gân xanh, Tô Niệm Đường!

Kỷ Lang vất vả lắm mới thoát khỏi chiếc chăn mỏng, anh bước ra ngoài xem xét. Phòng dành cho khách không khóa, có ánh sáng chớp tắt. Anh đẩy mạnh cửa, xông vào, Tô Niệm Đường quay đầu, dưới ánh sáng mờ mờ từ màn hình máy tính, nửa bên mặt cô chìm trong bóng tối, bên kia lại trắng sáng như tuyết. Biểu cảm của Niệm Đường cứng ngắc, lạnh lùng, vô tình, như một linh hồn đến thoát ra từ cửa địa ngục, tàn mát đầy khí lạnh.

Kỷ Lang nhũn mảy, lúc trước Ro nửa đêm lên mạng bàn vụ án, cũng là trạng thái như bây giờ sao? Là một Tô Niệm Đường có chấp điên cuồng như thế này?

Tô Niệm Đường nhìn thoáng qua Kỷ Lang, rồi quay đầu tiếp tục gõ bàn phím. Lúc này đây, tốc độ tay tuy không hoàn toàn thoải mái nhưng vận động rất mạnh.

Trong lúc Kỷ Lang đang suy nghĩ không biết nên làm sao với cô thì Tô Niệm Đường rút cục buông tay, dừng gõ phím. Cô đứng dậy, dáng vẻ như một nữ vương, sắc mặt lạnh lẽo nhìn Kỷ Lang: “Tôi đủ mạnh, không kẻ nào có thể đánh bại.”

Kỷ Lang nhớ lại trước đây Đường Đường từng phân tích về Ro, quả không sai; Ro thực sự kiêu căng, không có cảm giác an toàn. Một nhân tài như vậy chỉ muốn dùng sức mạnh để bù lại nỗi sợ hãi xuất phát từ trong đáy lòng.

Kỷ Lang hít sâu một hơi: “Giờ đã có thể đi ngủ chưa?”

Tô Niệm Đường gật đầu, gương mặt không chút cảm xúc; tuy nhiên khi đi ngang qua Kỷ Lang, cô ngừng lại, lấy tay siết chặt yết hầu anh: “Về sau, tốt nhất đừng ngăn cản tôi hành động, điều đó làm tôi rất khó chịu.”

Đồng tử Kỷ Lang co rút, Tô Niệm Đường cũng đã buông lỏng tay, tựa như một u hồn lướt đi. Rõ ràng là khuôn mặt Tô Niệm Đường vừa rồi đầy sát khí, vừa hung ác, vừa lạnh lùng vô tình, thực sự khiến Kỷ Lang cảm thấy rùng mình.

Không thể cứ như vậy nhường nhịn, Kỷ Lang cắn răng quyết không thể để LA chiếm lấy cơ thể Đường Đường tùy tiện muốn làm gì thì làm.

Sau nửa đêm, anh gần như không còn ngủ được, lên mạng đọc rất nhiều tài liệu về những trường hợp đa nhân cách, nhưng có nhiều chỗ khó hiểu, anh không thể tiếp thu được.

Nếu muốn chữa khỏi cho Đường Đường, phải tìm được nguồn gốc của căn bệnh. Kỷ Lang quyết định ngày mai bay đi Mỹ, tìm gặp bác sĩ tâm lý của Đường Đường.

Kỷ Lang xin được địa chỉ đi Tô Niệm Đường từ mẹ mình, Kỷ Lang đưa mắt nhìn một Tô Niệm Đường cao quý xinh đẹp trước mắt, chậm rãi thở dài một hơi, rồi nói: “Anh xuất ngoại công tác, mấy ngày này sẽ nhờ Đường Ty Nhã qua với em. Tô Niệm Đường ... Em phải bảo vệ Đường Đường, đừng làm tổn thương thân thể cô ấy.”

“Đúng, tôi phải bảo vệ cô ấy, Đường Đường không cần ra ngoài, thế giới này rất nguy hiểm.”

Kỷ Lang trong lòng kinh hãi, lời này của cô có ý gì? Cuối cùng, anh chỉ biết tự nói với bản thân phải đi với tốc độ nhanh nhất rồi quay về bên cô.

Thông qua mẹ Kỷ Lang, đi Đường Đường biết được anh sang Mỹ, bà ta sai người ra sân bay đón. Do vậy, anh cũng không tốn nhiều thời gian đã tới được nhà họ Đường.

Đi Tô Niệm Đường là một quý phu nhân đích thực, Kỷ Lang vừa đến, bà nở nụ cười nhã nhặn: “Kỷ Lang, hoan nghênh con đến đây.”

“Con chào dì. Con thay mẹ đến hỏi thăm sức khỏe của dì.”

“Lúc trước mẹ con trong điện thoại có nói, con cùng với Đường Đường đính hôn, giờ con sang đây là để chuẩn bị đón đi về đó sao?” Di Niệm Đường mời Kỳ Lang ngồi, rồi sai người giúp việc mang trà lên.

Về mặt Kỳ Lang trở nên nghiêm túc hơn: “Dì! Lần này con qua đây muốn tìm bác sĩ tâm lý của Đường Đường. Đường Đường xảy ra chuyện!” Sau đó, Kỳ Lang kể cho Di Niệm Đường Đường bị bắt cóc rồi xuất hiện nhân cách thứ hai.

Về mặt Di của Tô Niệm Đường hoảng hốt: “Tại sao có thể như vậy? Cho đến tận bây giờ Di chưa từng nghe nói Đường Đường còn có nhân cách thứ hai.”

“Di không biết ư?” Kỳ Lang cũng kinh ngạc, tại sao lại có thể như vậy? Đường Ty Nhã cũng biết? Sao Di lại không biết?

Di Tô cầm lấy điện thoại, quay số, giọng chất vấn: “Peter! Bệnh tình của cháu tôi, ông có giấu tôi chuyện gì hay không?”

Đầu bên kia điện thoại trả lời gì đó, Kỳ Lang nghe không rõ, nhưng về mặt Di Tô càng ngày càng xấu đi, chắc đầu dây bên kia cũng không kể lại chuyện tốt. Cuối cùng, Di tức giận cúp điện thoại.

Di Tô im lặng một chút, sau đó lấy ra một tấm danh thiếp trong túi xách đưa cho Kỳ Lang: “Đây là số thoại của Peter Reynold, bác sĩ tâm lý của Đường Đường. Chuyện của con bé đành giao cho con giải quyết.”

Kỳ Lang cầm lấy danh thiếp, đứng lên nói lời cảm ơn Di Tô.

Peter Reynold là một bác sĩ tâm lý trị liệu tương đối nổi tiếng ở Mỹ, bởi vì là bạn thân của chuyên gia tâm lý học phạm tội Christopher nên phòng khám của ông ta rất đông bệnh nhân. Kỳ Lang gọi đến số điện thoại riêng của Peter, nói rõ lý do muốn gặp ông ta, một lát sau anh đã có mặt tại văn phòng Peter.

Peter là một người đàn ông trung niên, mũi cao mắt xanh, tóc vàng kim. Ông ta rất nhiệt tình tiếp đón Kỳ Lang: “Xin chào, bạn của tôi. Tôi không ngờ I.A lại phát bệnh, lúc trước đã chữa khỏi rồi mà”, Peter ra vẻ áy náy: “Trước khi cô ấy về Trung Quốc còn tới tìm tôi, trạng thái rất tốt.”

“Tôi muốn biết lý do tại sao I.A lại xuất hiện?”

“À! Không được, chuyện đó tôi không thể tiết lộ, đây là chuyện riêng tư của I.A”. Peter nhún vai tỏ vẻ không thể giúp được cho Kỳ Lang.

“Peter! I.A lại phát bệnh, tin tức đó rất quan trọng với tôi.”

Peter vỗ vai Kỳ Lang nói: “Người bạn à, đây là số điện thoại của Christopher, bạn tôi. Ông ấy cũng là thầy của I.A. I.A theo ông ấy trị liệu, mới từ từ khỏi hẳn bệnh.”

“Thật tốt quá!” Kỳ Lang cầm lấy số điện thoại, nói lời cảm ơn rồi vội vàng gọi cho Christopher.

Ở Mỹ, Christopher rất nổi tiếng, nghe đồn, ông ta có ba đệ tử. Hai người đã tách ra làm riêng. Người còn lại, ngoại trừ lần phá vụ án cưỡng hiếp gây chấn động đó thì vô cùng im hơi lặng tiếng.

Kỳ Lang gõ cửa nhà Christopher, đích thân ông là người ta mở cửa. Đó là một người đàn ông đã lớn tuổi, đeo kính, nhưng về mặt không hề có dấu hiệu của tuổi già, ánh mắt rất tinh tường. Khi ánh mắt ông nhìn ai thì cảm giác bản thân như bị nhìn thấu, Kỳ Lang lúc này cũng có cảm giác như vậy.

“Anh bạn, không cần quá lo lắng, tình hình cơ bản tôi đã biết, anh là vì I.A mà đến đây?”

Christopher đưa Kỳ Lang vào thư phòng, để Kỳ Lang ngồi xuống ghế đối diện ông.

Kỳ Lang đưa mắt nhìn bốn phía, đột nhiên cảm thấy sồn gai ốc. Toàn bộ thư phòng treo đầy mô hình sọ người. Phía trên kệ một bên giá sách trưng bày rất nhiều bình chứa, ở trong ngâm những bộ não lớn nhỏ. Kỳ Lang lặng lẽ nhìn về phía Christopher, cảm nhận được ông đang nhìn đầu của anh cười khàn khàn.

Đột nhiên, Kỳ Lang cảm thấy run sợ.

“Cậu yên tâm, đều là óc heo thôi. Anh đừng sợ!” Christopher ngồi xuống: “Tôi chỉ nghiên cứu kết cấu của chúng.”

Kỳ Lang thở phào nhẹ nhõm, lên tiếng hỏi: “Ông là thầy của I.A, tình huống của cô ấy, ắt hẳn ông cũng biết?”

Christopher gật đầu, sau đó thờ dãi: “Nếu I.A thực sự muốn phạm tội thì cô ấy có thể ra tay một cách hoàn mỹ, cẩn thận, không mảy may thiếu sót.”

Đây là Christopher đang tán dương Tô Niệm Đường sao?

“I.A theo đuổi sự hoàn mỹ, bất cứ việc gì đều phải làm tốt hơn so với người khác, không chịu được khi có người hơn mình.”

Đúng vậy, chỉ cần thấy ngày hôm đó trông thấy Tô Niệm Đường ganh đua với Tiết Nhạ là đủ biết cô là kiểu người thực sự hiếu thắng.

“Nhưng, Tô Niệm Đường không như vậy ... Tô Niệm Đường thực sự là một cô gái hiền thực, nhẹ nhàng ...” Giọng nói Christopher có chút thay đổi, Kỳ

Lang thoáng hoảng hốt: “Ý của ông là, người theo ông học tập chính là I.A?”

“Đúng, khi đó tôi nhìn ra Tô Niệm Đường có vấn đề, nên mới muốn thu nhận cô ấy làm học trò. Như vậy, vừa có thể nhìn ra được sự khác nhau giữa hai nhân cách, vừa có thể bồi dưỡng ra một chuyên gia tâm lý học tội phạm tài năng.” Đáng tiếc là về mặt này, I.A cực kỳ có thiên phú, tuy nhiên Tô Niệm Đường thì tư chất bình thường, nên không nổi danh.

“Như vậy, ông hẳn là cũng biết nguyên nhân vì sao I.A là nhân cách thứ hai?”

“I.A có khúc mắc, đó chính là do bóng ma tâm lý khi còn bé tận mắt chứng kiến mẹ mình bị cưỡng hiếp và sát hại. Cô ấy tự cho rằng bản thân mình là sao chổi, chuyên mang lại tai ương, do vậy dù thay đổi hoàn cảnh sống cũng không thể giúp cô ta tự tin trong giao tiếp, không muốn nói chuyện với mọi người. Một người luôn không có ai bên cạnh, tự mình nói chuyện với chính mình.”

Christopher thở dài: “Sau này, trải qua việc trị liệu không đúng đắn với một bác sĩ tâm lý khiến I.A cảm thấy sự xuất hiện của mình chính là sai lầm, cho nên cô ấy dần dần không xuất hiện nữa. Như vậy, ngoài mặt Tô Niệm Đường là khôi hài, nhưng thực ra I.A chưa được loại bỏ hoàn toàn. I.A cho rằng ngay từ ban đầu mục đích cô ta tồn tại là để làm bạn với Tô Niệm Đường, sau này tồn tại vì bảo vệ Tô Niệm Đường.”

“Vì vậy khi Đường Đường gặp nguy hiểm, I.A sẽ xuất hiện?” Kỳ Lang hỏi giọng đầy nghi hoặc.

Christopher gật đầu: “Đúng! Nhưng sáu năm trước, I.A bất ngờ phản kháng. Cô ta cho rằng đáng lẽ ra cô ta phải là người tồn tại, chỉ có những người quật cường mới có thể sống tốt.”

Kỳ Lang trầm nghĩ, đó là nguyên nhân vì sao cho dù hiện tại Đường Đường đã an toàn, nhưng cô ấy sẽ không quay lại, vì I.A không muốn để Đường Đường trở về? Còn sáu năm trước, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

“Cậu nói Tô Niệm Đường bị bắt cóc, nên I.A lại xuất hiện?” Christopher đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy!”

“Vậy chắc chắn Tô Niệm Đường thực sự sợ hãi, I.A ngủ say đột ngột bị kích động mà xuất hiện trở lại. Vì chuyện này mà I.A không muốn biến mất nữa.”

“Ông Christopher, sáu năm trước đã xảy ra chuyện gì khiến I.A muốn tồn tại?”

“Sáu năm trước ư? ... Vụ án cưỡng hiếp liên hoàn chấn động toàn nước Mỹ, cậu biết không?”

“Tôi biết!” Vụ án này Kỳ Lang có nghe Đường Đường nói qua, không lẽ có liên quan?

“Lúc đó, là Tô Niệm Đường phá án, tuy nhiên vụ án này nhiều lần điều tra sai phương hướng. Tên tội phạm về sau thậm chí chuyển mục tiêu hướng về Tô Niệm Đường.”

Cái gì? Kỳ Lang tròn tròn mắt, chuyển hướng mục tiêu về phía Đường Đường?

“Khi áp lực bị đẩy đến giới hạn cuối cùng, I.A xuất hiện. Năng lực của I.A so với Đường Đường mạnh mẽ hơn rất nhiều, rất nhanh đã xoay chuyển toàn bộ cục diện.” Khi nói những lời này, về mặt của Christopher vô cùng tán thưởng, rõ ràng cực kỳ hài lòng với I.A. Thế nhưng, những lời nói tiếp theo của ông khiến Kỳ Lang thực sự không thể tin được.

“Tuy nhiên, I.A cũng phạm phải sai lầm, dự cho đối tượng phạm tội ngay tại nhà mình, trùng hợp hai người thân của cô ấy cũng có mặt tại đó. Đợi đến khi FBI đến tiếp ứng, thì trong hai trong ba người đã bị tên hung thủ cưỡng hiếp ...”

Kỳ Lang giật mình, còn có chuyện lớn đến như vậy?

“Là ... ài?” Anh thật sự sốt ruột muốn biết đó là ai, nhưng cũng sợ nghe được sự thật.

“Một người đã qua đời, một người tôi còn nhớ, hình như tên là Đường Ty Nhã ...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Edit: Thu Hà Đổ - Beta: Queenie_Sk

Vì khi còn nhỏ Đường Đường chịu bóng ma tâm lý, không thể thoát ra được nên phân liệt ra nhân cách thứ hai. Sau này, trải qua chẩn đoán và điều trị,

dần dần nhân cách I.A ngủ say. Nếu không xảy ra tình huống ngoài ý muốn thì I.A sẽ vĩnh viễn ngủ yên.

Nhưng sáu năm trước đây, ở Mỹ phát sinh vụ án cường hiếp cực kỳ chấn động. Vốn dĩ luôn luôn có ác cảm với những vụ án này, hơn nữa ý vào việc bản thân từng theo học Christopher vài năm, cậu mạnh mẽ nên muốn đi phá án, truy bắt hung thủ. Nhưng lại khiến hung thủ chuyển mục tiêu sang cô.

Dưới áp lực lớn, nhân cách I.A một lần nữa thoát ra. Theo như lời Christopher, I.A có tài hơn so với Đường Đường, bắt luận ở phương diện phá án hay là tâm lý tội phạm. Tuy nhiên tất cả mọi người đều không ngờ, tên tội phạm lại trốn thoát khỏi sự truy lùng của FBI, tìm được nhà của I.A.

Khi ấy, trùng hợp Đường Ty Nhã cũng ở đó.

“Vừa rồi tôi cũng đã nói, nếu I.A muốn phạm tội, cô ấy sẽ khiến cho vụ án ấy trở nên cực kỳ hoàn mỹ, không sót mẻ.” Christopher lên tiếng.

Kỷ Lang không khỏi giật mình, không hiểu sao, Christopher càng nói càng khiến anh thêm khiếp sợ.

“Năm đó... I.A đã lừa gạt toàn bộ cảnh sát FBI ...”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Kỷ Lang chờ đợi một lúc lâu, rút cục không nhận được lại hỏi.

“Khi người của FBI đến được nhà I.A thì tên tội phạm đã bị I.A giết. Hiện trường cực kỳ khủng khiếp, một bên là I.A toàn thân đầy máu còn bên cạnh là tên hung thủ đã bị phân thân.”

Kỷ Lang thở gấp một hơi, dường như có thể tưởng tượng ra tình huống lúc đó. Lúc ở căn nhà gỗ, nếu không phải bọn họ tới kịp, thì e rằng Tôn Vĩ cũng đã bị I.A giết chết.

“Vụ án được FBI kết luận I.A giết người do tự vệ. Hơn nữa, thời điểm đó, I.A cũng mới chỉ mười sáu tuổi. Chuyện tên hung thủ bị phân thân cũng được che giấu. Nhưng tôi biết, khi I.A giết người, cô ấy hoàn toàn tỉnh táo. Cô ấy giết không phải là hung thủ mà chính là con ác mộng đã nhiều năm quanh quẩn trong lòng mình”. Christopher cảm thán: “Tuy nhiên, chuyện của sáu năm về trước khiến I.A càng thêm bị kích thích. Lòng hiếu thắng của cô ấy mạnh mẽ hơn rất nhiều, là do Tô Niệm Đường yếu đuối, chưa đủ bản lĩnh mới khiến cho người bên cạnh gặp nạn. Nếu như từ đầu là I.A xử lý mọi chuyện, tuyệt nhiên sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Kỷ Lang nhớ lại những lời Đường Ty Nhã đã nói, chỉ bắt đầu từ sáu năm trước quan hệ giữa cô ta và I.A mới chuyển biến tốt lên. Năm đó người coi sóc cô ta cũng là I.A, nguyên nhân phải chẳng chính vì Đường Ty Nhã ...

“Sáu năm trước, I.A nảy sinh ý niệm muốn làm chủ thân thể Tô Niệm Đường, nhưng cũng mới chỉ là ý tưởng mà thôi, chưa thực hiện được. Sau này, trải qua điều trị, Tô Niệm Đường lại tỉnh. Kỳ lạ ở chỗ, Tô Niệm Đường không hề nhớ được I.A từng xuất hiện và tồn tại.”

“Do đó, trải qua chuyện bất cóc lần này, I.A càng cho rằng Đường Đường không thích hợp ở lại?” Kỷ Lang lo lắng hỏi lại, nếu như theo lời ông ta, chẳng phải Đường Đường sẽ rất nguy hiểm sao?

Christopher sờ sờ cằm, đứng lên, đi lại trong phòng, bước chân khá dồn dập khiến Kỷ Lang cảm giác sàn nhà cũng rung theo: “Tình huống lần này ... Tôi muốn tự mình quan sát trạng thái hiện giờ của I.A. Tôi nghĩ, theo như lời cậu nói, khả năng nhân cách I.A ngày càng mạnh. Cô ấy có thể thức tỉnh khi Tô Niệm Đường ngủ say, chứng tỏ rằng cô ấy càng ngày càng nắm vai trò chủ đạo”, giọng Christopher đầy hưng phấn.

“Như vậy, tôi phải làm thế nào? ... Thế nào mới có thể khiến Tô Niệm Đường tỉnh lại?” Câu hỏi của Kỷ Lang khiến Christopher sững sốt, ông ta nhìn Kỷ Lang đầy nghi hoặc, vẻ mặt hưng phấn khi nãy đã biến mất.

“Nếu muốn Tô Niệm Đường tỉnh lại, biện pháp duy nhất chính là phải để cô ấy cảm nhận được thế giới bên ngoài, để cô ấy tự nhận thức rằng cô ấy không bị thế giới vứt bỏ. Tô Niệm Đường buộc phải có ý thức mạnh hơn I.A, như vậy mới có khả năng thức tỉnh ...”

Đề Đường Đường đang ngủ say tỉnh lại sao? Kỷ Lang đắm chiều suy nghĩ.

“Sau khi tỉnh lại, hãy cố gắng cởi bỏ hoàn toàn khúc mắc của Tô Niệm Đường, như vậy I.A mới biến mất hoàn toàn.” Christopher giải thích: “Tôi sẽ đến Trung Quốc.”

Kỷ Lang vốn dĩ tính mời Christopher cùng anh trở về, ai ngờ ông lại chủ động đề xuất, Kỷ Lang đương nhiên không cự tuyệt: “Tốt quá, tôi đặt vé máy bay cho ngài!”

“Không, không! Tôi ở đây còn một số việc phải xử lý. Chờ tôi xử lý xong sẽ tự đến ...” Christopher lắc đầu nói: “Anh bạn của tôi, cậu về trước đi, về chăm sóc I.A.”

Đồng ý với đề nghị của Christopher, Kỷ Lang về nước trước. Bây giờ, anh rất muốn nhìn thấy Tô Niệm Đường, muốn Đường Đường cảm nhận được anh, muốn cô hoàn toàn tỉnh lại.

Thế nhưng vừa mở cửa, Kỷ Lang sợ ngây người ...

Đây là nhà của anh? Anh không tin vào mắt mình, trước mắt anh là hình vẽ bộ đầu lâu trắng dã, phun thêm màu đỏ ngay khóe mắt; sofa được thay bằng màu đen, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt ...

“Tô Niệm Đường!” Kỳ Lang thái dương nổi gân xanh, thật muốn đánh cho cô một trận, thử xem Đường Đường có thể bị đánh đau quá mà về không.

Cửa phòng ngủ của khách mở ra, Tô Niệm Đường lạnh lùng đứng nhìn Kỳ Lang: “Về rồi?”

“Sao lại thế này?” Kỳ Lang chỉ vào bức tường đối diện mở miệng hỏi.

“Hoan nghênh anh trở lại...” Về mặt cô trước sau như một: “... Bằng cách đặc biệt nhất!”

“Đường Ty Nhã đâu?” Nhớ đến chuyện anh nghe được ở nước ngoài, đột nhiên Kỳ Lang cảm thấy đề Đường Ty Nhã đến chăm sóc Tô Niệm Đường là một quyết định cực kỳ sai lầm.

Quả nhiên... Tô Niệm Đường trả lời: “Cô ta thực sự phiền phức, cho nên tôi đã kể cho Kỳ Sóc biết chuyện xảy ra sáu năm trước. Tôi nghĩ, trong mấy ngày vừa rồi, anh ấy hẳn cũng biết hết rồi!”

Kỳ Lang cứng người, lúc trước Kỳ Sóc có hỏi thế nào, Đường Đường nhất định không nói; thế nhưng I.A dễ dàng để lộ ra. I.A thật giống với ác ma, luôn nhìn thế giới đầy ác ý. Bây giờ anh muốn tước đoạt sự tồn tại của Đường Đường.

Tô Niệm Đường mang cho Kỳ Lang đôi dép đi trong nhà, nở nụ cười. Nhưng nụ cười ấy lại khiến Kỳ Lang rung mình, lạnh toát sống lưng.

“Suy đi nghĩ lại, tôi thấy, cách bảo vệ Đường Đường tốt nhất, chính là để cô ấy vĩnh viễn ngủ say, như vậy cô ấy mới không cảm nhận được nỗi buồn, sự bất lực hay tội ác.” Đáy mắt I.A tràn đầy sự cương quyết bắn về phía Kỳ Lang.

“Không thể... Em đã hỏi ý Đường Đường chưa?” Kỳ Lang nắm chặt tay Tô Niệm Đường: “Đường Đường không muốn ngủ say, em không thể thay cô ấy ra quyết định.”

“Cứ vậy đi!” Tô Niệm Đường thoát khỏi bàn tay của Kỳ Lang, về mặt càng lạnh nhạt, vô tình: “Cô ấy cũng chưa từng hỏi ý kiến tôi. Dựa vào cái gì mà muốn tôi thay cô ấy chịu mọi đau khổ? Cô ấy không muốn nhớ tới quá khứ, dựa vào cái gì bắt tôi gánh vác? Cô ấy buồn bã, dựa vào cái gì bắt tôi phải tới nghe? Cô ấy phạm sai lầm, vì sao cuối cùng tôi phải là người thay cô ấy giải quyết?” Cứ sau mỗi câu hỏi, đôi mắt Tô Niệm Đường thêm vài phần phẫn nộ.

Kỳ Lang nhất thời không biết phản bác thế nào, tất cả đều là những câu hỏi sâu tận đáy lòng Đường Đường. Chính bởi những điều đó mới này sinh nhân cách thứ hai là I.A.

“Rõ ràng cô ấy nhận ra Tô Hải, nhưng lại như lúc trước, yếu đuối không dám thừa nhận, rồi khiến cho lòng mình đầy oán giận. Bao nhiêu hận thù cũng không dám nói ra. Cô ấy luôn như thế, gặp chuyện đều cố gắng chịu đựng”, Tô Niệm Đường hơi nheo mắt, mang theo một tia mỉa mai, “Trong lòng lại một mực chỉ có mình anh ngự trị!”

“Chính vì tồn tại của anh, sáu năm trước, Tô Niệm Đường mới không đồng ý ngủ say.” I.A nở nụ cười lạnh: “Khi đó tôi cũng rất tò mò, anh rút cục là người như thế nào, lại khiến một cô gái yếu đuối như cô ấy vô cùng tín nhiệm. Cho nên thừa dịp cô ấy say ngủ, tôi xuất ra để gặp anh... nhưng hiện tại... cũng chỉ đến mức đó.”

“Không, chính vì Tô Niệm Đường có khúc mắc, cô ấy không phải là người nhu nhược, em không thể phủ nhận sự tồn tại của cô ấy”, Kỳ Lang cổ trắn tình Tô Niệm Đường: “Nhiều năm rồi, cô ấy đã có thể mỉm cười mà đối mặt với tất cả; cho dù phải nuốt xuống biết bao oán hận, chỉ bởi cô ấy không muốn để những người thân bên cạnh mình thêm phiền não. Em nói anh cũng chỉ thế thôi... Là anh khiến em thất vọng rồi ư? Em đã từng chờ mong anh, nhưng sau khi tiếp xúc, hiểu về anh, em thất vọng với anh sao? Đường Đường tuy rằng quá mức hiền lành, cho đến bây giờ cô ấy không tự tìm phiền phức cho mình. Hoặc có thể nói, biết bản thân mình luôn gây ra phiền phức, nên có chuyện gì cô ấy cũng đều giấu ở trong lòng, không muốn lộ ra. Gặp Tô Hải, không nhận ông ấy, không phải vì cô ấy không dám, mà vì Đường Đường căn bản chưa từng nghĩ đến việc phải công bố thân phận của mình. Năm đó, ông ta từ bỏ mẹ con cô ấy, thực sự bây giờ cũng không cần nhận lại.”

Tô Niệm Đường đột nhiên vắn vắn cổ, rắc rắc vài cái: “Là như thế này sao?” Cô như bị kích thích, trợn mắt nhìn Kỳ Lang: “Vì sao tất cả các người đều không thừa nhận sự tồn tại của tôi? Thế giới này vốn dĩ kẻ mạnh thì sống, cô ấy đã không tiếp nhận được thế giới, tôi thay cô ấy thừa nhận, còn muốn gì nữa?” Tô Niệm Đường ra tay nhanh như chớp, bóp chặt cổ Kỳ Lang, đè người anh lên cửa: “Anh đi Mỹ tìm thầy của tôi, anh muốn giết tôi phải không?”

Cô ngẩng cao đầu, giống như quỷ dữ đến từ địa ngục, nói ra những lời khiến Kỳ Lang sợ hãi: “Anh muốn Đường Đường tỉnh lại, không muốn thừa nhận sự tồn tại của tôi... Được... Tôi giết anh rất dễ, anh là điểm mấu chốt cuối cùng trong đáy lòng của Đường Đường. Chỉ cần anh chết thì không ai có thể khiến cô ấy tỉnh lại. Tôi có thể tồn tại vĩnh viễn”. Cô khẽ cười, đầu hơi rụt lại, mang theo sự lạnh lẽo đến tận cùng, thật giống như muốn có được hết thảy mọi thứ.

Kỳ Lang không có phản ứng, hô hấp càng ngày càng khó khăn. Anh vươn tay cố gắng chạm vào khuôn mặt Tô Niệm Đường: “Đường Đường... Tỉnh lại đi... Anh là Kỳ Lang... Anh luôn ở bên em... Tỉnh lại đi em...”

Bàn tay Tô Niệm Đường càng lúc càng siết chặt, ánh mắt tối sầm, cô áp sát vào Kỳ Lang, dựa vào anh, cúi xuống bên tai anh, đầy lạnh lùng: “Tôi và cô ấy đều bị thế giới này chối bỏ. Anh đừng có nằm mơ...”

“Cô bé ngốc... Em không bị thế giới vứt bỏ. Cho dù cả thế giới này không cần em, nhưng vẫn còn anh bên em...” Kỳ Lang rất khó thở, nhưng anh vẫn dụi dụi nhìn người con gái trước mắt. Nhớ đến những năm tháng Đường Đường sống trong nỗi đau, nghĩ đến sự chịu đựng của cô trong bao nhiêu năm qua... Kỳ Lang chua xót trong lòng. Cả đời này, sai lầm lớn nhất của anh chính là năm ấy đã để Đường Đường đi Mỹ, để cô phải một mình đơn độc đối mặt với con ác mộng.

Hốc mắt anh đỏ ửng, từng giọt nước mắt thi nhau tuôn chảy, rơi xuống bàn tay Tô Niệm Đường, cô cũng người nhìn anh khóc.

“Đường Đường, thật xin lỗi em, ngày đó không nên nói anh chờ em ... Anh phải để em cùng đi với anh, như vậy em đã không gặp nguy hiểm ... Đường Đường, sau này, anh sẽ luôn nắm chặt tay em ... sẽ không bao giờ đánh mất em một lần nữa ...” Tay Kỷ Lang run run, cố gắng cảm nhận được độ ấm trên gương mặt Tô Niệm Đường cùng chút hy vọng mong manh có thể khiến Đường Đường tỉnh lại: “Đường Đường, lúc này anh sẽ không buông tay. Anh yêu em ...”

Bây giờ nói yêu, còn kịp sao? Thực xin lỗi em, Đường Đường, là anh phản ứng chậm chạp, phải đợi đến khi có người cướp em đi rồi, anh mới phát hiện phải đoạt lại em. May sao anh đã đuổi kịp, may sao em không ghét bỏ anh, may sao ... Em còn yêu anh ...

Đáng tiếc nhất đời ... chính là không thể nhìn thấy em mặc váy cưới ... Anh còn có cơ hội này không?

Kỷ Lang nghiêng mặt, môi vừa vắn chạm vào môi cô, một chút nước mắt chua xót cùng với môi anh, tiến vào khoang miệng cô

“Anh ...” Cảm giác bị khống chế càng ngày càng thấp, người con gái trước mắt đột nhiên chớp mắt tỉnh táo: “Anh Kỷ Lang?”

Sau đó, cô vô lực ngã xuống trên người Kỷ Lang. Anh đón lấy cô, hơi thở dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Edit: Thu Hà Đỗ - Beta: Queenie_Sk

Tình trạng của Tô Niệm Đường như vậy, không thể tiếp tục đến trường dạy học. Bản thân cô còn có bóng đen tâm lý, làm sao có thể đi dạy lại cho người khác, cho nên Kỷ Lang vì việc Tô Niệm Đường cũng xin nghỉ theo.

Tô Niệm Đường hôn mê hai ngày cuối cùng cũng tỉnh lại, Kỷ Lang vô cùng vui mừng khi thấy cô mở mắt, nhưng ngay lập tức lại thất vọng ngồi xuống. Lúc trước rõ ràng anh đã thấy Đường Đường tỉnh lại rồi, sao bây giờ lại vẫn là I.A?

“Thất vọng ư?” Tô Niệm Đường lạnh lùng hỏi: “Thấy người tỉnh lại không phải Đường Đường, anh thất vọng ư?”

Kỷ Lang thở dài: “Đúng vậy, nhưng ít nhất anh cũng biết anh có thể khiến Đường Đường tỉnh lại”. Kỷ Lang vừa nói xong, cửa phòng bệnh bị đẩy mạnh mở ra.

Lê Huy thở hổn hển nói: “Sếp, tìm được Diệp Khả rồi..”

Kỷ Lang khẽ nhủ mày, gương mặt không có nhiều cảm xúc, Tô Niệm Đường bỗng nhiên xốc chân lên ngồi dậy: “Cô ta ở đâu?”

“Tìm được thì để cảnh sát tiếp nhận. Cậu nói với tôi có ích lợi gì?”

“Diệp Khả ... được tìm thấy trong bãi phế liệu ... Cô ta ... đã chết” Lê Huy nuốt nước miếng, Kỷ Lang thoát cái sững người: “Thủ pháp gây án với mấy vụ án mạng trước giống nhau. Ngón áp út bàn tay phải của Diệp Khả cũng bị chặt đứt và thay bằng một ngón tay đã khô của người khác.”

Kỷ Lang vội đứng lên: “Hôm nay ngày mấy?”

Lê Huy nói: “Ngày 13 tháng 10.”

Kỷ Lang nhủ mày, thời gian không đúng, hai vụ án mạng trước đều là vào thứ 4 ngày 23. Vì sao lần này hung thủ lại gây án sớm mười ngày?

“Đó là bởi vì, hung thủ không phải gây án cố định vào ngày 23“. Tô Niệm Đường bình tĩnh mở lời: “Mà là, trong ba ngày có chứa số 3, ngày nào rơi vào thứ tư thì hung thủ chọn ngày đó“. Hôm nay, chính là thứ 4 ngày 13 tháng 10.

Kỷ Lang nhìn về phía Tô Niệm Đường, không ngờ cô lạnh lùng hừ một tiếng: “Tình cảm gia đình của hung thủ nhất định đã từng chịu thương tổn. Vợ hắn có khả năng là vợ bé người khác, hoặc hắn bị bà vợ cấm sừng nên hắn cực kỳ ghét những từ này.”

Tô Niệm Đường xuống giường, ra lệnh cho Lê Huy: “Đưa tôi đi xem hồ sơ vụ án“.

Lê Huy nhìn Kỷ Lang, lại nhìn Tô Niệm Đường: “Việc này.....”

Kỷ lang bước lên, hơi chần chừ: “Tại sao em lại có hứng thú với vụ án này như vậy?”

“Giết người âm mưu bắt cóc tôi, đây là chuyện muốn khiêu khích tôi!”

Hung thủ đi trước Tô Niệm Đường một bước, tìm được Diệp Khả; hơn nữa còn giết cô ta, làm thay việc mà cô muốn làm, đối với một người hiểu thắng như I.A mà nói, đây chính là một loại khiêu khích. Tâm trạng này sẽ khiến I.A không còn quan tâm đến việc sẽ chiếm cứ thân thể Đường Đường ... Không biết đây nên coi là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Thi thể Diệp Khả đã được đưa về cục cảnh sát, do vậy Kỳ Lang đưa Tô Niệm Đường trực tiếp đến đó. Vừa vặn Hứa Thiên Lập cũng đang cùng các cảnh viên khác thảo luận tình tiết vụ án, nhìn thấy Kỳ Lang, anh ta thực không tình nguyện chào một tiếng: “Sur phụ!”

Kỳ Lang cảm giác hơi khó chịu, nghiêm mặt nói: “Vụ án Diệp Khả tôi đã biết rồi, giờ đương sự muốn đến xác nhận một chút.”

Hứa Thiên Lập nhìn thoáng qua nét mặt không biểu cảm của Tô Niệm Đường. Xác nhận cái gì chứ? Xác nhận nạn nhân đã thật sự đã chết chưa? Hứa Thiên Lập bắt đầu đi, lệnh cho cảnh viên đưa bọn họ đến phòng pháp y.

Cảnh viên đưa bọn họ đến cửa thì rời đi. Mùi máu tươi nồng nặc xuyên thấu qua khe cửa truyền cả ra ngoài, Kỳ Lang khẽ nhíu mày, quay đầu về phía Tô Niệm Đường, ngay lập tức anh có thể nhìn ra được sự hưng phấn nơi đáy mắt cô. Tô Niệm Đường đẩy cửa đi vào, Kỳ Lang theo sát phía sau.

Có ba pháp y đang tiến hành giải phẫu thi thể. Cho dù đã gặp rất nhiều cảnh máu me, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng khiến Kỳ Lang không nhịn được phải quay đầu, thế nhưng hành động này cũng không thể ngăn cản mùi máu tươi cùng mùi vị tội ác tràn ngập.

Tuy nhiên, Tô Niệm Đường ở bên cạnh anh lại nhìn chăm chăm, con ngươi lóe sáng, giống như một người đang tuyệt vọng giữa sa mạc đầy cát, trông thấy ốc đảo. Trong ánh mắt cô lộ ra rất nhiều khát vọng cùng sự tham lam.

Kỳ Lang âm thầm kinh hãi, I.A tham lam và khát vọng điều gì? Là màn máu me này sao?

Đặng Phi đang bận rộn thì nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, sau đó nhìn Tô Niệm Đường đang lảng vảng xem xét. Đến khi Kỳ Lang lên tiếng nhắc nhở, Đặng Phi mới hoàn hồn.

Đặng Phi ra hiệu bảo hai pháp y kia tiếp tục làm việc. Cô ta lui xuống: “Hai người sao lại đến đây?”

Kỳ Lang vuốt cằm, đã thấy Tô Niệm Đường mở to mắt nhìn Đặng Phi, ánh mắt này không giống như những lần trước đây. Không lâu sau, Tô Niệm Đường nói: “Tôi đã từng gặp cô!” ngữ khí cô cực kỳ chắc chắn.

Đặng Phi dờ khóc dờ cười: “Tôi nhớ lúc trước, tôi có nói đã từng gặp cô rồi, nhưng khi ấy cô khẳng định chưa bao giờ gặp tôi.”

“Sáu năm trước, ở vụ án cưỡng hiếp chấn động đó, cô là một trong những pháp y phụ trách khám nghiệm tử thi...”

“Đúng, tôi lần trước đã nghĩ tới, nhưng ...” Đặng Phi hơi do dự, lần trước khi cô ta nhắc đến đề tài này, bị Tô Niệm Đường trừng mắt như cảnh cáo. Sau khi trở về, Đặng Phi cẩn thận hồi tưởng lại cảnh tượng ngày ấy cô ta luôn nhớ đến Tô Niệm Đường chính là một trong ba nạn nhân của vụ cưỡng bức cuối cùng.

Kỳ Lang ho nhẹ một tiếng: “Chuyện năm đó về sau hãy nói. Trước tiên nói về tình hình Diệp Khả đi. Đặng Phi, cô nghiệm thi thể nào rồi?”

Đặng Phi quay đầu nhìn về phía các đồng nghiệp còn đang bận bịu, lên tiếng: “Căn cứ vào việc kiểm tra sơ bộ, thời gian tử vong là rạng sáng. Nguyên nhân tử vong là do ngạt thở, ắt hẳn bị người khác siết chết”.

Dứt lời, cô ta lấy ra mấy bức ảnh đưa cho Kỳ Lang: “Đây là ở hiện trường chụp được, giống hệt hai vụ án trước. Phía ngoài quần áo rất chỉnh tề, nhưng trong người đầy thương tích, hiển nhiên là đã bị ngược đãi, cũng có dấu hiệu bị cưỡng bức... Duy chỉ có một điều không giống, Diệp Khả không phải bị 'người' cưỡng bức, mà là một chiếc gậy to...”

Kỳ Lang nhíu mày, cầm lấy mấy tấm ảnh.

Trên ảnh chụp, dựa theo trình tự, có thể thấy lúc phát hiện ra thi thể Diệp Khả, cô ta bị đặt ở đỉnh của bãi phế liệu, thi thể xếp theo hình chữ đại. Nếu không phải vì hàng rào chắn phía trên đó đột nhiên rớt xuống, cũng sẽ không có người leo lên đó thăm dò xem xét.

Tiếp đó là các góc độ khác của thi thể. Nhìn bề ngoài, thi thể Diệp Khả không có dấu hiệu từng bị ngược đãi. Nhưng ở bức ảnh kế tiếp chụp những vết thương trên người Diệp Khả, từng vết bầm tím trên da thịt trắng như tuyết, cộng thêm những vết thương lở loét do bị nhiễm trùng. Hình như hung thủ trút con giận lên Diệp Khả rất nhiều.

Trên mu bàn tay trái của Diệp Khả có vết thương cũ do dao, khác biệt với những vết thương khác.

“Vết tích đó là do tôi làm!” Tô Niệm Đường chỉ vào vết dao cũ: “Ngày hôm ấy, tôi đoạt con dao, vốn dĩ định khống chế cô ta. Không ngờ cô ta chạy thoát, vì thế tôi đành phải giải quyết tên đàn ông kia.” Ngữ khí của cô lạnh lùng, lãnh đạm mang theo một chút tiếc nuối, dường như hận không thể tự tay giải quyết Diệp Khả.

Đặng Phi gật đầu: “Vết thương do dao đã được xử lý qua. Ở trên bề mặt tôi xét nghiệm thấy thành phần của cồn i-ốt”.

“Nói cách khác, ngày đó khi chúng ta nhìn thấy Diệp Khả chạy đi, cô ta từng tự mình xử lý vết thương. Khi đó, cô ta vẫn an toàn. Vậy khi nào thì cô ta gặp hung thủ?” Kỳ Lang đặt vấn đề.

Tô Niệm Đường bước lên, đi đến bên cạnh cửa sổ, mắt không chớp nhìn bàn giải phẫu thi thể. Sau đó, cô khẽ nhíu mày, đột nhiên lên tiếng: “Hung thủ là nam, tuổi ngoài bốn mươi, đã kết hôn, có chứng ngại tâm lý, có thời gian bệnh đặc biệt nghiêm trọng. Khả năng do vợ đòi ly hôn hoặc vợ bỏ theo người khác. Căn cứ vào tư liệu về hai vụ án mạng trước đó cùng trạng thái người chết, có thể thấy hấn chán ghét những phụ nữ có hành vi cử chỉ phóng đảng. Chứng ngại tâm lý của hấn có thể được hình thành vì gặp phải những dạng phụ nữ này, nên hấn hận bọn họ. Số lần hành hung tăng lên, chứng tỏ hấn ngày càng tự tin, trước đó có biết qua nạn nhân.”

Kỳ Lang cẩn thận nghe I.A phác họa chân dung hung thủ, so với mô tả của Đường Đường còn kỹ càng hơn vài phần. Nhưng vẫn là như trước, phạm vi quá lớn nên chưa thể khoanh vùng hung thủ.

Đúng lúc Kỳ Lang muốn nói chuyện, không nghĩ đến Tô Niệm Đường xoay người mở cửa phòng khám nghiệm tử thi. Bên trong hai pháp y kinh ngạc nhìn Tô Niệm Đường. Kỳ Lang không kịp ngăn cản cô, chỉ có thể tiến lên vài bước, đề phòng cô có hành động khác khiến họ kinh sợ.

Bàn tay trắng nõn của Tô Niệm Đường cầm lấy đoạn ngón tay giơ lên trước mắt cẩn thận quan sát, lại đưa tới mũi người. Kỳ Lang đứng ở một bên kinh hãi, sợ cô đem đoạn ngón tay này mà ăn mất. May sao, cô buông đoạn ngón tay, nhìn vào ngón tay Diệp Khả bị cắt đứt nói: “Còn một điểm khác với hai án mạng trước đó, đó là ngón tay Diệp Khả bị chặt đứt trước khi chết.”

Đặng Phi gật đầu: “Quả thật là như thế!”

“Hung thủ đối với Diệp Khả không giống như hai nạn nhân trước, hoặc là rất hận ... cho nên hấn muốn thấy cô ta càng thêm thống khổ. Trên người cô ta, vết thương cũng nhiều hơn hai nạn nhân trước, phương thức hành hạ cũng khác biệt ...” Tô Niệm Đường nói xong, như là âm hồn đi đến phía sau hai pháp y. Pháp y lặng lẽ tránh ra, cảm giác sống lưng lạnh toát. Cô cúi đầu, để mặt mình sát cạnh mặt Diệp Khả, khóe môi nhếch một nụ cười: “Chắc chắn ... Thật sự đáng thương ... Nếu ở trong tay tôi, tôi tuyệt đối không để cho cô ta chết thống khổ như vậy.”

Kỳ Lang không nhịn được nữa, kéo Tô Niệm Đường đến bên cạnh: “I.A! Em chú ý một chút!”

Tô Niệm Đường không quan tâm đến Kỳ Lang, tiếp lời: “Theo vết thương ở ngón tay bị cắt có thể thấy được, hung thủ dùng dao rất tốt, rõ ràng cắt ngón tay của một người nhưng lại không khiến phần xương vị nát, điều này chứng minh hấn rất quen thuộc dùng dao. Nhìn phần ngón tay và vết khâu có thể nhìn ra hung thủ là người thành thạo làm những công việc này. Như vậy, chỉ có một loại người hay làm công việc này mà thôi.”

“Bác sĩ ngoại khoa!” Kỳ Lang cùng Tô Niệm Đường đồng thời lên tiếng.

Tô Niệm Đường liếc mắt nhìn anh, nói tiếp: “Vết thương trên tay Diệp Khả chính là do hấn xử lý, sau đó thuận tiện bắt cóc luôn cô ta, sẽ không khiến bất cứ ai hoài nghi. Tình huống lúc đó, sẽ là như thế này ...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Edit: Thu Hà Đỗ - Beta: Queenie_Sk

Chạy, chạy, chạy.....

Trong đầu Diệp Khả chỉ duy nhất có một suy nghĩ, phải chạy thật nhanh. Đáng sợ, Tô Niệm Đường vừa rồi quả thực đáng sợ! Lúc trước cô nói muốn giết Tô Niệm Đường, cũng chỉ là nói suông mà thôi. Dù sao cô cũng chưa bao giờ giết người. Ai ngờ được, Tô Niệm Đường còn độc ác hơn cả người bắt cóc mình, có thể cắt đứt dây trời, thừa dịp cô không chú ý đoạt lấy con dao, nhắm thẳng mắt cô mà đâm đến. Nếu không phải cô phản ứng nhanh, cần được con dao thì có lẽ giờ này đã mù rồi.

Tô Niệm Đường tấn công cô không thành, lập tức xoay người tấn công Tôn Vĩ. Động tác của Tô Niệm Đường dứt khoát, Tô Vĩ đường đường là một người đàn ông to khỏe nhưng không có cách nào tránh được. Diệp Khả tận mắt nhìn thấy Tô Niệm Đường cầm lấy cổ tay Tôn Vĩ, gờ dao chém xuống nhanh gọn dứt khoát.

Tôn Vĩ bỗng chốc chịu thay cô một dao, mùi máu tươi tỏa ra nồng đậm khiến cô thật sự khủng hoảng.

Tôn Vĩ đau đớn ngã gập người xuống, Tô Niệm Đường lại nhìn về phía cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, tựa như ác quỷ đòi mạng đến từ từ địa ngục, hai mắt đỏ rực tập trung rình mồi.

“A...” Diệp Khả không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Tô Niệm Đường, vô cùng kinh sợ, vừa ngã vừa cố chạy ra ngoài.

Chìa khóa xe chờ tiền đã đưa cho Tôn Vĩ. Thật là đáng chết! Diệp Khả nghiêng ngả, lao đảo chạy xuống xe, chỉ có thể lựa chọn nhắm thẳng con đường

phía trước mà chạy không ngừng. Mãi cho đến khi chạy vào trong rừng cây, không còn trông thấy bóng dáng căn gỗ nhỏ, Diệp Khả mới từ từ chậm lại.

Trên cổ tay trái, miệng vết thương khá sâu. Máu đã ngừng chảy nhưng rất đau, cô cũng không dám dừng lại. Chạy đến ven đường, nhìn những tòa nhà lớn xa xa, Diệp Khả mới cắn răng oán hận.

Không biết cảnh sát đã phát hiện ra hành tung của cô hay chưa? Có nghi ngờ gì hay không?

Lúc trước cô điều khiển xe chở tiền, thành công cắt đuôi xe cảnh sát, lái tới nơi này, chỉ mong bọn họ không có hoài nghi. Không hiểu sao lúc trước lại hợp tác với Tôn Vĩ ngu xuẩn kia?

Ngày đó, Tôn Vĩ gọi điện thoại cho cô, nói vị trí hiện tại của cô khó lòng mà trụ được nữa. Cô không rõ chân tướng, Tôn Vĩ lại nói đưa ra điều kiện muốn hợp tác với cô.

Không ngờ tới Tô Niệm Đường chính là cô con gái thất lạc đã nhiều năm của Tô Hải. Diệp Khả nghe được chuyện từ miệng của Tô Vĩ bắt đầu lo lắng cho địa vị của mình. Cô ta chỉ là con gái nuôi, cũng chỉ là trên danh nghĩa. Lúc trước Tô Hải nói, nếu con gái ông ta còn sống thì cũng tầm tuổi cô, cho nên mới nhận cô làm con nuôi. Tô Hải cũng từng nói, nếu ông ta không thể tìm được con gái ruột của mình, khối gia sản đồ sộ kia cũng chẳng có người kế thừa.

Tô Hải tuy rằng đa tình, ở bên ngoài không thiếu đàn bà, nhưng đến tận bây giờ cũng không để người đàn bà nào sinh con cho mình. Điều này đủ chứng minh vợ cũ và con gái ruột rất quan trọng đối với ông ta.

Biết được điều đó, Diệp Khả càng tỏ ra hiếu thuận với Tô Hải, mong ông ta coi mình như người con gái ruột thất lạc kia của ông. Nhưng cô không thể nghĩ, nửa đường lại lòi ra một Trình Giao Kim, Tô Hải lại tìm được con gái ruột của mình.

Tô Niệm Đường cũng là bạn gái của Kỷ Lang. Cô gái này không chỉ muốn cướp đi ba của cô, còn muốn cướp luôn cả Kỷ Lang!

Do vậy khi Tôn Vĩ đưa ra kế hoạch, cô vội vã đồng ý ngay. Tôn Vĩ làm quản gia ở nhà họ Tô nhiều năm. Tô Hải đối xử hẳn không tệ. Nhưng cái không tệ này cơ bản chẳng là gì khi so sánh với gia sản khổng lồ của Tô Hải. Tôn Vĩ tham lam, muốn nhiều hơn nữa. Diệp Khả cũng nảy lòng tham, cũng muốn nhiều hơn. Hai con người tham lam ở cùng một chỗ, có cùng một mục đích.

Bọn họ quyết định bắt cóc Tô Niệm Đường. Tôn Vĩ vì tiền, cô ta vì địa vị.

Diệp Khả theo dõi Tô Niệm Đường và Kỷ Lang, nhìn bọn họ cùng nhau đi vào cửa hàng áo cưới. Cô ta đứng ngoài càng nghĩ càng giận, hận không thể giết chết cả hai người.

Cô còn nhớ rõ năm đó, giữa những năm tháng trẻ trung mà đơn thuần, tốt đẹp ấy ... Nhưng vì sao hiện tại lại biến thành thế này? Lúc đó, rõ ràng anh thích mình cơ mà ... Diệp Khả đứng ngoài cửa sổ nhìn hai người bên trong chuẩn bị thử áo cưới, cắn răng nhớ lại quá khứ.

Đúng rồi, bởi vì lúc trước Kỷ Lang và cô giống nhau, đều nghèo, chỉ có hai bàn tay trắng. Cô cho dù đối với anh có nhiều thiện cảm, nhưng cũng không thể đánh bại được sự thật nghèo khó kia. Cô không muốn cuộc sống tương lai của mình mỗi ngày phiền não vì cơm ăn áo mặc, cho nên cô lựa chọn xa Kỷ Lang. Không ngờ anh lại chủ động rời xa thật, đến khi cô đòi ý thì một chút cơ hội cũng không còn.

Sau này, qua nhiều năm gặp lại, cô mới phát hiện, Kỷ Lang vốn là anh trai của tổng giám đốc công ty đa quốc gia. Vốn dĩ chuyện trước kia, chỉ có chính cô ta lưu ý mà thôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Niệm Đường, trong nháy mắt, Diệp Khả kinh ngạc xen lẫn vui sướng. Cô còn đang suy nghĩ, phải chăng Kỷ Lang còn nhớ nhung mình, nên mới chọn ở bên cạnh Tô Niệm Đường. Bởi vì cô phát hiện, gương mặt hai người có nét giống nhau. Phải chăng Kỷ Lang chưa hề quên cô nên mới ...

Nhưng rất nhanh, cô phát hiện mình lại sai lầm. Tô Hải từng nói, khuôn mặt cô rất giống người vợ đã qua đời của ông ta. Kỷ Lang và Tô Niệm Đường lại là thanh mai trúc mã. Năm đó, anh có thiện cảm với cô, chỉ e rằng cũng là vì cô có nét giống với Tô Niệm Đường mà thôi.

Từ đầu tới cuối, cô mới là kẻ dư thừa...

Thử áo cưới xong hai người ra khỏi cửa hàng. Cô lặng lẽ theo đuôi, nhìn bọn họ thân mật khăng khít, trong lòng càng hận. Nếu Tô Niệm Đường không xuất hiện, như vậy chẳng phải Tô Hải sẽ là ba của cô, Kỷ Lang cũng là của cô ... Nếu Tô Niệm Đường không xuất hiện trên đời này thì thật tốt biết bao.

Kế hoạch của cô và Tôn Vĩ thành công, Tô Niệm Đường bị bọn họ bắt đi ...

Những sự việc tiếp sau, dường như cũng tiến triển hết sức thuận lợi. Ban đầu, Tôn Vĩ còn sợ Tô Hải không đồng ý xuất ra nhiều tiền như vậy. Nhưng bọn họ không ngờ, Tô Hải không chớp mắt sẵn sàng chi ra một triệu tiền mặt.

Thật nực cười, lúc trước Tôn Vĩ nói không sai, nếu người bị bắt cóc là cô, Tô Hải tuyệt đối sẽ không lấy tiền ra chuộc. Không ai hiểu rõ hơn bản chất của Tô Hải hơn cô, hẳn tuyệt đối sẽ không lãng phí tiền vào bất cứ đâu.

Ha ha ha ...

Hiện tại Diệp Khả đang ở trong một quán bar xa hoa, truy lạc. Cô uống một ngum rượu lớn, trong đầu đầy oán hận cùng bao nhiêu đau xót. Làm đồ chai

rượu, cô chao đảo đứng dậy.

Diệp Khả nghiêng trái nghiêng phải, xô vào hết người này tới người kia.

“Này, người đẹp, đi mà không nhìn ư?” Người nọ lúc đầu chỉ nhìn thấy đầu, sau khi quay sang nhìn thấy Diệp Khả từ trên xuống dưới, lập tức từ tức giận chuyển sang ngả ngớn: “Ồ, một đại mỹ nữ sao lại uống thành thế này? Có chuyện gì phiền lòng, tâm sự cùng anh đi.”

Diệp Khả gạt ngay bàn tay không sạch sẽ của người kia: “Cút ngay!”

“Khẩu khí lớn nhỉ? Đụng vào anh, không cho anh nói gì đã muốn đi?” Người nọ sờ vào cằm Diệp Khả: “Không giải thích cũng được, chơi đùa cùng anh một tý!”

“Hai người anh em, chuyện gì cũng từ từ nói”. Một giọng đàn ông truyền đến, Diệp Khả mê man nhìn qua, nhẩn mây: “Ông là ai?”

Người đàn ông không để ý lời chất vấn của Diệp Khả, đưa tay đỡ lấy cô, động tác như là người thân quen: “Em uống nhiều quá, đến anh cũng không nhận ra sao?” Người đàn ông nhẹ giọng răn dạy Diệp Khả một tiếng, hướng đến mấy tên côn đồ nói xin lỗi, còn đưa mấy trăm tệ. Đám người kia không muốn chuyện bé xé ra to, liền tản đi. Người đàn ông đỡ Diệp Khả ngồi vào một góc vắng, nhìn bộ dạng say khướt của cô, cau mày hỏi: “Sao em lại uống nhiều rượu như vậy?”

“Tôi vui, ha ha ha...” Diệp Khả say khướt ghé sát vào người đàn ông: “Ông biết không, ba tôi không cần tôi...” Giọng cô ta đầy tủi thân: “Ba tôi tìm được con gái khác, sẽ không cần người con gái cũ này nữa...”

Người đàn ông khẽ nhủ mảy, trong mắt ánh lên một tia sáng: “Lời này là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ ... Ha ha ha... Tô Niệm Đường, ông ta vì cứu Tô Niệm Đường, can tâm tình nguyện xuất ra một triệu. Cho tới bây giờ, ông ta chưa từng hào phóng như vậy với tôi...” Diệp Khả ngẩng đầu nhìn người đàn ông: “Ông ta vì sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi giúp ông ta buôn bán lời lãi nhiều như vậy, dùng sự hiểu biết pháp luật của mình để giúp ông ta rửa tiền. Ông ta vì sao lại không quan tâm đến tôi?”

“Cô say rồi!” Người đàn ông thấp giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ một giấc sẽ ổn cả thôi.”

“Ha ha ha ... Đã quá muộn rồi, bây giờ tôi không muốn biết ông ta thế nào nữa...” Diệp Khả nói xong, hít vào một hơi, động tác vừa rồi khá mạnh làm miệng vết thương trên tay lại nứt ra.

Người đàn ông cũng nhìn thấy vết thương trên cổ tay cô: “Cô bị thương? Đến chỗ tôi đi, tôi băng bó cho cô một chút.”

Nhưng không ai đáp lời, dưới tác dụng của cồn, Diệp Khả đã ngủ say. Người đàn ông mỉm cười, lộ ra chiếc răng nanh ở khóe miệng. Ngọn đèn quán bar chiếu xuống, nhìn giống như chiếc răng nanh bén nhọn, chuẩn bị tấn công con mồi.

Thợ săn giỏi nhất là biết cách ngụy trang cho chính mình; không hề có ai chú ý đến cô gái bị người đàn ông nhẹ nhàng đưa ra ngoài, càng không có ai biết, cô gái đó tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì.

Ào ...

Một chậu nước dội vào Diệp Khả từ đầu đến chân. Cô sợ run cả người, tỉnh táo hoàn toàn. Ánh mắt đầy kinh sợ nhìn người đàn ông mặc đồ đen tuyền, đứng từ trên cao nhìn xuống đầy khinh rẻ: “A ...a ... Ông là ai?”

Người đàn ông nở nụ cười: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là, người không nên sống sẽ không thể sống. Tiếc nhân là không thể sống sót trên thế giới này.”

“Là ông!” Diệp Khả nháy mắt lấy lại phản ứng: “Là ông gửi thư đe dọa cho tôi? Ông rút cục là ai? Vì sao lại làm như vậy?” Diệp Khả muốn đứng lên, lại phát hiện trên cổ mình bị cái gì đó ghì chặt, lấy tay sờ soạng, cảm giác như là một cái vòng chó. Cảm giác nhục nhã cùng sợ hãi trong nháy mắt chiếm cứ toàn bộ nội tâm cô: “Ông ... ông ... rút cục là ai?”

“Tôi là ai? Tôi là ai?” Người đàn ông liên tục hỏi ngược lại: “Tôi là người đưa đám tiễn nhân các người xuống địa ngục. Các người không nên sống sót trên thế giới này ... Không nên ... Ha ha ha ...” Người đàn ông không biết lấy đâu ra một cái roi, từ từ tiến lên, hung hăng quất lên người Diệp Khả.

“A ...” Diệp Khả đau đớn thét lên, muốn tránh đi, nhưng vòng cổ gắt gao giữ chặt lấy cô khiến cô không thể tránh nổi.

“Trước khi đưa các người xuống địa ngục, tôi muốn giúp các người tẩy đi một thân tội nghiệt ...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Edit: Thu Hà Đỗ

Mọi người nghe Tô Niệm Đường nói, đưa mắt nhìn nhau. Đặng Phi nuốt nước miếng: “Vì sao em có cảm giác như chị đang ở hiện trường vậy? Sao chị biết Diệp Khả sau khi bỏ chạy thì gặp hung thủ?”

“Đoán!” Tô Niệm Đường lạnh lùng nói: “Diệp Khả sau khi rời khỏi rừng cây nhỏ thì không có tung tích. Cảnh sát truy tìm nhiều ngày như vậy cũng không có kết quả, đủ để chứng minh rằng khi đó cô ta còn chưa kịp làm gì đã gặp phải hung thủ”.

Kỷ Lang gật đầu, lời vừa rồi đúng là rất có lý. Thế nhưng anh vẫn cảm thấy còn có chi tiết nào đó đã bị bỏ qua.

“Bảo cáo khám nghiệm tử thi chi tiết khi nào có tôi sẽ đưa anh một bản.” Đặng Phi lên tiếng: “Hai người ra ngoài đi, có hai người ở đây, tôi không thể chuyên tâm làm việc.”

Kỷ Lang gật đầu, giữ chặt cánh tay Tô Niệm Đường: “I.A, chúng ta ra ngoài trước đã.”

Ánh mắt Tô Niệm Đường dò xuống cánh tay đang bị Kỷ Lang giữ chặt, dừng lại một chút rồi mới tùy ý để Kỷ Lang lôi kéo.

Kỷ Lang thở phào nhẹ nhõm, may mà cô không cố chấp gạt tay anh ra. Đi được một nửa, Kỷ Lang liếc nhìn bộ quần áo, anh nhớ lại bộ quần áo Diệp Khả mặc trong bức ảnh chụp hiện trường, đột nhiên dừng bước.

Tô Niệm Đường không để ý nên đụng vào người Kỷ Lang, cô nhủ mảy: “Anh làm sao thế?”

Kỷ Lang buông tay Tô Niệm Đường, xoay người hỏi Đặng Phi: “Đó là bộ quần áo mặc trên người Diệp Khả?”

Đặng Phi gật đầu: “Đúng vậy!”

“Không đúng ... Y phục của Diệp Khả đã bị thay rồi...” Kỷ Lang nhớ, ngày hôm đó, Diệp Khả không mặc bộ đầm này, quần áo cô ta đã được hung thủ thay ra.

“Quần áo chúng tôi còn chưa kiểm tra qua, nếu thật sự đúng như lời anh nói, đây không phải là quần áo của Diệp Khả thì nhất định có thể tìm được dấu vết để lại.” Đặng Phi cam đoan.

Kỷ Lang gật đầu: “Được, vất vả cho cô rồi!”

Căn cứ vào phác họa của Tô Niệm Đường, Kỷ Lang thông báo cho cảnh sát tổng hợp tư liệu về tất cả những bác sĩ ngoại khoa có tiếng trong địa bàn. Lúc trước Đường Đường có nói, hung thủ khả năng là người có địa vị xã hội, như vậy hung thủ ngoài lĩnh vực chuyên khoa, hẳn là cũng có danh tiếng thực sự.

Tuy nhiên, với suy đoán của Tô Niệm Đường về quá trình Diệp Khả bị sát hại, Kỷ Lang không dám gạt bừa. Có thể khẳng định, hung thủ đã sớm chú ý đến Diệp Khả, luôn luôn tìm cơ hội để xuống tay chỉ một mình cô ta mà thôi. Như vậy, mục tiêu kế tiếp của hắn là ai đây? Còn nữa, vì sao hung thủ lại chọn Diệp Khả làm mục tiêu?

“Bởi vì trong mắt hung thủ, cô ta là một người đàn bà phóng đảng, hư hỏng.” Gương mặt Tô Niệm Đường không biến sắc: “Có bạn trai nhưng vẫn qua lại thân thiết với người đàn ông khác. Trong mắt hung thủ, đó chính là một người đàn bà hư hỏng.”

Kỷ Lang mỉm môi, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của Tô Niệm Đường.

Mọi người ở Sở sự vụ hơi kinh ngạc nhìn Tô Niệm Đường, cảm thấy cô dường như thay đổi rất nhiều. Kỷ Lang cũng không nói lại chuyện Tô Niệm Đường có hai nhân cách cho những người khác, nên không ai biết; duy chỉ có một mình Tiết Nhạc là sùng bái cô thực sự, bởi vì cậu ta đã biết chị dâu chính là thần tượng trong lòng mình.

“Sếp, chúng ta không cần điều tra bạn trai của Diệp Khả sao?” Lê Huy dò hỏi.

“Án mạng này không có quan hệ nhiều với bạn trai Diệp Khả ... chỉ là ...” Kỷ Lang ngừng một chút, khẽ kêu chân Tô Niệm Đường ngồi bên cạnh, thờ dãi hỏi: “Đã thông báo cho Tô Hải chưa?” Dù sao Diệp Khả vẫn là con nuôi của Tô Hải, dù thế nào đi chăng nữa cũng phải thông báo cho ông ta.

“Phía cảnh sát đã thông báo, nhưng Tô Hải chẳng có biểu hiện gì, nói cảnh sát thấy nên làm gì thì hãy làm như thế”. Lê Huy mỉm môi: “Nói thế nào thì cũng là con nuôi của ông ta, làm sao có thể vô tình như vậy, không hề để tâm.”

Nếu Diệp Khả không bày mưu bắt cóc Tô Niệm Đường, nói không chừng Tô Hải sẽ không tuyệt tình như vậy. Nhớ tới việc Tô Niệm Đường bị bắt cóc, dẫn theo một loạt hậu quả, Kỷ Lang muốn hận cũng chẳng có ai để hận, người đã chết rồi.

“Ông ta không cần tỏ vẻ máu lạnh.” Tô Niệm Đường lạnh lùng lên tiếng: “Ông ta vẫn ích kỷ như vậy!” Oán niệm của Tô Niệm Đường đối với Tô Hải sẽ chẳng vì đổi qua một nhân cách khác mà thay đổi. Tô Hải muốn cầu xin Tô Niệm Đường tha thứ, e rằng sẽ rất khó.

Lúc này, Kỳ Lang có tin báo từ Cục cảnh sát. Hứa Thiên Lập thông báo đã trải qua sàng lọc, cuối cùng tìm được sáu bác sĩ ngoại khoa phù hợp với phác họa nghi phạm, đều là những bác sĩ tương đối nổi danh trong thành phố.

Bác sĩ Trương ở Bệnh viện Nhân dân, từng học chuyên tu ở nước ngoài, sau khi về nước nhiều lần tổ chức tọa đàm ở đại học Y, vợ đã mất sớm.

Bác sĩ Lý và bác sĩ Mạnh ở bệnh viện Di Ái, vừa là đối thủ vừa là bạn học, hai người đều là những bác sĩ có uy quyền trong giới ngoại khoa. Trong đó, bác sĩ Lý có vợ có con, bác sĩ Mạnh đã ly hôn nhiều năm.

Bác sĩ Hoàng ở bệnh viện lớn nhất thành Bắc cũng là chuyên gia nổi danh trong giới, rất có danh tiếng đối với bệnh nhân, đã ly hôn, hiện tại sống cùng con.

Bác sĩ Phạm và bác sĩ Đường ở bệnh viện Thị Lập, có tiếng trong giới y học. Đặc biệt là bác sĩ Phạm, vô cùng được bệnh nhân tín nhiệm, tán dương không dứt. Bác sĩ Đường nổi danh cùng thời với bác sĩ Phạm, nhưng danh tiếng không bì kịp. Trong đó, bác sĩ Đường mới ly hôn. Bác sĩ Phạm vợ mất đã nhiều năm, chỉ có một cô con gái, lúc trước đã bị hại chết.

“Bác sĩ Phạm này...” Triệu Trạch nhíu mày.

Kỳ Lang gật đầu: “Chính là Phạm Vĩ, là cha của nạn nhân Phạm Vân.” Kỳ Lang ngẫm nghĩ, trong phương diện cuộc sống, hai cha con Phạm Vĩ thực ra rất giống nhau, nhân duyên không được tốt lắm.

“Sếp, sáu người này... chúng ta tiến hành điều tra hết ư?”

Kỳ Lang sờ sờ cằm, đang định nói, điện thoại reo vang. Kỳ Lang ra hiệu muốn nghe điện thoại trước.

Người gọi đến là Christopher: “Chào anh bạn của tôi, tình hình I.A gần đây thế nào rồi? Có thể khống chế được không?” Lần trước I.A không kiềm chế được, thiếu chút nữa bóp chết Kỳ Lang. Thừa dịp I.A hôn mê, Kỳ Lang liền gọi cho Christopher, ông ta nói sẽ rất nhanh xử lý xong công việc ở Mỹ. Điều cần làm đầu tiên đó chính là Kỳ Lang cố gắng ổn định I.A, đừng vội ra sức để Đường Đường tỉnh lại.

Kỳ Lang không còn cách nào, đành phải dựa theo sự chỉ đạo của Christopher.

“Gần đây không có gì. Chỉ là... ở đây chúng tôi phát sinh án mạng, giúp I.A di dời mọi sự chú ý, tập trung phá án.” Kỳ Lang đáp lại: “Tôi thấy trạng thái hiện nay của cô ấy vẫn vậy.”

“Vậy là tốt rồi, tốt rồi... Cậu hiện giờ cần tận lực chiều theo ý muốn của cô ấy, chờ tôi đến Trung Quốc rồi nói tiếp.” Christopher khuyên nhủ: “Tôi sẽ nhanh chóng đến đó.”

“Được!” Kỳ Lang ngắt điện thoại, đứng ở ngoài cửa nhìn I.A đang nói chuyện ở bên trong. Hai tay cô khoanh trước ngực, giống như đang nói gì đó. Đầu ngẩng cao, dáng vẻ khinh khi người bên cạnh. Rõ ràng là cùng một người, mà thần thái lại khác nhau đến vậy. I.A kiêu ngạo, Đường Đường khiêm tốn, một người vì sao lại có thể phân hóa thành hai nửa trái ngược nhau như thế?

“Vừa nói chuyện gì?” Kỳ Lang đi vào, thấp giọng dò hỏi.

“Sếp, chị dâu nói có thể hoàn toàn loại bỏ bốn người, chỉ cần tập trung xem xét hai bác sĩ ở bệnh viện Thành phố mà thôi.” Giọng nói Tiết Nhạc đầy sùng bái: “Chị dâu phân tích rất có logic!”

Kỳ Lang nhìn về phía Tô Niệm Đường, ý muốn cô thuật lại lần nữa những suy đoán của mình. Không ngờ Tô Niệm Đường lại xoay người, tiếp tục ngồi trên sofa, hoàn toàn không để ý tới Kỳ Lang.

Kỳ Lang: “...”

Đây là I.A cao ngạo lạnh lùng sao?

Triệu Trạch nói: “Căn cứ vào vụ án mạng đầu tiên của Lý Linh Linh và vụ án thứ hai của Dương Tuệ, có thể phán đoán hai người kia thường lui tới bệnh viện thành phố. Mẹ của bạn trai Lý Linh Linh nằm viện, ngay tại bệnh viện thành phố. Lý Linh Linh nhất định là có qua thăm nom. Về phần Dương Tuệ, lúc trước Hà Uy cũng vào bệnh viện đó điều trị. Dựa theo quan hệ của hai người, Dương Tuệ có khả năng lên vào đó thăm Hà Uy. Do đó, căn cứ vào hai điểm này, có thể phán đoán, khả năng hung thủ chính là một trong hai nghi phạm công tác ở bệnh viện thành phố.”

“Có lý, nếu khoanh vùng nghi phạm ở bệnh viện thành phố, như vậy hiểm nghi lớn nhất chính là bác sĩ Đường.” Kỳ Lang gật đầu: “Bác sĩ Đường vừa mới ly hôn, chúng ta có thể dựa theo dấu hiệu này để điều tra.”

“Nhưng sếp...” Mục Y nhỏ giọng: “Chị dâu nghi ngờ là bác sĩ Phạm.”

“Phạm Vĩ?” Kỳ Lang kỳ quái hỏi lại: “Vì lý do gì?”

Vợ của Phạm Vĩ đã mất sớm, cho nên không thể có chuyện vợ ra bên ngoài ngoại tình hoặc làm cái gì khác?

“Chị dâu nghi ngờ chính nguyên nhân vợ của Phạm Vĩ đã mất nhiều năm, không 'giải quyết' được 'bức xúc' nên mới phát bệnh.”

Kỷ Lang: “...” Lý do này có gượng ép quá không?

Tô Niệm Đường thấy Kỷ Lang nghi ngờ nhận định của mình, hừ giọng: “Tôi luôn miễn cảm đối với phần tử tội phạm. Một người không bao giờ là hoàn mỹ. Về ngoài càng hoàn hảo thì sâu trong nội tâm càng đen tối, đây chính là lý do tôi nghi ngờ Phạm VT”.

Đây chính là suy từ tâm lý của tội phạm mà ra, như thể cô cũng có khuynh hướng phạm tội như vậy.

“Nếu không, đều điều tra cả hai người?” Triệu Trạch đề nghị.

“Hừ!” Tô Niệm Đường quay mạnh bước đi.

Kỷ Lang nghĩ đến lời Christopher nói, cần tận lực thỏa mãn yêu cầu của I.A, đã như vậy thì cứ theo đó mà điều tra. Sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, Kỷ Lang vội vàng đuổi theo, không dám để I.A đi loạn.

Kỷ Lang nhìn từ xa trông thấy Tô Niệm Đường đi về hướng khu cư xá của hai người, không lẽ cô lại về nhà? Không hiểu sao, Kỷ Lang lại cảm thấy hơi vui mừng, ít nhất dù cho Tô Niệm Đường biến thành bộ dạng như thế nào đi nữa, vẫn coi nơi ấy là nhà của mình. Kỷ Lang vội bước theo cô, đến khu nhà mình ở, thì dừng chân.

Tô Niệm Đường đang đứng nói chuyện với Cố Minh Sinh, Kỷ Lang tiến lên vài bước,

“Tôi vốn dĩ đến trường học chào tạm biệt cô. Sau này cô muốn gặp tôi, chỉ còn cách đến bệnh viện ... nhưng không nghĩ tới cô lại xin nghỉ. Tại sao vậy?” Sắc mặt cậu ta tái nhợt, đôi môi gần như không có huyết sắc.

Tô Niệm Đường không nói gì, liếc nhìn anh ta, sau mới lạnh lùng lên tiếng: “Cố Minh Sinh? Nhất Cố Minh Sinh, thật là một cái tên hay!”

Cố Minh Sinh đưa mắt nhìn Tô Niệm Đường lạ lẫm, ánh mắt cô nhìn cậu ta cũng đầy xa lạ. Ngay cả trong lời nói, cũng tựa như là lần đầu họ quen biết nhau. Lúc trước, lần đầu Tô Niệm Đường gặp Cố Minh Sinh cũng nói: “Cố Minh Sinh? Nhất Cố Minh Sinh, thật sự là một cái tên hay. Nhưng là tại sao nhìn qua không hề có chút sức sống, âm u quá vậy?”

“Tô Niệm Đường, cô sao vậy?” Cố Minh Sinh nhíu mày, Tô Niệm Đường ở trước mắt thực sự rất xa lạ, nhưng khuôn mặt này thì rõ ràng là Tô Niệm Đường.

“Cậu đến tìm tôi vì nói với tôi, cậu sẽ nằm viện lâu dài?” Tô Niệm Đường không trả lời cậu ta, mà hỏi ngược lại: “Nếu đúng là vậy, tôi biết rồi, cậu có thể đi.”

“... Cô không phải Tô Niệm Đường, cô là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

“Tôi không phải Tô Niệm Đường thì là ai?” Tô Niệm Đường hỏi lại, vô cùng khinh thường sự nghi ngờ của Cố Minh Sinh.

“Tô Niệm Đường sẽ không thờ ơ như vậy...” Chỉ dựa vào điểm này, cậu ta có thể nhìn ra manh mối.

“Ta không phải Tô Niệm Đường thì là ai đây?” Cô tiến lên một bước, hỏi ngược lại đầy thâm ý.

Cố Minh Sinh nhíu mày, nhất thời không biết phải nói gì.

“Cố Minh Sinh, cậu đến tỏ tình với tôi?” Tô Niệm Đường dường như nhớ lại chuyện gì, thấp giọng nói: “Một người có bệnh như cậu, lấy tư cách gì để thích người khác đây? Đã luyến tiếc thế giới này như thế, vì sao lại không tiếp nhận điều trị?” Cô lạnh lùng châm chọc.

“Cô làm sao mà biết tôi không phối hợp điều trị?” Cố Minh Sinh cảm thấy hơi kỳ quái, quay đầu hỏi.

“Vậy cậu vì sao không đồng ý phẫu thuật ghép tim?” Tô Niệm Đường cười nhạo nói.

Cố Minh Sinh không nói gì, cau mày nhìn người trước mặt mình, rõ ràng gương mặt giống nhau, nhưng là cách nói chuyện cùng thần thái, ngữ khí thì khác hẳn. Thay tim chính là muốn cậu ta dùng trái tim của người khác, đến lúc đó, trái tim mới này liệu có vì cô mà loạn nhịp nữa không? Cậu ta cũng không dám nghĩ.

Kỷ Lang đột nhiên nhớ đến lời nói của Tần Ty Nhã, Đường Đường giống như có một vòng tròn, tự mình vẽ một vòng tròn. Vòng tròn luân quần này không dễ gì tiếp cận, nhưng Cố Minh Sinh lúc trước lại khiến cho Đường Đường vừa về nước chưa tới một tháng đã tiếp nhận cậu ta vào vòng tròn này.

Mà chính anh, do quen biết cô từ nhỏ nên mới có thể may mắn ở giữa vòng tròn ấy.

Kỷ Lang đột nhiên cảm thấy ghen tỵ với Cố Minh Sinh, cậu ta có thể dễ dàng khiến cho Đường Đường thắc thò, thậm chí là khiến I.A cũng quan tâm đến.

“Tôi muốn đi về!” Cố Minh Sinh vịn vào tường, lên tiếng: “Phòng bệnh vẫn là phòng bệnh, tôi sẽ cố gắng phối hợp điều trị”. Cậu ta đã rất vất vả mới có thể nấn nỉ quản gia cho mình ra ngoài, thời gian không nhiều lắm, thân thể của cậu ta cũng không chịu đựng được lâu, huống hồ, cậu ta cũng không thích hợp đứng ở đây.

Cố Minh Sinh đi đến trước mặt Kỷ Lang, dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục đi tiếp. Kỷ Lang xoay người, nhìn bóng lưng cậu ta thực sự rất cô đơn. Tận khi bóng lưng khuất rồi, Kỷ Lang mới từ từ thở dài một tiếng, chuẩn bị lên lầu, Tô Niệm Đường lại đi xuống dưới.

Cô liếc mắt nhìn Kỷ Lang một cái, xoay người bước tiếp, rồi đứng lại bên một chiếc xe thể thao thời thượng màu đỏ.

Kỷ Lang trừng mắt: “Xe của em?” Vài ngày trước, anh thấy có một chiếc xe thể thao màu đỏ luôn đậu ở đây, còn đang nghĩ xem xe ai mà chơi trội như vậy.

“Đúng!” Tô Niệm Đường gật đầu.

“Tiền ở đâu ra vậy?”

“A ... Chẳng hiểu tại sao tài khoản của tôi lại có thêm số này!” Giọng nói Tô Niệm Đường tràn ngập sự khinh thường.

Kỷ Lang nghĩ ra, đây là xe Tô Hải mua cho cô, để bớt đi sự áy náy trong lòng ông ta, tiếc rằng Tô Niệm Đường một chút cũng không cảm kích.

Kỷ Lang xoay người, ngồi vào ghế phụ trên xe: “Em muốn đi đâu?”

“Hóng gió.”

Đen tối, vĩnh viễn đen tối, trên người bóng râm rất đau đớn, khiến Diệp Khả cảm nhận được sự khủng hoảng và tuyệt vọng đến vô cùng. Rút cục là kẻ nào đã bắt cóc cô ta, lại còn đem cô ta treo ngược lên như vậy? Cô ta rồi bù, lùi vào góc tường, mơ hồ nhìn thấy cánh cửa ở cách đó không xa, chỉ sợ cửa mở.

Cửa mở, chung quy là sẽ bị đánh.

Tiếng bước chân của người đàn ông kéo dài, từng bước một truyền đến bên tai cô ta, giống như những bước đi của ma quỷ, từng chút, từng chút một gõ vào trong lòng. “Đừng... Đừng đánh tôi...” Diệp Khả ôm đầu, miệng không ngớt lời cầu xin tha thứ.

Người đàn ông hôm nay có vẻ tâm tình rất tốt, để cây gậy nhỏ một bên. Lúc này trong tay hắn cầm một cây gậy rất to, ý cười đầy tà ác: “Hôm nay không đánh cô...”

“Ông đến cùng muốn cái gì? Tôi cho ông. Cầu xin ông thả tôi ra... Cầu xin ông”. Diệp Khả không dám ngẩng đầu lên.

“Muốn cái gì? Tôi bây giờ còn thiếu cái gì đâu?” Người đàn ông từ từ hỏi lại: “Lũ tiện nhân các người đều đáng chết, tôi muốn tất cả các người phải xuống địa ngục”.

“Tôi đến cùng đã đắc tội gì với ông?...” Diệp Khả cắn răng, lùi về phía sau, cố tạo ra một chút khoảng cách an toàn.

Người đàn ông tiến lên, túm lấy tóc Diệp Khả: “Không đắc tội gì, chỉ trách cô tại sao lại là con nuôi của Tô Hải, chỉ cần có liên quan đến hắn, tất cả đều phải chết... Ha ha ha...”

“...Tôi... Tôi hiện tại đã không còn quan hệ với ông ta... Ông ta... Ông ta đã tìm được con gái ruột của mình rồi...” Diệp Khả sợ tới mức nói năng lộn xộn.

“Tô Niệm Đường sao?” Người đàn ông thấp giọng cười nói: “Kẻ tiếp theo phải chết chính là cô ta. Còn bây giờ, tôi muốn trừng phạt cô đã”.

“Đừng... Đừng lại đây... A...” Tiếng phụ nữ kêu la thảm thiết trong mặt thất trống rỗng đầy vọng vọng, không truyền được ra ngoài khiến cho người ta có một cảm giác tuyệt vọng tới mức không thở nổi.

Có vẻ Tô Niệm Đường rất thuộc đường. Cô lái xe rất dễ dàng trong thành Bắc. Con đường kia hướng ra sao, cô không cần suy nghĩ, đánh tay lái, tăng tốc...

Xe phóng rất nhanh trên đường heo lánh, Tô Niệm Đường tựa như muốn xe bay trên đường.

“Này...” Kỷ Lang cao giọng nói: “Em có thể đi chậm lại không?”

Tô Niệm Đường nghe Kỷ Lang nói xong, không những không chậm mà ngược lại càng lái xe nhanh hơn. Đây là đường quốc lộ bên núi, quanh co khúc khuỷu, cô đi với tốc độ như vậy, nếu gặp phải xe ngược chiều, nhất định sẽ xảy ra tai nạn.

Kỷ Lang vừa thoáng nghĩ, liền mơ hồ nghe thấy tiếng động cơ xe ngược chiều: “Cẩn thận một chút, ngược chiều có xe!”

Tô Niệm Đường ngẩng đầu, tốc độ xe tuy có chậm lại, nhưng lại ở vị trí cực kỳ mạo hiểm mà nhường xe đối diện đi qua. Trong lòng Kỷ Lang tuy có chút thán phục nhưng nghĩ tới I.A kiêu ngạo nên không dám khen tặng.

Cuối con đường quốc lộ bên núi là một đền viên rất xinh đẹp. Nhiều kẻ có tiền khi rảnh rỗi sẽ đến nơi này nấu cơm dã ngoại. Đương nhiên, đây là đền viên tư nhân, muốn tới chơi cũng phải mua vé vào cửa.

Tô Niệm Đường đậu xe ở cửa, nhướn mày ra hiệu Kỷ Lang xuống xe mua vé.

Kỷ Lang cảm thấy khó hiểu, không hiểu sao Tô Niệm Đường lại muốn đến nơi này, nhưng vẫn đến cửa mua vé, Tô Niệm Đường tiếp tục lái xe vào trong. Sau khi dừng xe, hai người tay không đi xuống. Kỷ Lang họ nhẹ: “Chúng ta không mang cái gì theo, đến đây làm gì?”

Tô Niệm Đường không để ý đến sự thắc mắc của Kỷ Lang, tay rút túi quần, vừa đi vừa xem những người khác chuẩn bị đồ ăn, nấu cơm, dã ngoại. Chỉ có hai người bọn họ là khác biệt, hai tay trống trơn. Cô còn không có vẻ gì xấu hổ mà như một nữ vương cao ngạo dò xét thần tử của mình. Kỷ Lang đi phía sau cô, giống như thị vệ.

Đột nhiên, Tô Niệm Đường dừng chân, hếch cằm chỉ cho Kỷ Lang hai người phía bên hồ cách đó không xa.

Kỷ Lang nhìn lại, hơi giật mình, là Phạm Vĩ cùng một người phụ nữ. Người này so với Tô Niệm Đường cùng lắm chỉ hơn vài tuổi, bề ngoài rất xinh đẹp, hai người ở cùng nhau trò chuyện vui vẻ, giống như là... một đôi tình nhân yêu đương cuồng nhiệt vậy. Đây có được coi là trâu già gặm cỏ non không?

“Làm sao em biết Phạm Vĩ ở đây?” Kỷ Lang kinh ngạc hỏi.

“Mấy định vị!” Tô Niệm Đường trả lời.

Kỷ Lang tắc lưỡi: “Nhưng bây giờ chúng ta đến đây làm gì? Nhìn người ta ăn uống sao?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Có gì không thể?” Nói xong, cô bước lên phía trước, đứng trước mặt Phạm Vĩ cùng người phụ nữ, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Kỷ Lang: “...”

“Thăm từ Kỷ?” Phạm Vĩ ngửa đầu, chiếc mắt kính trên sống mũi phản chiếu ánh sáng khiến Kỷ Lang lóa mắt, không nhìn rõ nét mặt ông ta.

“Ông Phạm, thật tình cơ!” Kỷ Lang có hơi xấu hổ gật đầu.

“Hai người...” Phạm Vĩ nhìn hai người đứng trước mặt chỉ có hai bàn tay trống trơn, cũng ngại ngần, cười cười: “Hay là hai vị cũng ngồi cùng chúng tôi đi!”

Kỷ Lang vốn không biết nói gì, Tô Niệm Đường đã ngồi xuống đối diện với người phụ nữ, không chút khách sáo.

Kỷ Lang: “Vốn không nghĩ sẽ tới đây... Không biết cô đây là...?”

Phạm Vĩ liếc nhìn người phụ nữ. Cô ta cũng thoải mái lên tiếng: “Tôi tên Trương Mộng Oánh, là hôn thê của Phạm Vĩ.”

Kỷ Lang mặt không biểu cảm, liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: “Ông Phạm trông thật trẻ Ha ha ha...”

Phạm Vĩ cũng cười nói: “Tôi cùng Mộng Oánh kỳ thực đã ở bên nhau từ lâu, nhưng con gái tôi luôn phản đối... Hiện tại, nó cũng đã mất... Tôi mới một lần nữa lại ở bên cô ấy.”

Kỷ Lang cảm thấy kỳ lạ, Phạm Vĩ không cho phép con gái yêu đương, nhưng bản thân lại yêu một phụ nữ quá trẻ.

Phạm Vĩ dường như cũng nhìn ra suy nghĩ của Kỷ Lang, bèn giải thích: “Tôi cùng Mộng Oánh là đã xác định quan hệ, lấy kết hôn là tiền đề. Nếu con gái tôi cũng tìm được một người yêu đương nghiêm túc như vậy, tôi cũng sẽ không phản đối.”

Kỷ Lang đắm chiều suy nghĩ rồi gật đầu, thì ra là thế, cho nên khi Phạm Văn cùng bạn trai phát sinh quan hệ, cô ta mới vội vàng muốn kết hôn.

“Hai người cũng là lấy kết hôn làm tiền đề?” Phạm Vĩ đột nhiên hỏi ngược lại.

“... À ...” Kỷ Lang hơi do dự, với Đường Đường thì đương nhiên, nhưng với I.A thì...

“Không phải!” Tô Niệm Đường trả lời chắc chắn.

“A...” Phạm Vĩ kỳ quái liếc mắt nhìn hai người, nhưng chung quy lại là việc của người khác, ông ta cũng không tiện hỏi đến. Ông ta cười cười, chỉ vào xiên thịt nướng: “Cùng nhau ăn nhé!”

Tô Niệm Đường không hề động vào, nhìn chăm chăm Phạm Vĩ. Trương Mộng Oánh ngồi đối diện thấy vậy, cười lạnh: “Vị tiểu thư này tại sao lại nhìn chăm chăm Phạm Vĩ thế? Anh ấy so với mấy thứ đồ ăn này còn ngon hơn sao?”

Kỷ Lang đương nhiên sẽ không có sức tưởng tượng giống như Trương Mộng Oánh, Tô Niệm Đường sẽ không coi trọng một người đàn ông không giống như Tô Hải. Anh ở dưới giật nhẹ tay Tô Niệm Đường, ý bảo cô thu lại ánh mắt: “Xin ông Phạm đừng để ý.”

“Vị tiểu thư này quen tôi ư?” Phạm Vĩ quay đầu về phía Tô Niệm Đường, mắt kính lại lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời.

Tô Niệm Đường không nói gì, đứng lên rồi đi. Kỷ Lang có chút ngại ngùng, cũng vội vàng đứng lên theo, nói xin lỗi Phạm Vĩ, rồi đuổi theo cô: “Hiện giờ, em đang nghĩ gì thế?”

Tô Niệm Đường mãi miết suy nghĩ, lông mày nhíu chặt, đi thẳng đến nơi bọn họ đậu xe, rồi mở miệng nói: “Tôi cảm thấy vụ án này...”

Tô Niệm Đường còn chưa nói hết, đột nhiên truyền đến một loạt những âm thanh ồn ào: “Á!!! Chiếc xe thể thao màu đỏ của ai vậy, không thấy làm xước xe của đại gia ta sao?”

Tô Niệm Đường nhíu mày đi qua xem, bên cạnh xe của bọn họ là một đám thanh niên khoảng tầm hai mươi tuổi đang say khướt.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Cả đám tổng cộng có hơn chục người, cả nam cả nữ, có mấy người mặt đỏ tung bừng, hầu hết đều đang say khướt, nói là cùng nhau đến đây dã ngoại, đến uống thì đúng hơn. Bọn họ nhìn về phía Kỷ Lang, hai người tiến lên phía trước, chỉ vào khoảng cách rất gần giữa hai chiếc xe, nhưng tuyệt đối không hề va chạm: “Các người làm xước xe chúng tôi, nói đi, giờ bồi thường thế nào đây?”

Kỷ Lang: “...” Đây là vụ oan giáng họa ư? “Mọi người nghe tôi nói, trước hết vẫn nên tỉnh rượu rồi nhìn kỹ lại xem có phải hai chiếc xe chạm phải nhau không?”

“Không chạm ư?” Người thanh niên kia vừa nói chuyện vừa vung tay lên, chiếc xe màu đen lập tức nghiêng về phía xe Kỷ Lang, hai chiếc xe đụng vào nhau, oánh nhẹ một tiếng.

“Giờ thì đụng rồi đó, nói đi, muốn bồi thường thế nào đây?” Một tên vừa nói, đám bạn của cậu ta ở phía sau cười ha ha ầm ĩ.

Trán Kỷ Lang nổi gân xanh, mấy tên kia rõ ràng là phá mà.

“Tao nghĩ, để cho con nhóc xinh đẹp kia đi theo bọn tao uống vài chén, nói không chừng, bọn tao vui sẽ không bắt mấy người bồi thường nữa”. Tên thanh niên cầm đầu nói xong, nhìn về phía sau Kỷ Lang nhưng đã không thấy bóng dáng Tô Niệm Đường đâu cả: “Ồ, vừa mới đây mà con nhóc kia đã đi đâu rồi?”

Kỷ Lang cũng nhìn về phía sau, đột nhiên chiếc xe thể thao màu đỏ khê động, rồi hướng về chiếc xe đen va chạm dữ dội.

Kỷ Lang: “...” Nhiều lúc, anh thực sự rất bội phục I.A, nào là từng mắt, nào là có thù tất báo, tính cách quả thực rất quyết liệt.

Chiếc xe hơi màu đen của đối phương đã bị nứt kính xe. Đám thanh niên đang say đường như đã tỉnh táo hơn được đôi chút, trợn mắt há mồm nhìn xe của mình.

Tô Niệm Đường xuống xe, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Thế nào, tôi bồi thường như vậy các người đã thấy vừa lòng chưa?”

Tên thanh niên cầm đầu chột phản ứng, hô to: “Các anh em, bọn chúng dám huých vào xe anh mà. Lúc về tao biết ăn nói với bố tao thế nào bây giờ?”

“Không thể bỏ qua cho chúng!” Những người khác đồng thanh nói, rồi xông tới. Tên đứng gần Kỷ Lang nhất liền vung nắm tay hướng thẳng người anh mà đâm.

Kỷ Lang uốn người vài cái tránh được sự công kích, quay qua bẻ quặt tay của tên thanh niên cầm đầu ra sau, áp hấn vào thành xe, nhíu mày nói: “Để xem còn ai dám làm xằng bậy?”

“Mẹ kiếp! Xông lên đánh hấn đi, chúng ta nhiều người như vậy còn sợ đánh không lại sao?” Tên thanh niên bị giữ tay không cam lòng lên tiếng chỉ huy cả bọn.

“Xem ra là uống say thật!” Tô Niệm Đường khoanh tay trước ngực, từ từ nói: “Vì sao không tính cả tôi vào, không lẽ tôi không phải người sao?” Cô quay sang hướng tới đám người đang xông tới đánh một quyền, tên thanh niên bỗng chốc dính đòn ngã ngửa, ôm bụng không đứng dậy nổi.

Đám người còn lại nhìn thấy vậy, mỗi người trong tay liền cầm vỏ chai rượu xông đến, Tô Niệm Đường cùng Kỷ Lang hai người đánh lại hơn mười người, nhưng vẫn rất ung dung thoải mái. Đột nhiên, một tên trong bọn cầm cái chai trong tay ném thẳng về phía Tô Niệm Đường, Kỷ Lang nhìn thấy, cơ bản không kịp phản ứng, liền làm theo bản năng, xoay mạnh thân mình, ôm Tô Niệm Đường vào trong lòng để bảo vệ cô.

“Choang choang...” Tiếng thủy tinh vỡ vang lên, Kỷ Lang chỉ cảm thấy trước mắt có vô số ngôi sao quay vòng tròn, Kỷ Lang loạng choạng, lao đảo muốn ngã.

Dòng máu đỏ tươi từ từ lan rộng, không gian nồng nặc mùi máu. Tô Niệm Đường đỡ Kỷ Lang, trông thấy máu từ trán anh không ngừng chảy xuống, chính bản thân cô cũng cảm thấy đau đớn. Tô Niệm Đường cảm giác ở trong cơ thể mình, Đường Đường đang rục rịch, giống như muốn đột phá khỏi sự phong bế mà phóng ra ngoài.

Đám thanh niên thấy vậy bị dọa sợ, Tô Niệm Đường quay ngoắt đầu, trừng mắt về đám thanh niên, ánh mắt đầy giận dữ: “Các người dám đánh người đàn ông của tôi!”

Cô không nói hai lời, xông mạnh lên, đánh cho mỗi tên một quyền vào bụng. Tên nào bị dính đòn đều vô cùng đau đớn, ngã nhào trên mặt đất mà gào khóc.

Tô Niệm Đường đánh chưa thấy thỏa mãn, cô nhặt lên một cái vỏ chai không, đập mạnh vào xe, vỡ đôi. Cô tóm lấy một tên đang mãi chạy trốn vì sợ hãi, cầm lấy chai rượu vỡ đâm thẳng vào cánh tay hắn.

Kỷ Lang gần như ngất đi vẫn giữ lấy tay Tô Niệm Đường: “I.A, em muốn làm gì?” Lúc trước, có thể nói là bọn họ phòng vệ, nhưng nếu bây giờ Tô Niệm Đường làm bị thương tên thanh niên này, thì rất khó nói. Trước mắt Kỷ Lang càng lúc càng mơ hồ, đôi mắt vẫn tia máu của Tô Niệm Đường lại nhìn về phía Kỷ Lang, tia máu dần dần tàn đi. Nhìn trán của anh toàn là máu, cô đỡ anh dựa vào xe, hỏi: “Vì sao lại cứu tôi? Tôi không phải Tô Niệm Đường, vì sao anh lại cứu tôi?”

Kỷ Lang hoa mắt, chóng mặt, trầm giọng nói: “Bởi vì em là Tô Niệm Đường, là người phụ nữ của anh. Mặc kệ tính cách em có biến thành như thế nào, em vẫn mãi là Tô Niệm Đường. Chỉ cần em là Tô Niệm Đường một ngày, anh sẽ đứng phía trước bảo vệ em đủ một ngày”. Đường Đường cũng tốt, I.A cũng vậy, bọn họ đều là một, vì sao lại không cần bảo vệ I.A? Cô không có cảm giác an toàn nên mới dùng sự lạnh lùng và cuồng vọng để che giấu; thật ra, cô và Đường Đường cũng giống nhau, đều đã phải trải qua những biến cố lớn, chỉ là họ chọn phương thức khác nhau để vượt qua điều đó mà thôi.

Trán Kỷ Lang nhỏ máu, một giọt lại một giọt, nhuộm đỏ vạt áo anh, đầu Tô Niệm Đường cũng cảm thấy đau, tựa như là một đàn kiến bò tán loạn vậy.

Phía sau cô, tên thanh niên đứng lên, nhặt cái chai lúc trước bị Tô Niệm Đường đập vỡ, đâm thẳng về phía cô.

Cách đó không xa, có bảo vệ chạy tới, la lớn: “Dừng tay! Cẩn thận!”

Kỷ Lang ôm lấy Tô Niệm Đường, xoay người, bảo vệ cô trong lòng mình. Phía sau lưng bùng lên cảm giác đau đớn nóng rát, khiến anh đỏ mồ hôi lạnh, đầu càng đau, choáng váng, cuối cùng ngất xỉu trên vai Tô Niệm Đường.

Lúc này, tên thanh niên cũng bị bảo vệ khống chế.

Tô Niệm Đường đỡ Kỷ Lang, muốn lau máu trên đầu anh, nhưng lại không dám, cuối cùng chỉ biết kêu lên vô lực: “Anh Kỷ Lang, anh... anh tỉnh lại đi...”

Là Đường Đường đã tỉnh lại...

Bị chai rượu đập trúng, Kỷ Lang bị chấn động não nhẹ, tỉnh dương vài ngày sẽ khỏe lại, nhưng điều khiến anh vui vẻ, đó là Đường Đường của anh đã trở lại. Vành mắt Tô Niệm Đường đỏ au, ngồi cạnh giường bên giường bệnh, tận đến khi Kỷ Lang tỉnh lại mới thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Anh Kỷ Lang, rút cục anh cũng tỉnh lại rồi...”

Kỷ Lang cứ ngỡ mình đã nghe nhầm: “Em vừa gọi anh là gì?”

“Nghe không rõ đúng không? Anh làm sao lại có thể đánh nhau với một đám người như thế?” Tô Niệm Đường vươn tay nhẹ nhàng xoa trán Kỷ Lang.

Kỷ Lang hơi nhướng mày, ngẫm nghĩ thật kỹ trạng thái cô lúc này, nắm chặt lấy tay cô, kéo vào lòng mình, phía sau lưng nhói lên một trận đau đớn tột cùng. Kỷ Lang đỏ mồ hôi lạnh, Tô Niệm Đường cuống quýt đứng dậy: “Phía sau lưng anh cũng bị thương mà!”

Kỷ Lang không buông tay, vẫn ôm chặt lấy Tô Niệm Đường: “Đường Đường, thật tốt, người đầu tiên anh nhìn thấy khi tỉnh lại là em”.

Tô Niệm Đường mím mím môi: “Vì sao em cảm thấy anh nói chuyện cứ là lạ?”

Kỷ Lang buông Tô Niệm Đường ra, nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi: “Đường Đường, những chuyện xảy ra mấy ngày nay, em còn nhớ gì không?”

Tô Niệm Đường nghi hoặc hỏi: “Chuyện đã xảy ra? Không phải là rời giường, ăn cơm, đi làm. Còn có chuyện gì khác sao?”

“Ngày đó chúng ta đi thử áo cưới, chuyện sau đó em còn nhớ rõ không?”

“Nhưng áo cưới không được đẹp nên chúng ta lại trở về nhà mà.”

Quên? Kỷ Lang nhủ vậy, làm sao cô hoàn toàn không có chút trí nhớ nào về việc bị bắt cóc, còn những chuyện khác lại không hề quên một chút nào?

Kỷ Lang nói: “Đường Đường, anh đói bụng, em ra bên ngoài mua cho anh chút đồ ăn được không?”

Tô Niệm Đường chỉ vào chỗ đầu giường của Kỷ Lang: “Em đã sớm mua cả rồi”

“Anh muốn ăn táo, em mua táo cho anh đi.”

“Được rồi...”

Tô Niệm Đường đi rồi, Kỷ Lang vội vàng gọi điện thoại cho Christopher Chris: “Ngài Christopher Chris, I.A đi rồi, Đường Đường đã tỉnh, vì sao cô ấy lại không nhớ những chuyện đã xảy ra?”

Ở đầu kia điện thoại, Christopher Chris hỏi lại: “Vì sao lại tỉnh?”

Kỷ Lang kể vắn tắt câu chuyện.

Christopher Chris lên tiếng: “Cô ấy nhớ có chọn lọc. Đoạn trí nhớ bị bắt cóc kia đối với cô ấy mà nói chính là ký ức đau buồn, cho nên quên đi cũng là bình thường, tựa như sáu năm trước, khi tỉnh lại, cô ấy quên hết những điều đã xảy ra ở hiện trường.”

“Như vậy vì sao cô ấy sẽ có một đoạn trí nhớ hư ảo?”

“Đây là bản năng, đã không nghĩ sẽ nhớ được, như vậy tận trong đáy lòng nhất định sẽ có những điều chờ mong khác ở cuộc sống, đoạn trí nhớ mất đi ấy, trong đầu sẽ tự động bổ sung theo cảnh tượng mà cô ấy muốn.”

“Hóa ra là như vậy!” Kỷ Lang khẽ giật mình.

“Anh bạn của tôi, năm ngày nữa, tôi sẽ đến Trung Quốc.” Christopher Chris cuối cùng nói.

Kỷ Lang ngắt điện thoại, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lại mơ hồ nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, nghe kỹ thì hình như là Đường Đường. Kỷ Lang vội vàng đi ra, phát hiện cô đang nói chuyện với Kỳ Sóc.

“Tô Niệm Đường, sau năm trước, rút cục cô ấy có bị ... hay không ...”

Tô Niệm Đường kinh ngạc: “Làm sao anh biết điều đó?”

“Tôi làm sao mà biết? Không phải cô nói với tôi sao?” Giọng Kỳ Sóc đầy lạnh lùng: “Lời chính mình nói mà cũng quên ư?”

“Tôi nói?” Tô Niệm Đường không thể tin nổi, mở to mắt: “Tôi làm sao có thể nói cho anh?”

Kỷ Lang đi ra: “A Sóc, em đến rồi à?”

Tô Niệm Đường vội vàng đỡ lấy Kỷ Lang: “Anh sao lại ra đây?”

“Đường Đường, em vào trước đi, anh cùng A Sóc nói chuyện một chút.” Kỷ Lang lấy tay xoa nhẹ đầu Tô Niệm Đường Đường, để cô đi vào trước.

“Vâng!”

“Anh, Tô Niệm Đường bị sao vậy?” Kỳ Sóc nghi hoặc nhìn theo bóng lưng Tô Niệm Đường hỏi.

“A Sóc, Đường Đường sinh bệnh, sự tình sáu năm trước vẫn là không nên hỏi.” Kỷ Lang nhìn Kỳ Sóc nói: “Chuyện của Tần Ty Nhã sáu năm về trước, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có những người ở hiện trường mới biết. Tần Ty Nhã và Tô Niệm Đường...”

Chỉ có điều ... Đường Đường không có đoạn ký ức của I.A, nên dù có ép hỏi cô ấy thế nào cũng không ra kết quả.

“Nhưng chính Ty Nhã cũng không nhớ được...” Kỳ Sóc giọng đầy oán hận: “Cô ấy đã hoàn toàn quên mất đoạn trí nhớ ấy, cũng quên hết quá khứ của em và cô ấy. Anh, em muốn biết chuyện sáu năm trước, em muốn hỏi ... Nhưng cô ấy cái gì cũng không nhớ được...”

Nhớ lại thì có ích gì? Đầu thế ngăn cản chuyện sáu năm trước xảy ra? Cuối cùng, điều anh hối hận vẫn là không ở bên cạnh cô khi ấy ...

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Sau khi tiễn Kỳ Sóc, Kỳ Lang quay lại phòng bệnh. Tô Niệm Đường vội vàng đỡ anh đến bên giường: “Anh Kỳ Lang, có phải em đã bỏ lỡ mất điều gì rất quan trọng không?”

“Vì sao lại nói vậy?” Kỳ Lang xoa đầu cô: “Đừng nghĩ ngợi nhiều.”

“Nhưng tại sao em lại không nhớ được nguyên nhân anh lại đánh nhau với người ta?” Cô nhú mồm: “Chúng ta làm sao lại đi đến nơi đó chứ?”

“Em quên rồi ư, anh chở em ra ngoài hóng gió, xe chạy đến đó thì bị đám thanh niên kia gây sự.”

“Nhưng ... Anh đổi xe khi nào vậy?” Tô Niệm Đường nghi hoặc hỏi: “Mà lại là màu đỏ, màu sắc quá tươi.”

Kỳ Lang: “...” Anh ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác: “Anh muốn ăn táo. Đường Đường, em gọt cho anh một quả táo được không? Lần trước em còn gọt cho Cố Minh Sinh mà.”

“Haizz!” Tô Niệm Đường cầm quả táo: “Nhưng lần trước là em gọt cho mình ăn, lại bị anh ném cho Cố Minh Sinh”. Cô vừa gọt táo, vừa nói: “Lâu lắm rồi em không gặp Cố Minh Sinh, cũng không biết sức khỏe cậu ta ra sao rồi. Đợt tới có thời gian sẽ qua thăm cậu ta xem sao”.

Kỳ Lang trầm mặc một chút rồi lên tiếng: “Hiện tại Cố Minh Sinh đã bắt đầu nằm viện điều trị hóa liệu ...” Ngày hôm ấy anh nhìn thấy dáng vẻ của cậu ta, thực sự là rất yếu. Vậy mà, cậu ta còn kiên trì tới gặp Đường Đường, trong lòng Kỳ Lang cảm thấy hơi khó chịu.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Tô Niệm Đường nhú mồm: “Em muốn đi thăm cậu ấy!”

Kỳ Lang gật đầu: “Được, chờ vết thương anh khỏi, chúng ta cùng đi.”

Kỳ Lang tuy rằng nằm viện, nhưng cũng không hề nhàn rỗi. Anh yêu cầu mọi người đem hồ sơ vụ án đến, tranh thủ thời gian rảnh rỗi để nghiên cứu.

Tô Niệm Đường ngồi xem cùng kỳ Lang, cất giọng kinh ngạc: “Diệp Khả, cô ấy...”

“Ừm!” Kỳ Lang gật đầu.

“Sao cô ấy lại chết?” Tô Niệm Đường khiếp sợ, trong lòng không khỏi suy nghĩ, chuyện lớn đến thế này mà anh tuyệt nhiên không hề kinh ngạc, chứng tỏ đã biết từ trước, thế nhưng vì sao bản thân cô lại không biết?

“Thư đe dọa cô ta lúc trước chính là do hung thủ viết. Cô ta đã sớm bị hung thủ theo dõi rồi...”

“Ồ ...”

Mấy thanh niên gây rối đã bị cảnh sát bắt, nhưng vì bọn họ đều là con nhà có gia thế, cảnh sát cũng không thể xử lý mạnh tay. Tuy nhiên, Kỳ Lang cũng rất vui, bởi vì cha mẹ của đám thanh niên này đều là những người biết lý lẽ, đều đưa con mình đến xin lỗi, cũng không biết xuất phát từ thật tâm hay là vì nguyên nhân khác.

Sau mấy ngày, vết thương trên đầu Kỳ Lang cũng được tháo băng, anh thở phào một hơi. Cũng may miệng vết thương có tóc che lại, bằng không để lại vết sẹo ngay trên mặt thì trông thật khó coi.

Vì đã hứa với Đường Đường, chờ khi vết thương đỡ, anh sẽ cùng cô đến thăm Cố Minh Sinh. Cố Minh Sinh nằm trong phòng bệnh VIP, có y tá chuyên trách phục vụ. Lúc bọn họ qua thăm, Cố Minh Sinh đang truyền dịch, cả người cậu ta tái nhợt ngồi dựa vào thành giường, hai mắt hướng về phía màn hình tivi, nhưng ánh mắt mê man.

“Cố Minh Sinh!” Tô Niệm Đường gọi: “Tôi đến thăm cậu.”

Cố Minh Sinh quay ngoắt sang, đôi mắt bỗng bừng sáng. Ánh mắt ngạc nhiên nhanh chóng được thay thế bằng sự dịu dàng: “Tô Niệm Đường, tôi không nghĩ cô sẽ đến.”

Tô Niệm Đường mỉm cười: “Sao tôi lại không đến chứ, một ngày là thầy, cả đời là mẹ.”

Cô vốn là muốn bầu không khí vui vẻ lên một chút, không ngờ đột nhiên có giọng nói xen vào: “Nha đầu, không nên nói năng như vậy chứ?!”

Ngữ khí mang theo quyền uy khiến thần kinh người khác bị áp lực. Tô Niệm Đường hơi xấu hổ, quay đầu lại, trông thấy một người phụ nữ cao quý đứng trước cửa, vẻ mặt nhìn Tô Niệm Đường đầy tức giận.

Kỳ Lang lên tiếng giảng hòa: “Thật ngại quá, cô ấy chỉ là nói đùa, mong phu nhân đừng chấp nhặt!”

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng: “Đùa? Đùa một cách vô giáo dục thế ư? Minh Sinh, người này là bạn thế nào của con vậy?” Người phụ nữ này ắt hẳn là mẹ của Cố Minh Sinh.

Cố Minh Sinh lạnh mặt: “Con kết bạn với ai không cần mẹ quản. Mẹ cứ quản tốt công ty của mẹ, kiếm nhiều tiền là tốt rồi.”

“Con...” Bà ta tức giận không thốt nên lời, cuối cùng cao giọng: “Y tá đâu, tại sao người nào cũng có thể ra vào phòng bệnh như thế này chứ?”

Y tá vội vàng chạy vào, Kỷ Lang nhướn mày: “Cô Trương?”

Y tá chuyên trách chăm sóc Cố Minh Sinh lại chính là vị hôn thê của Phạm Vĩ: Trương Mộng Oánh.

Trương Mộng Oánh không để ý đến Kỷ Lang, mà quay sang mẹ Cố Minh Sinh liên tục xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đây là do tôi thất trách”. Sau đó, Trương Mộng Oánh quay đầu nhìn Kỷ Lang và Tô Niệm Đường, nói: “Mời hai vị ra ngoài cho!”

Cố Minh Sinh ngồi dậy, lạnh giọng: “Ai cho phép cô đuổi bạn của tôi ra ngoài?”

Trương Mộng Oánh sững sốt, nhìn Cố Minh Sinh đầy lúng túng, bộ dáng vẫn điềm đạm, đáng yêu như thế.

Tô Niệm Đường biết vì câu nói đùa vô tâm của mình mà gặp phải phiền toái, cũng không muốn Cố Minh Sinh và mẹ của cậu ta mâu thuẫn, vội vàng nói: “Đề lần khác tôi lại tới thăm cậu, giờ ở trường còn có tiết, tôi đến giờ lên lớp...”

“Cô chẳng phải đã xin nghỉ rồi sao?” Cố Minh Sinh nhướn mày nhìn Tô Niệm Đường.

“A???” Nghỉ việc? Vì sao cô không có một chút ấn tượng nào? Tô Niệm Đường nhìn về phía Kỷ Lang, ánh mắt mang theo sự nghi hoặc.

Sau lần thử áo cưới, cô quên đi rất nhiều chuyện, vì sao bản thân mình nhớ được bất cứ điều gì.

Kỷ Lang ôm Tô Niệm Đường, quay sang mẹ Cố Minh Sinh: “Thật ngại quá, đã quấy rầy rồi!” Sau đó ngay lập tức đưa Tô Niệm Đường ra ngoài cửa.

Trương Mộng Oánh cũng cùng theo ra ngoài với họ...

“Cô Trương, không ngờ chị lại là y tá chuyên trách của Cố Minh Sinh.” Kỷ Lang nhìn Trương Mộng Oánh trong bộ đồng phục y tá, gương mặt trang điểm nhẹ nên trông càng thêm xinh xắn.

“Tôi cũng không nghĩ tới hai người lại quen vị thiếu gia của nhà họ Cố.” Trương Mộng Oánh thấp giọng nói.

“Bệnh của cậu ta chuyển biến tốt chứ?”

“Cơ bản đã ổn định, nhưng lại đột nhiên phát biến. Bệnh của cậu ấy đã đến thời kỳ cuối, dự định là ghép tim, chỉ sợ quả tim phù hợp không nhiều lắm.”

“Tại sao có thể như vậy?” Tô Niệm Đường cắn môi, đau lòng, cúi thấp đầu.

“Ai biết được. Tôi nghe nói nhà họ Cố cũng muốn từ bỏ, bây giờ đang vội vàng tìm vợ cho cậu ta. Muốn cậu ta trước khi xảy ra chuyện, còn kịp lưu lại đứa con.” Trương Mộng Oánh chậm rãi lên tiếng: “Thật sự là không hiểu nổi suy nghĩ của những kẻ có tiền.”

Sao đến tình trạng này? Kỷ Lang lặng lẽ nhìn về phía Trương Mộng Oánh, cô ta cũng cúi đầu, anh không nhìn thấy biểu cảm của cô ta.

Sau khi từ biệt Trương Mộng Oánh, hai người chuẩn bị quay lại Sở sự vụ. Dọc đường đi, Tô Niệm Đường không nói bất cứ lời nào, Kỷ Lang thấp giọng an ủi: “Cậu ta sẽ không sao đâu, em đừng quá lo lắng.”

“Anh Kỷ Lang, anh không cần an ủi em...” Tâm trạng Tô Niệm Đường rất tệ: “Cậu ấy nói em đã nghỉ việc, rút cục chuyện này là thế nào?”

“Cái này... Em nói muốn đến Sở sự vụ, toàn tâm toàn ý giúp anh phá án, anh là cấp trên của em, nên đã đến trường báo cáo sự tình...”

“Là như vậy sao?”

Bọn họ trở về Sở sự vụ, phát hiện ở đây có vị khách không mời mà đến. Chính là tên cầm đầu đám thanh niên kia, trông thấy Đường Đường liền vội đi theo.

Ba của hắn buộc hắn đến đây nói lời xin lỗi.

“Thành thật xin lỗi!” Hắn thật lòng không tình nguyện đi xin lỗi Kỷ Lang.

Kỷ Lang cao giọng: “Cậu thanh niên, rượu không phải thứ tốt, nhất là khi tửu lượng không tốt thì không nên uống nhiều, biết không?”

“Hừm...” Hắn quay đầu, có chút coi thường.

Ba hắn đập mạnh vào đầu: “Nói gì thế? Thái độ của con là như vậy ư?”

“Con biết rồi!” Hắn ôm đầu nói.

Ông ta nghe thấy thế mới dừng tay: “Nhà họ Chu chúng tôi và nhà họ Kỷ cũng có quan hệ, coi như cậu nể mặt tôi, cậu tạm tha cho tên nhóc đáng chết này đi.”

Cha Kỷ Lang mắt sẫm, một mình mẹ Kỷ chống đỡ toàn bộ xí nghiệp Kỷ thị, nuôi hai anh em họ nên người. Mãi cho đến khi hai anh em tốt nghiệp đại học, mới thực sự được thư thái. Kỷ Lang bây giờ mới rành rẽ, thì ra là vì Kỷ Sóc nên đám người này mới muối mặt đi nhận lỗi.

Kỷ Lang cũng không muốn để bậc cha chú phải khó xử, nên gật đầu: “Bác Chu đã quá lời rồi.”

Tên thiếu niên hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh, đột nhiên thấy trên bàn phía bên kia có mấy tấm ảnh, trong đó có một người nhìn quen quen. Cậu ta lặng lẽ nhìn kỹ lại, kinh ngạc cất lời: “Cô gái này đã chết rồi ư?”

Kỷ Lang nhìn thẳng vào hắn, trông thấy ánh mắt cậu tay đầy kinh ngạc nhìn những bức ảnh trên bàn: “Cậu nhận ra bọn họ sao?”

Hắn chỉ vào ảnh Diệp Khả: “Chính là cô gái này, ngày đó tôi...” Hắn khựng lại, lăm lét nhìn ba mình.

Ba hắn lại đập mạnh cánh tay: “Thằng nhóc, con lại gây họa ở chỗ nào hả?” Ông ta tiến lên, nhéo lỗ tai hắn, cũng đưa mắt nhìn, nhíu mày: “Đây không phải con gái nuôi của nhà họ Tô sao?”

“Ài ư, ba mau buông tay đi, đau muốn chết...”

“Ông cũng biết cô ta ư?”

Người đàn ông gật đầu: “Thời gian trước cô gái này hay đi dự tiệc cùng Tô Hải, hình như là con gái nuôi của Tô Hải mà.” Khoảng thời gian đó, Diệp Khả chắc là tiếp xúc với nhiều người thuộc tầng lớp thượng lưu.

“Áy, ngày hôm đó chính mắt tôi nhìn thấy cô ta... Chắc chắc chắc...” Ngữ khí hắn có phần khinh bỉ, lời còn chưa dứt đã vội im bật sợ nói sai.

Kỷ Lang biết hắn nhất định đã từng gặp Diệp Khả: “Cậu thấy cô ta thế nào?”

Hắn liếc nhìn cha mình, lắc đầu không chịu nói.

“Con biết cái gì thì mau nói, giúp thám tử Kỷ mau chóng phá án cũng tốt.” Ông ta lại đập vào cánh tay.

“Không kể cho ba nghe được.” Hắn mở miệng nói một câu đầy kỳ quái.

Kỷ Lang ho nhẹ một tiếng: “Nếu không thì vào trong phòng họp nói chuyện với tôi đi.”

Kỷ Lang đưa cậu ta vào phòng họp, hỏi: “Giờ đã có thể nói chưa?”

Cậu ta nhìn ra ngoài một chút, thấp giọng nói: “Chính là mấy ngày hôm trước, tôi nhìn thấy cô gái này trong một quán bar. Hôm đó cô ta uống say nên tôi có chút ấn tượng.”

“Là ngày nào?”

“Hình như là... ngày 4 tháng mười. Tôi bị ba mắng nên đi quán bar uống rượu. Vốn định đùa giỡn cô ta... Khụ khụ... Sau đó lại có một người đàn ông thay cô ta đến giải vây, nên tôi tiếp xúc không nhiều.”

“Cậu bỏ đi?” Kỷ Lang nhìn cậu ta từ trên xuống dưới: “Thật sự không chút nào dây dưa?”

“Lúc đó tôi vội ra ngoài, quên mang theo tiền, người đàn ông kia đưa tiền cho tôi, tốt quá nên tôi đi ngay...”

Kỷ Lang: “Người đàn ông kia đáng về thế nào? Cậu còn nhớ rõ không?”

“Cái này tôi không nhớ rõ, ở quán bar ánh sáng mờ ảo, nhìn mỹ nữ thì còn được, ai lại đi nhìn kỹ một người đàn ông, chưa kể hắn còn đội mũ, tôi cũng không quan tâm. Thế nhưng hai người đó hình như quen nhau.”

I.A phân tích không sai, sau khi Diệp Khả chạy khỏi căn nhà gỗ, liền gặp được hung thủ. Mà người đàn ông thần bí đó chỉ sợ chính là hung thủ, nhưng tên nhóc này không thấy rõ hình dáng, đây là lại một manh mối rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Cấp Tư Duyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Trương Mộng Oánh chết rồi...

Trong lúc nhóm Kỳ Lang còn đang chăm chú quan sát Diệp Khả trong đoạn băng ghi hình ở quán bar, muốn phân tích cho ra hình dáng của hung thủ thì có người phát hiện thi thể Trương Mộng Oánh xuất hiện ở bãi phế liệu phía đông thành phố.

Khi nhận thông tin này, Kỳ Lang cảm giác như mình đang nằm mơ.

Mấy ngày hôm trước còn vừa mới gặp nhau, vậy mà đã chết, hung thủ giết Diệp Khả chưa đến mười ngày, lại tiếp tục ra tay. Thế nhưng, dựa theo suy đoán lúc trước của bọn họ, thời gian hung thủ ra tay lần tiếp theo phải là thứ tư ngày 13 tháng 11 mới đúng chứ? Vì sao hán lại đột nhiên ra tay sớm như vậy? Chẳng lẽ suy đoán lúc trước là sai lầm?

Kỳ Lang đưa Tô Niệm Đường đến hiện trường. Bãi phế liệu phía đông thành phố so với những hiện trường trước phức tạp hơn. Phía sau là bãi đất hoang, là nơi có ít người sinh sống nhất trong các bãi phế liệu. Do không có nhiều người, nên không thường có người đến đây thуг om rác, đợi đến khi chất thành đống thật nhiều mới đến.

Thi thể Trương Mộng Oánh tùy tiện ném lên trên đống rác. Nếu không phải buổi tối có người đến thu gom thì e rằng sẽ không có ai phát hiện ra thi thể của cô ta. Thời điểm Kỳ Lang cùng Tô Niệm Đường tới nơi, cảnh sát đã chuyển thi thể xuống dưới. Nhìn vào tử thi, Kỳ Lang mới hiểu, vì sao khi cảnh sát báo tin đến văn phòng của Sở sự vụ, giọng nói lại run run như thế.

Hung thủ lần này không giống như ba lần trước, không trang điểm cho Trương Mộng Oánh, hoặc có thể là ngay sau khi giết chết cô ta liền đem vứt xác ở nơi này.

Đặng Phi đã đến, đối với thi thể cũng đã tiến hành kiểm tra sơ bộ. Giọng cô ta tương đối lạnh lùng, từng chút từng chút một đập vào trong lòng Kỳ Lang. Anh thực sự cảm thấy không mấy dễ chịu, chỉ trong mấy tháng gần gũi, hung thủ đã liên tục giết chết bốn mạng người. Mỗi vụ án mạng đều khiến cho người ta bất ngờ, làm cho người ta không nghĩ được, mục tiêu tiếp theo của hung thủ sẽ là ai.

“Nạn nhân giới tính nữ, khoảng hai mươi bốn tuổi, bước đầu phán đoán nguyên nhân tử vong là do ngạt thở, hung khí khả năng chỉ là một loại dây thừng bình thường. Thời gian tử vong khoảng từ tám giờ đến mười một giờ tối qua...” Đặng Phi nói xong, liền đến lật quần áo Trương Mộng Oánh kiểm tra xem cô ta có giống những nạn nhân trước đó, đã từng bị ngược đãi hay không? Ai ngờ khi vừa lật quần áo thi thể lên thì thờ dốc một hơi.

Kỳ Lang liếc nhìn, trên bụng Trương Mộng Oánh chỉ toàn máu là máu.

“Làm sao vậy?” Kỳ Lang cùng Tô Niệm Đường chứng kiến thân thái của Đặng Phi, cùng bước lên trước một bước.

Bây giờ Kỳ Lang có thể nhìn thấy rõ thi thể. Trên bụng Trương Mộng Oánh có một vết dao dài quanh co, khúc khuỷu, còn có dấu kim khâu lại. Cô ta hẳn là đã bị hung thủ mổ bụng.

Niệm Đường vội quay mặt ra đằng sau. Kỳ Lang ôm đầu cô, đặt lên vai mình, thấp giọng: “Nếu không thoải mái thì lên xe trước đi”. Sắc mặt cô thực sự không tốt, từ buổi sáng đã như vậy, giờ đây lại theo anh xuất hiện ở hiện trường, khiến Kỳ Lang thực sự lo lắng.

Nhưng Tô Niệm Đường lại lắc đầu: “Không, em sẽ ở lại đây, cùng anh phá án.” Ánh mắt cô rất quái dị, ẩn chứa nhiều tình cảm phức tạp, nhất thời Kỳ Lang cũng không có tâm tư để phân tích tâm trạng cô.

“Thủ đoạn của hung thủ thẳng cấp ư?” Kỳ Lang nhướn mày, chẳng nhẽ hung thủ chưa thỏa mãn với việc đánh người, thủ đoạn ngày càng thêm tàn nhẫn hay sao?

“Theo dấu vết tại hiện trường, nơi này không phải hiện trường đầu tiên... Cũng giống như ba vụ án mạng trước, ngón tay phải người chết bị cắt đi và khâu vào bằng ngón tay của một người khác”. Đặng Phi chỉ vào ngón tay phải của Trương Mộng Oánh, nói: “Hiện tại tình huống cơ bản là như vậy. Báo cáo khám nghiệm tử thi sau khi làm xong, tôi sẽ đưa cho mọi người. Gần đây thực sự là bận rộn.” Báo cáo khám nghiệm tử thi của Diệp Khả vừa làm xong, còn chưa kịp đưa ra, lại có thêm một thi thể khác.

“Cô có thể phán đoán trước một chút về vết thương trên bụng Trương Mộng Oánh hay không?” Kỳ Lang đề nghị.

Đặng Phi liếc nhìn sắc mặt không tốt của Tô Niệm Đường, cảm giác có chút kỳ lạ. Lúc trước còn to gan lớn mật ở phòng khám nghiệm tử thi, giờ đến hiện trường tại sao lại mất tinh thần đến vậy?

Tô Niệm Đường biết Đặng Phi e ngại tâm trạng của mình, cô miễn cưỡng lắc đầu: “Tôi không sao, chị cứ kiểm tra đi.”

Đặng Phi lại kéo áo Trương Mộng Oánh lên, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt vết thương cùng vết khâu, nói: “Theo miệng vết thương cùng thủ pháp khâu có thể phán đoán, đường rạch này là đủ mở khoang bụng của cô ta. Dao pháp của hung thủ rất thành thực, đường khâu tuy cầu thả nhưng tuyệt đối không phải vì kỹ thuật không tốt, mà bởi hung thủ sốt ruột, vội vã cho nên mới không tỉ mỉ được. Trên thực tế, hung thủ rất quen thuộc dùng dao mổ và khâu vết thương, nhìn cách hán đặt mũi khâu là có thể nhìn ra, hẳn thường xuyên làm việc này.”

Đặng Phi cùng cảnh sát chuyển thi thể về cảnh cục, Kỳ Lang thấy sắc mặt Tô Niệm Đường ngày càng không ổn, cảm thấy hơi lo lắng, cuối cùng quyết định không quay lại Sở sự vụ mà trực tiếp đưa cô về nhà.

“Trước tiên về nhà nghỉ ngơi đã, sắc mặt em thực sự không tốt, sáng ngày mai lại tiếp tục suy nghĩ.”

“Vâng!” Tô Niệm Đường ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ, chờ Ký Lang khởi động xe mới lên tiếng: “Em cảm thấy án mạng này có chút kỳ quái.”

Ký Lang gật đầu: “Ừm, Cái chết của Trương Mộng Oánh thực sự kỳ lạ. Vì sao sau khi chết cô ta lại bị hung thủ mổ bụng? Phải chăng hung thủ đã tăng cao sự ngược đãi hay không?”

Hơn nữa, vì sao bây giờ hung thủ lại xuống tay với Trương Mộng Oánh? Cô ta cùng Phạm Vĩ đã xác định quan hệ yêu đương, cũng không nhìn ra cô ta có hành động gì phóng đảng? Vì sao hung thủ lại chọn mục tiêu là Trương Mộng Oánh?

Chẳng lẽ những suy đoán lúc trước là sai lầm? Hay là tất cả những phán đoán lúc trước về hung thủ đều là sai?

“Em cảm thấy hung thủ là một bác sĩ ngoại khoa.” Tô Niệm Đường nói: “Hung thủ giết người phụ nữ hôm nay, và thậm chí cả mấy vụ án trước, hung thủ hẳn phải là bác sĩ ngoại khoa mới đúng.”

Lúc trước, I.A cũng nói qua suy nghĩ này, cuối cùng còn tập trung nghi ngờ Phạm Vĩ. Đúng rồi, đầu óc Ký Lang chợt sáng lên, Trương Mộng Oánh là hôn thê của Phạm Vĩ, mà trong những nghi phạm của bọn họ cũng có Phạm Vĩ, đây là sự trùng hợp sao? Xem ra thực sự phải tiến hành điều tra Phạm Vĩ một chút.

“Anh Ký Lang, lần trước em đã định hỏi, anh hình như có quen nạn nhân phải không?” Tô Niệm Đường có chút nghi hoặc: “Cô ta là ai thế?”

“Cô ta chính là vị hôn thê của Phạm Vĩ. Em còn nhớ Phạm Vân không?”

“Có!” Tô Niệm Đường gật đầu, lúc trước cô có dạy qua lớp của cô gái này, lại không ngờ rằng cuối cùng cô bé lại bị người ta giết.

“Phạm Vĩ chính là cha của Phạm Vân.” Ký Lang giải thích.

“A...” Tô Niệm Đường nhíu mày, cha của Phạm Vân, vị hôn thê của Trương Mộng Oánh, tại sao mà những người thân bên cạnh ông ta đều đã chết? Lẽ nào Phạm Vĩ cũng giống cô, trời sinh cô độc hay sao? “Phạm Vĩ làm nghề gì vậy anh?”

“Ông ta ư ... Cũng là một bác sĩ ngoại khoa, rất có danh tiếng trong giới y khoa ở thành Bắc.”

Tô Niệm Đường tròn tròn mắt: “Bác sĩ ngoại khoa?” Làm sao có thể khéo như vậy?

Ký Lang gật đầu: “Đừng nghĩ nhiều quá, chúng ta bước đầu hoài nghi Phạm Vĩ.”

Tô Niệm Đường mím môi: “Vâng!”

Sau khi về nhà, Tô Niệm Đường định nấu bữa tối cho Ký Lang, nhưng cô không khỏe nên Ký Lang nhất định ép cô vào phòng nghỉ ngơi, cơm chiều hôm nay anh sẽ làm. Tô Niệm Đường kinh ngạc nhìn Ký Lang, liếc mắt một cái, tỏ vẻ không hề biết chuyện Ký Lang cũng biết nấu cơm.

Ký Lang xoa đầu cô, giọng nói rất dịu dàng: “Cái này anh cũng mới học thôi...”

Bởi vì I.A không có khả năng nấu cơm cho anh, cả ngày như một nữ vương, Ký Lang cũng không dám sai bảo cô làm gì. Trước đó vài ngày bị tài nghệ nấu nướng của Đường Đường chiều hư, ăn bên ngoài thế nào cũng thấy không vừa miệng, cho nên anh phải mua một quyển sách dạy nấu ăn, tự mình tập nấu nướng.

Sự thật chứng minh, người thông minh muốn học cái gì cũng đều sẽ học được, tuy rằng lúc đầu gặp một ít trở ngại, nhưng bây giờ khả năng nấu nướng của anh cũng rất khá.

Buổi tối, Ký Lang nấu cháo thịt với trứng bắc thảo, trước tiên múc cho Đường Đường một chén, ý bảo cô nếm thử.

Tô Niệm Đường nhấp thử một ngụm, khen ngợi: “Thật ngon!”

Ký Lang cao hứng: “Ngon thì ăn nhiều một chút.” Lúc trước làm cho I.A ăn, mặt cô trước sau chẳng chút biểu cảm, không biết là cô ăn ngon hay là không ngon. Nhưng anh lại muốn chủ động hỏi cảm nhận của cô, thực sự sợ hãi từ miệng của I.A nghe được những lời mà bản thân không muốn nghe.

Đường Đường không giống vậy, Ký Lang thực sự thỏa mãn với biểu cảm bây giờ của Đường Đường, thực sự tiếc nuối việc lần đầu tiên mình xuống bếp là nấu cho I.A ăn.

Từ khi Đường Đường tỉnh lại, vẫn ngủ ở phòng dành cho khách, Ký Lang cũng không yêu cầu cô về phòng mình. Ký Lang vừa tắm xong, vừa nằm xuống, thì nghe có tiếng gõ cửa.

“Anh Ký Lang.. Em có thể ngủ chung với anh được không?” Cô mặc áo ngủ ôm chần, bộ dáng rất đáng thương đứng ở cửa, viền mắt thâm quầng.

“Gặp ác mộng?” Ký Lang dịu dàng kéo cô vào trong, ôm cô vào trong ngực: “Không có việc gì đâu, em ngủ tiếp đi.” Trong lòng Ký Lang cảm thấy hứng khởi.

Tô Niệm Đường trèo lên giường, nhẹ nhàng vùi vào lòng anh. Ký Lang mở ti vi ra hỏi: “Em muốn xem không?”

Cô lắc đầu: “Anh xem đi, em xem cùng anh.”

Kỷ Lang vốn dĩ định xem một trận bóng rổ, nhưng lại sợ Tô Niệm Đường không thích, cuối cùng chuyển đến kênh phim Hàn hỏi: “Xem phim này được không?”

Tô Niệm Đường chỉ gật đầu một cái: “Được ạ!”

Thiếu chút nữa Kỷ Lang ngủ gật khi đang xem, quay đầu đã thấy Tô Niệm Đường đang nhìn anh chăm chú. Anh cười khổ: “Em không xem sao!”

“Anh Kỷ Lang còn đẹp hơn so với trên tivi.” Tô Niệm Đường thấp giọng: “Anh Kỷ Lang ngủ đi, anh ngủ gật rồi kia.”

Kỷ Lang tắt ti vi. Không gian trong nhảy mắt chìm trong bóng tối. Rèm cửa sổ được kéo lên, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ dần chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Tô Niệm Đường nằm bên cạnh Kỷ Lang, đôi mắt được ánh trăng chiếu rọi trông đầy vẻ khác thường.

Kỷ Lang trầm giọng: “Đường Đường, nhắm mắt ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi phá án đó.”

Tô Niệm Đường ừ một tiếng, nhưng đôi mắt vẫn không nhắm lại.

“Nhìn anh là ngủ ư?” Kỷ Lang buồn cười, nhẹ nhàng vuốt mí mắt Tô Niệm Đường: “Ngủ đi!”

Không ngờ Tô Niệm Đường nắm lấy tay Kỷ Lang, giọng nói pha lẫn chút uể oải: “Em không muốn ngủ, anh Kỷ Lang, em không muốn ngủ.”

Kỷ Lang kỳ lạ hỏi: “Sao lại thế?”

“Em sợ lắm, em sợ một khi ngủ ... sẽ không tỉnh lại. Nhân lúc em còn tỉnh táo, phải nắm anh Kỷ Lang cho thật kỹ.”

Kỷ Lang càng thêm kinh ngạc: “Lời này là có ý gì?”

“Anh Kỷ Lang, trong cơ thể em có một con yêu quái...”

Bạn đang đọc truyện *Đặng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Kỷ Lang vội gạt mạnh chăn ra, ngồi dậy, mở to mắt nhìn Đường Đường: “Em vừa nói gì?”

Tô Niệm Đường cũng ngồi dậy, hay tay ôm lấy đầu gối, cảm chôn vào khuỷu tay: “Mấy ngày nay, em có cảm giác trong cơ thể mình luôn có một người cùng em nói chuyện. Cô ấy nói, cô ấy chính là em... mà em không biết... Anh Kỷ Lang, trong đầu em bây giờ rất hỗn loạn...” Bộ dáng của cô thực sự bàng hoàng, tựa như người không tìm thấy mục tiêu của mình.

Khó trách tại sao cảm thấy gần đây tinh thần Đường Đường có vẻ hoảng hốt. Kỷ Lang ôm lấy cô từ đằng sau, thấp giọng hỏi: “Cô ấy nói với em những gì?”

“Cô ấy nói cô ấy chính là em, thừa nhận rồi sở hữu em vì em không thể thừa nhận gì đó... Cô ấy nói cô ấy không muốn ẩn nấp mãi trong bóng tối, muốn ra ngoài, muốn cùng em sống dưới ánh mặt trời... Cô ấy nói muốn thay thế em... Mấy ngày nay, em cảm thấy cơ thể mình xao động ngày càng mạnh, cảm giác như có một cái gì đó đang muốn đột phá ra ngoài... Em sợ lắm, em sợ rằng khi ngủ dậy, thân thể của mình sẽ không là của mình nữa...” Tô Niệm Đường hoảng hốt như việc đó xảy ra ngay trước mắt, đáy mắt cô long lanh nước, cô cắn chặt môi, giống như đứa trẻ con bị vứt bỏ. Dáng vẻ hoang mang lo sợ ấy khiến Kỷ Lang thực sự đau lòng.

Kỷ Lang vội ôm chặt cô vào trong ngực, căn cứ theo cách nói của Christopher Chris thì ý thức độc lập của I.A càng ngày càng mạnh, và có khả năng ăn mòn Đường Đường. Như vậy, rốt cục I.A muốn thừa nhận điều gì? Đường Đường không chịu thừa nhận điều gì? Có lẽ đây mới thực sự là nguyên nhân sản sinh nhân cách thứ hai của Đường Đường.

“Đồ ngốc, không cần nghĩ nhiều như vậy, anh sẽ không để em biến mất.” Kỷ Lang liên tục xoa đầu cô: “Anh tuyệt đối sẽ không để em biến mất.”

“Anh Kỷ lang, anh có phải đã sớm biết chuyện này rồi? Có phải thực sự có người như thế tồn tại không?”

Kỷ Lang hôn vào trán cô: “Ừ, biết!”

“Cô ấy... đến từ lúc nào vậy?” Tô Niệm Đường chớp chớp mắt hỏi.

“Sau hôm mình đi thử áo cưới.” Kỳ Lang trả lời.

“Anh Kỳ Lang... cô ấy... là người như thế nào?”

“Rất ngông cuồng, cao ngạo, so với Đường Đường hung hăng hơn nhiều...” Kỳ Lang tỏ vẻ vui đùa: “Vẫn là Đường Đường tốt nhất, rất ngoan, rất biết nghe lời.”

Tô Niệm Đường bị điệu bộ của anh chọc cười, tâm tình thoải mái lên rất nhiều: “Nhưng anh nói, cái người tính tình hung hăng kia cũng là em mà”.

“Đúng vậy, vốn dĩ lúc trước Ro cao ngạo trên mạng thực ra cũng là em đó Đường Đường”. Kỳ Lang thở dài: “Tìm người nửa ngày, đâu biết lại chính là người bên mình. Có cảm giác như đốt lửa tìm người khắp nơi không thấy, bỗng nhiên quay đầu, lại thấy người ở ngay chỗ đèn đóm loe lét bên mình.” Và Đường Đường cũng chính là người bạn cả đời mà anh luôn luôn tìm kiếm, giờ đây rút cục tìm được rồi, tuyệt đối ngoài cô ra không còn cần gì khác.

“Ro chính là cô ấy?” Tô Niệm Đường khẽ thảng thốt, nhớ tới phân tích của chính mình trước kia đối với Ro, bật cười: “Khó trách em lại cảm thấy quái dị như vậy...” Tô Niệm Đường tựa đầu vào trong lòng Kỳ Lang, giọng buồn bã: “Anh Kỳ Lang, anh là thích em nhiều hơn hay thích cô ấy nhiều hơn? Lúc trước anh đối với Ro rõ ràng có rất nhiều hứng thú mà”.

“Cho nên... Em tự ăn dấm chua của chính mình?” Kỳ Lang nâng đầu cô lên, nhìn vào đôi mắt còn đọng đầy nước mắt. Anh nhẹ nhàng dùng ngón tay tro lau nước mắt cho cô: “Em nói đi?” Kỳ Lang cũng không chờ Tô Niệm Đường trả lời, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, chậm rãi nâng đầu cô lên, kéo vào trong lòng mình. Tô Niệm Đường thuận thế ngã vào lòng anh, từ từ trượt chân ở trên giường, Kỳ Lang xoay người, đè lên người cô.

Tình ý dạt dào giữa hai người lan tràn, Kỳ Lang thậm nghĩ không được ... Nếu tiếp tục như vậy sẽ không khống chế được bản thân. Anh vừa định trượt khỏi người Niệm Đường thì bị cô ôm chặt lấy: “Đừng...”

Đôi mắt Tô Niệm Đường cũng tối đi, bộ dáng vô cùng quyến rũ khiến Kỳ Lang thoáng nuốt nước miếng.

Giọng anh khàn khàn hỏi cô: 'Em có biết mình đang làm gì không?'

Tô Niệm Đường gật đầu: “Em biết...” Cô chủ động đưa tay vẽ một đường lên cổ Kỳ Lang, cong đôi môi vừa mới bị anh hôn đến đỏ bừng.

Đầu Kỳ Lang bùng bùng ngọn lửa, anh cúi đầu hôn cô, ngữ khí mập mờ: “Vây ... anh sẽ không khách sáo nữa...”

Ánh trăng cũng trở nên mờ lung, dường như cũng ngượng ngùng vì cảnh tình ý dưới nhân gian.

Ngày hôm sau, Kỳ Lang thức dậy rất sớm, Đường Đường vẫn còn đang ngủ, nghĩ đến chuyện đã xảy ra hôm qua, anh khẽ nở nụ cười, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh của Đường Đường xoa tung trên gối, không thể kiềm chế cảm giác vô cùng thỏa mãn. Nhưng không ngờ khi Kỳ Lang còn đang đắm chìm trong khoảnh khắc tốt đẹp của ngày hôm qua, đột nhiên cảm giác lồng ngực đau buốt, tựa như bị ai đó đánh nát xương ngực, cực kỳ đau đớn.

“Khụ khụ...” Tại sao Đường Đường lại đánh anh?

Anh không thể tin, đưa mắt nhìn Tô Niệm Đường ở trong lòng mình. Cô cũng nhìn anh, ánh mắt này thực sự rất quen thuộc, tuyệt đối không phải Đường Đường, là I.A. Kỳ Lang bắt chập con đau nơi lồng ngực, bật ngồi dậy: “Em... sao bây giờ lại là em?”

Tô Niệm Đường trên người không mảnh vải, cô lạnh lùng liếc nhìn Kỳ Lang, rồi liếc nhìn vết máu trên ga giường, sau cùng về mặt không chút biểu cảm, ngồi dậy, nhặt lấy quần áo vắt lung tung trên giường mặc vào người.

“Em ... Em đến từ khi nào...” Kỳ Lang xoa xoa ngực, cuối cùng cô ấy thay thế Đường Đường lúc nào? Người cùng chăn gối với anh đêm qua ... là cô hay Đường Đường?

Tô Niệm Đường đứng ở trên giường, từ trên cao nhìn xuống Kỳ Lang, hỏi ngược lại: “Anh có biết kẻ sáu năm trước định cưỡng bức tôi, cuối cùng kết cục ra sao không?”

Kỳ Lang mờ mịt không rõ.

“Hắn bị tôi phân thây...” Dứt lời cô bước ra khỏi phòng.

Kỳ Lang: “...”

Cho nên ... hiện tại anh vẫn còn nguyên vẹn là vì đêm qua vốn dĩ không phải là I.A.

“Vi sao còn không đi?” Tô Niệm Đường sau khi rửa mặt xong, nhìn Kỳ Lang hỏi: “Ngày hôm qua không phải phát sinh án mạng sao? Thêm một phụ nữ bị giết?”

Kỳ Lang nghĩ mãi không hiểu chuyện gì kích thích đến cô, mới có thể khiến cô tỉnh dậy? Đưa Tô Niệm Đường đến sở, Kỳ Lang nói với cô phải đi cảnh cục lấy kết quả khám nghiệm tử thi, nhưng thật ra, anh có chuyện muốn hỏi Đặng Phi, về chuyện mà Tô Niệm Đường đã nói.

“Sao anh lại tới đây? Không phải tôi đã nói sẽ đem kết quả khám nghiệm đến cho anh sao?” Đặng Phi ngạc nhiên khi trông thấy Kỳ Lang.

Kỷ Lang xoa xoa cằm: “Tôi đến đây là có việc khác muốn hỏi cô. Sáu năm trước cô ở Mỹ, cũng tham gia xử lý vụ án kia, vậy ở hiện trường cô đã chứng kiến những gì?”

Sắc mặt Đặng Phi khẽ biến: “Anh thực sự muốn biết?”

“Ừm!” Kỷ Lang gật đầu.

Đặng Phi lên tiếng: “Đi xuống dưới lầu, vừa đi vừa nói chuyện.”

“Sáu năm trước, tôi còn là một pháp y thực tập, cùng xuất hiện ở hiện trường với bên FBI, cũng là vụ án mạng lớn đầu tiên trong đời, cho nên đến bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ. Khi ấy, tôi theo FBI vào gian nhà kia, không gian nồng nặc mùi máu tươi, tôi còn tưởng có người bị hung thủ sát hại, tiến vào mới phát hiện hoàn toàn không phải như vậy.

Trong phòng khách toàn là máu, máu loang khắp nơi, chảy từ sofa xuống, người mất một lượng máu nhiều như vậy khẳng định đã chết. Phía góc tường có hai cô gái, quần áo đều bị xé rách tươm. Bọn họ đều là người Trung Quốc. Trong đó một người chặt vật hơn, run run tựa vào người còn lại. Khi FBI giải cứu bọn họ, cô gái đó thét chói tai, không cho bất kỳ ai chạm vào người. Cô gái còn lại nhìn chăm chăm vào cảnh tượng bên cạnh sofa.

Tôi thật sự rất tò mò, nhìn qua, tận mắt chứng kiến ... Tô Niệm Đường ở đó, cô ấy mặc một bộ trang phục màu trắng, nhưng lúc này đã không còn là màu trắng nữa, từ trên xuống dưới đều bị nhuộm đỏ. Cô ấy tay cầm một con dao chuẩn bị chặt tay một người. Thực tế nó chẳng được coi là người nữa mà chỉ là một cánh tay ... Cặp mắt cô ấy đỏ au, vừa giống như mắt một chú thỏ con trải qua một chuyện kinh hãi, lại cũng giống một ác ma đến từ địa ngục... Bản thân tôi cũng cảm thấy sợ hãi. Anh không thể tưởng tượng được cảnh tượng đó đâu, một cô gái, đứng giữa những mảnh thi thể, một thân toàn là máu... Cho nên lần đầu tiên khi tôi trông thấy Tô Niệm Đường, tôi còn không dám khẳng định cô ấy chính là cô gái năm ấy...”

Kỷ Lang không nghĩ tới hiện trường năm đó lại là như vậy, càng không tưởng tượng nổi I.A vào thời khắc đó đã trải qua những gì.

“Toàn bộ người FBI cũng không tin vào cảnh tượng trước mắt mình, còn đặc biệt đưa Tô Niệm Đường đến trung tâm nghiên cứu tâm lý tội phạm để kiểm tra, cũng không phát hiện vấn đề. Tôi nghe người ta nói, lúc đến trung tâm nghiên cứu, Tô Niệm Đường một giọt nước mắt cũng không có. Cuối cùng FBI kết luận cô ấy là vì tự vệ mà giết người, hơn nữa người chết lại là hung thủ phạm tội cường bức, ngược lại lại khiến lòng người thỏa mãn.”

Tay Kỷ Lang hơi nắm thành quyền, lại buông lỏng ra. Vì trải qua một cảnh tượng đầy máu tanh như vậy, cho nên sau này I.A mới trở nên bạo ngược như vậy sao?

“Tôi còn một vấn đề cuối cùng”, Kỷ Lang hạ giọng, “Năm đó, ở hiện trường, hai cô gái ở góc tường đều bị cường bức sao?” Vấn đề này là anh thay Kỷ Sóc hỏi, anh không muốn hỏi I.A, không muốn gọi lại đoạn ký ức đau buồn ấy.

“Hai cô gái kia sao?” Đặng Phi lắc đầu: “Tôi không rõ lắm, sau vụ án này tôi sẽ hỏi lại, mọi chuyện cụ thể thật sự cũng không rõ ràng.”

Ngay cả Đặng Phi cũng không biết sao? Chẳng lẽ thực sự muốn biết phải đi hỏi I.A mới biết được đáp án cuối cùng?

“Cám ơn cô!” Kỷ Lang nói.

“Thời gian gặp Tô Niệm Đường vừa qua với lần đầu tiên gặp cô ấy, tôi cảm thấy hình như không giống nhau, cảm giác hơi giống với lần nhìn thấy cô ấy cách đây sáu năm hơn. Cô ấy có phải là ...”

Kỷ Lang lắc đầu: “Không có việc gì, cô ấy sẽ không có chuyện gì”. Khúc mắc của I.A chỉ sợ nghiêm trọng hơn nhiều so với Tô Niệm Đường, cô ấy gánh chịu nhiều nỗi đau và ám ảnh hơn Đường Đường. Vì vậy, I.A mới hi vọng vô thường, thậm chí là tàn nhẫn, nóng nảy.

Muốn Đường Đường hoàn toàn không xảy ra chuyện gì, e là trước tiên phải coi bỏ khúc mắc của I.A. Nhưng khúc mắc của I.A là gì đây?

“À ... Kỷ Lang, kết quả khám nghiệm tử thi của Diệp Khả đã có rồi đây. So với những phân tích lúc trước không có gì khác nhau. Bộ quần áo mặc trên người cô ta đã được kiểm tra, là quần áo mới, chất liệu vải không tệ, thực sự là đồ cao cấp, có thể khẳng định hung thủ là kẻ có rất nhiều tiền.

Suốt đêm hôm qua tôi cũng đã kiểm tra thi thể Trương Mộng Oánh, phát hiện phía dưới dạ dày cô ta bị hung thủ cắt đi, rồi lại tiện tay ném lại vào trong bụng, sau đó khâu lại.”

Còn chưa ăn sáng mà nghe đến đó Kỷ Lang không tránh khỏi cảm giác buồn nôn: “Hung thủ muốn tìm gì trong dạ dày cô ta sao?”

“Không loại trừ khả năng này.” Đặng Phi đáp lời: “Án tử này dường như càng lúc càng phức tạp ...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Edit: Thu Hà Đỗ

Kỷ Lang nhìn mặt trời buổi sáng rực rỡ, chậm rãi thở dài một hơi, nói: “Chỉ mong tất cả cả nhanh kết thúc đi thôi, án mạng này dường như có điểm tương tự với thủ pháp của sát thủ liên hoàn BTK trong vụ án ở bang Kansas”.

Đặng Phi nhún vai: “Ai nói không phải đâu!”

Sát thủ liên hoàn BTK trong vụ án ở bang Kansas, Mỹ, tên thật là Dennis Rader, BTK là tên hẩn tự đặt cho mình, là viết tắt của Bind, Torture và Kill, dịch ra có nghĩa là ‘Buộc chặt, tra tấn, sát hại’. Nạn nhân trong vụ án này có ít nhất hơn mười người, hung thủ vốn là một mục sư. Kể từ khi bắt đầu phạm tội, qua hơn ba mươi năm hẩn vẫn không bị bắt. BTK đã trở thành một danh hiệu khủng bố, khiến cho người dân địa phương cực kỳ hoang mang, lo sợ. Cuối cùng là hẩn tự mình lộ thân phận mới bị cảnh sát bắt được.

Hai người vừa về đến nơi, đã có một pháp y đi tới, nhìn Kỷ Lang gật gật đầu, nói: “Đã có kết quả xét nghiệm ngón tay, có vấn đề rất lớn.” Sắc mặt anh ta khá nghiêm trọng.

Kỷ Lang nhướn mày: “Vấn đề gì?”

“Căn cứ vào việc đối chiếu DNA, ngón tay trên thi thể hôm qua căn bản không phải của Diệp Khả.”

“Cái gì?” Kỷ Lang kinh ngạc: “Đó là ai?”

“Điều này vẫn chưa biết, tuy nhiên còn có một điểm khác thường, ở ngón tay đó, tôi xét nghiệm ra thành phần Formalin. Ngón tay này hẩn đã bị cắt ra rất lâu rồi, sau đó được bảo quản trong dung dịch Formalin.”

Ngay lúc đó Đặng Phi khẽ trầm tư, lúc trước khi vừa mới thấy thi thể cùng đoạn ngón tay, cô ta có cảm giác rất kỳ quái, giờ thì cảm giác kỳ quái đó đã được chứng thực. Ngón tay kia căn bản bị ngâm trong dung dịch Formalin, nên mới bị trắng bệch như thế.

“Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm ra chủ nhân của ngón tay đó.” Đặng Phi lên tiếng: “Chỉ cần chúng ta xét nghiệm ra DNA của ngón tay đó, tiến hành đối chiếu trên máy tính. Nếu chủ nhân của ngón tay này là người thành phố Bắc, tôi nhất định có thể tìm ra được!”

Đây thực sự là một phát hiện rất lớn, Kỷ Lang cần phải thảo luận một chút: “Nhớ đem báo cáo khám nghiệm từ thi đưa cho tôi, tôi đi về trước.”

Căn cứ vào phân tích trước đó của Đường Đường, ngón tay đó vốn là dấu hiệu gây án của hung thủ để lại được phát hiện trên thi thể, chủ nhân của ngón tay đó nhất định là của nạn nhân vụ án trước.

Nếu là như vậy vì sao đến lúc này lại xuất hiện bất đồng? Ngón tay này rút cục của ai? Chẳng lẽ lại muốn nạn nhân không bị phát hiện?

“Sếp, anh đã về rồi!” Tiết Nhạc vừa vịn đứng bên cửa, nhìn thấy Kỷ Lang trở về liền chào hỏi.

Kỷ Lang gật đầu: “Tô Niệm Đường có ở trong không?”

“Không có, vừa mới tới sau đó lại ra ngoài luôn rồi. Cô ấy cảm thấy Phạm Vi không phải sát thủ liên hoàn, nhưng hẩn có khuynh hướng phạm tội, có khả năng sẽ trở thành hung thủ.”

Kỷ Lang: “...”

Vì vậy ... cô ấy đã đi đâu?

“Sau đó, cô ấy liền đi ra ngoài...”

Cô ấy tám phần là đã đi tìm Phạm Vi rồi. Chết tiệt! Kỷ Lang vỗ vỗ Tiết Nhạc: “Cậu định vị vị trí cụ thể di động của Tô Niệm đường”.

“Vâng!” Tiết Nhạc gật đầu, vội vàng ngồi máy tính: “Tìm được rồi em sẽ điện thoại báo anh.”

Kỷ Lang nhanh chóng xuống lầu.

Tô Niệm Đường lái xe đến trước cửa nhà Phạm Vi. Đây là một khu biệt thự loại nhỏ, cũng không biết phải chăng là do vị trí địa lý không tốt, hay vì nguyên nhân khác mà nơi này hơi hoang vắng, không náo nhiệt.

Cô từ từ xuống xe, đi qua ấn chuông cửa. Không có người để ý tới, nhưng Tô Niệm Đường phát hiện cửa không khóa. Cô nhẹ nhàng bước tới trước cửa, quan sát một chút rồi tiến vào.

Thiết kế trong phòng rất đơn giản, một bộ sofa giả cỏ ở phòng khách, sau đó là cầu thang. Cầu thang làm bằng gỗ, mùi gỗ ẩm mốc tỏa ra nồng đậm, phảng phất có thêm mùi khác gay mũi, rất khó ngửi.

Tô Niệm Đường vào trong. Căn phòng nhìn qua khá tối, tựa như bị bao phủ một tầng không khí âm u. Sàn lát gỗ, mỗi bước đi tiếng gỗ kéo kẹt vang lên, còn có mấy con chuột ló đầu ra, trông thấy Tô Niệm Đường thì nhanh chóng biến mất. Tô Niệm Đường nhủ mảy nhìn thoáng qua trên lầu, lại liếc nhìn phía sau cầu thang, bần khoản không biết nên đi hướng nào.

Cuối cùng cô quyết định đi lên lầu, vừa mới bước lên cầu thang, âm thanh kéo kẹt lại vang lên. Trong phòng trống không khiến âm thanh vọng lại.

“Kéo kẹt...kéo kẹt...”

Thanh âm nhịp nhàng, có tiết tấu, tựa như một vài hát hoặc như tiếng gào thét, cũng không biết vì ai mà hát lên.

Trên lầu còn tối hơn, bao nhiêu cảm giác sợ hãi cứ như vậy dồn lại, Tô Niệm Đường vịn vào lan can, thở dốc. Đây là nhà bác sĩ mà sao lại u ám, âm trầm như vậy? Trước mặt cô là một hành lang thật dài. Có khoảng mười phòng nằm ở một bên, tất cả đều đóng cửa kín mít. Chẳng ai biết được đằng sau cánh cửa ấy là một thế giới như thế nào?

“Tí tách... Tí tách...”

Có lẽ là tiếng nước chảy, chậm rãi nhỏ xuống. Tô Niệm Đường phát hiện góc tường có một vũng nước, từ từ theo tay vịn cầu thang chảy xuống phía dưới, chính vì điều này khiến cho cầu thang gỗ ẩm mục.

Cô đi qua từng gian, từng gian phòng, cũng không thử mở bất cứ cánh cửa nào mà đi thẳng đến cuối hành lang, rồi mới dừng bước. Cô đứng trước cánh cửa cuối cùng, hít thử một hơi, mùi ngai ngái, khó ngửi chính xác là bốc ra từ căn phòng này.

Cô đưa tay đặt lên nắm đấm cửa, vận nhẹ, không khóa. Tô Niệm Đường nhẹ nhàng mở cửa phòng nhìn vào bên trong, bỗng nhiên hai mắt cô tròn tròn.

“Sếp, tìm được rồi, chị dâu ở...”

Kỷ Lang dựa theo địa chỉ mà Tiết Nhạc cung cấp, vội lái xe đến khu biệt thự, đứng ở cửa xe nhìn thấy cổng biệt thự hé mở, anh vội chạy qua. Khe khẽ mở cửa, trầm giọng gọi: “1.A? Tô Niệm Đường...” Không có người trả lời, không gian trống rỗng vọng lại chính tiếng gọi của anh.

Không hiểu sao, Kỷ Lang cảm thấy vô cùng căng thẳng, tim đập nhanh hơn, chính anh cũng không khống chế được. Cảm giác vừa hoang mang, sợ hãi, vừa trống rỗng, khiến anh không còn đủ minh mẫn suy nghĩ, một dự cảm không lành đang từ từ dâng lên. Anh đẩy cửa vào trong, mùi hương khó chịu xộc thẳng vào mặt, là mùi Formalin. Sao trong nhà Phạm Vĩ lại có mùi Formalin nồng nặc như vậy?

Anh cảnh giác đi về phía trước, đi tới cầu thang, đứng ở dưới nhìn không rõ tình huống cụ thể trên lầu. Anh hướng về trước nhìn quanh một chút, không trông thấy gì hết, không gian cực kỳ yên tĩnh. Chỉ có âm thanh tí tách vang lên ròn rợn.

Cuối cùng, Kỷ Lang quyết định đi lên trên lầu.

“Kéo kẹt...kéo kẹt...”

Mỗi bước đi của Kỷ Lang, cầu thang lại vang lên một tiếng, khiến anh càng thêm căng thẳng. Anh nhìn xuống bậc thang, lo lắng không biết liệu cầu thang này có thể chịu nổi sức nặng của mình hay không?

‘Răng rắc ...’

Một bước của Kỷ Lang làm bậc gỗ bị gãy, tiếng động lại vang khắp phòng. Chân Kỷ Lang bị lún xuống, anh vội rút ra nhanh chân chạy lên lầu ... Âm thanh răng rắc vang lên liên tục, đoạn giữa thang đã gãy.

Trên lầu mùi formalin càng nồng nặc.

Lúc này, dưới lầu chợt lóe lên một bóng người vọt qua, Kỷ Lang quát khẽ: “Ai?”

Anh định lao xuống, nhưng vừa bước đến gần cầu thang thì toàn bộ cầu thang sụp hoàn toàn, âm thanh vỡ vụn khắp nơi, Kỷ Lang lui về phía sau một bước, lực va chạm mạnh bỗng chốc khiến cánh cửa phía sau lưng mở toang.

Kỷ Lang bước vào, cảnh tượng phía trong gian phòng mang đến cảm giác hơi quen thuộc. Trong phòng là hai hàng giá sách, nhưng trên giá sách là một loạt những bình, trong bình đựng rất nhiều thứ: mắt, đầu lưỡi, lỗ tai... cái gì cũng có... Cảnh tượng như vậy, lúc ở Mỹ, ở nhà Christopher Chris anh cũng từng thấy qua.

Kỷ Lang đi ra, liếc xuống lầu một chút, vẫn là một khoảng không tối đen như mực, không thấy bóng dáng một ai? Hay là anh đã nhìn nhầm rồi?

Kỷ Lang quyết định mặc kệ, thử mở ra cánh cửa thứ hai. Trong phòng này rất bình thường, chẳng có bất cứ thứ gì.

Đột nhiên truyền đến bên tai Kỷ Lang tiếng nói chuyện, anh dừng động tác, cẩn thận nghe ngóng nhưng lại không nghe được gì. Anh nhủ mảy, Tô Niệm Đường sẽ ở đâu? Chẳng lẽ là bị Phạm Vĩ bắt lại?

Anh nhìn về phía cuối hành lang, có một cánh cửa đã bị mở ra, ánh sáng xuyên thấu qua khe cửa. Kỷ Lang lặng lẽ đi đến, từ từ mở cửa phòng.

Trong phòng cũng không có gì, ngay cả chiếc giường ngủ cũng không có. Chỉ có mùi Formalin rất nồng. Tiến sâu vào trong Ký Lang mới phát hiện ra nơi này có một tấm gỗ có vân gỗ không giống với các tấm bên cạnh. Anh gõ nhẹ lên tấm ván, âm thanh cho biết ở dưới rỗng. Góc tường bên kia bị hỏng một chỗ.

Ký Lang mở tấm ván, ở đây có một cái nút. Anh ngẫm nghĩ một chút rồi nhấn một cái. Bức tường từ từ chuyển động, một chiếc cầu thang xuất hiện trước mắt Ký Lang.

Ký Lang trợn mắt há mồm nhìn đường hầm này, có chút bất khoan. Anh bật đèn pin từ di động, chiếu xuống phía dưới, chỉ là một khoảng không đen kịt, không thể nhìn thấy được gì. Ký Lang nghĩ một chút rồi từ từ đi xuống.

Phía dưới, mùi còn nồng nặc hơn rất nhiều, ngoại trừ mùi Formalin, còn có mùi máu tươi. Hai mùi hương trộn lẫn khiến anh có cảm giác khó thở. Phía dưới tối đen, giống như một mê cung vĩ đại.

“Tô Niệm Đường...” Ký Lang thấp giọng hô một tiếng, nhưng âm thanh truyền ra không nghe thấy tiếng vọng lại. Đi qua một chỗ rẽ, lúc này hai bên đều được một bóng đèn nhỏ chiếu sáng, chỉ có điều phía trước mặt anh vẫn trống rỗng.

Anh nắm chặt di động, men theo cạnh tường đi về phía trước, đến ngã rẽ khác, theo bản năng dừng lại một chút để thám thính. Chỗ rẽ này vẫn như trước, cũng lại là một hành lang dài, chẳng trông thấy điểm cuối. Ký Lang cũng không thể đoán được chính xác nơi này rốt cục rộng mức nào.

Anh gọi điện cho Tô Niệm Đường không được, lúc ở bên ngoài là do cô không nghe, sau là không có sóng. Hiện tại, di động của anh cũng không có tín hiệu. Làm thế nào để tìm được cô đây?

Không có cách nào khác, Ký Lang cắn răng, đi nhanh về phía trước, chỉ có thể tiếp tục đi xuống. Hành lang nhìn dài như thế, nhưng trên thực tế cũng không dài đến vậy, Ký Lang chạy đến đầu hành lang thì không thấy đường nữa, chỉ thấy một bức tường lấp kín trước mặt. Nhớ đến phần mật thất nguy trang ở phía trên, anh đoán nơi này cũng sẽ tiếp tục mở ra một mật thất khác... Vậy nút mở cửa hầm là ở đâu?

Anh lui về phía sau một bước, muốn mượn ánh sáng từ đèn pin của di động để nhìn kỹ bức tường, ai ngờ còn chưa đi được vài bước thì giẫm phải hòn đá dưới chân, cả người nhào về phía trước, ‘tấm cửa đá’ cũng được mở ra...

Ánh đèn phía sau cánh cửa sáng đến chói mắt, theo bản năng anh nheo mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Đặng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Đợi đến khi nhìn rõ ràng mọi thứ trước mắt anh mới dám thở phào nhẹ nhõm. Anh nhanh chân tiến lên ôm chặt Tô Niệm Đường vào lòng, xen vào đó là cảm giác tức giận đến đỉnh điểm.

“Tại sao không nói một tiếng, một mình lại chạy đến đây?” Giờ khắc này Ký Lang chỉ muốn đánh cô một trận, nhưng cân nhắc biết lực cô còn mạnh hơn mình nên đành kìm lại.

Tô Niệm Đường vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ có điều ánh mắt của cô vẫn nhìn chăm chăm vào Phạm Vĩ bị cô cột chặt trên ghế: “Tôi sẽ không sao!” Thanh âm lạnh lạnh của cô vang lên trong không gian dưới lòng đất càng thêm quý dị.

Tầng hầm dưới đất đều được trang bị tất cả các dụng cụ y học cần thiết, nhìn qua tựa như một phòng giải phẫu, dao giải phẫu cũng có đủ. Trong góc có một bồn tắm rất lớn, mơ hồ bên trong có ngâm một món đồ gì đó, mùi hương rất khó ngửi.

“Xảy ra chuyện gì?” Ký Lang muốn biết Tô Niệm Đường tại sao lại cột Phạm Vĩ lại.

“À! Vô tình tôi phát hiện hắn muốn đánh lén tôi nên tôi ra tay đánh ngất hắn trước, vừa vặn phát hiện được mật thất này nên trời hán vào đây.”

“Vi lẽ đó, Phạm Vĩ chính là hung thủ?” Ký Lang nhìn người bị trói trên ghế, miệng bị bịt chặt không thể mở miệng. Anh tiến lên muốn gỡ ra cho hắn, nhưng đồng thời liếc nhìn vật nằm trong bồn tắm lớn.

Là một bộ tử thi nữ, toàn thân ngâm trong bồn, tóc phủ kín mặt. Ký Lang không nhìn rõ hình dạng thi thể ... Vậy có nghĩa là chất lỏng trong bồn chính là formalin??? Ký Lang liếc về phía Phạm Vĩ bằng ánh mắt khiếp sợ, không ngờ thường ngày trông thấy hắn đáng vẻ nho nhã lại biến thái đến mức này.

“Nếu như tôi suy đoán không sai, hắn chính là hung thủ sát hại Trương Mộng Oánh nhưng không phải là hung thủ của mấy vụ án trước.” Tô Niệm Đường tiến lên tháo tấm vải trong miệng Phạm Vĩ: “Ông Phạm, tôi nói có đúng không?”

Phạm Vĩ cười ha ha: “Cuối cùng để con nhóc này nhìn thấu ...”

Tô Niệm Đường: “Lần trước tôi đã muốn nói điều này nhưng do xảy ra chút bất ngờ.”

Lần trước sau khi gặp Phạm Vĩ, cô đã phát hiện Phạm Vĩ kỳ thực không phải là hung thủ, nhưng bởi xuất hiện mấy tên côn đồ kia, lời chưa kịp nói ra thì Đường Đường đã tỉnh lại.

“Chẳng trách ngón tay trên người Trương Mộng Oánh không phải của Diệp Khả, vậy là của ai?” Kỳ Lang bưng tỉnh ... Thật ra Phạm Vĩ chỉ mô phỏng phạm tội. Hiện tại thành Bắc đang xôn xao vụ án này, Phạm Vĩ mô phỏng theo cũng chẳng có gì là lạ.

“Tôi nghĩ ... chính là người phụ nữ kia!” Tô Niệm Đường gật đầu chỉ vào bồn tắm: “Là người vợ nhiều năm nay của Phạm Vĩ.”

Kỳ Lang: “...”

“Đúng! Chính là vợ của tôi ...” Phạm Vĩ khép mắt, sau đó mở ra, đôi mắt hung ác không còn nữa mà chỉ còn đáng vẻ thâm trầm: “Hơn mười năm trước chính tay tôi đã giết chết bà ta, nhốt bà ta trong căn hầm này, muốn đem bà ấy trở thành tiêu bản, để cho bà ấy và tôi vĩnh viễn bên nhau.

Tôi yêu bà ấy như vậy, bà ấy nở lòng nào ... phản bội tôi, cùng người đàn ông làm chuyện dâm ô, thật sự không thể tha thứ! Vì vậy, tôi phải giết bà ta ... Ha ha ha, nghĩa là bà ta sẽ mãi mãi ở bên tôi ...” Phạm Vĩ như điên loạn. Kỳ Lang nhủ mảy, đột nhiên anh nhớ đến khi Phạm Văn chết, Triệu Tích Dương cũng nói cô ta là người điên.

“Hừm! Biện pháp này cũng hay!” Về mặt Tô Niệm Đường không chút cảm xúc, cô hỏi ngược lại: “Vậy tại sao lại cắt ngón tay của bà ta ra, mà vẫn bảo tồn thi thể bà ta ... Bà ta muốn ngón tay của mình xuất hiện trên cơ thể của một người đàn bà khác sao?”

Phạm Vĩ sửng sốt, sau đó lắc đầu nguây nguẩy: “Không! Không! Là tôi sai rồi ... Tôi ... Tôi không nên làm như vậy ... Tất cả đều do con tiện nhân đó, con đàn bà lăng lợ, chúng nó đều đáng chết!”

“Tại sao nói Trương Mộng Oánh lăng lợ?” Kỳ Lang hỏi

“Ở bệnh viện có một bệnh nhân mắc bệnh tim, cô ta được điều đến làm hộ sĩ chuyên trách. Sau đó, chẳng hiểu cô ta nghĩ sao lại đòi chia tay với tôi ... Tôi nghe nói người nhà bệnh nhân ấy muốn tìm vợ cho con trai để có người nối dõi, nên cô ta động lòng ...”

Là Cố Minh Sinh! Kỳ Lang không thốt nên lời.

“Nói như vậy người phụ nữ này thực sự đáng chết!” Tô Niệm Đường tán thành.

“Các người làm sao phát hiện ra tôi?” Phạm Vĩ hỏi ngược lại.

“Thực giác!” Tô Niệm Đường đi vòng quanh hắn, “Thời điểm phác họa chân dung hung thủ tôi đại khái đã hình dung được đặc thù của hung thủ nhưng sau khi gặp ông tôi cảm thấy ông không phải là hung thủ tôi muốn tìm, nhưng trên người ông tồn tại đặc thù của hung thủ, nói đúng hơn là đặc thù biến thái.

Nói một cách khác, chúng ta cùng một loại người, nên thu hút nhau ... Do vậy thời điểm phát hiện thi thể Trương Mộng Oánh tôi có thể kết luận ông chính là hung thủ.” Tô Niệm Đường ngừng một chút: “Sự thật chứng minh tôi đoán không sai.”

Kỳ Lang cau mày, anh không thích Tô Niệm Đường dùng những ngôn từ này nói về bản thân mình: “Ông giải phẫu thi thể Trương Mộng Oánh rốt cục là muốn tìm cái gì trong dạ dày nạn nhân?”

“Nhẫn! Tôi muốn cùng chung sống với cô ta, không ngờ cô ta lại đòi chia tay; do đó, tôi nhất quyết phải tìm lại được chiếc nhẫn. Không ngờ cô ta lòng tham không đáy, không muốn trả lại, lại còn dám nuốt vào trong bụng! Trong lúc tức giận, tôi bóp chết cô ta, mổ bụng cô ta ... Ha ha ha ...” Phạm Vĩ phá lên cười: “Đó là chiếc nhẫn định tình, tôi nhất định phải tìm về.”

“Vị vợ của ông phản bội, nên ông căm ghét những người phụ nữ lăng lợ ... Tô Niệm Đường, sao em có thể kết luận hắn không sát hại những người phụ nữ khác?”

“Tôi không làm!” Phạm Vĩ bình tĩnh: “Những người phụ nữ đó không có quan hệ với tôi, tại sao tôi phải giết bọn họ?”

Cuối cùng, Kỳ Lang đưa Phạm Vĩ ra ngoài theo lối khác. Ánh dương soi chiếu, anh khẽ nheo mắt, quay đầu nhìn về phía ngôi nhà âm u u u. Tâm trạng của anh không vì phá được vụ án mà đỡ hơn, trái lại càng thêm khó chịu.

Lý Linh Linh, Dương Tuệ, Diệp Khả chắc chắn có một mối dây liên hệ mà anh chưa nghĩ đến, đó cũng chính là mấu chốt phán án.

--- Hà! Nếu như Tích Dương không cưới tớ, tớ thật sự sống không nổi ...

Đây là tin nhắn mà Phạm Văn gửi cho người bạn thân Trần Hà trước đó, cụm từ ‘sống không nổi’ tựa hồ đã có thể giải thích.

Kỳ Lang đột nhiên hỏi: “Nếu như ông biết con gái mình cũng lăng lợ, phải chăng cũng giết cô ta?”

Không biết là do ánh mặt trời hay là một nguyên nhân nào khác, khóe mắt Phạm Vĩ thấm đẫm nước mắt, hắn gật đầu: “Ừ! Sẽ giết chết nó! Nó là đứa con gái do một tay tôi nuôi lớn, tôi không cho phép nó làm chuyện trái luân thường đạo lý. Nếu như sớm biết nó sẽ chết trong tay kẻ khác, thì tôi đã giết

chết nó trước.”

“Khi ông giết vợ mình, Phạm Văn mấy tuổi?”

“Năm tuổi ...”

“Phạm Văn có phải chứng kiến cảnh tượng ông giết vợ mình?”

Phạm Văn không lên tiếng, nhưng từ sự im lặng này của ông ta, Kỳ Lang cũng đã có được câu trả lời. Tô Niệm Đường đi ở phía sau đột nhiên xông đến, đâm dăm liên tục vào Phạm Văn, thanh âm đầy phẫn nộ: “Mày dám để một đứa trẻ năm tuổi tận mắt trông thấy cảnh mày giết chết mẹ của nó ...”

Phạm Văn bị Tô Niệm Đường đá ngã lộn trên nền đất, Kỳ Lang muốn ngăn cô lại, nhưng phát hiện cô đang trong trạng thái hoảng loạn, con ngươi trợn lên, trông cực kỳ dữ dằn. Nếu như trong tay cô cầm dao, chắc chắn bây giờ trên người Phạm Văn có hơn trăm ngàn nhát.

Tiếng còi hụ cảnh sát vang lên không ngừng, Tiết Nhạc, Lê Huy và một vài cảnh sát tiến đến, trông thấy cảnh tượng trước mắt đều đưa mắt nhìn Kỳ Lang.

Kỳ Lang nhanh tay kéo Tô Niệm Đường, nhưng không được. Tô Niệm Đường ngồi chồm hổm trước mặt Phạm Văn, bóp chặt cổ họng hần, khàn giọng: “Mày có biết mày tạo nên thương tích cho con gái mày lớn đến mức nào... mày biết không ... biết không ...”

Kỳ Lang đau lòng nhìn Tô Niệm Đường, có lẽ do chứng kiến cảnh tượng mẹ bị giết trước mặt mình nên cô mới có phản ứng mãnh liệt như vậy, chuyện này chẳng có gì là lạ.

Tuy nhiên, nếu không ngăn cản, Phạm Văn chắc chắn sẽ bị cô siết đến chết.

“Tô Niệm Đường, em tỉnh lại đi ...” Kỳ Lang kéo tay Tô Niệm Đường, ra hiệu những người bên ngoài chạy vào cứu Phạm Văn. Hai con mắt đỏ ngầu của Tô Niệm Đường chiếu thẳng vào Kỳ Lang, anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, vỗ vỗ lưng, thấp giọng an ủi: “Tất cả đều đã là quá khứ... Đường Đường, tất cả đều đã qua rồi ...”

“Tôi không không phải Đường Đường, tất cả vẫn chưa kết thúc, anh cái gì cũng không biết!” Tô Niệm Đường đẩy mạnh Kỳ Lang, “Trong trí nhớ của tôi, Đường Đường không chịu đựng được nên cô ấy phải ngủ say vĩnh viễn, đừng tỉnh lại.”

Kỳ Lang nắm chặt vai Tô Niệm Đường: “Em phải chịu đựng những gì? Tại sao em có thể kết luận Đường Đường cũng sẽ không chịu đựng được?”

“Bởi vì cô ấy không chịu đựng nổi nên mới có tôi!” Tô Niệm Đường trừng mắt: “Cả anh cũng không chịu đựng nổi nên anh cũng như cô ấy lựa chọn lãng quên, chỉ có mình tôi nhớ đến, mình tôi gánh chịu.”

Kỳ Lang không kịp phản ứng, ‘anh cũng không chịu đựng nổi’ là có ý gì? Chẳng lẽ trong đoạn ký ức bị thương của cô còn có cả anh hay sao?

Tô Niệm Đường xoay người rời đi, Kỳ Lang nắm chặt tay cô: “Tô Niệm Đường, hiện tại em có thể nói cho anh, chúng ta cùng nhau gánh chịu.”

“Không cần ...” Tô Niệm Đường lạnh lùng thoát khỏi tay Kỳ Lang: “Một mình tôi đã chịu đựng nhiều năm như vậy, không cần người khác chia sẻ!” Sắc mặt cô trắng bệch nhưng vẫn quật cường, đứng thẳng đầu, hiền ngàng như một con chim Khổng Tước.

Kỳ Lang cau mày, anh cũng đã quên? Anh nhớ rõ ràng từ xưa đến nay anh chưa từng quên qua chuyện gì quan trọng ... Rốt cục chuyện của Tô Niệm Đường là thế nào?

“Anh sẽ không muốn biết ...” Tô Niệm Đường nở nụ cười trào phúng.

“Em không nói làm sao biết anh không muốn biết!” Kỳ Lang nhìn Tô Niệm Đường: “Anh nguyện ý chia sẻ nỗi bi thương của em, chỉ cần em đồng ý kể cho anh nghe!”

Cô nhìn anh, nhìn bóng hình của bản thân qua con ngươi của Kỳ Lang: “Vậy ... Để anh lựa chọn tôi và cô ấy, anh chọn ai?”

Anh sẽ chọn ai, tất cả mọi người đều cho rằng cô là người không nên tồn tại, bao gồm cả Kỳ Lang ... Như vậy tất cả đều là do cô sai sao? Tô Niệm Đường không chịu đựng được thống khổ, bắt mình cô gánh chịu. Chuyện Tô Niệm Đường không dám làm, cô phải làm. Cuối cùng, cuối cùng ... tất cả những việc ấy vẫn là cô sai ư?

Kỳ Lang cứng người, về tình cảm anh dĩ nhiên chọn Đường Đường, nhưng hiện tại nếu trả lời như vậy xem ra IA sẽ càng thêm đau khổ hơn ...

Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh nhìn màn hình, là Chris.

“Chào ông ...”

“Chào anh bạn, tôi đã đến Trung Quốc, thực sự rộng quá, anh có thể đến đón tôi không?”

Kỳ Lang vui vẻ trong lòng Chris đến rồi!

Anh đồng ý ngay lập tức: “Được! Ông ở phi trường chờ tôi, tôi đến ngay!” Anh cất điện thoại, quay sang Tô Niệm Đường: “Chris đến rồi, IA! Em cùng tôi đi đón ông ấy không?”

Bạn đang đọc truyện *Đắc Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

“IA, không ngờ em sẽ đến đón tôi!” Chris cao hứng, dang hai tay, ôm chặt Tô Niệm Đường.

“Thầy!” Tô Niệm Đường mỉm cười, nụ cười quý dị. Kỳ Lang đứng một bên chứng kiến nụ cười ấy, linh cảm có chuyện chẳng lành.

“IA, em không nhìn thấy tôi sao?” Người đàn ông đứng bên cạnh Chris tiến lên nói chuyện với Tô Niệm Đường.

Tô Niệm Đường gật đầu: “Ôn Triệt!”

Người đàn ông nhún vai, quay sang Kỳ Lang giới thiệu: “Xin chào! Tôi là Ôn Triệt, là hàng xóm của Tô Niệm Đường khi còn ở Mỹ.”

Kỳ Lang bắt tay anh ta: “Kỳ Lang...”

Kỳ Lang sắp xếp cho hai người bọn họ trọ tại một khách sạn gần đó. Ngồi trên xe, Chris lên tiếng: “Tôi nghe nói ở đây phát sinh án giết người liên hoàn, IA! Em có ý kiến gì không?”

Tô Niệm Đường trả lời: “Đã tìm ra một hung thủ, còn người nữa ... cũng sắp rồi!”

“Ừm! Tôi rất quý mến em...” Chris gật đầu: “Nói cho tôi nghe phân tích của em đi!”

Tô Niệm Đường ngừng một chút: “Tạm thời không có, cần đợi hấn gây án lần nữa, lộ ra sơ hở mới biết được!”

Đưa đến khách sạn, Chris kéo Kỳ Lang qua một bên: “Đầu tiên tôi muốn nói rõ với cậu, trị liệu này sẽ có nguy hiểm”

Kỳ Lang cau mày: “Là nguy hiểm gì?”

“Tô Niệm Đường đang trong trạng thái trốn tránh, chỉ có bản thân cô ấy dừng cảm, đứng ra đối đầu với thống khổ, thì mới khỏi hoàn toàn. Nếu như tôi tham gia trị liệu, sẽ có hai kết quả: một, IA sẽ triệt để nuốt chửng nhân cách chính, Tô Niệm Đường mãi mãi ngủ say; hai, Tô Niệm Đường tỉnh lại.”

Kỳ Lang nhướn mi, làm sao có chuyện như vậy?

“Nghĩa là ông biết IA bị gì sao?”

Chris lắc đầu: “Trước đây tôi chưa từng hỏi qua ... IA giấu rất kỹ.”

Kỳ Lang cảm thấy việc này anh phải cân nhắc thật kỹ lưỡng, trị liệu rất nguy hiểm, cho dù tỉ lệ thắng là năm mươi phần trăm, anh cũng không dám mạo hiểm.

“Hơn nữa, IA có điểm nào không tốt. Không phải bây giờ cậu đang có vụ án, chi bằng cứ để IA giúp cậu phá án rồi nói tiếp.” Chris đề nghị.

Kỳ Lang: “...”

Sau khi hai người về đến nhà, Tô Niệm Đường đi thẳng về phòng ngủ khách, Kỳ Lang cũng mệt mỏi cả ngày trời, anh ngã người lên giường, vận động một chút cho giãn gân cốt. Hơi thở ngập tràn mùi hương của Đường Đường. Người con gái ấy rõ ràng ở sát bên cạnh nhưng lại rất xa xôi.

Trong lúc ngẩn ngơ suy nghĩ, tựa như anh đang mơ một giấc mơ.

Trong mộng, anh cùng Đường Đường trốn ở một góc run lẩy bẩy, xuyên qua khe hở, có thể nhìn thấy tất cả những chuyện khủng khiếp ở bên ngoài. Bên tai có tiếng phụ nữ kêu rên thảm thiết. Anh muốn bịt chặt tai lại, nhưng cuối cùng anh chọn cách bịt tai Đường Đường, kéo cô vào trong ngực, không cho cô lên tiếng, tránh người bên ngoài nghe được tiếng động.

“Cứu mạng...” Tiếng kêu nhỏ đến mức đã bị giọng cười điên cuồng dập tắt.

“Con đàn bà dê tiện! Chết thật đáng đời! Đây chính là cái giá phải trả cho thằng đàn ông của mày dám nợ tiền tao. Tao đã cho nó thời gian hai năm để trả tiền, vậy mà nó ... bóng dáng cũng không thấy đâu. Hừ! Nếu không gặp nó thì đẻ vợ con nó phải trả giá... Ha ha ha...” Âm thanh hung tàn, độc ác văng vẳng vọng bên tai, tựa như lời nguyền mãi không dứt.

“Không được! Lão đại ... Cảnh sát đến rồi ...” Có người nói.

“Cái gì?” Giọng của một người khác: “Tiên sư nó, đi mau ... Ngày hôm nay chúng ta buộc phải tha con dê tiện này ... Đi thôi!”

Bên ngoài không có một tiếng động, Kỳ Lang lặng lẽ thò đầu ra ngoài

*

Kỳ Lang bừng tỉnh, thờ hồng học. Tại sao anh lại mơ giấc mơ này? Lần này cực kỳ rõ ràng, tựa như trở về năm đó. Trán anh đầy mồ hôi, tim đập thình thịch. Trong giấc mơ khi thò đầu ra anh đã thấy gì? Tại sao anh hoàn toàn không có ấn tượng đoạn ký ức này?

“Anh Kỳ Lang ... Anh Kỳ Lang ...” Bên ngoài là tiếng Tô Niệm Đường gõ cửa.

Là Đường Đường! Kỳ Lang vội vàng chạy đến mở cửa phòng, anh ôm chầm lấy cô gái đang đứng trước mặt mình: “Đường Đường ... Đường Đường”

“Anh Kỳ Lang, lần này em cảm nhận được, cảm nhận hình như có người muốn tranh giành cơ thể với em.” Tô Niệm Đường chớp chớp mắt: “Em không thể để cô ấy cướp mất thân thể của mình!”

Kỳ Lang gật đầu, nhẹ nhẹ vò vò đầu cô: “Vì vậy ... nên Đường Đường đã tỉnh lại ư?”

Tô Niệm Đường gật đầu xác nhận: “Anh Kỳ Lang, em sẽ cố gắng tỉnh táo, sẽ không trốn tránh nữa.”

Kỳ Lang nhớ đến lời của Chris, ông ta nói chỉ khi nào Đường Đường dám đối diện với đau khổ, mới có khả năng khôi phục hoàn toàn. Kỳ Lang ôm cô thật chặt: “Đường Đường! Mặc kệ IA ra sức phòng bị, anh cũng sẽ ở bên em, cùng em chịu đựng. Lần này em không chỉ có một mình, anh luôn luôn bên cạnh em!”

“Được!”

Phạm Vĩ chỉ là mô phỏng gây án, không phải là hung thủ liên hoàn thật sự, như vậy những nạn nhân trong những vụ án ấy có liên quan gì với nhau? Những nghi phạm đều đã được điều tra qua, không có thời gian gây án, không phải là bác sĩ ngoại khoa; nếu thế, thân phận của hung thủ là gì? Tất cả những điều này chỉ còn cách chờ đến khi hung thủ gây án lần tiếp theo mới có thể tìm ra đầu mối.

Thế nhưng, mục tiêu tiếp theo của hung thủ sẽ là ai đây? Nằm ở thế bị động, Kỳ Lang trong tối, bị hung thủ dẫn mũi, điều này cũng chính là điểm tối kỵ trong phá án.

Trong lúc Kỳ Lang đang ảo não, anh đột nhiên nhận được điện thoại của hung thủ.

“Kế tiếp ... Chính là cô ấy ... Ha ha ha” Âm thanh đã được xử lý qua, hung thủ cúp điện thoại, Kỳ Lang gọi lại nhưng chỉ nghe được những tiếng tút tút.

Kế tiếp Là cô ấy? Thoáng chốc Kỳ Lang đứng phắt dậy. Mục tiêu kế tiếp của hung thủ chính là Đường Đường.

Tất cả mọi người nhận được cuộc điện thoại đều cảm giác nặng trĩu lòng.

“Sếp! Bây giờ chúng ta sẽ bảo vệ chị dâu 24/24!”

“Đứng! Đứng! Đứng! Chúng ta phải nhanh chóng phá án ...”

Kỳ Lang cuộn chặt nắm tay, đánh mạnh lên bàn. Hung thủ càng lúc càng hung hăng. Hắn dám trực tiếp gọi cho anh, hẳn nhiên hẳn biết anh và Đường Đường có quan hệ nên mới làm thế. Hắn vẫn đang âm thầm quan sát hoặc có thể nói hắn đã lên kế hoạch ra tay với Đường Đường một cách chu đáo?

“Hiện tại Đường Đường đang ở đâu?”

“Chị dâu nói đi tìm thầy của chị ấy?” Tiết Nhạc nhỏ giọng.

Kỳ Lang hốt hoảng, vội vã gọi điện thoại cho Đường Đường, không bao lâu điện thoại kết nối. Kỳ Lang thờ phào nhẹ nhõm: “Em đang ở đâu?”

“Em ở khách sạn của thầy, muốn hỏi một vài chuyện.”

“Được! Em ở đó chờ, anh qua đón em. Anh chưa đến đó, em không được phép đi đâu hết!”

“Anh Kỳ Lang! Xảy ra chuyện gì sao?” Tại sao dù cách một tầng tai nghe điện thoại, cô vẫn cảm giác được sự căng thẳng của Kỳ Lang.

“Không có chuyện gì. Em ngoan ngoãn ở bên thầy Chris, anh qua đón em liền!”

“Vâng!”

Kỷ Lang cúp điện thoại, lấy áo khoác, liếc nhìn đáng vẻ lo lắng của mọi người, anh nhẹ giọng: “Anh em tập hợp mấy vụ án lại, xem xét lại một chút, tôi đi đón Đường Đường!”

“Được!” Tiết Nhạc sục sôi ý chí chiến đấu: “Sếp! Chúng ta nhất định phải tóm được hắn trước khi hắn gây án, như vậy chị dâu sẽ không còn gặp nguy hiểm.”

Khi Kỷ Lang chạy đến khách sạn, Tô Niệm Đường đang ngồi ở đó chờ anh. Nhìn tận mắt cô không bị xây sát chút nào trước mắt mình, nỗi lo lắng của anh mới tạm lắng xuống.

“Xảy ra chuyện gì sao anh Kỷ Lang?” Tô Niệm Đường nhìn chớp mũi Kỷ Lang ướt đầm mồ hôi.

Chris cũng ngồi bên cạnh.

Kỷ Lang cau mày, lên tiếng: “Hung thủ nói mục tiêu kế tiếp của hắn là em, Đường Đường!”

Tô Niệm Đường ngây người ... “Em??? Vì sao lại là em?”

“Anh vừa nhận được điện thoại của hung thủ ...” Kỷ Lang nghiêm giọng.

Ngay cả Chris cũng kinh ngạc. Trong lúc Đường Đường đợi Kỷ Lang đến, cô và Chris đã từng thảo luận qua vụ án. Về mục tiêu của hung thủ, bọn họ nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hề phủ nhận những phán đoán trước đó. Hiện tại, tình hình lại càng trở nên phức tạp ...

“Why?” Chris hỏi: “Xem ra những người bị hại trước đó có liên hệ!”

Kỷ Lang gật đầu: “Đúng, các nạn nhân nhất định có một mối liên hệ nào đó mà chúng ta chưa tra ra; vì vậy Đường Đường cũng nằm trong lựa chọn của hắn. Đối tượng của hung thủ không hề đơn giản như phán đoán trước đó của chúng ta.”

Kỷ Lang nắm chặt tay Đường Đường: “Đường Đường! Bắt đầu từ bây giờ em không được phép rời khỏi tầm mắt anh bất cứ lúc nào. Lần này anh tuyệt đối không để em phải chịu thương tổn.”

Tô Niệm Đường mím mím môi, chớp mắt: “Nhưng nếu hung thủ thật sự muốn sát hại em, chúng ta khó lòng phòng bị. Anh Kỷ Lang, anh yên tâm, em có thể tự bảo vệ bản thân.”

“Em đến tìm thầy Chris có chuyện gì?” Kỷ Lang hỏi.

“IA nói cô ấy phải gánh chịu những chuyện mà em không dám chịu đựng. Hiện tại em nghĩ chính mình buộc phải đối mặt. Em sang tìm thầy hỏi thử xem có thể thông qua thời miền để lấy lại ký ức của em hay không. Thế nhưng thầy cho rằng chuyện này em phải tự nhớ mới được. Nhiều năm trước đây em đã từng tiếp nhận liệu pháp thời miền nhưng không tác dụng.” Cô cúi đầu.

Chris gật đầu: “Thời điểm trị liệu cho IA năm ấy, tôi cũng đã từng thời miền nhưng không tác dụng. Chỉ có thể khẳng định đoạn ký ức bị thương đó trải qua khi IA còn nhỏ.”

Nếu như nói là thống khổ, cũng chỉ là câu chuyện kia xảy ra khi còn thơ ấu. Tuy nhiên, dựa vào ký ức của Đường Đường mà nói, cô cũng chẳng nhớ cái gì, chính mình cũng không quên điều gì ... Như vậy, vấn đề nằm ở đâu?

*

Ở một nơi u ám không chút ánh sáng, Diệp Khả chỉ cảm giác toàn thân đau rát. Cô ta không dám cựa quậy, vì chỉ cần cử động nhẹ cũng đụng đến vết thương khắp người. Cô ta không còn chút sức lực, tựa vào bờ tường, môi khô khốc, ánh mắt vô lực nhìn tên ác ma kia.

Cô ta không biết mình bị nhốt ở thế giới đen tối này bao lâu, thời gian đối với cô ta mà nói chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Thậm chí, cô ta còn mong tên ác ma đó có thể giết cô ta chết ngay tức khắc, như vậy sẽ không còn phải chịu đựng dằn vặt. Thế nhưng, ‘Chết’ với cô ta mà nói chỉ là mơ ước xa vời.

Cô ta không có dũng khí tự sát ...

Cánh cửa mở ra một lần nữa, Diệp Khả kinh hãi, lùi về phía sau.

Người đàn ông chậm rãi bước tới, trên tay cầm chiếc khăn sạch, giọng ôn hòa: “Ngaoan, để tôi lau vết thương cho cô ... Cô nên ra đi rồi ...”

Ra đi ... Diệp Khả đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, rốt cục đã kết thúc rồi ư?

Người đàn ông mạnh bạo kéo quần áo Diệp Khả xuống, nhìn vết thương đầy rẫy trên người cô ta, vẻ mặt say sưa. Người đàn ông say mê chiêm ngắm những vết thương do mình tạo ra trên cơ thể người khác, tựa như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

“Chà chà!!! Sau khi cô biến thành quỷ, đừng đến tìm tôi. Muốn đi thì đi tìm cha nuôi của cô đó. Năm đó nếu không phải do hắn thì tôi làm sao phải lâm cảnh tan cửa nát nhà? Vì vậy, hắn cũng phải giống như tôi, chỉ cần bất kỳ người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh hắn đều phải chết!” Ngừ điệu tàn ác khiến cơ thể Diệp Khả run lẩy bẩy.

Cô ta há há mồm, muốn nói gì đó nhưng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

“Cô muốn nói con gái ruột của Tô Hải sao?” Người đàn ông tựa như đoán được suy nghĩ của Diệp Khả, “Con gái của hần ... Tôi sẽ từ từ dần vật ... Ha ha ha”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

“Chúng ta nhất định phải biết tại sao hung thủ lại lựa chọn Đường Đường là mục tiêu kế tiếp!” Đây là điều duy nhất Kỳ Lang có thể chắc chắn.

Những người bị hại được hung thủ chọn lựa khẳng định có điểm giống nhau, chính là những người phụ nữ có hành vi phóng túng, đối tượng bị hành hạ đến chết. Tuy nhiên, Đường Đường không có đặc điểm đó, nên quan điểm trên hoàn toàn bị bác bỏ.

Vậy Còn có điểm gì giống nhau chứ?

Lý Linh Linh, chuyên viên thẩm mỹ viện, tình nhân trước đây của Tô Hải.

Dương Tuệ, phu nhân của một thương gia có tiếng, đã từng giao du với rất nhiều người đàn ông.

Diệp Khả, con gái nuôi của Tô Hải, cũng có khá nhiều bạn trai.

Rốt cục Đường Đường có đặc điểm gì khiến hung thủ đề ý đến? Kỳ Lang nhìn những chữ ghi chú trên tấm bảng trắng, ánh mắt dần dần nhìn về phía hai nạn nhân có quan hệ với Tô Hải. Anh khẽ nhíu mày, Tô Hải!

Nếu như miễn cưỡng, gượng ép để tìm ra một mối dây liên hệ, vậy có thể nói Tô Hải chính là cha ruột của Đường Đường. Vậy Tô Hải chính là đầu mối tương quan giữa ba người, phải chăng ông ta chính là nhân vật trọng yếu trong vụ án này? Nếu như vậy vụ án thứ hai, Dương Tuệ có quan hệ gì với Tô Hải?

Mọi người trông thấy Kỳ Lang ghi lên bảng chữ Tô Hải, họ cũng bắt đầu suy nghĩ. Lê Huy cho ý kiến: “Phải chăng Dương Tuệ và Tô Hải có quan hệ mà chúng ta không biết, nhưng hung thủ lại nắm được?”

“Có khả năng này!” Tiết Nhạc gật đầu tán thành.

“Chúng ta đến nhà họ Tô một chuyến!” Kỳ Lang cảm áo khoác, nhớ đến Tô Niệm Đường đang nghỉ ngơi ở phòng sát vách, hơi ái ngại. Đường Đường nhất định không muốn đi đến nhà họ Tô, nhưng anh lại không yên lòng để Đường Đường xa khỏi tầm mắt của anh, phải giải quyết thế nào bây giờ?

Ai ngờ Tô Niệm Đường đã tỉnh, nhìn bộ dạng muốn ra ngoài của Kỳ Lang, cô nhẹ nhàng nắm tay Kỳ Lang: “Đưa em theo với, em chỉ coi ông ta là người xa lạ.”

Từ khi cô sinh ra chưa từng gặp ba, sự thù hận đối với Tô Hải đều xuất phát từ người mẹ kính yêu của cô. Cô yêu mẹ bao nhiêu thì hận Tô Hải bấy nhiêu.

Khi còn bé, mẹ cô thường ôm lấy cô, kể chuyện ngày xưa của Tô Hải, mẹ còn chỉ vào tấm ảnh của hai người chụp chung nói với cô rằng đây chính là ba của cô. Ông đã đi xa nhưng nhất định sẽ quay về. Đó cũng là tấm hình duy nhất có mẹ nên đến bây giờ cô vẫn còn giữ rất kỹ.

Lúc trước khi nghe đến hai từ ‘Tô Hải’ cô cũng còn cảm giác thân quen. Mãi cho đến khi trông thấy con người này, cùng vóc dáng như vậy, cô mới biết người mà mẹ cô chờ đợi đã trở về, lại còn biến thành một con người giàu sang phú quý. ...

Người giúp việc mở cửa cho Tô Niệm Đường và Kỳ Lang. Tô Hải không chờ được cũng chạy ra đón. Ông ta nhìn Tô Niệm Đường đầy kích động: “Nhanh, mau vào nhà ngồi. Thím Triệu, rót trà.”

Thân là chủ nhân, nhưng trước mặt Kỳ Lang và Tô Niệm Đường lại như khách. Ông ta xoa xoa hai tay, chỉ vào sofa: “Hai người ngồi đi, mau ngồi!”

Kỳ Lang nắm tay Tô Niệm Đường, ngồi xuống ghế, nhìn về phía Tô Hải, rồi quay sang nhìn Tô Niệm Đường, anh ho khẽ một tiếng: “Ông Tô, ông không cần lo lắng, lần này chúng tôi đến tìm ông để hỏi một vài chuyện.”

“Không lo, không lo ...” Tô Hải cũng ngồi xuống: “Hỏi chuyện gì, là chuyện của Diệp Khả hay Lý Linh Linh?” Ông ta có chút bất an, liếc mắt nhìn Tô Niệm Đường, trông thấy cô không có chút phản ứng, ông ta cảm giác vài phần mất mát.

Kỳ Lang trầm ngâm: “Ông có quen bà Dương Tuệ, vợ của ông Vương không?”

“Ông Vương?” Tô Hải không hiểu.

“Chính là Vương Hữu Tài, cũng là một đại gia của thành phố Bắc!”

Tô Hải suy nghĩ một hồi, sau đó trả lời: “Gặp một lần, cũng không có thân lắm, vợ ông ta lại càng không quen!”

“Ông xác định chứ?” Kỳ Lang hỏi thêm một lần nữa.

“Đĩ nhiên. Hình như tôi gặp Vương Hữu Tài trong một buổi dạ tiệc từ thiện. Lúc ấy, ông ta có đến chào hỏi tôi, nói chuyện với nhau vài câu. Sau này thì không còn gặp mặt nữa.” Tô Hải nhớ lại tình huống lúc đó, ông ta không để trong lòng nên nhớ không rõ: “Thế nhưng ... tại sao cậu lại hỏi tôi và vợ ông ta có quan hệ gì?”

Kỳ Lang ngập ngừng: “Ở thành phố Bắc phát sinh vụ án giết người liên hoàn, chắc ông cũng từng nghe nói đến. Lý Linh Linh và Diệp Khả đều có quan hệ với ông, mục tiêu kế tiếp của hung thủ chính là Đường Đường ...”

Tô Hải lập tức ngồi thẳng người, không thể tin được: “Cái gì?” Ông ta nhìn Tô Niệm Đường: “Tại sao lại là Tô Niệm Đường?”

Tô Hải giải thích: “Ngoại trừ nạn nhân của một trong ba vụ án là Dương Tuệ, thì hiện nay chúng tôi đã tìm ra được điểm giống nhau, đó chính là ông. Do vậy, chúng tôi mới đến hỏi ông vài chuyện.”

“Ý của cậu là, sở dĩ hung thủ chọn Tô Niệm Đường là bởi vì tôi?” Tô Hải trầm giọng: “Tại sao lại vậy?”

“Tôi muốn biết gần đây hoặc là xưa kia ông có đắc tội với người nào hay không?” Kỳ Lang hỏi dò: “Tôi nghĩ, sở dĩ hung thủ ra tay với người bên cạnh ông là do hấn có thù hận với ông.”

“Chuyện này ...” Tô Hải thấp giọng: “Nếu muốn nói người đắc tội, gần đây thật sự là không có, chỉ là có chút bất đồng trong làm ăn, nhưng không phải hận thù gì lớn.”

Kỳ Lang: “Ông chắc chắn chứ?” Kỳ Lang không nhìn ra Tô Hải nói thật hay nói dối, nhưng theo cảm tình của ông ta và Đường Đường, ông buộc phải biết phân nặng nhẹ: “Việc này có liên quan đến an toàn của Đường Đường, tôi hi vọng ông có thể kể hết những điều mình biết.”

Tô Hải im lặng một lúc lâu, giọng khẳng định: “Thật sự là không có!”

“Hiện tại không có, còn trước đây thì sao?” Tô Niệm Đường ngẩng đầu nhìn Tô Hải: “Những người trước đây đều hận ông tận xương tủy.”

Sắc mặt Tô Hải trắng xám: “Trước đây Những người năm đó, không phải đều đã bị ... đều đã bị bắn hết rồi sao?” Bởi vì phạm tội quá nặng, thông qua xét xử, đều đã phải lãnh án tử hình.

“Vì vậy ông mới dám về nước. Bây giờ chỉ vì ông mà tôi phải đối mặt với nguy hiểm?” Tô Niệm Đường trào phúng: “Ông mới đúng là sao chổi đó!”

“Ông Tô không công khai mối quan hệ với Đường Đường. Hung thủ biết được có lẽ do Diệp Khả nói.” Kỳ Lang lên tiếng: “Lần này chúng ta tìm đúng phương hướng rồi.”

“Nếu như ...” Tô Hải do dự: “Nếu như nói thật sự muốn hận tôi, có lẽ là còn một người.” Ông ta rớt cục cũng chịu nói ra.

Kỳ Lang nhướn mày: “Là ai?”

“Hấn là bạn thân của tôi. Lúc trước chúng tôi cùng nhau đến thành phố Bắc lập nghiệp. Sau đó, tôi vay tiền, hấn chính là người bảo lãnh cho tôi ...” Tô Hải bặm mặt: “Mới đầu tôi không biết, sau này trong khi điều tra tầm tích mẹ con Tô Niệm Đường mới biết được cả nhà ông ta cũng đã bị sát hại, còn về phần ông ta sống hay đã chết, tôi cũng không rõ lắm.”

Kỳ Lang và Tô Niệm Đường đưa mắt nhìn nhau, phảng phất tìm được điểm mấu chốt của vụ án. Nếu như người này còn sống, nhất định hấn sẽ hận chết Tô Hải, xem ra bọn họ phải quay về tìm hiểu lại vụ án của mười năm về trước.

Kỳ Lang cảm nhận được bàn tay anh đang nắm cứng đờ. Anh liếc mắt nhìn Đường Đường phát hiện sắc mặt của cô rất khó coi.

Kỳ Lang kéo cô đứng dậy, cáo từ: “Cảm ơn ông đã cung cấp tin tức, chúng tôi đi trước.”

Tô Hải cũng đứng dậy, nhìn Tô Niệm Đường: “Được ... Được!!!”

Rời khỏi nhà họ Tô, Kỳ Lang ôm Tô Niệm Đường vào lòng: “Không sao rồi Đường Đường. Chuyện năm đó đã qua, chiều nay anh đưa em đến Cục cảnh sát điều tra lại vụ án năm ấy, chúng ta nhất định bắt được hung thủ trước khi hấn ra tay.” Nếu như hung thủ chính là người bảo lãnh năm đó.

“Em cũng xem cùng!” Tô Niệm Đường nhủ thầm: “Đây là bước đầu tiên trong hành trình mà em phải đối mặt với quá khứ của mình!”

Kỳ Lang mỉm cười: “Được! Chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với quá khứ!”

Muốn xem lại vụ án của mười năm về trước cần phải theo trình tự. Ngày hôm sau, hồ sơ mới được gửi đến Sở sự vụ. Nhìn tập tài liệu dày cộm trước mắt, Kỳ Lang phân chia cho mọi người một phần, phần còn lại anh và Tô Niệm Đường cùng đọc.

“Đường Đường! Em chuẩn bị xong chưa?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Vâng!” Cô cuộn chặt cánh tay, đầu ngón chân cũng co lại, trong lòng cực kỳ hoảng loạn, tâm tư phức tạp đột ngột kéo đến. Hơn mười năm về trước, vì sợ nên đã phân liệt ra một nhân cách khác; hơn mười sau, vì phá án, vì chữa trị nhân cách phân liệt này mà phải một lần nữa đối mặt với án mạng kinh khủng của năm ấy.

Phần hai người bọn họ xem là phần hung thủ đã bị bắt, sau khi xét xử và lấy lời khai của bọn cướp.

Từ lời khai có thể cho thấy bọn cướp đã phạm nhiều vụ án trước đó, bị tóm sau khi gây ra vụ án của mẹ Đường Đường.

Nhắc đến cũng là may mắn, bởi vì khi ấy nhà của Kỳ Lang sống trong khu tiểu viện, khi có người lạ mặt xông vào, hàng xóm cũng đã phát hiện được khả nghi, lại còn nghe thấy tiếng mẹ Đường Đường kêu cứu; nên bọn họ liền mau chóng báo cảnh sát, những người này không thể chạy thoát.

Căn cứ lời khai, nhóm người đó đã đến nhà của người bảo lãnh trước nhưng ông ta không có ở nhà. Bọn chúng cho rằng người này cũng trốn thoát giống Tô Hải; vì thế, theo thủ đoạn cũ, chúng giết sạch cả nhà, già trẻ không một ai thoát, ngay cả đứa con bé mới sinh của gia đình ông ta cũng bị chém nhiều nhất, mất máu mà chết.

Người bảo lãnh sau khi trở về trông thấy cảnh tượng này, tinh thần hoảng loạn. Mà đám người đó cũng không biết làm sao có thể tìm đến chỗ ở hiện tại của mẹ con Đường Đường, mau chóng chạy đi truy sát.

Kỳ Lang ngẩng đầu nhìn Tô Niệm Đường ngồi bên cạnh sắc mặt tái nhợt, anh đau lòng: “Phần sau để anh xem, em có cần qua phòng bên nghỉ ngơi một chút không?”

Tô Niệm Đường quật cường, lắc đầu: “Không! Tiếp tục xem!”

Kỳ Lang nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô: “Được!”

Theo như ghi chép, sau khi tìm được vị trí mẹ con Tô Niệm Đường, chỉ phát hiện có một người phụ nữ. Vì vừa gây án, máu lạnh trong người bọn chúng vẫn còn tràn trề, chưa hạ nhiệt, lại còn không thu được tiền nên chúng ra tay thẳng thừng. Khi tra tấn mẹ của Tô Niệm Đường, chuẩn bị giết chết bà ta thì đột nhiên nghe thấy tiếng còi hú của cảnh sát, trong lúc hoảng loạn bỏ trốn đều bị cảnh sát tóm gọn.

Trong báo cáo của cảnh sát: Khi trông thấy người bị hại, nạn nhân đã tắt thở, tại hiện trường phát hiện hai đứa bé trong góc nhà, giải cứu thành công.

Kỳ Lang khẽ cau mày, cảm giác có vấn đề ... Ai ngờ Tô Niệm Đường ngồi bên cạnh đột nhiên đứng phắt dậy, hai tay ôm lấy đầu, bộ dạng rất thống khổ.

“Đường Đường ...” Kỳ Lang đỡ lấy cô: “Sao vậy?”

Hai mắt Tô Niệm Đường đỏ au, đáng đáp tựa như muốn để IA thoát ra, Kỳ Lang càng thêm lo lắng.

“Tôi có thể chịu đựng!” Tô Niệm Đường cắn răng.

“Cô không chịu nổi, cô không dám đối mặt với sự thật năm ấy!” Thanh âm lãnh khốc phát ra từ miệng Tô Niệm Đường, tựa như hai người khác nhau.

“Tôi có thể ... có thể ...” Ngữ khí đau khổ.

“Nếu như cô có thể chịu đựng thì không bao giờ có tôi, cô không chịu nổi!”

“A a a a Đừng nói nữa ...” Tô Niệm Đường vung tay, ôm đầu chạy ra ngoài.

Kỳ Lang quay đầu liếc nhìn hồ sơ. Nguyên nhân Đường Đường phát bệnh đã tìm ra, chính là xuất phát từ vụ án của mười năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

“Sếp! Có chuyện gì?” Tất cả mọi người đều trông thấy Tô Niệm Đường vọt ra ngoài, bọn họ chạy sang, chứng kiến sắc mặt không khá hơn là bao của Kỳ Lang.

Kỷ Lang xua tay: “Không có chuyện gì, mọi người tiếp tục công việc đi, tôi ra ngoài xem sao!”

Hiện tại trạng thái của Đường Đường không ổn định, Kỷ Lang chỉ lo cô xảy ra chuyện. Anh vội chạy xuống lầu, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của Tô Niệm Đường, một dự cảm xấu dâng lên trong lòng.

Kỷ Lang gọi điện thoại cho Tô Niệm Đường, nhưng không ai nhận máy. Anh nhìn bốn phía, không phát hiện ra bóng dáng của cô, cuối cùng ở cây cột điện cách đó không xa, anh tìm thấy điện thoại di động của cô.

Có chuyện rồi!

Anh nhanh chóng quay về, sắc mặt u ám đến đáng sợ: “Tiết Nhạc, camera ... mau mau một chút!”

Tiết Nhạc buông công việc trong tay xuống, chạy sang máy vi tính, thao tác vài bước, đoạn băng ghi hình đã có.

Trên màn ảnh là hình ảnh Tô Niệm Đường đứng ở cửa cầu thang, cô tựa vào tường, hai tay ôm đầu, dáng vẻ rất đau khổ. Sau đó cô từ từ rời xa khỏi camera.

Ở một camera ở góc khác thu được hình ảnh Tô Niệm Đường xoay người, tựa trán vào cột điện. Đúng lúc này một người đàn ông to lớn, đầu đội mũ dần dần tiến đến Tô Niệm Đường. Trên tay hắn cầm một vật gì đó, từ phía sau bịt miệng Tô Niệm Đường, cô giãy dụa vài cái rồi bất tỉnh, bị mang đi mất.

Kỷ Lang đập mạnh lên bàn, vừa rồi anh không nên để cô chạy ra ngoài! Anh đã phải sớm nghĩ ra, sau khi giết Diệp Khả, hắn sẽ lập tức triển khai kế hoạch bắt cóc, hắn sẽ chú ý hành tung của Đường Đường, chờ đến khi cô chỉ có một mình là ra tay.

“Sếp! Làm sao bây giờ?” Tinh thần ai nấy đều rất căng thẳng.

Kỷ Lang ép mình phải tỉnh táo: “Bảo cảnh sát, trước tiên báo cảnh sát. Sau đó chúng ta tăng nhanh tiến trình phá án.”

“VẬY EM ĐI BÁO CẢNH SÁT!” Tiết Nhạc cầm điện thoại, chạy qua một bên.

“Mọi người coi hồ sơ thế nào rồi?” Kỷ Lang hỏi dò.

“Em đã đọc sơ qua!” Mục Y lên tiếng: “Phần của em chính là đoạn hành hung của hung thủ. Trong ghi chép, đám người đó khai nhận sau khi giết chết già trẻ của gia đình người bảo lãnh thì liền lập tức đi tìm nhà chị dâu. Lúc ấy, trong nhà chỉ có mẹ của chị dâu, sau khi ngược đãi, chuẩn bị động thủ thì cảnh sát đến. Đám người đó không giết bà ấy mà chạy thoát thân, đến công thi bị bắt.”

Triệu Trạch nói: “Em đọc phần chi tiết tình huống của gia đình người bảo lãnh, người này chính là người cùng thôn với Tô Hải. Hai người cùng nhau buôn bán nhỏ, rồi cưới vợ sinh con, tháng ngày trôi qua êm đềm. Tô Hải không cam lòng chịu cuộc sống bình thường thế này, muốn đánh một mẻ lớn nên tìm nơi cho vay. Tuy nhiên vì gốc gác bản hàn, đám người cho vay e sợ ông ta không có tiền trả nên không muốn cho mượn. Cuối cùng, Tô Hải tìm đến một đám người xấu, tìm thêm người bảo lãnh, bấy giờ mới mượn được tiền.

Tô Hải nhanh chóng tiêu hết số tiền mượn được, bọn cho vay truy tìm. Thật sự trả không nổi nên Tô Hải bỏ trốn.

Sau khi Tô Hải trốn, bọn chúng tìm người bảo lãnh trước, nhưng ông ta cũng không có tiền, lúc này ông ta mới nhận ra đã bị bạn thân hãm hại. Ngày hôm đó, ông ta ở bên ngoài, chỉ có vợ con ở nhà. Khi trở về, thấy nhà đầy máu, vợ con đã bị giết chết. Ông ta suy sụp, cảnh sát đưa đến bệnh viện. Vài ngày sau đến tìm ông ta lấy khẩu cung thì phát hiện ông ta không còn ở đó.”

Lê Huy tiếp lời: “Phần em coi cũng giống như của anh Triệu.”

Tiết Nhạc báo cảnh sát xong thì quay trở lại: “Cảnh sát ngay lập tức đến đây. Sếp! Của em chính là phần tổng kết của cảnh sát và những điểm đáng ngờ của vụ án.” Cậu ta ngừng một chút: “Vi khi ấy điều kiện có hạn nên cảnh sát cũng không thể truy xét được triệt để. Trinh sát cuối cùng cũng đưa ra điểm đáng ngờ, đó chính là theo như lời khai của đám hung thủ, bọn chúng cả quyết không hề giết mẹ của chị dâu, nhưng khi cảnh sát đến hiện trường thì bà ấy đã chết. Cảnh sát tham gia phá án đều cho rằng bọn chúng nói dối, có ý đồ muốn giảm hình phạt nên không nêu điểm đáng ngờ này ra. Toàn bộ hung thủ phạm án đều bị xử tử hình.”

Kỷ Lang cau mày, đầu anh cảm thấy hơi nhức, mồ hôi tuôn ra ướt đầm thái dương, rất đau.

Lúc ấy mẹ Đường Đường chưa chết? Như vậy bà ấy chết như thế nào?

“Sếp! Anh sao vậy?” Mọi người đỡ Kỷ Lang.

Kỷ Lang xua tay: “Tôi không sao, chỉ hơi mệt một chút!”

Trong đầu anh tựa như có gì đó muốn thoát ra, muốn thoát khỏi sự kiềm chế thoát ra ngoài.

“Hic hic hic ...” Tiểu Niệm Đường nghẹn ngào, Kỷ Lang ôm chặt cô vào lòng, không cho cô lên tiếng. Hai đứa trẻ trốn vào một góc tối. Bên tai là tiếng cười ghê rợn của bọn cướp, còn có tiếng mẹ Đường Đường kêu cứu.

Kỷ Lang cũng muốn bịt tai mình lại, nhưng Đường Đường ở ngay bên cạnh anh. Anh dù sao cũng là anh lớn, phải bảo vệ Đường Đường: “Đừng lên tiếng, nếu sợ thì cần anh!” Kỷ Lang thì thầm bên tai Tô Niệm Đường, cảm nhận được cô bé run lấy bầy, anh lại ôm đầu cô thật chặt.

Lát sau Kỷ Lang cảm thấy bả vai đau buốt. Anh che miệng để không la lên. Một tên vô lại đang cưỡng bức mẹ của Tô Niệm Đường, một tên khác lục soát khắp nơi, muốn tìm ra được chỗ ẩn nấp của đứa trẻ. Cuối cùng, một tên khác chạy vào báo cảnh sát đến rồi.

Những hình ảnh này rất quen thuộc, là ác mộng của Kỷ Lang, anh thường mơ thấy những cảnh tượng này, nhưng lần này khác hẳn hoàn toàn.

Mấy tên vô lại chạy đi, bên tai của bọn họ im lặng trở lại, Tô Niệm Đường thoát khỏi ngực của Kỷ Lang, xông ra ngoài, chạy đến bên cạnh mẹ mình: “Mẹ ... Mẹ ơi ... Mẹ ơi ...” Giọng điệu non nớt của cô cất lên, rốt cục mẹ cô cũng tỉnh lại. Thân thể tàn tạ của mẹ Tô khẽ nở nụ cười, nhìn con gái, muốn đưa tay xoa đầu Tô Niệm Đường, nhưng sợ bản thân dơ bẩn, nên cuối cùng thả xuống.

Bà ta nhìn con dao tên cướp để lại, nhẹ giọng: “Đường Đường, giải thoát cho mẹ có được hay không?”

Tiểu Niệm Đường ngơ ngác: “Bằng cách nào ạ?”

“Dùng cái này, hướng về phía mẹ.” Mẹ Tô chỉ vào con dao, hướng dẫn: “Đường Đường là bảo bối của mẹ, luôn biết nghe lời mẹ đúng không? Bây giờ mẹ rất khó chịu, con giúp mẹ bớt đau được không?”

Tô Niệm Đường chỉ mới năm tuổi, vốn dĩ chẳng biết cái gì. Nghe nói có thể giúp mẹ bớt đau, cô ngoan ngoãn cầm con dao, ngơ ngẩn. Kỷ Lang khó khăn lắm mới tiến đến, trông thấy Tô Niệm Đường cầm con dao chìa mũi nhọn về phía mẹ Tô, anh không kịp ngăn cản: “Đường Đường, thả con dao xuống.”

Mẹ Tô đột nhiên duỗi tay, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Niệm Đường, hướng con dao đâm mạnh vào mình một nhát. Máu tươi bắn khắp mặt Tô Niệm Đường, mùi hương của mẹ trộn lẫn với mùi máu tanh. Tô Niệm Đường ngây người, cô hoảng hốt không biết bản thân mình đang làm gì.

Kỷ Lang xông đến bịt chặt hai mắt Tô Niệm Đường, không cho cô nhìn. Cảnh sát vừa vận tiến vào, nhìn hiện trường. Tiểu Niệm Đường ngất đi trong lòng Kỷ Lang, tinh thần của Kỷ Lang lúc ấy cũng hoảng loạn...

Kỷ Lang giật mình tỉnh giấc, nhìn khắp gian phòng, là phòng nghỉ ở Sở Sự Vụ, Mục Y đang ngồi bên cạnh anh. Trông thấy Kỷ Lang tỉnh lại: “Sếp! Anh tỉnh rồi, vừa rồi sếp ngất hù chết bọn em!”

Kỷ Lang thờ hồn hển, ngồi bật dậy. Anh nhớ ra rồi, nhớ ra hết mọi chuyện. Thì ra mẹ của Đường Đường không phải bị mấy tên cướp kia giết...

Năm đó, mẹ Đường Đường không có dũng khí tự sát, nhưng lại rất ích kỷ để lại bóng đen trong lòng của Đường Đường, khiến cô trở thành hung thủ giết chết mẹ mình, khiến cho Đường Đường không thể nào chịu đựng được thống khổ.

Viên mắt Kỷ Lang hoe đỏ, trong lòng hận người cha người mẹ thiếu trách nhiệm của Đường Đường đến tận xương tủy, lại càng cảm thấy đau xót cho Đường Đường và IA phải gánh chịu đau khổ.

“Sếp ... Anh ... Anh sao vậy?” Mục Y nhìn bộ dáng của Kỷ Lang, cô ta lo lắng.

Kỷ Lang lắc đầu: “Những người kia đâu?”

“Cảnh sát đến rồi, hiện nay đang truy tìm tung tích của chị dâu khắp thành phố.”

Kỷ Lang lên tiếng: “Cô ra ngoài trước đi, tôi không sao. Bây giờ tôi muốn gọi điện thoại.”

Mục Y gật đầu: “Vâng! Sếp anh đừng quá lo lắng.”

Kỷ Lang rút điện thoại, nhưng bàn tay run rẩy, điện thoại rơi xuống giường.

Anh nhặt lên, bấm số gọi cho Tô Hải.

“Tô Hải, Đường Đường bị bắt cóc rồi...”

“Cái gì? Tại sao lại bị bắt cóc? Trước đây không phải cậu đảm bảo nhất định sẽ không để con bé có chuyện sao?”

Kỷ Lang không để ý đến lời chất vấn của ông ta, hỏi thẳng: “Bây giờ tôi có vài vấn đề muốn xác định. Bọn cướp và hung thủ cơ bản chính là người đứng ra bảo lãnh cho ông năm đó. Trước khi đến thành phố Bắc, các ông đã làm gì?”

“... Lúc đó chúng tôi ở một thôn, chỉ loanh quanh trong làng. Bình thường sẽ theo cha lên núi săn thú. Khi săn được thú lớn chúng tôi còn giúp mẹ lột da động vật, giúp bà may áo ấm mặc trong mùa đông.”

Đúng rồi, như vậy có nghĩa là khả năng khâu vá và dao pháp của hung thủ khá tốt, e rằng cũng hay giết động vật nhỏ.

“Bây giờ khi giàu có, người nào có ấn tượng với ông nhất, hoặc có thể nói người nào địch ý với ông nhất?”

“Cái này không có Tôi thật sự không biết ... Tôi cảm thấy mọi người đều trung ra bộ mặt dối trá, cho dù không thích cũng chẳng biểu hiện ra mặt.”

“Đảm bảo người hấn hận nhất chính là ông. Vì vậy, hấn hành hạ Diệp Khả, Đường Đường là con gái ruột của ông, chẳng lẽ ông lại muốn vì mình mà con gái phải chịu thêm một lần thương tổn nữa ư?” Kỳ Lang lạnh lùng: “Vợ của ông năm đó không phải bị bọn cướp đó giết, mà bà ta đã nắm tay Đường Đường, tự đâm chính mình. Vợ chồng các người đã tạo ra vết thương trong lòng Đường Đường, bây giờ thái độ Đường Đường đối với ông như vậy tôi còn cho là quá nhẹ!”

Kỳ Lang cúp điện thoại, cuộn chặt tay thành nắm đấm, vừa khít có điện thoại gọi đến, là Chris.

“Chào anh bạn, tôi đã cẩn thận suy ngẫm vụ án của các người, tôi đã phát hiện ra một điểm, hung thủ chỉ có khả năng là một người ...”

Kỳ Lang hít sâu một hơi: “Cám ơn ông, tôi đại khái cũng đoán ra hung thủ là ai. Hung thủ chính là ...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

“Tôi đã nghiên cứu suốt đêm tư liệu mà các cậu gửi, tôi phát hiện ra một chuyện.”

Kỳ Lang cầm điện thoại vừa nghe Chris phân tích, vừa đẩy cửa ra khỏi phòng nghỉ.

Sở Sự Vụ bây giờ khá đông đúc, có rất nhiều cảnh sát ở đây, có người xem camera ghi hình, có người lấy lời khai, nhưng không có tiến triển gì.

“Trong ba vụ án, ba người chết, bao gồm luôn cả mục tiêu kế tiếp của hung thủ là Tô Niệm Đường thì duy nhất chỉ có người thứ hai là không có quan hệ với Tô Hải. Vừa hay nạn nhân này cũng là điểm mấu chốt nhất của vụ án.”

Nếu như hung thủ muốn đánh lừa cảnh sát, như vậy vụ án đầu tiên nhất định sẽ đứng độc lập trong chuỗi vụ án. Tuy nhiên, trường hợp này lại hoàn toàn khác, vụ án thứ hai mới là vụ tách biệt trong án liên hoàn. Vậy vụ án này e rằng cũng là điểm mấu chốt phản ánh nội tâm của hung thủ. Nếu như Lý Linh Linh và Diệp Khả đều là mục tiêu giết người có chủ đích của hung thủ, vậy thì Dương Tuệ thì sao? Chẳng lẽ là do hung thủ nhìn cô ta không hợp mắt nên giết chết?

Hiển nhiên không phải.

Nếu như đúng theo phán đoán, nguyên nhân chỉ có thể là Dương Tuệ có mối quan hệ nhất định nào đó với hung thủ.

Trong nháy mắt, Kỳ Lang nhớ đến thời điểm Đường Đường hỏi dò Phạm Vĩ và Phạm Vĩ có nói một câu.

Những người kia không có bất cứ quan hệ gì với hấn. Căn bản hấn cũng chẳng cần phải đi giết những con người xa lạ.

Nếu đạo lý này cũng áp lên tâm lý của hung thủ, nếu như Dương Tuệ không có quan hệ với hung thủ, vì sao hấn lại muốn giết cô ta? Nếu như có quan hệ, vậy sẽ là quan hệ gì?

Kỳ Lang đã nhận ra được điểm mấu chốt này và bây giờ Chris cũng đang cùng anh phân tích. Dương Tuệ bị giết chết, không phải là do cô ta có quan hệ nào đó với Tô Hải, mà là vì cô ta có quan hệ với thủ.

Mà người này ...

“Tôi nghĩ cậu có thể đi điều tra những người thân của nạn nhân thứ hai, đặc biệt là chồng của cô ta.”

Người này chính là Vương Hữu Tài ...

Kỳ Lang cũng nghĩ như vậy, khi nắm được mối dây liên hệ này anh liền lập tức nghĩ đến một người, chồng của Dương Tuệ, Vương Hữu Tài.

Căn cứ điều tra từ vụ án trước, Vương Hữu Tài có khuynh hướng bạo lực, thậm chí bạo ngược. Khi Dương Tuệ mang thai, hấn không tin cô ta mang thai con của mình, thậm chí trong lúc say rượu còn đánh đến mức Dương Tuệ xảy thai. Có thật là chỉ vì say rượu đánh đến mức mất đứa con? Hay phải chăng hấn biết chắc đó không phải là con hấn.

Kỳ Lang cắt điện thoại, mọi người trong sở thấy anh bước ra, lo lắng hỏi: “Sếp! Anh không sao chứ?”

Kỳ Lang lắc đầu, sắc mặt vẫn nặng nề như cũ, anh liếc nhìn một anh cảnh sát: “Tôi yêu cầu một nhóm cảnh lực và muốn xin lệnh khám xét. Tôi đã biết hung thủ là ai.”

Đây không phải là lần đầu tiên Kỳ Lang đến biệt thự nhà họ Vương, lúc trước vì có vụ trộm cắp nên anh đã đến đây một lần. Quay trở lại đây, căn nhà không có một ai, ngay cả người hầu cũng không. Kỳ Lang hận không thể đá văng được chiếc cổng lớn này.

Không biết từ đâu anh tìm lấy được một thanh sắt, ngay trước mặt cảnh sát, đứng ở cổng, xoay xoay vài tiếng, cánh cổng mở toang.

“Khà khà ... Lúc ở trường, tôi lên học được.”

Hứa Thiên Lập trừng mắt: “Nếu Vương Hữu Tài không phải là hung thủ, các anh phải chịu trách nhiệm, tôi không thể gánh nổi.” Anh ta đã đứng trước mặt Cục Trưởng cam đoan sẽ bắt được hung thủ thì Cục Trưởng mới cấp cho lệnh lục soát.

Lê Huy vỗ vỗ vai Hứa Thiên Lập: “Đội trưởng Hứa, anh phải có lòng tin với sếp chúng tôi.”

Căn biệt thự trống không, Hứa Thiên Lập nhìn cánh cửa đã bị phá, không còn cách nào khác là lệnh cho cảnh viên tiến hành lục soát.

“Mọi người cố gắng lưu ý xem có tầng ngầm dưới đất hay không!” Kỳ Lang nhắc nhở, nếu nhà của Phạm Vĩ có mật thất, như vậy nhà Vương Hữu Tài có cũng không có gì lạ.

Cả nhóm cảnh sát lục soát toàn bộ căn biệt thự đều không phát hiện bóng dáng bất cứ ai. Sắc mặt Hứa Thiên Lập cau có, ánh mắt chất vấn nhìn Kỳ Lang: “Anh xác định hẳn là hung thủ? Chỉ là chân dung của hắn rất giống hung thủ? Không có bất cứ chứng cứ nào. Tôi lại ngu ngốc tin anh, tìm Cục Trưởng xin lệnh khám xét ...” Anh ta hồi hận đến mức không nói thành lời.

Kỳ Lang chẳng muốn phí lời với anh ta, chạy thẳng lên lầu, tìm đến thư phòng của Vương Hữu Tài. Nếu như anh nhớ không lầm, lần trước ở thư phòng này, anh vô tình nhìn thấy một bức ảnh cũ kẹp lẫn trong những tấm ảnh của Dương Tuệ. Thế nhưng, lúc đó anh không lưu ý, hiện tại anh đã thấy điểm đáng ngờ.

Tìm được rồi!

Trong ngăn kéo của Vương Hữu Tài, còn có một ngăn bí mật, cất giấu một tấm hình. Kỳ Lang rút tấm hình đó ra, là một bức ảnh trắng đen. Trong ảnh là một nhà ba người, người đàn ông cường tráng, người phụ nữ mặn mà, ở giữa có một đứa bé.

Vương Hữu Tài xác thực là bạn thân của Tô Hải, dĩ nhiên dung nhan của hắn đã thay đổi hoàn toàn, hắn đã phẫu thuật thẩm mỹ, do vậy nên Tô Hải mới không nhận ra hắn. Chính vì điều này mà Vương Hữu Tài trắng trợn, không kiêng dè mà triển khai kế hoạch trả thù.

“Hiện tại anh muốn kết thúc việc này như thế nào đây?” Hứa Thiên Lập cau mày: “Vương Hữu Tài tạm thời không liên lạc được, công ty của hắn hình như đã tạm ngừng kinh doanh. Rốt cục là tay Vương Hữu Tài này là sao?”

Kỳ Lang hít sâu một hơi, trong ngăn kéo bí mật cũng tìm được một phần kết quả. Là ung thư giai đoạn cuối! Kết quả từ ba tháng trước, cũng là thời điểm phát hiện án mạng của Lý Linh Linh. Vì nguyên nhân này mà hắn lựa chọn trả thù sao? Vậy bây giờ Đường Đường sẽ ở nơi nào?

*

Tô Niệm Đường mở mắt ra, đầu vẫn còn cảm giác choáng váng. Cô phát hiện mình nằm trên một chiếc giường hơi hám, đầy mùi ẩm mốc, nhưng tay chân không bị trói. Tô Niệm Đường ngồi dậy, nhìn bốn phía. Một ngôi nhà cũ kỹ, mùi ẩm mốc, trộn lẫn với một chút mùi hương quen thuộc. Hình như đã ngủ thấy ở đâu đó, cô cảm thấy khá khó chịu.

“Nơi đây vốn dĩ là một ngôi nhà của một gia đình hạnh phúc. Tuy rằng không giàu có, nhưng có vợ, có con làm bạn, rất sung sướng.” Thanh âm của một gã đàn ông trung niên truyền tới tai Tô Niệm Đường, cô xoay người, nhìn về phía cửa. Hắn đang tiến vào.

“Là ông?” Tô Niệm Đường không biểu hiện đáng vẻ quá mức kinh ngạc, cô nhận ra được người trước mắt.

“Cô biết tôi?” Vương Hữu Tài hỏi ngược lại.

Tô Niệm Đường quan sát hắn một lượt: “Trước đây tôi đã từng gặp ông trong camera ghi hình, vóc dáng của ông rất giống với dáng người của hung thủ.” Chính là đoạn băng ghi lại cảnh hung thủ bắt cóc Diệp Khả.

“Thì ra là như vậy!” Vương Hữu Tài chậm rãi lên tiếng, giọng nói của hắn mang theo vài phần lạnh lùng: “Vậy cô biết tôi là ai không? Tại sao tôi phải bắt cóc cô đến nơi này?”

Tô Niệm Đường cực kỳ bình tĩnh, gật đầu: “Tôi biết, nếu như tôi là ông, tôi cũng sẽ hành động như vậy.”

“Cô biết?” Vương Hữu Tài phá lên cười hả hê: “Tôi nghe nói cô là con gái ruột của Tô Hải. Hắn coi cô như bảo bối. Cô nói xem nếu tôi giết cô ngay trước mặt hắn, hắn sẽ cảm nhận thế nào?” Vương Hữu Tài móc ra một con dao găm, nhẹ nhàng xẹt qua má Tô Niệm Đường.

Dao găm ... Máu ... Mẹ ...

Đôi mắt Tô Niệm Đường từ từ ửng đỏ, cô đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Vương Hữu Tài, cười cười: “Tôi có thể cảm nhận được tâm trạng của ông khi đó. Giống như trời sập xuống, toàn bộ thế giới chỉ một màu máu đỏ tươi, ông muốn tránh nhưng tránh không được, chỉ còn cách khốn khổ ở đây, khốn khổ chịu đựng ...”

Vương Hữu Tài chứng kiến biểu cảm của Tô Niệm Đường, trố mắt: “Làm sao cô cảm nhận được điều này?”

“Bởi vì ... tôi đã từng trải qua ...” Tô Niệm Đường đưa tay nắm chặt bàn tay đang cầm dao của Vương Hữu Tài, kéo về phía trái tim của mình: “Năm đó, khi những tên vô lại đó sắp giết chết mẹ tôi thì cảnh sát tới, bọn chúng bị tóm gọn. Mẹ tôi bị cưỡng bức, rồi bà ta cũng như thế này, nắm lấy tay tôi, hướng con dao đâm thẳng vào tim của bà. Máu, khi ấy tôi cảm nhận được khắp nơi chỉ toàn là máu, cho dù màu sắc hay hương vị cũng là chỉ là máu, ngập tràn mọi giác quan của tôi ... Vì thế, tôi nghĩ ông nên vui mừng vì bọn chúng đã thẳng tay giết chết vợ và con ông; nếu không con trai của ông bây giờ phải chăng cũng sẽ như tôi đây?”

Vương Hữu Tài nghe Tô Niệm Đường nhắc đến vợ con, hấn lập tức nổi khùng, hấn thoát khỏi tay Tô Niệm Đường: “Mày cảm miệng cho tao!” Tâm tình của hấn không ổn định: “Nhóc con, tao biết mày cũng là người bị hại năm đó; thế nhưng ai bảo mày là con gái của Tô Hải chứ? Dựa vào đâu mà cả nhà tao thì bị giết sạch; còn lão ta, nhiều năm sau lão vẫn có thể sống thư thái trên thế giới này? Bây giờ lão có tất cả mọi thứ: đàn bà, tiền tài, địa vị ... Còn tao? Người thân của tao vì hấn mà chết ... chết hết rồi ...”

Tô Niệm Đường: “Vì vậy ông liền giết tất cả những người có quan hệ với ông ta?”

“Lý Linh Linh là người đầu tiên, là một cô gái vô tội. Lúc bắt đầu tao không muốn xuống tay với nó bởi vì có quá nhiều đàn bà xung quanh Tô Hải. Thế nhưng vì nó mang thai con của Tô Hải, như vậy nó cũng phải chết! Con của tao cũng không còn, thì Tô Hải lấy tư cách gì có con chứ???” Vương Hữu Tài kích động, mặt hấn đỏ au.

Tô Niệm Đường không nói lời nào, cau mày nhìn hấn, trong lòng bắt đầu tính toán sự uy hiếp của hấn lớn đến mức nào.

“Mày nhất định cũng rất hận Tô Hải ... Ha ha ha ... Vậy thì tốt...” Vương Hữu Tài lên tiếng: “Tao không còn sống được bao lâu, tao muốn kết thúc với Tô Hải. Lão rất thương người con gái này, tao sẽ ở ngay trước mặt hấn ... Vợ con của tao năm đó chết thế nào, tao sẽ đối xử mày y như vậy ... Không biết tâm tình của lão ta sẽ thế nào đây. Ha ha ha ...”

Tô Niệm Đường ngửa đầu, ngón tay gõ gõ lên mặt giường dường như đang chuyên tâm suy nghĩ.

--- IA năm đó vì tôi chịu đựng tất cả, bây giờ tôi đã nhớ ra rồi ...

--- Phải không? cảm giác thế nào? Rất thống khổ?

--- Vừa mới đầu rất khó vượt qua, thậm chí không muốn tỉnh lại, thế nhưng ...

--- Thế nhưng ... cô nhớ tới, có người đã hứa cùng cô đối mặt.

--- Sau khi chịu đựng được, thì sẽ không sao nữa. Cảm ơn cô năm đó đã gánh chịu tất cả cho tôi.

--- Trước mắt thì sao? Đường Đường, để tôi ra đi, đoạt lại con dao găm trong tay hấn, thừa dịp hấn chưa trối cô, giết hấn chết.

--- Không! Tôi phải phối hợp với kế hoạch của hấn, tôi cũng muốn chứng kiến đáng về thống khổ của Tô Hải một chút.

--- Đường Đường! Thật ra cô còn điên cuồng hơn tôi nhiều.

Thật sao? Chắc vậy ...

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

“Tô Hải, tao nghĩ mày đã biết tao là ai, con gái mày đang ở trong tay tao ...”

“Không cần làm loạn lên. Ông cần bao nhiêu tiền tôi cho ông, ông thả con gái tôi ...” Thanh âm bình tĩnh của Tô Hải, Tô Niệm Đường đứng bên cạnh cũng có thể nghe thấy rõ ràng rành rành.

“Tiền? Thứ mà tao có nhiều nhất lúc này lại chính là tiền ... Nếu như không muốn con gái mày chịu thương tổn, ngày mai đến gặp tao. Nhớ kỹ, tao chỉ muốn gặp một mình mày, không muốn thấy người không liên quan. Nếu như tao phát hiện có ai, tao sẽ lập tức giết chết con gái mày.” Vương Hữu Tài nhanh chóng cúp điện thoại, quay đầu nhìn Tô Niệm Đường: “Mày yên tâm, chưa trông thấy Tô Hải, tao sẽ không đụng vào mày.”

Tô Niệm Đường cong môi, từ tốn lên tiếng: “Ông còn chưa nói cho ông ta biết đi đâu để tìm được ông ...”

“Cô lo lão ta không tìm được sao?” Vương Hữu Tài cười cười: “Lão sẽ tìm ra, nếu như lão có lòng. Có điều ... Cô thật sự khiến tôi ngạc nhiên, bình

tình như thế được ư?!!”

“Thật sao?” Đầu ngón tay Tô Niệm Đường gõ gõ mặt giường: “Có lẽ là tôi nhớ ra chuyện gì đó. Cũng có thể, tôi cũng như ông.”

“Tô Hải, tôi muốn biết người bảo lãnh của ông lúc trước sống ở đâu?” Kỳ Lang bấm điện thoại gọi Tô Hải. Khi Vương Hữu Tài biết mình ung thư giai đoạn cuối nên mới triển khai kế hoạch trả thù ông ta. Bắt đầu từ Lý Linh Linh, ắt hẳn Đường Đường là người cuối cùng. Người cuối cùng là Đường Đường, cũng là người Tô Hải quan tâm nhất. Như vậy Vương Hữu Tài sẽ nhắm vào Tô Hải mà ra một đòn trí mạng.

Tô Hải đầu dây bên kia trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi ... Tôi không nhớ rõ!” Tất cả những chuyện này là do ông ta tạo nghiệt, nên để cho ông ta giải quyết.

Kỳ Lang hít sâu một hơi: “Có phải Vương Hữu Tài đã liên lạc với ông?” Hung thủ nhất định đã cảnh cáo Tô Hải, chỉ muốn một mình ông ta xuất hiện: “Ông không thể đi một mình. Vương Hữu Tài năm đó đã chịu đủ kích rất lớn, đã không còn là người bạn thân ông từng quen biết. Thậm chí hẳn đã biến thành một kẻ biến thái. Nếu ông đi một mình, chắc chắn hẳn không bỏ qua cho ông, mà ngay cả Đường Đường cũng gặp nguy hiểm.”

Tô Hải: “Đây là ân oán của tôi và hắn, còn có chuyện khúc mắc giữa tôi và con gái. Kỳ Lang! Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ cứu được Niệm Đường, sau này mong cậu chăm sóc cho nó thật tốt.”

Tô Hải cúp điện thoại. Kỳ Lang cuộn nắm tay: “Án mạng tại nhà của người bảo lãnh là ở đâu, các cậu còn nhớ không?” Kỳ Lang hỏi nhân viên trong Sở Sự Vụ.

Triệu Trạch trả lời: “Em nhớ. Theo như trong hồ sơ, chỗ đó hình như nằm trong khu vực bệnh viện thành phố.”

Kỳ Lang cau mày, bệnh viện đó là do nhà nước tiến hành đầu tư xây dựng nên mới được đặt tên là bệnh viện thành phố. “Lập tức điều tra nhà đầu tư chính của bệnh viện thành phố.”

Nếu như Vương Hữu Tài có tham gia dự án xây dựng bệnh viện thành phố, vậy hẳn nhất định đem Đường Đường đến một chỗ nào đó trong bệnh viện.

Tại biệt thự nhà họ Vương không thể lục soát được gì, nhưng đã khóa chặt được hung thủ coi như đã có thu hoạch. Hứa Thiên Lập không nói gì, chỉ ít khi quay trở về Cục cảnh sát, anh ta có thông tin báo cáo với Cục Trưởng. “Còn có yêu cầu gì cần tôi hỗ trợ?” Hứa Thiên Lập hỏi.

Kỳ Lang đáp lời: “Bên phòng thông tin của Cục cảnh sát đang điều tra một vài thông tin bên bệnh viện thành phố. Nếu như có tên của Vương Hữu Tài, tôi hi vọng anh có thể xin Cục Trưởng được lệnh khám xét bệnh viện.”

Hứa Thiên Lập: “Chơi trò gì vậy? Vô duyên vô cớ lục soát bệnh viện? Cho dù Cục Trưởng đồng ý, bệnh viện cũng không cho phép. Còn chưa nói đến việc Cục Trưởng chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Kỳ Lang cũng biết, nếu như miễn cưỡng xin lệnh khám xét bệnh viện thành phố, nhất định phải có chứng cứ xác thực chứng minh Đường Đường đang ở tại nơi ấy.

Hứa Thiên Lập khoát khoát tay: “Tôi vừa cho đồng nghiệp điều tra, chủ đầu tư cho bệnh viện thành phố là Vương Hữu Tài.”

Hay nói cách khác, Đường Đường rất có thể là ở đó.

“Lệnh lục soát chỉ xin được khi tôi có chứng cứ xác thực, lúc đó tôi mới có thể điều động cảnh lực giúp anh. Nếu không được, tôi cũng không có cách nào ...” Hứa Thiên Lập lên tiếng.

“Nếu như tôi có biện pháp xin được lệnh khám xét, anh có thể điều cảnh sát đến lục soát không?”

“Được!”

“Sếp! Anh sẽ nhờ ai giúp sức xin được lệnh khám xét?” Có người mở miệng hỏi.

Tuy rằng không muốn phiền phức người ấy, nhưng liên quan đến sự sống chết của Đường Đường nên Kỳ Lang không thể không đi tìm anh ta. Kỳ Lang đề nghị Hứa Thiên Lập phái người theo dõi Tô Hải. Nếu như Tô Hải tự mình đi tìm Vương Hữu Tài, ông ta nhất định sẽ hành động.

Trong phòng bệnh VIP của bệnh viện thành phố.

Kỳ Lang kể lại đơn giản tình huống hiện tại cho Cố Minh Sinh, nhìn gương mặt trắng bệch, lại nghĩ đến tình trạng sức khỏe của cậu ta, Kỳ Lang chậm rãi lên tiếng: “Cậu cũng không cần lo lắng, tôi chỉ cần cậu giúp đỡ xin giúp tôi một lệnh khám xét, tôi nhất định sẽ cứu được Đường Đường ra ngoài.”

Cố Minh Sinh trầm mặc một lát, cau mày: “Cho tôi nửa ngày, ngày mai tôi sẽ có lệnh khám xét cho anh.”

Ngày mai ... Kỳ Lang biết đây là nỗ lực của Cố Minh Sinh: “Được!”

“Tôi cũng có một điều kiện ...” Cố Minh Sinh gương mặt nhìn Kỳ Lang, đôi mắt đục ngầu nhưng ngầm chứa một ý chí kiên định khiến cho người đối diện kinh ngạc: “Tôi muốn cùng đi với anh tìm cô ấy.”

“Không được!” Kỷ Lang không chút do dự mà từ chối: “Sức khỏe cậu không cho phép, coi như có đi cùng chúng tôi cũng không giúp được gì.”

“Tôi muốn đi!” Cố Minh Sinh cố giọng: “Tôi muốn tận mắt trông thấy cô ấy an toàn.”

“Sau khi cứu được cô ấy, tôi lập tức thông báo cho cậu.” Kỷ Lang cau mày nhìn ánh mắt của cậu ta, “Tôi biết cậu quan tâm đến Đường Đường, nhưng cậu vẫn phải chú ý đến sức khỏe của mình. Đường Đường ... cô ấy ... cũng rất quan tâm đến cậu. Nếu như chỉ vì cứu cô ấy mà cậu có chuyện thì Đường Đường phải làm sao bây giờ?”

Cố Minh Sinh yên lặng một chút, cuối cùng tựa như đã bị Kỷ Lang thuyết phục, bình tĩnh nói: “Ngày mai tôi đưa lệnh khám xét cho anh.”

Kỷ Lang gật đầu: “Cố Minh Sinh, cảm ơn cậu!”

*

“Trời đã sáng, Tô Hải vẫn chưa đến.” Vương Hữu Tài đẩy cửa gian phòng đang giam giữ Tô Niệm Đường, nét mặt thâm trầm: “Xem ra cô con gái ruột thịt này cũng chẳng là gì.”

Tô Niệm Đường ngồi dậy, nhìn về mặt u ám của Vương Hữu Tài: “Tôi chưa từng nói tôi quan trọng đối với ông ta, từ đầu đến cuối đều do ông nói.”

Vương Hữu Tài sờ dĩ hành hạ nạn nhân đến chết cũng vì nạn nhân quá sợ hãi, điểm này vừa vặn thỏa mãn tâm lý vặn vẹo của hắn. Cho nên, ngày hôm qua, biểu hiện của cô rất bình tĩnh, để hắn coi cô giống như bản thân hắn. Việc này có thể đảm bảo cô tạm thời an toàn; thứ hai, cũng tạo thêm thời gian cho Kỷ Lang đến cứu cô.

Vương Hữu Tài trợn mắt: “Thì ra mày đang đùa bọn tao? Ha ha ha! Không hổ danh là con gái Tô Hải. Nếu vậy tao cũng không khách sáo, trước mười hai giờ trưa nay, nếu như tao còn chưa gặp được Tô Hải thì tao sẽ chặt một cánh tay của mày. Thêm một tiếng nữa, tao vẫn không gặp được lão, tao lại chặt cánh tay còn lại, mãi cho đến khi nào lão đến mới thôi. Nếu như lão ta không đến, vậy tao sẽ phanh thây mày, gửi từng phần từng phần cho Tô Hải ... Ha ha ha ...”

Vương Hữu Tài vừa mới nói xong, điện thoại của hắn liền vang lên. Hắn nhìn lướt qua màn hình, cười cười: “Xem ra Tô Hải rất quan tâm đến mày.”

Tô Hải một thân một mình chạy xe đến bệnh viện thành phố. Nhìn tới nhìn lui bệnh nhân và người thân, nóc nhà bệnh viện có đặt một thanh Thập Tự Giá, ông ta âm thầm nguyện cầu. Tội nghiệt mười năm trước hãy để ông ta kết thúc, hi vọng thánh thần có thể phù hộ cho con gái ông ta bình an.

Trước khi bấm số điện thoại ông ta hít sâu một hơi: “Đại Vĩ, là tôi. Tôi đã đến trước cổng bệnh viện thành phố, ông có thể nói cho tôi biết vị trí cụ thể.”

Vương Hữu Tài nở nụ cười hả hê: “Tô Hải ... Quả nhiên mày đến rồi. Tao cần xác định chỉ có một mình mày đến đây. Bây giờ mày đi vòng quanh bệnh viện thành phố hết một lượt. Sau khi tao xác nhận thì sẽ gọi cho mày. Tốt nhất mày đừng giờ trò, nếu không tao sẽ không khách sáo với con gái mày.”

Vương Hữu Tài cúp điện thoại: “Chẳng bao lâu nữa tao sẽ cho gia đình bọn mày đoàn tụ. Mày biết đây là đâu không?” Vương Hữu Tài chỉ bốn phía làm bằng gỗ, “Nơi này đã từng là nhà của tao ... nhưng sao chứ, người ta đã phá tan nó. Tao bỏ tiền vào đầu tư xây dựng bệnh viện thành phố, chính là vì muốn xây dựng lại ngôi nhà của tao một lần nữa. Tuy nhiên, tại nơi này, tao luôn có cảm giác thiếu thứ gì đó ...”

Vương Hữu Tài đi chậm chậm quanh căn phòng: “Mày biết là cái gì không? Là máu ... là máu tươi ... Rất nhiều, rất nhiều máu, là máu của vợ con tao ...” Vương Hữu Tài điên cuồng: “Tao bắt cóc Lý Linh Linh đến đây, sau một hồi hành hạ nó. Tao đang chuẩn bị rút máu nó thì không ngờ ra tay mạnh quá, đứa bé trong bụng nó không còn. Đó là con của Tô Hải, nếu phối hợp ở nơi này thì tuyệt. Khi đó tao liền nghĩ, thứ thiếu hụt trong gian phòng này đó chính là máu của con Tô Hải và Tô Hải ...”

“Ông hành hung ở đây sao?” Tô Niệm Đường khẽ nhủ mày; ở đây ngoại trừ mùi ẩm mốc thì không có bất cứ mùi tanh nồng nào.

“Đĩ nhiên không phải nơi này ... Nơi này chỉ có thể điểm xuyết bằng máu của mày và Tô Hải, những người khác không đủ phân lượng ...” Vương Hữu Tài cười cười: “Mày có muốn đến coi nơi tao sáng tạo nghệ thuật không?”

Tô Niệm Đường nhủ mày, trong lòng bắt đầu đề phòng: “Được!”

Vương Hữu Tài mở cửa ra. Bên ngoài là một gian phòng khách nhỏ. Có thể tưởng tượng ra được nhiều năm trước đây gia đình của hắn hạnh phúc đến mức nào. Tô Niệm Đường cảnh giác, thoáng nhìn con dao găm hắc sắc trên bàn phòng khách, lặng lẽ tiến đến, thu con dao găm vào trong tay áo.

Vương Hữu Tài mở cửa lớn, một luồng máu tanh trộn lẫn với mùi ẩm mốc xộc thẳng lên mũi. Tô Niệm Đường cau mày, mở mắt nhìn, phía trước chỉ là một mảng tối tăm.

Vương Hữu Tài đưa tay ra: “Chính là nơi này, chính tại nơi đây Lý Linh Linh và Diệp Khả bị tao giải quyết. Mày xem, nơi này cực kỳ thích hợp với bọn chúng ...”

“Còn Dương Tuệ thì sao?” Tô Niệm Đường đột nhiên hỏi: “Tại sao ông muốn giết Dương Tuệ?”

“Nó?” Vương Hữu Tài khinh bỉ: “Nó cùng lắm chỉ là một món đồ chơi. Nếu như nó an phận làm đồ chơi của tao, tao đã không giết nó. Nhưng nó lại không an phận, theo trai, lại còn dám mang thai con hoang, còn dám nói với tao là con của tao ... Cho nên nó đáng chết ...”

Vương Hữu Tài chỉ vì Tô Hải đã gánh chịu cảnh tan cửa nát nhà, quả thật rất đáng thương. Tuy nhiên, nếu vì lý do đó mà dẫn đến con đường phạm tội thì không thể tha thứ. Phạm tội là phạm tội, không chỉ vì những nguyên nhân ấy liền đi giết người.

Tô Niệm Đường nắm chặt con dao găm trong tay, đang chuẩn bị động thủ, thì đột nhiên Vương Hữu Tài đẩy mạnh cô vào nơi tắm tối ấy ...

“Chuyện của mày tao đã điều tra, nghe nói mày rất lợi hại. Danh tiếng của mày ở Mỹ tao cũng đã tra rõ ràng. Do vậy, ‘Cẩn tắc vô ưu’, tao vẫn nên cẩn thận một chút bởi vì mày cũng là một ‘con cáo’ ...”

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

“Sếp! Tô Hải dường như chỉ loạng quạng trong bệnh viện.” Lê Huy và Tiết Nhạc hai người cùng hai cảnh sát mặc thường phục cùng nhau theo dõi Tô Hải.

“Hắn là hung thủ ra chỉ thị cho ông ta. Hung thủ muốn xác định có phải ông ta đi một mình hay không!” Kỳ Lang suy nghĩ một lúc mới nói: “Mọi người kéo dần khoảng cách theo dõi một chút.”

“Vâng!”

Cùng lúc đó Kỳ Lang và Hứa Thiên Lập đưa lệnh khám xét cho Viện trưởng. Cuối cùng, Viện trưởng không còn cách nào khác, đành lên tiếng: “Không được phép kinh động bệnh nhân.”

Hứa Thiên Lập khẽ gật đầu: “Nhất định là vậy, chúng tôi sẽ tận lực không kinh động bệnh nhân.”

“Viện trưởng, nơi nào có thể nhìn rõ ràng toàn cảnh bệnh viện?”

“Cái này ... Lầu gác mái có thể nhìn thấy toàn cảnh bệnh viện.”

“Chúng tôi cần xem camera ghi hình của bệnh viện.” Kỳ Lang nói.

Trên đường đi đến phòng kỹ thuật, Kỳ Lang dường như thấy một bóng dáng quen thuộc, nhưng chớp mắt lại không thấy tăm hơi. Kỳ Lang nghi hoặc, tiến vào trong. Bên trong phòng kỹ thuật, nhân viên bảo an nhìn thấy cảnh sát của Hứa Thiên Lập, lên tiếng hỏi: “Sao hôm nay nhiều người đến đây đòi coi camera vậy?”

Kỳ Lang: “Vừa rồi cũng có người đến xin coi camera?”

“Đúng! Một cậu thanh niên vừa đến.”

“Thanh niên? Tương mạo cậu ta như thế nào?”

“Một anh chàng rất đẹp trai, mặc chiếc áo khoác đen, gương mặt rất trắng, có phải là có bệnh không?”

Cố Minh Sinh? Kỳ Lang lập tức nhớ đến bóng người anh vừa thấy ở bên ngoài. Anh ta rốt cục muốn làm gì?

Bên trong đoạn băng ghi hình, bệnh nhân qua qua lại lại, không hề phát hiện bóng dáng của Vương Hữu Tài, chỉ có một bóng người khiến cho Kỳ Lang có phần lưu tâm. Người này đội chiếc nón đen, kéo sát phía dưới, mặc chiếc áo dạ màu đen, vóc dáng cường tráng. Có vẻ khá giống với người đã từng xuất hiện trong băng ghi hình ở quán bar. Tuy nhiên, dáng vẻ này không hề giống với Vương Hữu Tài, nếu Kỳ Lang nhớ không lầm Vương Hữu Tài bụng phệ, còn người này thì không.

Người này hình như biết khu vực nào có lắp đặt camera, chỉ lóe lên trên màn hình một chút rồi biến mất.

Cố Minh Sinh gắng gượng đi đến nhà xác của bệnh viện phía dưới tầng hầm. Nếu như anh ta nhớ không lầm nhà xác bệnh viện chắc chắn có vấn đề.

Anh ta nhớ có một lần trong lúc trốn khỏi bệnh viện, liền chạy xuống nhà xác ở tầng ngầm nhằm thoát khỏi mấy tay bảo vệ. Khi ấy, anh ta chỉ nghĩ sẽ giả thành người chết lừa bọn họ. Kết quả phát hiện nhà xác ở bệnh viện quá cao cấp, đây không chỉ là phòng để xác thông thường mà là từng ngăn tù, từng ngăn tù, nhiệt độ trong từng ngăn cực kỳ thấp.

Chạy đến nhà xác là cùng đường, không hiểu anh ta đụng vào vật gì, lại tiến vào một không gian khác. Anh ta đi một vòng bên trong, không có thứ gì. Sau khi thoát khỏi truy đuổi của bảo vệ, anh ta cũng chạy ra ngoài. Đây là chuyện xảy ra từ mấy năm trước, sau này anh cũng quên mất gian mật thất ở đây.

Bây giờ, Đường Đường bị bắt cóc ở bệnh viện thành phố, anh ta liền nghĩ ngay đến gian mật thất này.

Gian nhà xác vẫn cao cấp như cũ. Cổ Minh Sinh đảo một vòng, nhất thời vẫn chưa nhớ ra được năm đó mình đựng vào đâu mới mở ra được gian mật thất đó.

Trong lòng anh ta lo lắng, cơ thể đột nhiên cảm giác khó chịu. Anh ta vịn vào bờ tường, lấy thuốc ra, một viên rơi trên nền đất nhưng anh ta không chú ý. Lấy mỗi thứ một loại rồi cho vào miệng, vị thuốc đắng ngắt lan khắp khoang miệng khiến Cổ Minh Sinh muốn ói. Bỗng dưng bức tường anh ta đang dựa phát sinh những tiếng ầm ầm, từ từ bị đẩy ra.

Cổ Minh Sinh vội vàng đá cửa, nhìn bên trong có thêm vài đồ dùng, anh ta liền nhanh chân chạy vào trong. Anh ta cẩn thận thăm dò mật thất, không có ai. Cho dù là hung thủ hay là Tô Niệm Đường đều không thấy bóng dáng.

“Tô Niệm Đường, cô có ở đây không?”

Không có tiếng đáp lại, Cổ Minh Sinh có phần nhụt chí. Đang đưa mắt nhìn những đồ vật cũ kỹ xung quanh liền phát hiện một cánh cửa khác. Anh ta từ từ đi qua, nhẹ nhàng mở cửa. Một luồng máu tanh phả vào mặt khiến anh ta ho khan vài tiếng. Sau đó một thanh dao găm sáng loáng lao nhanh về phía anh ta, rồi đột ngột ngừng lại ngay trước mắt.

“Cổ Minh Sinh?” Tô Niệm Đường vội thu tay về nhìn kỹ người trước mặt: “Tại sao là cậu?”

Cổ Minh Sinh ôm ngực nhìn Tô Niệm Đường không may mắn tổn hại trước mắt mình, anh ta ôm chặt lấy cô: “Cô muốn giết tôi sao?”

Tô Niệm Đường để mặc anh ta ôm, cau mày lên tiếng: “Tại sao cậu xuất hiện ở đây?” Nếu cô không kịp thời thu tay về thì hậu quả thật khó lường.

“Tôi tới cứu cô!” Cô Minh Sinh khẽ nâng đầu Tô Niệm Đường, sắc mặt anh ta trắng bệch, ngữ khí chân thành: “Lần này đến lượt tôi cứu cô!”

“Thật hồ đồ!” Tô Niệm Đường tức giận: “Sức khỏe cho phép cậu hành động nông nổi như vậy sao?”

“Cô ... Tôi biết mình đang làm gì!” Cổ Minh Sinh khẽ nở nụ cười, ánh mắt đầy quyết tâm: “Chúng ta cùng đi.”

Đột nhiên cánh cửa mật thất chuyển động, Tô Niệm Đường kéo Cổ Minh Sinh trở lại: “Có người đến, chắc Vương Hữu Tài trở về.”

Cô kéo anh ta vào chỗ khuất, để anh trốn sang một góc, ra hiệu anh ta không được lên tiếng, còn mình chạy qua góc khác.

Cánh cửa mở tung, Vương Hữu Tài hét lên giận dữ: “Tô Hải dám dẫn theo cảnh sát đến đây, xem ra lão muốn mày chết mà.”

Tô Niệm Đường bước khỏi góc tối, khéo miệng mang theo ý cười: “Thật sao?”

Thì ra anh Kỳ Lang cũng đã tìm đến nơi này.

Vương Hữu Tài nheo mắt: “Xem ra không cho lão Tô Hải biết lợi hại của tao, lão không biết sợ mà.”

Hắn nắm chặt cánh tay Tô Niệm Đường, giờ tay một con dao lớn hơn con dao găm một chút.

Tô Niệm Đường vốn dĩ đã cảnh giác, cô xoay ngược cánh tay, thoát khỏi bàn tay của hắn, kéo giãn khoảng cách: “Vương Hữu Tài, ông cũng đã nói ta là một con sói mà, không lẽ ông cho rằng tôi chịu để mặc cho ông xâu xé ư?” Cô làm bộ vô tình tình ngang tầm mắt của Vương Hữu Tài, nhằm che chắn cho Cổ Minh Sinh ở phía sau.

“Trước tiên tao nên trói mày lại.” Thanh âm thâm trầm của Vương Hữu Tài vang lên: “Nên để mày giống như mấy đứa trước, bị xích lại như một con chó.”

“Hay là ông thử cảm thụ trước coi sao.” Tô Niệm Đường sớm đã phát hiện có một chiếc xích sắt phía bên kia.

“Mày cho rằng chỉ có một mình mày thông minh?” Vương Hữu Tài hả hê, phá lên cười: “Tại sao tao không xích mày? Đó là vì tao tin chắc sẽ chế ngự được mày. Sau khi bỏ đói một đêm, cho dù năng lực của mày lớn đến mức nào cũng không phát huy được bao nhiêu sức mạnh.”

Tô Niệm Đường nắm chặt con dao găm: “Ông có thể thử một chút xem tôi còn bao nhiêu khí lực.”

Vương Hữu Tài đột nhiên giơ dao, hướng về phía Tô Niệm Đường. Tô Niệm Đường dùng con dao găm chặn lại. Lúc này cô mới phát hiện mình so với Vương Hữu Tài chỉ như châu chấu đá xe. Một ngày không ăn không uống, đôi tay cô không phát huy bao nhiêu sức lực, con dao găm bị hắn đánh văng trên mặt đất.

Vương Hữu Tài nở nụ cười nham hiểm: “Tao nói rồi, mày trốn không thoát.”

Cổ Minh Sinh đang trốn trong góc hừng hỏ lao ra, thừa dịp Vương Hữu Tài chưa sẵn sàng, đánh hắn một cái. Vương Hữu Tài lùi một sau một khoảng, đựng vào chiếc bàn nơi cửa phía ngoài, bàn vỡ toang, hắn cũng ngã nhào trên đất. Cô Minh Sinh vịn tường: “Đi mau!”

Tô Niệm Đường cắn răng, đỡ anh ta: “Đi!”

Cho dù thế nào đi chăng nữa cô nhất quyết không bỏ Cố Minh Sinh ở lại một mình.

Cố Minh Sinh há miệng thờ hồn hển, sức lực càng yếu, anh ta xua tay: “Cô đi trước ... tôi ...”

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên chuyển động, Kỳ Lang vọt vào, liếc mắt trông thấy Tô Niệm Đường ở đằng xa, nhưng đồng thời trong khoảnh khắc ấy cũng nhìn thấy Vương Hữu Tài đang giơ con dao bén nhọn.

“Đường Đường! Cần thận!”

*

Từ băng ghi hình không thể nhìn ra được điều gì, thời gian cũng không cho phép bọn họ lục soát toàn bộ bệnh viện.

Nếu như Vương Hữu Tài muốn xây một mật thất trong bệnh viện thì nơi đó nhất định sẽ có ít người qua lại.

Mấy năm trước, Vương Hữu Tài có phần đầu tư xây dựng bệnh viện thành phố. Theo tư liệu cho thấy hắn dốc sức tu sửa nhà xác, đầu tư nhiều thiết bị cao cấp.

Nhà xác ...

Kỳ Lang và Hứa Thiên Lập cũng nghĩ đến nơi này. Nhà xác ít người, nếu như xây mật thất cách âm ở đây thì hoàn toàn không bị ai phát hiện. Bọn họ dẫn theo cảnh sát chạy đi đến hướng nhà xác. Kỳ Lang nhận được điện thoại của Lê Huy: “Sếp, hình như bọn em đã bị phát hiện. Tô Hải sau khi nhận được điện thoại thì đột nhiên biến mất không còn tăm hơi.”

Kỳ Lang ngừng một chút: “Các cậu quay lại quan sát camera, chúng tôi bên này cũng đã có đột phá.”

“Vâng!”

Nhà xác rất sạch sẽ, một mùi hôi tanh cũng không hề có. Toàn bộ thi thể đều được bảo tồn trong những ngăn tủ trữ đông, nhìn qua nhìn lại đều giống như thiên đường. Nhà xác được ốp men sứ trắng sáng.

Kỳ Lang cau mày nhìn bức tường bóng loáng. Nơi này nhìn qua không hề giống có một gian mật thất.

“Vương Hữu Tài thật sự bỏ tiền của xây một nhà xác hiện đại này chỉ vì muốn có một căn mật thất thôi sao?” Hứa Thiên Lập dường như không tin nổi.

“Anh không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để đoán tâm tư của một kẻ biến thái.” Kỳ Lang gõ gõ trên vách tường, đều là khối tường rắn chắc. Rốt cục lối vào là nơi nào.

Ngay đúng lúc này, Tô Hải xông vào, ông ta kinh ngạc nhìn Kỳ Lang và cảnh sát: “Các cậu vẫn theo dõi tôi?” Giọng Tô Hải đầy lo lắng, sầu não, tựa như mọi người đã phá hỏng đại sự của ông ta.

“Vương Đại Vi nói nếu như phát hiện bất cứ người nào, hắn sẽ xử Đường Đường.” Thanh âm lo lắng của Tô Hải vang lên: “Ông ta nhất định đã nhìn thấy các người theo dõi tôi, cho nên mới nói muốn tặng tôi một món quà.”

“Làm sao ông tìm được đến đây?” Kỳ Lang nhíu mày.

“Vị trí này ... chính là căn nhà trước đây của Vương Đại Vi.” Tô Hải nghĩ tới nghĩ lui, chỉ chọn đại nơi này để thử vận may, ai ngờ nhóm Kỳ Lang cũng đã tới.

Nếu như nhà của Vương Đại Vi ở đây thì nhất định nhà xác này có huyền cơ. Kỳ Lang càng nghĩ càng khó chịu, đã đoán được đúng nơi nhưng lại không tìm được lối vào; giống như rõ ràng đã phá được khóa lao ngục nhưng đã thú bên ngoài ngăn cản, chỉ còn cách trốn ở trong lồng.

Kỳ Lang đi qua đi lại trong nhà xác, trong lúc vô tình trông thấy một viên thuốc màu trắng. Kỳ Lang nhặt viên thuốc lên. Tại sao viên thuốc nhỏ này lại xuất hiện tại nhà xác?

Kỳ Lang men theo vị trí viên thuốc nhìn lên bức tường, anh phát hiện khối gạch men ở đây không giống những chỗ khác. Nơi này quá sạch sẽ, ắt hẳn có người thường xuyên đụng vào mà tạo thành. Nếu như không có viên thuốc rơi ở đây, bọn họ không thể nào phát hiện ra được điểm này.

Kỳ Lang đưa tay sờ sờ viên gạch men, một lát sau có một âm thanh âm ỉ truyền đến, dọc theo đường nối của viên gạch mở ra một khoảng không lớn.

Kỳ Lang lập tức chạy vào trong. Mùi ẩm mốc nồng nặc. Đúng lúc ấy, cách đó không xa chính là Tô Niệm Đường.

“Đường Đường! Cần thận!”

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Duy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74

Kỷ Lang không biết hình dung tâm trạng của mình bây giờ như thế nào.

Tận mắt chứng kiến Vương Hữu Tài giờ dao đâm về phía Đường Đường, nhưng khoảng cách giữa anh và cô quá xa, không thể tiến nhanh đến chặn một dao này cho cô.

Cố Minh Sinh đã hành động được, anh ta dùng chính thân thể của mình đã đỡ cho Tô Niệm Đường một dao trí mạng. Cảnh sát đồng thời cũng xông lên, chế phục Vương Hữu Tài.

Hai tay Tô Niệm Đường không ngừng run rẩy, trong nháy mắt mùi máu tanh nồng nặc, bên tai là tiếng cười điên cuồng của Vương Hữu Tài: “Ha ha ha! Tô Hải, đến cuối cùng tao vẫn thua mày... Ha ha ha ... Mày yên tâm, tao xuống địa ngục, biến thành ác quỷ cũng sẽ quấn lấy mày.”

Kỷ Lang chạy đến bên Tô Niệm Đường, nhìn cô cố gắng đỡ thân thể của Cố Minh Sinh, bản thân cô cũng lao đảo muốn ngã, Kỷ Lang đau lòng lên tiếng: “Đường Đường! Đỡ lấy cậu ta!”

Tô Niệm Đường lúc này mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt hoang mang nhìn Kỷ Lang: “Kỷ Lang ... em ... em ...”

Kỷ Lang nắm chặt vai của cô, muốn truyền cho thêm sức mạnh nhưng phát hiện ngay cả bàn tay anh cũng run lẩy bẩy.

“Không kịp ...” Cố Minh Sinh tựa trong lòng ngực của Tô Niệm Đường, giọng yếu ớt, hơi thở suy yếu, dường như có thể trút hơi thở cuối cùng bất cứ lúc nào. Anh ta cảm nhận được sinh mạng của mình từ từ trôi đi: “Tôi cũng vậy ... Có năng lực bảo vệ cho cô ... Tô Niệm Đường ...”

Tô Niệm Đường che miệng, không để cho mình khóc thành tiếng. Cánh cứu thương đến rồi, Kỷ Lang khom lưng, rất nhẹ nhàng bế Cố Minh Sinh lên.

Tô Niệm Đường vẫn nắm chặt tay Cố Minh Sinh không buông.

“Nhanh ... Nhanh...” Mọi người cùng nhau hỗ trợ mở đường sơ tán.

Kỷ Lang nắm chặt tay còn lại của Tô Niệm Đường, vừa muốn nói chuyện nhưng bị cô bỏ qua. Tô Niệm Đường chạy theo cánh cứu thương của Cố Minh Sinh.

Kỷ Lang sờ người nhìn bàn tay của mình, phía trên vẫn còn lưu lại máu của Cố Minh Sinh.

“Tô Niệm Đường ... Tôi ... còn có lời ... muốn nói với cô ...”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Được! Sau khi cậu ra khỏi phòng giải phẫu tôi sẽ nghe, chuyện gì tôi cũng sẽ nghe.”

“Không!” Sau khi vào trong đó còn có thể trở ra được hay không làm sao biết trước?

Cố Minh Sinh quật cường lắc đầu, nắm chặt tay Tô Niệm Đường nhưng anh ta phát hiện mình chẳng còn chút sức lực nào.

Vì đã được cảnh sát thông báo, do đó bác sĩ và y tá đã chờ sẵn.

“Thưa cô, phòng giải phẫu không cho phép người ngoài vào, xin cô chờ bên ngoài.” Y tá cản Tô Niệm Đường lại nhưng Cố Minh Sinh không chịu buông tay. Anh ta háp háy miệng muốn nói, nhưng lực bắt tòng tâm, bàn tay của Tô Niệm Đường mau chóng tuột khỏi tay anh ta.

Tô Niệm Đường đứng chôn chân ở cửa, nhìn cánh cửa phòng giải phẫu đóng chặt, trong lòng khó chịu. Kỷ Lang tiến đến đỡ cô: “Đường Đường ...”

Kỷ Lang nhướn mắt nhìn Kỷ Lang: “Anh Kỷ Lang, tại sao người xông đến cứu em trước tiên lại là cậu ấy ...” Viên mắt Tô Niệm Đường đỏ au, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Kỷ Lang cứng người, tại sao người vào cứu Tô Niệm Đường không phải là anh? Nếu như anh là người vào trước, phải chăng người chặn một dao cho Đường Đường sẽ là anh? Như vậy Đường Đường cũng không cần phải nợ Cố Minh Sinh ân tình gì, không phải sao? Kỷ Lang ôm Tô Niệm Đường vào lòng, thấp giọng: “Xin lỗi! Đường Đường ... Xin lỗi ...”

Kỷ Lang cảm thấy hoảng loạn, anh phát hiện anh không còn nắm bắt được suy nghĩ người trong vòng tay anh lúc này đây. Là do anh chậm một bước cho nên tất cả đều đã quá trễ rồi ư?

Bọn họ không phải đợi lâu, bác sĩ đã trở ra, sắc mặt nghiêm trọng: “Xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Bệnh nhân vốn dĩ mắc bệnh tim, nhát dao này đâm gần trúng tim nên không cứu được. Máu huyết đã ngừng lưu thông, thời gian không còn nhiều, mọi người vào nói chuyện với cậu ấy đi!”

Tô Niệm Đường lập tức thoát khỏi lòng ngực Kỷ Lang, gắng gượng đứng dậy. Kỷ Lang hơi cuộn nắm tay, cũng theo vào trong.

“Khốn kiếp! Tại sao cậu lại làm như vậy? Biết rõ cơ thể của mình không khỏe, tại sao còn đến cứu tôi?” Tô Niệm Đường cắn chặt môi, cố gắng không để cho bản thân khóc thành tiếng nhưng nước mắt không hiểu sao vẫn không ngừng tuôn rơi.

Cố Minh Sinh yếu ớt nở nụ cười: “Rất cục cô không thể đoán được tôi suy nghĩ gì sao?”

Anh ta nhìn qua vai, khóe miệng cười cười tựa như một đứa trẻ. Quen biết Cố Minh Sinh lâu như vậy, Tô Niệm Đường từng chứng kiến điệu bộ cười gằn, cười một cách thoải mái, cười khinh bỉ, chính là chưa từng bao giờ được nhìn thấy nụ cười không chứa bất kỳ tạp niệm nào như lúc này.

Tô Niệm Đường nức nở: “Tôi đâu phải thần tiên, làm sao có khả năng lúc nào cũng đoán trúng được tâm ý người khác.”

Cố Minh Sinh nắm chặt bàn tay của Tô Niệm Đường: “Đừng khóc ... Trông thấy cô khóc tôi lại cảm thấy hối hận vì mình đã hành động như vậy ... Tô Niệm Đường! Tôi nhớ cô đã từng nói, một chuyên gia tâm lý không được động tình với đối tượng đang được quan sát, bằng không ... sẽ không bao giờ nhìn thấu được đối phương đang nghĩ gì ... Có phải tôi đã đoán đúng không? Cô ... Em ... đã có chút cảm tình với tôi nên mới không đoán được tôi đang suy nghĩ điều gì?”

--- ‘Cô đều đoán được chính xác những suy nghĩ của tôi. Thật vô vị!’

Trong đầu Đường Đường đột nhiên nhớ đến câu nói này của Cố Minh Sinh.

--- ‘Đến khi nào thì cô mới không nhìn thấu tôi chứ?’ Âm thanh của anh ta khi đó đọng đầy sự tiếc nuối.

Tô Niệm Đường không nhận được nữa, nhào đến bên Cố Minh Sinh khóc lớn: “Chính vì thế ... Cuối cùng là ... tại sao ... tại sao chứ?”

“Xin lỗi ...” Cố Minh Sinh đưa tay揩 lau giọt nước mắt trên gương mặt cô: “Tôi cũng hối hận rồi đây, thế nhưng hối tiếc không còn kịp ... Xin lỗi đã khiến em đau lòng ... Thật ra, cho dù tôi không chặn giúp em một dao này, tôi cũng chẳng sống qua được một tháng ... Tô Niệm Đường, thời gian của tôi đã ...”

Tim của Cố Minh Sinh đã không còn khả năng cứu chữa, bác sĩ cũng thông báo cho anh ta thời gian còn lại. Tuy nhiên, anh ta không can tâm, anh ta không muốn chỉ yên lặng từ bỏ thế giới này, anh ta chưa thể khiến cho Tô Niệm Đường yêu thích mình ...

Kỷ Lang tìm tới anh ta, nói với anh ta rằng Tô Niệm Đường bị bắt cóc ...

“Tôi rất sợ hãi, sợ cô đơn, sợ không một ai trên thế giới này nhớ đến tôi. Phải chăng em cũng sẽ chỉ thương tâm một chút rồi liền nhanh chóng quên mất tôi chẳng?”

Chính vì lẽ đó khi nhớ ra nhà xác có vấn đề, anh ta lựa chọn không thông báo cho Kỷ Lang, mà quyết định một mình anh ta đi cứu Tô Niệm Đường.

Anh ta muốn cho Tô Niệm Đường nhớ anh ta cả đời.

Cố Minh Sinh thì thầm: “Thế nhưng, khi thấy em thương tâm đến mức này, tôi hối hận rồi ... Tôi xin lỗi ... tôi đã quá ích kỷ...”

Nước mắt của cô đọng trên bàn tay anh ta, nóng hổi, xuyên thấu da thịt của anh ta.

“Khốn kiếp ... Cố Minh Sinh ... cậu thật khốn kiếp mà ...”

“Xin lỗi ...” Thanh âm càng ngày càng yếu: “Tô Niệm Đường ... kiếp sau ... nếu tôi là một người khỏe mạnh, em ... sẽ đồng ý bên tôi chứ?”

Tô Niệm Đường không trả lời, nằm nhoài bên giường, khóc không thành tiếng.

Kỷ Lang đứng tựa cửa, nhìn tình cảnh hiện tại, nghe cuộc đối thoại của hai người bọn họ, trong lòng anh cũng có cảm giác chua xót.

Thật sự mắng rất đúng, Cố Minh Sinh đúng là khốn kiếp mà, dùng phương thức này để Tô Niệm Đường nhớ anh ta cả đời, trở thành một vết thương không bao giờ lành trong lòng Đường Đường.

Nhưng ... anh có thể nói được gì chứ? Không lẽ lại đi tính toán với cả một người sắp chết ư?

Bên ngoài có người xông vào, là cha mẹ của Cố Minh Sinh. Mẹ Cố Minh Sinh trông thấy Tô Niệm Đường, không nói tiếng nào, giáng thẳng cho cô một bạt tai. Tô Niệm Đường cũng mặc kệ để bà ta đánh.

Kỷ Lang xông lên, ôm lấy Tô Niệm Đường, muốn nói gì đó nhưng bị Tô Niệm Đường ngăn cản.

“Con đàn bà khốn này. Đồ sao chổi! Nếu như không tại mày thì con tao còn có thể sống thêm được một thời gian.” Bà Cố rơi nước mắt, nhìn đứa con trai nằm trên giường, khóc thét lên: “Con của mẹ ...”

Kỷ Lang ôm Tô Niệm Đường. Vào giờ phút này, cảm thụ của cô thế nào làm sao anh không hiểu? Giống như năm đó, sau khi mẹ cô gặp chuyện, cô bắt đầu đóng kín tâm tư của bản thân.

“Mẹ ...” Cố Minh Sinh thều thào, đây là lần đầu tiên anh chủ động gọi tiếng mẹ sau một thời gian hai người chiến tranh lạnh.

Bà Cố có chút kinh ngạc, có chút bàng hoàng.

“Đừng trách cô ấy, là con tự nguyện ...” Cố Minh Sinh nhìn mẹ: “Nếu như không có cô ấy, thì con cũng chỉ còn sống không đến một tháng nữa ... Hiện tại ... Hiện tại ... cũng tốt ...”

Tô Niệm Đường khóc nức nở trong lòng Kỳ Lang.

Kỳ Lang nói thâm vào tai cô: “Đường Đường! Chúng ta ra ngoài đi, để ba mẹ trò chuyện với cậu ấy lần cuối cùng.”

“... Vâng!” Đôi mắt ửng đỏ của Tô Niệm Đường nhìn Cố Minh Sinh lần cuối. Kỳ Lang cũng đưa mắt nhìn anh ta. Bốn mắt nhìn nhau, không hề lên tiếng nhưng ngầm giao lưu.

- Nếu như cậu còn khỏe, tôi nhất định sẽ đánh cậu một trận.
- Chăm sóc cô ấy thật tốt. Nếu không có biến thành quỷ tôi cũng bám lấy anh.
- Đường Đường là của tôi, coi như cậu có dùng cách thức đó để cô ấy nhớ cậu, nhưng cô ấy vẫn là của tôi
- Ủ! Kiep sau, tôi sẽ trong một thân thể tráng kiện; đến khi đó, người đứng trước mặt cô ấy không còn là anh.
- ... Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu đã cứu cô ấy.
- Tô Niệm Đường, tạm biệt ... Cô phải cố gắng ...

Vừa rời khỏi cửa phòng bệnh, Tô Niệm Đường cũng ngất xỉu. Kỳ Lang kinh hãi, vội vã ôm Tô Niệm Đường tìm bác sĩ.

Sau khi thăm khám, bác sĩ cho biết vì một ngày không ăn không uống, lại còn đang mang thai nên mới ngất đi.

Kỳ Lang: “...”

Ngày hôm nay quả thật có quá nhiều kích thích!

Đường Đường có thai, cô đang mang đứa con của hai người!

“Bởi vì thai nhi chỉ được một tuần, cơ thể người mẹ khá yếu, cần phải bổ sung dinh dưỡng, nếu không sẽ không giữ được đứa bé!” Bác sĩ vừa truyền đạm, vừa nhìn Kỳ Lang gương mặt vẫn còn ngơ ngác: “Chờ sau khi cô ấy tỉnh lại, cho cô ấy ăn chút thức ăn lỏng trước.”

“Vâng ... Vâng...” Kỳ Lang gật đầu lia lịa, chờ bác sĩ đi khỏi anh nhanh chóng gọi điện thoại cho mẹ.

“Mẹ ...”

“Oắt con ... Còn biết gọi cho mẹ ư? Di Đường Đường ngày hôm nay sắp đến. Hai đứa còn chưa chuẩn bị đi đến sân bay đón di sao?”

“Mẹ ... Đường Đường ngất ...”

“Hả??? Có chuyện gì xảy ra?” Bà Kỳ sợ hãi: “Con lại bắt nạt Đường Đường sao?”

“Dạ ... Đường Đường có thai ...”

“Thật???” Bà Kỳ hét lên: “Oắt con, lúc nào ... là từ lúc nào?”

“Mẹ! Mẹ nấu chút cháo loãng mang đến bệnh viện. Đường Đường cả ngày vẫn chưa ăn uống gì.”

“Ừ ... ừ ... Để mẹ nói thẳng Kỳ Sóc đi đón di của Đường Đường, con chờ mẹ một chút.”

Kỳ Lang cúp điện thoại, ngồi bên giường nhìn Tô Niệm Đường. Khóe mắt cô vẫn còn đọng một giọt nước mắt. Anh thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lau đi giúp cô.

--- Đường Đường! Anh xin lỗi, đây là lần cuối cùng anh để em phải chịu thương tổn. Sau này anh sẽ không để em gặp bất cứ chuyện gì, sẽ không khiến em phải rơi lệ, không để em đau lòng. Em đừng buồn, khi Cố Minh Sinh ra đi ắt hẳn sẽ rất hạnh phúc, vì có em luôn nhớ đến cậu ấy. Tuy rằng anh cũng rất lưu ý việc cậu ấy sẽ ở trong lòng em cả đời ...

Bạn đang đọc truyện *Đẳng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Khi mẹ Kỳ Lang đưa cháo đến bệnh viện thì mới biết mọi chuyện xảy ra. Bà tuy rằng rất giận Kỳ Lang đã để Đường Đường chịu nhiều thương tổn, nhưng bà biết trong lòng Kỳ Lang cũng không hề dễ chịu. Nhìn viên mắt Kỳ Lang đỏ ửng, rồi liếc sang Đường Đường vẫn còn nằm hôn mê trên giường, bà Kỳ thở dài một tiếng, không nói thêm gì.

Kỳ Sóc gọi điện thoại đến, anh ta báo mình đã đón được di của Đường Đường, bà liền nhanh chân quay về nhà tiếp đón di.

Tô Niệm Đường vẫn chưa tỉnh, nhân viên trong Sở Sự Vụ cũng đã qua thăm Đường Đường. Tô Hải vẫn đứng ở cửa, Kỳ Lang biết ông ta đứng đó nhưng anh không quan tâm, cũng không cho ông ta vào. Sau đó không biết ông ta rời đi lúc nào.

Chờ đến khi truyền hết chai đạm, bác sĩ đến tháo kim truyền, lông mày của Tô Niệm Đường khẽ động dậy, Kỳ Lang biết cô đã tỉnh.

Kỳ Lang mở hộp giữ nhiệt, múc ra một chút cháo, thổi nhẹ nhẹ, anh nhẹ nhàng gọi cô: “Tỉnh dậy rồi thì ăn chút gì đi, em chắc chắn đói là người rồi!”

Kỳ Lang chỉ lo Đường Đường ngủ mãi không tỉnh lại.

Tô Niệm Đường mở mắt, nhìn Kỳ Lang.

Ánh mắt này ... Kỳ Lang khẽ kinh ngạc: “IA?”

Tỉnh lại không phải là Đường Đường mà là IA?

Cùng IA ở chung một thời gian, anh đã dễ dàng phân biệt được lúc nào là Đường Đường, lúc nào là IA. Khi nhìn anh, ánh mắt của Đường Đường luôn mang theo sự thẹn thùng, dịu dàng; còn khi IA nhìn anh lại mang đến cho anh cảm giác dị thường.

Tô Niệm Đường ngồi dậy, nhìn Kỳ Lang, một lúc lâu sau mới nói: “Anh không cần thất vọng như vậy ... Chuyện này ... Đây là lần cuối cùng tôi xuất hiện ... Sau này, có lẽ sẽ không bao giờ còn gặp được tôi nữa ...”

Kỳ Lang sững sờ, hơi bất ngờ: “Tại sao?”

Không phải trước đây IA luôn muốn giành quyền chủ động chiếm hữu thân thể này ư?

“Sao vậy? Không nhớ xa tôi à?” Tô Niệm Đường nhàn nhạt nhướn mày, ánh mắt phức tạp.

Kỳ Lang không thốt nên lời, chỉ thở dài một tiếng, đưa cháo đến cho cô: “Em ăn một chút gì đi, cả hơn một ngày không ăn gì rồi.”

IA đưa tay sang, nhưng không cầm nổi, suýt chút nữa chén cháo đổ trên giường, may có Kỳ Lang nhanh tay. Anh kê ghế ngồi sát bên cạnh giường bệnh: “Tôi đút cho em!”

IA không phản kháng, cô húp từng miếng từng miếng, đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn Kỳ Lang đang đưa từng muỗng đến tận miệng.

Lúc đầu Kỳ Lang không có phản ứng nhưng với tình thế này vẫn có chút không tự nhiên: “Em nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Sau này không còn trông thấy nên bây giờ tôi muốn nhìn thêm vài lần không được sao?” Tô Niệm Đường kiêu ngạo đáp lời.

Kỳ Lang đột nhiên có cảm giác thương cảm.

“Đường Đường đã khôi phục ký ức ... Cô ấy hiện tại có thể đối mặt với nỗi đau của bản thân, không cần tôi chịu đựng thay cô ấy ...”

Tôi được cô ấy tạo ra, cũng sẽ vì cô ấy mà biến mất ... vì vậy, đã đến lúc tôi phải rời đi ...

“Có phải cô ấy đang trách ...” Kỳ Lang rất muốn hỏi, muốn hỏi cô xem có phải cô tự trách anh, trách anh không kịp thời vào cứu cô, nên khi mê man tỉnh lại mới là IA mà không phải là Đường Đường.

Cô không muốn thấy anh nữa sao?

Tô Niệm Đường nhướn mắt nhìn Kỳ Lang, lắc đầu một cái.

“Lần này cô ấy không trốn tránh.” Tô Niệm Đường trả lời: “Cô ấy chỉ tự trách, cô ấy trách bản thân.”

Đường Đường cho rằng cái chết của Cố Minh Sinh đều do cô một tay tạo thành nhưng lúc gặp chuyện cô lại đi trách Kỳ Lang, điều này khiến cô cảm thấy áy náy. Nếu như có thể, cô thật sự hi vọng một dao ấy đâm thẳng vào cô mà không cần Cố Minh Sinh thay thế cô chịu đựng tất cả.

Ngốc nghếch... Kỳ Lang cuộn tay thành nắm đấm. Thật ra, khi biết Đường Đường mang thai, anh rất vui, may mắn còn có Cổ Minh Sinh chặn một đao kia giúp cô, nếu không... Hậu quả thật khó tưởng tượng.

Con người có lúc rất ích kỷ, và Kỳ Lang cũng không phải là ngoại lệ.

“Kỳ Lang...” Sau khi Tô Niệm Đường lau sạch miệng nhìn anh nói: “Trước khi tôi rời đi, tôi muốn ngắm thế giới này một lần, thành phố này...”

Kỳ Lang cắt ngang: “Được... em muốn đi đâu?”

“Tôi muốn... Tôi muốn đi công viên giải trí.” Tô Niệm Đường trả lời: “Tôi là đứa bé không có tuổi ấu thơ. Trong quãng thời gian Đường Đường hạnh phúc, tôi chưa xuất hiện... Sau khi tôi xuất hiện, chỉ có nhiệm vụ thay thế Đường Đường gánh lấy bi thương, tôi chỉ có thể thông qua ký ức của Đường Đường mà tự tưởng tượng ra thế giới này...”

Kỳ Lang đột nhiên nhớ tới khi còn bé Đường Đường rất muốn đi công viên trò chơi giải trí, chờ đến khi bà Tô có thời gian rỗi, hứa đến cuối tuần sẽ đưa anh và cô cùng đi. Kết quả ngày ấy còn chưa tới thì đã xảy ra chuyện...

Công viên giải trí trở thành ước mơ khi còn bé của Đường Đường, cũng là giấc mộng của IA.

“Được...”

Buổi chiều, sau khi lo cơm nước cho IA, hai người lặng lẽ rời khỏi bệnh viện. Bác sĩ cũng đã thông báo đứa nhỏ trong bụng Đường Đường vẫn an toàn, không quá nghiêm trọng nhưng Kỳ Lang vẫn rất lo lắng.

Tô Niệm Đường ngồi bên phía ghế phụ lái, đưa tay xoa xoa bụng dưới: “Tôi sẽ chú ý, nếu không khỏe sẽ nói với anh. Dù sao... đây cũng là con của tôi.”

Chẳng bao lâu nữa Đường Đường sẽ là mẹ, đáng tiếc cô không được nhìn thấy con của mình.

Kỳ Lang đậu xe, đưa Tô Niệm Đường đến công viên giải trí khá có tiếng của thành phố Bắc. Đây không phải mùa cao điểm nên không có nhiều người. Anh mua hai tấm vé vào cổng, rồi cùng Tô Niệm Đường bước vào trong.

Vào công viên, Tô Niệm Đường cũng không đòi phải chơi trò gì, chỉ đứng một chỗ ngắm nhìn người khác chơi: trẻ em có, tình nhân có. Trong đáy mắt của cô chất chứa tâm tình mà Kỳ Lang chỉ cần liếc qua cũng có thể thấu hiểu, đó chính là một ước ao.

“Khi bị Vương Hữu Tài bắt, Tô Niệm Đường cũng khôi phục ký ức, cô ấy cảm ơn tôi... Cô ấy cảm ơn vì tôi đã vì cô ấy chịu đựng tất cả mọi thứ...” Tô Niệm Đường nhẹ giọng: “Năm xưa, cô ấy lựa chọn trốn tránh; nhưng khi bị Vương Hữu Tài bắt cô đã lựa chọn đối mặt. Thật ra, tôi biết cô ấy trách mình điều gì.”

Kỳ Lang nhẹ nhàng đỡ lấy bờ vai Tô Niệm Đường, nhìn Tô Niệm Đường đầy thắc mắc. Cô cúi đầu nói tiếp: “Cô ấy trách sao lúc đó cô ấy không để tôi thoát ra; nếu vậy, Cổ Minh Sinh đã không phải chết. Khi đó cô ấy cũng hiểu, nếu để tôi ra, tôi hoàn toàn có thể giết chết Vương Hữu Tài rồi trốn thoát... Tuy nhiên, cô ấy chọn đối diện, bởi vì cô ấy là người thiện lương.”

Kỳ Lang đã hiểu, lại một lần nữa đau lòng thay cho Đường Đường... Cô vẫn như thế, tiếp tục gánh chịu tội nghiệt của Tô Hải.

Đường Đường biết nếu để IA ra ngoài, dựa theo tính tình của IA, cô nhất định sẽ giết chết Vương Hữu Tài. Một người thông minh như cô đã sớm biết được nguyên nhân Vương Hữu Tài bắt cóc mình, tất cả hành động của hắn đều xuất phát từ ba của cô, Tô Hải.

Đường Đường thật sự không muốn để Vương Hữu Tài chết trên tay IA. Muốn trừng phạt hắn, cũng phải để cho pháp luật trừng trị. Ai ngờ, cũng chính vì sự lựa chọn này mới để Cổ Minh Sinh phải lao ra cứu cô, hi sinh cả bản thân anh ta.

Kỳ Lang nghẹn ngào: “Cô ấy nên trách tôi...”

Tô Niệm Đường không nên tiếp tục trách cứ bản thân mình, có như vậy nội tâm của Đường Đường mới dễ chịu đôi chút.

Tô Niệm Đường không nói nữa, cô tiến về phía trước. Hai tay đút túi quần, lẳng lặng nhìn đám đông huyền ảo. Kỳ Lang đi theo phía sau, đề phòng có người đụng vào cô. Nhìn bóng lưng của Tô Niệm Đường, anh cảm giác hôm nay IA thật sự rất khác biệt, không còn là một người ngông cuồng, mà chỉ là một gái đa sầu đa cảm.

Là bởi vì cô sắp biến mất hay sao?

Đi ngang qua vòng xoay ngựa gỗ, Tô Niệm Đường dừng lại, nở nụ cười rất tươi, ngồi xuống cạnh một cặp đôi đang tay trong tay. Sau đó, cô đưa tay xoa xoa bụng dưới, khi Kỳ Lang chú ý, nụ cười ấy của cô từ từ biến mất.

Kỳ Lang nhìn Tô Niệm Đường cười cười: “Em có muốn chơi không?”

Tô Niệm Đường lắc đầu: “Không, tôi xem thôi...”

Cô quả nhiên chỉ ngồi nghỉ chân một lát rồi tiếp tục đi về phía trước, mỗi khi đi ngang qua một trò chơi, cô lại ngừng lại chiêm ngắm, rồi lại bước tiếp.

Đột nhiên cô xoay người: “Kỷ Lang, tôi muốn chơi trò này ...”

Tô Niệm Đường chỉ vào bánh xe đu quay ở trước mắt: “Khi lên đến đỉnh sẽ có thể nhìn ngắm toàn bộ thành phố Bắc.”

Kỷ Lang gật đầu: “Được! Tôi đi mua vé!”

Không có đông người, nên rất nhanh đến lượt bọn họ chơi. Kỷ Lang đỡ Tô Niệm Đường bước vào trong.

Bánh xe đu quay từ từ chuyển động. Kỷ Lang liếc nhìn Tô Niệm Đường đang tựa vào anh, nhìn ra phía ngoài, không hiểu anh vẫn có cảm giác quái lạ.

Bánh xe đi quay di chuyển rất chậm, chờ đến khi sắp đến điểm cao nhất, Tô Niệm Đường nghiêng đầu nhìn Kỷ Lang: “Tôi biến mất rồi, anh có còn nhớ tôi không?”

Kỷ Lang gật đầu: “Còn!”

Bất kể IA như thế nào, thì cô cũng là một phần của Đường Đường. Nếu như không có sự tồn tại của cô thì không biết Đường Đường sẽ ra sao?

“Kỷ Lang ... anh có thể ...” Cô ngừng một chút, rớt cục thờ dài: “Quên đi ... Kỷ Lang, anh nhắm mắt lại đi, tôi có lời muốn nói với anh.”

Kỷ Lang không hiểu ý của Tô Niệm Đường, nhưng vẫn khép đôi mắt lại. Anh đột nhiên cảm giác đôi môi mình mát lạnh, một bờ môi mềm mại kề sát trên môi anh, còn mang theo chút ẩm áp, hòa nguyện thêm vị nắn nắn, uơn ướn của nước mắt nhỏ trên môi.

Kỷ Lang từ từ mở mắt ra, nhìn khuôn mặt của Đường Đường gần trong gang tấc, có thể nhìn rõ được hàng mi cong vút.

Kỷ Lang không đẩy cô ra, tùy ý để cho cô hôn mình.

“Tôi và Đường Đường mặc dù là hai nhân cách, nhưng chúng tôi vẫn chung một thân thể. Ký ức của cô ấy, tôi cũng có. Khi cô ấy động lòng, tôi có thể cảm nhận được ... Kỷ Lang, cảm ơn anh sau này vẫn nhớ đến tôi, cảm ơn anh vẫn đồng ý đi với tôi đến đoạn đường cuối cùng...”

Vậy ... tạm biệt anh ... Mong anh nhớ kỷ niệm hôn này, mong anh nhớ kỷ hồi ức cuối cùng của tôi để lại trên thế gian này.

Truyền thuyết của bánh xe đu quay là như vậy, nếu hai người yêu nhau, cùng nhau ngồi bánh xe đu quay thì cuối cùng cũng sẽ chia tay; thế nhưng khi bánh xe đạt đến điểm cao nhất, nếu hai người hôn môi sẽ vĩnh viễn cùng nhau đi thẳng xuống, mãi đến tận cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đấng Cấp Tư Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Đại kết cục (thượng)

Tô Niệm Đường từ từ mở mắt, khẽ cựa quậy khỏi vòng tay của Kỷ Lang: “Anh Kỷ Lang ...”

Kỷ Lang duỗi tay nhìn cô một cái, rồi lại ôm chặt cô vào trong lòng. Anh lấy tay nhẹ nâng đầu cô, hôn cô thật sâu.

Một lúc lâu sau mới chịu buông cô ra.

“Đường Đường ...” Kỷ Lang gọi tên Tô Niệm Đường.

Tô Niệm Đường nghẹn giọng: “Anh Kỷ Lang! Em xin lỗi, em để anh phải lo lắng ...”

“Chỉ cần em tỉnh lại là tốt rồi.” Kỷ Lang lại ôm cô vào trong lòng. Giờ khắc cảm nhận được cô suýt chút nữa biến mất khiến tâm anh run sợ từng hồi.

Tô Niệm Đường chôn đầu trong lồng ngực Kỷ Lang, rưng rức: “Cố Minh Sinh đi rồi, IA cũng đi rồi...”

Kỷ Lang xoa xoa đầu cô: “Em biết IA đi rồi?”

Tô Niệm Đường gật đầu: “Vâng! Cô ấy có nói với em. Cô ấy còn bảo, nếu như sau này gặp phải sự việc đả kích nặng nề, cô ấy vẫn sẽ quay lại ...”

Kỷ Lang khẽ cười ... Quả đúng là phong cách IA.

“Em còn có anh. Đường Đường, bây giờ em không chỉ có anh, mà còn có con. Do vậy, Đường Đường, em đừng đau lòng, cũng đừng khổ sở ...” Kỷ Lang nâng đầu cô lên, hôn nhẹ lên trán.

“Con?” Tô Niệm Đường không tin vào tai mình: “Con gì chứ?”

“Cô ngốc, em có thai ... Em đã mang thai con của chúng ta!”

Kỷ Lang đưa Tô Niệm Đường về nhà.

Bà Kỷ đến bệnh viện không thấy hai người bọn họ, thì cực kỳ lo lắng. Kỷ Lang nhìn điện thoại, mẹ anh gọi cho anh hơn chục cuộc, anh vội vàng gọi lại.

“Hai đứa đang ở đâu? Sao mẹ gọi không được?”

Kỷ Lang vội vàng trả lời: “Bọn con không sao, đang ở nhà đây.”

“Con đưa Đường Đường về đây, dì Đường Đường đến rồi, con còn không qua gặp?” Bà Kỷ nhẹ giọng: “Dì Đường Đường chính là mẹ vợ con đó!”

Lúc trước ở Mỹ, dì của Đường Đường đã từng gặp Kỷ Lang. Trông thấy bộ dạng lo lắng cho Đường Đường của Kỷ Lang, bà ta đã đoán ra được quan hệ của hai người. Kỷ Lang lại là con trai của người bạn thân nên dì Đường Đường rất yên tâm.

Mẹ Kỷ sắp đặt cho Đường Đường và dì ở một phòng, để hai người bọn họ thoải mái nói chuyện, còn bà lồi Kỷ Lang ra ngoài dặn dò một vài thứ.

Ví như khi nào sẽ chuẩn bị hôn lễ, sau khi kết hôn hai người sẽ ở đâu, làm gì.

Kỷ Lang vuốt mồ hôi: “Mẹ! Bây giờ nói những chuyện này e là quá sớm không?”

Bọn họ trước tiên phải kết hôn đã.

“Dì người ta cũng đã đến. Trước không phải đã nói cuối tháng đính hôn sao. Bây giờ Đường Đường đã mang thai, vậy thì trực tiếp tổ chức hôn lễ luôn đi.”

“Anh Kỷ Lang ...” Tô Niệm Đường đi ra cùng dì, ánh mắt nhìn Kỷ Lang đầy áy náy: “Em muốn về Mỹ ở với dì một thời gian.”

Kỷ Lang: “...” Nhiệt tình, hưng phấn trong nháy mắt đã bị câu nói này của Tô Niệm Đường dập tắt. Kỷ Lang hít sâu một hơi: “Tại sao muốn về Mỹ?”

“Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, em muốn tìm một nơi yên tĩnh suy nghĩ ... Thế nhưng, em chắc chắn sẽ quay về.” Đôi mắt của cô nhìn chăm chăm Kỷ Lang kiên định: “Anh Kỷ Lang, em sẽ trở về ...”

Kỷ Lang kéo cánh tay của Tô Niệm Đường đi về phía phòng của mình.

“Tại sao em muốn rời đi?” Kỷ Lang nghiêm mặt hỏi: “Đường Đường, có phải em vẫn trách anh?”

IA nói, Đường Đường không trách anh, Đường Đường chỉ trách mình. Thật sự ra IA đã nói sai ư, Đường Đường vẫn trách anh?

“Không có ... Em chỉ là ... Không biết làm sao đối mặt với anh Kỷ Lang ...” Tô Niệm Đường ngồi trên giường, hai tay ôm đầu, sầu não.

“Tại sao không biết đối mặt với anh thế nào?” Kỷ Lang nghĩ ngay đến Cố Minh Sinh. Chỉ vì cái chết của anh ta nên Đường Đường mới như thế sao? “Em muốn trốn đến Mỹ, sau đó lại tạo ra một IA mới à?” Kỷ Lang nắm chặt bả vai cô, để cô đối diện với mình: “Đường Đường, em cho rằng như vậy là công bằng đối với anh ư?”

“Em.” Tô Niệm Đường khẽ nhắm mắt: “Xin lỗi ... Em xin lỗi anh Kỷ Lang, nhưng có một số chuyện ... em cần phải suy nghĩ thật kỹ ...” Cô trầm giọng: “Vi chuyện của Cố Minh Sinh ... em ... em ... Em nhớ Cố Minh Sinh đã từng hỏi em một câu ...”

Kỷ Lang gặng hỏi: “Câu gì?”

“Cố Minh Sinh từng hỏi em rốt cục tình cảm của em đối với anh là gì. Là yêu hay chỉ là thói quen ỷ lại anh từ khi còn thơ ấu ...”

Kỷ Lang: “...”

Chính vì lẽ đó, sau khi cô trêu chọc anh, để anh yêu cô, cô mới phát hiện tình cảm của mình không phải là yêu mà chỉ là tính ỷ lại được hình thành khi cô còn bé?

Trán Kỷ Lang nổi gân xanh khiến Tô Niệm Đường sợ sệt, co cụm lại về phía sau.

Lúc này Kỷ Lang chỉ muốn chửi thề ‘Mẹ kiếp, em chơi tôi sao?’

Kỷ Lang đẩy cô nằm xuống giường, lạnh lùng: “Tô Niệm Đường, em thấy như vậy là đúng sao? Em đùa bốn anh, trở thành người phụ nữ của anh, có con với anh, rồi bây giờ em nói cho anh biết, người em yêu có thể không phải là tôi? Là vì ai đã khiến em có ảo giác này?”

Tô Niệm Đường ngơ ngác nhìn người đang đè mình dưới thân nhưng vẫn rất cẩn thận để không đè lên bụng cô, ánh mắt anh tràn đầy phẫn nộ.

“Em...” Nhất thời cô không biết phải trả lời ra sao.

Kỷ Lang cúi đầu, ngậm lấy đôi môi của Tô Niệm Đường triền miên, một lúc lâu sau mới vùi đầu vào hõm vai Tô Niệm Đường, “Đường Đường, em đừng đi được không, ở bên cạnh anh...”

Em nói em muốn đi, lần trước một lần đi là mười mấy năm mới chịu quay về bên anh. Lần này em dự tính bao nhiêu năm mới trở về?

Những năm tháng kia, chúng ta còn nhỏ. Bây giờ chúng ta đâu còn bao nhiêu lần mười năm để lãng phí.

“Anh Kỷ Lang...” Tô Niệm Đường chậm rãi đưa tay, ôm lấy Kỷ Lang: “Sẽ không quá lâu, em chỉ muốn buông lỏng bản thân một chút... Nơi đây, thật quá ngọt ngào...”

Kỷ Lang hít sâu một hơi: “Nếu như em kiên quyết... Được rồi! Em đi đi...”

Kỷ Lang đồng ý khiến Tô Niệm Đường có chút mất mát... Cô gật nhẹ đầu.

Ngày tiễn Đường Đường, Kỷ Lang thật sự hối hận, hối hận không đã đồng ý với cô. Một thân một mình, cả hành lý cũng không đem theo, chỉ có một cái túi nhỏ nhỏ đi theo sau dì.

Tuy nhiên, anh cũng biết, Tô Niệm Đường cần một bước đệm, không thể quá gấp gáp, nếu không kết quả sẽ trái ngược hoàn toàn.

“Đường Đường! Sang Mỹ phải luôn nhớ đến anh.” Kỷ Lang dặn dò.

“Vâng...” Tô Niệm Đường gật đầu: “Em biết rồi.”

“Đừng nghĩ nhiều quá. Cho dù không nghĩ ra hay đã nghĩ thông suốt cũng phải quay về tìm anh, ...”

“Vâng... Cho dù có bất cứ chuyện gì, em đều sẽ quay về, anh Kỷ Lang!”

Kỷ Lang ôm lấy Tô Niệm Đường, thì thầm: “Anh sẽ chờ em quay về Đường Đường.”

Tô Niệm Đường không nói gì, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm phía sau lưng Kỷ Lang. Di của Đường Đường cũng trông thấy người kia, giận tím mặt: “Tô Hải!”

Kỷ Lang buông Đường Đường ra, quay lưng nhìn Tô Hải. Trải qua sự việc Đường Đường bị bắt cóc, cho dù là tâm tính hay ngoại hình của Tô Hải cũng đã thay đổi không ít. Ông ta bây giờ trông như một người ba chân chính, rất mộc mạc, đơn giản.

Thế nhưng, cho dù có như vậy, ông ta vẫn không thể chiếm được Đường Đường cùng sự tha thứ của cô và dì.

Trông thấy mọi người nhìn mình, Tô Hải giọng gào tiến về phía trước, nghẹn ngào: “Tuệ Vân...”

Ông ta nhận lầm người, nhìn người đi trở thành mẹ Đường Đường.

Bốp!

Một cái tát tai của dì Đường Đường giáng thẳng xuống, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cái tát này tôi thay chị tôi đánh ông. Tên khốn, ông căn bản không có tư cách nhắc đến tên chị ấy.”

Tô Hải im lặng chịu đựng, rốt cục đã có người có thể đánh ông ta, tựa như chỉ có cái tát tai này mới có thể tẩy đi quá khứ của ông ta.

Đám đông ở sân bay đều nhìn về phía này.

Vừa dứt lời, bà ta chuẩn bị thêm một cái tát, đã bị Đường Đường can ngăn: “Dì! Thôi quên đi...”

Tô Hải ngẩng đầu, ngo ngác nhìn Niệm Đường.

“Ông không nợ tôi, chính vì vậy tôi không cần đi đánh một bạt tai này cho tôi. Thế nhưng, là ông nợ mẹ tôi, vĩnh viễn không phải chỉ một cái tát tai mà có thể trả lại.” Tô Niệm Đường hoàn toàn hiểu tâm ý của ông ta, tiếp tục nói: “Cho dù chết rồi, cũng không bù đắp được. Cho nên, sau này, ông đừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi không muốn nhìn thấy ông, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt hối lỗi.”

Tô Niệm Đường xoay người, quay sang Kỷ Lang nói lời tạm biệt, sau đó cùng dì làm thủ tục.

“Đường Đường biến mất hoàn toàn trong cuộc sống mới là cách duy nhất để ông chuộc lại lỗi lầm, ông Tô. Sự tình không thể nào cứu vãn.” Kỷ Lang khuyên lơn.

Cũng may bản thân mình không làm ra chuyện không thể nào cứu vãn, Kỷ Lang nhìn người đàn ông mấy chục tuổi đầu, trong lòng cảm khái.

Một tháng sau, nước Mỹ.

Thành phố Bắc gần đây bình yên vô sự, Kỳ Lang giao việc cho nhân viên trong sở, còn anh thu dọn hành lý đi Mỹ.

Một tháng là khoảng thời gian nhiều nhất anh có thể cho Đường Đường giải sầu. Anh cũng không hề muốn sau thời gian giải sầu này Đường Đường thật sự đã nghĩ được thông suốt vấn đề kia, cho rằng tình cảm của cô với anh chỉ là ý lại.

Ý lại cũng được, yêu cũng được, cô cũng đã biến chuyển. Nếu thật sự là vậy, cô ấy nhất định sẽ rời khỏi anh.

Máy bay hạ cánh vừa vặn là ban ngày. Kỳ Lang ngủ trên máy bay được vài tiếng, tinh thần phấn chấn nhìn bầu trời nước Mỹ. Không u ám như bầu trời thành phố Bắc, có lẽ vì có Đường Đường ở tại nơi này sao?

Kỳ Lang không báo cho Đường Đường việc anh đến đây, anh muốn dành cho cô một niềm vui bất ngờ. Tuy nhiên khi đến nhà của cô mới biết Đường Đường đã ra ngoài dạo phố.

Vẫn còn tâm trạng dạo phố, xem ra tâm tình của cô đã khá hơn nhiều, nỗi lo lắng trong lòng Kỳ Lang cũng giảm đi không ít.

Kỳ Lang đang muốn nói đi tìm cô, đi của Đường Đường ra hiệu cho Kỳ Lang ngồi xuống, cùng bà ta tâm sự.

“Thật ra lúc trước là đi đề nghị Đường Đường trở về.”

Kỳ Lang sững sờ, thuận theo ý của dì, ngồi xuống: “Tại sao?”

“Ở Trung Quốc xảy ra quá nhiều chuyện...” Dì Đường Đường thở dài một tiếng: “Mãi cho đến khi về nước, dì mới biết thì ra Đường Đường đã gặp tên khốn kia; hơn nữa, lần này bị bắt cóc cũng vì tên khốn kiếp này...”

Người khốn nạn trong lời bà ta đề cập chính là Tô Hải: “Tâm lý Đường Đường không ổn định, g phải chuyện đó, dì sợ nó suy sụp. Vì vậy, dì kiến nghị nó về cùng, nó cũng đồng ý. May là ... may là lần này Đường Đường rất kiên cường ... phải chăng là do nó đã mang thai?”

Kỳ Lang cong môi, Đường Đường của anh thật sự đã trở nên kiên cường.

“Dì và chồng không có con, nên coi Đường Đường và Tư Nhã như con ruột ... Hai đứa nhỏ này ... Haizza, bây giờ có thể nhìn thấy cháu và Đường Đường bên nhau, dì cũng yên tâm.” Dì Đường Đường thở dài: “Đi tìm nó đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đấng Cấp Tư Duy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Đại kết cục (hạ)

Căn cứ vào hướng dẫn của dì Đường Đường Kỳ Lang tìm đến trung tâm thương mại này. Nhìn con đường mua sắm dài dằng dặc, anh bó tay toàn tập. Đây là vấn đề nan giải cuối cùng dì đưa ra cho anh sao? Người đồng đến thế này làm sao tìm ra được Đường Đường?

Cuối cùng, Kỳ Lang không thể không lựa chọn phải kiên nhẫn, anh chậm rãi đi qua từng gian hàng, coi như đi dạo phố cũng được. Kỳ Lang tin chắc nếu như anh và Đường Đường có duyên thì nhất định sẽ gặp gỡ, cho dù có không gặp thì về nhà Đường Đường cũng có thể nhìn thấy cô.

Kỳ Lang vô tình đi ngang cửa hàng mẹ và bé. Xuyên qua cửa sổ kính sát đất, anh nhìn thấy hai manocanh, một người đàn ông và một người phụ nữ có thai. Biểu cảm của hai người nộm này như thật, tựa như hai vợ chồng. Người đàn ông đầy trêu mến nhìn người vợ, bàn tay nhẹ nhàng xoa nhẹ bụng cô ta. Người phụ nữ dựa vào lòng người đàn ông, tay đan tay, cúi xuống nhìn bụng lúm lúp sau bộ váy áo.

Kỳ Lang ngắm nhìn cảnh tượng này đột nhiên nghĩ đến anh và Đường Đường. Nếu hai người cũng như thế này thì sẽ ra sao nhỉ, chắc chắn còn sống động hơn gấp nhiều lần.

Anh đẩy cửa vào trong, nhưng điều khiến anh kinh hi chính là một bóng lưng đang cầm lên, rồi lại đặt xuống từng món từng món đồ chơi bé xíu, bóng lưng đã khiến anh mất ngủ bao lâu nay.

Anh đã biết, nếu có duyên, nhất định sẽ gặp gỡ.

Anh từ từ đi qua, muốn bịt hai mắt của cô, để cô đoán xem mình là ai.

Đường Đường nhất định sẽ không ngờ anh xuất hiện ở đây. Chờ đến khi cô không đoán ra, anh sẽ bất thành linh xuất hiện trước mắt cô, đem đến cho cô niềm vui bất ngờ. Phải chăng Đường Đường sẽ mừng đến phát khóc?

Trên thực tế, anh cũng hành động như vậy, nhưng kết quả ... Tay anh còn chưa đụng được vào người cô, đã bắt ngờ bị cô nắm lấy, dùng lực mạnh, vật ra nền đất.

Kỷ Lang: "..."

Đau chết đi được, bên tai âm thanh tiếng nước ngoài bô lô ba la, anh giả chết cho xong chuyện.

Chuyện lớn xảy ra khiến đám đông xung quanh vỗ tay reo hò, khen Tô Niệm Đường mạnh mẽ.

"Anh Kỷ Lang?"

Sau khi nhìn rõ ràng, Tô Niệm Đường cất giọng kinh ngạc, cô vội vàng cúi đầu xin lỗi những người xung quanh, biểu thị mình đánh nhầm người, để mọi người dần dần tản ra. Nhìn Kỷ Lang nằm ngã trên đất, Tô Niệm Đường dờ khóc dờ cười, cô quý một chân, vỗ vỗ lên mặt anh, nhỏ giọng: "Không còn ai rồi, anh tỉnh dậy đi Kỷ Lang ..."

Kỷ Lang nheo một mắt: "Anh tan xương nát thịt rồi, không đứng lên nổi."

Tô Niệm Đường cắn cắn môi: "Xin lỗi! Em đưa anh đi bệnh viện..." Dứt lời, Tô Niệm Đường lấy tay đỡ phần lưng, một tay nâng gáy, chuẩn bị bế bồng như kiểu công chúa ...

Đám người tò mò vẫn đứng đó, vỗ tay rào rào, tán thưởng Tô Niệm Đường: "Good! Good!"

Kỷ Lang: "... Em thả anh xuống."

Tô Niệm Đường chớp chớp mắt: "Anh có thể tiếp tục giả vờ bất tỉnh, em biết anh rất ngại ..."

Kỷ Lang: "..."

Sau đó hai người tay trong tay, Tô Niệm Đường liếc nhìn người đàn ông đi bên cạnh mình: "Em không ngờ anh sẽ đến ..."

Kỷ Lang hừ hừ vài tiếng, bàn tay vẫn nắm chặt tay Tô Niệm Đường: "Em nghĩ thông suốt chưa?"

Tô Niệm Đường nghiêng đầu: "Anh đoán đi!"

"Em về Mỹ, một cuộc điện thoại cũng không gọi cho anh. Nếu như anh không đi tìm em, có phải em cũng sẽ không liên lạc với anh?" Kỷ Lang oán thán.

Tô Niệm Đường nghe Kỷ Lang nhắc đến chuyện này, cô trừng mắt nhìn anh: "Ai nói em không gọi?"

Ngày đó cô gọi cho anh, kết quả đầu dây bên kia trả lời lại là âm thanh của một người phụ nữ, cô ta yêu cầu trả lời Kỷ Lang đã ngủ, nếu có việc có thể lưu trong hộp thư thoại. Then chốt ở chỗ người phụ nữ ấy dám gọi hai tiếng 'Kỷ Lang' ...

Hộp thư pà gì chứ! Thành phố Bắc khi ấy là buổi tối.

Ngay tại thời điểm đó, cô mới nghĩ thông suốt. Tình cảm của cô với Kỷ Lang thật sự là tình yêu. Có thể khi bắt đầu chính là ý lại, nhưng trải qua mấy tháng chung sống, cô đã đem phân ý lại đó biến chuyển thành tình yêu.

Chỉ có yêu thì cô mới ghen khi nghe giọng phụ nữ đầu dây bên kia. Lúc ấy cô chỉ hận mình không thể lập tức bay về nước ...

"Người phụ nữ kia là ai?" Tô Niệm Đường dằn vẻ hùng hù hổ hù, muốn tính sổ.

"Phụ nữ nào?" Kỷ Lang ngơ ngác.

Tô Niệm Đường trừng mắt ...

Kỷ Lang ho khê một tiếng: "Ý em nói là người phụ nữ này?" Kỷ Lang tắt điện thoại di động của mình, rồi ra hiệu cho Tô Niệm Đường gọi cho anh.

Tô Niệm Đường bán tính bán nghi gọi điện thoại vào máy Kỷ Lang, một lát sau quả thật có tiếng phụ nữ vang lên, giống như lúc trước: Alo, hiện tại Kỷ Lang đã ngủ rồi, có chuyện gì có thể chuyển qua hộp thư thoại. Cảm ơn!

Tô Niệm Đường: "..."

Cái quỷ gì đây?

"Đây là phát minh của Tiết Nhạc trong khi rảnh rỗi, không có vụ án, đang trong giai đoạn dùng thử. Đầu cài đặt cho toàn bộ nhân viên của Sở, chỉ cần khi điện thoại tắt nguồn, nếu có người gọi đến, sẽ nghe được phần ghi âm này. Tiết Nhạc nói đây là phần mềm chống quấy rối đặc biệt. Nếu người gọi không chuyển qua hộp thư thoại thì người nhận sẽ không bao giờ biết được người đó đã từng gọi cho mình."

Kỷ Lang ôm eo Tô Niệm Đường: "Đường Đường à ... Có phải em đang ghen?"

“Không có!”

Thiên tài thì ra cũng biết ghen.

“Đường Đường, theo anh về nước đi!” Kỷ Lang nhẹ giọng dò hỏi: “Sau này, công việc của em, sẽ có anh làm trợ lý; ở nhà anh sẽ biến thành công cụ âm giương, có được hay không?”

Tô Niệm Đường mím mím môi: “Xem anh có thành ý như vậy ... Vậy thì, Kỷ Lang chúng ta về nhà thôi.”

Sau khi về nước, chuyện đầu tiên là Tô Niệm Đường đi tìm Tiết Nhạc, yêu cầu anh ta cài giúp một phần mềm lên điện thoại của cô, sau đó tắt nguồn trốn ở nhà mẹ Kỷ Lang suốt một ngày.

Nguyên ngày hôm đó, Kỷ Lang gọi cho Tô Niệm Đường điều nghe được giọng một người đàn ông ngả nón gọi tên Đường Đường.

Tối hôm đó, Tô Niệm Đường về nhà, nhìn phòng ngủ khách đã trang trí thành phòng trẻ con, còn mấy món đồ chơi mà cô đã từng nhìn thấy trong cửa hàng mẹ và bé ở Mỹ. Thì ra trước khi về nước, Kỷ Lang đã quay lại cửa hàng này, xin chủ tiệm cho xem camera, bất cứ món đồ nào Tô Niệm Đường cầm qua, đều mua về.

Còn Kỷ Lang ở phòng sát vách đang nổi trận lôi đình.

Tô Niệm Đường bước vào trong, nhào vào lòng Kỷ Lang, thì thầm: “Kỷ Lang, em thật cảm động.”

Kỷ Lang đẩy cô ra, không thèm để ý đến cô.

Tô Niệm Đường biết mình đã sai, vội vàng mở di động, xóa phần mềm đó ngay trước mặt Kỷ Lang: “Em chỉ thấy trò này chơi vui, chứ không hề có bất cứ ý gì khác”

Kỷ Lang hừ hừ, về mặt dịu lại mấy phần nhưng vẫn không thèm quan tâm đến cô.

Tô Niệm Đường cau mày, rốt cục anh giận cô điều gì chứ?

“Ái cha ... á á.. Bụng em ... bụng em đau quá!” Tô Niệm Đường ôm bụng ngã trên giường.

Kỷ Lang sợ hãi, chạy sang cô, muốn kiểm tra một chút xem cô bị sao. Kết quả Tô Niệm Đường xoay người, ép Kỷ Lang ở dưới thân: “Em bây giờ mới phát hiện anh Kỷ Lang rất kiêu căng nha nha ... Anh không nói cho em biết anh giận em điều gì, làm sao em đoán ra được...”

Chuyên gia tâm lý học từ xưa đến nay vẫn không thể đoán được tâm tư của người mình yêu.

Nghĩ đến đây cơn giận của Kỷ Lang mới dịu hẳn, anh nâng đầu Tô Niệm Đường, tính nói chuyện với cô, không ngờ, cô hạ thấp giọng:

“Ông xã ...”

Một tiếng gọi mềm mại, trên thế giới này không còn từ ngữ nào ngọt ngào hơn hai tiếng ấy. Anh trừng mắt nhìn Tô Niệm Đường.

Đúng! Điều anh đang giận đó chính là rõ ràng hai người đã bên nhau nhưng tại sao Đường Đường luôn gọi anh là ‘Anh Kỷ Lang’? Không phải như vừa rồi, cô phải lao đến gọi anh là ông xã ư?

“Làm sao đoán được?” Kỷ Lang ho nhẹ một tiếng, trong lòng rạo rực.

“Không phải đoán mà là nhìn thấy ...” Tô Niệm Đường trả lời: “Toàn bộ đều viết hết trong mắt anh rồi.”

Kỷ Lang cau mày: “Vậy em xem hiện tại mắt anh viết gì?”

Tô Niệm Đường quay đầu nhìn chằm chằm hai mắt Kỷ Lang.

Hơi thở thuộc về Đường Đường phả vào mặt, con mắt Kỷ Lang trở nên thâm sâu, con ngươi phản chiếu bóng hình Đường Đường.

“Hiện tại, trong mắt anh ... tất cả đều là em.”

Anh nhìn cô chăm chú đến mức Tô Niệm Đường cảm thấy thẹn thùng, ngứa ngáy toàn thân.

Kỷ Lang xoay người, đè Tô Niệm Đường dưới thân, thanh âm khàn khàn: “Câu trả lời đây. Hiện tại, anh muốn em.”

Gương mặt Tô Niệm Đường đỏ lựng, làm sao có thể trắng trợn như thế chứ: “Thế nhưng, chúng ta vẫn chưa ăn tối ...” Tô Niệm Đường lấy hai tay chống ngực Kỷ Lang.

“Anh ăn trước là được, chờ đến khi anh ăn no, sẽ cho em ăn.” Kỷ Lang ngậm vành tai Đường Đường, hơi thở nóng nồng, bầu không khí ám muội lan

tỏa, anh cảm nhận được người trong ngực rõ ràng đang run lên.

Tô Niệm Đường tê dại toàn thân nằm lọt thỏm trong lòng Kỳ Lang, ngón chân co cứng vì nụ hôn của Kỳ Lang: “Anh Kỳ Lang ...”

“Hả???” Kỳ Lang kéo dài thanh âm, tựa như đang chất vấn Đường Đường: “Xem ra anh phải tìm cách để em quen thuộc danh xưng mới rồi.”

Anh cắn nhẹ lên cằm cổ Tô Niệm Đường, đầu lưỡi cọ qua cọ lại.

Tô Niệm Đường dần dần mất đi lý trí, lạc lối trong nụ hôn của Kỳ Lang; tuy nhiên, trong nháy mắt, cô có được một giây tỉnh táo, khiến cô một lần nữa từ chối Kỳ Lang: “Ông ... ông xã ... Không được ... Không được, con ... con vẫn nằm ở đó.”

Rốt cục Đường Đường đã tìm được lý do.

Vạn sự lấy đứa nhỏ làm trọng.

Kỳ Lang dĩ nhiên biết có con nên anh không dám dùng lực mạnh.

Thế nhưng, cho dù chuyện gì đi chăng nữa, đêm nay anh nhất định không bỏ qua Tô Niệm Đường.

Anh trầm giọng: “Anh sẽ cẩn thận ... Đường Đường ... anh muốn em ... thật sự”

Cuối cùng, Đường Đường không thể chống lại dụ hoặc của Kỳ Lang ...

[Tác giả: Đoạn từ cổ trở xuống, không thể miêu tả, giao lại cho các bạn tưởng tượng. Về phần tôi, tôi chỉ biết hai người bọn họ đắp chăn, tắt đèn...]

---- TOÀN VĂN HOÀN ---

06-04-2017

Bạn đang đọc truyện *Đăng Cáp Tư Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.